

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

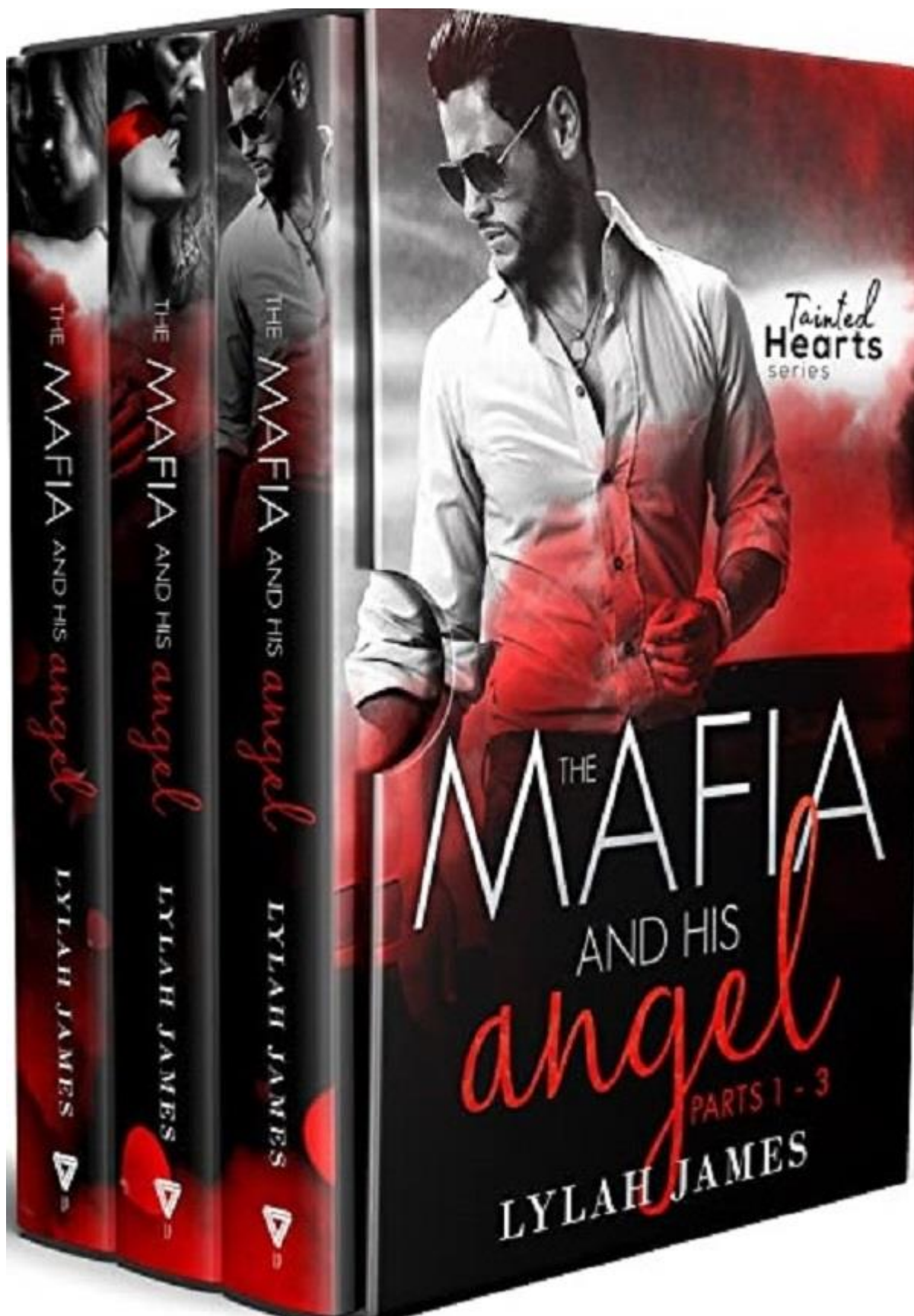
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAFYA VE
MELEK

BÖLÜM 1

Lekeli Kalpler Serisi

Lylah James

İÇERİK UYARISI

18 yaşından küçük okuyucular için tasarlanmamıştır.

Bu kitap organize suç, cinsel saldırı ve intihar dünyasının karanlık ve bazen de şiddetli tasvirlerini içeriyor ve bazı olaylar bazı okuyucular için tetikleyici olabilir.

önsöz

Alessio

Telefondan sert bir ses, "Bir sorunumuz var," dedi. İkinci komutanımdı.

"Geliyorum" dedim ona. Onun tonunu beğenmedim. Gerçekten kötü bir şey olduğunu söyleyebilirim. Onun gerginliği beni sinirlendirmişti. Viktor çılgın bir piçti ve bir şey onu bu kadar kızdırdıysa, o zaman büyük bir şeydi. Gerçekten hoşlanmayacağım bir şey.

Ofisimden çıktım ve birkaç adamımın koridorda dizilmiş ve nöbet tuttuklarını gördüm. Ben yanından geçerken saygıyla başlarını eğdiler.

Ses geçirmez bodruma giden karanlık koridora adım attığımda vücudum gerildi. Etrafımdaki hava bayattı ve kendimi en kötüsüne hazırlarken adımlarım sessizliğe karşı sertti.

Kapıyı açtığımda Viktor'un duvara yaslandığını gördüm, başı yenilgiyle öne eğikti. Girişim onu şaşırtmadı bile, kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki. Boğazımı temizledim ve bana baktı.

İfadesinde korku ve tiksinti vardı. "Kötü," dedi Viktor, odayı işaret ederek. Başımı salladım, sonra içeri doğru yürüdüm, önden gidiyordum, Viktor ise arkamdan adım attı.

İleriye doğru yürürken, bir sandalyeye bağlanmış kanlar içinde bir adam buldum. Ortadaki sandalye ve arkadaki masa dışında bodrum odası boştu. Adamlarımdan dördü onun etrafında durdu. Onlar benim sağ kolumdu.

Tutsağı tanıyamadım ama bana baktığında gözleri dehşetle doldu. Yaklaştıkça zaten solgun olan yüzü acıyla buruştu. Önünde durduğumda koltuğa yaslandı.

"Neler oluyor?" Sesim odanın içinde yankılandı. Gözlerimi adamdan ayırmadım, ama onun irkildiğini gördüğümde, tüm bedenim memnuniyetle doldu. Herif taşlaşmış olsa iyi olur.

Viktor, adamın arkasında durmak için etrafımda dolandı. Esirin saçını tuttu ve boynu acı bir şekilde geri çekilinceye kadar sertçe çekti. Adam çığlık attı ve kıkırdadı.

Gözlerimi hırpalanmış tutsaktan kaldırıp Viktor'un tiksinti dolu bakışlarıyla karşılaştım.

"Sikici bize ihanet etti. konuştuğunu duydum. Kahrolası İtalyanlar. Onlar için çalışıyor," diye homurdandı Viktor.

Adama baktım ve gözleri kapalıydı. Bana bakmayı reddetti. Vücudumu ele geçiren öfke tarif edilemezdi. Bana ihanet etti. *Me..* Lanet olsun. Kral. Hayatının sahibi olan kişi.

Kimse bana ihanet edip bundan paçayı sıyırmadı. Bütün adamlarıma güvendim. Onlar benim ailemdi ama içimden biri bana ihanet ettiğinde en büyük bedeli ödediler. Ölüm. Çok *acı* ölüm.

Derin bir nefes alarak ve yüz hatlarımı eğiterek, kayışlı adamdan uzaklaştım.

"Bana bir sandalye getir," diye bağırdım. Adamlarımdan birinin dediğini yaparak hızla geri geldiğini gördüm.

"İşte patron," Phoenixdedi bir dakika sonra. Sandalyeyi arkama koydu ve yavaşça uzaklaştı.

Oturdum ve orospu çocuğuyla yüz yüze geldim. Gözlerini açtı ve doğrudan bana baktı. Öfkem alevlendi. Öne eğilerek yüzüne doğru hırladım. "Neden?"

Vücudu korkuyla sarsıldı ama cevap vermeyi reddetti. Yukarı baktım ve Viktor'a işaret ettim. Adamın gitmesine izin verdi ve odanın arkasındaki masaya doğru yürüdü, sadece elinde bir bıçakla geri geldi.

Neredeyse kötü niyetli bir şekilde gülümsedim ve koltuğa yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Keyfini çıkarın, dedim, Viktor'a başımı sallayarak.

İşe vardığında, adamın çığlıkları odayı doldurdu. Kan her yere damlıyordu, ama bakışlarımı sürekli ona sabitledim. Bilincini kaybetmeye başladığında elimi kaldırdım. Viktor, eziyet dolu hizmetlerini anında durdurdu.

Tekrar öne eğilerek "Neden ve kim?" diye sordum.

Bana ters ters baktığında güldüm. Viktor öne eğildi ve ona yumruk attı. "Saygı göster."

"Son kez soracağım. Neden ve kim?" Yüzünü ellerimin arasına alırken tehditkar bir şekilde konuştum. Yaralarından kan kötü bir şekilde sızana kadar parmaklarım yanağına sertçe bastırdı.

Hala cevap vermeyince yüzünü buruşturdu ve ayağa kalkıp sandalyemi ittim. Bu sefer ellerimi kirletmeyecektim. Ama önümdeki sandalyeye bağlı

adam elimi zorladı. Adamlarımın geri kalanının beni öldürürken görmesi gerekiyordu. Bana ihanet etmenin sonuçlarını görmeleri gerekiyordu.

Benim en kötü yanımlı görmeleri gerekiyordu. Ne kadar acımasız olabilirim. Görünüşe göre unutmışlardı.

Herkes benden korktu ve kimse bana ihanet etmedi.

Masaya doğru ilerleyip penseyi aldım. Arkamı döndüğümde bütün erkekler bir adım geri çekildi. Viktor sadistçe gülümsedi ve başını salladı. "Siktir, evet. Şimdi konuşuyorsun."

Viktor tutsağın kafasını sandalyeye dayadı. Önünde durdum ve onu incitmeme aldırmadan sertçe çenesinden tuttum. Ağzını açmaya zorladım ve penseyi dişlerine tuttum.

Adam bağırmaya çalıştı ama ona asla şans vermedim. Memnun kalmam saatlerimi aldı.

Ve işim bittiğinde, artık nefes almıyordu.

Bu öğrenilmiş bir ders olsun.

Ayla

Koş, koşmaya devam et, dedim kendi kendime.

kaçmak kolay değildi. Yıllardır planlamıştım ama bir türlü gerçekleştirecek cesareti bulamamıştım.

Ama bu gece içine doğduğum kabustan kaçmak zorunda kaldım.

Babam hiç umursamadı. Dinlemesi için ona yalvarmış olmam önemli değildi. Hep göz yumdu. Babam sadece kârını düşünürdü. Ne de olsa o Patron'du. İtalyanlar, *Famiglia* ona saygı duyuyordu. O korkulan liderdi.

Ve acımasız oyunda sadece bir piyondum.

Başka seçeneğim, iradem yoktu. Saygı yok. Aşk yok.

Hiçbir şeyim yoktu.

Babamın ikinci komutanıyla nişanlanmam da benim seçimim değildi. Sonuçta, on altı yaşında ne seçeneğim vardı?

Yirmi üç yaşında, Alberto'nun ellerinde çektiğim onca yıllık işkenceden sonra kaçmaya karar verdim. Yıllarca babamın bana uyguladığı şiddete bir son vermesini diledim ama olmadı. Alberto benimle ne isterse yaptı.

Ben sadece zevk ve acı için bir oyuncaktım.

Beni yine işkence dolu bir geceden sonra kanlar içinde ve dayak yemiş halde bıraktıktan sonra, yataktan sürünerek çıktım ve pencereden dışarı

çıktım. Ne kadar düşünüp kaçmayı planlasam da kolay olmadı. Hiçbir şey kolay olmadı.

Ama yine de hayatım için koştum.

Akıl sağlığımdan geriye ne kaldıysa buna bağlıydı.

"Durmak!"

Arkamdan gelen bağırış sesleri beni düşüncelerimden ayırdı.

"HAYIR. Hayır. Hayır," dedim nefes nefese. Neredeyse araziden çıkıyordum, koşarken bacaklarım yanıyordu.

Koş, koşmaya devam et.

Sadece zamana ihtiyacım vardı ama adamlar üzerime geliyordu.

"Ayla Hanım. Durmak. Dur," arkamdan birinin bağırıldığını duydum.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken kendimi daha hızlı hareket etmeye zorladım. Sertçe ittim, vücudum kırılıyormuş gibi hissedene kadar koştum. Zaten çok kanamam vardı.

Her şey canımı yaktı ama devam ettim. Sadece kaçışım önemliydi.

Adamların çığlıkları kesilene kadar karanlığa doğru koşmaya devam ettim. Artık onları duyamaz hale geldiğimde durdum ve bir ağaca yaslandım.

Güvenliğim henüz garanti edilmemişti ama dinlenmem gerekiyordu. Kalbim güm güm atıyordu ve bacaklarım devam edemeyecek kadar titriyordu.

Ama solumda bir ses duyunca gözlerim irileşti ve kendimi ağaçtan aşağı iterek birkaç adım uzaklaştım. Sesler daha da yükseldi.

O yöne bir kez daha bakmadan arkamı döndüm ve bana yardım edebilecek birini bulmak için dua ederek tekrar koşmaya başladım. Bu zalim dünyada iyi bir insan kalmış olmalı.

Şafak yaklaştığında, devam edemeyecek kadar yorgundum. Artık ormanda değildim, ıssız bir yolun kenarındaydım. Babamın malikanesinin New York City. Bir gün bütün şehri yöneteceğinden bahsetmişti. Ama şimdilik başkasına aitti. Ondan daha güçlü biri.

Yolun kenarında topallayarak evlere rastlayana kadar devam ettim.

Dudaklarımdan rahat bir nefes kaçtı. Güvendeydim. Biri bana yardım edecekti.

Evlerden birine doğru yürüdüm ve kapıyı hafifçe tıklattım. Kapıyı yaşlı bir kadın açtı ve beni görünce nefesi kesildi. Ben bir şey diyemeden kapıyı suratıma çarptı.

Gözlerim kocaman açıldı ve şokla kapalı kapıya baktım. *Ne?*

Yumruğum tekrar vurmak için kalktı ama göz ucuyla başka bir şey gördüm.

Alberto'nun adamları. Etrafta dolaşıyorlardı, beni arıyorlardı.

Kalbim ağzımda atarak hızla evin arkasına saklandım. Bir sonraki planımı anlamaya çalışırken, köşede ışıklar parladı. Soluma baktım ve yavaşlayan siyah bir aracın durduğunu gördüm.

İri bir adam arabadan indiğinde kıpırdamadan durdum. Alberto ve babamın giydiği gibi siyah bir takım elbise giymişti. Onu iyi göremiyordum, karanlık yüzünü gizliyordu. Evlerden birine girdi.

Arabaya baktığımda kararımı verdim. Alberto'nun adamlarının bakmadığından emin olduktan sonra saklandığım yerden hızla uzaklaştım ve arabaya doğru koştum. Arka kapının kolunu çektim.

Kapı açıldı. Rahatlama gözyaşları görüşümü kör etti ve hıçkırarak hıçkırdım.

Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için iki tarafıma baktım. Arabaya binip kapıyı arkamdan kapattığımda yolum açıldı.

Kendimi olabildiğince görünmez kılmaya çalışarak koltukların arasına çömelirken vücudum kendi içine kıvrıldı. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken gözlerim kapandı.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve adam oturdu. Kapıyı çarparak kapattığında hafifçe sıçradım. Nefesim yavaşlarken midem düğüm düğüm oldu. Ellerim korkuyla titriyordu.

Bir takım sesler duydum ve sonra konuşmaya başladı. "Victor, eve geliyorum. Her şeyi hazırla."

Gerginlikten vücudum gerilmişti ama araba aniden ileri atılıp adam sürmeye başlayınca rahatlayarak derin bir nefes verdim.

Güvendeydim. Şimdilik. Ve önemli olan da buydu.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 1

Sürüş sırasında vücudum gerginlikten titriyordu. Adam sessizdi ama onu çevreleyen hava yoğun ve düşünceliydi. Araba nihayet durduğunda donup kaldım.

Kapıyı açtığımda kalbim tekledi. Ondan bir tepki bekledim. Ama o sadece arabadan indi ve kapı arkasından kapandı.

Sonra mutlak sessizlik.

Rahat bir nefes verdim, vücudum araba koltuğunun arkasına sarktı. Güvendeydim. Birkaç dakika daha bekledikten sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve renkli camdan dışarı baktım.

Nefesim kesildi, gözlerim şokla açıldı. Pencerenin ötesindeki güzellik nefesimi kesti.

Çam ağaçları ve uzun kırmızı cam bahçe kazıklarıyla çevrili uzun, dairesel bir araba yolu vardı. Güzel çalılar, garaj yolunun ortasındaki devasa bir çeşmeyi çevreliyordu. Merkezi çeşme büyüleyiciydi, sırlı seramik karolardan yapılmış ve çiçeklerle çevriliydi.

Uzakta, uzun araba yolundan ana kapıya doğru devam eden ağaçları görebiliyordum. Burası sakindi.

Yalnız olduğuma emin olunca hızla kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Babamın malikanesinden ayrıldığımda hava hala karanlıktı, şafak yavaş yavaş yaklaşıyordu ama şimdi güneş ışığı parlaktı. Yüzümü buruşturdum ve parlamaya alışmak için gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

Arkamı döndüğümde dilim tutulmuştu.

Bu mülk babamınkinden çok daha büyük görünüyordu. Konağın girişinin çevresinde beyaz mermer sütunlar vardı. Kulelerin tepesinde gümüş kubbeler vardı ve karmaşık taş işçiliği duvarları süslüyordu. Büyük bir ahşap çift kapı muhtemelen hayal edebileceğimden daha pahalıya mal oldu.

Babam zengindi ama hiç böyle bir şey görmemiştim. Oturduğum konak buna göre çok daha küçüktü.

Birdenbire farkına vardım ve bu adamın babamdan çok daha zengin ve belki de onun kadar tehlikeli olduğu, hatta daha fazla olmadığı aklıma geldi.

Dersimi almıştım. Zengin insanlar güçleri tarafından kör edildi ve insan gibi davranmayı bıraktılar. Duyguları yoktu. Ve bu yabancıyla riske girmeyecektim.

Birkaç adım geri giderken arabaya çarptım. Yutkundum ve ardından gözlerimi kapattım. Gitmem lazım. Daha güvenli bir yer bulmalıyım.

Arkamı döndüm ama iki adamın bana doğru uzun adımlarla geldiğini gördüğümde gözlerim şokla açıldı. Benden uzakta birbirlerine bakıyorlardı. Risk alarak hızla arabanın arkasına saklandım.

Vücudum korkudan titriyordu ve terlediğimi hissettim.

Gitmem gerekiyordu. Şimdi! Ama güvenliğim tehlikeye girdi. Adamlar malikaneye girdiğinde, vücudum rahatlayarak öne doğru eğildi, ama içimdeki gerginlik hâlâ sınıksız sarılıyordu. Korku midemin derinliklerine yerleşti ve midem kasıldı. Ana kapıya doğru döndüğümde yine dondum kaldım.

Kaçış yoktu. İmkansızdı.

İlk kez, ana kapıda durup onu koruyan dört adam fark ettim. Kimse fark etmeden içeri girip çıkmadı. Babamın malikanesinde de böyleydi. Bekleyen herhangi bir saldırı olmadığından emin olmak için yerde her zaman korumalar vardı.

Yutkundum ve arkama baktım. Kapının açıldığını görünce kalbim bir an atmayı bıraktı. Ana kapılardan geçmek artık bir seçenek değildi. Ve gerekçelere aşına değildim.

Bir çıkış yolu düşünmeye çalışırken hayal kırıklığının gözyaşları görüşümü kör etti.

Açık kapıya doğru bir adım attım, kalbim göğüs kafesimde sert ve hızlı atıyordu. İçeri girebilirdim. Orada saklanabilirdim ve büyük ihtimalle kimse beni görmezdi. Bir planım olana kadar bir süre güvende olacaktım.

Kapıya doğru bir adım daha atmadan arkamdan bir ses geldi.

"Hey!"

Donup kaldım ve iki muhafızın tam güçle bana doğru koştuğunu görmek için arkamı döndüm.

"Orada dur!" diye bağırdı adamlardan biri, ifadesi öfkeliydi. İkisinin de silahlarını çıkarıp bana doğrulttuklarını gördüm.

Panikle kalbim tekledi ve görüşüm bulanıklaştı. Hiç düşünmeden arkamı döndüm ve açık kapıya doğru koştum.

Arkamda olduklarını hissettim. Yaklaşıyorlardı ve adımları sert ve kızgın geliyordu.

Nabzım boğazımda güm güm atıyordu. Nefesim kısa pantolonla çıktı ve kokusunu aldım - korku. Korku etrafımı sardı.

Kapılar çok yakındı. Neredeyse malikanenin içindeydim.

Yaklaştılar, sıcaklıkları arkamdaydı. Kolumda bir dokunuş hissedince küçük bir çığlık attım ve kapıdan geçene kadar adımlarımı artırdım.

Kör bir şekilde koştum. Kanepeler, sandalyeler, bir masa ve ardından merdivenler arasında. Nereye gittiğime dikkat etmemiştim. sadece koştum

İkinci kata geldiğimde ayaklarıma takıldım ve neredeyse bir yığın halinde aşağı iniyordum. Tırabzanın yardımıyla kendimi zamanında kurtararak koşmaya devam ettim.

Tek duyduğum öfkeli bağırışlardı. Birkaç adam farklı yönlerden geldiğinde bile koşmayı bırakmadım.

Salonlar büyüktü ve birçok kapıyla doluydu. Uzaktan gelen çığlıkları duyduğumda, körü körüne bir kapıya doğru ilerledim ve onu açtım. İçeri koştum ve arkamdan çarptım.

Bedenim, bedenimi delen binlerce sivri bıçak gibi gerginlikle karıncalandı. Kalbim kafesteki bir kuşun kanat çırpışı kadar hızlı atıyordu. Kulağıma davul gibi geldi. Duyabildiğim tek şey buydu.

Gözlerimi kapatıp ağır ağır kapıya yaslandım.

Malikane çok büyüktü. Beni bulmaları biraz zaman alacaktı. Kıçım yerle buluşana kadar yavaşça aşağı kaydım. Dizlerimi kendime çekerek sıkıca göğsüme bastırdım. Başımı onlara dayadım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Sonunda normal nefes alabildiğimde ve soluklarım artık odayı doldurmadığında, yukarı baktım. Bir yatak odasında olduğumu fark edince titreyen bacaklarım üzerinde durdum ve kapıdan uzaklaştım.

Oda çok büyüktü. Odanın ortasında bir yatak, iki yanında da komodin vardı. Yatağın önüne bir bank oturdu. Yaklaşıp elimi yumuşak minderlere bastırdım.

Soluma baktığımda duvara dayalı bir sandık fark ettim. Bir oturma alanı görmek için arkamı döndüm. Ortada şömineye bakan iki kanep ve bir sehpa vardı.

Sağıma baktım ve duvarlar yerine karmaşık perdelerle çerçevelenmiş büyük panelli pencereler olduğunu gördüm. Oda hoştu ama *karanlıktı*.

Kapıda birinin sesini duyunca nefesim kesildi. Düğme hareket etti ve gözlerim panikle açıldı. Kalbim daha hızlı atıyordu. *Hayır hayır hayır*.

Odada saklanacak bir yer aradım. Yatak bana en yakın olanıydı, bu yüzden altına süründüm.

yan yattım. Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı dizlerine doladım ve kapıdaki her kimse beni bulmasın diye dua ederek gözlerimi sımsıkı kapattım.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 2

Alessio

Yatak odamın kapısını açtım ve arkamdan çarptım. Viktor, tüm *işlerimizin sorunsuz çalıştığından* emin olmak için kulüplerin sorunlarıyla meşguldü , bu yüzden ev kontrolleri bana düştü. Bu Viktor'un işiydi ve başka kimsenin bu işi halletmesine güvenmiyordum. Ben de kendim gittim.

Ağırlığımı ayaklarıma vererek kravatımı çözülene kadar sertçe çektim ve boynumdan çıkardım. Takım elbisemin ceketini çıkarırken cebimdeki telefonum titredi.

Çıkardığımda Phoenix'in adının ekranda yanıp söndüğünü gördüm.

"Nedir?" Telefona homurdandım.

"Patron," dedi, sesi paniklemiş ve nefes nefese kalmıştı. *Neredeyse* gözlerimi devirecektim.

"Nedir?"

"Patron..."

Cümlesinin geri kalanını duymadım, bunun yerine onu duymazdan geldim.

Yatağımın altından uzanan beyaz bir örtü fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yaklaştım, telefon hala kulağımdaydı.

Kumaşa ulaştığımda çömelip kumaşa dokundum.

Yatağın etrafındaki örtüleri kaldırıp aşağı baktığımda, gördüğüm manzarayla ağzım açık kaldı, sonra içimi öfke kapladı. Gözlerimin yarıklara kısıldığını hissedebiliyordum.

bir kız Kirli görünümlü bir kız yatağımın altında saklanıyordu.

"Patron, patron, orada mısın?" Phoenix telefonda bağırdı.

"Ne?" Gözlerimi küçük davetsiz misafirden ayırmadan haykırdım.

Sesim üzerine sıçradı ve titremeye başladı, çenesi titriyordu ve gözlerinin kenarlarında yaşlar birikiyordu.

Ona dişlerimi gösterdim ve benden uzaklaşmaya çalıştı ama ona bir şans vermedim. Beyaz, parçalanmış, kirli elbisesini kavrayarak onu sabit tuttum. Hiçbir yere gitmiyordu.

Elimdeki malzemeyi yumrukladım ve artık yatağın altında kalmayana kadar çektim.

"Patron! Biri malikaneye zorla girdi," diye telefonda bağırды Phoenix, sesi hüsrana uğramış gibiydi.

Gülümsedim. Kız dizlerini göğsüne yasladı, sonra kendini benden korumak istercesine kollarını başının etrafına sardı.

Bu düşünceye güldüm. Zavallı kız. Kendini neyin içine soktuğunu bile bilmiyordu. Bratva'nın patronu *Pakhan'ın evine girip* yatağının altına saklanmak.

"Patron?" dedi Phoenix, kafası karışmış gibi.

"Anladım," diye homurdandım telefonda, davetsiz misafire ters ters bakarak. Cevap vermesine izin vermeden aramayı sonlandırdım.

Tekrar cebime koydum ve kolundan tuttum ve onu yukarı doğru çektim. Acıyla inledi ve burnunu çekmesi odayı doldurdu. Başını eğik tuttu, saçları bir perde gibi yüzünü çevreliyor, onu benden koruyordu.

Onu kendime çekmeye çalıştığımda direndi ve bükülmeye çalıştı. Küçük bileğini daha sıkı tuttum ve onu incittiğimi biliyordum. Yüzünü buruşturması bana öyle dedi ama ben bırakmadım.

İsteseydim, neredeyse hiç çaba harcamadan ellerini ikiye ayırabilirdim.

Onu bırakıp bir adım geri gittim. Tam da beklediğim şeyi yaptı. Doğruca kapıya doğru koştu.

Gülümseyerek pantolonumun arkasından silahımı çıkardım. Onu işaret ettim ve sakince konuştum.

"Bir adım daha atarsan seni vururum."

Durdu. Vücudu fena halde titriyordu ve bunun korkudan olduğunu biliyordum. Onun bilmediği şey benim korkudan beslendiğimdi.

Güldüm ve kendi kulaklarıma sert geldi. Atladı ama canını kurtarmak için koşmadı.

"Arkanı dön."

Arkasını dönmedi.

Kızgın öfke tüm vücudumu sardı. Kimse beni görmezden gelmeye cesaret edemedi. Yine de bu kız....

Arkanı dön, diye bağırдыm arkasından.

Küçük tutsağım tekrar sıçradı ama bu sefer hızla döndü. Yüzünü aşağıda tuttu.

Onu görmek istedim.

Aklıma gelen ani düşünceyle gözlerimi kırptırdım. *Ne?*

Başımı sallayarak onu izlerken kaşlarım çatıldı. Burada ne işi vardı? Neden buradaydı? Görünüşüne bakılırsa, böyle bir yere ait değildi. Mafya evinde değil. Özellikle *benim* evimde değil.

"Bana bak," dedim kendime engel olamadan. Söyleneni yapmasını beklerken parmaklarım tabancayı kavradı.

Beklediğimden daha uzun sürdü. Adamlarımdan biri olsaydı itaatsizlik ettiği için onu çoktan vururdum. Ama kendimi hareket etmeye ikna edemedim.

Nedendir bilinmez, uzun siyah saçlarıyla yüzünü kapatması, çocuksu görünmesi göğsümü sızlattı.

Ne oluyor?

"Bana bak," dedim tekrar, bu sefer sesim titriyordu. Yavaşça başını kaldırdı ve saçlarının arasından bakan geyik benzeri gözleri gördüm. Derin bir nefes alıp ona doğru bir adım attım.

Başını kaldırmaya devam ederken, küçük yuvarlak bir burun ve üzerlerinde kurumuş kan olan pembe dolgun dudaklar gördüm. Yanakları yuvarlaktı ama belli ki morarmıştı. Yüzünü tam olarak göremiyordum, o kadar kir ve morluklarla kaplıydı ki.

Kollarını kendine dolamış, vücudu sessiz titremelerle titriyordu. Küçük davetsiz misafir açıkça korkmuştu. O küçücük bir kızdı ve onun kırılgan hali karşısında kalbimin burkulduğunu hissettim.

İleriye doğru bir adım attığımda uzun kirpiklerinin altından bana bakan yeşil gözleri gördüm. Yaklaştığımı görünce göz yaşlarını sildi, silahım hâlâ ona doğruydu.

Yaklaştığımda, yavaşça silahı indirdim ve tehditkar bir şekilde ona baktım. O irkildiğinde, kararlılığımın kaydığını hissettim.

Bir adım geri attı ve ben "Hareket etme" diye homurdandım.

Tekrar irkildi. Kalbim göğüs kafesimin içinde hızla atıyordu. *Benim neyim var?*

Göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar yaklaştım. Bana karşı titrediğini hissettim ve korkuyla inledi. Sanki göz önünde bile olsa benden saklanmaya çalışıyormuş gibi vücuduna daha sıkı sarıldı ve kendi içine kıvrıldı.

Boş elimi yüzüne götürdüm. Yüzünü buruşturdu ama hareket etmedi. Sessiz gözyaşları yanağından aşağı aktı ve ben bir damlaya dokunup baş parmağımla uzaklaştırdım. Dondu ve derin bir nefes aldığını hissettim.

ben de dondum Bende bir sorun vardı.

Kendimi tutamadan ellerim yüzüne düşen saç tutamlarına gitti. Tüm yüzünü görene kadar saçlarını yavaşça yana kaydırdım. Belki bir an kalbim tekledi. bilmiyordum

Yağmur ormanlarının rengi olan camısı yeşil gözleriyle bana bakana kadar bakışlarını yavaşça kaldırdı.

Sertçe yutkundum, başparmağımı yumuşak yanağında gezdirdim. Acıyla yüzünü buruşturduğunda, birkaç adım geri giderek gitmesine izin verdim.

İçimden bir duygu dalgası geçti. Önce hüznün, sonra şefkat ve son olarak öfke. Öfkeme tutunmaya ve beni tüketmesine izin vermeye karar verdim.

Hayatımda şefkate yer yoktu. Şefkat seni zayıflattı. Öfke dışındaki herhangi bir duygu sizi zayıflattı.

Ve zayıf olamazdım. Arkamda binlerce insan ve liderlik edeceğim binlerce insan vardı.

Bu yüzden öfkeye tutundum ve vücudum titreyene kadar içimden geçmesine izin verdim.

Kızgın öfke. Ona kötü kötü baktım ve silahımı ona doğrulttum. Gözleri büyüdü ve bir çılgılık attı, eli göğsüne geldi.

Başını tekrar tekrar salladı, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını sessizce açıp kapadı.

"Sen kimsin ve neden buradasın?" Ona homurdandım, sesim alçaktı ama tonum tehlikeliydi. Çok konuştu ve kızın anladığı belliydi.

Bana tatmin olduğum bir cevap vermeseydi, onu hiç düşünmeden vururdum.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 3

Ayla

Karşımda duran adama baktım, bedenim tarif edilemez bir korkuyla titriyordu. Beni yatağın altından çektiğinde yüzünü fark etmemiştim. Ona bakamayacak kadar korkmuştum.

Ama yukarı bakmamı emrettiğinde şaşırdım. Nefesimi kesti. Bir an için beni vuracağını düşünmeyi bıraktım. Kaçmam gerektiğini düşünmeyi bıraktım.

Tek yapabildiğim, bana kış ortası göğünü hatırlatan mavimsi çelik gözlere bakmaktı.

Bana doğru bir adım attığında kalbim tekledi. Adımları güçlü ve sertti. Kendinden emin bir şekilde hareket etti. Geri adım atmaya çalıştım ama silahıyla beni durdurdu.

Onun varlığı bir liderin biriydi. Tehlikeli bir lider. Etrafındaki hava soğuktu.

Önümde durduğunda neredeyse göğüslerimiz birbirine değiyordu, bedenim hem korkudan hem de beklentiden titriyordu. Çığlık atıp kaçmalıydım ama ondaki bir şey hareketsiz kalmama neden oldu.

Dokunuşu elektrik gibiydi. Vücudum tepki olarak mırıldandı ve artık üşümüyordum. Sıcak eli yanağımı okşadı ve ilgiyi özleyen bir kedi yavrusu gibi avucunu ovmak istedim.

Ne kadar büyük olduğunu anladım. Benim küçük bedenime kıyasla o devasaydı. Başım ancak onun geniş, kaslı göğsünün ortasına geliyordu. Onun yanında kendimi kırılğan ve küçük hissettim.

Ama nedense vücudum onun yanında ısınıyordu. Her ne kadar bedenimi bir korku kaplasa da, onun yanımda olmasına aldırış etmiyordum.

Alberto'nun yanımda olmasından nefret ediyordum. Tiksinti ve korkudan tüylerim diken diken oluyordu ama bu garip adamla yalnızca rahat

hissediordum. Silahı bana doğrultulmuşken bile kendimi garip bir şekilde güvende hissediyordum.

Ama yüzü sertleşip sonra sinirlenince bu değişti. Aniden geri adım attığında şaşkınlıkla yerimden sıçradım. Bütün vücudu kasıldı ve silahı bana doğrulttu. Gözlerim büyüdü ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Hepsi bir oyun muydu? Beni vurabilmek için beni sakinleştirmek için yumuşamış gibi mi davrandı?

Gözyaşları kirli, morarmış yanaklarıma düştü.

Gözleri gözyaşlarıma odaklanmıştı. Bakışları damlaları takip etti. Çeneme ulaştıklarında gülümsediğini gördüm. Ağzı yana doğru kıvrıldı ama gülümsemesi tehlikeli bir şekilde kötücül görünüyordu.

Aman Tanrım. Bu adam beni öldürecekti.

"Sen kimsin ve neden buradasın?" derinden homurdandı, sesi alçaktı ama tonu tehlikeli ve kızgındı. Bu tonu biliyordum.

Alberto onu birini öldürmek üzereyken kullandı. Benim üzerimde de kullandı, isteğim dışında beni her aldığı anda... her gece.

Dehşetle titredim, sıkıntım muhtemelen yüzümden ve titreme şeklimden belliydi. Nabzımın kulaklarımda attığını hissettim, soluk soluğum dışındaki tüm sesleri engelledim.

Daha çok üşüdüğümü hissettim. Sert gözleri benimkileri deliyordu ve geri adım atmamak için dizlerimi birbirine kenetlemek zorunda kaldım. Hareket edersem beni vuracağını biliyordum.

Geriye doğru birkaç adım attı, cevabımı beklerken silah hâlâ bana doğrultulmuştu. Kanepeye vardığında oturdu ve sağ ayağını sol dizine bağladı. Silah hala göğsüme doğrultulmuştu.

"Ben...ben...benim..." diye kekeledim, konuşmakta güçlük çekiyordum. Alberto ve babamın birçok düşmanı vardı. Ya onlardan biriyse?

"Kendimi tekrar etmeyeceğim, o yüzden konuşmaya başlasan iyi olur. Otuz saniyen var," dedi adam. Sabrını kaybediyordu. Her kelimedede yüzünün öfkeyle buruşmasından belliydi.

"Ayla. Benim adım Ayla, dedim aceleyle, sesim hırıltılıydı.

"Ayla," diye fısıldadı, ismim sanki kelimenin kendisine pekmez bulaşmış gibi dilinden yuvarlandı. Sesi derindi ve tüm vücudumda titredi.

"Ayla," dedi tekrar. Kabul etmekten nefret ediyordum ama ismimin ondan geldiği zaman kulağa nasıl geldiğini sevdim. Bunu söylemesi hoşuma gitti, neredeyse nazikçe.

Kendine gel Ayla. Bu adam seni vurmak üzere . Aptal, Ayla. Aptal. Odak.

"Soyadın ne Ayla? Ve neden buradasın? diye sordu, bu sefer bana bakmaya devam ederken yavaşça.

Derin bir nefes aldım, ona ne kadar söylemem gerektiğini anlamaya çalıştım. Bakışlarını benden ayırmadı ve ben yeterince hızlı cevap vermeyince öfkeyle öne doğru oturdu.

"Şimdi Ayla. Sabırlı olduğum için çok şanslısın. Ama bir daha sormayacağım."

Başımı salladım ama o devam etti.

"Kendimi tanıtayım. Adımı duyduğuna eminim. Alessio Ivanshov," dedi adam alçak bir sesle.

Vücudum dondu. Vücudum uyuşmaya başladığında, önümde oturan adama suskun bir şekilde baktım. *Hayır. Olamaz.*

Onun hareketsiz, soğuk gözlerine bakarken kalbim korkuyla çarpmaya başladı. *Aman Tanrım. Lütfen hayır. O olamazdı.*

"Bir zil çalıyor mu?" O sordu.

Midem acıyla burkuldu ve görüşüm bulanıklaştı. Öne doğru tökezlediğimi hissettim. Yüzüm yere değmeden hemen doğruldum.

Oh, kesinlikle bir zil çaldı. Korku ve korku içimi doldurdu. Tehlikeli adamlardan kaçtığımı sanıyordum ama önümde oturan bu adam hepsinden daha tehlikeliydi. Herkes ondan korkuyordu.

Ama en önemlisi, onun en büyük düşmanı olduğum için kapana kısılmıştım. Ailem onun en büyük düşmanıydı. İtalyanlar. Abandonato.

Ruslar ve İtalyanlar onlarca yıldır düşmandı. Ancak Ivanshov ve Abandonato, düşmanlıkları derindi.

Ve bir Abandonato olduğumu öğrenirse beni acımasızca öldürecek olan Patron'un önünde duruyordum.

Alessio'nun gözlerine baktım. Ölümcül bir adamdan kaçtım ve şimdi bir başkasının önünde kaderimi bekliyordum. Daha ölümcül ve daha tehlikeli olanı.

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. *Düşün Ayla. Birinden kaçtın. Tekrar yapabilirsin.*

Gözlerimi açtığımda bakışlarıyla karşılaştım. Vücudum hala sessiz titremelerle titriyordu, daha dik bir şekilde ayağa kalktım.

"Ayla Blinov. Benim adım Ayla Blinov, dedim yavaşça. Ölmeye hazır değildim. Kaçtım çünkü sonunda kendim olabilmek için daha iyi bir hayat istiyordum. Bu adamın yeni bulduğum özgürlüğümü almasına izin vermeyecektim.

Ben de yalan söyledim.

Güçlkle yutkundum ve devam ettim. "Birkaç aydır sokaklarda yaşıyorum ve bazı adamlar beni buldu ve bir genelevde çalışmamı istedi. Ben kaçtım ve

senin arabana saklandım. Gardiyanların beni bulduğunda paniğe kapıldım ve yatağının altına saklandım."

Yalan benden zahmetsizce çıktı. Kalbim göğüs kafesimi zorlayarak atıyordu. Bu büyük bir riskti ve bana inanacağını umdum, dua ettim.

Alessio arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Hmmm," dedi bakışlarını benden hiç ayırmadan.

İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık, vücudum her geçen saniye daha da geriliyordu. Midem korkuyla kasıldı.

Alessio, dirsekleri dizlerine gelene ve parmakları birbirine kenetlenene kadar tekrar ilerledi. İşte o zaman silahının artık yanında olmadığını fark ettim.

Bakışlarım yanlarına kaydı ve silahının kanepede, kalçasının yanında durduğunu gördüm. Tekrar yüzüne baktım ve bana bakmaya devam etti, bakışları daha yoğundu.

Bana inandı mı? Alessio Ivanshov birçok sırrı olan bir adamdı. Karanlık sırlar. O da çok tahmin edilemezdi. "Senin için bir anlaşmam var," dedi aniden. Sesiyle yerimden sıçradım, vücudum titriyordu.

"Üç seçeneğin var," diye devam etti, ben önünde titreyerek dururken. "Bir: Benim için çalışıyorsun," dedi. Sesi monotondur, bu yüzden ne planlıyor olabileceğinden emin değildim.

"İki: Güvensiz bir şekilde sokaklara geri dönüyorsun." Vücudum donarken duraksadı. "Üç: Yoksa izinsiz girdiğin için seni vururum," diye bitirdi sözlerini.

Konuşmayı bitirdiğinde nefesim bir ısıklık sesiyle dışarı çıktı. Cevabımı beklerken Alessio'nun dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı.

Düşünmeye çalışırken gözlerim büyüdü. Titreyen elimi boğazıma götürdüm ve hafifçe ovuşturdum, bu bir gerginlik ve rahatsızlık hareketiydi.

Üçüncü seçenek açıkça bir seçenek değildi. dikkate bile almıyordum. İkinci seçenek, evsiz olmak, parasız olmak, sokaklarda güvensiz olmak ve Alberto'nun adamlarının beni bulması çok kolay demekti. Birinci seçenek, param ve muhtemelen yaşayacak bir yerim olacağı anlamına geliyordu. Ama tek bir sorun vardı.

Kim olduğumu öğrenirse ölmüş olurum.

Gözlerim hala yüzüne kilitlenmişken seçeneklerimi düşündüm. Ama en önemlisi, hayatta kalmamı düşündüm. Ve sadece bir seçenek bana yardımcı olabilir.

"Bir," diye fısıldadım boğuk bir sesle, Alessio'nun gözlerinin içine bakarken. Şaşırmış görünüyordu, ama sonra dudakları tam bir gülümsemeye gerildi.

Ve ben sadece biliyordum.

Bu cevapla kendimi ona teslim etmiştim. Artık kendime ait değildim. Ben ona aittim.

Alessio ayağa kalktı ve kendinden emin adımlarla yavaşça bana doğru yürüdü. Yaklaştığında uzandı ve kirli bir saç tutamına dokundu.

"İyi seçim Ayla," dedi Alessio. Adımın ondan gelmesi beni yeniden titretti. Tanrım, sesi neden bu kadar... samimi geliyordu? Aklıma gelen ani düşünceyle gözlerim büyüdü. *Hayır. Hayır, Ayla. Kendini kaybetme.*

"Benim için çalışmaya... karar verdiğine sevindim." Bu sözleri söyleme şekli bedenimi dondurdu. Bana baktı, gözleri yoğundu.

Alessio, bedenlerimizi birbirine bastıracak şekilde yaklaştı. Parmağını morarmış yanağımda gezdirdi.

"Bu kararından pişman olmayacağından emin olacağım," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Bir dakika ne? O... mu demek istedi? Hayır, yapamazdı. O yapmazdı.

Ama yapardı. O Alessio Ivanshov'du. Ona hiçbir şey reddedilmemişti. *Ben de teklifine evet dedim .*

Nefesim ve kalp atışlarım çok gürültülüydü. Duyduğuna emindim. Alessio, gözleri benim hizama gelene kadar eğildi.

"Merak etme. Sana zarar vermeyeceğim.

Yutkundum ve hızla dudaklarımı yaladım. Mavi gözleri soğuktan sığa dönerken bakışları hareketimi takip etti. Kendininkini yaladı ve sonra fısıldadı, "Sen istemiyorsan olmaz."

Şok olmuş bir nefes aldım ve göğsümün onunkine karşı hareket etmesine neden oldu. Sürtünme vücudumun titremesine neden oldu. Endişe miydi? Yoksa beklenti mi?

"Hımm... ne... sen... ne demek istedin... çalışmak?" Kendi sözlerime takılıp kalarak sessizce sordum.

Bir adım daha yaklaştı ve beni geri adım atmaya zorladı. Alessio etrafımı sardı, varlığı o kadar güçlüydü ki kendimi zayıf ve küçük hissettim.

"Tam olarak ne demek... çalışmak," diye devam etti boğuk bir sesle.

Aman Tanrım. Lütfen hayır. Bu değil. Bundan başka bir şey.

"Ne... ne iş?" tekrar sordum

Alessio gözlerimin içine baktı. Maviden yeşile.

İkimiz de gözlerimizi kırpmadan birbirimize baktık. Gerginlik etrafımızı sardı. Ama bu nasıl bir gerilim anlayamadım. Hayır. Anlamayı reddettim. Kabul *etmeyi* reddettim .

Aniden bir adım geri attı. Hareket üzerine nefes verdim ve gerilen kaslarım rahatlayarak gevşedi. Alessio dimdik ayaktaydı, şimdi bana bakıyordu, gözleri yine sertti.

"Hizmetçilerimin biraz yardıma ihtiyacı var. Temizlik ve yemek yapma işlerine yardım edeceksin," dedi canlı bir sesle.

Ha? Temizlik ve yemek yapmamı mı istedi?

Ona şaşkınlıkla baktım. Alessio tanıdığım en kafa karıştırıcı adam olmalı. Kafa karıştırıcı, garip ve tehlikeli.

"Temizlik yapmamı... ve yemek yapmamı ister misin?" diye sordum şaşkınlıkla. Başını iki yana salladı, hala bana bakıyordu. Sonra gülümsedi. Daha önce olduğu gibi aynı kötü niyetli gülümseme.

"Evet," dedi, kişisel alanımı yeniden doldurarak bana doğru bir adım atarken. "Başka bir şey kastettiğimi mi düşündün?" Parmağını hafifçe sağ kolumun yukarısında gezdirirken ses tonu imalı bir şekilde sordu.

Evet. Evet, başka bir şey demek istediğini düşündüm. Senin şeyin olmamı istediğini sanmıştım...

Düşünceyi durdurdum. *Oraya gitme Ayla.*

Hızla başımı salladım, hızlı hareketimle saçlarım yüzümü kapattı. Alessio elini kaldırıp saçımı çekti ve yüzümü tekrar ona çevirdi.

Bir sonraki hamlesini beklerken gergince yutkundum. Yüzümdeki sıcak eli vücudumun uyuşmasını sağlıyordu. Dokunuşunun bunu yapabilmesinden nefret ediyordum. Üzerimde böyle bir etki bırakmasından nefret ediyordum. Daha şimdiden, beni bir an korkudan titretebileceği ve hemen sonra içimi ısıtabileceği açıktı. İçeride ve dışarıda.

Alessio

Karşımda duran siyah saçlı, yeşil gözlü kadının adı Ayla'ydı. Elimi yüzünden çektim ve birkaç adım geri giderek bağlantımızı kopardım.

Ona baktım ve gülümsedim. Beni kandırabileceğini düşündü.

Ne kadar da masum bir küçük kız.

Adının Blinov olmadığı belliydi. Bilmiyor olmalıydı. Ben *Pakhan'dım*. Birisi yalan söylediğinde anladım. hissedebiliyordum. Ve yalanları yüzünün her yerine yazılmıştı. O boktan bir yalancıydı ve onun sinirleriyle alay etmekten kendimi alamadım.

Ayla. Adı buydu. Bunu biliyordum çünkü söylediğinde kekelememişti. Bu konuda yalan söylemiyordu ama geri kalanı... hepsi yalandı.

Gerçeği bulacaktım ama onu yanımda tutmamın nedeni bu değildi.

Ona baktım, kolları beline dolanmıştı. Çok küçük görünüyordu. Çok masum. Zavallı küçük kız. Başına ne getirdiğini bilmiyordu.

Herkesin bildiği bir şey vardı. Alessio Ivanshov'un istediğini Alessio aldı. Ve karşımdaki morarmış ve dayak yemiş kız...

Onu istiyordum.

masum kedicik Bu dűřűnceye gűldűm. *Kedim* . O artık bana aitti.

Onu tıpkı bir keman gibi alacaktım.

Ve bundan zevk alacaktı.

<https://oceanofpdf.com/>

4. Bölüm

Ayla

Alessio geri çekildiğinde, onun delici bakışları altında vücudumun ısındığını hissettim. Onun dikkatli ve yoğun ilgisi altında bedenim bana ait değil gibiydi.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım ve hareketini takip eden gözlerini gördüm. Gözlerini benimkilerden ayırmadan yavaşça kendi gözünü yaladı. Aksiyonu o kadar şehvetli gösterdi ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Bunu bana neden yapıyordu? Bir an beni öldürmek istiyormuş gibi davranırken, bir an sonra beni anlamsız bir şekilde öpmek istiyormuş gibi göründü. Bütün bunlar onun için bir oyun muydu?

alay ettim. Tabii ki bu bir oyundu. öyle yaptı. Hakkında söylentiler duymuştum. Seni bir piyanonun notaları gibi ustalıkla çalardı. İşi bittiğinde ise seni hiç düşünmeden kapı dışarı ederdi. Ya da seni öldürürüm.

Ben onun için sadece bir piyondum. Ve bu nedenle, akıllıca yürümek zorunda kaldım. O bir oyun oynuyorsa ben de oynardım çünkü öyle ya da böyle buradan canlı çıkmam gerekiyordu.

"Nikolay," diye bağırdı Alessio aniden. Sert sesi beni düşüncelerimden ayırdı ve kapı arkamdan açılınca yerimden sıçradım.

Hızla arkamı döndüğümde devasa bir adamın kapı eşiğini doldurduğunu gördüm. Ayaklarının ayırık duruşu ve geniş omzuyla adam neredeyse tüm kapıyı kaplıyordu. Saçları çok kısa kesilmişti. Alnının sağ yanından çenesine kadar uzanan uzun ve derin bir yara izi vardı. Bu onu daha da vahşi gösteriyordu. Alessio'nunkine benzer üç parçalı siyah bir takım giymişti. Kılıfına iki tabanca iştirilmişti.

Adam bana nefret dolu bir bakış attığında titrediğimi hissettim.

"Nikolay, Ayla'ya benimkinin yanındaki odayı göster. Artık onun, dedi Alessio tanıdık, sert bir ses tonuyla. Babam ve Alberto, adamlarına bir şey yapmalarını emrettiklerinde aynı üslubu kullanırlardı. Bu, herhangi bir soru veya tereddüt olmaksızın acil eylem istedikleri anlamına geliyordu.

"Yerleştğinde, onu hizmetçilerin yanına getireceksin. Onlarla çalışacak," diye devam etti. Tüm bu süre boyunca Nikolay'ın yüzü duygusuzdu. Bir kıpırtı bile olmadı. Ve gözünü bile kırpmadığından emindim.

Alessio sözünü bitirdiğinde Nikolay başıyla onayladı ve hareket etmemi bekledi. Alessio'ya döndüm ve bana baktığını, ne yaptığımı görmek için beklediğini gördüm.

"Bir şeye ihtiyacım var mı... umm... ne yapmam gerekiyor?" Gergin bir şekilde kekeledim. Odada iki iri ve güçlü adamın olması kendimi av gibi hissetmeme neden oldu. Belki öyleydin.

Alessio, aramızda sadece bir inç kalana kadar yaklaştı. Eğilip kulağıma fısıldadı. "Sana ne söylersem."

Hızla geri çekildim, kabul etmesiyle kalbim daha hızlı atıyordu. "Affedersin?" diye sordum, sesim gergindi.

Alessio bir adım daha yaklaşıırken, "Şimdilik, hizmetçiler sana ne yapman gerektiğini söyleyecek," dedi. "Ama başka bir şey yapmanı istersem..." Cümlesini havada bıraktı, bakışları yoğun bir şekilde benimkilerdeydi. "O zaman sana haber veririm."

Sözleri beni hiçbir şekilde rahatlatmadı. Aslında beni daha da sinirlendirdiler. Cümlesini bitirme şeklinden, söyleyecek sözüm olmadığı belliydi. Benden ne yapmamı istediye, onu yapmak zorundaydım. Herhangi bir soru olmadan.

"Nikolay, götür onu. Yapacak işlerim var, dedi Alessio bir adım uzaklaşarak. Nikolay'ın yaklaştığını hissettiğimde bakışları benimkilere sabitlendi.

Nikolay o kadar yaklaştı ki nefesini ensemde hissettim. Titredim ve öne doğru bir adım attım, bu da beni Alessio'ya yaklaştırdı. Her iki şekilde de tuzağa düştüm. İki gaddar adamın arasında, bende aşağı inip saklanma isteği uyandırdılar.

"Gel," dedi Nikolay, sesi kulaklarımı çınlattı. Alessio'ya baktım ve gitmeme izin veriyormuş gibi başını salladığını gördüm. Nikolay sertçe kolumdan tuttu ve beni yatak odasından çıkarmaya başladı. Tutuşu sımsıkıydı ve kolumun uyuştüğünü hissettim.

Vücudumu kaplayan onca morlukla birlikte her yerim acıyordu. Zayıflık vücudumu ele geçirmeye başladı ve aniden başım döndü.

Kendi ayaklarıma takılıp düştüm ama Nikolay homurdanınca hemen doğruldum. Sertçe yutkundum ve beni zorla Alessio'nun yanındaki odaya çekerken normal bir şekilde yürümeye çalıştım.

Kapıyı açıp beni içeri ittiğinde tarifsiz bir acı tüm vücudumu ele geçirirken nefesim kesildi. Oda karanlıktı ama bir anda ışık yandı. Ve yine nefesim kesildi, ama başka bir nedenle.

Yatak odası çok büyüktü, benimkinin en az üç katı büyüklüğündeydi. Ama en iyi yanı, güzel arka bahçeye bakan muhteşem manzarasıydı. Pencereye yaklaşıp dışarıyı izlerken içimi bir huzur kapladı. Bir an kendimi özgür hissettim.

Etrafımdaki dünya çökerken bir şeyin nasıl bu kadar sakin görünebildiğini merak ettim - benim durumumla açık bir çelişki.

"Temizlik yap, sonra seni hizmetçilere götüreceğim. Giysiler sana getirilecek." Nikolay'ın sesi düşüncelerimi böldü. Arkamı döndüğümde kapıda durduğunu gördüm. Kolları göğsünün üzerinde çaprazlanmış, kasları şişkindi.

Boğazımda büyüyen yumruya karşı güçlkle yutkundum. Başımı salladığımda geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Yoğun varlığı artık odayı boğmadığı zaman rahatlayarak iç çektim. Etrafa baktım ve odanın yarısını kaplayan yatağı gördüm. Yatağın iki yanında komodin, solumda da ona uygun bir gardırop vardı. Yatağın önünde, Alessio'nun odasındaki gibi, iki ucunda iki yastık bulunan bir sıra vardı.

Yatağa doğru yürüdüm ve biraz zıplayarak üzerine oturdum. İpeksi yorgan ellerimin altında yumuşacıktı ve tek yapmak istediğim uyumaktı.

Vücudum zayıf hissediyordu ve yorgunluk görüşümü bulandırıyordu. Esnediğimde, yavaşça yatağa uzandım, sonra vücudum gevşeyene kadar yumuşak şilte ve yorgana daha da sokuldum. Sıcak ve rahat hisseden gözlerim yavaşça kapandı.

Sadece birkaç dakikalığına , diye düşündüm.

Kapı açılınca irkilerek uyandım. Sertçe duvara çarptı ve şiddetli bir şekilde titreyerek yataktan fırladım. Hafifçe yana doğru sallanırken vücudum uyuştı.

Gözlerim uykudan bulanıktı ve kendimi ışıklara alıştırmak için birkaç kez kırıştırmam gerekti. Sonunda görebildiğimde sertçe yutkundum. Nikolay orada duruyordu, tehlikeli derecede kızgın görünüyordu.

"Temizlenmen gerekiyordu," dedi dişlerinin arasından. Nikolay odanın içinde yürüdü, adımlarını tahtaya sertçe vurdu. "Dinle, patron emir verir ve sen de onları yerine getirirsin. Herhangi bir sorun olmadan. Anladım?"

Başımı salladım çünkü kendimi herhangi bir kelime oluşturmaya ikna edemedim.

Nikolay beni korkuttu. Kimseden saçmalık almayan birine benziyordu. En önemlisi de o bir katildi. Yanılmıyorsam, acımasızca. Burada herkes katildi. Bu hayatta masumiyet yoktu.

Başka bir şey söylemeden solumdaki kapıyı işaret etti. Gergin bir şekilde ona doğru yürüdüm, vücudum onun varlığının fazlasıyla farkındaydı.

Beyaz kapıyı açtım ve bir küvet, duş, şampuan ve sabun görünce gözlerimden yaşlar aktığını hissettim. Evden kaçtığımda sokaklarda yaşayacağımı, kendi başımın çaresine bakmaya çalışacağımı, temel ihtiyaçlar için çaresiz kalacağımı düşündüm.

Ama muhteşem bir banyonun önünde durdum, sıcacık bir yatağı olan büyük bir yatak odam vardı. Bir işim ve yemeğim vardı. İdeal durumum olmasa da şükran bedenimi doldurdu.

Kapıyı arkamdan kapattığımda kadın aksesuarlarının olmadığını fark ettim. Omuz silktim ve "Temizlik önemli olan tek şey," diye fısıldadım.

Aynaya baktım ve gözlerim şokla açıldı.

Ben kirliydim. Kirli. Yüzüm morluklarla kızarmıştı ve bazı kısımlar çoktan yeşile dönmüştü. Beyaz elbisem kirli ve parçalanmıştı. Tek yapmak istediğim küvete girmektir ama sadece hızlı bir duş alabildim.

Elbisemi hızla çıkarırken kıkırdadım. Aynaya baktım ve kollarımda çizikler fark ettim.

Korkunç görünüyordum. Gerçekten Alessio'nun önünde böyle *mi duruyordum* ? Neden tiksinimedi? En önemlisi, neden beni tuttu? Aynadaki yansıma baktıkça korktum.

Başımı sallayarak duşa girdim. Ilık su bana çarptığı, çıplak vücudumdan aşağı kaydığı ve uyuşukluğu ısıttığı an, gergin kaslarımın gevşediğini hissettim. İlk başta morluklarım kaşındı ve ılık suyun altında ağrıyordu, ancak birkaç dakika sonra tek hissettiğim sıcaklıktı.

Vücudum kasılırken derin bir nefes aldım. Yüzümü spreye doğru kaldırarak suyun etrafımda çağlayana dönmesine izin verdim. Uzanıp avucuma biraz şampuan sıktığımda ve kirli saçlarıma masaj yapmaya başladığımda bir mutluluk hissi beni tüketti.

Suyun saçımdan geçmesine izin verdim. Kahverengi su, yapraklar ve küçük dallar kanaldan girdap gibi akıyordu. Su nihayet berraklaştığında, vücudumu yıkamaya başladım. İşim bittiğinde birkaç dakika daha suyun altında kalarak ısının vücuduma nüfuz etmesine izin verdim.

Duştan titreyen bacaklarla çıktım ve soğuk hava vücuduma çarptığında titredim. Yakındaki bir askıdan bir havlu alıp saçlarını ve sonra vücudumu kurulamaya başladım. Havluyu etrafıma sardım ve aynanın karşısına geçtim.

Çok daha iyi görünüyordum. Morluklarım eskisi kadar korkunç görünmüyordu. Yüzüm artık solgun değildi. Yanaklarım sıcak sudan kızarmıştı ve yeşil gözlerim parlıyordu. Yansımama gülümseyerek kapıyı açtım ve dışarı baktım.

Nikolay'ın orada olmadığını görünce dışarı çıktım ve siyah bir elbisenin beni bir i amaşıyla beklediği yatağa doğru yürüdüm.

Pamuklu elbise basitti ve onu giydiğimde uyluğun ortasına kadar geliyordu. Kalamdan aşağı doğru akıyordu ve üzerime mükemmel bir şekilde oturuyor, kıvrımlarımı gösteriyordu. Bankın yanında bulduğum siyah babetleri giyip banyoya geri döndüm.

Bir sa fırçası bulmak için birkaç çekmeceyi açtım. Sonunda bir tane bulduğumda, dağınık, dolaşmış saçlarını pürüzsüz ve parlak olana kadar taradım.

Her yanağımdan birer çimdik alıp dudaklarımı ısırıp daha da kızarttıktan sonra artık hazırdım. Kapıya doğru yürüdüm, adımlarım kendinden emin ve omuzlarım dikti. Kapıyı açtığımda duvara yaslanmış beni bekleyen Nikolay'ı gördüm.

Bana baktığında gözleri bir an için parladı, ifadesi şaşırmıştı.

"Hadi," dedi duygularını tekrar gizledikten sonra. Yüzü sertti ve bana baktı. *Muhtemelen bildiği tek şey bu* . Göz kamaştırıcı, hırılıtlı ve fkeli.

Cevabımı beklemeden merdivenlere doğru yürümeye başladı. Onu takip ettim, adımlarım onunkine yaklaştı.

Bunun için hazırdım. Bana ne fırlatılacaksa, hazırdım. Çünkü bu sefer özgürlüğüm için savaşacaktım.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 5

Alessio

Koltuğuma yaslanmış, başım tavana dönük, gözlerim kapalıyken kapı açıldı. Gözlerimi açmadan kim olduğunu biliyordum. Sadece bir kişi izinsiz olarak odama girmeye cesaret edebilirdi.

Gözlerimi açtığımda içeri giren Viktor'u gördüm. Kapıyı arkasından kapattı, yaslandı ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

"Cidden?" Bana bakarken sordu, yüzü ifadesizdi.

Sorusunu yanıtlamadan, "Ayla Blinov'un geçmişini tam olarak araştırmam gerekiyor," diye karşılık verdim. Ne hakkında konuştuğunu biliyordum ama bu konuyu tartışmak istemiyordum. Kimi tutup tutmamaya karar verdiğim onu ilgilendirmez.

Ayağa kalktım ve küçük bara doğru yürüdüm. "Soyadı Blinov olmadığından eminim ama yine de bir şey bulursan diye bir çek istiyorum."

İki bardağa biraz viski koyduktan sonra Viktor elimden bir tanesini aldı ve yavaşça yudumladı.

İkimiz de birbirimize baktık, etrafımızdaki hava gergindi. Bardağı boşalınca bara koydu ve bana döndü.

"Ne planlıyorsun, Alessio?" diye sordu, bana garip bir bakış atarak.

Omuz silktim. "Neden bir şeyler planladığımı düşünüyorsun?"

Viktor alay etti ve başını salladı. "Çünkü hiçbir şeyi plansız yapmazsın. Kız izinsiz girdi ve sen onu tutuyorsun. Bana bir plan gibi geliyor." Bir saniye durakladı ve sonra yavaşça sordu, "O bir fare mi? Bu yüzden mi onu tutuyorsun? Kiminle çalıştığını bilmek için mi?"

Başımı sallayarak ona ters ters baktım. Kararımı başkası sorgulasaydı, yerde acı içinde kıvranıyor olurdu. Ama Viktor benim ikinci komutanımdı.

İki hafta arayla doğduk. Babası, babamın ikinci komutanıydı. Görevi devraldığım da, onun benim yardımcım olacağı asla söz konusu değildi. O benim *kardeşimdi*.

"Gerçekten bir fare olsaydı onu elimde tutacağımı mı sanıyorsun?"
Dışlerimi sıkarak sordum. Bazen sinirlerimi bozuyordu.

"Seninle her şey mümkün. Hem neden onu tutuyorsun?"

"Sizi ilgilendirmez. Sana söyleneni yap," diye sert bir şekilde cevap verdim.

Viktor başını salladı ve bardan uzaklaştı. "Ne bulduğumu size haber vereceğim."

Onu kovmak için büyük pencerelere doğru döndüm. Ayaklarını sürdüğünü duydum ve ardından kapı kapandı.

Elimdeki bardağı parmaklarımla arasında gezdirirken ona baktım.

"Bakalım seninle ilgili ne öğreneceğiz kedicik," diye fısıldadım, bardağı dudaklarıma götürürken.

İlgimi çekti Vücudum heyecanla hareket ediyordu.

Her şeyi öğrenene kadar onu yavaşça, katman katman ortaya çıkaracaktım. Her ayrıntı. Ve işim bittiğinde, hiçbir şey kalmayana kadar onu yerdim.

Birkaç dakika sonra hâlâ görkemli arka bahçeye bakan büyük pencerelerin önünde duruyordum. Telefonum cebimde çaldı ve hemen çıkarıp aramayı bakmadan cevapladım.

"Ne?" havladım.

Viktor, "Üzerinde hiçbir şey yok," dedi. Elim telefonu sıkıca kavradı ve gülümsedim.

Biliyordum.

"Veritabanında bile yok," diye devam etti, sanki bilginin beni şaşırtmayacağını biliyormuş gibi sesi pürüzsüz ve sakindi.

Küçük bir kahkaha attım. Başımı sallayarak, yatağımın altında sinmiş halde bulduğum masum görünen kızı düşündüm. Onu gördüğüm an, onun bir bela olduğunu biliyordum ve onu çıkarmak yerine davet ettim.

Neden?

Basit. İlgimi çekti.

Anladım, dedim telefondan ve cevap beklemeden telefonu kapattım.

Pekala, bu eğlenceli olacak.

Pencereden uzaklaşıp odadan çıktım.

Ayla

Nikolay'ı merdivenlerden inerken takip ederken nihayet eve bakabildim. *Malikane* , kendimi düzelttim.

Gördüğüm en yüksek tavana sahipti, en muhteşem taç pervazlarıyla süslenmişti. Sarmal merdivenlerden aşağı inerken sağımda bir tane daha fark ettim. İkisi de ikinci kata çıktılar ve imparatorluk merdiveni tarzında ortada buluştular. Ahşap tırabzana tutundum ve elimin altında ne kadar pürüzsüz olduğunu hissettim. Konak pırıl pırıl beyaz mermeriyle tertemizdi.

Yukarı baktım ve tavandan sarkan, yüzlerce damla kristalle süslenmiş Venedik tarzı büyük bir kristal avize fark ettim. Çok eski, zarif bir his uyandırdı.

Aniden sert kaslardan oluşan bir duvara çarptığımda hâlâ ona bakıyordum. Sertleşerek uzaklaştım. Nikolay arkasını döndü ve bana agresif bir şekilde baktı.

"Kör müsün?" havladı. Başımı salladım.

"O zaman nereye gittiğine dikkat et." Bu sefer başımı salladım. Beni kelimelerin ötesinde korkuttu.

Nikolay arkasını dönmeden önce bana son bir bakış attı. Merdivenlerden indik ve sol koridora doğru yürümeye başladı.

Tekrar rahatlamaya başladığımda konağı incelemeye devam ettim. Ben de bir malikanede yaşadım. Babam zengindi ama bizim aramız bu kadar büyük ve güzel değildi. Evim sade, soğuk ve davetkar değildi.

Burayı her kim dekore ettiyse zevkliydi ve bunu aşkla yaptıkları belliydi. Detaylar rafine edilmiş ve harmanlanmıştı. Nikolay'ı takip ederken çevreme hayran kaldım.

O durduğunda, hemen olduğum yerde durdum ve ondan birkaç santim uzakta durdum. Gözlerim büyüdü ve birkaç adım geri gittim. Dilimi sırtına çıkardım ve dudaklarımı kederle büktüm. Tekrar yakalanmak istemiyordum. Huysuz bir adamdı.

Yumuşak bir sesle, "Lena, senin için başka bir hizmetçim var," dedi. Kocaman sırtına şok içinde bakarken ağzımın düştüğünü hissettim. Az önce yumuşak mı konuştu? Ağzım yerde miydi? ummadım.

Ah canım. Ne kadar sevimli. Nerede o tatlım? diye soran bir ses duydum.

Tatlım? Az önce alternatif bir evrene mi taşınmışım?

Nikolay'ın sırtı görüşümü kapatıyordu, bu yüzden kenara çekildim ve gözlerim büyüdü. Muhtemelen ellili yaşlarının başında bir kadın, onunki dizlerinin altında olmasına rağmen benzer siyah bir elbise giymiş, önünde duruyordu. Ellerini beyaz önlüğüne silerken Nikolay'a tatlı tatlı gülümsedi.

Beni görünce gülümsemesi genişledi. Ah, işte buradasın, dedi bana doğru yürürken. "Kendine bak. Ne kadar güzel bir genç kız."

Daha bir şey yapamadan Nikolay'dan uzaklaştım. Lena elimden tutarak beni kahverengi, modern görünümlü ahşap bir kapıdan mutfığa götürdü.

Mutfak, daha büyük olması dışında bizim evimize çok benziyordu. Büyük dolaplar bej rengindeydi ve ortasında büyük bir adacık vardı. Parlak tezgahlar, farklı kahverengi tonlarının karışımıyla yapılmıştır.

Barın önüne dört mama sandalyesi yerleştirilmişti ve benimkiyle aynı elbiseyi giymiş iki kadının orada durduğunu gördüm.

Kesinlikle Lena'dan daha genç ama benden daha yaşlıydılar. İkisi de otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu. Geldiğimizi duyunca başlarını kaldırdılar. Yaklaştıkça, sanki bir nesneyi inceliyormuş gibi beni baştan aşağı süzdüler.

Lena'nın elinde avucumun terlemeye başladığını hissettim ve diğer elimle elbisemin alt kısmını kavradım.

Lena heyecanla, "Yeni bir hizmetçimiz var," dedi.

Sarışın kadın, "Yeni bir hizmetçiye ihtiyacımız yok," dedi.

Lena'nın cevap vermek için ağzını açtığını gördüm ama daha bir şey söyleyemeden bir ses onun sözünü kesti.

"Aslında biliyorsun."

Onun sesiyle sırtım dikleşti ve vücudum gerildi. Kadınların gözlerinin büyüdüğünü görünce yutkundum. Aniden ürkek göründüler ve hızla aşağı baktılar.

Lena elimi bıraktı ve elleri kalçalarında dönerek davetsiz misafire baktı.

Davetsiz misafir değil. Ne de olsa burası *onun* eviydi.

Dudaklarımı yalayarak yavaşça arkamı döndüm ve Alessio'nun mavi gözleriyle temas kurdum.

Birbirimize sessizce bakarken mavi ve yeşil birbirine çarpıyordu. Bakışlarını gözlerime sabitlerken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Olduğum yerde huzursuzca kıvranırken midem düğüm düğüm oldu. Kendimi ağırlıksız hissettim ve vücudumu garip bir his kapladı.

İleriye doğru bir adım attığını, iri vücudunun pürüzsüzce hareket ettiğini gördüğümde midem yine burkuldu. Hissettiklerimin kelebekler olduğunu anladığımda şaşkınlıkla nefes aldım.

Onun varlığı beni tedirgin etti. Korkmuş. Ve baş döndürücü.

Ayla burada seninle çalışacak. Lena, onun çalışma programını atayabilirsin," dedi Alessio sakince. Sesini tekrar duyduğumda birkaç kez yutkundum.

Gözleri benimkinden uzaklaştı ama sadece vücuduma baktığı için. Bakışlarını belime, kalçalarım ve sonra bacaklarım kaydırdığını gördüm. İnce bakışları altında vücudum ısınmaya başladı. Gözleri yüzüme dönmeden önce birkaç saniye orada kaldı.

Bana attığı bakış sendeleyerek bir adım geri gitmeme neden oldu. Tepkim üzerine dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılarak, görülmesi zor olan küçük bir sırıtış oluşturdu. Ama oradaydı. O şeytani sırıtış. Seksi şeytani sırıtış.

Kendimi kontrol etmeye çalışırken hızla başımı salladım ve gözlerimi kapattım.

İmkansızdı. Alessio Ivanshov hiç uğraşmadan, aklımı başarıyla ele geçirmişti.

Gözlerimi açarak onun gözlerine baktım. Bana eskisi gibi baktı, ne istediğini saklamaya çalışmadığı belliydi.

Saf katıksız şehvet. Gözleri arzu ve açlıkla dolmuştu.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 6

Alessio

Nikolay'ın mutfaktan çıktığını gördüğümde küçük kedi yavrusunun nerede olduğunu biliyordum. Yanından geçerken bana sert bir baş işareti yaptı.

Mutfağa girdiğimde karşımdaki manzarayla donakaldım. Ayla'nın sırtı bana dönüktü ve Lena'nın yanında duruyordu. Elbisesinin arkası, yuvarlak poposunun üzerinde mükemmel bir şekilde gerilmişti. *Ne manzara*, diye düşündüm gülümseyerek.

Birkaç saniye sonra başımı sallayarak derin bir nefes aldım. *Kendinizi bir araya getirin*.

Yukarı baktığımda, diğer iki hizmetçinin Ayla'ya sıkılmış ifadelerle baktığını gördüm, başka bir hizmetçinin onlara katılmasından açıkça memnun değildi.

Lena heyecanla, "Yeni bir hizmetçimiz var," dedi, parmak uçlarında hafifçe zıplayarak. Neşesine gülümsemeden edemedim.

Lena, ben doğmadan önce bile yaklaşık otuz yıldır malikânede çalışıyordu. Babamın tuttuğu ilk hizmetçilerden biriydi. Lena yıllar içinde sadakat gösterdi ve kısa sürede en sevdiğimiz hizmetçimiz, *annemiz oldu*.

"Yeni bir hizmetçiye ihtiyacımız yok," dedi Moira, huysuz bir ses tonuyla.

Beni görebilmeleri için ışığa doğru yürürken, "Aslında görüyorsun," dedim.

Hayır, yapmadılar. Ama bu önemli değildi. İhtiyaçları olduğunu söyleseydim, hiçbiri beni sorgulamazdı. Beni sorgulamak işlerini kaybetmek demektir. Onları kovmadan önce iki kez düşünmezdim bile.

Benden cevap bekleyen insanlara karşı sıfır toleransım vardı. Sözlerim kanundu.

Öne doğru yürüdüm ve iki hizmetçiye ters ters baktım. Anında sindiler ve başlarını eğip bakışlarımı kaçırdılar.

Şimdi, bu daha iyiydi.

Lena bana bakarken eli kalçasında döndü. Ama ona bakmıyordum. Yapamadım çünkü yanında duran küçük kırık kız tüm dikkatimi vermişti. Vücudu sesimle gerildi ve gergin bir şekilde ayağa kalktı.

Ayla yavaşça arkasını döndü ve anında göz teması kurduk, kocaman yeşil gözleri şaşkınlık ve şokla bana bakıyordu. Bakışlarımın altında vücudunun titrediğini fark ettim.

Varlığımdan kesinlikle etkilenmişti.

Ayla burada seninle çalışacak. Lena, onun çalışma programını sen belirleyebilirsin," diye devam ettim, gözlerimi Ayla'dan ayırmadan. Sertçe yutkundum ve olduğu yerde gergin bir şekilde kıvrandı.

Bakışlarım yavaşça vücudunda gezindi. Elbisesi ona mükemmel bir şekilde oturmuş, kıvrımlarını doğru yerlerde sergiliyordu. Ve bacakları. Lanet olsun, bu bacaklar.

Bacaklarına bakarken tek düşünebildiğim, acımasızca ona vururken onları belime dolamış olmalarıydı.

Sertleştiğimi hissettiğimde hızla düşüncelerimden sıyrılıp gözlerimi kaçırdım.

Arkamı dönüp baktığımda derin bir nefes aldığını gördüm. Bana baktı, gözleri korku dolu bir adım geri çekilirken.

Ona olan arzum yüzümün her yerine yazılmıştı. saklamadım Ne istediğimi görmesine izin verdim ve sonra yüz ifademi tekrar kapattım.

Hepsi oyunun bir parçasıydı. Görsünler ama çok değil. Hissetmelerine izin verin ve sonra alın.

Onlara sert bir baş selamı verdim ve ardından mutfaktan geri geri çıkmaya başladım. Ayla'ya dönmeden önce Lena'nın bana şüpheyle baktığını gördüm.

dışarı çıktım

Yerleşmesi için ona bir hafta verirdim. Kendini toparlamak için bir hafta.

Ve sonra atlardım.

Ayla

Alessio odadan çıktığında rahat bir nefes verdim. Lena bunu fark etti ve bana garip bir bakış attı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gülsem mi yoksa yere düşüp ağlasam mı bilemedim.
Hayır. Elbette her şey yolunda *değildi* .
Bunun yerine, "Evet," dedim, sesim kısıktı.
Lena bana şüpheyle baktı ama itmedi. Bana hafifçe gülümseyip diğer iki hizmetçiye döndü.
"Bu Moira," dedi, bana boş boş bakan sarışını işaret ederek.
Başımla selam verdim.
"Ve bu da Milena." Karamel tenli kısa boylu kadın, siyah saçlarını sıkı bir topuzla toplamış, gülümseyerek bana el salladı. Ben de gülümsedim ve rahatladığımı hissettim.
Milena yumuşak bir sesle, "Hoş geldin," dedi.
En azından beni öldürmek istiyormuş gibi görünmeyen iki kişi vardı.
Lena sert bir sesle, "Tanışmalar yapıldığına göre, Milena ve Moira, işe dönün," dedi.
İki kadın da mutfaktan çıkmadan önce hiçbir şey söylemedi. Lena kollarımdan tuttu ve beni yavaşça taburelere doğru itti.
Otur, dedi. Bana söyleneni yaptım.
"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu Lena, buzdolabını karıştırırken.
Başımı salladım ama sonra beni göremediğini fark ettim.
"HAYIR. Etmedim," diye yanıtladım.
"Ben de öyle düşünmüştüm." Buzdolabını kapattı, kolları malzemelerle doluydu. Ona yardım etmek için uzandım ama başını salladı.
Tekrar oturarak bir sonraki talimatını bekledim.
Lena, sürekli hararetli bir şekilde konuşurken kahvaltı hazırladı. Sanki uzun zamandır kimseyle konuşma fırsatı bulamamış gibi heyecanlıydı.
Her şeyden ve hiçbir şeyden bahsetti. Bazen hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bana hizmetçi olarak çalışma deneyiminden bahsetti. Buradaki en genç hizmetçi olduğumu da öğrendim ki bu onu şaşırttı.
"Hmm. Alessio asla genç hizmetçileri işe almaz. Beceriksiz olduklarını söylüyor."
Alessio'nun beni nasıl işe almaya geldiğini ona söylemedim ve o da hiç sormadı, ben de sessiz kaldım. O konuşmaya devam ederken rahatladığımı hissettim.
Omuzlarımdaki gergin kaslar gevşemeye başladı ve tabureme çöktüm. Bacaklarımı çaprazlayarak dirseklerimi barda hareket ettirdim ve çenemi avuçlarımdan arasına alarak Lena'nın konuşmasını izledim. Sesi beni rahatlattı ve gülümsedim.

Tatlı ve sevimliydi ve onun yanında kendimi rahat hissettim. Orada ne kadar oturup konuşmasını dinledim bilmiyorum ama sonunda bana bir tabak getirdi. Lena önüme koyarak gülümsedi ve yemeğe doğru başını salladı.

"İçeri gir tatlım."

Tabak tost, çırpılmış yumurta, domuz pastırması, kızarmış doğranmış patates ve küçük bir kase karışık meyve ile doluydu.

Yumuşak bir ifadeyle bana baktı. Burnum karıncalanmaya başladı ve gözlerimin arkasında sıcak yaşlar hissettim. Burnumu çektim ve yemek tabağına baktım.

Kimse bana böyle yemek yapmamıştı. Elbette, babamın malikanesinde hizmetçilerim vardı ve her zaman yemeğim vardı. Ama hiç kimse onu sevgiyle hazırlamadı. Yemek yiyip yemediğim kimsenin umurunda değildi. Ben sadece yoktum. Bir gölge olarak yaşadım.

Kalbim sıkıştı ve çatalı titreyen elimle tuttum.

İlk ısırığı aldığım da yanağımdan bir damla yaş düştü. Diğer elimle hızlıca kaydırarak ikinci bir ısırık aldım. Sonra üçüncü. Her lokmada kalbim her an patlayacak gibiydi.

Lena elime hafifçe vurduğunda, kırmızı çerçeveli gözlerle yukarı baktım. Bana üzgün bir şekilde gülümsedi ve sonra sanki her şeyin yoluna gireceğini söyler gibi başını salladı. Lena soru sormadı. Beni yeni kabul etti.

Arkasını döndü ve diğer tabakları doldurmaya gitti. Tekrar yiyeceğe baktım, sonra dokunduğu ele baktım.

Nezaket pek gördüğüm bir şey değildi. Aslında hayatımda hiç gerçek nezaket tatmamıştım.

Günlerim odamda kilitli, gecelerim dehşetle doluydu. Kibarlık nedir bilmiyordum.

Ama Lena'nın bu basit hareketiyle ilk kez nezaket gördüm. İlk kez hissettim.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 7

Ayla

Pürüzsüz yüzeyi temizlerken Lena'nın "Tatlım, işin bitti mi?" diye sorduğunu duydum.

Bardan uzaklaşarak ona döndüm. Havluyu havada sallayarak gülümsedim. "Neredeyse. Sadece barı silmeyi bitirmem gerekiyor.

"Tamam aşkım. Acele et ve bitir, o zaman bugünlük işin biter."

Sitede çalışmaya başlayalı bir hafta oldu. Yemek yapmak ya da temizlik yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Babamın evinde, ben yatak odamda kapana kısılmışken her şeyi yapan hizmetçilerim vardı.

Ama Lena geçişte bana yardım etti ve her zaman nazikti. Beni işe atadığında, sadece temizliği yaptığımdan emin oldu. Ve diğer hizmetçiler beni yargılamasın diye hep onunlaydım.

Evin insanlarla dolu olduğunu bilmeme rağmen, sanki herkes gölgede kalmış gibi, orada burada birkaç hizmetçi dışında kimseyi zar zor görmeme şaşırdım.

Zamanımın çoğu mutfakta Lena'nın yemeği yapmasına yardım etmekle geçiyordu ve o işini bitirdiğinde ben de temizlik yapardım. İlk üç gün korkunçtu ve Lena'nın yaptığım tüm bu karışıklıklara iyi güldüğünden emindim. Ama sonunda başa çıkmaya başlamıştım.

Birkaç dakika sonra işim bitmişti. Yorgunlukla alnımı silerek tezgaha yaslandım. Çoğu zaman, yedi ya da sekiz civarında işim bitti. Ama misafirlerimiz vardı, bu yüzden mülk gerçekten meşguldü. Şimdi gece yarısına yakındı.

Bitirdiğimden emin olmak için mutfakı hızlıca kontrol ettikten sonra ışıkları söndürdüm ve dışarı çıktım. Kapıyı kapatırken Lena'nın bana doğru geldiğini gördüm.

"Bitirdim," dedim hızlı bir gülümsemeyle. Yaklaştı ve beni sımsıkı sardı.

"Aferin," dedi geri çekilirken. Lena çok sevecen bir kadındı. Buradaki kısa süremde bana anne olmuştu.

Annem ben henüz bir yaşındayken öldü. Benimle ilgilenen bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemedim, bu yüzden Lena'nın sevecen tarafını tuttum. Yalnız bir çocukmuşum gibi beni önemseyen birinin olduğu gerçeğini kalbimin kabul etmesine izin verdim.

Başımı sallayıp iyi geceler dedikten sonra odama yöneldim. Merdivenleri çıkarken bacaklarım ağırlaştı, yorgunluk beni ele geçirmişti.

Oturma odasının kapısının açık olduğunu fark ettiğimde durdum. Oturma odası benim odamla Alessio'nun odasının arasındaydı. etrafıma baktım Orada kimse yoktu. Sinirli bir şekilde yutkunarak yavaşça odaya doğru yol aldım. Yaklaştıkça ışıkların yandığını gördüm. Öne eğilerek içeri baktım.

Kimse yoktu.

İçeri girdim ve doğruca büyük pencerelerin yanındaki piyanoya gittim. İki gün önce, aynı zamanda bir kütüphane olan oturma odasını temizlemekle görevlendirilmiştim. İçeri girdiğimde ilk dikkatimi çeken büyük piyano oldu.

Müzik her zaman benim tesellim olmuştu. Babamın malikanesinde her gün piyano çalardım. Unutmama yardımcı oldu.

Alberto'nun her gece bana yaptıklarını hatırlamamın tek yolu kendimi müziğe kaptırmaktı. Ritim. Tuşlardan gelen yumuşak ve nazik sesler.

Piyanoya yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Orada olmamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Sıranın önünde durdum ve öne doğru eğilerek elimi yavaşça piyano tuşlarına koydum.

Parmaklarım oynamak için can atıyordu. Sadece bir şarkı.

Ama yapamadım. Temizlik dışında bu odaya girmemem söylendi. Parmaklarımı tuşların üzerinde usulca hareket ettirerek, aşağı basmadığımdan emin oldum.

Ağır bir iç çekişle uzaklaştım, elim piyanodan düştü. Ona son bir hüzünlü bakış atıp uzaklaştım, bedenim ıssızlıkla kendi içine dönüyordu. Yatak odamın kapısını arkamdan kapatarak içini çekerek kapıya yaslandım ve sonra yorgun bir şekilde gözlerimi kapattım. Komodinimin üzerindeki küçük lamba dışında ışıklar kapalıydı.

Lena ile konuşurken, hizmetçi odalarında yaşamayan tek hizmetçinin ben olduğumu da öğrendim. Buna ikimiz de şaşırdık ama Alessio'nun kararını gerçekten sorgulayabilir miyim? Ben öyle düşünmedim.

Soyunmaya başladım, elbisemi yavaşça çıkardım, vücudum uyuşmuştu. Siyah elbiseyi komodinin üzerine fırlatıp, körlemesine yatağın üzerindeki gece gömleğime uzandım.

Tam onu takmak üzereyken arkamdan kalın, kaba bir ses geldi.

"Harika bir vücudun olduğunu söylemeliyim."

Yüksek sesle çığlık attım ve sese doğru döndüm. Davetsiz misafire odaklanmaya çalıştım ama zahmetsizce karanlıkta saklandı.

Kim olduğunu anlamam için onu görmeme gerek yoktu.

Bu sesi tanıyordum. Vücudum bu sesi tanıyordu.

Alessio.

Korkuyla bir adım geri çekildim, geceliğimi vücuduma bastırarak çıplaklığımı onun gözlerinden sakladım. Tepeden tırnağa titreyerek güçlükle yutkundum ve korkudan -belki beklentiden de olsa- mideme kramplar girmeye başladı.

Birden ışıklar açıldı. Gözlerimi ayarlamak için birkaç kez kırıştırmak zorunda kaldım.

Alessio kanepemde oturuyordu, rahatça arkasına yaslanmıştı. Sol ayak bileğini sağ dizinin üstünden bağlamıştı ve elinde muhtemelen ışıkları yakmak için kullandığı küçük bir kumanda vardı.

Takım elbise giymiyordu. Ama üzerinde siyah bir pantolon ve göğsünün bir kısmını ortaya çıkaracak şekilde düğmelerini çözmüş siyah keten bir gömlek vardı.

Sert, kaslı göğsü. Düşünceyi zorla uzaklaştırdım.

Gözlerimi ondan ayırmadan, bakışlarının yoğun bir şekilde vücuduma odaklandığını gördüm. Utanç yoktu. Gariplik yok. Gözleri vücudumda gezinirken Alessio tamamen sakin ve kendinden emindi.

"Hmm," diye mırıldandı, beni izlerken düşünceli görünüyordu.

Kanepeye yaslandı. Gömleğinin altındaki kasları onu iri gösteriyordu.

Kıpırdamamak için kendimi zorladım ama bu çok zordu. Korkumu gösteremedim. Onun gibi adamlar korkuyla beslenirdi. Bunu kendi lehlerine kullandılar.

Parmaklarım gömleğimin çevresini sıktı. Boğazım ağır ve kuruydu. Başım dönmeye başladığında nefesimi çok uzun süredir tuttuğumu fark ettim.

Yüksek bir sesle dışarı verdim ve sonra tekrar derin bir nefes aldım ama anlamsızdı.

Ateşli bakışları tüm vücudumda gezindi. Olduğum yerde donakaldım ve sustum. Odağının altında vücudum ısınmaya başladığında gözlerimi sımsıkı kapattım. Ama karıncalanma durmadı.

Ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünde, geri çekildim. Karanlık varlığı odayı doldurdu ve aniden sıcak hissettim. Yaklaştıkça boynumda ve göğüslerimin arasında boncuk boncuk ter süzüldü.

Önümde durduğunda korkuyla titredim ve vücudum alarmla gerildi. Alessio, aramızda yarım inç kalana kadar yaklaştı, o kadar yakındık ki, kolonyasının kokusu burnuma karıncalanmaya başladı ve nefesini kulağımın yanında hissedebiliyordum.

Dudaklarım aniden kurumuştı. Onları dilimle ıslattığımda, Alessio'nun gözleri hareketi takip etti. Mümkünse, zaten şehvetli bakışları daha da hararetlendi.

Kendi dudaklarını da yaladı, hareketi o kadar şehvetli gösterdi ki, aralarındaki ani karıncalanmayı durdurmak için bacaklarımı birbirine sıkıştırmak zorunda kaldım.

Bana neler oluyor?

Alessio, dudakları benimkilerin üzerinde gezinene kadar başını öne eğdi. Vücudum dondu, zihnim bir anlığına boşaldı.

Beni öpecek miydi?

Eli yukarı çıkıp gömleğimin etrafını sardı. Bir çekiştirdi ama kumaşı bırakmayı reddettim. Kaşlarını çattı ve daha sert çekti.

Bakışları değişip bana ters ters baktığında korkuyla yutkundum. Gömlek elimden düştü. Bir adım geri çekildi ve bana baktı. Siyah sütyenim ve külotum dışında neredeyse çıplaktım. Elimi göğsümde kavuşturarak bedenimi ondan saklamaya çalıştım.

"Ellerini çek," diye emretti, sesi huysuzdu. Başımı çılgınca sallayarak bir adım geri gittim ama duvarla temas ettim.

Saklanacak hiçbir yer yoktu. Yaklaştıkça kapana kısıldım.

Alessio alanımı doldurdu ve parmaklarını bileklerime dolayıp ben artık göğsümü örtmeyene kadar aşağı doğru çekiştirdi.

Elini tam göğsümün üzerine getirdi ama bana dokunmadı. İnce bakışları altında vücudum ısınırken ürperdim. Henüz bana dokunmamış olsa da, vücudum şimdiden alevler içindeydi.

Parmağının ucu tenime değdiğinde yerimden sıçradım ve kocaman açılmış gözlerle ona baktım. Parmağını yavaşça göğsümün altına kaydırıp göğüslerimin arasında dururken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Göğsüm inip kalkıyordu ve göğüslerim gömleğine her sürttüğünde alt bölgemdeki karıncalanma hissi artıyordu. Alessio'nun dokunuşunun fazlasıyla farkında olan bedenim kasıldı.

Diğer elini kaldırdı ve boynumdan aşağı inmesine izin verdi. Nabzımın korkuyla çarptığını hissedebildiğinden emindim ve bunu kabul etmekten

nefret ediyordum ama beklentiyle de. Vücutum dokunuşuna tepki veriyor, bir sonraki hareketini hevesle bekliyordu. Tepkilerimi ne kadar durdurmaya çalışsam da bedenim dinlemiyordu.

"Güzel bir cildin var. İpek kadar pürüzsüz," diye mırıldandı, başparmağını zonklayan damarımda yumuşakça gezdirirken. "Çok güzel." Sonra onun için çekici olduğuma inanamıyormuş gibi kaşlarını çattı. Ya da belki de bunu söylediğine şaşırılmıştı.

Yüzü ifadesizdi ama hararetili bakışları yanlış anlaşılamazdı. Hissettiği her şeyi gösteriyordu.

Beni istiyordu ve vücutum buna göre tepki veriyordu.

Gözlerimin içine bakmaya devam ederken göğsümün üzerindeki eli sağ göğsüme gitti. Soluk ve canlı mavi gözleri beni o kadar büyülemişti ki sutyenimi aşağı indirdiğini fark etmemiştim.

Soğuk havayı tenimde hissettiğimde gözlerim irileşti ve sağ göğsümü çıplak görmek için aşağı baktım. Göğüs ucum taşlandı ve Alessio başparmağını ucun üzerinde hafifçe hareket ettirdiğinde şok içinde nefes aldım.

Kafamı geriye attım ve hala bana bakıyordu, tepkimi izlerken bakışları yoğun bir şekilde benimkilere bakıyordu.

Başparmağını meme uçlarıma sürttü ve nefesimi dışarı verdim, gözlerim yavaşça kapandı. Bir inilti duyduğumda vücutum kasıldı. Benden geldiğini anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Alessio'nun dudakları sırtarak yukarı kıvrıldı ve ardından meme ucumu baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. Göğüs ucumu sertçe sıkıttı.

Nefes nefese, bir inlemeyle dokunuşundan uzaklaştım.

Aman Tanrım, bana ne oluyordu? Bacaklarımın arasında ıslandığımı hissettim.

"Şşşt. Korkma kedicik. Sana zarar vermeyeceğim."

Başımı sallayana kadar meme ucunu parmaklarının etrafında gezdirdiğinde bir inilti daha çıkardım, tekrar inlerken midem kasılmıştı.

Alessio ağız kulağımın yanına gelene kadar yaklaştı. Derime üfledi ve sonra kulak mememi ısırdı. "Sen istemiyorsan olmaz," diye fısıldadı kulaklarıma, ilk tanıştığımızda söylediği sözlerin aynısını söyleyerek.

"Ne... ne... ne yapıyorsun?" Sözlerimde tökezledim, sesim boğuktu.

Bir kahkaha attı ve geri çekildi. "Ne yaptığımı sanıyorsun? Tepkinize bakılırsa bence bu oldukça açık."

Başımı salladım ve ona sessizce baktım. Hayır, belli değildi. Benimle oynuyordu. Ama neden?

Geri çekilmeye çalıştım ama Alessio kollarını belime dolayıp beni vücuduna çekti. Göğüslerim onun göğsüne sertçe bastırdı. Hassas göğüs uçlarım gömleğinin pürüzlülüğüne değdiğinde inlemeden edemedim.

Aman Tanrım. Hayır. Beni bundan kurtar.

"Lütfen... lütfen beni incitme."

Vücudu sessiz bir kahkahayla sarsıldı. Ah bebeğim. Zevk ve acı el ele gelir." Alessio öne doğru eğildi ve yavaşça boynumu yaladı. "Bilmiyor musun? En iyi zevk acıdan gelir," diye fısıldadı kabaca tenime.

Hayır. Acıyı biliyordum. Acıya alışmıştım ve her gece Alberto bana acımasızca işkence yaptığında bunu hissediyordum. Bundan hiçbir zevk yoktu.

Vücudum dondu ve sonra onun tutuşuna karşı mücadele etmeye başladım.

"Gitmeme izin ver. Lütfen. Lütfen bırak gideyim." Gözlerim akmayan yaşlarla dolarken yalvardım. Güvende olduğumu düşünmekle yanılmışım. Alberto gibi bir canavardı. İstedliğini alır ve sonra beni kanlar içinde ve yaralı halde bırakırdı.

"Mücadele etmeyi bırak," diye sertçe emretti.

"HAYIR. Hayır. Hayır. Lütfen." Başımı salladım ve göğsüne sertçe bastırdım ama bu bir duvarı itmek gibiydi. Bir adım bile kıpırdamadı.

"Yeterli!"

Kıkırdadım ve geri çekildim. Beni bıraktı ve ben de duvara yapışarak kendimi duvara sıvadım.

Alessio bana boş boş baktı. Sert nefesim odayı doldurdu ve titriyordum. Bacaklarım beni zar zor tutuyordu.

Öne doğru bir adım attı ama ben ağlayınca durdu.

"Benden korkuyorsun," dedi.

Yutkundum ama bir şey demedim. Ne diyebilirim ki? Beni çoktan çözmüştü.

"Ama dokunuşumdan da zevk alıyorsun," diye devam etti. Vücudum hareketsiz kaldı ve bu sefer başımı salladım. Gözleri sertleşti ve yaklaştı.

"Bana yalan söyleme. Henüz bilmiyorsan, seni aydınlatmama izin ver," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Birisi yalan söylediğinde her zaman anlarım. Yani, yapmasan daha iyi olursun."

cevap vermedim Yapamazdım. Boğazım kurumuştı ve dilim ağzımda ağır geliyordu. Alessio elini saçlarıma götürdü ve yumruğunun etrafında döndürdü. Sıkı tutuşuna rağmen, canımı yakmadığından emin olmak için başımı nazikçe kaldırdı.

"Şimdi cevap ver kedicik. Sana dokunmamdan hoşlandın mı?"

Tekrar yalan söylemeyi düşündüm ama bu bana ne getirecekti? Durumuma yardımcı olmaz. Başımı salladım. O kadar küçüktü ki gözden kaçırması kolay olurdu. Ama yapmadı.

Alessio Ivanshov hiçbir şeyi kaçırmadı.

Başımı salladığımda gülümsedi ve nefesimi kesti. Ondan gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi. Dudakları genişledi ve sağ yanağında bir gamze fark ettim.

Gülümsemesi yüzünü tamamen değiştirdi. Artık o kadar korkutucu görünmüyordu.

Nazik görünüyordu.

Kalbim sıkışırken gözlerim büyüdü.

"Şimdi, bu yoldan çıktı. Neden burada olduğum hakkında konuşalım," dedi gülümsemesini kaybederek. Endişeyle yutkundum ve tekrar başımı salladım.

Uzaklaşmaya çalıştım ama parmakları saçlarımı sıktı. Hareket etmeyeceğimden emin görüldüğünde, Alessio bıraktı. Ellerini yüzümün iki yanına, arkamdaki duvara dayadı ve beni vücuduna hapsetti.

Seni istiyorum, dedi hiç tereddüt etmeden.

Ah, bunun geleceğini biliyordum ama beklemediğim şey vücudumun onun sözlerine nasıl tepki verdiğiydi.

Bacaklarım zayıfladı ve külotum anında ıslandı. Alt bölgem zonkluyordu ve dışarı çıkmakla tehdit eden iniltiyi durdurmak için dudaklarımı sertçe ısırdım.

"Ne?" diye sordum, sesim titriyordu.

Alessio, dudakları benimkilerin üzerinde gezinene kadar öne doğru eğildi. Dilinin dışarı kaydığını gördüm ve yavaşça dudaklarımı yaladı. Vücudum şokla gerilmişti.

"Tam da dediğim gibi. Seni becermek istiyorum.

Kabul etmek istemiyordum ama kendimi onun benden yapmamı istediği her şeyi yaparken görebiliyordum. Sözleriyle nasıl oynayacağını ve vücudumla nasıl oynayacağını biliyordu. Tek korkum onun beni incitebileceğiydi. Aniden hasta hissettim.

Ben tam olarak Alberto'nun söylediği şeydim. bir fahişe. Ne tür bir kadın böyle kaba sözler fısıldayan tuhaf bir adamdan tahrik olur? Nişanlım tarafından defalarca tecavüze uğradım. Ve şimdi tıpkı onun gibi bir canavar tarafından tahrik edilmiş gibi hissediyordum.

"Ya ben istemezsem?" diye sordum, dizlerimin çözülmeye başladığını hissettiğimde tutarlı kalmaya çalışarak.

Alessio sırıttı. Ah, yavru kedi. Beni istiyorsun. Şu anda seni tahrik ediyorum, değil mi? Onu görebiliyorum." Çok büyük bir özgüven ve kibirle doluydu. Ondan nefret ettim.

Boynumu tekrar yaladı, sonra ısırdı. İşkence görmüş derimi emerken inledim.

"Bunu hissedebiliyorum," diye mırıldandı tenime doğru. Başımı sallayarak uzaklaşmaya çalıştım ama faydasızdı. "Kokusunu alabiliyorum."

Gitmeme izin vermedi. Başım dönüyor ve başım dönüyordu. Gerçeküstüydü. Onu istiyordum ama aynı zamanda yere çöküp ağlamak istiyordum.

Biraz uzaklaştı ama çok fazla değil, hala alanımı dolduruyordu.

Gözlerimin içine bakarak, "İstemediği halde bir kadını asla almayacağım," dedi. Sözleriyle kalbim sakinleşmeye başladı. "Ama kedicik, sen beni istiyorsun. Bunu biliyorum ve sen de biliyorsun. Bana yalvarana kadar seni becermeyeceğim." Kaba sözleri bedenimi ele geçirdi ve ben titredim.

Alessio tekrar yaklaştı. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. "Bana borçlusun kedicik. Ve unutma. Sana sahibim. ben ne dersem onu yaparsın Yani, basit. Beni istiyor musun?"

Hayır demeye başladım ama parmağını dudaklarıma götürdü. "Yalan söylemeyi aklından bile geçirme. Yalan söylemek sadece başını daha fazla belaya sokar."

Güçlkle yutkundum ve kalbim göğüs kafesime karşı sert bir şekilde atmaya başladı ve avuçlarım terlemeye başladı. Nefesim düzensizdi ve boğuluyormuş gibi hissediyordum. Alessio'nun mavi gözleri benimkilere sabitlenmişti.

Mavi ve yeşil.

Karışık duygularla birbirimize baktık. arzular Şehvet. Heyecanlanmak. Korku. Beklenti.

Aman Tanrım, kendimi neyin içine soktum?

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 8

Kollarının arasında öylece dururken dilim tutulmuştu. Ne diyebilirim ki?

Evet, ona boyun eğmek anlamına geliyordu. Bu, onun fahişesi olmaya hazır olduğum anlamına gelirdi. Alberto'dan kaçtığımda kendime bir daha asla başka bir adamın insafına kalmayacağıma dair söz verdim.

hayır bile diyemedim .

Cevabımı beklerken bakışları yoğun bir şekilde birkaç saniye bana baktı. Ama meydan okurcasına sessiz kaldım, dudaklarımı büzüp cevap vermeyi reddettim. Cevap vermemek cevap vermekten daha iyiydi, değil mi?

Ben de öyle düşündüm. Ama yanılmışım.

Alessio bana şeytani sırıtışlarından birini daha yaptı ve ben de boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkundum.

Bu gülümseme hoş görünmüyordu. Kesinlikle iyi değil.

Eğildi, dudakları hafifçe kulağıma değdi. "Beni test etmeyi seviyorsun, değil mi?"

Vücudum titriyordu. Ama korku ve öfke katmanlarının altında bile bedenim ona tepki veriyordu. Kaba, sert sesi tüm vücudumu ürpertti. Ne hissettiğimi kabul etmeyi reddettim. Bu yanılttı. Böyle hissetmemeliydim.

Ama her ne kadar güçlü davranmak istesem de kendimi zayıf hissettim.

Alessio'nun sert göğsüne bakarken Alberto'nun sesi kafamın içinde yankılandı.

Zayıf. Çok acınası. Kendine bak. Hepsi kırık. Alçak, pis bir fahişeden başka bir şey değilsin.

Çenemde bir el hissedip başımı yukarı kaldırdığımda eski anılar çılgık çılgına durdu. Gözlerim aniden açıldı ve Alessio'ya baktım.

Parmakları sıkıca çenemdeydi, vücutlarımız birbirine yapışana kadar daha yakına gelirken başımı sabit tutuyordu. O kadar yakındı ki aramıza ince bir ip bile sokmak imkansızdı.

Sıcaklığı tüm vücudumu sardı ve artık üşümüyordum. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve onun bildiğinden emindim.

Başparmağının pürüzlü ucu dolgun, yumuşak dudaklarımı ovuşturdu ve bu hisle nefesim kesildi. Dokunuşu vücuduma kadar gitti ve ben de bacaklarımı birbirine bastırdım.

Neden? Neden onun yanında böyle hissediyordum?

Umutsuz bir nefes aldım, gözlerimi onunkilerden uzaklaştırıp onun dışında her yere baktım. Gözlerim çaresizce odanın içinde gezindi, beni yerde tutacak bir şey bulmaya çalışıyordu.

Düşün Ayla. Düşünmek.

Alessio'nun kıpırdandığını hissettim, gömleği hassas tenimde hareket ediyordu ve başka bir iniltiyi saklamaya çalışarak dudaklarımı ısırırdım.

Bir kolunu belime doladı ve diğer elini yavaşça aşağı indirirken beni vücuduna sabitledi.

"Peki, bir anlaşmamız var mı?" O sordu. Alessio dizini bacaklarımın arasına itti ve onları hafifçe ayırdı.

Beni alması düşüncesi çok küçük düşürücüydü, ama tiksintime rağmen, bunu kabul etmem benim için ne kadar zor olsa da, bu düşünceyi de çok çekici buldum.

Alessio beni şaşırttı. Beni korkuttu ama aynı zamanda onun sözlerine ve baştan çıkarıcılığına vücudumun tepki vermesine engel olamadım.

Benim ne sorunum vardı?

Ben bir şey söyleyemeden, hatta uygun bir cevap düşünmeden önce eğildi ve meme ucumu kavradı. Ani hareketine tısladım ve ağzımdan bir inilti çıktığında başım geriye düştü.

Meme ucumu emdi, sertçe çekti ve sonra dilini ucun üzerinde hafifçe döndürdü. Hassas tenimde hafif sakalının törpüsünü hissettim ve hiç düşünmeden göğsümü öne doğru ittim.

Aman Tanrım, bana neler oluyor?

Kalçalarındaki tutuşunu bırakarak elini diğer göğsüme getirdi ve sutyenimin kumaşından çakıllı göğüs ucuma dokundu. Başparmağını yavaşça dairesel hareketlerle ovuştururken, dili de aynı hareketi diğer göğüs ucumda takip etti.

İnledim ve başım alt bölgemde oluşan histen kurtulmak için çılgınca soldan sağa hareket etti.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya çalıştım ama Alessio'nun dizi beni durdurdu. "Ah..."

O beni emerken bilinçsizce titreyen elimi kaldırdım ve yanağını okşadım. Hiç düşünmeden elimi nazikçe yanağına götürdüm, yumuşak tenini parmak uçlarımda hissettim. Onu kendime çekerken elim boynuna dolandı.

Vücudum bana ait değildi. Ne olduğunu bilmiyordum. Her şey çok hızlı ilerliyordu.

Elinin damlayan çekirdeğime doğru hareket ettiğini hissettiğimde parmaklarımı boynuna doladım. Tırnaklarım hafifçe derisini tırmaladı. İffetli ve yavaş bir okşamaydı ama erotikti. Bir anda karnımda sertleştiğini hissettim.

Meme ucumu ısırdı ve ben de ona karşı kıvrandım ama bu hareket sadece onun sertliğine kendimi ezmeme neden oldu.

Alessio kıkırdadı, dizini öne doğru ittiğini, bacaklarımı daha fazla ayırdığını ve böylece elinin kalçalarım arasında serbestçe hareket etmesini sağladığını hissettiğimde kıkırdadı.

Yavaşça siyah külotumu kenara çekti ve zonklayan klitorisimi buldu.

"Uh," diye soludum başparmağını üzerinde gezdirirken. Yüksek sesle inleyerek ona doğru vurdum.

Ne oluyor?

Vücudum sertçe gerildi ve kaslarıma kramp girmeye başladığını hissettim. Duygu sarhoş ediciydi. Duygularımı doldurdu.

KontROLSÜZ bir şekilde titremeye başladım. Alessio başparmağını üzerimde gezdirmeye devam ederken bacaklarımdaki kaslar kasıldı.

Başparmağını sinir demetime bastırdı ve ben de sarsılarak keskin bir çığlık attım.

"Alessio..."

Başını kaldırıp birkaç saniye gözlerime baktı. Cildim karıncalandı ve hassastı. Bir yay kadar gergindim ve bedenim acı ve yoğun bir zevk karışımıyla titriyordu.

Tarif edemedim. Ne olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Alessio vücudum üzerinde yavaş, eziyetli hizmetine devam ederken duyularım bunaldı ve görüşüm bulanıklaştı.

"Bana neler oluyor?" diye fısıldadım, sesim şaşkıncıydı.

Alessio'nun gözleri büyüdü ve şaşkınlıkla nefes aldı.

Sonra yavaşça dudaklarının kenarları yukarı kalktı. Cevap vermeden önce bana pis pis sıırttı.

"İlk orgazmını yaşamak üzeresin, kedicik," dedi boğuk bir sesle. "Güven bana. Sadece gidelim. Onunla savaşma. Şimdiye kadar hissettiğin en harika şey olacak."

Başımı salladım ve uzaklaşmaya çalıştım ama Alessio hemen kolunu belime doladı ve gitmeme izin vermedi.

Hala gözlerini üzerimde tutarak, yavaşça içeri girmeden önce başparmağını klitorisime sürttü. Etrafında gerildim ve sonra inledim, gözlerim yavaşça zevkle kapandı.

"Gözlerini benden ayırma," diye emretti, sesi kaba ve sertti. Gözlerim hızla açıldı ve ona baktım.

O içimde kayarken parmağını sıkıştırdım. Daha derine inerek dar duvarlarımdan içeri daldı.

Her şey çok fazlaydı. Her hareket hissi artırdı ve kontrolsüz bir şekilde seğirdim. Parmağını içimde derin ve sert bir şekilde hareket ettirdiğinde kalçalarım yukarı doğru kıvrıldı.

Elim sanki daha fazlası için yalvarır gibi boynunu sıkarken bir inilti daha çıkardım.

Vücudum, Alessio'nun her dokunuşunun fazlasıyla farkındaydı. Çaresiz hissettim. Sinirli. Cildim gergindi ve vücudum yanıyordu.

"Aman Tanrım," diye soludum ve Alessio tepkime alçak sesle güldü.

Başım dönmeye başladı ve başım duvara çarptı. dayanamadım

Çok fazlaydı.

Alessio içime daha derin bir şekilde bastırırken, parmaklarının etrafından dolandım. Geldiğimden çığlıklarım odanın duvarlarında yankılandı, ilk orgazm o kadar sert vurdu ki görüşüm bulanıklaştı ve gözlerimin önünde siyah noktalar belirdi.

Alessio geri çekildi ve ben ona odaklanmaya çalışırken vücudum sallandı. Ama yapamadım. Yüzüyordum, vücudum çok hafifti. Etrafımdaki tüm sesler susmuştu ve ben uyuşmuştum.

Elini dudaklarına götürdü ve yalayarak temizledi.

"Bunu evet olarak kabul edeceğim," diye mırıldandı nefret etmeye başladığım o boğuk sesle.

Ve sonra bayıldım.

Alessio

Onu parmaklarımdan yalarken, ayakları üzerinde dengesizce sallandığını gördüm.

Zavallı kedicik bilmiyordu bile.

O artık benimdi.

Az önce yaşadığı o orgazm - şey, onun kaderini belirlemişti.

BENİM, diye haykırdı başım. Ve benim olanı almak için sabırsızlanıyordum. Ben onun sıkı amını sikene kadar bekleyemedim. Ta ki altımda seğiren ve inleyene kadar. Onu hem zevkten hem de acıdan çığlık attırana kadar bekleyemezdim.

Benim sert horoz bunu yapmam için bana yalvardı. *Şimdi. Al onu. Onu kullan. Siktir et onu.*

"Bunu evet olarak kabul edeceğim," diye mırıldandım.

Sözleri söyler söylemez vücudu öne doğru eğildi ve gözleri yukarı doğru yuvarlandı.

"Siktir," diye tısladım, hızla ilerledim ve onu kollarıma aldım.

Ayla kollarımda gevşek bir şekilde yatıyordu. Gözleri kapalıyken çok huzurlu görünüyordu. Sakin. Mutlu. Ona bakarken kalbimin teklediğini hissettim.

O kadar güzel ki, aklımdan kısacık bir düşünce geçti. Ama hızlıca kafamı salladım ve aptalca düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım.

Bir kolumu dizlerinin arkasına, diğerini de sırtına sararak onu göğsüme doğru çektim ve yatağa doğru yürüdüm. Onu yavaşça yere yatırıp sutyenini düzelttim ve ardından örtüyü vücudunun üzerine çektim.

Yatağa oturup ona baktım. Gözlerimi ondan alamıyordum. Bir hafta boyunca uzak durmaya çalıştım. Tek yapmak istediğim onu becermekken, yaptığım en zor şeydi.

Ama kendimi uzak tuttum, yerleşmesine zaman verdim, onu izledim, doğru fırsatı bekledim. Bir hafta biter bitmez oradaydım, onu bekliyordum.

Ayla artık ne istediğimi biliyordu. Reddetmeye çalıştı ama onu gün gibi net gördüm. O beni istedi. İnkâr etmek yoktu.

İlk inlemesini duyduğumda, bunun bu olduğunu biliyordum. Geri dönüş yoktu.

Her zaman istediğimi elde ettim ve onu istedim. Hiçbir şey ve hiç kimse istediğimi elde etmemi engelleyemezdi.

İlk orgazm benimdi. O bana aitti ve ben aldım. Artık geri dönüş yoktu. *Ona sahip çık, diye haykırdı zihnim. Al onu.*

Bunun için çok fazla çaba sarf etmem bile gerekmedi. Baş parmağımın bir hareketiyle geliyordu.

O küçük orgazm, hiçbir şeydi.

Uyuyan yüzüne bakarken gülümsediğimi hissettim.
Oh, yavru kedi, uyandığında sana gerçeğini göstereceğim.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 9

Ayla

Gözlerim yavaşça açıldı. Görüşüm hala uykudan bulanıktı ve gözlerimi tekrar kapattım. Yanıma dönerek yumuşak örtülerin altında daha derine indim.

"Hmm..." Ağrıyan kaslarım itiraz edince inledim.

Çalışmaya ara vermeye ihtiyacım vardı.

Yatağım hareket etti ve benden olmadığını anlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Alessio ile göz göze geldim.

Yatağın üzerinde oturuyordu ama yüzü benimkine yaklaşıp kadar öne doğru eğildi.

"Günaydın," dedi.

Gözlerim büyüdü ve bir çılgılık attım. Yataktan kalkmaya çalışırken, aceleyle örtüler etrafımı sardı ve kendimi bir yığın halinde yerde buldum.

Ona baktım, göğsüm inip kalkıyordu. O saldırmaya hazır görünürken benim korkmuş görüldüğümünden emindim.

Önceki gecenin anıları, hiç bitmeyen vahşi dalgalar gibi zihnime çarparken başım döndü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, kendimi yorgandan kurtarmaya çalışarak. Sonunda özgür kaldığımda ayağa kalktım ve aramızda güvenli bir mesafe bırakmaya çalışarak birkaç adım uzaklaştım.

"Nasıl yapabildin?" Diye sordum.

Alessio ayağa kalktı ve takım elbisesini düzeltiyormuş gibi yaptı. Sanki beni kızdırmak ve gerilimi uzatmak için bilerek yapıyormuş gibi acele etmedi.

Bitirdiğinde boş bir bakışla beni süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen..." kelimeleri bulmaya çalışırken kekeledim.

Sana orgazm verdi , dedi içimden bir ses.

İsteklerime karşı , Bu düşünceden dehşete düşerek çığlık attım.

"Ben ne?" Sesi düşüncelerimi böldü. Bana doğru geldiğini görmek için yukarı baktım, kararlı adımları.

"Sen..." Vücudu benimkine o kadar yakındı ki sıcaklığı beni sarmaladı.

"Nedir?" diye sordu Alessio, göz hizamızda olacak şekilde hafifçe eğilirken.

Yutkundum ama cevap vermedim.

"Söyle," diye ısrar etti.

Başımı sallayarak bir adım geri atmaya çalıştım ama kolları fırladı ve anında belime dolanarak beni kendine çekti. "Söylemeni istiyorum. Söyle bana. Dün gece ne yaptım?" diye fısıldadı, dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yakındı.

İki elimi de göğsüne koyarak onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama bir santim bile kıpırdamadı.

"Bay. Ivanshov, lütfen bırak gideyim," diye yalvardım, kendimi kurtarmak için çaresizce onun kollarında mücadele ediyordum.

Kolları belime dolandı. "Ah kedicik, bence şakaları artık geride bırakmalıyız." Dudakları kulağımın yanında olacak şekilde öne eğilerek devam etti, "Dün gece sana yaptıklarımın sonra, sanırım Alessio'yla kalmalıyız." Cümlesini kulak memeyi hafifçe ısırarak bitirdi ve ani dokunuşuyla yerimden sıçradım.

"Tamam aşkım. *Alessio* , lütfen beni bırak."

"Dün gece sana ne yaptığımı söylediğinde anlatacağım. Söyle," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Beni utandırmaya çalışıyordu. Ne kadar kalpsiz olabilirdi? O bir canavardı.

Alessio yüzünü boynuma yasladı ve sıcak dudaklarını soğuk tenimde hissettiğimde titredim ve ona karşı gevşedim. Sadece kolları beni dik tutuyordu.

Boynuma ıslak öpücükler kondurdu. Isırmak ve sonra işkence görmüş deriyi emmek.

Dudakları boynumun uzunluğu boyunca ıslak izler çizdi.

Başımı sallayarak ellerimi saçlarına götürdüm ve yüzü artık boynuma gömülmeyene kadar sertçe çektim.

Ben çekmeye devam ederken Alessio, "Siktir," diye yüksek sesle küfretti.

Başını kaldırdı ve üzerimde yükselene kadar yavaşça tam boyuna ulaştı. Kasıldı, kolları çelik bir bant gibi belime dolandı. Küçük bir tıslama bıraktım ve hafif bir rahatsızlık ve acıyla mücadele ettim.

Ellerinden birini yukarı kaldırdı ve çenemi kavradı, tutuşu sıkı ve sertti, başımı eğdi ve beni onun sert, soğuk gözlerine bakmaya zorladı. Mavi

süsenlerin arkasında öfke parladı ve ben onun kaynayan bakışları altında sindim.

"Kendimi tekrar etmekten gerçekten hoşlanmıyorum, ama son bir kez tekrar edeceğim," dedi, düz ve ürkütücü bir ses tonuyla. "Dün gece sana ne yaptığımı söyle, gitmene izin vereyim. Basit."

"Bana orgazm yaşattın." Sözcükler daha ben düşünmeden ağızımdan çıktı.

Gözlerindeki öfke hemen yok oldu ama sert bakışı kaldı. Vahşi aslanla oynadım ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundaydım. "Peki hoşuna gitti mi?"

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi," diye fısıldadım, sesim neredeyse duyulmuyordu.

Alessio, dudakları küçük bir sırtışla gerilirken yüzümü daha yakına çekti. Ah, yavru kedi. Kuralları ben koyarım. Anlaşmaları ben yaparım ve onları istediğim zaman değiştirebilirim. Bir seçim yapma şansın yok. Anlaşıldı?"

Sessizce başımı salladım ve sonra onun yoğun, acımasız bakışlarından kaçmak için aşağı bakmaya çalıştım ama çenemi inatçı tutuşu hareket etmemi engelledi. "Cevap ver kedicik."

"Şey, ben..." diye başladım ama cümlemi bitiremedim. Böyle bir şeye nasıl cevap verebilirim? Bana orgazm verdiğinde hoşuma gitti mi? HAYIR? Evet? Benim bile kafam karıştı. Beğenmek istemedim. Bundan hoşlanmamalıydım ama sevdim.

Kendi duygularıma inanamayarak gözlerimi sıkıca kapattım. Bende ciddi bir terslik vardı, çünkü bu canavar beni malikanesinde isteğim dışında tuttu ve sonra ben istemememe rağmen bana orgazm yaşattı - ve bu hoşuma gitmişti.

"Ayla, cevap ver!"

"Evet!" Bağırdım.

Onun yanındayken bedenim bana ait değildi. Beynim karmakarışık bir hale geldi ve düzgün düşünemedim.

Vücudumu ve zihnimi ustaca oynadı.

İpleri o tuttu ve ben kukla oldum.

Alessio

Kollarımda gevşedi, kavga vücudundan dışarı çıktı.

Arzularını kabul ettiğini duymak tek istediğim şeydi ve bu beni tatmin etti. Bir süre için. Korkmuştu ve ona zaman tanıyacaktım.

Ancak sabrım tükeniyordu çünkü bana göre ona yeterince zaman vermiştım. Onun vücuduma bu kadar yakın olması, içimdeki canavarın öfkelenmeye başlamasına neden oldu.

Onun sıcaklığı ve kokusu duyularımı ele geçirmişti. Tek yapmak istediğim onu sırtüstü atmak, o uzun kremsi bacakları açmak ve orgazmıyla sikimi sağarken çığlık atana kadar onu sertçe becermekti.

Benden korkmasını istesem de olanlardan pişman olmasını istemiyordum. Asla bir kadını iradesi dışında almadım ve onunla başlamazdım.

Ah, beni istiyordu ama korktuğu belliydi. Şaşkınlığı yüzünün her yerine açıkça yazılmıştı.

Ayla'yı almam için bana yalvarana kadar baştan çıkarırdım.

Çenesinden tutarak yavaşça saçlarını yüzünden çektim. Parmaklarımı birkaç saniye yanağında gezdirdim ve sonra başparmağımı kadife teninde yavaşça gezdirdim. Parmaklarımın altında ısındı ve küçük bir pembe dokunuş, onun üzerindeki etkimi gösterecek şekilde solgun tenini lekeledi.

"Görmek. Bunu kabul etmek o kadar da zor değildi, değil mi?" Teninin rengi ve yumuşaklığı karşısında büyülenmiş bir halde kızaran yanağına baktım.

Ayla uzaklaşmaya çalıştı, ben de direnmeden gitmesine izin verdim.

Küçük kedicige biraz ara verelim .

Benden birkaç adım uzaklaştı, sonra titreyen elini inip kalkan göğsüne koydu. Titriyordu, korkusu barizdi.

Ama neden bu kadar korkmuştu ki? Korkunun nedeni sadece ben değildim. Başka bir şey daha vardı ve ben bunu henüz tam olarak çözememiştım.

Ayla benim için büyük bir muammaydı. Dokunuşumdan nefret ediyormuş gibi davranıyordu ama aynı zamanda zevkten inliyordu.

Beni büyüledi, dikkatimi çekti ve onunla savaşıma arzum yoktu.

Yatağımın altına saklanarak ilk hareketi yapan o olabiliirdi ama artık kontrol bendeydi. Karnım doyana kadar bırakmayacaktım.

Bakışlarımı ondan ayırmadan ona bakarak, "Şimdi Ayla," dedim. korkma Korkacak bir şey yok. Seni incittim mi?"

Her hareketimi ve tepkimi izleyerek başını salladı. Bana gerçekten tehlikeden çıkış yolunu bulmaya çalışan bir kedi yavrusunu hatırlattı. Küçük, ürkek, korkmuş. Ve tamamen çaresiz.

Telefonumun cebimde titrediğini hissettim, çıkardım ve ekranda Viktor'un numarasının yanıp söndüğünü gördüm.

"Evet?" Cevap verdim.

"Sana söylememiz gereken bir şey var. Berbat," diye yanıtladı aceleyle. Sesi paniklenmiş gibiydi. Bok.

"Şimdi ne olacak?"

"Bunu yüz yüze görüşmeliyiz, Alessio."

Artık duvara yapışmış olan Ayla'ya baktığımda içimde bir öfkenin kabardığını hissettim. Viktor gerçekten kötü bir zamanlama yaptı.

"Şu an meşgulüm," dedim sertçe.

"Bu önemli."

"İyi. Benimle ofisimde buluş," diye emrettim telefonu kapatmadan önce.

Ayla'ya doğru ilerledim ve üç uzun adımda karşılarındaydım. Kendi içine kıvrıldı, omuzları koruyucu bir tavırla öne doğru kıvrıldı.

Sanki ona vuracağımdan korkmuş gibi sızlandı.

"Sakin ol," dedim, sesim şaşırtıcı derecede nazikti.

Vücudumla aynı hizada olana kadar onu ileri doğru çektim. Tutuşum hafifti ve dudaklarım kulağının yanında olacak şekilde eğildim.

"Geri geleceğim kedicik. Daha işimiz bitmedi, diye fısıldadım sertçe, sonra elimi saçlarına doladım, parmaklarımın arasında döndürerek başını geriye doğru çektim.

Farkında olmadan dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öpücük sertti, hızlıydı ve bana ait olduğunu anlamasını sağlamak için can yakıyordu. Sadece ben.

Dudaklarının kenarlarını yaladığımda Ayla nefesini tuttu. Anladığından emin olana kadar ısırdım, emdim, öptüm.

Geri çekilip kızarmış yüzüne baktım. Kızarmıştı ve nefesi kesilmişti. Bende gülme isteği uyandırdı. Onu düzgün bir şekilde öpemedim bile ve o zaten bu şekilde tepki veriyordu.

Ayla elini şişmiş dudaklarına götürdü ve hafifçe dokundu. Bana masum gözlerle bakarken yüzünü buruşturduğunu gördüm.

Ah, yavru kedi. Çok masum.

Ona son bir hararetli bakış attıktan sonra arkamı döndüm ve onu düşünceleriyle baş başa bırakarak yatak odasından çıktım.

Kapıyı bir gümbürtüyle arkamdan kapattım ve doğruca sol kanattaki ofisime doğru yürüdüm. Oraya vardığımda kapı çoktan açılmıştı. Viktor, Nikolay, Phoenix ve Artur zaten oradaydı.

Mimiklerinden hayal kırıklığı belliydi. Doğruca içeri girerken "Ne var?" diye homurdandım.

Arkama yaslanırken kollarımı göğsümde kavuşturup masamın arkasına oturdum. Phoenix bana bakmadan önce kapıyı kapattı.

"Birinin casusluk yaptığını öğrendik," diye söze başladı Viktor, sesi öfkeden pürüzlüydü.

"Ne?" Bağırdım. Hızlıca Ayağa kalkıp sandalyeyi geriye ittim.

"Evet. Lanet Abandonato için. Piçler bir sonraki kulübü nerede açacağımızı biliyorlardı. Oraya önce onlar vardı ve Alberto, kime güveneceğimiz konusunda daha iyi kontrol sahibi olmamız gerektiğini söyledi." Kendi öfkesini kontrol etmeye çalışırken Phoenix'in sesi tıslayarak çıktı.

Vücudum öfkeyle titriyordu ve ellerim baskıdan parmak boğumlarım ağrıyana kadar yumruk şeklini almıştı.

Sandalyemi alıp odanın diğer ucuna fırlattım. Nikolay ona çarpmamak için yoldan atlamak zorunda kaldı.

"Kim o?" diye kükredim.

Ellerim kaşınıyordu. Kan dökmek istedim ve kontrolü yeniden kazanmaya çalışırken gözlerim seğirdi. Bana ihanet eden her kimse, yavaş ve acılı bir ölüm yaşayacaktı. Ona merhamet etmeyecektim.

"Kim olduğunu öğren!"

Hiçbiri kıpırdamadı.

Viktor'un gergin bir şekilde yutkunduğunu ve Nikolay'ın ona baktığını gördüm.

Hiçbir şey söylemeyince Nikolay ona ters bir bakış attı ve sonra hızla yüz hatlarını düzelterek bana döndü.

Ayla olduğunu düşünüyoruz dedi.

<https://oceanofpdf.com/>

10. Bölüm

Ayla

Alessio beni şok içinde bıraktı ve bana bir kez daha bakmadan odamdan çıktı.

Neydi o?

Parmaklarım hala şişmiş, karıncalanan dudaklarıma değiyordu. Çiğ hissettiler. Hiç böyle öpülmemiştim.

Ah, kesinlikle Alberto tarafından öpülmüştüm ama Alessio ile durum farklıydı. Öpücük sahiplenici ve sert olsa da nazikti. Beni incitmek ister gibi öpmedi. Alessio sanki onu hissetmemi istiyormuş gibi, zevk almamı istiyormuş gibi beni öptü. Seksiydi ve beni kontrolden çıkmış gibi hissettiriyordu.

Nefesim kesildi ve nedenini anlayamadım. Neden itici bulmadım?

Nefes nefese odama göz gezdirdim. Beni topraklayacak ve neler olup bittiğini anlamama yardımcı olacak bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştım. Zihnim aceleye geldi ve vücudum onun dokunuşuyla karıncalandı.

Üzerimdeki etkisi tehlikeliydi. Onun içinde kendimi kolayca kaybedebilirdim. Doğrudan onun etrafında düşünemiyordum.

Büyüleyici ve talepkardı.

Acımasız ama nazik.

Alessio tehlikeli bir adamdı ama bana dokunduğunda vücudum korkmadan karşılık verdi.

Korku, içimde yaşayan sürekli bir duyguydu. Yavaş yavaş korkudan başka bir şey hissetmemeye başladım. Ama Alessio'ya dokunuşu beni bu korkudan kurtardı. Bana neden korkmam gerektiğini unutturdu.

Yavaşça yere çöktüm ve dizlerimi göğsüme çekip kollarımı koruyucu bir tavırla üstlerinde kavuşturdum. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım.

Ondan ne kadar kaçmaya çalışsam da o beni her zaman bulurdu. Onu inkar edemezdim ve onu durduramazdım. Benimle eskisi gibi oynamaya devam ederse, hiçbir şeyim kalmayana kadar yavaş yavaş kendimi kaybederdim. Gözlerimi açarak başımı salladım.

hayır . Bunun olmasına izin veremezdim.

Ayağa kalktım ve hemen üzerime siyah bir gömlek ve Lena'nın benim için aldığı kot pantolonu giydim. Odamda etrafa bakınırken, bir hüznün sancısı hissettim. Lena'yı düşündüm ve sıcak gözyaşlarının gözlerime battığını hissettim. Onu özlerdim. O benim karanlık dünyamdaki küçük ışıktı. Ve Maddie. Ama başka seçeneğim yoktu. Hareket zamanı gelmişti. Malikanede daha fazla kalamazdım. Düşündüğüm kadar güvende değildim.

Alessio yeni tehlikeydi. Dokunuşu, sesi, kontrolcü bakışı.

O içimde kalanları kırmadan önce kendimi kurtarmalıydım.

Alessio

"Ne?" Nikolay'ın açıklamasına homurdandım.

Viktor başını salladı ve ileri doğru bir adım attı. "Mantıklı. Ayla bir yabancıdır. O yerleşir yerleşmez İtalyanların bizim hakkımızda bilgi edinmeye başlaması sizce de büyük bir tesadüf değil mi?"

Viktor biraz çelişkili göründü ve sonra başını iki yana salladı, ifadesi yeniden sertleşti. "Onun hakkında hiçbir şey bulamıyoruz. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Bir an inkar ederek çılgılık atmak istedim. Ayla'nın casus olabileceğine inanmak istemiyordum ama Viktor'un sözleri zihnime girmeye başlayınca mantıklı geldi.

Haklıydı. Ayla hakkında hiçbir şey bilmiyorduk ve beni bulması ve arabamda saklanmaya karar vermesi büyük bir tesadüftü. Ve birkaç gün sonra lanet olası İtalyanlar planlarım hakkında bilgi alıyorlardı.

"Kahretsin!" Masaya yumruk atarken çılgılık attım. Ağrıyan elimi saçlarımdan geçirirken, öfke bedenimde nabız gibi atarken sıkıca tuttum. "O kaltak!"

Phoenix boğazını temizledi ve omuz silktiğini gördüm. "İnanması zor. Yani çok masum görünüyor ama bazen en masumlar gaddar olabiliyor. Engerek olan genellikle utangaç olandır."

Nikolay, "Sadece iyi saklıyorlar," diye ekledi. Adamlarımın dördü de Ayla'nın casus olabileceğine inanamıyormuş gibi perişan görünüyorlardı.

Onlara sırtımı vererek arkamı döndüm. Büyük pencereden dışarıya bakarken, düşüncelerimin dolaşmasına izin verdim. Ben de inanmak istemedim ama olası bir şüpheliyse, bunu göz ardı edemezdim.

Odaya sessizlik çökerken öfkem azalmaya başladı ama gergin kaslarım gevşemeyi reddediyordu. Küçük kedi yavrusu beni parmağına başarıyla sarmıştı. Usta olduğumu sanıyordum ama belli ki benimle oynuyordu.

Birden cebimdeki telefonumun titrediğini hissettim. Bıkın bir nefes verdim ve dışarı verdim.

"Ne istiyorsun?" telefona daldım.

"Patron, Ayla penceresinden kaçıyor."

Gözlerim büyüdü ve öfke tüm gücüyle geri döndü.

Telefonu kapatıp adamlarıma bakmadan önce, Bin ona, diye sertçe emrettim. "Ayla kaçıyor," dedim dişlerimin arasından. Aynı anda yemin ettiler. "Onun peşinden gitmeni istiyorum," dedim Viktor'a.

"Seninle geleceğim," diye önerdi Nikolay. Ona başımı salladım ve geri çekilmeye başladılar. Ama kapıyı kapatmadan önce, "Onu bodruma götürün," diye ekledim. Sesim kırılğan ve zehir doluydu.

Viktor'un içini çektiğini gördüm ve bir an için gözleri acıyarak parladı ama bu hızla dağıldı. Phoenix ve Artur'a baktım, onlara odadan çıkmalarını emrederken bakışlarım boyun eğmedi.

"Çıkmak. Onu bodruma aldığında beni ara. Odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapatırken yüzleri ifadesiz bir şekilde başlarını salladılar.

Ellerimi masaya koyarak öne doğru eğildim ve kapıya baktım. Parmak boğumlarım baskıdan bembeyaz olmuştu ve damarlarım boğazımda zonkluyordu.

Çenem gerildi, öfkemi kontrol etme çabasıyla dişlerimi gıcırdattım. Bir şeye çarpmak istedim. Birisi.

İçimdeki canavar hiddetleniyor, öldürmemi talep ediyordu. Bana ihanet edenin kanını dök. Ancak o zaman kendimi huzurlu hissedebilirdim.

Kapıya bakmaya devam ederken gözlerimin yarıklara döndüğünü hissettim. Boynumu yavaşça döndürerek gerginliğimi atmaya çalıştım.

Kitten, beni kandırdığını düşünebilirsin ama bu artık benim oyunum. Öyle ya da böyle, nasıl olursa olsun senden gerçeği öğreneceğim.

Bunun için umut ettim onun uğruna bana gerçekten ihanet etmemiştii.

Çünkü olsaydı, merhamet olmazdı.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 11

Ayla

Kalbim bir kuşun kanatları gibi güm güm atıyordu. Pencereden dışarı çıktım ve yere ulaştığımda bacaklarımın zayıfladığını hissettim. Bir an tökezledim. Etrafıma bakındım kimseyi göremedim.

Rahatladım ve evin arkasındaki ormana doğru koşmaya başladım. Uzun bir yoldu ve tüm gücümle koşarken bacaklarımdaki kaslar yanıyordu.

Hadi Ayla. Hadi. pes etme. Şimdi değil.

Aniden arkamdan bağırışlar duydum ve kalbim tekledi. Başımı çevirdiğimde birkaç korumanın peşimden koştuğunu gördüm. Ormana doğru baktım ve gözlerimi kaçışıma odakladım.

Merdivenler yaklaştığında neredeyse ormana girecektim ve aniden biri kolumdan tuttu. Çığlık attım ve kaçmaya çalıştım ama sürüklendim ve biri sırtıma oturdu. Kollarım geri çekildi ve saldırganım zorla tuttu.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı aktı. Faydası yoktu. Ne kadar dirensem de beni bırakmadılar. Beni yukarı çekti ve titreyen bacaklarım üzerinde durdum. Gözlerimi sımsıkı kapatarak ağladım ve yalvardım.

"Lütfen. Lütfen bırak gideyim. Lütfen."

Sert bir el çenemi sıkıca kavradı, tırnakları derimi ısırdı. Sızlanarak uzaklaşmaya çalıştım ama çok sıkı tuttu.

"Sessizce bizimle gelersen, seni incitmek zorunda kalmayız. Ve kesinlikle seni incitmek istemiyorum, Ayla."

Bir çığlık attım. Bu sesi tanıyordum. Gözlerimi açtığımda Viktor'un kızgın ifadesini gördüm.

Mücadele etmek için zayıf bir girişimde bulundum. Başka bir ses kulaklarımda, "Hareket etmeyi bırak," diye homurdandı. Nikolay. Beni tutan oydu.

"Anlıyor musun Ayla?" diye sordu. Her zaman çok korkutucu görünüyordu ve tıpkı Alessio ve Nikolay gibi etrafını tehlikeli bir aura sarmıştı.

Bana baktığında korkuyla geri çekildim. Ölümcül görünüyordu ve sesi öfkeyle doluydu. "Lütfen," diye fısıldadım.

"Ayla anladın mı?" Viktor homurdandı. Başımı sallayarak kendimi Nikolay'ın kollarına bıraktım.

"Güzel," dedi çenemi bırakırken sıkıştığı dişlerinin arasından. Bana dokunduğu yer derim yanıyor ve kaşınıyordu. Çenemi biraz hareket ettirerek acıyla yüzümü buruşturdum.

Geriye doğru birkaç adım atarak Nikolay'a başıyla selam verdi ve konağa doğru yürümeye başladı. Nikolay beni öne doğru çekerken o önden gitti. Ayaklarım arkamda sürükleniyordu ve direndim.

"Siktir kızım. Gerçekten anlamıyorsun."

Beni bıraktı ama ben kaçamadan Nikolay kolunu belime doladı. Bana şiddetli bir bakış göndererek, beni omzunun üzerinden çekerken tutuşu boyun eğmezdi.

Tekme atmaya, yumruk atmaya, tokat atmaya, tırmalamaya ve çığlık atmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı. Nikolay, vücudu bir kaya kadar sert, yürümeye devam etti.

İçeri girdiğimizde beni almak yerine sola döndüler ve karanlık bir koridorda yürüdüler. Hava soğuktu ve karanlıktı. Bir anda omzunda dondum kaldım.

Mide çukurumdan bir korku duygusu yükseldi ve ensemdeki tüyler yükselirken ve ağzım kururken soğuk bir dalga beni ele geçirdi. Nikolay'ın omzunda felç oldum. Beni tehditkar bir aura sardı.

Bir an durduk ve sonra bir kapının gıcırdayarak açıldığını duydum ve bu sesle ürperdim. Bir metalin takırdaması duyuldu, ağır bir zincir gibiydi.

Kanımın soğuduğunu hissettiğimde içimi bir ürperti kapladı. Ellerimi yumruk haline getirdim ve korkuyla gözlerimi kapattım.

Kapı çarparak kapandı ve kapalı göz kapaklarımda altında bir ışık gördüm. Gözlerimi tekrar yavaşça açtığımda gördüğüm ilk şey parlak beyaz mermer zemindi. Ayaklarımda üzerine yerleştirildim.

Ani hareketle başım döndü ve sendeledim ama Nikolay beni yakaladı. Kara gözlerine bakarak sessizce yalvardım. *Lütfen bırak gideyim.*

Ama ifadesiz, gözleri soğuk bir şekilde ona baktı.

Bir elin kolumu kavradığını hissettim ve sonra geri çekildim. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama ağzımdan tek kelime çıkmadığını fark ettim. Boğazım düğümlendi ve nefes alamıyordum. Panik içimi doldurdu ve uyuştum.

Viktor beni bir sandalyeye çekti ve oturmam için beni yere itti. Kollarımı geriye doğru bükte. Nikolay ben onu göremeyene kadar yanımdan geçti.

Birkaç dakika sonra bileklerimde bir şey hissettim ve bağlı olduğumu fark ettim.

"HAYIR!" Çığlıklarım odada yankılandı. Hareket etmeye çalıştım ama ip beni hareketsiz tuttu. Mücadele ederken, pürüzlülük cildimi ısırdı ve cildim ham ve sıcak hissedene kadar çizdi.

"Sadece kendine zarar veriyorsun. Hareket etmeye devam edersen bileklerin ipten kanayacak," dedi Viktor arkamdan. "Hareket etmeyi bırakmanı öneririm."

"Lütfen..."

Kapının arkasından sesler geliyordu. Bir an sonra öyle bir güçle açıldı ki duvara çarptı. Duyduğum sesle irkildim ve vücudum panikle titrerken sandalyeyi geriye ittim.

Vücudum dehşet içinde dondu. Alessio yanında iki adamla birlikte odaya girdi.

Alessio bana doğru yürürken içlerinden biri kapıyı kapattı.

Onu son gördüğümde giydiği takım elbisenin aynısını giymişti ama bu sefer elleri siyah deri eldivenlerle kaplıydı. Gözlerimi yavaşça yüzüne çevirdiğimde sert bakışlarıyla karşılaştığımda nefesimi dışarı verdim. Gözleri o kadar vahşice parlıyordu ki nefesim kesildi.

Karanlık varlığı üzerimde belirdi, omurgam huzursuzlukla karıncalanırken içimi korku kapladı. Kollarımdaki ve ensemdaki minik tüyler dikildi ve cildim kaşındı.

Alessio, göz hizamızda olacak şekilde beline doğru eğildi. Soğuk gözlerine bakarken kıkırdadım.

Onu daha önce sinirli görmüştüm ama bu sefer ölümcül görünüyordu. Mavi gözleri öfkeyle çatıldı, yüzü kıpkırmızı oldu ve çenesi seğirdi.

Karşımda duran Alessio acımasızdı ve onun gerçekten katil olduğunu , her zaman adını duyduğum *canavarı görebiliyordum*.

Ve işte oradaydım, herkesin korktuğu canavarın ininde kapana kısılmıştım.

Kalbim o kadar güçlü atıyordu ki boğazımda hissedebiliyordum. Tırnaklarım avuçlarıma battı ve hafif ağrı beni rahatlattı.

Acı, hala hayatta olduğum, hala nefes aldığım anlamına geliyordu.

Ama ne kadar süreyle?

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 12

Alessio

"Patron, onu bodrumunda yakaladık," dedi Phoenix nefes nefese telefondan. Haberler karşısında dudağımın yan tarafının yukarı doğru kıvrıldığını hissettim.

Bakalım şimdi gerçeklerden kaçabilecek misin kedicik.

"Geliyorum." dedim ve kapattım. Ceketimi giyip kravatımı düzelttim ve siyah deri eldivenlerimi çıkarmak için çekmecemi açtım.

Bodrumda bir sorunumuz olduğunda ellerimi kirletmek zorunda kalırım diye hep onları giyerdim.

Çekmeceyi bir gümbürtüyle kapatarak hızla ofisimden çıktım. Attığım her adımda içimdeki öfkenin yeniden büyümesine izin verdim. Beni tüketti ve tek gördüğüm hainim için kırmızıydı.

Kanım şakaklarımda kükredi ve damarların zonkladığını hissedebiliyordum. İçimdeki şiddetli öfkeyi kavradım ve sertçe çektim.

Karanlık koridorda ağır adımlarla ilerlerken vücudum gerildi, kaslarım kilitlendi. Soğuk hava, sıcak öfkemle çıtırdadı ve soğuk atmosfer ölümcül bir hal alırken duvarlardan yalnızca benim ayak seslerim geldi. Bana şarkı söyledi ve bedenim ölüm kokusuyla beslendi.

Birinin canını sıkmak istedim. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar, sadece başka bir ceset kalana kadar hainimin gözünden giden hayatı görmek istedim.

İçimdeki canavar köpürüyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Onu çok uzun süre içeride tutmuştum ve artık onu serbest bırakmanın zamanı gelmişti. Ve ben de yaptım.

Kapıya yaklaştığımda Phoenix ve Artur'u gördüm. Siyah tahta kapıyı öyle bir kuvvetle ittim ki duvara sertçe çarptı.

İçeride Ayla tahta sandalyeye bağlanmıştı. Kendi içine kapanmış, hıçkırarak ağlıyor ve serbest bırakılması için yalvarıyordu. Beni görünce gözleri kocaman açıldı ve korkuyla irkildi.

Canavarım güldü ve onunla beslendi. Daha *fazlasını* istedi .

Gözlerimi korkmuş kedi yavrusundan ayırmadan doğruca ona doğru yürüdüm ve sandalyesinden sadece birkaç santim uzakta durdum. Göz hizamıza gelene kadar eğildim ve o inledi. Mükemmel. Onu istediğim gibi.

Soğuk, kızgın bakışlarımdan kaçmaya çalışarak irkildi ve geri çekildi.

Birkaç saniye bana baktı, yuvarlak, pembe yanaklarından sessiz gözyaşları süzülürken ağzı açık kaldı. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti ve savunmasız yüzünü görünce kalbim sıkıştı. Birazcık ama kararlılığımı zayıflatmaya yetti.

Canavar zayıflığıma öfkeyle kükredi. İçimi pençeledi ve kör edici bir öfke beni tekrar kuşattı.

Hayatımda zayıflığa yer yoktu. Kalbim soğuk ve cansızdı ve hissetmeye hakkı yoktu. Öfkeden başka bir şey hissetmek istemiyordum.

Çenesini elimle kavradım, parmaklarımı yanaklarına sertçe bastırdım. Acıyla inledi ve koluna vurdu.

"Lütfen," diye mırıldandı, yüzü kızarmıştı.

"İtalyan için neden casusluk yapıyorsun?" diye homurdandım, sesim sertti.

Bir an için mücadele etmeyi bıraktı, şaşırmış göründü, bu beklemediğim bir tepkiydi. Birkaç saniye sessizlikten sonra başını salladı ve tekrar tekrar ağlamaya başladı, *hayır diye fısıldayarak* .

"Lütfen hayır. Hayır. Casusluk yapmıyorum. Lütfen. Hayır. Hayır," dedi aceleyle, başını sağa sola sallayarak, bu sırada saçları terli yüzünü örttü.

Bu cevabı bekliyordum. Kim onların ihanetini kabul edecek kadar aptal olabilir? Yalan söyleyecek hiçbir şey kalmayınca kadar yalan söyleyeceklerdi. Ancak son nefesleri bedenlerinden çıkmadan önce hayatlarının gözlerinin önünden geçtiğini gördüklerinde, ancak o zaman doğruyu söyleyeceklerdi.

Yanağını bırakarak elimi aşağı doğru hareket ettirdim ve gerginliği uzatmak için boynunu ellerimle sıkıca kavrayıp sıktım. Boğuldu, tükürdü ve savruldu ama benim boyun eğmez tutuşumdan kaçamadı.

Yanakları şişti ve bir öksürme sesi çıkardı. Bilincini kaybetmeye başladığını görünce boynunu bıraktım. Başı geriye döndü ve nefes nefese kaldı. Ayla derin bir nefes almaya çalıştı ama buna engel oldu.

Nefesi kesilip acı içinde inleyerek tekrar yalvardı. "Lütfen...lütfen...lütfen. İnan bana..." Şiddetle öksürdü, göğsü inip kalkıyor, salyaları çenesinden aşağı akıyordu. Vahşi titremelerle sarsıldı.

"Ben...te...söyle...söylüyorum...gerçeği." Ayla ağladı.
"Ben...yaptım...yapmadım...hiç...yapmadım...hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme." Sesim steril, soğuk odada gürledi.

Ayla tekrar başını sallayarak doğrudan gözlerimin içine baktı. "Lütfen Alessio. ben yapmadım Neden bahsettiğini bilmiyorum." Tekrar öksürdü, sonra derin bir nefes aldı, acıyla yüzünü buruşturdu. "Lütfen bana inan. Lütfen, Alessio. Seni gözetlemedim. Alessio, lütfen bana inan." Bunu defalarca tekrarlamaya devam etti, kararlılığını kaybetmeye başladıkça her kelime daha da zayıflıyordu.

Vücudu koltuğa yaslandı ve gözlerini zar zor açık tutabiliyordu.

Hırslayarak bir elimi saçımdan geçirdim. *Ya masumsa?* Olabilir mi?

Masum olabilecek birine işkence etmeye değer mi? Kafamdaki dırdırcı ses devam etti.

Canavarım tartıştı. kükredi. Ölüm istiyordu. *Öldürmek. Öldürmek. Öldürmek. O hain olabilir. Gitmesine izin verme.*

Şaşkınlıkla Ayla'ya arkamı döndüm. Artık ona bakamazdım. Onun gözyaşları. Onun acısı. Güvenlik açığı. Yalvarma. Adımı söylerken sesi. *Beni zayıflattı.*

Kalbime garip bir şey yaptırdı. Bana... *hissettirdi* .

Aniden göğsüme bir ağrı saplandı ve bundan nefret ettim.

Bana neler oluyor?

Hayatımda ilk kez canavarımla savaştım. Özgür olmak istedi ama onu tekrar içeri çektim. Savaştı ve kükredi, ama ben savaşımaya devam ettim.

Neden onun için savaşıyordum?

Başımı kaldırdığımda, Artur ve Phoenix'in sorgulayan gözlerle bana garip bir şekilde baktıklarını gördüm. Onlara sinirle baktım ve dişlerimi gösterdim. İkisi de hızla bakışlarını kaçırdı, yüzleri bir kayıtsızlık maskesi haline geldi.

Daha dik durarak arkamı dönmedim ve Ayla'ya bakmayı reddettim. Derin bir nefes alıp kapıya doğru yürüdüm. Artur ve Phoenix beni dışarıda takip ettiler ve kapı arkamızdan kapandı.

"Onu burada tut ve sorgulamaya devam et. Eninde sonunda bozulacak."

Phoenix, "Evet, patron," dedi.

Bir adım attım ama sonra durdum. Arkamı dönüp adamlarıma baktım ve ölümcül bir ses tonuyla homurdandım. "Kimse ona elini sürmesin."

Biri emrime karşı gelmeye cesaret ederse, o zaman ölürdü. Hem Phoenix hem de Artur şaşırılmış göründüler ama sonra başlarını salladılar.

Siparişim beni de şaşırttı. Nereden geldiğini bilmiyordum ama tek bildiğim kedime kimsenin dokunmasını *istemediğimdi* . Bu itiraf beni de şok etti.

Onlara bir daha bakmadan oradan uzaklaştım, midem bulanıyordu. Gösterdiğim zayıflık için kendime hâlâ kızgındım.

Sonra Ayla'ya kızdım.

Cevaplarım henüz yoktu. Ona inanmak istiyordum ama gerçekten yapabilir miydim? İmparatorluğum tehlikedeydi ve o olası bir şüpheliydi. Onun için ne hissettiğimin ya da onun acısının neden benim acım olduğu önemli değildi. Hâlâ cevaplar almam gerekiyordu ve adil oynayıp oynamamam önemli değildi.

Yavaş yavaş, ağrıyan kalbimin duygusuz durumuna geri döndüğünü hissettim. Yatak odamda derin bir nefes aldım ve soğukluğun bedenime geri sızmasına izin vererek duvara baktım.

Beni zayıf yapmazdı. Ona izin vermezdim.

Ayla

Beni orada ne kadar tuttuklarını bilmiyordum ve gece mi gündüz mü olduğundan da emin değildim. Bildiğim tek şey, acının bitmesini istediğimdi. Artık dayanamadım. Başım zonkluyordu ve vücudum zayıf hissediyordu.

Bileklerim ağrıyordu ve ip hassas cildime her bastırıldığında acı içinde inliyordum. Derim çığ bir şekilde çizilmişti ve mücadelelerimden dolayı kan kaybediyordum.

"Piçlere hangi bilgiyi verdin?" Viktor tekrar sordu. Viktor, Nikolay ve Phoenix sırayla beni sorguya çektiler ve yanıtlarımdan bıktıklarını fark etmeye başlamıştım.

"Ben yapmadım," dedim.

Neden Alberto ve babam gibi canavarları destekleyeyim? Onlardan nefret ettim. Ama Alessio ve adamları bunu bilmiyordu çünkü ben gerçeği açıklamamıştım.

Hayatım zaten tehlikedeydi. Alfredo'nun kızı olduğumu ve Alberto'nun nişanlısı olduğumu kabul etmemin bana yardımı olmazdı.

Gerçek beni daha fazla tehlikeye atardı. Ben İtalyandım ve onların düşmanıydım, bu yüzden bana asla inanmazlardı.

Ne kadar yalvarıp ağlasam da beni dinlemediler. Gitmeme izin vermediler. "Ayla, kahretsin! Yalan söylemek seni buradan çıkarmayacak!" Nikolay odada volta atarken bağırdı.

Gerçek de olmayacak, diye düşündüm ağlarken.

Derin bir nefes alırken kuruyan boğazımla irkildim. "Lütfen... Viktor, Nikolay. ben yapmadım İnan bana. Hiçbir şey bilmiyorum," diye fısıldadım,

sesim saatlerce ağlamaktan çatlamıştı. Boğazımdaki sürekli zonklayan ağrıdan zar zor konuşabiliyordum.

Nikolay volta atmayı bıraktı ve gözleri acıyarak bana baktı. Bakışlarımı Viktor'a çevirdim ve onun da bana aynı sempatiyle baktığını gördüm.

Onları yavaş yavaş zayıflattığımı biliyordum. Bana inanmak istediler. Benim yapmadığıma neredeyse ikna olmuş görünüyorlardı. Daha ne kadar güçlü kalabileceğimi bilmiyordum. Tek istediğim yatağıma geri dönüp yumuşak örtülerime sarılmak ve bu kabusu unutmaktı.

Kapı aniden açıldığında hala sessizce birbirimize bakıyorduk. Gözlerimdeki buğudan kurtulmak için birkaç kez kırıştırdım. Alessio içeri girdiğinde kalbimin panikle teklediğini hissettim.

Normal üç parçalı siyah takımını giymişti. Elleri çıplaktı - siyah deri eldiven yoktu. Alessio birkaç saniye boş gözlerle bana baktı.

Kapıda durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Viktor'a bakarak başını salladı. Viktor ayağa kalkıp bana yaklaştığında kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Korku, içime pençe gibi girdi.

Birkaç saniye sonra ellerini ipte hissettim. Birkaç çekişme oldu ve rahatsızlık ve acıyla yüzümü buruşturdum.

Sonra ellerim serbest kaldı.

Bana inanıyorlar mı? Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Serbest mi bırakılacaktım yoksa bana biraz daha işkence mi edeceklerdi?

"Kalk," diye emretti Alessio huysuz bir sesle. Hemen söyleneni yaptım ve yaralı ellerimi göğsüme bastırdım.

"Yatak odana git. Özgürsün, dedi aynı duygusuz sesle. Sert bir göğse çarparak sert bir nefes aldım. Dönmek zorunda değildim. Viktor olduğunu biliyordum.

Omuzlarımdan kavradı ve zayıf bacaklarım beni destekleyene kadar beni kaldırdı. O kadar titriyordum ki Viktor olmasaydı yerdeydim.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu, sanki yaralı bir hayvanla konuşuyormuş gibi sesi garip bir şekilde yumuşaktı.

Başımı salladım ve gitmeme izin verdi. Öne doğru tökezledim ve ağır ağır bacaklarımla Alessio'ya doğru yürüdüm. Kapıya doğru ilerlerken gözlerim ona odaklanmıştı. Bana bakmaya devam ederken kıpırdamadı ya da bir şey söylemedi.

Kapıdan içeri girdiğimde, Alessio'nun soğuk sesi beni olduğum yerde durdurdu.

"Kaçmayı aklından bile geçirme."

Başımı salladığımda ona bakmadım. Kaçmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Kaçamayacağımı biliyordum. Hiçbir anlamı yoktu.

Adamları beni öylece yakalayacaktı ve sonunda meydan okumamın bedelini ödemek zorunda kalacaktım. Bu bodruma geri dönmek ya da Alessio'nun gazabını hissetmek istemiyordum.

Hayatımı sessiz bir hizmetçi olarak yaşayacak ve olabildiğince görünmez olmaya çalışacaktım.

Artur'un sesini duydum. "Patron, neden sen-"

Alessio avucunu kaldırarak onu susturdu. Omuzlarım çöktü ve rahatlayarak ağlamak istedim.

O yolu gösterirken Phoenix'i takip ettim. Merdivenleri çıkararak bizi ana kata çıkardık. Kimseyi göremedim ve ev tamamen sessizdi.

"Saat kaç?" diye sordum.

Phoenix, "Sabah iki buçuk," diye yanıtladı.

Adımlarım sendeledi. Neredeyse on yedi saat. Neredeyse on yedi saattir o bodrumdaydım.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Durduğumda sordu. Başımı sallayarak beni odama götürürken onu merdivenlere kadar takip ettim.

"Duş al ve uyu" dedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, gözyaşlarımı ondan saklarken aşağı baktım.

İçeri girdim ve arkamdan kapıyı kapattı. Körü körüne ışık anahtarını aradım, açtım ve oda anında ışıkla aydınlandı.

Yorgundum, halsizdim, açtım, uykum vardı ve uyuşmuştum. Tek istediğim uyumak ve hiç uyanmamaktı.

Hızlıca üzerimi değiştirip duşa girdim. Ilık su etrafımı sardı ve sıcaklığın soğuk bedenimi kapladığını hissettim. Kendimi yıkarken dişlerim takırdadı. Sessiz gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. Rahatlama gözyaşları. Duşun zeminine battım ve ılık suyun zayıf vücudumun üzerine düşmesine izin verirken ağladım. Duşta ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama vücudumun tamamen ısındığını ve gözyaşlarımın nihayet kuruduğunu hissettiğimde kalkıp dışarı çıktım.

Siyah pijamalarımı giydikten sonra gülümsediğimi hissettim. Uyuyacak ve her şeyi unutacaktım. Ama Alessio'yu yatağında otururken gördüğümde bu gülümseme bir dehşet nefesine dönüştü. Sendeleterek geriye doğru kıvrıldım, korku tüm vücuduma yayıldı.

Kapının arkasına saklandığımı görünce hızla yataktan kalktı. "Şşşt, korkma. Seni incitmek için burada değilim. Sana zarar vermeyeceğim."

Sesindeki yumuşak ve yumuşak tonla gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

aklımı kaybettim Rüya görüyor olmalıyım.

Başımı salladım ve sıırttım. "Sen... sen... ben..."

Bana tatlı bir gülümseme attığını görünce başım döndü. Bacaklarım pes etti ama ben yere düşmeden önce ileri atıldı ve kollarımı kavrayarak beni kendine çekti. Beni göğsüne yasladı ve ben de içgüdüsel olarak kollarımı boynuna doladım ve gitmeme izin vermesinden korkarak tutundum.

"Sorun değil. Seni yakaladım," diye fısıldadı, yatağıma doğru yürüdü ve beni yavaşça yere bıraktı.

Yatağın üzerine oturdu ve o sırada yatağın üzerindeki ilk yardım çantasını fark ettim. Alessio onu kucağına çekti ve birkaç bandajla bir torba antiseptik mendil çıkardı. Yukarı baktı ve bakışlarımız buluştu. Duygudan parıldayan gözlerini gördüğümde donup kaldım.

Öne doğru eğilen Alessio nazikçe ellerimi tuttu ve dizlerinin üzerine koydu. Mendilleri paketten çıkardı ve ham bileklerimi nazikçe ovuşturdu. Tısladım ve o hızla, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

O gerçekten bunu söyledi mi?

Eğilip bileklerime üfledi ve küçük yarayı temizlemeye devam etti. Canımı yaktı ama yanan deriye hafifçe üflemesiyle ağrı yavaş yavaş azalmaya başladı.

Bileklerime bandaj sarınca gözlerim kapanmıştı.

"Orada. Tamam," diye fısıldadı, parmağını yavaşça bandaja sürterek.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Bunu neden yapıyordu? Bileklerimi yukarı kaldırıp her birine tek bir öpücük kondurduğunda kalbim tekledi. Ağzım açık kaldı. Bu aslında olmuyordu, değil mi? Alessio bileğime doğru, "Üzgünüm Ayla," dedi. Bir an nefes almayı bıraktım. Benden *özür diledi*. Muhtemelen hiçbir zaman kimseye özür dilememiş olan Rus mafya patronu Alessio Ivanshov benden *özür dilemişti*.

Şok halindeydim. Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu ve nefes almak için savaşıyordum. Bana baktı ve vücudum onun yumuşak bakışları altında ısınmaya başladı.

Bu mümkün değil. Alessio şu anda önümde oturup özür diliyor olamazdı. Bu kadar... nazik olamazdı.

"Sana böyle davranmamalıydım. Yeterince özür dileyemem. Ama lütfen bil ki çok çok üzgünüm." Ellerimi tekrar dizlerinin üzerine koyarken devam etti. Elini yüzüme götürüp saçlarımı kulaklarımın arkasına attı ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Sana inanıyorum," diye ekledi Alessio.

Nefesim kesildi, sonra sertçe yutkundum ve gözlerim kocaman açılmış halde ona bakmaya devam ettim. Hiçbir şey söylemedim. Yapamazdım.

"Korkunç davranışlarım için lütfen beni affet. Bu bir daha olmayacak. Burada güvendesin. Bir daha kimse sana kötü davranmayacak," diye mırıldandı, sesi biraz kaba ama yine de nazikti.

Birkaç saniye daha bana baktı, mavi gözlerinde tam olarak ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şey parlıyordu. Alessio her zaman kaba, kibirli, kaba, kaba ve tehditkardı.

Ama Alessio'nun bu yanı tuhaftı ve kendi kararımın aksine kalbim ters döndü. Nezaketi ve yumuşaklığı doğal değildi ama kalbim onu kavradı ve sımsıkı tuttu.

Onun gibi bir adamın özür dilemesinin bir anlamı vardı, değil mi?

Aniden geri çekildi ama sonra dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Burada yiyecek var." Bir yemek tepsisinin durduğu komodinine doğru başıyla işaret etti.

Devam ettiğinde ona baktım. "Lütfen ye. Kendini zayıf hissediyor olmalısın. Lena'ya yarın çalışmayacağını söyleyeceğim. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Başımı salladım, hâlâ gözlerinin içine bakıp herhangi bir aldatma ya da hile belirtisi bulmaya çalışıyordum. Ama ben sadece dürüst duygular gördüm. Gerçekten kendini *suçlu* hissediyordu.

Hâlâ olayların yeni dönüşünde kafam karışmıştı, suskun kaldım. Ben bir şey söylemeyince Alessio içini çekti. Yürürken ayağa kalktı ve bana baktı.

"İyi geceler," dedi aynı yumuşak sesle.

İfadesi üzgün ve üzgündü. Neredeyse kederli.

Kalbim sıkıştı ve kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Neden onun için üzülyordum? Bana gereksiz yere acı çektirdiği için suçluluk ve üzüntü duymayı hak ediyordu. Ama neden onun için üzülyordum?

Tüm bu sıkıntıyla ilgili kendi duygularımı anlamaya çalışırken, bana son bir bakış attı ve arkasını döndü. Alessio başka bir şey söylemeden yatak odamdan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Yatağımda kaldım, suskun ve kafam karışmıştı.

Bu yeni Alessio kimdi?

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 13

Yemek tepsisine baktım ve midem guruldadı.

Ama sonra tekrar kapalı kapıya baktım, Alessio'nun içeri dalmasını ve beni tekrar bodruma sürüklemesini beklerken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Bunların hiçbiri olmayınca başucuma yaslandım ve sargılı bileğime baktım.

Bileğimi sarmış, bana yemek getirmiş ve özür dilemişti. Duygularım her yerdeydi. Korkmuştum ama nezaketi kalbimi ısıtmıştı. O samimi miydi?

Tanrım, umarım öyledir.

Başparmağımı bileğime sürterek, sanki beni incitmekten korkuyormuş gibi bileklerimi nasıl nazikçe öptüğünü düşündüm. Nazik olabileceğini hiç düşünmemiştim ama beni haksız çıkardı.

Gözleri suçluluk ve vicdan azabı gösteriyordu. Kapıya baktığımda kalbim sıkıştı.

Ya gerçekten özür dilemek niyetindeydi ya da gerçekten iyi bir aktördü.

Kafamdan geçen çok fazla belirsizlik vardı ve bunların hiçbiri yardımcı olmadı. Hepsi aynı sonuca götürdü.

Alessio tahmin edilemezdi.

Bana davranış şeklinden sonra ona güvenemezdim. Onun nasıl bir adam olduğunu bildiğimde değil. Kendimi savunmasız hissettim ve bazen saf olabilirdim ama *o kadar* aptal değildim.

Ama şimdilik, hala hayattaydım. Ve önemli olan da buydu.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve kaslarımın gevşediğini hissettim.

Açtım, ağırıyordum ve yorgundum. Bakışlarım tepsiye kaydı ve midem yine guruldadı. Eğilip tepsiyi kucağıma aldım. Kaslarım hareketi protesto etti ve inledim.

Midem patlayacakmış gibi hissedene kadar yedim. Yumurta, pirinç, köri, meyveler.

Memnun hissederek iç çektim. Bazen bu yeni hayat eski hayatımdan, Alberto ile olan hayatımdan daha iyi hissettiriyordu. Tepsiyi eski yerine yerleştirdikten sonra örtüyü üzerime çektim ve yumuşaklığın içine daha çok sokuldum.

Kapıya baktım, görüşüm bulanıklaştığında birkaç kez kırptırdım. Uyku hali bedenimi ele geçirmişti ve onunla savaşmaya hiç niyetim yoktu. Vücudum uyuştı ve gözlerim kapandı.

Gözlerimi daha fazla açık tutamazken kapıya son bir bakış attım ve ardından gözlerimi kapatıp kendimi yavaşça yorgunluğa teslim ettim. Karanlığa yenik düşmeden önce, kafamdan garip bir düşünce geçti.

Ona aşık olma.

Ama hiç analiz etme şansım olmadı. Uyku bedenimi çoktan ele geçirmişti.

Alberto

"Onu henüz bulamadık."

"Kahretsin!" Telefonumu odanın diğer ucuna fırlatmadan önce kükredim.

Sandalyemi çalışma masamdan uzaklaştırarak ayağa kalktım ve ofisimde volta attım. O sürtük. Bir hafta. Kaçmasından bu yana bir hafta geçti.

Herkesi kandırıp gittiğinden beri bir hafta oldu. Ve bunca zamandır onu arıyordum. Onu arayan düzinelerce adamım vardı. Gündüz ve gece. Ama onu henüz kimse bulamadı.

Nerede olabilir ki?

Öfkeyle duvara yumruk atarken, kontrolümün yavaş yavaş koptuğunu hissettim. Beni terk etmenin bedelini ödeyecekti.

O benimdi, sadece benim.

O bana aitti. Onun yeri yatağımdaydı, bacaklarını açmış, beni bekliyordu.

Yedi yaşından beri kaderi benimkiyle iç içe geçmişti. Onu ilk gördüğümde, ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. O benim için yaratılmıştı.

Ama gitti.

Ve beni terk ettiği için kanını akıtacaktım. Arazimin dışına adım attığına pişman olur.

Kapı açıldığında, Alfredo'nun içeri girdiğini görmek için döndüm.

"Onu buldular mı?" O sordu.

Başımı iki yana salladım ve sırtımı duvara yaslayarak onun adımlarını izledim.

Nerede olabilir? Adamlarımızdan hiçbirinin onu henüz bulamamış olması nasıl mümkün olabilir? Elimizdeki en iyi iz sürücüler onlar," diye homurdandı, elini saçlarının arasından geçirerek.

"Bilmiyorum," dedim dişlerimi sıkarak. Yaşlı adamın sürekli beni sorgulamasından bıkmıştım.

Alfredo bir adım öne çıkarak bana delici bir bakış attı.

"O senin gözetimindeydi! Ve kızımın gittiğini bulmak için geri döndüm? İkinci komutanım olarak konumunu yeniden düşünüyorum, Alberto. O yüzden onu bir an önce bulsan iyi olur!" Odadan çıkıp kapıyı arkasından büyük bir gürültüyle kapattı.

O kahrolası yaşlı adam. Onun saçmalıklarıyla işim bitmişti.

Komutanlıkta ikinci . Sözleri üzerine kıkırdadım ve sert bir kahkaha attım.

Ben lanet olası patrondum.

Kapalı kapıya ters ters bakarak, Zamanın doldu, Alfredo, diye tısladım.

Pencereye doğru döndüğümde, masamın üzerinde Ayla'nın fotoğrafı gözüme ilişti. Siyah bir elbise giymişti ve kollarımı beline dolamıştım. Gülümsemesi her zamanki gibi sertti. Gözleri boş ve ruhsuz.

Seni bulmamamı umsan iyi olur. Çünkü yaptığımda, doğduğuna pişman olacaksın.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 14

Ayla

Sürekli kapı çalma sesiyle uyandım. Kulaklarımda titreşti ve inledim.

Yorganı yüzümden uzaklaştırarak yukarı baktım ama odama giren parlak güneş ışığına karşı hemen gözlerimi kapattım.

Önceki gün bulanıktı ve her şey gerçeküstü geliyordu. Gözlerimi tekrar kırpıştırarak şaşkınlıkla kapıya baktım. Neden odamdaydım? Ben bodrumda değil miydim?

Ama sonra, anılarımın geri kalanı hızla geri geldiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Alessio gitmeme izin vermiş ve davranışı için özür dilemişti. Bileklerimi sarmış ve bana yemek getirmişti.

Başımı yastığa koyduğumda sesli bir şekilde iç çektim. Bir rüya olmalı. Güzel bir rüya. Kapının tekrar vurulduğunu duyunca hiç düşünmeden "Gir" diye seslendim. Ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz gerildim.

Aman Tanrım. Ya Alessio ise?

Hızla yerimden kalkıp yorganı çeneme kadar çektim ve gergin bir şekilde kapıya baktım. Düşmenin döndüğünü gördüm ve ardından kapı yavaşça açıldı.

Korkudan hafifçe titredim ama Maddie başını içeri uzattığında kaslarım gevşedi ve rahatlayarak yastıklara yaslandım.

Maddie, Lena'nın kızıydı. Benden birkaç yaş büyüktü ama anında bağlantı kurduk. Lena dışında Maddie güvenmeye başladığım biriydi.

"Ayla," diye fısıldadı, odama girip kapıyı arkasından kapatırken. Bana doğru koştu ve yatağıma oturdu, ifadesi endişeyle doluydu.

"Aman Tanrım, çok endişelendik!" diye haykırdı, elimi ellerinin arasına alarak. Bandajları görünce dudaklarından şok olmuş bir inilti kaçtı.

Ah, Ayla, diye fısıldadı Maddie. Dudaklarını ısırды ve kaşları çatıldı.

"Sorun değil. Ben iyiyim," diye mırıldandım, daha fazla dikkat çekmemek için elimi geri çekerek.

"Ayla, sorun değil. Bunu sana nasıl yapabildi? Bodruma getirildiğini duyduğumuzda, sanırım annem neredeyse kalp krizi geçiriyordu! Ellerini beline koyarak ayağa kalktı.

Lena'nın endişelendiği düşüncesiyle göğsüm ağrıdı ve üzgünce yere baktım. Benim bir hain olduğumu düşündü, diye fısıldadım gözlerimden yaşlar birikmeye başlarken. Burnumu çektim, göz yaşlarımı sildim.

Bunun yerine ağlamaya başladım ama kendimi durdurup gözyaşlarımı sildim.

"Biliyorum," diye yanıtladı Maddie, yeniden yatağa oturarak.

"Ama ben değilim!" Geriye dönüp baktığımda, inançla gözlerine baktım ve bana inandığını umdum. Ama Maddie sadece gülümsedi.

"Biliyoruz Ayla. Olmadığın gün gibi ortada. Ama Alessio inatçıdır. Senin bir casus olduğundan şüphelenirse gitmene izin vermez."

Kafamı biraz yana çevirip kafam karışmış bir şekilde Maddie'ye bakarak başımı salladım. "Ama gitmeme izin verdi. Ve bana kötü davrandığı için özür diledi. Yani anlamıyorum."

Gözlerinin şokla büyüdüğünü gördüm ve sonra tekrar gülümsedi. Avucunu elimin üzerine koyarak hafifçe sıktı. "Alessio çok tahmin edilemez. Ama asla özür dilemediyse ve gitmene izin verdiyse, o zaman muhtemelen gerçekten ciddiydi. Yani, fazla endişelenme. Artık güvendesin."

Sesi yumuşaktı ve kendimi rahatlamış buldum, tüm şüphelerim hızla buharlaştı.

"Emin misin?" Diye sordum.

Maddie başını salladı ve bana hafifçe gülümsedi. "Evet. Eminim. Güven bana bebeğim, Alessio asla özür dilemez. Yani, yapmış olması garip. Bu, tüm şüphelerinizi hemen hemen silmeli."

"Çok pişman görünüyordu."

Gülen Maddie başını salladı. "Öyleyse, buyurun. Cevabını aldın."

Kalbim bir takla attı ve dudaklarımın küçük bir gülümsemeyle seğirdiğini hissettim. Maddie'nin verdiği güvenceyle hafifledim ve omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, elini tutmak için avucumu çevirerek.

"Sorun değil. Bu arada, annem senin için çok endişeleniyor. Alessio ona bugün çalışmayacağını söyledi. Beni seni kontrol etmem için gönderdi, diye açıkladı Maddie.

Yorganı iterek yataktan güçlkle kalktım ve ayağa kalktım. "Onu görmek istiyorum."

Lena'nın benim için endişelenmesi düşüncesine katlanamıyordum.

Kısa zamanda bana ikinci anne oldu. Ağladığımda kimse beni tutmadı. En önemlisi, hiç kimse benim için endişelenmemiştir.

Ama Lena öyleydi ve tek yapmak istediğim ona sarılmaktı. Onun rahatlatıcı dokunuşlarına ve yumuşak gülümsemelerine ihtiyacım vardı. Kendimi annesine muhtaç bir çocuk gibi hissettim.

Tamam, dedi Maddie, sesi şimdiki zamana dönerek. Arkamı döndüğümde onun ayağa kalkıp siyah elbisesini düzelttiğini gördüm.

"Aşağıda görüşürüz." Bana hızlıca sarıldı ve ardından yatak odamdan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Siyah elbisemi değiştirdim. Dişlerimi fırçalayıp saçımı sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra aşağı indim. Mutfığa girer girmez Lena'nın nefesi kesildi.

"Oh Lordum. tatlı çocuğum Çok endişelendim!" Vücudumu kendine bastırdı, beni sıkıca tuttu.

"Lena, nefes alamıyorum," diyebildim. Anında tutuşunu gevşetti ve bir adım geri çekildi.

"Bırak, sana bakayım." Ben bir şey söyleyemeden Lena yüzümü ellerinin arasına aldı ve morluk olup olmadığını kontrol etmek için önce sola sonra sağa çevirdi. Bulamayınca bir adım geri çekildi ve beni tepeden tırnağa inceledi.

"Lena, ben iyiyim," diye mırıldandım, boğazımdaki yumru daha da sıkılaşıyordu. Sözlerimin onu sakinleştireceğini düşündüm ama bandajlı bileklerimi görünce gözleri fırtına gibi açıldı.

"İnatçı adam," diye tısladı. "Ona senin masum olduğunu söyledim. Hatasını anlaması yeterince uzun sürdü." Dudakları hüzünlü bir ifadeyle aşağı kıvrıldı.

Bir adım daha yaklaşıp onu kollarıma aldım ve ona sarıldım. Derin bir nefes aldım, yasemin kokusu burnuma doldu ve beni anında rahatlatı.

"Hain olmadığımı inandığı sürece benim için sorun yok" dedim. Lena sessizdi, ben de güven verici bir ses tonuyla ekledim, "Ben iyiyim. Gerçekten mi." Birkaç saniye sonra sonunda başını salladı ve arkasını döndü.

"Oturmak. Maddie ve benim öğle yemeğimizi neredeyse bitirdik, dedi barın yanındaki tabureleri işaret ederek. Bir tabureye yerleşirken, Maddie bana bir tabak kızarmış ekmek, yumurta ve patates getirdi.

"Teşekkürler," dedim ve ardından Maddie ve Lena'nın mutfakta çalışmasını izlerken sessizce yemeğimi yedim.

Maddie konuştuğunda yavaşça meyve suyumu yudumluyordum ve sözleri nefesimi boğazımda tuttu.

"Anne, Ivanshov'lar ve Abandonato'lar neden birbirlerinden bu kadar nefret ediyorlar? Yani, iki mafya grubunun kavga etmesinden daha derin olduğunu biliyorum. Ama *nedenini hiç sormadım.*"

Neredeyse suyumla boğuluyordum.

Öksürerek bardağı tezgahın üzerine koydum ve titreyen elimi ağzıma götürdüm. Maddie ve Lena endişeli görünerek bana döndüler. Bileğime hafifçe vurarak onları başından savdım ve iyi olduğumu anlamalarını sağladım.

Aslında iyi değildim. Zar zor nefes alabiliyordum.

Ah canım, bu uzun bir hikaye, dedi Lena içini çekerek.

Omuzlarımı dikleştirerek anında canlandım. Ailelerimizin birbirlerinden şiddetli bir tutkuyla nefret ettiğini biliyordum ama nedenini bilmiyordum. Birkaç kez, Alberto'nun Ivanshov'lardan ve bir şansları olsa Abandonato'yu nasıl yok edeceklerinden bahsettiğini duymuştum.

Boğazımı temizleyerek, "Ben de bunu merak ediyordum," dedim. Lena bana garip bir bakış attığında hemen bir bahane uydurdum. "Yani, Alessio benim Abandonatos için bir casus olduğumu düşündüğünde gerçekten çok kızmıştı. Bu yüzden nedenini merak ediyordum."

Onlardan gerçekten nefret ediyor. Elini önlüğüne silerek bara doğru yürüdü ve bir tabureye oturdu. Maddie ve ben iki yanına oturduk.

Maddie, sen daha bebektin. Yani hiçbir şey hatırlamayacaksın. İki aile arasında büyük bir kavga çıktı. Yani her zaman düşmandılar ama o gecedan sonra..." Lena duraksadı ve üzgün üzgün başını salladı. Alfredo araziye işgal etti. Alessio'nun babası Lyov evde değildi." Lena'nın gözünden bir damla yaş firar etti. "Tam bir kanlı karmaşaydı. O gece pek çok adam öldü. Ve zavallı Maria, Alessio'nun annesi. Öldürüldü. Alfredo onu öldürdü ve ardından vücuduna bir not bıraktı. 'Bu sana ders olsun' dedi. O hamileydi." Lena sustu ve ağlamaya başladı, hıçkırıkları odayı dolduruyordu.

Gözlerim büyüdü ve kalbim her an yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Midem o kadar acı verici bir şekilde burkulmuştu ki kusacağım sandım. Vücudum karıncalandı. Küçük bir kutuya tıkmış gibi hissediyordum. Uyuşukluk içimde yüzdü.

Etrafımdaki her şey sustu ve kulaklarımda çınlayan tek kelime, *Alfredo'nun Alessio'nun annesini öldürdüğüydü*. Babam, Alessio'nun hamile annesini öldürmüştü.

Sanki derin sulara batmış gibiydim ve çaresizce ciğerlerime hava çekmeye çalışırken boğuldum ama basınçla yandılar.

Titreyen ellerimi bacaklarımdan üzerine koyarak onları iyice sıktım, kendimi hareketsiz kalmaya ve gerisini dinlemeye zorladım.

"Beş aylık hamileydi. Lyov ve Maria çok mutluydular. Bir kızları olacaktı. Ama her şey o gece sona erdi. Ve zavallı Alessio," diye devam etti Lena boğuk bir sesle, sözleri kalbimi kırıyordu. "Alessio her şeyi gördü. Yatağın altına saklanıyordu. Zavallı çocuk, daha yedi yaşındaydı ve annesinin gözlerinin

önünde katledildiğini gördü. Sonrasında hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Karanlık evi doldurdu. Işığımız Maria gitmişti. O bizim kraliçemizdi. Herkesin kalbini kırdı. Sonunda hepimiz nasıl devam edeceğimizi tekrar öğrendik. Ama Lyov ve Alessio bir daha asla eskisi gibi olmadılar.”

Yanaklarım sessiz gözyaşlarımla ıslanmıştı. Kalbim acıyla kasıldı ve göğsüm beni tüketen kederle şişti.

Babam nasıl bu kadar kalpsiz olabilirdi?

Zihnim buğulandı ve yüksek sesle ağlamamaya çalışırken dudaklarımın titrediğini hissettim. Çok fazlaydı. Göğsümü çok fazla acı doldurdu.

Ben gerçekten düşmandım.

Gerçeği öğrenirlerse asla hayatta kalamam.

Alessio üç yıldır konuşmadı, dedi Lena. “Hiçbir duygu göstermedi ve Lyov, kendini tamamen kapattı. Alessio nihayet tekrar konuştuğunda ilk sözleri "Annemin intikamını alacağım" oldu. O zamandan beri hedefi buydu. Her Abandonato'yu öldürmeye yemin etti. Hepsini ödetmek için.” Gözyaşları arasında boğuldu ve yüzünü ellerinin arasına aldı, göğsü ağlamalarının gücüyle neredeyse acı verecek şekilde inip kalkıyordu. Maddie, o zaman baban da öldü. Maria'yı korumaya çalışırken öldü. Sadece en iyi arkadaşımı kaybetmedim, o gün kocamı da kaybettim.”

Mutfakta birkaç dakika sessizlik oldu, sadece bizim burnumuzu çekmelerimiz ve odayı dolduran çığlıklarımız. Gözlerimi kapattım ve ağlarken elimi ağızma götürdüm, vücudum titriyordu. Tüylerim diken diken oldu ve nefesim kesildi.

"Umarım Alessio hepsine bunu ödetir," dedi Lena, gözyaşlarını silerken başını kaldırarak. "Hepsi ölmeyi hak ediyor, her biri."

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi ve bir an donup kaldım, nefesimi tuttum. Boğuk bir sesle dışarı çıktım ve tabureden kalktım. Elimi karnıma götürdüm, hafifçe ovuşturarak mide bulantısından kurtulmaya çalıştım. Lena ve Maddie muhtemelen deli olduğumu düşünerek beni izlediler.

Kendimi deli gibi hissediyordum ve aklımı kaçırmaya başlamıştım.

Nefes al Ayla, nefes al.

Göğsüm sıkıştı, acı verici bir şekilde sıkıştı. Yumruklarımı sımsıkı sıkarak, tam bir panik atak geçirirken nefes nefese kaldım.

Birkaç adım gerilediğimde gözlerim dehşetle açıldı.

"Ayla?" diye sordu Lena, ayağa kalkarken sesi endişe doluydu. Vücudum soğuktu.

Dıştan. Hava. Nefes almak. Şimdi.

Elimi yanan göğsüme bastırdım ve hızla arkamı dönüp koşarak mutfaktan çıktım. Ama kaçamadan önce kaya gibi sert bir sandığa çarptım.

Güçlü bir el kolumu kavrayıp beni tekrar yukarı çektiğinde tökezledim. Görüşüm baş dönmesiyle bulanıklaştı ve başımın hafifçe geriye döndüğünü hissettim.

Kafamı kaldırdım ve soğuk mavimsi çelik gözlerle karşılaştım. Sadece bir kişi bu güzel büyüleyici gözlere sahipti. *Alessio*.

Gözlerinin içine bakarken Lena'nın sözleri kulaklarımda çınlayarak korku ve acı içinde inlememe neden oldu.

Her Abandonato'yu öldürmeye yemin etti.

Ve ben bir Abandonatoydum.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 15

Alessio

Ofisime doğru giderken Viktor yanımda yürüdü.

"Kulüplerin bu akşamki kontrolü için hâlâ orada mıyız?" O sordu.

Cevap olarak yarı homurdanarak başımı salladım.

Vardığımızda Artur, Phoenix ve Nikolay zaten bekliyorlardı. Beni görünce ayağa kalktılar ve başlarını sallayarak selamladılar. Önce benim oturmamı beklediler, sonra kendi yerlerine geçtiler.

"Alberto bize bir uyarı daha gönderdi," dedim. "Başka bir kulübün peşine düşüyor ve yol boyunca kimi öldürdüğü umurunda değil. Genelevin kendisinin olmasını istiyor. Orayı koruyan en az bir düzine adam istiyorum.

Hiçbir şey söylemediler, ben konuşurken bana odaklandılar, sesim otoriter bir şekilde çınlıyordu.

Nikolay başını salladı. "Ben hallederim."

"Lanet olası İtalyanlar geri adım atmıyor. Sanırım çok uzun süre sessiz kaldık," diye ekledi Phoenix dişlerini gıcırdatarak, gözleri öfkeyle çatırdıyordu.

Sandalyeme geri oturdum ve sağ ayak bileğimi sol dizimin üzerinden geçtim. Phoenix'i bir bakışla dengeleyerek yumuşak bir şekilde konuştum. Sesim yavaş ve alçaktı, kenarları tehdit doluydu. "İtalyanlar istedikleri kadar deneyebilirler ama imparatorluğumu yıkamayacaklar." Sert bir kahkaha attım. "Yıllardır uğraşıyorlar ama başarılı olamıyorlar."

Phoenix içini çekti ve arkasına yaslandı, teslim olurmuşçasına ellerini kafasına kaldırdı.

Başımı salladım. Komik bir pislikti. Bir an hepimiz sustuk.

"Fuhuş yüzüklerine ne oluyor?" Artur'a sordum. Alberto, *mallarına* karşı kalpsiz bir yaklaşımı olduğu için benimkinden farklı olan bu tür kuruluşları yönetiyordu. "O genelevlerde kadınların taciz edilmesine izin vermeyeceğim" diye ekledim. "Oradalar çünkü hayatlarını bu şekilde kazanmayı seçtiler, ama ben kenarda durup onların taciz edilmelerini izlemeyeceğim."

Artur, "Bunu kontrol etmemizin hiçbir yolu yok," dedi. "Genelevlerin sahibi bile değiliz."

Onlara sahip olup olmamam umurumda gibi mi görünüyorum? Nasıl yaptığın umurumda değil ama durdurulması gerekiyor. Anlaşıldı?"

Hemen geri çekildi. "Tamam aşkım. Ben hallederim."

"Başka bir şey?" Diye sordum.

Viktor, "Biz iyiyiz, Alessio," dedi. "Bu boku harekete geçirmeliyiz. Endişelenme, herkese göz kulak olacağım ve hiçbir şeyin kontrolden çıkmamasını sağlayacağım. Arkanı kolluyorum."

Viktor az konuşan bir adamdı ama sessizliği bir zayıflık değildi. Arkamda olduğunu söylediğinde, ona güvenebileceğimi biliyordum.

Benden daha acımasız biri varsa o da Viktor'du. Tüm adamlarım gaddardı - beşimiz dünyanın geri kalanına karşı.

"İşimiz bitti o zaman," dedim, sandalyemi itip ayağa kalkarken. Takım elbisemi düzelttim ve kapılara doğru ilerledim ama Artur'un sesi beni olduğum yerde durdurdu.

"Patron, anlamadığım bir şey var. Ayla'yı neden bıraktın? Onun casus olmadığına dair hiçbir kanıtımız yok."

Kapa çeneni Artur, diye uyardı Nikolay ama artık çok geçti. Arkamı döndüm ve Artur'a doğru atıldım, boğazını tuttum ve onu sertçe duvara ittim.

"Kararımı sorgulamaya cüret mi ediyorsun?" Yüzü morarmaya başlayana kadar nefes borusunu sıkarak kükredim. Gözleri kafasının içinde döndü ama gitmesine izin vermedim. Viktor onu öldüremeden beni çekip çıkardı.

Ancak, niyetim bu değildi. Henüz değil. Şimdilik onu uyarmak istedim.

Phoenix, Artur'un ayağa kalkmasına yardım etti ve zavallı piç nefes almakta zorlanıyor, nefesi odayı dolduruyordu.

"S...S...Üzgünüm..." dedi Artur, eli boğazını tutarak.

"Ayla artık şüpheli değil," dedim yumruklarımı sıkarak. Aslında hâlâ öyleydi ama bunu bilmelerine gerek yoktu.

Gerçeği ortaya çıkarmanın en iyi yolu ona işkence etmek değildi. Gerçeği bulmanın başka yolları da vardı ama bunu tek başıma keşfederdim.

Onlara son bir bakış attım ve kapıyı yüksek sesle kapatarak ofisimden çıktım.

Nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Artur beni kızdırmıştı ama öfkemin tek kaynağı onun sorusu değildi.

Ayla'yı düşünmemeye çalışıyordum. Ama sonra gitti ve onun adını söyledi. Kahretsin. Yine kaybediyordum. Kahrolası bir kadın bana kendimi kaybettiriyordu.

Onunla ilgili ne vardı?

Önceki gece gitmesine izin verdiğimde, onu düşünmeden edemedim. Siyah parlak saçlar. Masumiyetini haykırırken yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu. Ah, ona inanmayı ne kadar çok istiyordum.

Beni düğümledi ve bundan nefret ettim.

Aklım yine onun yatak odasındaki sahneye gitti. Karakter değişikliğim karşısında şok olmuştu. Vallahi ben de şok oldum.

Savunmasızlığı beni çağırdı ve şaşırtıcı bir şekilde onu koruma arzum vardı. Onu acı içinde görünce göğsüm ağrıdı.

Düşüncelere dalmış halde mutfağın yanından geçtim ama Lena'nın sesi beni şimdiki zamana geri götürdü ve durdum.

"Umarım hepsine bunu ödetir. Her biri ölmeyi hak ediyor."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ve bir adım daha yaklaşarak mutfağın girişinin hemen dışında durdum. Ayla oradaydı, barda Lena'nın yanında oturuyordu.

İleriye doğru bir adım atmak üzereydim ama o hızla tabureden atlayınca durdum. Minik vücudu şiddetle sarsıldı ve yüzü ağlamaktan kızarmış ve şişmişti.

Arkasını döndü ve mutfaktan koşarak çıkmaya çalıştı ama ben yoldaydım. Göğsüme vurdu ve geri sıçradı, sonra ayağına takıldı ve onu yakalamak için çabucak uzandım.

Nefes almakta güçlük çekiyordu, göğsü inip kalkıyordu.

Ayla kollarımda titredi ve başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. Nefesi şaşkınlıkla kesildi. Hâlâ kollarımdaydı ve yanılmıyorsa nefesini tuttu.

Gözlerinin içine baktığımda, taşlaşmış olduğunu anlayabiliyordum. Ellerim kollarını sıkılaştırdı ve nefesi kesildi, korkuyla sindi.

"Ben..." Derin bir nefes aldı ama öksürmeye başladı. Elleri boynuna gitti ve öfkeyle ovuşturdu. "Ben... ben... nefes alamıyorum..." Panik atak geçiriyordu ve kollarımdan kurtulmaya çalıştı. Gitmesine izin verdim. Tökezledi ve sonra koşarak yanımdan geçti.

Lena ve Maddie'nin bana endişeli bakışlar attığı mutfağa baktım. Bir açıklama beklemedim. Arkamı dönüp korkmuş kedi yavrusunun peşinden koştum ve onun bahçeye açılan arka kapıya doğru koştuğunu gördüm. Dışarı fırladı. Yürümek için yavaşladım ve onu takip ettim.

Parlak güneş ışığında gözlerimi kısarak, Ayla'yı bir ağacın altında toplanmış bir tepenin üzerinde otururken buldum.

Ona kendi başına birkaç dakika verdim ve sonra ona doğru ilerledim. Dizlerini göğsüne bastırdı, kollarını sıkıca etrafına doladı, yüzü ikisinin arasına gömüldü.

Yaklaştığımda gerginleşti. Gözlerimi devirerek titreyen vücudunun yanına oturdum. Saldırısından yavaş yavaş iniyordu.

Onu neden takip ettiğimi bilmiyordum ve kesinlikle neden yanına oturduğumu da bilmiyordum. Bazı garip sebeplerden dolayı, onun acısıyla kalbim sızlıyordu. rahatlık sunmak istedim.

Yorgunlukla yüzümü ovuşturdum. Bu kız. Gözlerimi sıkıca kapattım ve hayal kırıklığıyla burnumun ucunu çimdikledim. Kafamı karıştırıyordu.

Sessizce ağladığını duydum ama sonunda sustu. "Neden beni takip ettin?" diye sordu, sesi cızırtılıydı.

"Ağlıyorsun." Sesim sert çıktı, bu yüzden hemen boğazımı temizledim ve ses tonumu yumuşatmaya çalıştım. "Neden ağlıyorsun?" Nazik görünmeye çalıştım ama onun yerine talepkar gibiydim.

Tebrikler, Alessio. Onu açmanın harika bir yolu.

"Bu bir cevap değildi," diye yanıtladı, sesi neredeyse duyulmuyordu. Bunu duymamı istemediğinden emindim ama ben duydum.

Ses tonuna hafifçe kıkırdadım ama sert bir ses çıkarmak istemediğimden derin bir nefes aldım. Onu korkutmanın sırası değildi.

"Eh, alacağın tek cevap bu," dedim, onunla yüzleşmek için kendi tarafıma dönerek. Ona başka bir cevabım yoktu.

Ayla başını hafifçe kaldırdı ve çenesini kollarının üzerine koyarak doğrudan gözlerimin içine baktı. Lena bana annenden bahsetti.

Şaşırdım - şok oldum. Ayla bunu fark etti ve gergin bir şekilde dudaklarını ısırdı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, gözlerinden tekrar yaşlar akıyordu.

Boğazımdaki yumruyu sertçe yutkunarak omuz silktim. "Neden özür diliyorsun? Bu senin hatan değil."

"Biliyorum. Ama kaybın için üzgünüm." Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Pembe yanağından aşağı süzülen tek damlayı takip ettim. Kabulüyle kalbimin teklediğini hissettim. *Benim için üzüldü . Kaybım için ağlıyordu .*

Kafa karışıklığıyla dolu bir şekilde ona baktım. Bu kız kimdi? Ve bana ne yapıyordu?

"Tamam," diye yanıtladım, sesim boğuktu. Başka bir şey söyleyemedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

Ayla'nın bana iyi davranması büyük bir sürprizdi. Bunu hiç beklemiyordum. Her zaman benden korkmuş görünürdü ama şimdi annemin ölümü için başsağlığı diliyordu.

Gözlerini kapattı ve sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi yüksek sesle iç çekti. Titrediğini gördüm ve daha sıkı sarıldı.

Hiç düşünmeden takım elbisemin ceketini çıkardım ve öne doğru eğilip onu nazikçe onun etrafına yerleştirdim.

Anında sustu.

Bugün biraz soğuk, dedim ve ondan uzaklaştım.

Neden ona kendimi açıklıyordum ki?

Vücudum kaskatı kesildi, ayağa kalktım ve giysilerimdeki çimleri silkeledim. Ona bakmaktan kaçındım. Kendime ve ona tepki verme şeklime kızdım.

Odakla, Alessio. Görevinize odaklanın. Onun güzel gözlerinde ve nazik ruhunda kendinizi kaybetmeyin.

Ellerimi yumruk haline getirdim ve ona bir kez daha bakmadan arkamı döndüm ve eve geri yürüdüm.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 16

Ayla

Ona kaybından dolayı üzgün olduğumu söylediğimde, kızmasından korktum.

Benim hatam olmadığını söylerken haklıydı. Ama babam annesini öldürmüştü. Ve eğer babam hataları ve yanlışları için özür dilemiyorsa, o zaman ben yapardım. Taşımak benim yüküm olmuştu.

Ona güvenerek Alessio'nun evinde yaşıyordum ama onun en büyük düşmanı olduğumu bilmiyordu. Kişisel olarak masum olabilirim ama kanım değildi.

Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim ama anlamadı. Kimse yapmazdı, Lena ya da Maddie bile. Ailemi düşman olarak gördüler ama bilmedikleri ve anlayamayacakları şey benim de mağdur olduğum ve benim de acı çektiğimdi.

Artık acı çekmek istemiyordum.

mutlu olmak istedim

Bu yüzden onlara gerçeği söyleyemezdim - asla.

Annemi kaybettiğim için birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu anladım. Onu hatırlamıyordum ama yine de yas tutuyordum.

Alessio'nun kafası karıştı. Bir an nazikti, sonra soğuk ve kızgındı. Takım elbise ceketini vücuduma daha sıkı sardım. Hala vücut ısısından dolayı sıcak hissediyordu.

Parfümünün kokusu burnuma değdi ve derin bir nefes verdim.

Geniş arka bahçeye bakan tepede kalıp dinlenmeye başladım. Oturduğum yerden manzara büyüleyiciydi. Bahçe rengârenk çiçek açmıştı, her çiçek bana bir tabloyu hatırlatan bir sahnenin parçasıydı.

Öndekinden daha büyük olan devasa bir fiskiye manzaraya hakimdi. Çok sakın görünüyordu. Görkemli güzelliğe bakarken, bedenimi bir huzur duygusu sardı ve kendimi hafif hissettim.

Mutlu ortamın tadını çıkarmak için birkaç dakika daha bekledim ve sonra ayağa kalktım, kendimi eskisinden daha güçlü hissediyordum. Alessio'nun ceketini vücuduma sımsıkı tutarak eve doğru yol aldım.

Adımlarım hafif ve telaşsızdı. Yanından geçerken çiçeklerin yumuşak yapraklarına dokundum ve gülümsedim.

Mutfağa vardığımda içeri girdim ve Lena ile Maddie'yi barın yanında mahzun bir ifadeyle otururken buldum. İçeri girdiğimde Lena başını kaldırdı ve hızla taburesinden atladı.

Onu kollarıma aldım ve ona sımsıkı sarıldım, sonra geri çekildim ve gergin bir şekilde gülümsedim. "Kaybınız için üzgünüm. Ve verdiğim şekilde tepki verdiğim için üzgünüm. Panik atak geçirdim, ben..." Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım ve boğazımdaki ağır yumruyu yutarak yutkundum. "Ben... ben de annemi kaybettim. Bu... beni endişelendiriyor. Alessio'nun annesi hakkında bir şeyler duymak oldukça duygusaldı ve ben de onun kaybı için yas tutuyordum."

Lena tatlı tatlı gülümsedi, yanağını okşarken gözleri nazikti. "Sorun değil tatlım. Olanlardan sonra oldukça duygusal olmalısın. Neden öğle yemeğini yiyip sonra dinlenmiyorsun, tamam mı?"

Başımı salladığımda, uzaklaştı ve bana acıklı bir bakış atan Maddie'ye döndü.

Maddie, diğer hizmetçileri ara, dedi Lena. "Öğle yemeği servis zamanı. Alessio ve diğerleri yakında gelecekler."

Maddie telefonunu çıkardı ve cebine geri koymadan önce hızla bir mesaj yazdı. Kolunu benimkine doladı ve beni tabureye doğru çekti. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, iyiyim. Bu ani düşüş için özür dilerim."

"Yok, önemli değil. Tamamen anlaşılır," diye yanıtladı.

Kısa süre sonra diğer hizmetçiler mutfağa geldi ve her biri yemek masasına servis yapmak için bir şeyler aldı.

Biraz zaman aldılar ama işleri bittiğinde mutfak yeniden sessizliğe büründü. Lena gitmişti ve Maddie ile ben yalnızdık.

"Aç?" diye sordu.

Başımı salladım ve tabureye yaslandım. "Tam olarak değil. Belki sonra yerim."

Kendine bir tabak yemek servis etmeden önce sevimli, çocuksu bir ses tonuyla "Tamam," dedi. Karşıma oturdu ve içeri girdi. İlk lokmada inlediğini duyunca kahkaha attım.

"Çok iyi," dedi. "Kahretsin, bu kadar aç olduğumu bilmiyordum."

Başımı sallayarak masadaki havluyu alıp yüzüne fırlattım. "Yemek yerken ağzını kapat."

Yüzünde alaycı bir ifadeyle yüksek sesle çiğnemeye başladı, sonra bana göz kırptı ve ağzına bir kaşık daha doldurdu. Ve sonra yüksek sesle inledi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gözlerimi devirdim. Arkamda biri boğazını temizledi. Sırtım dikleşti ve sese doğru döndüğümde Artur'u kapı eşiğine yaslanmış halde buldum.

Bana bir bakış bile atmadı. Sadece, onu görünce gözleri genişleyen ve yanakları kırmızıya dönen Maddie'ye bakıyordu.

Kızardı ve gözlerini kaçırdı. Arkamı dönüp ona baktığımda dudaklarının kendinden emin bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldığını gördüm.

Pantolonunu düzelttiğini görünce utanarak bakışlarımı kaçırdım.

Artur boğazını temizledi ve "Lena burada mı? Alessio onu arıyor."

Maddie başını salladı ve tabağına bakmaya devam etti. Saçları yüzüne düşerek onu Artur'un görüşünden sakladı ama yüzünde sürünen minik gülümsemeyi gördüm.

"Tamam o zaman" dedi ve odadan çıktı. Maddie yukarı baktı, ifadesi yumuşadı ve iç çektiğini duydum. Rüya gibi bir iç çekiş.

Maddie mi? diye sordum, sesim sorularla doluydu. Bana doğru döndü ve küçük bir kıkırdamaya izin vermeden önce dudaklarını ısırdı. Başını sallamadan önce birkaç saniye bana baktı ve şüphelerimi doğruladı.

Sen ve Artur? Aman Tanrım, Maddie. Ne zamandan beri?" diye sordum beklentiyle öne eğilerek.

"Yaklaşık altı aydır. Daha fazla dayanamadım Ayla. Yani, sadece ona bak! O çok seksi. Ve Tanrım, çok rüya gibi. O mükemmel. Ben sadece... bilmiyorum. Kendimi durduramadım. Endişeyle omuz silktili. Bayıldım, değil mi?"

"Sen," diye cevapladım gülerek. O çok tatlıydı.

"O çok ateşli, Ayla!"

Şey, bunu inkar edemezdim. Gerçekten yakışıklıydı.

"Yatakta da iyi. *Gerçekten iyi* gibi," diye ekledi Maddie, fısıldayabilmek için yaklaşarak. "O bir canavar."

Maddie! Bunu bilmeme gerek yoktu."

"Ben de sana söylüyordum," diye mırıldandı.

Birbirimize baktık, sonra kıkırdamaya başlamadan önce gülümsedik.

Gölmek iyi hissettirmişti. En son ne zaman kendimi bu kadar özgür hissettiğimi hatırlamıyordum. Maddie'nin gülümseyen gözlerine baktığımda kahkahalarım azaldı ve burnum yanmaya başladı. Gözlerimin arkasında yaşları hissedebiliyordum ama akmalarına izin vermedim.

Mutlu olmanın beni bu kadar duygulandıracağını hiç düşünmemiştim. Belki de hiç dostluk, kahkaha, mutluluk yaşamamış olmamdandı. Ama Lena ve Maddie bana asla var olduğunu düşünmediğim bir nezaket gösterdiler.

Ve bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Öne eğilerek eline dokundum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim biraz boğuktu.

Şaşkınlıkla yüzünü yana eğdi ve sonra, "Ne için?" diye sordu.

"Sadece... arkadaşım olduğun için teşekkür ederim," dedim ayrıntıya girmek istemeyerek. İlk arkadaşımı henüz yirmi üç yaşında edindiğimi fark ettim.

Hayatım ne kadar acınasıydı?

Aşağıya baktığımda gözyaşlarımı saklamaya çalıştım. Ama Maddie elimi sıktağında tekrar yukarı baktım. Güldü. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok Ayla."

Elini sıktım ve sonra geri çekildim. Sonraki birkaç saati böyle geçirdik. Konuştuk, güldük, şakalaştık. Ev sakinleşip tüm aktiviteler durunca gün batımının yaklaştığını anladık.

Aman Tanrım, diye soludu Maddie. "Ayla çok özür dilerim. Dinlenmen gerekiyordu ve ben zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım." Ayağa kalktı ve tezgahı sildi.

"Hey, sorun değil. Eğlendim. Seninle konuşmaktan zevk alıyorum."

"Hala. Şimdi dinlenmelisin yoksa annemden sonunu asla duymayacağım," dedi abartılı bir şekilde gözlerini devirerek.

"Pekala, bu konuda haklısın." Gülererek ona hızlıca sarıldım ve beni kapıya doğru itti.

"Gitmek. Gitmek. Gitmek."

Yatak odama geldiğimde kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Elbisemi bile çıkarmadan yatağa atladım ve sıcak, yumuşak yorganın altına sarıldım.

Maddie ile eğlenmeme rağmen çok yorgundum. Artık yatakta olduğum için vücudum ağır ve halsizdi. Mutlulukla iç çekerek pencereme doğru döndüm. Perdeler açıldı ve gün batımının mükemmel manzarasını gördüm.

Arka bahçenin arkasından güneşin batışını izledim. Gökyüzünün renkleri kırmızıdan turuncuya ve ardından açık mor bir karışımla değiştirmesini izledim. Muhteşem güzelliği nefesimi kesti.

Bundan çok güzel bir resim yapılabilir. Çekici renklerle lekelenmiş, yumuşak ve huzurlu bir manzara yaratan büyük tuvali şimdiden hayal edebiliyordum.

Hava kararmaya başlayınca gözlerim ağırlaşmaya başladı. Esnedim ve uykulu bir şekilde gözlerimi kırptırdım. Yorgunluğuma yenik düşerken karanlık etrafımı sardı.

"Şşşt. Ses çıkarma," dedi sertçe, ben ona karşı mücadele ederken eliyle ağzımı kapattı. Hareket etme. Çabuk bitecek. Hiçbir şey hissetmeyeceksin bile."

Çığlık atmaya çalıştım ama ses çıkmadı. Ona karşı savaştım ama faydası olmadı. O hareketsizdi.

Hayır. Hayır. Lütfen hayır.

Elini çıplak bacaklarımdan aşağı indirdi ve yavaşça geceliğimi yukarı kaldırdı. Bacaklarımı dizleriyle araladı ve bacaklarımın arasına yerleşti.

Hıçkırarak mücadele etmeye devam ettim ama onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı. İç çamaşırima ulaştığında hiç düşünmeden iç çamaşırimı yırtıp açtı ve beni kendisine gösterdi.

"Sen Benimsin! Bana ait! Seni almamın zamanı geldi," diye tısladı öfkeyle. Fermuarının açıldığını duydum ve bacaklarımı birleştirmeye çalıştım ama dizleri beni durdurdu.

Eli ağzımın üzerinde kaldı ve herhangi bir sesin kaçmasını engelledi. Üzerimden geçti ve sonra onu girişimin yakınında hissettim. Çığlık atmak istedim.

"Yakında bitecek aşkım," dedi boynuma ıslak öpücükler kondurarak, sertçe ısrarak ve dişleriyle tenime işkence ederek.

Uyuştum ve mücadele etmeyi bıraktım. Gevşediğimi fark edince kulaklarıma güldü. Hissettiğim korku tarif edilemezdi. Sadece hissetmedim. Kokusunu alabiliyordum. Etrafımdaydı. Kalbim göğüs kafesime karşı sert bir şekilde atıyordu. Yanaklarımdan aşağı sıcak gözyaşları döküldü.

Onun içime girdiğini hissettiğimde, kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı. Ağrı. Çok fazla acı. Acıdan kör olmuştum. İçimden kan akıyor gibiydi. Cildim yandı ve tüm vücudum şiddetle kasıldı. Tek hissettiğim derin bir ıstıraptı. Avucuna doğru haykırdım ve dehşet içinde kendimi felç olmuş ve hareket edemez halde buldum.

İçimde daha da derinlere inerek homurdandı.

"Kahretsin. Çok sıkısın. Benim için yapılmış. Sana sahibim."

Gürültülü pantolonu kulaklarımı doldurdu ve tek duyabildiğim buydu. Çok kötü acıttı. Her şey acıtıyor. Vücudum. Kafam. Kalbim. Ruhum.

Hareket etmeyi bıraktığında hiçbir şey hissetmedim. Vücudum uyuşmuş gibiydi. Acı ve korku ile sakat. Benden ayrılarak elini çekti ve avuçlarını yüzümün iki yanındaki şilteye koydu. Üzerime eğildi ve gülümsedi.

"Mutlu tatlı on altı, aşkım."

O gülümsemeyi asla unutamayacaktım. Sonsuza dek hafızama kazındı.

Çılgılık atmaya çalışırken uyandım ve ter içinde doğruca yatakta doğruldum. Derin bir nefes aldım, kalbim göğüs kafesimi şiddetle çarpıyordu. Boynumdaki damarlar zonkluyor ve başım ağrıyordu.

Sıcak hissettim. Çok sıcak. Yanıyordum ve bedenim sessiz titremelerle şiddetle sallanıyordu. Zar zor nefes alabiliyordum. Hızla yataktan kalktım ve odayı adımladım.

Baş dönmesiyle dengesiz, etrafımdaki her şey bulanıklaştı. Kulaklarım garip bir batma sesi çıkarıyordu ve sonra her şey sustu.

"Bir kabus. Sadece bir kabustu, Ayla. Sadece bir kabus," dedim kendi kendime.

Ama bu *sadece* bir kabus değildi.

Bu benim gerçeğimdi. Benim doğrum. Bir anda aklımdan görüntüler geçti ve dizlerimin üzerine çöktüm. Çok fazlaydı. Vücuduma yayılan ıstırap patlamasına karşı gözlerimi kapattım.

Yüzümü ellerimin arasına alarak hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Göğsümde oluşan basınç ve midem kalktı. İçimde boşluk hissettim.

Gözyaşlarım hiç bitmiyordu ve öğürmeye başladım. Öne doğru eğilirken tüm vücudum titriyordu. Ağlamaya devam ederken yere yattım, kendi kendime kıvrıldım.

Geçmişimden kaçtığımı sandım ama o beni takip etti. Artık Alberto'nun tuzağına düşmememe rağmen ipler hâlâ ondaydı.

Bir kez olsun korkmadan yaşayabilmeyi diledim. Sadece bir kez, tamamen özgür olmak istedim.

Çılgılık atmak istedim. Bana bahsedilen adaletsizliğe öfke. Ama yapamadım.

Unutmak istiyordum ama mutlu olabileceğime inanacak kadar aptaldım. Gerçekliğim her zaman sonunda onu takip ederdi.

Yorgunluğum üzerime çöktüğünde hıçkırıkları kesik kesik nefeslere dönüştü. Alev alev yanan gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey Alessio'nun koltuğumun üzerindeki takım elbise ceketiydi.

Hiç düşünmeden kanepeye doğru sürünerek ceket aldım. Yüzümü kumaşa gömüp sessizce ağladım.

Gözyaşlarım ve hıçkırıklarım nihayet dindiğinde kendimi koltuğa yasladım ve derin bir nefes aldım ve bir kez daha Alessio'nun kolonyasının kokusunu aldım. gevşemeye başladım

Neden ve nasıl olduğunu bilmiyordum ama kokusu beni sakinleştirdi. Alessio'nun ceketine üfledim. *Onun* kolonyasından başka kokusunu da alabiliyordum . Ve bu kendimi yeniden güvende hissetmem için yeterliydi.

Tek istediğim huzurdu ve kısa bir süreliğine de olsa bulmuştum. sorgulamadım. istemedim Sadece kabul ettim.

Kanepenin yanında yere yatarak top gibi kıvrıldım ve Alessio'nun ceketini göğsüme çekip yüzümü içine gömdüm.

Bu şekilde tekrar uyuduğumu hissettim.

Bu kez uykum kabuslardan ve Alberto'nun şeytani sırıtışından uzaktı.

Hissettiğim tek şey huzurdu.

<https://oceanofpdf.com/>

17. Bölüm

Ayla

Yüzüme vuran güneş ışığıyla gözlerimi sımsıkı yumdum. Arkamı döndüğümde sırtımdaki acıyla yüzümü buruşturdum ve alnımın şaşkınlıkla kırıştığını hissettim. Yumuşak, sevimli yatağım neden bu kadar sert geldi?

Gözlerimi mahmur bir şekilde kırıştıtararak açtım ve yatak odamdaki kanepenin alt kısmıyla yüz yüze geldim.

Uykulu halimden kurtulmak için gözlerimi ovuşturdum. Ağzımdan tembel bir esneme kaçtı ve inledim, kollarımı göğsümde kavuştururken tekrar yere düştüm.

Başımı yana çevirdiğimde Alessio'nun ceketinin yüzümün yanında durduğunu gördüm. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve elimi yavaşça cekete götürdüm, parmaklarımı yumuşak bir şekilde kumaşın üzerinde gezdirdim.

"Hmm," diye mırıldandım, garip bir şekilde kafam karışmış hissederek dün geceyi düşünmeye çalışırken.

Neden takım elbise ceketini tutuyorum?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, hızla yerimden kalktım, başım dönüyordu. Sert nefesim odayı doldurdu ve dün gece gözlerimin önünden geçti.

Sürekli geçmişi düşünmekten yoruldum, yoruldum. Şeytanlarımla savaşmaktan bıktım.

Uyuşmuş hissederek ceketini göğsüme getirdim ve gözlerimi kapatırken orada tuttum. Kabuslarımdan nefret ettim. Kaçtığımda, ilk birkaç gece korkunçtu. Neredeyse hiç uyuyamadım. Ama sonra iki gece hiç kabus görmedim.

Umutlu hissettim.

Dün gece, etrafımdaki tüm o umutlar yıkıldı. Böyle korkunç bir gerçeklikten kaçabileceğimi düşünecek kadar saftım. Kendi aptallığıma kafamı sallayarak ayağa kalktım ve tökezleyerek banyoma doğru ilerledim.

Aynada kendime bile bakmadım. Bunun yerine doğruca duşa girdim ve ılık suyun üzerimden akmasına izin verdim.

Sıcaklık tenimin altına sızmaya başladı ve kaslarım gevşedi. Spreyin altında her zamankinden daha uzun süre kaldım, kendimi yeniden toplamaya çalıştım.

Suyu kapatarak bir an hareketsiz durdum ve gözlerimi kapattım. *Güçlü kal. kırma Zayıflık gösterme.*

Derin bir nefes alarak gözlerimi tekrar açtım ve duştan çıktım.

Güçlü kal. kırma Zayıflık gösterme.

Hızla kurularak haftalardır giydiğim kıyafetleri giydim. Siyah hizmetçi elbisem.

Bitirdiğimde aynaya baktım ve sessizce yansıma baktım.

Gözlerim kızarmış ve şişmişti. Yorgunluk yüzümün her yerine açıkça yazılmıştı. Benim için şok olmadı. Yansımadaki yüz... Onu milyonlarca kez görmüştüm. Tam olarak böyle görünüyor.

Güçlü kal. kırma Zayıflık gösterme.

Bir daha bakmadan uzaklaştım. Alessio'nun takım elbise ceketi daha önce bıraktığım yerde duruyordu.

Eğilip ceketi elime aldım.

Dün gece hissettiklerimden kaçınmak için çok uğraşıyordum. Tarif etmenin bir yolu yoktu. Hiçbir kelime. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve hala kafamı etrafına sarmaya çalışıyordum.

Barış. Ben de öyle hissettim. Yine bir panik atağın ortasında, Alessio'nun ceketi bana huzur verdi.

Bana huzuru getirdi.

Bu nasıl mümkün oldu?

Maddie ve Lena'nın beni beklediği mutfağa girdiğimde kafam karmakarışık. İçeri girdiğimde ikisi de bana gerçek mutlu gülümsemeler hediye ettiler.

Lena lavabonun yanında durarak, "Günaydın," dedi.

"Günaydın," diye mırıldandım cıvı cıvı görünmeye çalışarak.

"Bununla ne yapıyorsun?" diye sordu Maddie elimdeki ceketi işaret ederek.

Cevap vermeden önce elimi yumuşak kumaşa gezdirdim. "Dün iade etmeyi unuttum. O yüzden şimdi iade edeceğim." Şaşırmış gibi hissettim.

Maddie elmasından büyük bir ısırık aldı.

Yüzünde garip bir ifade ve gülümsemeye bana baktı. Neredeyse kendi kendine içten bir şaka yapıyor gibiydi. Acıyla dudaklarını büktü, o gülümsemeyi saklamaya çalıştı ama yine de onu görebiliyordum.

Lena'ya dönmeden önce ceketini tabureye koydum. "Kahvaltı için sofrayı kurmana yardım edeyim."

Başını salladı ve bana bir tepsi meyve verdi. Alessio ve adamlarının merdivenlerden indiğini gördüğümde son tabağı hazırlıyorduk.

Hepsi her zamanki gibi siyah takım elbiselerini giymişlerdi. Üzerlerindeki silahlar olmasaydı, birinci sınıf işadamları gibi görünürlerdi.

Ama silahlar bunu bir nevi aldı. Bunun yerine onları ölümcül gösteriyordu.

Maddie ve ben ihtiyatlı bir şekilde uzaklaşırken herkes sessizce yerlerine oturdu. Mutfaka gitmek yerine girişte durdum. Bana ne olduğunu biliyordum ama hafifçe döndüm ve gözümün ucuyla Alessio'ya baktım.

Bana odaklandığını gördüğümde şok olmuş bir şekilde nefes aldım. Viktor hararetle konuşuyordu ama Alessio dinlemiyordu. Gözleri, bütün dikkati benim üzerimdeydi. Farkında olmadan dudaklarımı ısırırken, vücudumu bir ürperti kapladı ve hızla arkamı dönüp bağlantıyı kopardım.

"Ayla, acele et. Bunu halletmek istiyorum, diye seslendi Maddie mutfakın içinden.

"Geliyorum" dedim kısık bir sesle. İçeri girdiğimde Maddie'yi yanında başka bir dolu tabakla kahvaltısını yaparken buldum. Tabağa doğru başını salladı. Çabucak yedik ve erkekler yemek yerken temizlik yaptık.

Mutfak temizlendiğinde kahvaltılarını bitirmişlerdi. Maddie ve ben onların ayağa kalktıklarını ve herkesin evin etrafına dağılıp kahvaltıdan önce yaptıklarına döndüğünü görmek için dışarı çıktık.

Mutfaka girdiğimde Maddie'nin bir tepsi tuttuğunu gördüm. Beni görür görmez yüzü aydınladı ve bana kocaman gülümsedi. "Aman Tanrım, tam anlamıyla bir hayat kurtarıcısın."

Ona şaşkın bir bakış atarak önlüğümü belimden çözdüm. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermek yerine tepsiyi elime itti. Üzerine beyaz şeylerle dolu bir bardak koydu. "Bu nedir?" Diye sordum.

"Protein. Alessio için. Bunu ona vermeni istiyorum," dedi.

"Ne?" Onu görmek istemedim. Ve kesinlikle onunla aynı odada olmak istemiyordum. O çok yoğun. Uzak durmak zorundaydım.

"Lütfen. Bunu benim için yap, diye yalvardı.

Başımı salladım. "Maddie, neden kendi başına gitmiyorsun?"

"Çünkü," diye yanıtladı, gergin bir şekilde dudaklarını ısırarak. "Bilirsin..."

Maddie mi? diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Başka bir şey söylemek üzereydi ama sonra vazgeçti. Neye baktığını görmek için döndüm ve Artur'un yanımdan geçtiğini gördüm.

"Ayla!" Maddie sızlandı. Ben kıpırdamayınca bana baktı ve kulağıma fısıldamak için öne eğildi. "Bir şipşak istiyor."

Nefesim kesildi ama bir şey demedim.

"Görmek! Şimdi anladın," dedi. "Hadi ama, ona hiçbir şeyi inkar edemem. Ve iki gün falan yapamadık. Cinsel olarak hüsrana uğradım, Ayla."

Bu konuşmayı yaptığıma inanamıyordum.

"Kapa çenenin Ayla."

Öyle yaptım ama sonra başımı salladım. Maddie, Alessio'ya gitmiyorum. Olmaz," dedim.

"Neden? Nasıl olsa onu görmek gerekiyor. Ona ceketini geri vermelisin, değil mi?"

Tekrar reddetmek üzereydim ama ellerini birleştirip çenesinin altına bastırdı ve bana büyük, umut dolu gözlerle baktı. "Lütfen?"

hayır diyemedim O suratı yaptığında değil. "İyi."

Maddie heyecanla ayağa fırladı ve hızla mutfaktan çıkmadan önce bana bir öpücük gönderdi. İç çektim ve tepsiye baktım. Tanrım, bunu gerçekten yapmak istemiyordum.

Bir elime tepsiyi dengede tutarken diğer elime ceketimi aldım ve mutfaktan çıktım. Alessio'nun ofisi sol kanattaydı ve evin geri kalanıyla aynı görünüyordu.

Uzun koridorda ofisine doğru yürüdüm ve duvardaki büyük manzara resimlerine hayran kaldım. Onlar güzeldi. Çok sakın. Bu evde yaşayan insanlarla büyük bir tezat. Ahşap çift kapıya yaklaştığımda, Nikolay'ın dışarıda durduğunu gördüm. Elleri arkasındaydı, ayakları omuzlarında açıktı ve dümdüz karşıya bakarken sırtı kaskatı kesilmişti. Gözleri üzerimdeydi, her adımımı izliyordu.

"Aless'e... Yani Bay Ivanshov'a içkisini vermeye geldim."

Cevap vermeden yanına uzandı ve kapıyı açtı. Boğazımdaki yumruya karşı sertçe yutkunarak ona gergin bir şekilde gülümsedim ve titreyen bacaklarımla içeri girdim. Ofisin içinde, arka bahçeye bakan devasa pencereler vardı.

Oda aydınlıktı. Büyük masa pencerelerin önüne, Alessio da masanın arkasına oturdu, yüzünü kapıya çevirirken sandalyesini geriye itti. Ama sonra kucağında sarı saçlı bir baş gördüm.

Bir dakika ne?

Aman Tanrım.

Başının aşağı yukarı hareket ettiğini gördüğümde kalbim tekledi. Alessio'nun eli saçlarının arasındaydı, inlerken başını sandalyenin arkasına yaslarken hareketlerini kontrol ediyordu.

Ve sonra yüksek bir inilti duydum.

Dondum kaldım ve o benim yönüme baktı, gözleri benimkilerle doğrudan temas kurdu. Şaşkınlıkla parladılar ama o kıpırdamadı. Küçük bir gülümsemeyle ağzının yukarı kıvrıldığını gördüm. Ondan nefret ettim.

Hiç utanmadı. Bunun yerine, orgazm olana kadar bakışlarını tuttu. Tamamen suskun kaldım ve ellerimde tepsinin titrediğini hissettiğimde tüm vücudumun da titrediğini fark ettim.

"Burada işimiz bitti." Sert sesi yerimde zıplamama neden oldu. Az önce olanlardan etkilenmiş gibi görünmüyor ya da sesi çıkmıyordu.

Kadının saçlarını kavrayarak onu yukarı doğru itti. "Git," diye emretti pantolonunun fermuarını çekip gömleğini tekrar içine sokarken.

Ondan uzaklaştı ve çantasını aldı, sonra kendinden emin adımlarla yanımdan geçti. Başka birinin onu böyle bir durumda görmüş olması umurundaymış gibi görünmüyordu. Bana verdiği şeytani bakış, bilmem gereken her şeyi anlattı. Sözlerinin yarıda kesilmesine kızmıştı.

Kapı arkamdan kapandı ama ben hareketsiz kaldım. "Burada ne yapıyorsun?" Alessio sordu.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu ve aniden başım dönüyordu. Ben neredeyse hiperventilasyon yaparken, gözleri vücudumda gezinirken tamamen sakindi.

"Kuyu?"

Vücudum onun sesiyle titredi ve gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. Hareketi takip eden gözlerini gördüğümde, hızla dilimi geri çektim ve dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. "Maddie... ben..." Sözlerimde tökezledim, sonra bir adım attım ve tepsiyi sehpanın üzerine koydum. "Proteininiz." Tepsie odaklandım. Az önce gördüğüm şeyden sonra ona bakamazdım.

Sandalyesinin gıcırdadığını duydum ve gözümün ucuyla onun ayağa kalktığını gördüm. Takım elbisesini düzelttikten sonra masasının etrafından dolandı ve bana doğru ilerledi.

Panik bedenimi doldurdu ve geriye doğru çabaladım.

Ceketini kanepeye bırakarak başımı eğdim ve telaşla mırıldandım, "İşte ceketin. Dün iade etmeyi unuttum."

"Onun-"

Konuşmaya başlamıştı ama ona cevap vermesine fırsat vermeden hızla ofisinden ıktım.

Kapıyı arkamdan kapatarak ona yaslandım. Kanım kulaklarımda uğulduyor ve kalbim küt küt atıyordu.

Bunun için üzgünüm. Patronun onun içinde olduğunu bilmiyordum," dedi kalın bir ses.

Bir ığlık atarak korkuyla uzaklaştım.

Vay canına. Sadece benim," dedi adam.

Arkamı döndüğümde Nikolay'i teslim olmuş gibi ellerini kaldırmış orada dikilirken buldum. Alessio'nun orada ne yaptığını bilmemesine imkan yoktu.

"Bak, üzgünüm. Cidden bilmiyordum," dedi, bir tür sempatiyle.

Onun hakkında ne düşündüğümü söylemek için ağzımı açtım ama daha iyi düşündüm. Yılanla uğraşmak istemedim. Başımı sallayarak, ne ona ne de kapıya bir bakış daha atmadan uzaklaştım.

Sinir bozucu erkeklerle işim bitmişti.

O tam bir domuz.

Ama ateşli bir domuz . Sinir bozucu ses geri dönmüştü.

İğrenç bir domuz.

Kafamı duvara vurmak istiyordum.

<https://oceanofpdf.com/>

18. Bölüm

Başka bir şey beklememeliydim. Alessio bir mafya babasıydı, bir kraldı. Acımasız. Soğuk. Kalpsiz. sevimsiz. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu.

Onun gibi adamlar aynen böyle davranırdı. Bu deneyimi ilk elden yaşadım ve bilmeliydim ama aptalca sebeplerden dolayı onun *farklı* olabileceğini düşündüm .

Açıkçası, o değildi.

Aşağıya indiğimde, mutfağın yanındaki dolaptan Maddie çıktı. Saçları dağılmış, elbisesi buruşuktu ve yüzünde oldukça memnun bir ifade vardı.

Beni görünce göz kırptı ve mutfığa girdi. Artur onun peşinden çıktı ve o uzaklaşırken kıcına baktı.

"Erkekler," diye mırıldandım kendi kendime.

Yanından geçerken aşağı baktım, şehvetli gözlerini görmek istemiyordum.

"Merhaba Ayla" dedi.

Başımı salladım ama arkamı dönmedim. "Günaydın."

Mutfakta, Maddie elinde bir bardak portakal suyuyla tezgaha yaslanmıştı. Bir yudum aldı, dudaklarında küçük bir sırıtış vardı.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" Diye sordum.

"Kızarmış görünüyorsun. Nefessiz." Maddie bardağını yere koydu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve başımı salladım. "Ben iyiyim. Neden bahsediyorsun?"

O güldü. Kollarımızı birbirine dolayarak beni mutfaktan çıkardı. "Bana söylemeyeceksin, hmm?"

"Anlamıyorum, Maddie."

"Benimle oynamayı bırak! Seni öptü mü? Seni öpmekten fazlasını mı yaptı?"

Neyden bahsettiğini anladığımda gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Nefesimi dışarı vererek kolumu çektim. "Neden böyle düşündün?"

Cevap vermedi, bunun yerine ifademe güldü. Maddie elini kaldırıp yanağıma bir çimdik attı. "Çok tatlısın."

Ona ters ters baktım ama istediğim gibi olduğundan emin değildim. Duygudan ayrı yaşıyordum. Düşünce aklımdan geçerken, kendimi kapattığımı hissettim.

Burada kendimi mutlu hissettim ama korktum çünkü mutluluğun senden bir saniyede alınabileceğini zor yoldan öğrenmiştim.

Burada bulduğum mutluluğun benden alınmasını bekliyordum.

Soğuk odama dönüp yatağıma zincirlenmiş halde Alberto'yu beklediğim an.

Biri kolumu sıktı. "Nereye gittin?" diye sordu.

"Hiçbir yerde," diye yanıtladım, zorla gülümseyip kollarımızı tekrar birleştirerek. Beni hizmetçilerin odasına doğru götürüyordu. Kapıyı açtı ve rahat oturma odasına girdik. Gül gibi tatlı kokuyordu. Malikanede hizmetçilerden sadece birkaçı yaşıyordu. Büyüktü ve güzel bir şekilde modellenmişti, babamın malikanesindeki hizmetçi odasının tam tersiydi. Maddie hizmetçilerin odasında yaşamıyordu. Üst katta kendi odası vardı, Lena gibi. Ama hizmetçi odasındaki büyük düz ekran TV'den hoşlanıyordu.

Maddie beni kanepeye çekti. Bacaklarını altında kavuşturdu ve yüzü bana dönük olacak şekilde koltuğa yanlamasına yaslandı. "Bu yüzden? Hadi. Tüm ilgi çekici ayrıntılara ihtiyacım var," diye talep etti, gözleri neşeye parlıyordu.

Başımı salladım. Maddie, hiçbir şey olmadı. Cidden."

"Yalancı."

Maddie...

"Söyle bana!"

"İyi! Kadının biri ona bir...a..."

Gözleri şokla açıldı. "Ne? O ne yapıyordu?"

"Ona veriyordu... bilirsin." Tanrım, bu çok utanç vericiydi.

"Ona ne vermek?" Ağzı eğlenerek büküldü.

"Bilirsin..."

"Ha?" dedi, kafa karışıklığı numarası yaparak.

Ellerimi havaya kaldırıp sinirle konuştum. "A... oral seks!"

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, Maddie başını geriye attı ve bir kahkaha patlattı. Histerik bir şekilde gülerken karnını tuttu.

Kanepeye gömülürken gözlerimi kapattım. Komik bulmadım.

"Aman Tanrım, bebeğim. Çok tatlısın." dedi kahkahalarının arasından.

"Ve sen çok kötüsün."

"Ama sen beni hâlâ seviyorsun." Kahkahası sonunda yatışmıştı ama hâlâ muhteşem, tatlı gülümsemesini taşıyordu.

Omuz silktim. O haklı. Onu hala seviyordum. O benim tek arkadaşım.

"Yani o kadın. Ne oldu?" diye sordu. Maddie bana yaklaştı, gözleri kocaman açılmış, beklentiyle bana bakıyordu.

"Hiçbir şey olmadı. İçeri girdim ve onları gördüm. İşi bittiğinde, gitmesini emretti. Proteini sehpanın üzerine bıraktım ve ona bir şey demesine fırsat vermeden oradan uzaklaştım."

"Yürüdün mü? Neden buna inanmakta bu kadar zorlanıyorum?"

"Tamam iyi. Ben kaçtım," diye mırıldandım.

"Yani hemen önünüzde bitirdi. Durmak ve özür dilemek için hiçbir nezaket yok mu?"

Sessizce başımı salladım. Gerçekten durmasını mı bekliyordu? Gezegendeki en çileden çıkaran ve tahmin edilemez adamdı. *Müfredat dışı faaliyetlerini* bırakıp düzgün davranmasının hiçbir yolu yoktu. Nezaket ya da mahremiyet için zamanı yoktu.

"Kahretsin, gerçekten çileden çıkarıyor," dedi Maddie. "Kimdi o? Yani, nasıl görünüyordu?"

"Pek bir şey hatırlamıyorum. Gerçekten utandım ve şok oldum, bu yüzden ona hiç aldırış etmedim. Ama sarı saçları vardı ve uzun boyluydu. Eğilmek. Muhteşemdi."

"Ah. Bu Nina. Hep daha fazlası için geliyor. Alessio'nun işini bitirdikten sonra ona çöp gibi davranması önemli değil. Yine de onun hatası olduğunu söyleyemem. Kendi kuralları var ve kadınlara karışmadan önce haber veriyor. Bağlılık yok, sadece sikiştikten sonra gidiyorlar. Ama yine de dahil olmak istiyorlar." Gözlerini devirdi.

Kendi özgür iradeleriyle kendilerine böyle davranılmasına neden izin versinler?

Hiç seçeneğim olmadı.

Bağlandım ve boyun eğdirmek için dövüldüm. Ne kadar yalvarsam da, başka seçeneğim yoktu, bu yüzden gerçekliğimi kabul etmek zorundaydım. Ancak diğer kadınların daha iyi yaşamları ve sevgi dolu bir ilişkisi olabilir.

Maddie'nin dikkati televizyondaydı.

Maddi, dedim.

"Nedir?"

"Kadınlar neden böyle bir davranışı kabul ediyorlar... seçme şansları varken?"

Uzaktan kumandayı kucağına koydu ve yüzünü bana döndü. "Bilmiyorum Ayla. Belki de aynı şeyi istiyorlar? Belki de bir ilişki istemiyorlardır. Belki de

onlar için işe yarayan budur. Bu onların seçimi. Ama biliyorsun, kalpsiz bir mafya babasının sikişme arkadaşı da olsan, yine de onun koruması altındasın. Bu da para, biraz müsrif bir hayat ve kimsenin seninle uğraşmaması anlamına geliyor."

"Hmm." Anlamaya çalışıyordum ama yine de anlamlandıramıyordum.

Unut gitsin, dedi Maddie ve dikkatimi tekrar ona vermek için dizime bir tokat attı.

"Ne?"

"Peki, onu o kadınla gördüğünde ne hissettin? Kıskanç mıydın? Göz kırptı.

Sorusu beni şaşırttı. "Kıskanç? Neden kıskanayım?"

Kıskançlığın nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordum çünkü kıskanma şansım hiç olmadı. Duygular hayatınızdaki son şey olduğunda, sonunda bir şeyler *hissetmenin ne demek olduğunu unutursunuz* .

"Hadi Ayla. Seninle Alessio arasında bir şeyler görebiliyorum. Sana bakışı..." Elleriyle yüzünü yelpazeledi. "Çok sıcak! Kelimenin tam anlamıyla her zaman seni beceriyor!"

"Maddie!" Elimi ağzına bastırdım. Kontrolü yoktu. Avucumda ıslak bir şey hissettim ve beni yaladığını fark ettiğimde elimi çektim. "Eyvah."

"Ben konuşurken elini ağzıma koyan sendin. Çok kaba mı?" Kollarını göğsünde çaprazladı, yüzünde bir sırıtiş. "Peki, ona karşı bir şeyler hissediyor musun? Birazcık bile kıskandın mı?"

"Bilmiyorum Maddie. Kıskançlık nasıl bir duygu?" Sözler biter bitmez utançla başımı öne eğdim. Sesim çok acınası çıktı.

Zavallısın kaltak. Zavallı bir fahişe. Sen busun. Kullanışsız. Alberto'nun sesi kafamın içinde cınladı. Sesinden nefret ettim. Beni hiç terk etmedi. Onu ne kadar engellemeye çalışsam da hep geri geldi.

Dizimde rahatlatıcı bir el hissettim ve bunun Maddie olduğunu anladım. Aptalca bir şey sorduğumda beni asla sorgulamadı.

Bir süredir sokaklarda yaşadığıma inandı, bu yüzden bana acıdı. Soru sormadığı için minnettar hissettim çünkü verecek cevabım yoktu.

"Şey, ben kıskançlığı bir dalga olarak tanımlardım. Pek çok karışık duyguyla kalbinize çarpıyor. Öfke ve üzüntü. Çoğu zaman, en iyi duygu değil ama canımı yakıyor. Bunu tam burada hissediyorsun," dedi elini kalbinin üzerine koyarak. "Acıtıyor. Göğsünüz daralıyor ve nefes alamıyormuşsunuz gibi geliyor. Bazen ağlamak gibi hissedebilirsin. Ya da şiddet noktasına kadar öfke. Birinin yüzüne yumruk atmak gibi. Bunu tam olarak nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama oldukça ezici."

Elimi kalbimin üzerine koyarak göğsüme baktım. "Bilmiyorum. Ben böyle bir şey hissetmedim. Kafam karıştı, şok oldum ve tiksindim. Kıskanç değildim.

"Değil miydin?" Sesinde hayal kırıklığı duydum ve başımı kaldırdım.

"Öyle düşünmüyorum. Neden kıskanayım?"

"Bilmiyorum. Belki ona karşı bir şeyler hissediyorsundur diye düşündüm. Demek istediğim, hava neredeyse ikinizin arasında çıtırdıyor.

hissedemedim. Bu kesinlikle *hayırdı* . Özellikle Alessio gibi bir adam için bağlanmaya ya da aşk hissetmeme izin veremezdim.

Duygusal olarak bağlanmak kalp kırıklığı demektir. Erkeklerle güvenmemeyi öğrenmiştim. Yapamazdım. Çünkü Alberto'nun şeytani gülümsemesi sonsuza dek hafızama kazındı ve beni diğer erkekler için mahvetti.

"İkiniz arasında çok fazla cinsel gerilim var. Yalan söylemeyi aklından bile geçirme. O kadar orada," diye devam etti, kapattığımı fark etmeden. "Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?" Sesi çok uzak geliyordu. "Ayla?"

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım ve beni salladığını fark ettim. "Üzgünüm," dedim.

"İyi misin?"

Titreyen bacaklarım üzerinde ayağa kalktım. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım biraz dinleneceğim ve öğle yemeği servisi zamanı geldiğinde geri geleceğim.

Bana yavaşça başını salladığında, uzaklaşmadan önce zorla gülümsedim.

Kafam karıştı. Ne hissedeceğimi, nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Kalbim biraz hızlı atarken, tamamen bitkin hissederek odama gittim.

Ama oraya vardığımda gözlerim büyüdü ve dondum.

"Ayla" dedi.

Alessio kanepemde oturuyordu, bileğini karşı dizinin üzerinden bağlamıştı. Sanki oraya aitmiş gibi koltuğa yaslandı.

"Biliyor musun, tamamen hor gördüğüm bir şey, biriyle konuşurken dikkat etmemesi. Az önce ben konuşurken bana sırtını döndün. Bu çok kaba, kedicik," dedi tembel bir tavırla.

Bana böyle seslendiğinde kalbim sıkıştı.

Ve bundan kesinlikle nefret ediyordum.

Aptal hain kalbim.

Alessio'nun nesi olduğunu bilmiyordum ama onu merak ediyordum. Hala korkuyordum. Ama tüm korku katmanlarının altında ilgimi çekti.

Bir an kızgındı ama sonra nazikti. Pek çok karışık sinyal ve hepsi kırık kalbimi çekiştiriyordu.

Anlamamış olmam beni kızdırdı ve bunun için ondan nefret ettim. Bana *hissettirdiğin için* .

Parmağını kıvrarak, "Gel buraya," diye emretti.

hareket etmedim

Yüksek sesle iç çekti ve dudaklarında küçük bir sırtışla başını salladı. Alessio yavaşça ayağa kalktı, bana doğru yürümeden önce tüm zamanını takım elbisesini düzelterek aldı. Hayır, *takip etti* . Adımları uzun, güçlü ve kendinden emindi.

"Biliyor musun, kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum ama senin için umursamıyorum," dedi. Tam önümde durdu ve her zaman yaptığı gibi alanımı doldurdu. Ama bu sefer adil bir avantajım vardı.

Arkamdan engellenmedim, bu yüzden hızla bir adım geri atıp aramıza biraz mesafe koydum. Ama sonra bir adım attı.

Asla pes etmez, değil mi?

Geri bir adım daha attım. Ve beklendiği gibi, bir tane daha ileri götürdü.

"Bunu yapmaya devam edecek miyiz? Sıkıcı kedicik. Yapacak daha ilginç bir şey bulalım. Ne düşünüyorsun?" diye sordu, gözleri şeytanca parlıyordu.

Başımı salladım, bir adım daha geri giderken saçlarım yüzüme düştü ama bu sefer kapıyla temas edince donup kaldım.

Alessio güldü ve vücudu benimkini kapıya bastırana kadar tekrar yaklaştı. "Kaçmaya çalıştığında ne olduğunu görüyor musun?" Sahte bir acımayla başını sallayarak *tsk sesi çıkardı*.

Yüzü sağ kulağımın yanına gelene kadar öne doğru eğildi. Nefesi kulağımı gıdıkladı ve boynumdaki minik tüyler dikildi. Vücudumdan bir ürperti geçti ve onu itmek için elimi göğsüne götürdüm ama bunun yerine Alessio elimi orada tutarak beni ona hapsetti.

"Ama bu kovalamacayı seviyorum," dedi boynuma doğru. Sesi donmama neden oldu ve nefesim kesildi. Alessio gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekildi.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye sordu sırtarak.

Sorumla gözlerim irileşti ve kalbim ağzıma geldi. Bu nasıl bir soruydu? O korkunçtu.

"Bırak beni," demeye çalıştım ama sesim daha çok homurdanıyor gibiydi.

"Gerçekten yapmamı istiyor musun kedicik?" Alessio huysuzca sordu.

Sessizce başımı salladım çünkü kendimi olduğundan daha fazla utandırmak istemiyordum.

"O zaman söyle."

"Bırak beni..." Ama cümlemi bitirmeye hiç fırsatım olmadı.

Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan Alessio dudaklarını benimkilere bastırdı. Kabaca, sahiplenici bir tavırla. Beni kapıya daha çok bastırdı ve kollarını belime dolayıp dudaklarıma daha iyi ulaşabilmek için beni yukarı doğru çekti.

Kaba öpücükleri duyularımı kaotik bir aşırı hıza gönderdi. Beynim uyuştı ve kollarında gevşek bir şekilde asılı kaldım. O benimkini yemeye devam ederken, hiç düşünmeden dudaklarım tereddütle onunkilerin üzerinde gezindi. Sıcak hissettim. Çok sıcak. yanıyordum.

Elini bacağımda hissettim ve elbisemi yavaşça yukarı kaldırdı. Eli çıplak bacağıma değdiğinde dudaklarımı ondan ayırdım.

Ne yapıyordum? Nasıl bu kadar kaba bir şekilde davranabilirim? Onun gibi bir adamın beni bu şekilde etkilemesine nasıl izin verebilirdim?

Yüksek sesli nefesimiz odayı doldurdu. Göğsüm her nefeste inip kalkıyordu. Mavi gözlerine bakarken, bana attığı alevli bakışla titredim.

Güçlkle yutkundum. *Kendine gel Ayla. Seni etkilemesine izin verme.*

Hala bacağıma değen eli kavradım ve kendimden uzaklaştırdım. Cesur hareketim karşısında gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldı ve şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı.

"Bana dokunma. Ben... o kadınlar gibi değilim," dedim her kelimeyi ağzımdan çıkarırken derin derin nefes alarak.

"Kim gibi?" diye sordu, sesi eğleniyor gibiydi. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu ama her zaman olduğu gibi, cevabı bana işkence etmeye bayılıyordu.

"Tıpkı o kadın gibi. ben onun gibi değilim Bana... öyleymiş gibi davranma," diye ciyakladım, tekrar göğsünü iterek ama kıpırdamıyordu.

"Yani, sen bir fahişe?" diye sordu, sesi sertti.

Bu kelimeyle irkildim ve acı dolu anılar üzerime hücum ederken gözlerimi sımsıkı kapattım.

Ona bakmak. Yıkılmış, yerde yatarken, bizimki ondan damlıyor. Tam bir fahişe gibi.

Sen busun Ayla. Asla unutma. Beni anlıyor musun?

Yanağımda bir el hissettim. Şimdiki zamana geri getirildiğimde aklım başımdan gidiyordu. Bu kelimedenden nefret ettim. Alberto bana adımı söylediğinden daha çok öyle hitap etti.

Alessio'nun, "Ayla, senin öyle olduğunu hiç söylemedim," dediğini duydum. Sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Senin fahişe olduğunu bilseydim, seni fuhuş çetelerimden birine gönderirdim. Ama yapmadım, değil mi?"

Senin bir olduğunu asla söylemedim.

Sözleri kafamın içinde defalarca tekrar ediyordu. Fahişe olduğumu düşünmüyordu. Bana böyle acımasız sözler söylemedi.

Başparmağı yanağıma okşadığında kalbim tekledi. "Tamam aşkım?" cevap vermedim

İçini çekti ve sonra elini boynumun dibine gelene kadar aşağı kaydırıldı. "Tamam, sana dokunmayacağım," dedi elini boynumdan çekerek.

İtirafı karşısında şok oldum ve ona şüpheyile baktım.

"Sana dokunmayacağım. Benden rica edene kadar olmaz," diye açıkladı, göz hizamızda olacak şekilde dizlerini hafifçe bükerek.

Bu olmayacaktı. Durmadan. Bu da bana asla dokunmayacağı anlamına geliyordu. Kaslarım rahatlayarak gevşedi ama içim hâlâ şüpheyile doluydu.

Şimdilik, onun sözüne güvenirdim.

"Tamam aşkım?"

Başımı salladım ve ardından boğazımdaki yumruya karşı sertçe yutkundum. Bitirdik mi? Öyle olmasını umuyordum çünkü zihnimle böyle oynamaya devam ederse yıkılırdım. Ve bunun olmasına izin veremezdim.

Tekrar başımı salladım.

Göğsünden küçük bir kahkaha yükseldi. Bana doğru hareket etti ve o zaman vücudunun hala benimkine yapışık olduğunu fark ettim.

Aşağıya baktım ve sonra tekrar yüzüne baktım. Bana alayla bakıyordu. Boğazımı temizleyerek onu tekrar itmeye çalıştım ve bu sefer hafifçe uzaklaştı. Ama yine de alanımı dolduruyor, vücuduyla beni hâlâ kapıya hapsediyordu.

"Sen... bana dokunmayacağını söylemiştin," diye kekeledim. Ağzımı kapatıp derin bir nefes aldım ve devam ettim. "Ama şu anda bana dokunuyorsun."

"Ben miyim?"

Bu bir soru muydu? Vücudu neredeyse benimkini kapatıyordu.

"Sen," dedim.

"Tamam o zaman." Alessio benden uzaklaştı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek karıştırdı.

Bir şey söyleyecekti ama telefonu çaldı. Alnı hayal kırıklığıyla buruştu ve hızla cebinden telefonunu çıkardı. Gözleri hala üzerimdeyken aramayı cevapladı.

"Evet?" Birkaç saniye sessiz kaldı. "Tamam aşkım. Geliyorum, dedi, sesi soğuk ve ölümcüldü. Alessio telefonunu yerine koydu ve bana doğru yürüdü. Kapının önünden hızla uzaklaşarak onu geçmesini sağladım. Ona bakmayı reddederek başımı eğdim.

Kapının açıldığını duydum ama kapanma sesi yoktu. Kafam karışmıştı, arkamı dönecektim ki enseme sıcak bir nefes hissettim. Vücudum panik içinde dondu. Alessio'nun sesini duyduğumda kaslarım biraz gevşedi.

"Sana dokunmayacağım. Bana *yalvarana* kadar olmaz .

Sözleri beni gerginleştirdi. Ve kalp atışlarım hızlandı.

Bununla birlikte, tekrar uzaklaştığını duydum ve kapı arkasından kapandı.

Titreyen elimi göğsüme götürerek derin bir nefes aldım.

Yalvarmak mı?

Varsayımıyla alay ederek yatağıma doğru yürüdüm ve sırt üstü uzandım.
Bu asla olmayacaktı.

<https://oceanofpdf.com/>

19. Bölüm

Alessio (yedi yaşında)

Annem büyük yuvarlak göbeğinin üzerinde bir kitapla büyük koltukta oturuyordu. Çok rahat görünüyordu ve yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Yerde oturduğum yerden, bulmacalarımı düzenlerken, karnının üzerinde yavaşça daireler çizdiğini gördüm.

Küçük kız kardeşim oradaydı. Babam ve annem ona prenses dediler. Neden bana prens demediler? Prens olmak istedim!

Ama annem bana tatlı oğlum dedi, bunda sorun yoktu.

"Anne, bebeği hissedebilir miyim?" diye sordum. Annem benimkilerle aynı renk gözlerle yukarı baktı. Güldü.

"Tabi ki bebeğim. Buraya gel." Kitabı yanındaki küçük sehpaye koyarken kalkmamı işaret etti.

Hızla ayağa kalkıp yanına koştum. Annem kucağına hafifçe vurdu, ben de yukarı çıkıp kucağına oturdum ve göğsüne sokuldum. Elim tuttu ve yuvarlak karnının üzerine koydu. Avucum karnına temas eder etmez sert bir tekme hissettim. Gözlerim büyüdü ve şok olmuş bir şekilde nefes verdim.

Sert tekmeler atıyor, diye fısıldadım.

"Eskiden daha sert tekmelerdin," diye yanıtladı annem gülerek.

"Gerçekten mi?" Kocaman gözlerle ona baktım.

Başını salladı ve bir uğultu sesi çıkardı. "Sen çok güçlü bir bebektin."

"Güçlü olmayı seviyorum!" Bebek tekrar tekme attı ve gülümsedim. Küçük kız kardeşimi görmek için sabırsızlanıyordum. "Anne, ben her zaman prensesi koruyacağım!" dedim hayretle karnına bakarak. Babam her zaman abisi olarak onu korumam gerektiğini söylerdi. Ve yapacağıma söz verdim.

Küçük elimi annemin yuvarlak göbeğinde gezdirirken, prensese bir şey olmasına asla izin vermem, diye düşündüm.

Annem şakağıma bir öpücük kondurdu ve birkaç şarkı mırıldanmaya başladı. Piyano çalmayı severdi ve sürekli mırıldanırdı. Bu bizim günlük rutinimiz olurdu. Uyumadan önce bir süre mırıldanarak piyano çalardı. Çoğu zaman onun oyununu dinlerken kanepede uyuyakalırdım.

Bir süre orada oturduk ve sonra kapının çalındığını duydum. Çabucak yukarı baktığımda, babamın kapıya yaslanmış, yüzünde eğlenceli bir gülümsemeyle anneme ve bana baktığını gördüm.

"Baba!" diye yüksek sesle bağırdım, hızla annemin kucağından atlayıp açık kollarına koştum. Beni kendine çekti ve vücuduna sıkıca sarıldı. Onu çok özledim. Birkaç gün önce gitmişti ama şimdi geri dönmüştü.

"Merhaba oğlum. Nasılsın?" O sordu.

"İyiyim. Prensesin hareket ettiğini hissediyordum."

"Gerçekten mi? Ben de hissetmek istiyorum, dedi küçük bir kahkahayla, bizi annemin oturduğu yere doğru yürütürken. Kanepenin yanında durdu ve ona gülümsedi. Annemin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve babasına bakarken huzurlu görünüyordu. Elini karnına koydu ve "Prensesimiz nasıl?" diye sordu.

Annesi elini onun elinin üzerine koyarak, "Son zamanlarda çok tekmeliyor," dedi.

Babam beni yüzüstü bıraktı ve öne doğru eğilerek annemi dudaklarından öptü. Bir süre öpüştüler, beni tamamen unutmuşlardı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ofladım. Bunu hep yaptılar.

Babam geri çekildi ama sonra alnını annesinininkine dayadı. "Seni özledim, Angel," diye fısıldadı.

Melek. Babamın anne dediği buydu. Ama nedenini hiç anlamadım.

İlerlerken, annemin diğer tarafında durdum. "Baba, neden anneme 'melek' diyorsun?"

Uzaklaştılar ve bana baktılar. Annemin yanakları kızarıırken babam küçük bir kahkaha attı. Önümde yere çömeldi. "Melek nedir?" O sordu.

Alnımın şaşkınlıkla kırıştığını hissettim ve sonra omuz silktim. "Melek kanatlı biri değil mi? Allah'ın elçisi. Onlar güzel insanlar. Başkalarına yardım etmeleri gerekiyor."

"Doğru. Ama bir melek aynı zamanda tatlı, kibar, şefkatli ve sakın biridir. Gezegendeki en güzel kadın. Her yönden harika olan biri. Melek, odaya girdiğinde kalbinizin daha hızlı atmasını sağlayan kızdır. Nereye gidersen git ihtiyacın olan kız. Daha iyi olmayı istemeni sağlayan kız. Melek, senin kayan

olan kişidir. Tüm kalbinle sevdiğin kişi. Kendinizi onsuz yaşayamayacağınız kişi."

Babama hayranlıkla baktım. Az konuşan bir adamdı. Bana böyle bir açıklama yapmasını hiç beklemiyordum. Ve o konuşurken, anneme baktı, gözleri anlayamadığım duygularla parlıyordu.

"Ah," diye mırıldandım sessizce. ne diyeceğimi bilemedim Aşağıya baktığımda kıkırdadığını duydum. Annem de hafifçe güldü. Kolumda bir el hissettim ve yukarı baktığımda annemin beni kendisine doğru çektiğini gördüm. Önünde durdum ve parmaklarını saçlarımdan geçirdi.

"Ve bir gün meleğini bulacaksın," diye fısıldadı. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ve hızla başımı salladım.

"Ama sen benim meleğimsin anne."

Nefesini tuttu ve sonra gülümsedi. "Benim tatlı oğlum." Başını sallayarak alnıma bir öpücük kondurdu. "Hayır bebeğim, ben senin meleğin değilim. Meleğin seni bir yerlerde bekliyor." Geri çekildi ve yanağımı avuçladı. "Ve onu bulduğunda asla bırakma."

"Çünkü onu kaybedersen sonsuza dek eksik kalırsın," diye ekledi babam.

"Senin gibi olacak mı anne?" diye sordum meleğimi düşünerek. Nasıl görünürdü? Annem kadar güzel ve onun kadar tatlı olur muydu?

"Ah bebeğim, benden daha iyi olabilir," dedi gülerek.

Babam alçak sesle, "İmkansız," diye mırıldandı.

"Sus, Lyov," diye azarladı anne, şakacı bir şekilde koluna vurarak.

Anlamadığım bir şeyler mırıldandı ve ardından ayağa kalktı. Annesini kanepeden çekti ve sonra oturdu, onu kucağına çekti. Burnunu boynuna sürttü ve kıkırdadığını duydum.

Başımı olumsuz anlamda sallayarak onlara baktım. Yine unutulmuştum.

Bulmacalarıma geri döndüm. Ben oynarken annem ve babam sessizce konuşuyorlardı. Ne kadar öyle kaldığımızı bilmiyordum ama bir süre sonra telefon çalmaya başladı. Yukarı baktım ve babamın aramayı cevapladığını gördüm.

Sinirli görünüyordu ve öfkeyle homurdandığını duydum. Hattaki diğer kişiyi birkaç saniye dinledikten sonra telefonu kapattı.

"Sorun nedir?" diye sordu anne, yatıştırıcı bir şekilde göğsünü ovuşturarak.

"Bazı işleri halletmem gerekiyor," dedi başını sallayarak.

"Ah, tamam o zaman," diye mırıldandı anne ve beceriksizce babamın kucağından indi. İkisi de ayağa kalktı ve babası kollarını ona doladı, onun koca göbeğiyle elinden geldiğince ona sarıldı. Eğilip onu tekrar öptü. Uzun, derin bir öpücük.

Arkasına yaslandığında, "Seni seviyorum, Angel" diye fısıldadığını duydum.

"Ben de seni seviyorum Lyov," diye fısıldadı, sesi biraz boğuktu. Ağlıyor muydu?

Kalbim biraz burkuldu. Ağlamasını istemiyordum. Babam alnına bir öpücük kondurduktan sonra bana döndü. "Alessio, buraya gel."

Hemen kalkıp yanına gittim. Yere çömeldi ve sonra gözlerime baktı. "Bir süreliğine gitmem gerekiyor," dedi.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Tekrar?"

"Evet. Ben yokken uslu bir çocuk olmanı ve annenle prensesinle ilgilenmeni istiyorum, tamam mı?"

Başımı salladım. Artık büyük bir çocuktum. "Evet. Yapacağım."

"Güzel," dedi alnıma bir öpücük kondurup ayağa kalktı. Anneme başını salladı ve sonra uzaklaştı.

Onun içini çektiğini duydum. Tekrar yerine oturup gözlerini ovuşturdu. "Anneciğim, babam neden bu kadar uzağa gitmek zorunda?"

"Bu onun işi bebeğim. Baban çok meşgul bir adam. Yapacak çok şeyi var."

Annemin yanına gittim ve tekrar kucağına çıktım. Başımı omzuna yaslayarak uykulu bir şekilde iç çektim. "Baba gibi olmak istiyorum. O çok güçlü. Ve herkes onu dinliyor. Onun gibi sert olmak istiyorum."

Annem başını salladı. "Hayır Alessio. Sen baban gibi değilsin." İki yanağını da öptü ve devam etti. "Dünyayla savaşmaya hazır değilsin. sen benim tatlı oğlumsun Benim tatlı nazik oğlum. Ve senin böyle kalmanı istiyorum." Alnıma bir öpücük kondurup fısıldadı, "Dövüşü baban yapsın."

Başka bir şey söylemedim. Annem her zaman beni nasıl özel hissettireceğini biliyordu. Ben her zaman onun tatlı çocuğu olacaktım. Bu asla değişmezdi.

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım. Annem yatıştırıcı bir şekilde sırtımı ovuşturuyordu ve kısa sürede uykuya dalmıştım. Ve rüyam siyah saçlı bir meleklerle delik deşik olmuştu. Yeşil gözleri vardı.

Bunun son huzurlu uykum olacağını bilmiyordum. Hayatlarımız sonsuza dek değişecekti.

10 yaşında

Soğuk bodruma girdim ve kimse beni duymasın diye kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Odanın ortasındaki sandalyeye bir adam bağlanmıştı. Yüzü ve kıyafetleri kan içindeydi. Sandalyeye yaslanmıştı ve durduğum yerden acı dolu iniltilerini duyabiliyordum.

Ona baktığımda, vücudumda akan kızgın bir öfke hissettim. Öldürücü öfke.

Öldürmek. Öldür onu. Kanını dök. Bedenim öfkemin gücüyle sarsılmaya başlarken, bunu ödet, diye haykırdı zihnim.

Onlardan biriydi. Bir Abandonato. İtalyanlar. O geceki yüzünü hâlâ hatırlıyorum. Diğerleriyle birlikte anneme işkence ederken gülen yüzü.

Bilerek ileri doğru yürürken, onun önünde durmaya geldim. Yukarı baktı ve mümkünse şişmiş gözleri büyüdü.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama tıkaçtan sadece bir hırıltı çıktı. Ellerimi yumruk gibi sıktım ve yüzüne sert bir yumruk attım, parmak boğumlarım yüzüne değdiğinde burnundan çatırdayan bir ses çıktı.

Çığlık attı ve ben güldüm.

Onun acısı beni iyi hissettiriyordu. Kalbim yükseldi, ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun kanına ihtiyacım vardı. Onun acı çektiğini görmem gerekiyordu.

Onu öldürmem gerekiyordu.

Ancak o zaman tatmin olurum.

Odanın arkasındaki masaya doğru yürüdüm ve dizilmiş tüm silahlara baktım. Çok fazla vardı. Farklı Stil. Büyük ve küçük. Daha önce bodruma hiç gitmemiştim ama konağın etrafındaki söylentileri duydum.

Spiral uçlu büyük bıçağı alarak adama doğru yürüdüm. Tüm varlığımla nefret ettiğim adam.

Korkuyla inledi ve başını sallamaya başladı ve uzaklaşmaya çalıştı ama yapamadı. Benim insafımla sandalyeye bağlandı.

Aslında ona merhamet etmeyecektim. Merhamet artık kelime dağarcığımda yoktu.

Bıçağı elimde sıkıca tutarak yanağına sertçe bastırdım. Onu aşağı çekerek büyük bir yarık açtım. Tekrar bağırmaya çalıştı.

Kana baktım ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Adrenalin beni doldurdu ve zihnim bana yalvardı. Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Diğer yanağına bir darbe daha indirdim. Ve sonra kollarında. Büyük, uzun, derin kesikler. Kan her yerdeydi. Sonra göğsünde. O kadar derindi ki kemiklerini görebiliyordum.

Artık hareket edemiyordu. Kanlar akarken başı aşağıya sarkıyordu. Hızla bilincini kaybettiğini görebiliyordum.

Ama henüz bitirmedim.

Hâlâ hayattaydı.

Anneminki atmıyorken onun kalbi hala atıyordu.

Ölmesi gerekiyordu. Acıyı hissetmeye ihtiyacı vardı.

Öfkeyle kükreyerek bıçağı geri çektim ve ardından kalbinin derinliklerine saplayarak acıyla çevirdim. Acımasızca.

Kafası geriye doğru savruldu ve sandalyeye çarptı. Ağrılı gözleri donuklaşmaya başladı ve yavaş yavaş tüm yaşam belirtilerini kaybetti.

Birkaç saniye sonra artık nefes almıyordu. Ölü gözleri açılmış, bana bakıyordu.

Bıçağı göğsünden geri çektim ve aşağı baktım. Ellerim kan içindeydi. Cildimin bir santimi bile temiz değildi. Kan. Her yerdeydi. Üzerimde. Kıyafetlerimde. Beni kör etti.

Az önce ne yaptığımı fark ettiğimde nefesim kesildi. Ama herhangi bir pişmanlık duymadım. Hafiflemiş ve tatmin olmuş hissettim.

Ama tam tatmin değil. Diğerlerinin hala ödeme yapması gerekiyordu.

Hepsini tek tek bulacaktım ve hepsini öldürecektim.

Kapının arkamdan gümbürtüyle açıldığını duydum. Arkamı döndüğümde babamın birkaç adamıyla içeri girdiğini gördüm. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve babamın şok içinde soluduğunu duydum.

"Alessio!" diye bağırdı, bana doğru koşarak. Önümde durdu ve bıçağı kapıp yere, kanlar içindeki ölü adamın yanına fırlattı.

"Sen ne yaptın? Ah, Alessio, ne yaptın?"

gözlerinin içine baktım. "Annemin intikamını alacağım," dedim, sesim cızırtılıydı.

Babamın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bana tam bir şokla baktı. Neden şokta olduğunu anladım. Üç yıldır ilk defa ağızından bir kelime çıkmıştı. Her şeyin değiştiği o geceden beri. Her şeyimi kaybettiğim gece.

"Hepsini öldürmeye yemin ederim. Her bir Abandonato," dedim. sesimi tanıyamadım Kulağıma bile çok yabancı geliyordu. Babam önce bir şey söylemedi. Birkaç saniye sonra ayağa kalktı ve ifadesi değişti.

"Tamam," diye yanıtladı, sesi sert ve ölümcül derecede soğuktu. Duygusuz.

Bununla uzaklaştım. Adamlarına bakmadım ama gözlerimi ileriye diktim, omuzlarım kararlılıkla dik ve çenem dikti.

Bu artık benim hayatımdı.

Annem yanılmıştı.

Artık onun tatlı, nazik, sessiz çocuğu değildim.

Ben bir canavardım.

Odadan çıkıp karanlık koridora girerken, "meleğim" düşüncesini hızla aklımdan uzaklaştırdım.

Melekler yoktu.

Benim bir meleğim yoktu, çünkü bir canavarın asla bir meleği olamaz.

Günümüz

Sıçrayarak uyandım, anılar hala kafamda yanıp sönüyordu. Acı vericiydiler ve onları hızla içimde derinlere gömdüm. Zayıflamak için zamanım yoktu. Geçmişini düşünemiyordum.

O rüyayı neden gördüğümü bilmiyordum -geçmiş neden üzerime yıkılmıştı ama bu beni öfkelenlendirmek istememe neden olmuştu.

Gözlerimi kapatarak sakinleştirdim. Duygularımı ve anılarımı kilitledim. Zayıflık yok.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 20

Ayla

Kapımın çalındığını duyduğumda neredeyse yarı uykuluydum. Gözlerim aniden açıldı ve irkilerek doğruldum, kalbim hızla çarpıyordu.

"Ayla?" Kapının diğer tarafından Maddie'nin sesini duydum.

Gözlerimi kapatıp elimi göğsüme götürerek hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Evet. Geliyorum," diye seslendim, sesim uykudan ağırlaşmıştı.

"Tamam aşkım. Acele etmek. Neredeyse öğle yemeği zamanı."

Yataktan fırlayıp hızla elbisemi ve saçımı düzelttim.

Yatak odamın kapısını ardına kadar açtığımda, Maddie'nin kapıya yaslandığını gördüm. Beni görünce gülümsedi. "Merhaba uykucu."

Gülümsedim ve kapıyı kapattım.

"Hadi gidelim. Annem bizi bekliyor, dedi Maddie, kolumdan tutup beni koridora doğru çekmeye çalışırken.

Merdivenlere yönelirken Alessio'yu veya adamlarını hiçbir yerde görmedim.

Viktor, Nikolay, Phoenix ve Artur nereye giderse gitsin hep yanındaydı. Onlar onun en güvendiği iş arkadaşlarıydı.

Dost görünen tek kişi Artur'du. Belki de Maddie onunla olduğu için öyle düşündüm.

Nikolay her zaman herkese ters ters bakardı. Gülmeyi bildiğini bile sanmıyordum. Güzel konuştuğunu tek kez Lena ile duydum, muhtemelen evin annesi olduğu için. Kimse onunla sert konuşmadı, hatta kaba olmaya çalışmadı. Alessio bile.

Maddie ve ben son merdivenden indiğimizde, Alessio'nun ardından adamlarının geldiğini gördüm.

Sessizce fısıldaşıyorlardı. Alessio benimle göz teması kurduğunda ağzı dondu. Beni içine çekerken gözlerini kırpmadan bana baktı.

Sonra dudakları nefret ettiğim o sırıtışla kıvrıldı.

Başımı çevirerek, Maddie'yi mutfağa kadar takip ettim. çalışma zamanı

Yemek servis edildi ve biri bizi durdurduğunda mutfağa geri çekilmek üzereydim.

Diğer hizmetçilerden biri, Lila adında bir kız, "Sen ve Maddie bu kez geride kalın," dedi. Her öğünde, ikimiz geride kalıp, adamların yardıma ihtiyacı olursa hizmet etmek zorundaydık. Son iki gündür Maddie ve ben bu görevden kaçmıştık.

"Tamam," dedim.

Maddie kaşlarını çattı. Ondan nefret ediyordu ve ben de ondan nefret ediyordum. Sadece Alessio'nun olduğu yerde olmak zorunda olduğum için.

"Ayla, bana sarımsaklı ekmeği uzat." Alessio'nun talepkar sesi zihnime işledi. Kafamı kaldırdım ve şaşkınca ona baktım.

"Ha?"

"Bana ekmeği uzat dedim," diye tekrarladı, sesi rahatsızdı. Maddie ona daha yakın duruyordu.

Alessio'ya döndüm ama o bana beklentiyle bakıyordu. Ben hareket etmeyince tek kaşını kaldırdı. Başımı çevirerek yutkundum ve sonra Maddie'ye başımı salladım. Gözleri eğlenerek büyüdü.

"Maddie, lütfen Alessio'ya ekmeği verir misin? Daha yakınsın," dedim elimden geldiğince yumuşak bir sesle, sesim alçaktı.

Ağzı şokla açıldı ve gözümün ucuyla bütün erkeklerin bana eğlenmiş ifadelerle baktıklarını gördüm. Ben de inanamadım. Az önce Alessio'ya karşı çıktım ve bunu adamlarının önünde yaptım.

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Maddie'nin ağzı kapandı ve alçak sesle kıkırdadı. Ben fikrimi değiştiremeden sepeti aldı ve masanın diğer ucundaki Alessio'ya doğru yürüdü. Onu önüne koyarak, neredeyse alaycı bir tavırla, "İşte, Alessio," dedi. Sıcak, çıtır çıtır, tereyağlı sarımsaklı ekmeğiniz. Eğlence."

Alessio gözlerini benden ayırdı ve Maddie'ye baktı. Kocaman gülümsedi ve sonra hızla uzaklaştı.

Ateşle oynuyordu ama Alessio'nun ona hiçbir şey yapmayacağını veya söylemeyeceğini biliyordu. Alessio, Viktor ve Maddie küçükken yakındılar. Birlikte büyüdüler, başka bir anneden kız ve erkek kardeşler.

Maddie bana her zaman nasıl birlikte oynadıkları ve kendisinin her zaman onları takip edip başlarının nasıl belaya girdiği hakkında hikayeler anlattı.

Birinin beni dürttüğünü hissettiğimde düşüncelerimden sıyrıldım. Başımı yana çevirdiğimde yanımda duran Maddie'yi gördüm. "Ateşle oynuyorsun bebeğim. Canavarı dürtme, yoksa onunla başa çıkamazsın," diye kulağıma fısıldadı ve uzaklaşıp Artur'un arkasında durdu.

İç çektim, omuzlarım yenilgiyle çöktü. O haklı. Bana ne olduğunu bilmiyordum.

Orada dururken birkaç kez ayaklarımın üzerinde yerimi değiştirdim, ilgilerinin üzerimde olduğunu fark ettiğimde aniden gerilmiştim. Viktor'un sırttığını gördüm ve sonra yemeğine geri döndü. Alessio boğazını temizlediğinde herkes bakışlarını kaçırdı.

Odak noktamı Alessio'dan uzak tuttum ama bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyordum. Her dakika geçtikçe ellerim daha da soğudu ve içim gerginlikten titriyordu.

"Ayla, bana pirinci getirir misin?" O sordu.

Biliyordum. Sadece biliyordum. Bunu yapacağını biliyordum.

Yukarı baktım ve gözlerinin neşeyle parladığını ve sağ kaşının meydan okurcasına kalktığını gördüm. Aşağı baktım ve kaseinin hemen yanımda olduğunu gördüm.

Derin bir nefes alıp elime pirinç kasesini aldım ve yavaşça ona doğru yürüdüm. Gözleri sürekli benim üzerimdeydi ve gülümsemesi geri gelmişti. Dudaklarını yaladı.

Yanımda durduğumda kaseyi yere koydum ama hareket etmedi. Alessio beklentiyle bana baktı ve sonra pirinci işaret etti.

İç çekerek kaşığı aldım ve tabağına biraz pirinç koydum. Bacağıma bir şey dokundu ve korkuyla yerimden sıçradım ve sonra aşağı baktım.

Alessio bacağını yaklaştırmıştı ve şimdi kalçası benimkine değiyordu.

Kaşığı kaseye geri koymadan ve hızla uzaklaşmadan önce daha sıkı kavradım.

"Teşekkürler Ayla," dedi yumuşak bir sesle.

Biraz telaşlı hissederek başımı salladım ve sonra uzaklaştım. Öğle yemeğinin geri kalanı sorunsuz geçti. Alessio beni bir daha aramadı ve bana bakmadı.

Herkes dağıldığında nihayet normal nefes alabildim.

Vay canına, bebeğim. Bu..." Maddie söze başladı. "Yoğun."

Aynı fikirde değildim.

Elimdeki son tepsiyi dengede tutarken diğeriyle hızlıca yemek masasını kaydurdım.

Doğrudum ve masadan uzaklaştım. Elbiseme baktım ve küçük kirli noktayı fark ettim.

Sert bir kas duvarına çarptığımda hâlâ aşağı bakıyordum. Geriye doğru düştüğümü hissettiğimde gözlerim büyüdü.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışarak bağırdım ama hızla aşağı iniyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatarak bedenimin yerle temas etmesini bekledim. Ama asla olmadı.

Onun yerine belime dolanan bir kol beni sabit tuttu. Kalbim ağzımda atarken gözlerimi açtım.

Alessio.

Vücudum geriye doğru eğilmişti ama beni sıkıca göğsüne bastırıyordu.

Dikkatli ol. Nereye gittiğine dikkat etmelisin" dedi.

Kalbim tekledi ve sesiyle tüm vücudum ürperdi. Gergin bir şekilde dudaklarımı ısırırken başımı salladım. Ne zaman yanımda olsa beynim karmakarışık oluyordu ve nedenini ne kadar anlamaya çalışsam da başaramıyordum.

Etrafımı saran koluna baktım ve sonra odamda söylediği şeyi hatırladım. Alnım şaşkınlıkla kırıştı. "Bana dokunmamalısın," dedim.

Beni popomun üzerine düşmekten kurtardı ve ona teşekkür bile etmedim.

Alessio'nun göğsü kahkahalarla gümbürdedi ve gözlerinin haylazca parıldadığını gördüm. Oh hayır. Bu bakışı beğenmedim.

"Ayy," dedi.

Ve sonra yerdeydim. Tepsi elimden düştü ve yere düştü.

Ah, dedim kalçalarım acıyla fayanslara çarptığında.

Ağrıyan yeri tutarken şok içinde Alessio'ya baktım.

"Benim hatam. Unutmuşum," dedi dudaklarını yukarı kaldırarak.

Sanki artık bana dokunmadığını gösteriyormuş gibi ellerini sahte bir teslimiyetle omuzlarına kaldırdı.

Sarsmak. Tam bir pislik.

Başını salladı ve sonra beni yerde şaşkın bir şekilde bırakarak uzaklaştı. Beni öylece bırakmak yerine en azından düz bir şekilde yukarı çekebilirdi.

Ama durum böyle değildi.

Tepsiyi elime alıp ayağa kalktım ama sonra kalçalarımındaki acıyla irkildim. Yarın moraracağından oldukça emindim. Alessio'nun geri çekilen sırtına baktım ve hayal kırıklığıyla ofladım.

Mutfağa girdiğimde, Maddie'nin bulaşık makinesini doldurduğunu gördüm. Bana döndü ve ekşi bakışımı görünce kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"

"Alessio hep böyle sinir bozucu mudur?" Tepsiyi tezgahın üzerine koyarak sordum.

"Bunu şimdi mi anladın?" Bir kahkaha attı. "Evet o öyle."

Hâlâ kalçalarımı ovuyordum ve Maddie fark etti. Elimi işaret etti ve "Ne oldu?" diye sordu.

Ağır ve yorgun bir iç çektikten sonra tabureye çöktüm. "Uzun Hikaye."

"Alessio'yu içeriyor mu?"

Başımı salladım ve dudakları geniş, heyecanlı bir gülümsemeyle gerildi. Bana doğru koşarak başka bir tabure çaktı ve önüme oturdu. "Tamam aşkım. Çok vaktimiz var. Acele etmek. Söyle bana."

En baştan başlamak en iyi seçenektir. Ancak o zaman mantıklı olur. "Buraya geldiğim ilk gün başladı."

Ona kim olduğumu söylemezsem Alessio'nun beni nasıl vuracağını anlattım. Ona Alessio'nun seçeneklerinden bahsettim. Bana verdiği öpücüğünü ve orgazmı da ona anlattım. Sonra ona bu sabah olanları anlattım.

Maddie beni çokça böldü ve tonlarca kez çıldırdı. "Kahretsin... lanet olsun... ne? Ben...sen...nasıl...Bunu bana nasıl daha önce söylemezsin? Omuzlarımdan tutarak beni sarstı. "Ayla, bu çok büyük. Büyük gibi. Böyle bir şeyi benden saklayamazsın! Aman Tanrım, seni öptü mü? Sana orgazm verdin mi? Aman Tanrım!"

Maddie, sakın ol, dedim onu iterek. Tekrar taburesine oturdu ama dizleri titriyordu.

"Tamam, sakınım," dedi ve sonra duraksadı. Birkaç saniye geçti ve sonra başını salladı. "HAYIR. Değilim."

Maddie, hiçbir şey değildi. Kabaydı. Bunu yaptığına inanamıyorum ama bana bir daha dokunmayacağına söz verdi. Yani bu iyi, değil mi?"

Maddie bana boş gözlerle baktı ve ardından kahkahayı patlattı. "Eğlencelisin. Gerçekten sana dokunmayacağını mı düşünüyorsun? Bebeğim sana dokunmayabilir ama başka yollar bulacaktır. Ve kesinlikle seni ona yalvartmanın yollarını bulacaktır. Ne söyleyebilirim? O çok becerikli."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor," dedim gözlerimi kapatıp hafif bir heyecanla alnımı ovuşturarak. Bu adam beni deli edecekti.

"Özür dilerim bebeğim. Gerçek bu. Seninle ilgileniyor ve vazgeçmiyor. Bir şey istediğinde, onu alır. Elde etmenin ne kadar zor olduğu veya bir şeyin yoluna çıkıp çıkmadığı önemli değil. Onun kitabında hiçbir şey imkansız değildir."

Sözleri üzerine kalbim küt küt atmaya başladı ve vücudumda paniğin dolaştığını hissettim. "Yani, pes etmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır."

Maddie, onu istemiyorum. Bunu neden anlayamıyor? Nefret ettim." Gözlerimin arkasında yaşlar hissettim ve burnum karıncalanmaya başladı. Neden ağlıyordum?

"Ayla, durumu daha da kötüleştirdiğim için özür dilerim."

"HAYIR. Gerçeği duymayı tercih ederim. Ama bilmiyorum." Gözyaşlarımı silerken gözlerimi sıkıca kapattım. Gözlerimi tekrar açmadan önce derin bir nefes alıp ona kadar saydım. "Üzgünüm. Sana karşı çok duygulandım."

"Sorun değil. Bunu anladım bebeğim."

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Tamam aşkım. Kıçını kaldır. Akşam yemeğinden önce yapmamız gereken temizlik var."

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 21

Gece olmuştu ve neredeyse herkes yatmıştı. Ev sessiz ve huzurluydu.

Tembel bir şekilde yatağa tırmandım ve başımı yastığa koyar koymaz gözlerim kapandı ve çoktan yarı uykuluydum.

Örtümün altında daha derine inerek, kaslarım gevsemeye başladığında ve uyku bedenimi ve zihnimi ele geçirdiğinde memnuniyetle iç çektim.

Masasının üzerine eğilmiştim, elbisem kalçalarım kadar çekilmişti, böylece kığım ona tamamen açıktı. Külot giymeme asla izin verilmedi. Kolay erişim için olduğunu söyledi.

Beni ne zaman ve nereye isterse götürebilmek istediğini söyledi. Ve itaatsizlik edersem, ciddi şekilde cezalandırılırdım. Ona karşı gelmemem gerektiğini en acı şekilde öğrenmiştim.

Sert, soğuk elinin çıplak yanaklarımda gezindiğini hissettim. Sonra bir tarafa sert bir tokat düştü, o kadar sert ki irkildim ve hızla gözlerimde yaşlar birikti.

Diğer tarafa ikinci bir tokat düştü. Bir o kadar da zor.

"Senin kığın böyle seviyorum. Hepsi avucumdan kırmızı. Çok güzel, diye mırıldandı boğuk bir sesle kulaklarıma.

Hiçbir şey söylemedim. hareket etmedim Benim de yapmama izin verilmedi.

Arkamdan pantolonunun fermuarını açtığını duydum. Korku bedenimi ele geçirirken derin bir nefes aldım. Sırada ne olacağını biliyordum.

Uyluklarımin arasına girdi ve girişimde ucunu hissettiğimde tiksintiyle ürperdim. Panik içinde. Ağrı. Mutlak sakatlayıcı bir korku içinde.

Gözlerimi kapattım, gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı akıyordu. Bana çarptığında acıyla bağırmamak için yanağımın içini ısırdım ve kabzasına kadar gömüldüm.

İçim yanıyordu. Sanki içeriden kesiliyor gibiydim.

Saflığım ve haysiyetimden sıyrılırken zevk iniltileri kulaklarımı doldurdu. Tekrar tekrar. Her gün.

Beni becerdi. Acımasızca. Acı verici. Acımasızca.

Ve bu sırada adamlarından ikisi izliyordu.

Zevkten inlemelerini de duydum. Gözlerimi açtığımda kendilerini ovuşturduklarını gördüm, bana bakarken gözleri şehvetle dolmuştu.

Artık dayanamadım. Olabilecek en kötü şekilde aşağılanmış olarak gözlerimi tekrar kapattım ve karanlığın derinliklerine daldım.

Alberto inleyerek geldi ve vücudumdan kayıp gitti. Kalçalarımın aşağı indiğini hissettim ama bir sonraki emrini beklerken hareketsiz kaldım.

"Nişanım çok güzel, değil mi?" Alberto dedi.

"Evet, lanet olsun, patron. Gördüğüm en seksi kadın," diye yanıtladı erkeklerden biri.

"Evet, patron. Kabul etmeliyim. Kendine güzel bir hanımefendi bulmuşsun," diye ekledi diğer adam.

"Hmm." Alberto avucunu kıçımda gezdirirken mırıldandı. Parmakları tenime saplandı ve yüzümü buruşturdu. "Paylaşıyorum, biliyorsun" dedi.

Gözlerim aniden açıldı ve kalbim midemin dibine düştü.

Hayır. Hayır. Lütfen Tanrım. HAYIR.

"Onu becermek istiyor musun?" diye sordu, sesi her zamanki gibi soğuktu.

Hayır. Hayır. Lütfen. Hayır de. Lütfen.

Adamlardan biri, "Evet, ama bize izin verirsiniz," dedi.

"Peki, ne bekliyorsun? Öyleyse buraya gel." Alberto'nun uzaklaştığını hissettim ve iki adamın ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünü gördüm, gözleri şehvet ve açlıkla doluydu.

Masanın etrafından dolanıp görüş alanımdan çıktılar. Arkamda durduklarını hissettim ve Alberto gelip önümde durdu. Çenemi tuttu ve başımı kaldırıp gözlerine bakmamı sağladı.

"Seni becerirken gözlerini üzerimde tutacaksın. Ve bunu uslu bir kız gibi karşılayacaksın," diye tısladı yüzüme. Tırnakları çenemi ısırды ve yüzümü buruşturdu.

Çenemi bırakarak iki kolumdan tuttu ve beni sabit tutarak öne doğru çekti. Bir tanesini girişte hissettiğimde kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı.

Tüm vücudum şiddetli bir şekilde titriyordu ve hızla uyuştum. İlk adam bana çarptı. Tekrar tekrar. Bir kükremler ile geldi. Sonra ikinci adam sırasını aldı.

Her vuruşta kendimden bir parça kaybettim. Her inilti ile paramparça olan kalbimin parçalarını kaybettim. Her inilti ile ruhumun bir parçasını kaybettim.

Artık hiçbir şey hissetmiyordum. Ben sadece boş bir kabuktu. Adam içimde işini bitirdiğinde göğsümde büyük bir delik varmış ve midem acıyla burkulmuş

gibi hissettim. Boğazım düğümlendi ve kendimi durduramadan masanın üzerine kustum.

Alberto güldü ve sonra silahını çıkarıp arkama doğrulttu. Gözlerimi kapatarak başımın masaya düşmesine izin verdim, vücudum kırılmış, perişan ve gevşekti. Sessizce merhamet diledim.

İki el silah sesi duydum.

Gözlerim aniden açıldı ve kan gördüm.

Onlar ölmüştü.

Çığlık attım.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken çığlıklarım kulaklarımı doldurdu. Ağlamalarım acı ve korku doluydu.

Lütfen. Daha fazla yok. dayanamıyorum Daha fazla yok. Lütfen.

Ağlayarak ve titreyerek uyandım. Kulaklarım hala kabusumdaki çığlıklardan çınılıyordu. nefes alamıyordum Kalbimdeki baskı acı vericiydi. Nefesim kesildi ve sonra derin bir nefes aldım ama onun yerine boğuldum.

Vücudum şiddetle sallandı ve birkaç kez ağzım tılandı. Geceliğim terden sıırıslıklam olmuştu. Cildim kaşınıyordu. Altlarında binlerce karınca hareket ediyor gibiydi. Çizdim ve çizdim.

Ama ben kan gördüm. Kan içindeydim.

Hayır hayır hayır.

Kafamı tutarak saçımı çektim. Kafa derim ağrıyor ve yanıyordu. Görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaştı ve baş dönmesi içimi doldurdu.

yanıyordum.

Ölüyordum.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesim acıyordu. Bacaklarım kasılırken midem bulandı.

Yorganı titreyen ellerimle iterek yataktan sendeleyerek çıktım ve yere düştüm. Bacaklarım beni taşıyamadı. Ellerime baktım ve temiz olduklarını gördüm. Kan yok.

Nefes nefese başımı salladım ve gözlerimi kapattım. Kafatasımı yakıcı bir acı sararken dişlerimi gıcırdattım.

Nefesim sert pantolonun içinde dışarı çıkıyordu ve göğsüm o kadar sıkılmıştı ki nefes alamıyordum. Gözlerimi açtığımda tekrar kan görmek için ellerime baktım.

Kan. Kanları .

Ellerimi elbiseme sürterek ondan kurtulmaya çalıştım. Vücudum acı içinde öne doğru eğilirken kurudum. Yüzümden sümük aktı ve ben ağlarken gözyaşlarım yanaklarımdan akıp yere düşüyordu.

ölmek istedim Artık dayanamadım.

Acı.

Artık onunla yaşayamazdım.

barış istedim

Huzura ihtiyacım vardı.

Lütfen , yalvardım. Kim dinliyorsa ona. Ben yalvardım. *lütfen* .

Üzerime ne geldiğini bilmiyordum ama kapıma doğru emeklemeye başladım. Sert iç çekişlerim odayı doldurdu ve bulanık görüşle kapıya ulaştım. Kendimi yukarı çekip açtım. Sertçe yutkunarak dışarıda tökezledim ve yere düştüm. Bacaklarım beni taşımıyordu.

Kendimi koridorun sonundaki yatak odasına sürükledim. Burnumu çekmelerim koridoru doldurdu ve gözyaşlarım sürekli olarak yanaklarımdan aşağı aktı.

Barış.

Sadece bir an için.

buna ihtiyacım vardı.

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

İstedğim kapıya geldiğimde, ona yaslandım. Kalbim sımsıkı sıkıştı. Hırıltılı soludum, ciğerlerim aldığım havayla savaşıyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken nefesim kesildi. Kapıya tutunarak kendimi yukarı sürükledim ve kapıya çöktüm.

" *Alessio* ," diye fısıldadım, bilincimi kaybetmeye başlarken gözlerim geriye doğru yuvarlanıyordu.

Barış.

Alessio barış getirdi.

Ve buna ihtiyacım vardı.

Elim kapıya çarptı. Ellerimi zar zor hareket ettirebiliyordum ama denedim.

Tam pes edip düşmek üzereyken, yaklaşan ölümün bedenimi ele geçirmesine izin verecekken kapı açıldı ve öne doğru düştüm. Hemen kollarına.

Barış.

Gömleğini avucumun içine alarak ağladım.

"Durdur. *lütfen* . Ben... alamam... onu."

ağladım

"Durdur."

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 22

Alessio

Kapının hafifçe vurulduğunu duyduğumda ışıkları kapatmak üzereydim. Ayağa kalkıp kapıya bakarken alnım şaşkınlıkla kırıştı. Tekrar musluğu duydum.

Geç olmuştu. Kim olabilir?

Tekrar kapıyı bekledim ama gelmedi. Bunun yerine, kapıda bir hışırtı duydum. Hızla oraya doğru ilerleyip kulbu tuttum ve kapıyı sonuna kadar açtım.

Gözümü kırıştıramadan ya da kim olduğunu göremeden biri kollarıma atıldı. Gözlerim genişledi. Ayla.

Tepeden tırnağa titriyordu, tüm vücudu o kadar şiddetli titriyordu ki kendini zar zor ayakta tutuyordu. Kollarımı beline doladım ve onu vücuduma bastırdım.

Parmakları gömleğimi ölümcül bir kavrayışla kavradı, tırnakları tenime saplandı. O ağlıyordu. Vücudu hıçkırıklarıyla sarsıldı ve yüzünü göğsüne gömdü.

Onun gevşek vücudunu kollarımda tutarken zihnim kafa karışıklığı ve cevapsız sorularla doluydu. Nefesi kesildi ve çığlıklarıyla boğuldu.

"Durdur. Lütfen. Dayanamıyorum," diye ağladı göğsüme doğru.

Dondum ve kalbim tekledi.

"Durdur."

"Ayla?" Yüzünü görebilmek için onu itmeye başladığımda, daha çok ağladı ve kımıldamayarak gömleğimi daha sıkı kavradı.

"Lütfen. Lütfen. Durdur. Yapamıyorum... nefes alamıyorum. Artık... dayanamıyorum."

"Ayla sen ne diyorsun?" Hiç mantıklı gelmiyordu ve ben buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

Ne hakkında konuşuyordu? Bana bu şekilde gelmesini hiç beklemiyordum.

Gömleğimdeki tutuşunu bıraktı ve kollarımda tamamen gevşedi. Bacakları pes etti ve eğer ona sarılan kollarım olmasaydı yere düşecekti.

"Bok." Onu kollarıma aldım, göğsüme yasladım. Onu yatağıma taşıdım ve yatağın üzerine yatırdım. Önünde diz çöküp çenesini elime aldım ve bana bakmasını sağladım. Ayla gözlerini açmayı reddetti. İnledi ve ellerini göğsüne götürerek kendi içine kıvrıldı. Hava almak için nefes alıyordu ve ter içindeydi. Saçları alnına yapışmıştı ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Titriyordu ve parmaklarım çenesini sıkıldığında geriye doğru büzüldü ve keskin bir çığlık attı.

Gözlerim şokla açıldı ve onu hızla serbest bıraktım. "Kahretsin. Sana zarar vermeyeceğim."

Cevap olarak sızlandı.

"Ayla konuş benimle. Neler oluyor?" ikna ettim. Ellerini başının üzerine getirdi ve parmaklarını saçlarının etrafında doladı, ardından birkaç kez başını salladı ve tekrar ağlamaya başladı.

"Acıtıyor. Çok acıtıyor. Lütfen."

Defalarca tekrarlamaya devam etti.

Kabus mu gördü?

"Ayla-"

Gözleri panik ve korkuyla fal taşı gibi açıldı ve ileri atıldı.

Çok fazla acı. Gözleri çok büyük bir acıyla dolmuştu. Görünce kalbim sıkıştı.

Ayla kollarına baktı ve yüzü panikle buruştu. "HAYIR. Hayır. Hayır, diye mırıldandı.

İleri geri sallanmaya başladı ve parmakları kollarını kaşıyor, tırnaklarıyla cildi parlak kırmızıya çeviriyordu. Uzun kırmızı çizgiler bırakmışlardı ve bu şekilde devam ederse kan akıtacaktı.

"Bakmak. Bak," diye bağırdı, kollarını yüzüme doğru iterek. "Kan. Kanlar içinde kaldım..."

Ne oluyor?

"Ayla, kan içinde değilsin," diye yatıştırdım kolunu elime alıp başparmağımı hafifçe derisine sürterek.

"HAYIR!" diye feryat etti, kollarını çekti. "Bakmak! Kan. Durdur şunu," diye fısıldadı Ayla, bana yaşlı gözlerle bakarak. Bana attığı bakış kalbimi kırdı. Onun ıstırapıyla göğsümden yakıcı bir acının geçtiğini hissettim. "Yapabilirsin... durdurabilirsin... durdurabilirsin. Lütfen," dedi sık nefesler arasında, beklentiyle bana bakarak. Bana gözleriyle *yalvarıyordu* .

Ama hiçbir anlam ifade etmiyordu ve göğsümü dolduran acıyı anlayamıyordum.

Cevap vermeyince gözlerinin boşaldığını gördüm. Böyle bakışları çok görmüştüm. Ne zaman öldürsem, cansız gözlere baktım ve onunkiler de aynen böyle görünüyordu.

Ayla nefes alıyor, yaşıyor olsa da gözleri ölüydü.

Omuzları sarktı ve dizleri önümde yere değene kadar yavaşça yataktan kaydı. Gözlerini kapattı ve bacaklarını göğsüne çekip kollarını etrafına doladı.

Orada otururken kayıp bir çocuk gibi görünüyordu. Umutsuz, tamamen kırılmış birine benziyordu.

"Ayla." Boğazımdaki ağır yumruya karşı güçlkle yutkundum.

İleri geri sallandı ve alçak sesle bir şeyler mırıldandığını duydum.

Kalbim göğüs kafesimi delice çarparken daha yakına eğilerek ne dediğini dinlemeye çalıştım. Ve duyduklarım nefesimi kesti.

"Durdur. Gitmesini sağla. Artık kan yok. Gitmesini sağla."

"Ayla, kahretsin!" Yüksek sesle küfrettim, parmaklarımı hayal kırıklığıyla saçlarımdan geçirirken geri çekildim.

Patlamamdan korkarak sindi ve sanki kendini benden koruyormuş gibi bacaklarını vücuduna yaklaştırdı. Yaklaştığımda, bir sonraki hareketimi beklerken irkildi ve gözleri kocaman açıldı.

Psikolojik bir çöküntü yaşıyordu. Erkeklerin ilk cinayetlerinden sonra aynı şeyi yaşadıklarına tanık olmuşum.

Avuçlarım ona bakacak şekilde ellerimi uzattım. "Sana zarar vermeyeceğim," dedim onu korkutmamak için yavaşça yaklaşarak.

Her hareketimi izledi ama asla karşılık vermedi, gözleri eskisi kadar kasvetli ve ruhsuzdu. İki dizimiz birbirine değdiğinde aşağı baktı ve güçlkle yutkunduğunu gördüm.

"Ayla," diye fısıldadım, dikkatini yeniden yüzüme vermeye çalışarak. "Ayla," dedim ikinci kez.

Yavaşça hareket etti ve bana endişeyle baktı.

"Üzerinde hâlâ kan var mı?" diye sordum kollarını işaret ederek. Aşağıya baktı ve sol gözünün köşesinden tek bir damla yaş aktığını gördüm. Kollarına bakmaya devam etti ve yavaşça başını salladı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

"Ayla bana bak" dedim. Kendisine söyleneni yaptı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda devam ettim, "Kandan kurtulacağız, tamam mı? Seni yıkayacağız ve sonra daha fazla kan olmayacak, tamam mı?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve tekrar kollarına baktı. Ellerini kollarının uzunluğu boyunca yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Düşüncelerinde kaybolmuş görünüyordu.

"Ayla," dedim tekrar. Başını kaldırmadı ama kollarını ovuşturmayı bıraktı, bu yüzden beni duyduğunu biliyordum. "Sana dokunacağım. Bu durumdan memnun musun?" diye sordum, yeşil gözlerine bakmak için başımı eğerek.

Cevap vermedi. Hiçbir kelime konuşulmadı. Elimi dizime koydum ve birkaç saniye bekledim.

Geri çekilmeyince ya da uzaklaşmayınca yaklaştım ve bir kolumu arkasına, diğerini dizlerinin altına sardım. Onu göğsüme yaslayarak hızla ayağa kalktım ve şok nefesini duydum.

"Şşşt. Sorun değil. Seni yakaladım," diye fısıldadım saçlarına doğru, banyoma doğru yürüdüm. Ayla yavaşça elini kaldırıp göğsüme koydu. Kendi isteğim dışında, kollarım ona dolandı.

Küvete doğru yürüyüp onu kenarına oturttum. Onun önünde durmaya geldim. Bana bakıyordu, gözleri şaşkınlık ve merakla doluydu.

Yüzünün yarısı saçlarıyla kaplıydı ve titriyordu. Kollarını kucağına koymuştu ama parmaklarının deriyi kaşındığını fark ettim. Bunu akılsızca yapıyordu.

Öne eğilerek parmaklarını kollarından çektim. "Bunu yapma," dedim usulca, sesim biraz huysuz çıkmıştı.

Arkamı döndüğümde gözlerini üzerimde tuttu. Kolları kucağında gevşekti ve orada donmuş gibi oturdu. Lavaboya doğru yürümeden önce ona hafifçe başımı salladım. Küçük beyaz havluyu elime alıp sıcak suyla ıslattım ve fazla suyu sıktım.

Her hareketimi sessizce ama dikkatle izledi. Önünde durup dizlerimin üzerine çöktüm ve sağ elini avucumun içine aldım. Yukarı baktım ve gözlerimiz buluştu. Orada gördüğüm azapla kalbim küt küt atıyordu. Ama hepsi bu değildi.

Canlı orman yeşili gözlerinin derinliklerinde güven gördüm. Ayla acısını dindirmemi bekliyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan havluyu nazikçe koluna sardım. Kaşlarını çatı ama aşağı bakmadı. Havluyu cildine sürerken hafifçe yüzünü buruşturduğunu gördüm.

temizlemeye devam ettim ve havlunun her ovuşunda Ayla'nın gergin omuzları gevşemeye başladı. Diğer kolunu temizlemeye başladığımda bile gözlerini benden ayırmadı.

Ben ona huzur getirirken gözlerimiz birbirine sabitlendi. Daha önce bana korkuyla bakan cansız gözleri şimdi merakla bana bakıyordu.

Bitirdiğimde beni boğan duygulara karşı yutkundum. Dudaklarım aralandı ama kelimeler çıkmadı. Birkaç kez boğazımı temizledikten sonra, "Bak. Şimdi kan yok."

Ayla'nın kafası yere düştü ve nefesi kesildi, gözleri şokla genişledi. Kollarını kaldırdı ve gözlerinde biriken yaşların gözlerini cam gibi yaptığını gördüm.

"Kan yok," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Ağlamaktan sesi titriyordu. "Kan yok." Baş parmağını uzun kollarının üzerinde gezdirdi.

Gözlerini kırıştırdı ve gözlerinde birikmiş olan yaşlar, pembe ve şimdiden yaşlarla ıslanmış yanaklarına düştü.

Kendimi durdurmadan elimi kaldırdım ve başparmağımı yumuşak yanaklarına dokundurdum ve yavaşça gözyaşlarını sildi.

Bakışlarını kolundan çekip tekrar bana baktı. Ayla defalarca yutkundu ve kelimeleri bulmakta zorlandığını fark ettim, o yüzden bana suskun bir şekilde baktı.

Elim hâlâ yanaklarını tutuyordu, bu yüzden onu hafifçe yukarı kaldırdım ve saçlarını yüzünden çektim. Havluyu kaldırıp alına ve yanaklarına sürdüm. Omuzları rahatlayarak çöktü ve dudaklarından bir hoşnutluk firar ederken gözlerini kapattı.

Kahretsin. Benim neyim var? Kahrolası bir korkak gibi davranıyorum. Ne yaptığımı fark ettiğimde hızla elimi çektim.

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve Ayla şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Başını söz konusu tarafa doğru kaldırdı ama bir şey söylemedi.

"Daha iyi görünüyorsun," dedim.

Kuru dudaklarını yaladı ama yine de biraz kafası karışmış görünüyordu. Hâlâ panik atağından aşağı iniyordu, bu yüzden neler olduğunu tam olarak anlamayacaktı.

İç çektim ve ellerini ellerimin arasına alıp onu yukarı doğru çektim. Öne doğru tökezledi ve banyodan çıkmadan önce onu tekrar göğsüme doğru çektim. Ayla derin bir iç çekerek başını omzuma koydu.

Yatağımın önünde durup onu yatırdım ve yorganı kaldırdım. Siyah yorganın altına girdi ve uzandı. Onu vücudunun etrafında çektim ve gözleri uykulu bir şekilde kapanmaya başladı.

Ayağa kalkıp Ayla'ya baktım. Orada yatarken çok masum görünüyordu. Çok kırılgan ve savunmasız.

Az önce olanları kafamda toparlayamıyordum. Kabus mu gördü? Yoksa onu rahatsız eden bir hatıra mıydı?

Ayla hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onun kimliği. Onun gerçeği. Onun geçmişi. Hiç bir şey. Ve ilgimi çekti. Onun gizli gerçeğini ortaya çıkarmak istememe neden oldu.

Uykulu bir şekilde içini çekti ve aşağı baktığımda, dudaklarında küçük, uykulu bir gülümsemeyle gözlerini kırıştıtarak bana baktı.

Yürümeye başladım ama ani bir panik çığlığı beni olduğum yerde durdurdu.

Kalbim boğazımda hızla dönerken, onu yatağımda otururken gördüm. Gözleri dehşet ve tarif edilemez bir panikle açılmıştı.

"HAYIR. Lütfen beni...yalnız bırakma," diye kekeledi.

"Ayla," demeye başladım ama başını salladı. Yorganı aceleyle uzaklaştırarak yatağımdan tökezledi.

Kahretsin, diye mırıldandım. Hızla titreyen vücuduna doğru ilerleyip onu kollarıma aldım ve tekrar yatağa yatırdım. Kolumu sıkıca kavradı ve bana korkuyla baktı.

"Lütfen. Beni bırakma," diye yalvardı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Ayla'nın ona dokunmam için bana yalvarmasını istediğimde, bunun böyle olacağını hayal etmemiştim.

Ne kahrolası bir karmaşa.

"Hey, hey, hey," diye teskin ettim, onun önündeki yatağa oturarak. Saçlarının buklelerini kulaklarının arkasına iterek yüzünü tam olarak görebildim ve güven verircesine yanaklarını avuçladım. "Sorun değil. Ben tam buradayım. Ayrılmıyorum."

Hıçkırarak hıçkırdı ve parmaklarını kolumda sıkı. "Sorun değil," dedim tekrar. Yavaşça omuzlarından tutarak onu yatağa ittim. Üzerine yorganı çektikten sonra dizine vurdum. "Ben tam buradayım."

Ayağa kalkarken gözlerimi ondan ayırmadım. Hareketlerimi kararlı ama ağlamaklı gözleriyle takip etti. Diğer tarafa çıktığımda Ayla dönüp bana baktı.

Yorganın altına yerleşirken bakışlarımızı kıpırdatmadan birbirimize baktık.

Ne kadar böyle kaldığımızı bilmiyordum ama sonunda gözleri uykulu bir şekilde düşmeye başladı, uzun siyah kirpikleri solgun teninde dalgalanıyordu. Yorgunluk vücudunu ele geçirdi ve gevşedi. Uyuyakalırken dudaklarından neredeyse duyulmayacak bir iç çekiş kaçtı, bedeni yorganımın ve benim dikkatli bakışlarımın altında sıcak ve güvenli bir şekilde kozalandı.

Bu gece olanlar her şeyi değiştirdi. Onun hakkında daha çok şey öğrenmek istememe neden oldu. Ona ne olduğu hakkında varsayımlarda bulunabilirdim ama bunu ondan duymak istiyordum.

Birkaç dakika sonra, karanlık beni sararken gözlerimi kapattım.

Son gördüğüm Ayla'nın uyuyan ve huzurlu yüzüydü.

Bölüm 23

Ayla

Kafamın karıştığını hissettim ve başım zonkluyordu. Gözlerimi kırpıştırarak açtım ama sonra parlak güneş ışığı yüzünden tekrar kapattım.

Bir dakika ne?

Gözlerim korkuyla açıldı ve hızla yatakta doğruldum. Odamda değildim. Yumuşacık siyah yorgana baktım. Panik göğsümü doldurdu; Garip odaya baktım. Bana tanıdık geldi.

Başımı sola çevirerek şaşkınlıkla bağırdım. Alessio yanımda oturuyordu, sırtını yatak başlığına dayamıştı ve paniklemiş bir şekilde sessizce bana bakıyordu.

Onun odasındaydın .

Hatırladığım son şey, uyku bedenimi ve zihnimi ele geçirirken yorgun bir şekilde yatağıma düştüğümdü. Ama ondan sonra her şey boştu.

"Buraya nasıl geldim?" diye sordum yorganı omzuma koyarak. Alessio şaşkınlıkla bana tek kaşını kaldırdı.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu, sesi uykudan dolayı boğuktu.

Başımı salladım. Birkaç saniye bana baktı, aramızdaki gerginlik havayı çtırdatıyordu. Devam etmeden önce garip bir duraklama oldu.

"Dün gece bana geldin," dedi.

Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

"Sen... ne demek istiyorsun?"

Sıkıntıyla içini çekti. "Panik atak geçirdin. Odama geldi, kapımı çaldı ve gitmem için *yalvardı* . Ben yaptım ve sonra sen benim yatağımda uyuyakaldın," diye açıkladı Alessio. Bitirdiğinde beklentiyle bana baktı.

Elimi başıma götürüp alnımı ovuşturarak korkunç baş ağrımı dindirmeye çalıştım. Gözlerimi kapattığımda, dün gecenin aniden kırılmış görüntüleri kapalı göz kapaklarımın arkasına çarptı.

Benim kabusum. Halüsinasyonlar. Ağlamak Alessio'ya bunu durdurması için yalvarıyorum. Kollarımı temizlediğini, üzerlerinde kan olmadığını söylediğini hatırladım.

Gözlerim aniden açıldı ve şok içinde Alessio'ya baktım. Tek kaşını alayla kaldırdı ve *tıslama* sesi çıkardı. "Ah, demek şimdi hatırladın." Gözlerimi Alessio'nun delici bakışlarından çekerken içimi utanç ve utanç doldurdu. Boğazım kurudu ve vücudum soğudu.

Sessizlik odayı doldurdu. İkimiz de kıpırdamadık.

Gerginlikle dolu birkaç dakikanın ardından gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım ve yatağın ucuna doğru ilerlemeye başladım. Alessio bir şey söylemeyince gözlerimi yere indirdim ve yataktan kalkmadan önce yorganı ittim.

Ayla, sadece yürü. Uzaklaş. Düşüncelerinizi bir araya getirin. Bahane uydurmak.

Dizlerimi birbirine kenetledim ve kaçışıma doğru devam ettim.

Kapıya vardığımda Alessio'nun sesi odayı doldurdu. Gerildim ve elim dondu.

"Cidden hiçbir şey söylemeden gidecek misin?" diye sordu, alçak sesle kıkırdayarak.

Plan buydu. Bir şey söylemeyeceğini düşünmüştüm ama açıkça yanılmışım. Onun iyi biri olduğunu düşünmeye devam etmem ne kadar da saflıktı.

O iyi adam ama , kendimle tartıştım

"Ayla, arkanı dön," diye emretti Alessio sert, soğuk bir sesle.

Ses tonuyla sertleştim ve arkamı döndüm. Başım eğikti ve onun yargılayıcı, sorgulayıcı bakışlarına bakmayı reddettim.

Yatak gıcırdadı ve göz ucuyla onun kalktığını gördüm. İlk defa her zamankinden farklı bir kıyafet giydiğini fark ettim. Gri eşofman altı ve göğsünü saran uzun siyah bir gömlek giymişti.

Adımları akıcı ve kendinden emin bir şekilde bana doğru ilerledi.

Önümde durduğunda kalbim endişeyle tekledi ve midem gerginlikle burkuldu.

Ne soracağını biliyordum ve meraklı sorularının cevaplarına sahip değildim. İsteyeceği cevaplar değildi.

Çenemi parmaklarının arasına aldı ve başımı ona bakmam için kaldırdı. Gözleri soğuktu ve onlarda öfke gördüm.

İçimden bir ürperti geçti ve ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avucumun derisini ısırdı. Hafif bir acı beni yere sabitledi.

"Açıkla," diye talep etti, gözleri yarıklara dönmüştü.

Yapamazdım.

"... Açıklanacak bir şey yok," diye kekeledim. Sözlerim üzerine parmakları çenemi sıktı ve gözlerinden öfke aktı.

"Ayla, yalan söylediğini anlıyorum. Ve insanların bana yalan söylemesinden nefret ediyorum. Bana doğruyu söylersen senin için daha iyi olur. Dün gece olanları açıkla."

Kızgın Alessio korkutucuydu. Vücudu gerildi ve gözleri, kalpsiz mafya babası olarak gerçek karakterini gösterecek şekilde ölümcül derecede soğuktu.

"Doğruyu söylüyorum. O... sadece bir kabustu."

Kısmi gerçek buydu. Tüm gerçeği anlamayacaktı. Beni bir kurban olarak *değil*, en büyük düşmanının kızı olarak görecekti.

"Lanet olsun," diye homurdandı çenemi bırakırken. "Yalan söylüyorsun Ayla." Bana yoğun bir bakış attığında, biraz geri çekildim ve hızla aşağı baktım.

Ama yalan söylemek beni hayatta tutuyordu. Şimdilik.

"Hayır, doğruyu söylüyorum," diye fısıldadım ve bilmeden bir adım geri gittim. Bunu fark etti ve bir adım attı.

"Panik atak geçirdin. Üzerinde kan olduğuna dair halüsinasyonlar görüyordun. Ağlıyordun. Tamamen kaybetmek. O. öyleydi Olumsuz. A. Kabus," dedi, her kelimeyi öfkeyle noktalayarak.

"HAYIR." Başımı salladım. "Oldu. Çok canlı kabuslar görüyorum." Umutsuzca bana inanacağını umarak hemen bir bahane uydurdum. Ve yapmasa bile, gitmesine izin vereceğini umuyordum.

Ama Alessio olduğu için peşini bırakmadı.

"Bir cinayete tanık oldun mu?" diye sordu, sesi öncekinden biraz daha nazikti ama yine de sertti.

Sorusu üzerine yere yığılıp ağlamak istedim. Düşündükçe kalbim ağrıyordu. Evet. Evet, bir cinayete tanık olmuştum. Bir değil. İki değil. Ama birkaç cinayet.

Alberto onları benim önümde acımasızca öldürdü. Benim korku çığlıklarımı hiç umursamadı.

Alessio'nun gözlerinin içine bakarak başımı salladım. "Hayır," diye fısıldadım. Yalan ağzımda acı bir tat bıraktı.

Sert mavi gözleri kısıldı. Yakıcı sert bakış, huzursuzluk ve korkuyla titrememe neden oldu.

"Siktir, birini mi öldürdün? kaçıyor musun Bu mu?" Yüksek, sert sesi etrafımızda gürledi.

Gözlerim büyüdü ve varsayımı karşısında irkildim. Gerçekten birini öldürebileceğimi mi düşündü?

"HAYIR. HAYIR." Başımı çılgınca salladım. "Ben kimseyi öldürmedim."

"Ayla, üzerinde kan olduğuna dair halüsinasyon görüyordun. Yani ya birini öldürdün ya da bir cinayete tanık oldun. Gerçek hangisi?" Sabrını kaybediyordu.

"Ben kimseyi öldürmedim ve herhangi bir cinayete tanık olmadım. Doğruyu söylüyorum. Sadece bir kabustu. Kötü bir tane ve onu kaybettim. Bu kadar." Alessio'nun gözlerine baktım ve onlardaki inançsızlığı gördüm.

Bu yüzden son bir kez denedim.

"Lütfen. İnan bana. Lütfen." Bu sefer onu etkileyeceğini umarak yalvardım.

Bana baktı ve sinirle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Masum görünebilirsin Ayla ama çok inatçısın."

Bedenlerimiz sadece bir nefes kadar uzakta olana kadar bana bir adım daha yaklaştı.

"Seni koruyabilirim. Bana doğruyu söylersen seni koruyabilirim. Öyleyse söyle bana, dedi.

Ah, ona nasıl inanmak istiyordum. Sözleri karşısında kalbim küt küt atıyor, gözlerim yaşlarla yanıyordu. Bunun doğru olmasını diledim. Keşke gerçekten beni koruyacak birinin olmasını isterdim.

Ama Alessio gerçeği bilseydi beni korumazdı. Onun yerine beni öldürürdü. Bu kadar basitti.

Gözlerine daha fazla bakamazdım. Utanç ve suçluluk bedenimi doldurdu. Yaşadıklarım için utanç. Olduğumu sandığı kişi değildim.

Ben masum değildim.

Ve sonra suçluluk. Suçluluk çünkü yüzüne yalan söyledim ve onun evinde yaşıyordum, hak etmediğim halde onun cömertliğiyle yaşıyordum.

Ayrıca dün gece ona neden gittiğimi anlayamadığım için kafam karışmıştı. Neden en dip noktamda ona gittim?

Neden o benim *huzurumdu* ? Alessio sinirli bir ses çıkardı ve sonra benden bir adım uzaklaştı. Alnım şaşkınlıkla kırıştı ve ona bakmak için başımı yavaşça kaldırdım.

Bana boş boş baktı, hiçbir duygudan tamamen yoksundu.

"İyi," dedi, sesi tuhaf bir şekilde sakindi.

Ne?

Bu adam aklımla oynamayı seviyordu. Onu asla gerçekten okuyamadım.

"Bana inan?" diye sordum şaşkınlıkla.

Sert bir kahkaha attı. "Sana inanıyorum? Hayır kedicik. sana inanmıyorum Ama şimdilik söylediklerini kabul edeceğim." Öne doğru bir adım attı ve

dudakları kulaklarımın yanında olacak şekilde eğildi. "Eninde sonunda bana gerçeği söyleyeceksin. Bu sadece bir zaman meselesi."

Sözleri bedenime birer kırbaç darbesi gibi geldi. Şok içinde geri çekildim ve Alessio uzaklaştı. Bana başıyla selam verdi ve arkasını dönüp banyoya doğru yürüdü.

"Kahvaltıda görüşürüz," dedi, ikinci kez bakmadan beni kovdu.

Kocaman gözlerimle sırtına baktım. Banyo kapısını arkasından kapattı, görüşünü benden sakladı ve ben de rahat bir nefes aldım. Gerilmiş kaslarım gevşedi ama sözleri kafamda oynamaya devam etti.

Bu sadece bir zaman meselesi.

Arkamı döndüğümde onun yatak odasından çıktım ve sersemlemiş bir şekilde odama girdim.

Haklıydı. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Gerçeği daha ne kadar saklayabilirdim?

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 24

Alberto

Soğuk bodrum katına indim, tanıdık his ve kokuyla kaslarım gevşedi. Dibe ulaştığımda, duraksadım ve dudaklarım yavaşça sırtıtmaya dönüştü.

"Merhaba Alfredo," dedim sakince, sesim sessiz odada titriyordu.

Alfredo başını kaldırdı ve bana şiddetli bir bakış gönderdi.

"Seni piç kurusu. Bunun anlamı ne? Bırak gideyim," diye kükredi, ayak bileklerinin ve bileklerinin etrafındaki zincirlere karşı mücadele ederken.

Başarısız girişimine kıkırdadım ve duvara yaslandım. Duvara zincirlenmişti, bilekleri kadar ayak bilekleri de bağlıydı, mücadelesinden kanlar içindeydi. Silahımın arkasıyla ona vurduğum yerden kafası kanıyordu.

Yüzü ter ve kirle kaplıydı. Birkaç tutam saç alnına yapışmıştı ve yorgunluktan güçlkle nefes alıyordu. Saatlerdir uğraştığını biliyordum.

Zavallı bir piçe, çaresiz bir adama benziyordu. Bu düşünceye güldüm. Hiçbir zaman kahrolası kral olmaya layık değildi. O çok zayıftı. Ve şimdi onun sonunun ve benim saltanatımın başlama zamanı gelmişti.

Onu tamamen ortadan kaldırmak zorunda kaldım.

Ve belki bundan zevk alırdım.

"Şimdi şimdi. Sakin ol," dedim.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve ayaklarıma tükürdü. "Alberto, seni uyarıyorum..." diye başladı, sesinde öfke vardı. Cümlesini bitirmeye hiç fırsatı olmadı.

Önünde diz çöktüm ve yüzünü tuttum, parmaklarımı yanağına iyice bastırdım. Yaklaşıp dişlerimi sıkarak tısladım. "Ya da ne? Ne yapacaksın? Vur beni? Alfredo, sana hatırlatmama izin ver. Duvara zincirlenmiş olan sensin."

Yanağına uyguladığım baskıyla yüzünü buruşturdu ve acısı beni daha da zorladı. Tırnaklarımı daha derine batırdım ve sonra ellerimi aşağı indirip

boynuna doladım. Ellerimi boynuna daha çok bastırıp onu boğduğumda gözleri iri iri açıldı.

Mücadele etti, yüzü neredeyse mosmor oldu ve nefes nefese kaldı. Bilincini kaybetmeye başladığını görünce gitmesine izin verdim.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" diye sordum köşedeki koltuğa ilerleyerek. Oturdum ve geriye yaslandım, sol ayak bileğimi ve sağ dizimi çaprazladım ve onu bekledim.

"Neden... neden?" diye sordu öksürük nöbetiyle. Sözcükler ağzından çıktıktan sonra yukarı baktı ve bana dik dik baktı, gözleri benden tam olarak ne kadar nefret ettiğini gösteriyordu.

Bu tavrına başımı sallayarak omuz silktim. "Basit. Patron olmak istiyorum."

Alfredo, "Seni pislik," diye kükredi ve ayağa kalkmaya çalıştı ama bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra, bana borcunu böyle mi ödüyorsun?"

"Bana minnettarlığın olmadığını öğreten sen değil misin? Minnettarlık bir zayıflık gösterisidir, değil mi? Ne de olsa bize en çok fayda sağlayan şeyi yapıyoruz."

"Sana her şeyi verdim, Alberto. Seni ikinci komutanım yaptım. Sana güç verdim. Sana kızımı verdim!"

Yalvarması beni yıldırmadı. Bunun yerine kendimi güçlü hissetmemi sağladı.

Hayatı benim ellerimdeydi. Her şeyi kontrol ettim.

Zincirlerine karşı mücadele eden ona bakarken, güç ve hakimiyet vücudumda akıyordu. Dayanamayıp tekrar güldüm. Soğuk mahzenin duvarlarına karşı sert geliyordu.

"Daha fazlasını istedim, Alfredo. Ve çok basit, ben hallederim," dedim ayağa kalkıp yavaşça ona doğru yürümeden önce. Prangalara karşı savaşmayı bıraktı ve doğrudan gözlerimin içine baktı.

Orada iğrenme ve nefret gördüm. Ama hiçbir önemli değildi. Hiçbir şey yapamadı. Çaresizdi. Ve bunu biliyordu. Gözlerinin derinliklerinde teslimiyet ve korku gördüm.

Elimi sırtıma götürerek tabancamı çıkardım ve doğruca Alfredo'ya doğrulttum, namlu alnının önünde, gözlerinin ortasındaydı. Güçlkle yutkunduğunu gördüm, çıkıntılı adam elması neredeyse acı verecek şekilde boğazında sallanıyordu.

Silahlı alnına dayadığında, "Kızımı bir canavara teslim ettim," dedi. Ayla'dan bahsettiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ani yoğun bir öfke tüm bedenimi sardı.

Silahımı çekip, kuvvetle ileri doğru götürdüm ve arkasını Alfredo'nun yanağına indirdim. Başı yana düştü ve gözleri acıyla sımsıkı kapandı ama hiç ses çıkarmadı.

Önünde diz çökerek, "Daha iyi değilsin," diye tısladım. Devam etmeden önce çenesinden tutup bana bakmasını sağladım. "Eşin Leyla'yı unuttun mu? Bir Rusla yattığı için soğukkanlılıkla öldürdüğün eş mi?

Alfredo'nun gözleri şokla açıldı ve tepkisine güldüm. Peki ya Lyov'un karısı? Ah, bu en iyisiydi. Malikanelerine saldırın, adamlarının yarısını öldürün ve korumasız Maria'yı öldürün. Hamileydi, değil mi?"

Başımı ona doğru sallayarak çenesini serbest bıraktım ve sert bir şekilde kafasını geriye doğru ittim. Duvara çarptı ve bu sefer yüzünü buruşturdu.

"Görüyorsun, benden daha iyi değilsin. Ne de olsa en iyisinden öğrendim," Duraksadım ve ona göz kırptım. "Ama ustayı aştım. Gurur duymalısın."

Parmaklarının yumruk şeklini aldığını gördüm ve bana homurdandı. "Seni lanet olası piç," diye bağırды. Yeterince vardı. İleri geri hareket etmekten sıkılarak silahı tekrar alnına doğrulttum.

Onun için yaratıcısıyla tanışma zamanı.

"Son arzun var mı?" diye sordum, dudağımın kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrılarak sırttı. Alfredo mücadele etti ve öne doğru yalpalamaya çalıştı ama zincirleri onu durdurdu.

"Siktir git-"

Tetiği çektim ve yüksek bir *pop* sesi duyuldu. Nefes nefese kaldı ve ardından sessizlik oldu.

Mutlak ve tam bir sessizlik.

Alfredo'ya baktım, zifiri kara gözleri açıktı ama donuk ve cansızdı. Boş. Oyuk. Son ölüm sancılarında ardına kadar açıldı.

Duvara yaslanmıştı. Ve alnının ortasında mermimin gittiği yerde küçük bir delik vardı. Yüzünden yoğun kan aktı ve bu manzara karşısında gülümsemem genişledi.

Nihayet.

İtalyanlar benimdi ve yakında Ruslar da bana ait olacaktı.

Ben lanet olası kral olurdum.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 25

Alessio

"Her bir telefonu takip ettim. Ve hala bir şey yok," diye homurdandı Viktor parmaklarını hüsrarla saçlarından geçirirken.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, masamın arkasında oturuyordum. Viktor odada kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyordu, öfkesi açıkça belliydi. Phoenix kanepede oturuyordu, gözleri kapalı, başı gerideydi. Tamamen yıpranmış görünüyordu.

"Buna inanamıyorum. Laneti henüz bulamamış olmamız nasıl mümkün olabilir? Viktor devam etti.

Phoenix mırıldandı, "O iyi. O çok iyi. Lanet piç nasıl gizleneceğini biliyor.

Buna razı olmak zorundaydım. Adamlarım birkaç gündür haini arıyordu. En iyi izleyicilere sahiptim ama yine de hiçbir şey.

Başımı sağa sola hareket ettirerek oradaki gergin kasları gevşetmeye çalıştım. Alnımı sinirle ovuşturup öne doğru eğildim ve dirseklerimi masaya dayadım.

"Haklısın. O kesinlikle iyi. Ama sonsuza kadar gizli kalamaz," dedim.

"Ama onu bulmamız ne kadar uzun sürerse, o kadar çok zarar veriyor!" diye karşılık verdi Viktor.

"Onu bulacağız." Sakin görünsem de sakın *değildim*. İçindeki öfke tarif edilemezdi. Bunu ona ödetecektim. Şiddetli. kanlı. Onu henüz bulmadığım için şanslıydı. Yaşamak için fazladan birkaç günü var.

Phoenix gözlerini açtı ve bana baktı. Dudakları aralandı ve bir şey söylemek üzereydi ki kapı gümbürtüyle açıldı ve Nikolay koşarak içeri girdi.

Nefes nefeseydi, gözleri şokla kocaman açılmış ve yüzü öfkeyle buruşmuştu. Ben dahil herkes ona şaşkınca bakıyordu.

Sandalyemi iterek ayağa kalktım. Nikolay'ı ilk kez bu kadar gergin görüyordum. Aldığı her nefeste göğsü inip kalkıyordu. Kırmızı yüzünde ter birikti, alnında ve boynunda damarlar şişti.

"Öldü. Orospu çocuğu öldü," diye hırladı nefes nefese.

Alnım şaşkınlıkla kırıştı ve başımı soru sorarcasına yana salladım. Nikolay sessiz sorularımı yanıtlamadan önce güçlkle yutkundu.

Ve cevabı tam kalbime bir kurşun gibi geldi.

"Alfredo öldü."

"Ne dedin?" diye sordum, her kelimeyi dikkatlice noktalayarak.

"Alfredo öldü."

"Siktir," diye homurdandı Viktor.

Öfke içimde derin su akıntıları gibi birikti. Magmadan daha hızlı ama bir o kadar da yıkıcı çıktı. Vücudum onunla titriyordu.

Alfredo ölmüştü.

O ölmüştü ve onu öldüren ben değildim.

İntikamımı almadım.

Öfke beni tüketirken kendimi boşlukta hissettim. Cildim kavurucuydu ve boğuluyormuşum gibi hissedene kadar daha da ısındım. Öfkemle görüşüm bulanıklaştı ve tek görebildiğim annemin cansız gözleriydi.

Kaslarım geriliyor, boynum tutuluyor ve sırtım geriliyor, "Kahretsin!" diye kükredim.

Öne eğildim ve her şeyi masadan ittim, cam kırıkları her yere uçtu. Sandalyemi duvara tekmeledim ve yürümeye başladım.

Onun hayatını almam gerekiyordu! Onun kanı benim ellerimde olmalıydı! Annemin intikamını almam gerekiyordu.

Ama şimdi...

Vücudumdaki her kas seğiriyor, kaşınıyor ve yanıyordu.

Ellerimi yumruk şeklinde sıktım, o kadar sert, o kadar sıkı ki parmak boğumlarım ağrımaya başladı ve ellerim yavaş yavaş uyuştı. Saçımı kavradım ve çektim.

"Öldürmek benimdi!" Duvarı yumruklamadan önce kükredim, derin bir delik açtım. Kanayan yumruğumu geri çekerken alçıpan kuvvetle eğildi ve boya çıktı.

Sırtımda bir el hissettim ve arkamı dönüp elimi kişinin boynuna doladım. Viktor sakinleşmemi bekleyerek bana boş boş baktı. Parmaklarım hafifçe gerildi ama ifadesi hala değişmedi.

Hırlayarak boynunu serbest bıraktım ve onu ittim. Geri tökezledi ama hızla ayağını tekrar topladı.

"Bana dokunma. Yaptıklarımın sorumlu tutulmayacağım," diye homurdandım ona doğru tehditkar bir adım atmadan önce.

Viktor, Phoenix ve Nikolay'a dönüp kapıyı işaret etmeden önce sırtını dikleştirdi. Arkalarına bakmadan gittiler. Kapı gümbürtüyle kapandığında masaya yaslandım.

İçimde çok fazla öfke dolaşıyordu. Tamamen kaybetmeden önce onu serbest bırakmak zorunda kaldım.

Takım elbisemin ceketini çıkardım, kravatımı çıkardım ve gevşetmek için yakamdan çekiştirdim. Titreyen elimi yüzümde gezdirdim.

Ellerimi yavaşça yumruk yaptım, parmak boğumlarım çıtlıyordu. Sinirli bir şekilde iç çekerek kapıya ilerledim ve kapıyı sonuna kadar açtım.

Koridor boştu ve aşağı spor salonuna inerken sert adımlarım yankılandı. Gözüm kum torbalarındaydı. Hiç düşünmeden çantaya bir yumruk indirdim ve parmak boğumlarım çıtırdarak çantaya çarptı.

Bunu ne kadar sürdürdüğümü bilmiyordum. delme tekme Her yumrukta ve tekmede öfkeyle kükreyen. Parmak boğumlarım kanıyordu, cildim parçalanmıştı. Parmaklarım acıyordu ve ellerimden ve kollarımdan sakatlayıcı bir acı geçti ama devam ettim.

Acı. Bu iyi hissettirdi. buna ihtiyacım vardı.

Kapının açıldığını duydum ve tam ortasında durdum. Elimi kum torbasına koyarak beni yere düşürmesini engelledim. Sıkığım dişlerimin arasından tıslayarak davetsiz misafire bakmak için arkamı döndüm.

Viktor ileri doğru yürüdü, adımları yavaştı. Hareketini sabit gözlerle takip ederek ona yakından baktım.

Birkaç adım ötemde durduğunda kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Viktor takım elbise ceketini çıkardı ve gömleğinin kollarını sıvayıp kollarını kaplayan dövmelerini göstermeden önce yere fırlattı.

Gözlerini sürekli üzerimde tuttu ve kollarını sıvamayı bitirdiğinde uzanıp beyaz gömleğinin ilk iki düğmesini açtı. Boynunu döndürerek iki adım attı ve sonra durdu.

Viktor bacaklarını omuz genişliğinde ayırdı. Beni işaret etmeden önce parmaklarını çıtlattı ve ardından parmağını göğsüne götürdü. "Bana gel," diye emretti, sesi soğuk ve sertti.

Gözlerim hafifçe açıldı ve içimden bir öfke yükseldi. Sağır edici bir kükremeye ayaklarım öne doğru savruldu. İlk saldırıyı yaptığımda kırmızı bir öfke sisi görüşümü bulandırdı.

Savaşık. yumruklu Tekmelendi. Hayvanlar gibi ortalıkta dolanmak. Viktor bana kolay davranmadı. Misilleme yaptı. İkimiz de güç için savaşık, her birimiz öfkemizi dışa vurduk.

Yumruğunun yüzüme doğru hareket ettiğini gördüm ve karnına yumruk atmadan önce hızla ondan kaçtım. Viktor acıyla inledi ve karnını tutarak dizlerinin üstüne çöktü. Gitmesine izin vermedim. Onu aşağı iterek saldırıma devam ettim. Hala karşı koydu.

Zayıfladığını fark ettiğimde onu kendimden uzaklaştırdım. Viktor nefes almak için nefes alırken ellerini göğsünün üzerinde sırtüstü yere yatırdı.

Kıçımın üstüne çökerek yanına oturdum. Dudaklarımı yalarken kanımın tadına baktım.

"Daha iyi?" Viktor nefesini tuttu ve yüzünü bana çevirdi. Şişmiş gözleriyle bana baktı ve başımı salladım.

"Yakınında bile değil." Tüm vücudum hassastı ve ağrıyordu ama yine de öfkeden kurtulamıyordum.

"Bok. Hareket edebileceğimi sanmıyorum," diye inledi ve ardından acıyla yüzünü buruşturdu. Viktor başını geriye çekti ve ciğerlerinin tüm gücüyle haykırdı.

"Nikolay!"

Kapı açıldı ve o içeri girdi.

"Sıra sende," dedi Viktor, dudaklarında küçük bir sırıtışla kıvrıldı.

Nikolay başını salladı ve takım elbise ceketini çıkardı. Kollarını Viktor'un yaptığı gibi sıvadıktan sonra kendini hazırladı ve bana başını salladı. Başka bir sinyal beklemedim. Öfkemin beni ele geçirmesine izin vererek ileri atıldım.

Ben onu yumruklayamadan Nikolay yolumdan çekildi ve onun yerine omzuma bir yumruk indirdi.

Beni daha çok sinirlendirdi.

Yanıma geçip bacağına tekme attım. Geri sendeledi ama hızla ayağını toparladı ve sonra tekrar bana doğru koşmaya başladı. Bu şekilde ileri geri gitmeye devam ettik, öfkemizden zevk alırken dişlerimizi öfkeyle birbirine çarpıyorduk. Nikolay'ın işi bittiğinde Phoenix onun yerini aldı. Adrenalin devam etmemi sağladı. Sırada Arthur vardı.

Sonunda vücudum zayıflamaya başladı ve zar zor yumruk indirebildim. Artur, Viktor, Phoenix ve Nikolay'ın yanında yere düştükten sonra ben de yere battım ve tavana bakarak oraya uzandım.

Bu adamlar benim arkamdaydı. Onlar benim kardeşlerimdi, kan bağıyla değil, seçimle.

"Alessio," diye başladı Viktor ama hemen sözünü kestim.

"Yapma. Sakın bir şey söyleme." Doğrulamaya çalıştım, sonra ağrıyan elimi terli saçlarımdan geçirmeden önce içini çektim.

Boynumu döndürerek acıyla yüzümü buruşturdum ve ardından titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. Onlara başımı salladım ve spor salonundan çıktım.

İçimdeki öfke, canavar, içimdeki canavar sonunda sakinleşti. Ama ne kadar süreyle? Tekrar kaybetmeme ne kadar kaldı?

Hemen üst kata çıktım. Ama benim yatak odama gitmek yerine yan odaya, benim odamla Ayla'nınkinin arasındaki odaya yürüdüm. Kapıyı açıp ışıkları yaktım.

Bakışlarım odanın köşesindeki büyük piyanoya gitti. Onu görünce kalbim acıyla tekledi ve midem acıyla burkuldu.

Piyanoya doğru yol aldım. Yaklaştıkça kalbim ağrıyor ve gözlerim yanmaya başlıyordu. Piyanonun önünde durdum ve parmaklarımı yavaşça yukarı kaldırıp tuşların üzerine hafifçe bastırdım.

Etrafımı saran anılara engel olamıyordum.

Güçlü bir patlama beni uyandırdı ve gözlerim korkuyla açıldı. "Anne?" Aradım. Ellerini üzerimde hissettim ve beni yataktan kaldırdı. Işıklar yanıyordu ve uykulu halimi gözümün önünden uzaklaştırırken bir patlama daha duydum. Çığlıklar duyduğumda irkildim.

"Anne, neler oluyor?" diye sordum, sesim korku doluydu.

Önümde diz çöktü ve annemin yüzündeki dehşeti görünce gözlerim büyüdü. Midem düştü ve ciğerlerim birbirine sıkıştı.

"Anne," diye fısıldadım.

"Alessio, beni iyi dinle. Yatağın altına saklanmanı istiyorum. Tamam aşkım?" diye başladı, sesi kısık ve titrekti. "Ne olursa olsun, ne görürsen, ne duyarsan duy, dışarı çıkmıyorsun. Anlıyor musunuz?" Annem omuzlarımdan tuttu ve beni nazıkçe sarstı. Başımı salladım ama ne olduğunu anlamadım.

Yüzündeki korku beni korkuttu. Annem hiç korkmadı. Her zaman gülüyor ve gülümsüyordu. Annemi hiç böyle görmemiştim. Küçük vücudu titriyordu ve gözlerinde yaşlar gördüm. Ellerini vücudumda aşağı yukarı gezdirdi ve beni göğsüne çekti.

Yüzüme öpücükler kondurdu ve sonra geri çekildi. "Anne, ya sen? Neden yatağın altına saklanıyorum?" Diye sordum.

Alessio. Bana soru sorma, tamam mı? Lütfen bebeğim, sadece anneni dinle. Yatağın altına saklanın ve dışarı çıkmayın. Babam, Lena ya da Isaak seni aramaya gelene kadar olmaz," dedi annem telaşla.

Ama neden?

Tekrar soracaktım ama başını iki yana salladı ve gözünden bir damla yaş fırlar etti. "Bebeğim lütfen. Annene dışarı çıkmayacağına söz ver, diye yalvardı.

Hemen söz verdim ve ağladı. Beni tekrar göğsüne çekerek kulağıma fısıldadı, "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum tatlı oğlum. Bunu asla unutma."

Odanın dışından başka bir patlama sesi gelince ayrıldık. Sesler daha yakındı. Korkudan titredim ve annemin gözleri dehşetle açıldı.

Beni yatağa doğru itti ve ayağa kalktı. "Git bebeğim. dışarı çıkma Gürültü yapma. Ne olursa olsun? Beni duyuyor musun?" diye fısıldadı annem, beni yüksek yatağın altına iterken sesi gözyaşlarıyla doluydu.

Kendimi hasta hissettim ve boğazım kapanmaya başladı. Bu yüzden sadece başımı salladım. Çarşafı aşağı çekip bizi ayırmadan önce bana son bir bakış attı.

Kalbim göğsümde çılgınca güm güm atıyordu ve birkaç kez derin bir nefes aldım ama yapamadım. Kalbim acıyordu. Kafam karışmıştı. Ve korkmuştum.

Kapının açıldığını duydum ve büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Hafifçe sıçradım ve yatağın altına uzanırken dizlerimi göğsüme yaklaştırdım. Yorganın altına bakmaya çalıştım ve annemin ayaklarını gördüm.

Garip ve tanıdık olmayan bir ses duyduğumda ellerim buz kesti ve kalbim burkuldu.

Maria. Seni tekrar görmek ne güzel."

"Alfredo," diye yanıtladı annesi sert bir sesle.

"Lev'in seni korumasız bırakmasına şaşırdım."

"Neden buradasın?" Annem aynı korkutucu tonda sordu. Annemin bu şekilde konuştuğunu ilk kez duydum.

Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun, tatlı Maria.

Annem çılgılık attı ve ben irkildim. Hayır. Onu incitiyordu. Kötü adam annemi incitiyordu. Annemin yere düştüğünü görünce gözlerim kocaman açıldı. Yüzü yere çarptı ve büyük, yuvarlak göbeği sertçe yere bastırıldı. Annem acı içinde bağırırken karnını tuttu.

Karnını tutarak bağırdı.

Hayır. Prenses! Zihnim haykırdı.

Kötü adam prensesi de incitiyordu. dayanamadım Hem annemi hem de prensesi koruyacağıma söz verdim. Annem gözlerini açıp benimkilerle doğrudan temas kurduğunda yatağın altından çıkmak üzereydim. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu ve hafifçe başını salladı. O kadar küçüktü ki neredeyse gözden kaçırıyordum ama oradaydı.

Ve gözleri dışarı çıkmamam için yalvarıyordu.

Burnum sızladı ve yanaklarım ıslandı. Ağladığımı fark ettim.

Annem bana son bir bakış attı ve karnını tutarken arkasını döndü. "Lütfen, bunu yapma. Sana yalvarıyorum. Merhamet et."

Odada bir kahkaha yükseldi ve adam diz çöktü. Yüzünü görmeye çalıştım. Zordu ama küçük bir bakış atabildim.

İlk görüşte ondan nefret ettim. Nasıl cüret eder? Annemi ve prensesimi incitti.

"Benimle gelmeyi kabul edersen sana merhamet gösterebilirim. Fahişem ol ve sonra belki sana merhamet gösterebilirim.

Ne demek istediğini anlamadım ama rahatladım. Anneme zarar vermeyeceğini söyledi. Tanrıya şükür.

Annemin gözleri büyüdü ve tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Asla," diye tükürdü. "Başka bir erkeğin vücuduma dokunmasına asla izin vermem. Ben sadece Lyov'a aitim. Bana dokunmandansa ölmeyi tercih ederim."

HAYIR! Çığlık atmak istedim. Öyle söyleme anne. Lütfen anne, ne diyorsa onu yap. Sana zarar vermeyecek. yalvarmak istedim

Adam homurdandı. "Bu senin son kararın mı?"

Annem cevap vermedi ama soğuk, sabit gözlerini adamdan ayırmadı.

"Peki, tamam o zaman," dedi.

Sonra da annemin alnına silah doğrulttu.

Oh hayır! HAYIR! Lütfen hayır!

"Bunu neden yapıyorsun?" Annem fısıldadı, sesi kırılmıştı.

"Bilmiyor musun Maria? Bir adamı alt etmenin en iyi yolu zayıflığıdır. Ve sen, tatlım, Lyov'un zayıf noktasısın."

Ve bununla birlikte yüksek bir patlama odayı doldurdu.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve kalbim göğüs kafesime çarptı. Dizlerimi göğsüme yaklaştırıp kollarımı onlara doladım. Yüzümü dizlerimin arasına alarak ağlamamı bastırmaya çalıştım. söz verdim Ses çıkarmayacağıma söz verdim.

Anneme verdiğim sözü bozamazdım.

Kalbim çok acıyordu ve vücudum yavaş yavaş uyuşmaya başladı. Hiçbir şey hissedemedim. 10'a kadar saydıktan sonra başımı kaldırdım ve yavaşça gözlerimi açtım.

Gördüklerim nefesimi kesti. Başımın döndüğünü hissettim ve gözyaşlarım hiç bitmeyen bir akışla yanaklarımdan aşağı düşerken gözlerim bulanıklaştı.

Annemin başı bana doğru dönmüştü ve yüzü kan içindeydi. Gözleri açıktı ve doğrudan bana bakıyordu. Ama bana her zaman attığı sıcak, tatlı ve sevgi dolu bakışlarını görmek yerine, mavimsi çelik renkli gözleri cansızdı.

Kalbim çarptı. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Annem. Bu oluyor olamaz.

Anne.

Anne.

Çığlık atmak istedim. Ama hiçbir şey çıkmadı.

Dudaklarım aralandı ve sessiz bir çığlık çıktı. Nefesim kesildi ve şiddetli bir şekilde sarsıldım. Dizlerimi birbirine bastırarak yüzümü tekrar dizlerime gömdüm ve sessizce ağladım.

Ağlarken, nasıl bir daha 'seni seviyorum' deme şansım olmadığını düşündüm.

Dizlerimin üzerine düştüm. Anılar kafamda tekrar tekrar canlandı. Boğuluyordum ve ellerimi boğazıma götürdüm, kuvvetlice yukarı aşağı ovuşturdum.

Nefes nefese kaldığımda midem kasıldı. Kalbimdeki baskı acı vericiydi. Ciğerlerim sıkıştı ve elimi yanan göğsüme bastırarak acıyı hafifletmeye çalıştım. Ama hiçbir şey işe yaramadı.

Hiç işe yaramadı.

Ağrım sürekliydi.

Onunla yirmi iki yıl yaşadım. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım ama her seferinde daha da kötüydü. Acı hiç bitmedi. Geçmişime zincirlenmişim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken piyanonun kenarını tutarak başımı piyanonun üzerine koydum. Onları durduramadım. Serbestçe düştüler ve yanan gözlerimi sıkıca sıktım.

"Üzgünüm. Ben çok üzgünüm. Çok özür dilerim," diye fısıldadım kırık bir sesle.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 26

Ayla

Maddie yanımda ciyaktı. "Aman Tanrım! Bu komik!" Bana döndü, hala kıkırdıyordu. "Kabul etmelisin, bu oldukça komikti."

Omuz silktim ve filme döndüm. *Hangover 2* izliyorduk . Benim zevkime göre çok kabaydı.

Yine de bir adam kadın olduğunu düşündüğü başka bir erkekle seks yaptığını öğrendiğinde gülmekten mideme kramplar girdi. Gerçek ortaya çıkınca ürperdim. Çok fazla çıplaklık.

Maddie sonunda filmi durdurdu ve bana döndü.

"Tamam aşkım. Ne izlemek istersin? Belli ki bundan zevk almıyorsun. Hadi, komik bir şey seç ve onu izleyelim," diye önerdi.

Dün geceki kabusumdan ve bu sabah Alessio ile karşılaşmamdan beri biraz moralim bozuk ve sessizdim. Sürekli korku içinde yaşıyordum.

Maddie bunu fark etti ve günümü daha parlak hale getirmeyi kendine görev edindi. Birkaç kez başardı. Heveslerine ve başarısız girişimlerine gülmek elde değildi. Beni güldürmek için kendini utandırdı. Ve bunun için minnettardım.

"Oldukça geç oldu," diye başladım ve sonra gülümsedim. "Bence artık yatmalıyız. Yoruldum."

Maddie somurttu ve kanepenin koluna yaslandı. "Ama seni zar zor güldürebildim."

"İşte burada yanıyorsun. Beni en az beş kez güldürdün ve bu benim kitabımda harika. Günümü güzelleştirdin, Maddie, dedim usulca. Elimi dizine koyarak sıktım.

"Benimle konuşacak mısın?" diye yanıtladı, ses tonu da bir o kadar yumuşak ve davetkârdı.

İstedim. Ona söylemek istedim. Baştan çıkarıcıydı ama içime yerleşen korku, o yöne doğru bir adım atmamı engelledi.

Bu yüzden aşağı bakmadan önce başımı üzgünce salladım. Sorun değil, diye mırıldandı Maddie kollarını bana sarmadan önce. "Hazır olduğunda bana söyleyebilirsin."

Ona sarılarak başımı salladım ve sonra geri çekildim. Gülümsedi ve dudaklarımın başka bir gülümsemeyle gerildiğini hissettim.

Kalktık ve mutfığa doğru yol aldık. Işıkları açarak buzdolabını karıştırdı ve Lena'nın tatlı olarak yaptığı poutini çıkardı.

"Biraz ister misin?" diye sordu Maddie buzdolabını kapatırken.

Başımı salladım ve o omuz silkti. Kaşığı ağzına atıp, "Hadi gidelim," diye mırıldandı.

Maddie ve ben iyi geceler demek üzereyken bir kapının açıldığını duyduk. İkimiz de arkamızı döndük ve Alessio'nun spor salonundan çıktığını gördük.

O ışığa yaklaştığında gözlerim büyüdü ve vücudum dondu.

Alessio tam takımını giymemişti. Bunun yerine, düğmeleri yarıya kadar açılmış, kolları dirseklerine kadar sıvanmış siyah keten gömleğini giymişti. Ama beni şaşırtan bu değildi.

O bir karmaşaydı. Kanlı bir karmaşa. Yüzünde kesikler vardı ve yanakları şişmişti. Sol gözü de hafifçe şişmişti ve dudakları kanıyordu. Topallıyordu, vücudu öne doğru sarkıyordu.

Aman Tanrım, diye soludu Maddie.

Kaybolmuş, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Tırabzana tutundu ve bacaklarını sürükleyerek yavaşça yukarı çıktı. Acı yüzünde ve duruşunda belirgindi.

Alnım şaşkınlıkla buruştu ve Maddie'ye döndüm. Gözleri artık Alessio'da değildi, spor salonunun kapısına bakıyordu.

"Diğer adamların nasıl görüldüğünü bilmek istemiyorum," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kapı açıldı ve dışarı çıktılar.

Bu sefer nefesi kesilen ben oldum. Daha da kötü görünüyorlardı. Maddie ileri atıldı ve ben de hızla onu takip ettim.

"Ne oldu?" diye sordu, dehşet içinde.

"Siktir," dedi Viktor, eliyle yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturarak ama eli yüzüne değdiğinde yüzünü buruşturdu.

"Alfredo öldü," diye yanıtladı Nikolay, sesi her zamanki gibi ölümcüldü.

Sözleri üzerine nefesim bir ısıklık gibi çıktı. Biri mideme yumruk atmış gibi hissettim.

Zihnim döndü, görüşüm biraz bulanıklaştı. Gözlerimi kırptırdım ve nefesim kesildi, aşağı yukarı ovalamaya başladığımda elim boynuma gitti.

"Ne?" diye fısıldadım, sesim o kadar kısıktı ki zar zor duyulabiliyordu.

"Alfredo öldü," diye tekrarladı Nikolay, yorgun bir iç çekişle gözlerini kapatmadan önce.

Babam ölmüştü.

Gözyaşlarımı durdurmaya çalışırken titreyen elimi ağzıma götürdüm. Neden ağladığımı bilmiyordum. Gözyaşlarım görüşümü kör etti ve gözlerimi kapatıp onları uzaklaştırmaya çalıştım.

"Alessio bunu pek iyi karşılamıyor. Kahretsin, iyi karşılamıyorum! Bunun bizim intikamımız olması gerekiyordu, diye tısladı Viktor.

Ah, canım, diye fısıldadı Maddie yanıma. "Yani durumu kötü mü?"

Phoenix, "Oldukça kötü," dedi.

Duvara yaslanmışlardı, hepsi derin düşüncelere dalmıştı. Ama yüzlerindeki öfke yanlışı olamazdı.

"Gidip temizlenmelisin. Alessio senin de onu kaybetmene izin veremez, diye önerdi Maddie.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım. Kalbim göğsümün üzerinde hızla atıyordu ve oradan çıkmam gerekiyordu. Benim yıkıldığımı göremediler.

Maddie'ye başımı salladım ve onlar cevap veremedi hızla uzaklaştım. Kapımı kapatarak ona yaslandım ve popomun üzerine çöktüm. Dizlerimi kendime çekerek başımı dizlerine koydum ve nefes almaya çalıştım.

Gözlerim akmayan yaşlarla yandı ve sessiz soluklarım sessiz karanlık odayı doldurdu. Hiç gözyaşı olmamalıydı. Beni bir canavara teslim eden ve acıma göz yuman babam için değil. Ama yine de gözyaşlarımı durduramadım.

Göğsüm acıyla sıkıştı ve gözyaşlarım serbestçe yanaklarımdan aşağı aktı. Onun için ve bana yaşattığı acı için ağladım.

Sahip olabileceğim ama onun yüzünden asla yaşamadığım aşk için ağladım. Sonunda kendim için ağladım.

Huzurumu, özgürlüğümü, her şeyimi aldı. Ondan nefret etmem gerekirken, yapmadım.

Sadece üzgün hissettim. Kendimi boşlukta hissettim. Oyuk. Zayıf.

Sonunda kendimi yatakta buldum. Uzağa baktım, sadece komodinin üzerindeki lamba yanıyordu ve odanın etrafına yumuşak bir ışık saçıyordu.

Ne kadar böyle kaldığımı bilmiyordum ama gözlerimi kapatmaya da cesaret edemiyordum. Babamı ve Alberto'yu düşündüm. Kabuslardan korkuyordum.

Yatakta döndüm ve başka bir rahat pozisyon bulmaya çalıştım ama boşuna. Hiçbir şey işe yaramadı.

Yorgun bir nefes vererek yüzümü hayal kırıklığıyla ovuşturdum ve yatakta doğruldum. Düşüncelerim Alessio'ya gitti ve vücudum anında gerildi. Öfkesini ve acısını anlayabiliyordum. Babamın yaptıklarından sonra bu, Alessio'nun intikamıydı.

Benden daha zor bir dönemden geçiyordu. Onu gördüğümde acısı barizdi ve kalbim sızlıyordu.

Alessio gibi bir adamın parçalandığını görmek canımı yaktı. Acı vericiydi.

Ve garip bir şekilde, rahatlık sunmak istedim.

Belki de anladığım için. Sempati miydi yoksa suçluluk mu?

Bilmiyordum ama acımın içinden onunkini hissettim. Ve benim düşmanım olan bu adam için kalbim kırılıyordu.

Bunun ironisi. Bir Ivanshov'u teselli etmek isteyen bir Abandonato.

Aklım karmakarışık ve sadece bir an sessizlik istedim.

Gözlerimi kapattım ve kapalı göz kapaklarımın ardından parıldayan ilk şey kuyruklu piyanom oldu. Gözlerim anında açıldı.

O kadardı.

Piyano.

Odaya girmemize izin verilmediğini biliyordum ama herkes uyuyordu. Belki gizlice içeri girebilirdim. Hızla yataktan kalkıp kapıma doğru yürüdüm ve sessizce açtım. Sola ve sağa bakarak, dışarı çıkmadan önce koridorda kimsenin olmadığından emin oldum.

Yan odaya usulca parmak uçlarımda yürüdüm ama ışıkların açık olduğunu görünce hemen durdum. Kapı hafifçe aralandı ve öne doğru eğilerek içeri baktım.

Görüntü karşısında kalbim tekledi.

Alessio kanepede oturuyordu, yüzü köşedeki piyanoya dönüktü. Elinde bir bardak vardı ve yoğun bir şekilde piyanoya bakıyordu. Bardağı yavaşça dudaklarına götürdü ve içeceğin geri kalanını bir yudumda içti.

Korkunç görünüyordu.

Kalbim ağır ve göğsümde hızla atarken, sessizce kapıdan uzaklaşmaya başladım ama sesi beni durdurdu.

"Orada olduğunu biliyorum."

Dondum ve gözlerim büyüdü.

Elimi göğsümün üzerine koyarak gergin bir şekilde dudaklarımı ısırdım.

Gitmeli miyim? Aklım ve kalbim sürekli bir savaş halindeydi.

Sonunda kapıyı yavaşça daha geniş açtım ve içeri girdim ama girişte durdum. Alessio bana bakmadı ama gözlerini piyanodan ayırmadı.

Ayağa kalktım sinirle. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından söze girdi.

"Buraya sık gelir misin?" diye sordu, sesi kaba ve sertti. Titredim ve hızla başımı salladım. Beni göremediğini anladığımda, " *Hayır , " diye fısıldadım .*

Sonra yine sessizlik oldu.

Ondan uzağa baktım ve kuyruklu piyanoya baktım. Çok güzeldi ve anında huzurlu hissettim.

Kollarımı kendime dolayarak odanın içinde birkaç adım attım ve ortasında durdum. Gözlerim hâlâ piyanodaydı ve parmaklarım çalmak için can atıyordu. Yazılım tuşlarını hissetmek istedim.

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. Bakışlarımı piyanodan uzaklaştırıp Alessio'ya döndüm. Zaten bana bakıyordu, gözleri yoğun ama okunamıyordu.

Birbirimize baktık, bakışlarımız hiç değişmedi.

Birkaç saniye sonra güçlükle yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım. Bakışlarımı göğsüne çevirerek aşağı inen yolu takip ettim ve neredeyse yüksek sesle nefesim kesildi.

Elleri kanıyordu, parmak boğumları çok fena morarmıştı. Her yerinde sıyrıklar vardı, parmak boğumlarının derisi yırtılmıştı. Hiç temizlememişti.

Görüntü karşısında kalbim sıkıştı.

Arkamı döndüğümde gözlerinin hala üzerimde olduğunu gördüm. Gergin bir şekilde dudaklarımı yalarken soğuk ellerimi yumruk yaptım. Alessio bana boş bir bakış attı ve sonra piyanoya baktı.

Tekrar sessizlik. Hiç hareket yoktu ve nefes bile almıyormuşuz gibi hissettim. "Oynarmısın?" diye sordu huysuzca.

Sözleri üzerine ağzım açık kaldı. Bana bu soruyu sormasını hiç beklemiyordum. Kalbim hızla atarken boğazımda oluşan yumruya karşı yutkundum.

"Evet," diye yanıtladım.

Sessizlik. Bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Sanki artık orada değildim. Ama yine de bekledim. Tam olarak ne için olduğunu bilmiyordum ama ayaklarım yerde kaldı.

Elbisemin eteğini çekiştirdim. Hatta ne bekliyordum?

Yavaşça geri çekildim. Alessio'nun kendi başına zamana ihtiyacı vardı.

Ona bakmadan arkamı döndüm ve dışarı çıktım. Ama odadan dışarı adım atmadan önce sesi beni durdurdu. Adımlarım sendeledi ve sözleriyle kalbim tekledi.

"Oynamak ister misin?"

"Oynayabilirim?" diye sordum, bir adım öne çıkıp kapıdan uzaklaşarak.

Bana doğru döndü. "Sen istiyor musun?"

Başımı salladım, vücudum heyecandan titriyordu. Dudaklarıma yayılan gülümsemeye hakim olamadım. Başım dönüyordu.

Bana aynı ölü gözlerle baktı ama hafifçe piyanoya doğru başını salladı. İhtiyacım olan tek gösterge buydu.

Piyanoya doğru yürüdüm ve önünde durdum. Kalbimin ışıyla parmaklarımı tuşların üzerine koydum ve gözlerimi kapattım.

Alessio'ya baktığımda, dikkatle bana bakıyor, bekliyordu.

Bakışlarımız hala birbirine bağlıken, parmaklarımın hareket etmesine izin verdim. Usulca. Nazikçe. Ve tatlı bir melodi geldi. Müzik yavaş, yumuşak bir dalga gibi etrafımızı sardı ve gülümsedim.

Alessio'nun gözleri büyüdü. Elini göğsüne götürdü ve sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi sertçe bastırdı.

Gözlerimi kapatıp oynamaya devam ettim. İçim huzurla doldu, doydum. Parmaklarım piyanonun tuşları üzerinde hızla gezinirken mutluluk bedenimi sardı.

Bu. İhtiyacım olan buydu.

Barış.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 27

Alessio

Annemin ölümünden beri kimse piyanoya dokunmamıştı. Bu onun piyanosuydu.

Canım acıyordu, kalbim sızlıyordu.

Bu yüzden kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan döküldü. Ayla'nın varlığı nedense içimi rahatlattı.

İlk melodi duyulduğunda, kalbime yakıcı bir acı saplandı ve elimi kaldırıp sertçe göğsüme bastırdım.

Birinin piyano çaldığını duymayalı yirmi iki yıl oldu. Tam olarak bu melodiye duyulalı yirmi iki yıl oldu.

Ayla gözlerini açtı ve doğrudan bana baktı. Hala gülümsüyordu ve sonra tekrar kapattı. Etrafındaki dünyadan habersiz oynamaya devam etti. Yüzü sakindi ve müziğin içinde kayboldu. Dudaklarında küçük bir gülümseme kaldı.

Mutlu ve huzurlu görünüyordu.

Ve dinledikçe kalbimdeki acı azalmaya başladı. Hala oradaydı ama tekrar nefes alabiliyordum. Gergin kaslarım gevsemeye başladı. Kalbim tekledi ve titreyen elimi yüzüme götürdüm.

Gözlerimi kapattım ve ağrıyan yanağımda ıslak bir şey hissettim. Ağlıyordum. Tek bir gözyaşı. Müzik aktı ve ben gözyaşını sildim.

"Anne, benim için çal lütfen!" Ben yalvardım.

Güldü ve beni piyanonun yanına çekti. "Tamam bebeğim." Oturdu ve beni kucağına aldı. Dikkatini piyanoya çevirmeden önce yanağıma bir öpücük kondurarak, "İşte," dedi. Annem parmaklarını önce usulca tuşların üzerinde

gezdirdi, sonra çalmaya başladı. Müzik gelir gelmez ona karşı rahatladım ve memnuniyetle iç çektim.

Her zamanki gibi yavaş yavaş uykuya dalıyordum.

Bu, günün en sevdiğim kısmıydı. Sadece annem, ben ve piyano.

Anılarla gözlerimi kapattım. Canım acıyordu ama kalbim eskisi gibi acıyla sıkışmıyordu.

Yüzlerce keskin bıçakla kesiliyormuş gibi hissetmeden nefes alabiliyordum.

Gözlerim hala kapalıyken Ayla'nın çalmasını dinledim. Bir şarkıdan sonra başka bir şarkı çaldı. Ve sonra mırıldanmaya başladı.

Gözlerim açıldı ve ona baktım. Gözleri kapalıydı, vücudu müzikle yavaşça hareket ediyordu. Bu manzara karşısında midem bulandı ve kalbim sızladı.

Omuzlarına dalgalar halinde dökülen siyah saçları, kıpkırmızı yanakları ve beyaz elbisesi ile aklına tek bir düşünce geldi.

Yıllar önce babamın bana anlattığı bir şey. Başımı salladım ve ellerimi yumruk yaptım. Parmaklarımdan zonklayan bir acı geçti ama bu beni düşüncelerimden ayırmaya yetmedi.

Ayla'dan gözlerimi alamıyordum.

Yumuşak, nazik ve güzel müzik etrafımızda akmaya devam ederken, bizi huzurlu bir melodiyle sararken, tek bir şey düşünebiliyordum.

Ayla.

Bir melek gibi görünüyordu.

Lena

Uyanıktım, beynim yarışıyordu. Maria'yı düşünmeden duramadığım gecelerden biriydi.

Gözlerim kapalıydı ama güzel bir müzik duyduğumda tekrar açtım, alnım şaşkınlıkla kırıştı. hızla oturdum. Tavana baktım ve nefesim kesildi. Oturma odasından geliyordu. Piyano.

Ama nasıl mümkün oldu? Odaya kimsenin girmesine izin verilmedi. Alessio'nun kendisinden başka kimse.

Kim oynuyor olabilir? Müziğe doğru yürüdüm. Yaklaştıkça kulağa çok güzel, unutulmaz ama huzurlu geliyordu.

Maria'nın ölümünden beri kimse piyano çalmamıştı. Lyov ve Alessio bunu yasaklamıştı.

Kapı açıktı. Duvara yaslanıp içeri baktım. Alessio kanepede oturuyordu. Gözleri dikkatle piyanoya odaklanmıştı ama nefesimi kesen onun ifadesiydi.

Tamamen büyülenmiş görünüyordu.

Öne doğru eğildim ve bu sefer kaçmakla tehdit eden nefesimi durdurmak için elimi ağzıma bastırmak zorunda kaldım.

Ayla piyano çalıyordu, mırıldanırken gözleri kapalıydı, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

Aralarında ileri geri baktım. İkisi de büyülenmişti.

Ayla piyano çalarken, Alessio ise onun içinde kaybolmuştu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı düşerken burnumu çektim. Ne güzel bir manzara.

Yavaşça kapıdan uzaklaşırken gülümsedim. İşte bu, beklediğim an buydu.

O iyi olacak , diye düşündüm.

Tavana bakarak usulca fısıldadım, "O iyi olacak. Onu buldu, Maria." Gözyaşları görüşümü kör etti. "Artık huzur içinde yatabilirsin. Tatlı oğlun meleğini buldu."

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 28

Ayla

İlk şarkıyı çaldıktan sonra kendime hakim olamadım ve durmadım. Bunun yerine başka bir oyun oynadım. *Vazgeçmeyeceğim* adlı en sevdiğim şarkılardan biri . Bunu her gün oynardım.

Şarkı etrafımda akıp giderken, kendimi melodiye göre şarkı söylerken hissettim. Sesim sessiz bir fısıltıydı, kulaklarıma bile yumuşak geldi. Hızlı atan kalbim yatıştırıcı bir vuruşla yavaşladı.

Uzun zaman sonra kendimi huzurlu ve garip bir şekilde umutlu hissettim.

Piyano her zaman benim kaçışım olmuştu. Hayat beni yarı yolda bıraktığında, piyanom asla başarısız olmadı. Bana her zaman ihtiyacım olan sığınağı verdi. Bana her zaman çaresiz kaldığım huzuru getirdi. Ve tekrar böyle hissedebildiğim için minnettardım.

İkinci şarkı bitti ve Alessio'nun bana dur dememesini umarak bir tane daha çaldım. Ama onu duymayınca çalmaya devam ettim. Bu sefer *Bin Yıl* oynadım .

Parmaklarım tuşlarda gezinirken ve üçüncü şarkı sona ererken, yavaşça gözlerimi açtım ve anında Alessio'nun bakışlarıyla karşılaştım. Bakışları yoğun, korkusuzdu ve derin düşüncelere dalmış ve belki biraz kaybolmuş görünüyordu.

Birbirimize bakarken ellerim hala piyanonun üzerindeydi. Gerginlik bedenimi doldururken yüzümdeki gülümseme dağıldı.

Oynadığım sürece etrafımda olup bitenler umurumda değildi. Hiçbir şey önemli değildi. Ama şimdi Alessio'ya bakınca, gözleri her zamanki kadar yoğundu, endişelendim.

Ama bakışları yoğun olsa da sıcaktı. Onda daha önce hiç görmediğim bir şey.

Hareket etmeyince ya da bir şey söylemeyince boğazımı temizledim. Aniden duyduğu sesle gözleri irileşti ve bakışlarını kaçırdı. Kanlı parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Bu manzara karşısında irkildim ve ayağa kalkıp piyanonun önünde durdum. O konumdan Alessio benden çok uzakta değildi, sadece birkaç adım ötemdeydi.

Morarmış yüzünü net bir şekilde görebildim ve tekrar irkildim. Yanakları kırmızıydı ve hızla hafif mor bir gölgeye dönüşüyordu. Kaşında bir kesik vardı ve dudaklarını kurumuş kan kaplamıştı.

Gidebilirsin, dedi Alessio sert bir sesle. Ani ton değişikliğiyle irkildim, bir adım geri gittim ve piyanoya vurdum. Ellerim gergin bir şekilde elbisemin eteğiyle oynadı.

Yine yapıyordu. Saniyeler içinde sıcaktan soğuşa.

“Yaralarını temizlemelisin ki enfeksiyon kapmasınlar” dedim. Gözlerimi ondan ayırmadan tepkisini izledim.

Bana hiç vermedi. Bunun yerine yan tarafındaki duvara baktı, çenesi sınıksı kenetlenmişti.

Endişe içimi doldururken kalbim tekrar dörtlüğe atmaya başladı. Belki de sınırlarımı aşmıştım. Piiano çalmamalıydım. Orada bile olmamalıydım.

Elbisemle kıpırdanmaya devam ederken, ellerim soğurken dudaklarımı ısırdım.

"Git dedim!" Alessio homurdandı.

Gözlerim kocaman açıldı ve piyanodan hızla uzaklaştım. Kapıda adımlarım sendeledi ve yavaşça omzumun üzerinden baktım. Elinde kahverengi cam şişe vardı ve diğer yumruğunu sınıksı sıkışmış ona bakıyordu. Yenilgiyle omuzlarım ağırlaşarak odadan çıktım.

Yaralarını temizlemeyeceğini biliyordum. Alessio acısı içinde kaybolmuştu ve ben onun duygularını anladım. Acısı kalbimi sızlattı çünkü umutsuz olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Odama doğru ilerleyip içeri girdim ve ışıkları açtım. Hızlıca çekmecemi karıştırdım ve ilk yardım çantasını buldum. Onu göğsümde sıkıca tutarak bir iç çekiş daha verdim.

Oraya geri dönmek için biraz endişeliydim. Ama belki ilk yardım çantası önünde olsa yaralarını temizlerdi. Hiç düşünmeden çekmeceyi kapattım ve hızla odamdan çıkıp geri döndüm.

Kapı kısmen kapalıydı, aynen bıraktığım gibi. Kendimi tırnaklarımı yerken buldum ama kendimi elimi indirmeye zorladım. Birkaç saniye dışarıda dikildikten sonra, bir ayağımı diğerine sürüyerek, kapıyı iterek açtım.

İçeriye baktığımda Alessio'nun hala aynı yerde oturduğunu gördüm. Bu sefer başı pelüş kanepenin sırtına yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı. Şişeyi hâlâ uyluğunun üzerinde tutuyordu ama boştu. Ben gittiğimde yarısı doluydu.

Kendini unutana kadar içtiği düşüncesiyle kalbim burkuldu.

İçeri girdim ve gözleri aniden açıldı, tavana bakıp bana bakmayı reddederken yüzünde açıkça kızgınlık ve hayal kırıklığı yazılıydı.

Ellerim titreyerek ilk yardım çantasını sehpanın üzerine koydum ve içimde büyüyen gerginliği gizlemek için ellerimi eteğime gömdüm.

Bakışları sehpayı kaydı ve sonra benim varlığımı sessizce göz ardı ederek onları kapattı.

Gitme zamanım geldi , diye düşündüm Alessio'nun duygusuz yüzüne bakarak. Acı çekse de bunu belli etmiyordu.

Onun gibi bir adam için duygular zayıflık demekti. Ve bu hayatta zayıflık yoktu. Zayıflıklarımız bizi sadece öldürürdü.

"Lütfen yaralarını temizle," diye yalvardım usulca. Ona bir bakış daha attıktan sonra uzaklaştım.

Kapıyı arkamdan kapatarak ona yaslandım ve gözlerimi kapattım. Alessio'yla geçirdiğim anlardan sonra, ne kadar garip ve garip olursa olsun, odama tek başıma dönmek istemiyordum.

Ben de kabuslardan korkardım. Gözlerimi kapattığım anda beni rahatsız edecek anılardan korkuyordum. Alberto'nun yüzü aklımdan çıkmıyordu.

Huzurla dolu birkaç dakikam vardı ve şimdi beni kör eden her şeyi kapsayan acıyı hissetmekten korkuyordum.

Odama yaklaşırken içimi bir korku kapladı.

Gözlerimi kapattım ve kapıyı açmayı diledim. Anılar beni rahatsız etmeden huzur içinde uyuyabilmeyi diledim.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, birkaç gece önce odamdaki sahneyi hatırladığımda gözlerim birden açıldı.

Huzurlu bir uyku çektim.

Alessio'nun ceketini.

Kabusları uzak tuttu.

Kocaman gözlerle başım sola, Alessio'nun odasına doğru döndü. Piyano odasının hemen yanındaki oda. Belki, sadece belki, ceketini yanımda olsaydı tekrar uyuyabilirdim.

Acınası görünüyordu ama sadece uyumak istiyordum. Korkusuzca, kalbimi burkmayan acı olmadan.

Kararımı hızla vererek odamdan çıktım ve Alessio'nun yanına doğru yürüdüm. Adımlarım yavaş ama kararlıydı.

Kimseyi göremeyince kapıyı açıp içeri girdim. Oda karanlıktı ve bir elektrik düğmesi aradım.

Bulduğum anda ışıkları açtım ve oda anında aydınlandı. Vakit kaybetmeden özel takım elbise ve gömleklerle dolu dolabına yöneldim. Takım elbiselerinin çoğu onu temsil eden koyu renklerde. Alessio'nun koyu renklerden başka bir şey giydiğini hayal edemiyordum.

Kalbim deli gibi atarken askıdan siyah bir takım elbise ceketini aldım ve göğsüme tuttum. Boş askıyı bulmasın diye dolabın arkasına koydum.

Ceketi kaldırıp yüzümü yumuşak kumaşa gömdüm ve nefes aldım. Aynı kolonya kokusu burnuma doldu. Gergin kaslarım gevşemeye başladı ve iç çektim.

Bunu açıklayamadım. Alessio bana nasıl huzur getirebilirdi? Korku sabit bir faktör olmasına rağmen, garip bir şekilde kalbimi sakinleştirdi.

Hızla onun odasından çıkıp benimkine girdim.

Bakışlarım hala elimde tuttuğum şeye sabitlenmiş halde, umursamazca yatağıma doğru ilerledim ve yumuşak yorganın altına kaydım.

Ceketi yüzümün yanına yastığa koydum ve sanki birinin onu benden almasından korkar gibi sımsıkı tuttum.

Gözlerim kapanmaya başladı. Yorgun bir esneme ağzımdan kaçtı ve yorganın altına iyice yerleştim.

Uyumadan önce gördüğüm son şey Alessio'nun ceketiydi. Uyku bedenimi ve zihnimi ele geçirirken, acı dolu anıların geri gelmemesi için dua ettim.

Yatak odamın penceresinden sızan güneş, odayı ateşli bir hale gibi aydınlatıyordu. Başımı yastıktan kaldırdım, siyah saçlarım şelale gibi sırtımdan aşağı dökülüyordu.

Zaten sabahtı.

Alberto rüyalarımı ziyaret etmemişti. Gözlerimi bir kez daha kapattım, güneşin uyanma ışınları bedenimi ısıtıyordu. İçimde de bir sıcaklık hissettim. Tam dolu. Rahatlamak. Belki biraz içerik.

Bir önceki gecenin anıları uykulu zihnime hücum etti ve gülümsemeden edemedim.

Alessio piyano çalmama izin vermişti. Bu düşünceyle kalbim hızlandı ve gülümsemem genişledi. Alessio, soğuk ve sert olmasına rağmen. Bazen kaba ve kaba. O tatlı olabilir.

Arkamı döndüm ve yumuşak yastığımın üzerinde, yüzümün yanında duran siyah takım elbise ceketini gördüm. Yaklaşıp kafamı üstüne koydum.

Bu nedenle, iyi bir uyku çektim, geçmiş anılarımın hiçbirinin beni rahatsız etmediği bir uyku.

Belki de kabuslarımı durdurmanın anahtarı buydu. Bu cekete baktım, kalbim göğsümde atıyordu.

Ona son bir bakış attıktan sonra yatakta doğrulup ceketimi katladım ve dikkatle yastığımın altına yerleştirdim.

Sen benim sırrımsın, diye fısıldadım yataktan kalkarken.

Sabah rutinimi hızlıca hallettim. Sıcak bir duş aldıktan sonra saçlarımı topuz yapıp siyah elbisemi giydim. Beyaz önlüğü belime bağlayarak yansımama baktım.

Bir şekilde farklı görünüyordum. Yanaklarım daha pembe ve dolgundu. Gözlerimin altında siyah halkalar yoktu ama yeşil gözlerim parlıyordu. Dudaklarımda küçük bir gülümseme oynuyordu.

Bu garipti. Babam dün gece ölmüştü, yine de içim rahattı.

İki elimi de tezgahın üzerine koyarak nefes verdim. Kim biliyordu? Düşmanın evinde yaşarken, arkadaşlar ve bir anne figürü bulmuştum. Burada mutluydum.

Merdivenlere doğru giderken piyano odasının yanından geçtim. Adımlarım onun önünde sendeledi ve kapalı kapıya baktım.

Alessio hâlâ orada mıydı?

Merakla kapıya doğru ilerledim ve yavaşça tokmağı çevirdim. Kapı açıldı ve ben gerildim.

İçeriye baktım ve gördüğüm manzara karşısında derin bir nefes aldım. Alessio hâlâ aynı yerde, kanlar içinde ve aynı kirli giysiler içinde oturuyordu. İlk yardım çantası el değmemiş bir şekilde sehpanın üzerinde duruyordu.

İçeri adımımı attığımda kalbim burkuldu ve burnum karıncalanmaya başladı. Dökülmemiş gözyaşlarımdan dolayı görüşüm biraz bulanıktı. Baş, gözleri kapalı bir şekilde kanepenin sırtına yaslanmıştı.

Nefesi düzenliydi, göğsü yavaşça yukarı ve aşağı hareket ediyordu. Alessio uyuyordu. Uyurken ona baktım.

Öne geçtim ve tam önünde durdum. Saçından birkaç tutam alnına düştü ve kendimi durduramadan öne doğru eğildim ve onları yumuşak bir şekilde fırçaladım. Alnındaki kırıksıklıklar, uykusunda bile acı içinde olduğunu gösteriyordu.

Ama onun uykulu yüzüne bakmaya devam ederken, daha nazik görüldüğünü düşünmeden edemedim. Bakışlarım vücudunu boydan boya taradı. Siyah gömleğinin düğmeleri açıldı ve kaslı göğsünü biraz ortaya çıkarıyordu. Kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı ve ellerinde durdum.

Önceki gecedен daha kötü görünüyordı. Kurumuş kan, şişmiş parmaklarını ve parmaklarını kaplamıştı. Görünce irkildim. Beni dinlemeyeceğini hissediyordum ama yine de umuyordum.

Onun için yaralarını temizlemek istedim ama sınırlarımı aşmak istemedim.

Zaten bu kadar çok şey yaşarken onu daha fazla kızdırmak istemiyordum.

Geri adım atmaya devam ederken dudaklarımı ısırđım ama Alessio'dan uzaklaştıkça midem daha da bulanıyordu.

Durdum ve karşımdaki kırık adama baktım.

Bu kadar kalpsiz olamazdım değil mi? Onun yerine yardım edebilecekken onu bu durumda bırakamazdım.

Elimi atan kalbimin üzerine koyarak dudaklarımı ısırđım. Yavaşça yanına yaklaştım.

Gözlerimi uyuyan bedenine sabitleyerek önünde diz çöktüm. Gözlerimi yüzünden çekip morarmış ellerine baktım. İlk yardım çantasını açtım ve antiseptik mendilleri ve bazı bandajları çıkardım. Bandajların altında katlanmış küçük bir el havlusu da vardı, onu da çıkardım. Onları sehpanın üzerine koyduktan sonra Alessio'ya döndüm.

Kalbim göğüs kafesinde hızla atarken, uyanık olup olmadığına bakmak için titreyen elimi onun elinin üzerine koydum.

Hareket etmedi.

Rahatlayarak iç çektim ve ardından elini ellerimin arasına aldım.

tekrar bekledim

Hareket etmedi.

Antiseptik bir mendil aldım ve ellerini nazikçe temizledim. Onu incitmemek için hareketlerimin yumuşak ve dikkatli olduğundan emin oldum.

Kan akarken parmak boğumlarının morarmış olduğunu gördüm ama fazla değil. Kan durumu daha kötü gösteriyordu. Parmakları biraz şişmişti ama neyse ki kırılmamıştı.

Sol elini temizledikten sonra bandajı çok sıkı olmamasına dikkat ederek nazikçe eline sardım. İşim bittikten sonra arkama yaslandım ve elini tekrar kalçasının üzerine koydum.

Hâlâ uyuyor olmasını bekleyerek Alessio'ya baktım ama durum bu değildi.

Yoğun mavi gözlerinin bana odaklandığını gördüğümde şaşkınlıkla nefes aldım.

Yaralarını temizlemeye o kadar dalmıştım ki uyanık olduğunu fark etmemiştim.

Alessio, diye fısıldadım.

Bakışları yüzümde gezindi ve ardından sargılı eline kaydđ.

İkimiz de ona baktık. Gerginlik içimi doldururken ensemdе ter oluştu.

"Ben...ellerini temizlemediğini gördüm," diye kekeledim. Derin bir nefes alarak hızla devam ettim. "Belki onları senin için temizleyebilirim diye düşündüm."

Cevap vermesini bekledim ama vermedi.

"Enfekte olabilir. O yüzden temizledim" dedim.

Hala cevap vermedi.

Oh hayır. Batırdım. Gerçekten batırdım.

Elbisemin eteğini tekrar kıpırdatmaya başladım. Diğer eline baktığımda, manzara karşısında yutkundum. Hala temizlenmesi gerekiyordu.

Yavaşça uzaklaşarak, "Diğer elini temizlemelisin," dedim.

Bandajlı eline bakmaya devam ederken yüzündeki ifade şaşkınlığı gösteriyordu. İç çekerek ayağa kalktım ama kolları o kadar hızlı kıvrıldı ki, bir bulanıklık oluştu. Parmaklarını bileğime doladı ve bir çekişle beni tekrar aşağı çekti, böylece tekrar önünde diz çöktüm. Ama bu sefer, açılmış baldırlarının arasından.

Sargılı eliyle bileğimi tuttu. Bana tarif edilemez duygularla bakarken başımı geriye doğru eğdim ve gözlerinin içine baktım.

Sertçe yutkunduğunu gördüm ve sonra aşağı baktı. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ve ben de aşağı baktım, sadece kanlı diğer elini bana doğru ittiğini gördüm.

Gözlerim farkındalıkla açıldı ve midem düğümlenirken kalbim ters döndü. Gözlerim sorularla dolu halde tekrar yukarı baktım ama Alessio cevap vermedi. Sessizce bana bakmaya devam etti. Beklenti olarak.

Bileğimi bıraktı ve titrek bir nefes verdim. Kalbim göğüs kafesimi şiddetle çarparken elini ellerimin arasına aldım.

Bana bakarken kafasını iki yana salladı. Ne kadar karanlık, ne kadar uğursuz ve ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Kalçalarının arasına diz çöktüğümde, güçlü ve tehlikeli enerjisini etrafımda hissettim.

Tekrar eline bakarak işe koyuldum.

Hiçbir kelime konuşulmadı.

Aramızda sadece sessizlik vardı.

Ama sessizlikte bile rahatlatıcı geliyordu.

Yaralarını eskisi gibi dikkatli ve nazikçe temizledim ve sağ elini de sardım. Her an, gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. Bakışlarını tenimde hissedebiliyordum. Ve ondan daha da ısındım.

Bitirdiğimde gözlerim hala elimde olan elinde takılı kaldı. Alessio da geri çekilmedi.

Farkında olmadan, başparmağımı onun parmak boğumlarına sürttüğümü fark ettim. Ne yaptığımı anladığımda hızla elini bıraktım. Kucağına geri düştü.

Başımı kaldırdım ve gözlerimiz tekrar buluştu.
Maviden yeşile. İkisi de yılmaz.
Baktık.
nefes aldık Birlikte.
Gözlerini daha fazla tutamadığımda aşağı baktım.
Birkaç saniye sonra, daha hareket edemeden, başımın arkasında bir çekiş hissettim ve ardından saçlarım dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı düşmeye başladı.
Ve saç bandımı Alessio'nun elinde gördüm.
Şaşkınlıkla ona baktım ve delici gözleri ona baktı.
Sonra konuştu. Ve sözleri doğrudan kalbime gitti. Nefesim kesildi.
"Saçların açıkken daha güzel görünüyorsun," dedi uykudan dolayı boğuk bir sesle.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 29

Alessio

Ayla ilk yardım çantasını getirdiğinde beni böyle -kırık ve acı içinde- görmesini istemedim, bu yüzden onu görmezden geldim. Zaten yeterince gördü.

Asla yaşamak istemediğim duygular bedenimde dolaşıyordu ve yerini kendimden nefret etme duygusu almıştı. Duygular zayıflığın bir işaretiydi. Ben de zayıflığımı Ayla'ya gösterdim.

Ne zaman yakın olsa, düzgün düşünemiyordum. Ne kadar kayıtsız kalmaya çalışsam da, duvarları nasıl aşacağını her zaman biliyordu.

Piyano çalarken annemin orada oturduğunu gördüm.

Vücudumdaki ağrı bana neden bu pozisyonda olduğumu hatırlattı.

Alfredo. Her ne ölüm yaşıdıysa, bu yeterli değildi. Bu kadar kolay ölmemeliydi.

Kapalı gözlerimin ardından annemin cansız, kanlar içindeki bedeninin görüntüsü çıktı ve kalbimdeki sızı neredeyse dayanılmazdı.

Tüm bu yıllar boyunca onu içimde tuttum. Hissetmeyi reddederek onu içimde kitledim.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye fısıldadım kendi kendime.

Tek bir amaç için yaşamıştım. Alfredo'yu öldürmek, ailesine ve imparatorluğuna son vermek.

İntikamım ondandı. Ama artık ondan geriye kalan tek şey ailesiydi. İşim bittiğinde geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Her bir Abandonato, Dünya'dan silinecekti. Müttefikleri. Her şey benim olacaktı.

Yanan gözlerimi kapatmadan önceki son düşüncem buydu. Siyah saçlı, yeşil gözlü, gülen ve mutlu bir meleğin görüntüleri huzursuz uykuma musallat oldu. Ama ulaşamayacağım kadar uzakta. Ne kadar yetismeye çalışsam da o hep parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. O gözden kaybolurken beni hep boş hissettiriyordu.

Bir ara kapının açıldığını duydum.

Ayak sesleri yaklaştıkça bedenim bir anda ısındı. Ayla'nın önümde durduğunu bilmek için gözlerimi açmama gerek yoktu. Gözlerimi kapalı tutarak bir sonraki hamlesini beklerken uyuyor numarası yaptım. Ona benden uzakta ihtiyacım vardı. Onun tatlı kokusu. Onun melodik sesi.

O kadar yaklaştı ki vanilyalı şampuanının kokusunu alabiliyordum. Sonra önümde diz çöktü ve gözlerimi kapalı tutmakta zorlandım. Onu görmek istedim. Birkaç saniye önce istediğim şeyin tamamen çelişkisi.

Beynim onu uzaklaştırmamı söylerken kalbim onu yakınımda istiyordu.

Çelişkili hissederek, bunun yerine gözlerimi kapalı tuttum. Ve sonra küçük elleri benimkini tutuyordu. Hızla uzaklaşma dürtüme karşı koydum. O çok yakındaydı. Bana dokunuyor.

Kontrol. Ayla parmaklarını morarmış eklemlerimi ovuştururken, kendimi *kontrol altında tut , diye uyardım.* Sonra parmaklarıma ıslak bir şeyin süründüğünü hissettim. Canımı yaktı ve acıdan tıslamamak için dudaklarımı ısırdım.

Farkındalık üzerime çöktüğünde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ayla'ya baktım ve yaralarımı antiseptik bir mendille temizlerken elimin üzerine eğildiğini gördüm.

Zamanını aldı, önce parmak boğumlarımı, sonra elimin geri kalanını yavaşça ve nazıkçe sildi. Bandajı uyguladı, sonra içini çekti ve eğildi.

Gözlerimi ondan alamıyordum. O çok güzeldi.

Bu düşünceyle kalbim tekledi ve güçlkle yutkundum.

Kendine hakim ol, Alessio.

Sonra yukarı baktı, gözleri büyüdü ve dudakları şokla açıldı. "Alessio." İsmim onun dudaklarında bir fısıltıydı.

Yanakları hafifçe kızarmıştı ve bu onu daha da güzelleştirmişti. Bakışlarımı yüzünden çekip sargılı elime baktım.

"Ben...ellerini temizlemediğini gördüm," diye kekeledi. "Belki onları senin için temizleyebilirim diye düşündüm."

Bunun bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yaralarımı temizledi. Ona sert davrandığımda hala benimle ilgileniyordu.

"Enfekte olabilir. Bu yüzden temizledim" diye devam etti.

En son ne zaman birisi benimle ilgilendi? Kalbim çılgınca yarıştı.

"Diğer elini temizlemelisin," dedi. İcini çekti ve ardından ayağa kalkmaya başladı.

Panik göğsümü doldurdu ve daha düşünmeden elim dışarı çıktı ve parmaklarımı bileğine doladım ve tekrar diz çökene kadar çekiştirdim. Önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Ona daha yakın ihtiyacım vardı. Henüz gitmesine izin vermeye hazır değildim. Ayla kafasını geriye atıp şok içinde bana baktı.

Onu orada tutmak için bir nedene ihtiyacım vardı, bu yüzden diğer elimi uzattım.

O çalışırken, sessizlik beni rahatlattı. Ama daha rahatlatıcı olan Ayla'nın benimle sessizliği paylaşmasıydı. İnkâr etmeye çalışsam da varlığı beni rahatlatıyordu.

Ayla işini bitirdiğinde elimi hemen bırakmadı, bunun yerine başparmağını nazikçe bandajlı eklemelerime ovuşturdu.

Sonra bıraktı ve tekrar bana baktı, bakışlarımız buluştu, ikisi de gözünü kırpmadan. İkimiz de birbirimizi kaybettik.

Ve sonra bağlantıyı kesti. Odağım sıkı bir topuz yapmış siyah saçlarına kaydı.

Güzel bir kadındı ama onu yeniden saçları açıkken görmek istiyordum. Hareket edemedim öne doğru eğildim ve saç bandını çıkardım.

Ona ne kadar güzel olduğunu söylediğimde, bunların uzun zamandır söylediğim en dürüst sözler olduğunu biliyordum.

Parıldayan yeşil gözleri, kırmızı dudakları, kızarmış yanakları ve sırtına düşen uzun siyah saçları ile unutulması imkansız bir görüntüydü. Bana attığı bakış kalbimi hızlandırdı.

Çok güzel.

Derimin derinliklerine batmıştı ve onu bir an önce çıkarmam gerekiyordu.

Bunu yapmanın tek yolu var.

Bir sikiş ve sonra devam edecektim.

Ayla benim için farksız olurdu. Bundan emin olmalıydım.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 30

Ayla

Sözleri üzerine kalbim tekledi ve midem bulandı. Bana *güzel dedi* . Hızla başımı eğdim.

Öksürdü ve ardından boğazını temizledi. "Yaralarımı temizlediğin için teşekkür ederim."

Başımı salladım ve ardından yukarı baktım. "Ben de sana teşekkür etmek istiyorum. Önceki gece benimle ilgilendiğin için. Gergin bir şekilde elbisemin eteğiyle oynayarak devam ettim, "Sana daha önce teşekkür etmeliydim ama fırsat olmadı."

"Bu yüzden mi elimi bandajladın?" Alessio sordu.

Başımı hızlıca salladım ve "Hayır." diye fısıldadım.

"O zaman yazık mıydı? Senin acımana ihtiyacım yok Ayla," diye homurdandı.

"Yazık değildi. Sadece yardım etmek istedim. Ve bu doğrudu. Ona acımadım. Onun yerine ben hissettim. Acısını hissettim ve kalbim ona rahatlık vermem için bana yalvardı. Ben de elimden geleni yaptım.

"Elini bandajlamam neden bu kadar kötü?" Diye sordum.

Alessio bana baktı ve hüsrana uğramış bir şekilde nefes verdi.

"Yardım etmek istedim, Alessio. Yazık değildi. Ve o gece benimle ilgilenmeseydin bile, yine de yaralarını temizleyecektim. Bana buğulu gözlerle baktı ve çenesini sıktı.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve düzelttim. "Senin neler yaşadığını tamamen anladığımı söyleyemem..."

"Yapma," diye tısladı.

"Ama ölecekmiş gibi hissedecek kadar çok acı çekmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum." Anlamasına, benim de kırıldığımı görmesine *ihtiyacım vardı*. "Yani, belki biraz, acını anlıyorum. Çünkü ben de hissettim. Aynı sebeplerden dolayı değil ama nasıl bir his olduğunu biliyorum." Sargılı ellerine baktım. "Bunu yaptığımda, sana anladığımı gösteriyordum. Karşılığında teselli vermeye çalışıyordum." Son birkaç kelimedede boğuldum.

"Senin rahatına ihtiyacım yok Ayla," dedi dışlerinin arasından.

Sözleri üzerine kafamı kaldırdım ve başımı salladım. "Bazen herkesin teselliye ihtiyacı vardır."

"Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyorsun?" Alessio ayağa kalkarak homurdandı. Ani hareketiyle popomun üzerine düştüm ama hızla ayağa kalktım. Benden uzaklaştı ve duvara döndü, bunun yerine sert sırtını bana verdi.

"Üzgünüm." Gözyaşları görüşümü kör etti ve burnum karıncalanmaya başladı. Neden bu kadar sert davranıyordu? Neden kabul edemiyordu?

"Sınırların içinde kalmalısın Ayla," diye uyardı. Sözleri üzerine bedenim dondu ve korku yerini aldı. Haklıydı. Sınırlarımı aştım. O anda kayboldum, tatlı sözlerinde ve nazik bakışlarında o kadar kayboldum ki onun ve benim kim olduğumu unuttum.

"Üzgünüm," diye fısıldadım tekrar, sesim titriyordu.

"Ayrılmak!" Alessio emretti.

Yüzüme bir tokat yemiş gibi oldum ve hızla geri çekildim. Yeterince hızlı hareket edemeyince, "Ne dediğimi duymadın mı? Gidin!"

Hıçkırıklarımı bastırdım ve hızla arkamı döndüm, sonra dışarı koştum ama çıkarken sert bir sandığa takıldım.

Yukarı baktım ve Nikolay'ın kızgın yüzünü gördüm. Gözleri önce yüzümde gezindi sonra arkama baktı.

Orada ne yapıyordun? tersledi.

"BEN-"

"O odadan uzak dur." Bana ters ters baktı. "Ve patrondan uzak dur. Seninle uğraşacak zamanı yok. Anlaşıldı?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken hiçbir şey söylemeden başımı salladım. Nikolay yanımdan geçip piyano odasına girerken kayıtsızdı. Kapı arkasından kapandı.

Alessio'nun tek başına acı çekmesi düşüncesi kalbimi sızlattı. Çaresizce teselliye ihtiyacı vardı, ancak kendisine özgürce verildiğinde bile bunu kabul etmeyi reddetti.

Neden acımı göremiyordu? Neden onun gibi olduğumu göremiyordu?

Kendi geçmişi tarafından fazla kör edilmişti.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 31

Ayla

Gözyaşlarımı silerek merdivenlerden aşağı inerken afalladım. Alessio'yu anlayamadım. Tahmin edilemezdi ve çabuk sinirlenirdi ve duygularını iyi saklardı.

Keşke gardını indirip beni içeri alsaydı. Ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

Kulağa garip gelse de ona yardım etmek istedim.

Ama her seferinde beni dışladı, önce nazik, sonra kaba ve kalpsiz.

Ne zaman onunla olsam, bir çekim hissettim. Dokunuşu ateş gibiydi, sesi ipek gibiydi. Ve gözleri ruhuma nüfuz etti.

Ondan korkmalıyım. Ondan korkuyordum *ama* korku katmanlarının altında umursuyordum. Ben istemesem de hissettiriyordu.

Hiçbirimiz hissetmek istemedik. İkimiz de saklamaya çalıştık.

Mutfağa girdim ve Maddie ile Lena'yı orada buldum. "Hey," diye cıvıladı Maddie tezgahın arkasındaki yerinden.

Lena yüzünü bana döndü ve ellerini önlüğüne sildi. "Günaydın Ayla," dedi tatlı bir gülümsemeyle.

Gülümseyerek ona sarıldım. "Günaydın," dedim sıcak kucağından çıkarken. O sabahı düşünmemeye çalışarak mutfakta onlara yardım ettim.

"Masayı kurmaları için diğerlerine mesaj atacağım," diye mırıldandı Maddie telefonunu çıkarırken. Viktor'un mutfağa girdiğini gördüğümde, yüzü sert ve soğuktu.

Ayrılmadan önce, "Patron kahvaltısını ofisinde istiyor," dedi canlı bir sesle. Cevap verme şansımız bile olmadı.

Alessio yemeği yalnız mı yiyecekti? Daha önceki karşılaşmamızı, bana odadan çıkmamı söylerkenki öfkesini ve beni kapı dışarı etmeden önce gözlerinde gördüğüm acıyı düşündüm.

Birinin beni dürttüğünü hissettim, düşüncelerimden sıyrıldım. Maddie bana şaşkınlıkla baktı.

"Sorun nedir? Bu sabah sessizdin," diye sordu, bir cevap beklerken dirseklerini tezgaha dayayarak.

Omuz silktim.

Maddie öne doğru eğildi. "Alessio'yla mı ilgili?"

kıkırdadım. "Sen bir zihin okuyucusun, Maddie."

Gözleri parladı ve göz kırptı. "Biliyorum. Peki ne oldu?"

"Dün gece piyano odasına gittim ve Alessio beni orada yakaladı. Ama gitmek üzereyken, oynamama izin verdi..."

"Ne?" ciyakladı. "Piyano mu çaldın? Alessio piyano çalmana izin mi verdi?" Ağzı şokla açık kaldı.

Başımı salladım.

"Beklemek. Alessio'nun önünde piyano mu çaldın?"

Ben cevap veremedim devam etti, "Ayla, bu çok büyük! Kimsenin piyano çalmasına asla izin vermez. Yasak. Bu annesinin ve onun ölümünden beri kimsenin onu çalmasına izin verilmedi."

Haber nefesimi kesti ve şok içinde ona baktım.

Madem bana bu yüzden kızmıştı, neden en başta oynamama izin verdi?

Hayal kırıklığıyla dudaklarımı ısırdım. Alessio kafa karıştırıcı bir adamdı.

"Anne! Bunu duydun mu? Alessio, Ayla'nın piyano çalmasına izin verdi!" Maddie kulağımın yanında yüksek sesle haykırdı. Yüzümü buruşturarak bir adım uzaklaştım.

"Evet. Duydum, diye yanıtladı Lena, sesi yumuşaktı. Ona doğru döndüm ve bana gülümsediğini gördüm, gözleri neşeye parlıyordu.

Maddie'ye dönerek devam ettim, "Ama sonu pek iyi olmadı. Daha sonra gitmemi emretti. Gerçekten kızgındı. Ve bu sabah da."

"Bu sabah?"

"Yaralarını temizlediğinden emin olmak için onu kontrol etmeye gittim. Ama yapmadı. Ben de onun için temizledim. Kibardı ama sonra yine sinirlendi, diye mırıldandım.

"Beklemek. Yaralarını temizledin ve sana kızdı mı? Maddie hafifçe kıkırdadı. Başımı salladığımda ellerini kalçalarına koydu ve sıkıntıyla ayağını yere vurdu. "Tanrım, o çok sinir bozucu. Tam olarak ne dedi?"

Sorusu üzerine içim karardı. "Ona hepimizin bazen teselliye ihtiyacı olduğunu ve bununla tek başına başa çıkmak zorunda kalmaması gerektiğini

söyledim. Ama gerçekten sinirlendi ve sınırlarımda kalmamı söyledi. Ve bana gitmem için bağırdı."

"Ne. Bir. Nankör. Piç," diye homurdandı Maddie.

Maddie! Diline dikkat et," diye azarladı Lena.

"Ben ciddiym anne. Nasıl cüret eder? Ayla ona yardım etti, o da ona böyle mi davranıyor?"

"Nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz. Alessio ilgiden hoşlanmaz. Ya da konfor. Duygularla arası pek iyi değil." Lena teselli etmek için elini sırtıma koydu.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Maddie hâlâ kızgın görünüyordu. "Belki de enfeksiyon bulaşması için ellerini kanlı bırakmalıydın. Kesinlikle hak ediyor. Pislik."

Maddie! Yeterli!" Lena onu yüksek sesle azarladı.

"İyi!" Kollarını göğsünde kavuşturdu. Lena ona ters ters baktı ama bu hiç de tehdit edici görünmüyordu. Çok denese bile kızgın görünebileceğini düşünmemiştim.

Maddie'ye bir kez daha ciddi bir bakış attıktan sonra bana döndü ve yanağını avuçladı. "Alessio'yu fazla ciddiye alma. O herkese böyledir. Ona biraz zaman ver," dedi hafifçe gülümseyip mutfaktan çıkmadan önce.

Lena gözden kaybolur kaybolmaz Maddie küfretmeye başladı. "O küçük pislik. Orada olmadığım için şanslı. Seninle böyle konuştuğu için onu yumruklardım. Pislik. Sarsmak."

Devam etti, mutfakta neredeyse öfkeyle dolaşıyordu. Bir tabak dolusu kahvaltıyı bir tepsiye çarptı ve ben orada durup onun öfkesini izlerken bir bardak protein yaptı. Maddie işini bitirince tepsiyi elime itti.

"Git şunu ona ver," diye emretti.

O deli miydi? Neden beni aslanın inine geri göndersin ki?

"Ne? HAYIR." Tepsiyi geri ittim.

"Hı hı kızım. Oraya gidiyorsun ve ona kahvaltısını veriyorsun. Ve hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın."

Ben hareket etmeyince içini çekti ve omuzları düştü. "Onu ne kadar süredir tanıdığımı düşünürsek, şu anda kendini suçlu hissettiğinden oldukça eminim. Yani oraya gidip kendini daha suçlu ve boktan hissetmesini sağlayacaksın. Evet?"

Maddie...

"Güven bana. Muhtemelen özür bile dileyecek. Ama soğukkanlı davranacak ve çekip gideceksin. Anlaşıldı? Yapmak. O. Hissetmek. Suçlu," diye homurdandı.

Başımı sallamaya çalıştım ama çoktan benim yerime konuşmaya başlamıştı. "Ayla, kendi iyiliğin için çok tatlısın. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Sana nasıl davrandığını hak etmedin. Beni eğlendir, tamam mı? Lütfen."

"Hayır," diye çıkıştım.

Maddie hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı.

Maddie, onu incitmek istemiyorum. Kızgın ve beni görmek istemiyor" dedim.

"İşte burada yanıyorsun. Alessio seni görmek istiyor. Tanrı aşkına, piyano çalmana izin verdi. Bir anlamı var. Bu çok şey ifade ediyor. Sadece kendine kızdı ve bu yüzden hıncını senden çıkardı," diye açıkladı Maddie aceleyle. "Ben onu tanıyorum Ayla. Sadece sana söylediğimi yap ve her şey iyi olacak."

"Ancak-"

Maddie başını salladı. "HAYIR. geç kalıyorsun Git Alessio'ya kahvaltısını ver." Ben kıpırdamayınca beni yavaşça kapıya doğru itti. "Gitmek. Ve iyi şanslar! Bunu yapabilirsiniz."

Yavaşça mutfaktan çıkarken, Maddie'nin arkamdan, "Seni burada bekliyor olacağım," diye seslendiğini duydum.

"Tamam," diye mırıldandım, sesim titriyordu.

Yukarı çıkarken Nikolay ve Viktor'un yanından geçtim. Bakışlarını sırtımda hissettiğimde ensemdeki minik tüyler diken diken oldu ama bakışlarımı aşağıda tuttum, bilerek onlardan kaçındım.

Alessio'nun ofisine doğru attığım her adımda, kalbim neredeyse acıyla göğsümde güm güm atıyordu. Ellerim soğudu ve boynumdan ve kürek kemiklerimin arasından bir ter damlası aktı.

Kapının önünde durup derin bir nefes aldım ve elimi kaldırdım. Yumruğum kapıya çarpar çarpmaz Alessio'nun sesi geldi.

"Girin."

İçeri girdiğimde onu benden uzağa bakarken buldum. Üzerinde sadece siyah gömleği ve siyah pantolonu vardı. Boğazımı temizledim ve hızla arkasını döndü, beni görünce gözleri büyüdü.

Duş aldığını fark ettiğimde rahat bir nefes aldım. Üzerinde temiz bir gömlek vardı ve saçları ıslak görünüyordu. Yüzü de kandan temizlendi.

Bandajlarını tekrar sarmak için çabaladığını da fark ettim.

"Kahvaltını getirdim," dedim, şaşırtıcı bir şekilde kekelemeden. Yüzünde kayıtsız bir ifadeyle sessizce bana baktı ve sonra başıyla sehpayı işaret etti.

Alessio'ya bakmak için doğrulup dönmeden önce tepsiyi yere koydum. Ellerine bakmadan önce bir süre birbirimize baktık.

Bir adım daha yaklaşarak tekrar boğazımı temizledim ve gergin bir şekilde "Onları tekrar sarmamı ister misin?" diye sordum.

Daha önce yardımımı istemediğini açıkça belirtmişti ama tekrar yardım teklif etmekte yanlış bir şey yoktu. Sağ? Kabul edip etmemek onun tercihiydi.

Alessio ellerine baktı ve sonra başını salladı. "HAYIR. Sorun değil. Yaparım."
"Emin misin?"

"Evet," diye yanıtladı hızlı bir şekilde. Bandajları ellerine sarmaya çalıştı ve ben onun bununla mücadelesini izlerken hareketsiz kaldım.

Dağınıktı. Sonuçlarını düşünmeden yanına gittim ve ellerini ellerimin arasına aldım. Alessio kaskatı kesildi ve nefesini alımda hissettim. Başımı eğip bandajı ellerine sarmaya başladım.

Tamamen hareketsiz durdu, kasları zar zor hareket ediyordu. Nefesi biraz düzensizdi. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu ve ona bu kadar yakın olduğum için midem gergin bir şekilde burkulmuştu.

İşim bittiğinde geri çekildim ve ona belli belirsiz gülümsedim. "Bitti," diye fısıldadım gözlerimiz buluştuğunda.

Alessio cevap vermedi. Ondan beklemiyordum. Ona tekrar gülümseyip arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Kapıya yaklaştığımda sesi beni durdurdu.

"Bekle," diye talep etti.

Durdum. İç çektiğini duyduğumda, onunla yüzleşmeye karar verdim. Arkamı döndüğümde elini saçlarının arasından geçirdiğini gördüm. Aşağıya baktı ve sonra bileklerini kavuşturarak masasına yaslandı.

Alessio başını kaldırıp baktığında, "Bu sabah hakkında," diye başladı. "Bağırmamalıydım. O bir hataydı."

Biraz rahatsız görünüyordu. Sözleri güzel olsa da yüzü hala sert ve soğuktu. Ama umursamadım. Önemli olan sözlerdi. Bu bir özür değildi ama benim için yeterliydi.

Tüm duymam gereken buydu.

Söylediği şeyle kalbim yerinden fırladı ve tekrar gülümsedim. "Tamam," diye yanıtladım.

Alessio başını salladı ve yanılmıyorsa rahatlamış görünüyordu.

Maddie haklıydı. Kendini suçlu hissediyordu. Ama kabullenmemin bu yükü onun üzerinden almasına sevindim.

Oda tekrar sessizlikle dolduğunda, bunu gitmek için işaret olarak aldım. Ama Alessio tekrar konuştu. Sözleri nefesimi kesti, elim göğsüme gitti.

"İstersen piyano çalmaya devam edebilirsin."

Kalbim deli gibi atarken ona şaşkınlıkla baktım. Yere düşmemek için dizlerimi birbirine kilitlemek zorunda kaldım.

Sözleriyle içimde umut yeşerdi ve tek yapmak istediğim ağlamaktı.

"Yapabilirim?"

Alessio başını salladı ve ifadesi hafif bir utançla değişti. "Bunu senin için telafi etme yöntemim bu," diye yanıtladı.

Nasıl aynı anda hem tatlı hem nazik hem de kalpsiz ve acımasız olabiliyordu?

Sözleri bir şey ifade ederken, eylemleri tamamen başka bir şey söylüyordu.

Umut etmekten korkuyordum... sadece göz açıp kapayıncaya kadar fikrini değiştirebileceği ve bu beni mahvedeceği için. Ama bedenimi kaplayan mutluluk hissine engel olamıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim, gözyaşlarım görüşümü körleştirirken sesim duygu ve minnetle doluydu.

Bir şey söylemeden tekrar başını salladı. Neredeyse gergin bir şekilde yutkunuyor gibiydi.

Ben ona yaşlarla dolu gözlerle bakarken birkaç saniye benimle göz temasından kaçındıktan sonra, gitme zamanımın geldiğine karar verdim.

Arkamı dönüp kapı koluna uzandım ama kapıyı açmadım. Bunun yerine duraksadım ve tekrar fısıldamadan önce gözyaşlarımı sildim, "Teşekkürler."

Duyup duymadığını bilmiyordum ama cevap vermesine fırsat vermedim. Kapıyı açıp dışarı çıktım, vücudum memnuniyetle hafifledi.

Yüzümdeki gülümsemeyi zar zor bastırarak aşağı indim.

Mutfağa girer girmez Maddie'nin yanına koştum ve ona sımsıkı sarıldım. O güldü.

"İşlerin iyi gittiğini kabul ediyorum. Yüzündeki o ifadeden *çok iyi* diyebilirim , dedi Maddie hafifçe bana sarılırken.

Başımı salladım ve sonra neşeyle güldüm. "Bana piyano çalmaya devam edebileceğimi söyledi!"

Maddie'nin gözleri daha da yumuşadı ve parlak bir şekilde gülümsedi. İşte böyle. Gördün mü sana söylemiştim."

Maddie. Sanırım ben... mutluyum."

"Biliyorum. Ben de mutluyum."

Başımı salladım ve geri gülümsedim. Çok fazla ve çok sert gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu.

En son ne zaman böyle gülümseyip kahkaha attım?

bilmiyordum umursamadım

Önemli olan şu an ne hissettiğimdi.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 32

2 hafta sonra

"Maddie, dur!" Yanlarımı gıdıklamaya devam ederken kıkırdadım. Ah. Acıtıyor. Durmak!"

"Yüzüme krem şanti fırlattığın için alacağın bu." O güldü.

"Önce sen yaptın," diye karşı çıktım kıkırdayarak.

"Ahh, dur...çok fazla...nefes alamıyorum..."

"Yenilgiyi kabul ediyor musun?" diye homurdandı, Alessio'nun sesini taklit etmeye çalışarak. Bu beni daha da çok güldürdü.

"Evet. Evet. Aman Tanrım." Yanlarıma saldırısını yavaşça durdurduğunda nefes verdim.

Ama beni bırakır bırakmaz arkamı döndüm ve onu bacaklarından yakaladım. Ona meydan okuyan bir bakış atarak bacaklarını benimkilerin altına sıkıştırdım ve onu gıdıklamaya başladım.

Gülme sırası bendeydi.

"Yakaladım seni!"

Kahkahasının arasından nefes almakta zorlanıyordu.

Maddie! Ayla!"

Arkamdan Lena'nın sesini duyduğumda onu gıdıklamayı hemen bıraktım.

Yakalandı, diye fısıldadı Maddie.

Onu yuvarlayarak ayağa kalktım ve o da aynısını yaparken elbisemi düzelttim.

"Mutfağıma ne yaptın?" nefesi kesildi. Yüzündeki dehşet dolu ifade komikti. Elimi kaldırıp kahkahalarımı gizlemek için avucumun içine öksürdüm. Maddie bunu saklamaya bile çalışmadı.

"Her yerde krem şanti var! Sizin tatlı yapmanız gerekiyordu, mutfağı tatlıya çevirmeyin!" Lena, ikimizi de aynı hizaya getirirken elleri kalçalarında, neredeyse öfkeyle dedi.

Üzgünüm Lena. Biz temizleyeceğiz. Söz," dedim gülümseyerek ve masumca ona göz kırptım.

"Bana karşı masum numarası yapmaya çalışma genç bayan. Maddie senden siliniyor," dedi.

Maddie tekrar güldü ve kollarını benimkine geçirdi. "Kesinlikle," dedi göz kırparak. Lena başını salladı ama dudaklarının kenarında beliren gülümsemeyi gördüm.

Merak etme anne. Ayla ve ben hemen temizleyeceğiz."

"Daha iyisin. Hadi. Şimdi işe gitmek için acele et," diye yanıtladı Lena, arkasını dönüp mutfaktan çıkmadan önce.

Lena haklı. Mutfağı darmadağın ettik," dedim iç çekerek etrafa bakınırken.

İki hafta olmuştu ve bana yeni bir hayat verilmiş gibi hissettim. İki hafta ve kabus görmemiştim, uykum huzurla doluydu. İki hafta sadece kahkahalar ve gülümsemeler.

Daha önce hiç hissetmediğim bir mutluluk hissettim. İlk başta, tüm bunların bir rüya olabileceğinden korktum. Hepsinin elimden alınmasından korktum. Ama her gün uyandığımda ve hala bu hayatı yaşadığımda, belki de bu olduğunu ummaya başladım.

Bu benim yeni başlangıcımdı.

"Tamamlamak?" diye sordu. Sesi beni düşüncelerimden ayırdı ve gülümsedim. Temizlenmiş tezgahlara bakarak başımı salladım.

"Bitti," diye yanıtladım.

"Hadi gidelim. Akşam yemeğine daha iki saat var. İçine bir film sığdırabiliriz," dedi neşeyle, beni mutfaktan çıkarırken.

Yukarı odama çıkarken Maddie, Artur'la geçirdiği gün hakkında sohbet etti. Kesinlikle onun içinde kaybolmuştu. Ona onu sevip sevmediğini sordum ama cevabı, bilmediği oldu.

Ona inanmadım.

Onu sevdiğinden emindim ama bunu itiraf etmekten korkuyordum. Korkacak hiçbir şeyi yoktu. Gördüğüm kadarıyla Artur, Maddie'yi gerçekten önemsiyordu.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda olduğum yerde kalakaldım. Bunu yapma sürecinde Maddie de durmak zorunda kaldı.

"Ha? Sorun nedir?" diye sordu.

Tek yapabildiğim şok içinde önüme bakmaktı.

Tekrar olmasın.

Sonra Maddie'nin öfkeyle mırıldandığını duydum. "Cidden?"

İşte oradaydı. Alessio. Ama yalnız değildi. Ofisinde gördüğüm aynı sarışın Nina ile birlikteydi.

Alessio, bacaklarını beline dolayarak onu duvara bastırdı. Öpüşüyorlardı ve bizim orada durduğumuzu fark etmemiş gibiydiler.

"Cidden, ahbab. Sevişmek istiyorsan, sonra bir oda tut. Odalar bunun için var," diye tısladı Maddie yüksek sesle.

Alessio'nun kafası geriye atıldı ve şehvet dolu gözlerle bize baktı. Gözlerimi uzağa kaydırdım.

"Bir şey görmek istemiyorsan gidebilirsin," diye karşılık verdi Nina.

"Bu bir koridor. Herkes geçebilir ve kimse senin sarkık göğüslerinin sarktığını görmek istemez, o yüzden kendine bir oda tut," dedi Maddie sakın ama zehirli bir sesle.

"Biliyorsun..." Nina söylemeye başladı ama sözünü bitirmedi. Alessio kapısını açmıştı ve içeri girmek üzereydi, Nina hâlâ ona bir mengene gibi sarılıydı.

Başını bize doğru çevirdi ve yüzünü onun boynuna gömmeden önce bize sıırttı. Kapı kapanırken son gördüğüm şey buydu.

"O küçük sürtük. Yemin ederim, bir gün o takma saçlarını kafasından koparacağım. Beni çok vahşi yapıyor. Ve yemin ederim, ben şiddet yanlısı biri değilim , diye öfkeyle yanıma geldi Maddie.

"Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?" Odama girerken sordum.

"Bu soru mu Ayla? Çok sinir bozucu. Nina, Alessio onunla yattığı için özel olduğunu düşünüyor. Mesela kaltak, *lütfen* , memesi ve amcığı olan herkesi beceriyor.

Yatağıma atlayıp uzanışını izledim.

Nina muhtemelen bir gün onunla evleneceğini düşünüyor. Çok hayalperest. Alessio onunla ilgilenmiyor bile. O çok kolay ve her zaman daha fazlası için geliyor. Bir daha geri dönmezse, Alessio gözünü bile kırpmaz ya da onu aramaya gitmez. Onun için sıraya giren pek çok başka kadın var.

"Hmm," dedim yanına uzanarak.

"Ama gemimi mahvettiği için ondan nefret ediyorum."

Sözleri üzerine alnım şaşkınlıkla kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Maddie'nin gözleri bir an için kocaman açıldı ve sonra başını salladı. Dudaklarını ısırarak omuz silkti. "Hiç bir şey."

"Hangi gemi? Neden bahsediyorsun?"

Maddie doğrulurken, "Önemli bir şey değil," dedi. Bana doğru eğildi ve uzaktan kumandayı aldı. "Ne izlemek istersin?"

Artur'un birkaç gün önce benim için kurduğu televizyona dönmeden önce ona bir saniye baktım. Maddie kesinlikle konuyu değıştiriyordu ve ne demek istediğini merak etmişim.

Ama bırakmaya karar verdim. Ondan sonra alacaktım.

İyi geceler, diye seslendim Maddie'ye el sallayarak. Gülümseyerek üst kata çıktım.

Akşam yemeği çoktan bitmişti ve yemek odasını ve mutfağı temizledikten sonra artık bir gece deme zamanının geldiğine karar verdik.

Piyano odasının önünde durdum ama kapıyı çalmadım. Bu benim rutinimdi. Yani *rutinimiz* . Alessio ve ben gündüzleri birbirimizden kaçardık ama geceleri yatak odalarımıza dönmeden önce onun için oynardım. Bu bizim sözsüz anlaşmamızdı.

Nazik ve tatlı Alessio sadece geceleri geliyordu. Gündüzleri soğuktu Alessio. Ve bir teaser da. "Kedi yavrusu" olarak adlandırılmaya geri dönmüşüm.

Yollarımızın tesadüfen kesiştiği bir zaman olsaydı, bana aynı hararetili bakışı atardı. Hafif dokunuşuyla benimle dalga geçer ve sonra hiçbir şey olmamış gibi çekip giderdi.

Ama bugün koridorda gördüklerimden sonra biraz endişelendim. Midem düğüm düğüm oldu. Hem kendimden hem de onun adına utandım. Umurunda olmadığını biliyordum ama umursuyordum. Onu böyle uzlaşmacı bir pozisyonda yakalamak garip hissettirdi.

Ama aynı zamanda piyano çalmak da istiyordum. Bu benim takıntım haline gelmişti. Ama *sadece* piyano değildi.

Alessio ve benim her gece paylaştığımız küçük, nazik ve sessiz ana çok değer verdim. Zar zor konuştuk. Ben çaldım o dinledi. Ve sonra uyumaya giderdik. Ama yine de benim için önemliydi.

Bu yüzden elimi kaldırdım ve kapıyı tıklattım.

Beni içeri çağırđığını duyunca kapıyı açtım ve arkamdan kapatmadan önce içeri girdim. Bu gece Alessio her zamanki gibi kanepede oturuyordu ama bu sefer laptopu yanındaydı. Öfkeyle yazıyordu ama yaklaştığımda yukarı baktı ve durdu.

Gülümsedim ama o gülümsemedi. Her zaman olduğu gibi.

Alessio dizüstü bilgisayarını kapatıp sehpanın üzerine koyduktan sonra sırtını koltuğa dayadı ve bacaklarını önüne doğru uzattı.

Bunun tek bir anlamı vardı. Benim oynamam için hazırды. Ona bir kez daha gülümseyip piyanonun yanına gittim ve arkasına oturdum. Gözlerim kapandı ve parmaklarım hareket etti.

Tatlı melodi geldi ve kaslarım gevşedi. Her gece sessizce sözlerini söylerken o şarkıyı çaldım.

Her şarkıda göğsüm memnuniyetle doldu. Uçuyormuşum gibi hissettim. *özgürdüm* . _

İki şarkıdan sonra gözlerimi açtım ve Alessio'ya baktım. Ve her gece olduğu gibi, beni oynarken izlerken sıcak mavi gözleri yoğun bir şekilde benimkilere odaklanmıştı.

Üçüncü şarkıyı çaldım, bakışlarımız hâlâ kilitliydi. Baktık. nefes aldık Oynadım. Şarkı söyledim. İzledi. Ve yaşadığım en güzel şeydi.

Üçüncü şarkıdan sonra durdum. Ben ayağa kalkarken Alessio gözlerini üzerimde tuttu. Yavaşça ona doğru yürürken birkaç adım ötede durdum.

"İyi geceler," diye fısıldadım.

"İyi geceler," dedi.

Ve her gece, bizim tarafımızdan söylenen tek sözler bunlardı.

Ona hafifçe gülümseyip piyano odasından çıktım. Kapıyı arkamdan kapatıp ona yaslandım. Kalbim aynı pıtır pıtır dansına devam etti.

Yüzümde aynı gülümsemeyle yatak odama gittim. İçeri girdiğimde siyah elbisemi hızla çıkarıp Lena'nın bana aldığı açık pembe gece elbisesini giydim. Yatağa girdim ve gözlerimi kapattım. Elimi yastığımın altında gezdirerek Alessio'nun ceketini aradım.

Ama elim sadece şilteye temas etti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve hızla yerimden kalktım. Yastıklarımı iterek ceketini aradım.

bulamadım

Hayır hayır hayır.

Yatağımdan fırlayarak yatak odamda dolaşıp çaresizce ceketini aradım. Benim özgürlüğüm.

Onsuz uyuyamazdım.

İhtiyacım vardı!

Ama hiçbir yerde bulunamadı.

Zor nefes alıyordum, saçlarım dağınıktı. Panik tüm vücuduma yayılırken elimi kaldırıp göğsüme bastırdım.

Milena bu sabah odamı temizlemişti. Onu bulmuş ve götürmüş olmalı. Çok aptaldım. Bilmeliydim. Ama tamamen unutmuştum.

Yatağıma çöken gözyaşları görüşümü kör etti ve yanaklarımdan serbestçe aşağı döküldüler.

Onsuz uyuyamazdım. Kabuslar geri gelecekti.

Yatağa uzandım ve bacaklarımı göğsüme çekip yastığıma hıçkırı hıçkırı ağladım.

Onu istiyor muydun? Ha? Bana cevap ver!" Alberto kamçıyı çıplak sırtıma yağıdırmaya devam ederken tısladı.

"HAYIR!" Acı görüşümü kör ettiğinde çığlık attım. Sırtım ve bacaklarım yanıyordu. Çıplaktım ve açık kartal pozisyonunda bağlanmışım. Tavandaki zincirler bileklerime dolanmış, beni ayakta tutuyordu. Ayak parmaklarım yere zar zor değiyordu.

"Ona attığın bakışı gördüm! Onu becermek istedin, değil mi? Onun aletini içinde istiyordun, ha?"

Şiddetle başımı salladım ve kamçı tekrar sırtıma değdiğinde haykırdım. "Hayır," dedim nefes nefese. "Ben bir şey yapmadım. Onu istemiyorum."

Doğruydu. Adam bütün gece bana garip bakışlar attı. Hatta bana dokunmaya çalıştı ve ben ondan uzak durmak için elimden geleni yapmışım. Ona zar zor baktım bile. O benim tüylerimi diken diken etti.

Ama Alberto, Alberto olduğu için sadece kendi istediğine inandı.

Bir erkek beni istiyorsa, bu benim hatamdı. Onu baştan çıkardım. O benim bedenimdi. Ben. Hepsi benim hatamdı.

Ve bunun için para ödemek zorunda kaldım.

Çünkü ona ihanet ettim. Bedenim ona ihanet etti.

Alberto, lütfen.

Ama acımasızdı. Bana merhamet göstermedi.

Saçlarımı parmaklarının arasına alarak başımı sertçe geriye doğru çekti. Boynuma saplanan acıyla yüzümü buruşturdum. Yüzüme sert bir tokat attı ve yüzüğünün dudaklarımı kestiği yerde kan tadı aldım.

Yalancı, diye yüzüme tükürdü.

"Lütfen. İnan bana," diye yalvardım.

"Sen Benimsin! Bana ait! Senin vücudun benim. dudakların benim Amin benim. Senin kığın benim. Anlıyor musunuz! Hepsi benim!" Alberto dişlerinin arasından tısladı. Çenemi kavradığında parmakları yanaklarımı ısırdı ve doğrudan gözlerinin içine bakmamı sağladı.

Vücuduma yaptığı işkenceyi durduracağını umarak hızla başımı salladım ve kabul ettim. "Evet. Evet. Ben seninim Alberto. Sana aitim. Sadece sen! bedenim senin Lütfen. Üzgünüm. Onu istemedim," diye hıçkırdım.

Vücudum yanıyordu. Yanaklarım ağrıyordu. Kalbim güm güm atıyordu. Ve kalbim kırılıyordu.

"Sana bir ders vermen gerekiyor. O zaman anlayacaksın," dedi çenemi bırakarak. Kırbacını elinde havaya kaldırıp vücuduma değmeden önce irkildim. Ve o geldiğinde, acı içinde çığlık attım.

Vücuduma kötü davranması bitince kamçıyı bıraktı ve pantolonunun fermuarını açmaya başladı. Aleti zaten sertti.

Gözlerimi kapatarak bundan sonra olacakları bekledim.

Ama kendimi ne kadar hazırlamaya çalışsam da acı hep aynıydı. Her zaman içeriden kesiliyormuşum gibi hissettim. Bana çarptığında çığlık attım, ayak parmaklarım tamamen yerden kalktı.

Birkaç kez acı bir şekilde içime çarptı ve sonra salıverilmesi için kükrüyordu. Beni kendine çekip tekrar çenemi tuttu. "Bana bak!" sert bir şekilde emretti.

Gözlerim aniden açıldı ve onun öfkeli siyah gözlerine baktım. Dudakları benimkilere çarptı ve irkildim. Acıttı. Geri çekilip tırnaklarını yanaklarıma bastırdı.

"Sen benimsin Ayla. Bunu asla unutma."

Gözlerim açıldı. Yatakta otururken midem bulandı ve cildim yanıyordu. Az önce kırbaçlanmış gibi hissettim. Midem şiddetli bir şekilde burkuldu ve yatağımdan güçlükle kalktım. Topallayarak banyoya gittim ve öğürmeden önce tuvaletin önüne düştüm.

öğürdüm. kustu Ve ağladı.

KontROLSÜZ bir şekilde titriyordum ve hıçkırarak ağlamaya devam ederken baş dönmesi görüşümü bulandırıyor. Acı. Aman Tanrım. Göğsüme baskı yapıyordu ve nefes alamıyordum.

Her şey fazlasıyla mükemmel gidiyordu.

Bunun benim yeni başlangıcım olması gerekiyordu.

umudum vardı Gerçekten ilerlediğimi sanıyordum.

Ama ne kadar da yanılttı.

Umut yoktu, huzur yoktu.

Hepsi bir rüyaydı. Bir fantezi. Yanlış umut. Yorgun umut.

Sürekli bir kabus yaşıyordum.

Yaşamamın amacı neydi? Hissettiğim tek şey acı, tarif edilemez bir acıyken devam etmenin ne anlamı vardı?

Yukarı baktığımda, Maddie'nin bana verdiği tıraş bıçağını fark ettim. Tezgahın üzerindeydi. Hemen yanıma, sanki şu anda kullanmam için oraya konmuş gibi. Dizlerimin üzerine çökerek ona uzandım. Sert nefesim banyoyu doldurmaya devam ederken onu titreyen ellerimle tuttum.

Ellerim o kadar titriyordu ki neredeyse ustura düşecekti ama sıkıca kavradım. Geri çekilip küvete yaslandım ve usturaya bakarken dizlerimi göğsüme kadar çektim.

sessizlik istedim

Artık incinmek istemiyordum.

Gözyaşları yanaklarımdan serbestçe akmaya devam etti, geçmişimin ve acımın kanıtı.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Düzgün düşünemiyordum.

Tek istediğim huzurdu. Alberto'nun sesi kafamın içinde çıldırıyordu.

Bileğimi dışarı çıkararak usturayı ona tuttum. Gözlerimi kapatıp başımı küvete yasladım. Cildime sertçe bastırıp yukarı doğru sürüklediğimde hiçbir şey hissetmedim. Gözlerimi açtım ve uzun kırmızı bir çizgi gördüm. Kan.

Yaptığım kesikten sızıyordu. Ama yine de hiçbir şey hissetmedim.

Neden yandığını hissetmedim?

Neden acımadı?

Bıkkınlıkla usturayı diğer bileğime koydum ve sertçe bastırıp cildimde döndürdüm. Diğer bileğe benzer bir kesim yaptım.

Tıraş bıçağını bırakarak yaptığım dağınıklığa baktım. Derim yarılmıştı ve her yerim kan içindeydi. Kollarımı kapladı. Elbisem. Zemin.

Banyo önümde yüzdü ve görüşüm o kadar bulanıklaştı ki neredeyse hiçbir şey görmedim. Başım geriye düştü ve bedenim yere çökmeye başladı. Yanlara doğru düştüm, başım sert bir şekilde yere çarptı.

Görüşümün önünde siyah noktalar belirdi ve uyuşmaya başladım. Hiçbir şey hissetmedim .

Ve kısa bir an için güzeldi.

Gözlerim kapanmaya başladığında ve karanlığın derinliklerine daldığımda *gülümsedim* .

Sessizlik. Sadece sessizlik vardı.

Ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

Maddie

"Hmmm..." Artur'un dudaklarına doğru mırıldandım.

"Seni özlüyorum," diye cevapladı ve bana hızlıca bir öpücük kondurdu.

Kıkırdarak parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve dudaklarını geri çekip onu derinden öptüm. "Dün gece beni gördün."

"Gittiğin an seni özledim."

"Bu kadar tatlı olmayı bırak," diye yanıtladım dudaklarını ısırarak.

"Sadece senin için bebeğim."

Bazen çok tatlıydı. Ayla haklıydı. Onu sevdim. Ama korkmuştum. Bu doğru bir şey miydi? Gerçekten o muydu?

Hep destansı bir aşk istemişimdir. Bu benim epik aşkım mı?

Tatlı, şefkatli ve nazikti. Ama beni sevdiğini hiç söylemedi. Önce itiraf etmesini bekliyordum. Ve her gün geçtikçe çaresizleşiyordum ve hiçbir itiraf yoktu.

Ellerini enseme hissettim ve beni daha da yakınına çekti. Bacaklarımı beline dolamış mutfak tezgahına oturmuştum. Onu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Burada değil, diye fısıldadım. "Annem bizi öldürecek."

"Biliyorum," diye homurdandı Artur. Hafifçe geri çekildi ve sırtıttı. "Siktir bebeğim, sana ihtiyacım var."

"Kahvaltıdan sonra?"

"İşkence," diye karşılık verdi. Şaka amaçlı göğsüne tokat attım ve onu kendimden uzaklaştırdım. Artur'un arkasından annemi gördüğümde, bacaklarımı kalçalarından ayırmak üzereydim.

Kahretsin.

Yakalanmış.

"Aman Tanrım! Tezgahta değil. Lütfen mutfak tezgahının üzerine olmasın!" Annem nefesini tuttu.

Artur'u hızla ittim ve tezgahtan atladım. "Yemin ederim sadece sarılıyorduk. O kadar uzağa götürmeyecektik."

Artur'un yanakları hafifçe kızarmıştı ve benim de kızardığımı hissettim.

Maddie, diye uyardı annem.

"Biliyorum. Biliyorum. Bir daha olmayacak," dedim iç çekerek.

"Pekala, gitmeliyim. Kahvaltıda görüşürüz, dedi Artur ayrılmadan önce. Mutfaktan çıkmadan önce bana göz kırptı.

Korkak. Bununla başa çıkmak için beni yalnız bıraktığına inanamadım.

Annem bana ters ters bakıyordu ve ben de ona en iyi köpek bakışlarımı atarak suratımı astım.

"Anne. Yemin ederim tezgahta bir şey yapmayacaktık. Temiz," dedim.

Maddie, koruma mı kullanıyorsun? Lütfen bana korunduğunu söyle."

Yine başlıyoruz.

"Sanırım bunu hallettim."

"Tamam aşkım. Sadece kontrol ediyordum. Fırına gitmeden önce omuz silkti. "Ayla nerede?"

Bu iyi bir soruydu. O geç kaldı.

"Bilmiyorum. Onu görmedim," dedim biraz endişelenerek.

Annem yaptığı işi bıraktı ve bana da endişeli bir bakış attı. "Onu kontrol etmek ister misin?"

Evet, yapmalıyım, diye onayladım mutfaktan çıkmadan önce. Hızla yukarı çıktım ve onun yatak odasının önünde durdum. Ama kapıyı çaldığımda cevap vermedi.

Endişelerim ve bedenimi saran panikle kapıyı açıp içeri girdim. "Ayla?" Aradım. Yanıt yoktu. Yatak odasında değildi.

Alessio'yla mıydı?

Bu ikisi çok sevimliydi. Yakın zamanda bir araya gelmezlerse, bununla kendim ilgilenmek zorunda kalacaktım. İkisi de fazla inatçıydı.

Kesinlikle bir yardıma ihtiyaçları vardı.

Arkamı dönecekken banyonun ışığının yandığını gördüm. Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı ve ona doğru yürüdüm.

Muhtemelen açık bırakmıştır.

Kapıyı iterek açtım ama gördüğüm manzara nefesimi kesti, kalbimin ağzımda atmasına neden oldu.

Çığlık atarak banyoya koştum ve baygın bir Ayla'nın yanına düştüm. Kan içindeydi.

"HAYIR. Hayır. Hayır," diye fısıldadım panik ve korku içinde.

Vücudunu benimkine çekerek onu yakınımda tuttum ve kollarındaki uzun yarığı fark ettim.

"Aman Tanrım!" Ben ağladım. Ayla! Neden?" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken nefesim kesildi.

Midem kasıldı ve kendimi hasta hissettim. Kalbim, görünmez bir baskı gibi ağırdı.

"HAYIR!" Onu bana daha sıkı çekerek kanı elbisemi kapladı.

Çığlık attım.

"Anne!"

Ayla'nın saçlarını okşayarak ağlamaya devam ettim.

"Alessio!"

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 33

Alessio

"Milleti tehdit ediyor. Korkuyorlar," dedi Phoenix, ofisimden çıkarken. Öfkemi kontrol etmeye çalıştım ama vücudumda o kadar vahşice dolaşıyordu ki onunla titriyordum.

Alberto'nun Alfredo'yu öldürdüğü haberi çıktığından beri halkım korktu. Bir Boss'u öldürüp yönetimi devraldığı düşünülürse, onun tehditlerinde ciddi olduğunu biliyorlardı.

"Planın nedir?" Viktor yanıma sordu.

"Halkıma ulaşamayacak. Bundan emin olacağım. Artur, herkese göz kulak olmanı istiyorum. Gözcülerin görevde olduğundan ve her şeyi rapor ettiğinden emin ol," diye sakın bir sesle cevap verdim, aksini hissetmeme rağmen.

"Evet, Patron," diye yanıtladı çabucak, başını sallayıp uzaklaşmadan önce.

Phoenix'e dönerek ona başımı salladım. "Ana ailelere ziyarete geleceğimizi bildirin. Onlarla bizzat konuşmak istiyorum."

Cevap olarak başını salladı ve hızla cebinden telefonunu çıkardı. Birkaç saniye öfkeyle yazdıktan sonra tekrar cebine koydu. "Bitti," dedi Phoenix.

Alberto gerçekten beni alt edebileceğini ve İmparatorluğumu alacağını düşündüyse, o zaman çok yanıliyordu. Bu imparatorluğu neredeyse on yıl boyunca çıplak ellerimle kurdum. Hayatımın yarısını mafyanın en güçlü ailesi yapmaya adadım. Şimdi pes etmiyordum ve eminim ki o herife yenilmiyordum.

Ani bir çığlık bizi yerimizde durdurduğunda merdivenlerden aşağı iniyorduk.

Nikolay çoktan silahını çıkarmıştı ve Phoenix ile Viktor'un silahlarına uzandıklarını gördüm.

Adımı duyunca gözlerim büyüdü. Arkamdan uzanarak ben de silahımı çıkardım.

Phoenix, "Bu Maddie'nin sesi," diye tısladı ama ben o sırada iki merdiven çıkarak çoktan yukarı koşuyordum.

Merdivenlerin başına geldiğimde durdum ve nerede olduğunu anlamaya çalışırken sağa sola baktım. Çığlığını tekrar duydum ve kalbim göğsümde gümür gümür atarken sesine döndüm.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Ayla'nın odasından geliyordu.

Kapı açıldı. Silahımı ileri doğrultup diğer elimle kapıyı daha da ittim. Omzumun üzerinden baktım ve adamlarımın da benzer bir pozisyonda olduğunu gördüm.

İçeri girmeden önce onlara başımı salladım. Yakından takip ettiler. Odanın içinde daha fazla yürürken, hiçbir şey görmeyince gerildim.

Birinin hıçkırarak ağlaması dışında oda boştu.

Yan tarafa döndüğümde tuvaletin kapısının açık olduğunu ve ışıkların yandığını gördüm. Ben hareket edemedim Phoenix kapıya doğru yürüdü ve kapıyı iterek açtı.

"Kahretsin! Bok! Kahretsin!" Panikledi ve içeri koştu.

Maddie'nin ağlamasıyla kalbim çılgına döndü ve midem bulandı. Phoenix'i takip ettim ama yaklaştığımda bana kan kokusu geldi. Gözlerim korkuyla iri iri açıldı ve koşarak içeri girdim.

Görüntü beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürdü.

Maddie bana yaşlı gözlerle baktı ve ağladı. "Ayla. O..."

Ayla kanlar içinde kaldı. Gözleri kapalıydı ve ölü gibi solgun görünüyordu. Onda asla görmek istemediğim bir bakış. İleri atılarak Maddie'nin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Viktor'un yanımda, "İşte," dediğini duydum. Başımı kaldırdım ve bana havlu uzattığını gördüm. "Kanamayı durdurmak için yaralarına baskı yapmalıyız."

Haklıydı. Kanamayı durdurmak zorundaydık.

"Sam'i ara!" Ayla'nın yüzünden gözlerimi ayırmadan sertçe emir verdim. Havluları Viktor'dan alıp kesiklerin üzerine yerleştirdim ve hafifçe bastırdım. Hareket etmedi. Bir kıpırtı bile yok. Maddie hâlâ sessizce ağlıyordu, her sessiz hıçkırıkta göğsü inip kalkıyordu.

Öne eğilerek Ayla'yı kollarından alıp göğsüme doğru çektim, her tarafımın kan içinde olmasına aldırmadan.

Elimi kaldırıp soğuk, solgun yanağına dokundum. "Ayla?" diye fısıldadım, sesim kendi kulaklarıma bile boğuk ve tuhaf geliyordu.

Cevap vermedi. Bunun yerine gevşek ve hala kollarımda yatıyordu. Ama nefes alıyordu. Silikti ama oradaydı. Ayla yaşıyordu ve kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissetsem de beynimi bu gerçeği kabul etmeye zorladım. Orada oluşan basınç dayanılmazdı ve midem neredeyse acı verecek kadar kasılmıştı.

En son böyle hissetmiştim annemin ölümüne tanık olduğumda.

Bu düşünceyle acı dolu bir nefes aldım ve başımı salladım. *Hayır.* Bu yine olmuyordu. *izin vermeyeceğim*

Kollarımı Ayla'ya dolayıp ayağa kalktım. Banyodan çıkıp yatağına doğru ilerlerken gözlerimi ondan ayırmadım. Onu yavaşça yatağın üzerine yerleştirdim, yanına oturdum ve yaralarına baskı yapmaya devam edebilmek için kollarını öne doğru çektim.

Gözleri kapalı, yüzü çok solgun ve yastığa dökülen siyah saçları ile çok kırılğan görünüyordu. Hassas. Ve çok kırık.

Görüntü kalbimi sızlattı ve bir anlık acıyla gözlerimi kapattım.

Böyle hissetmemem gerekirdi ama Ayla'yı bu halde görmek canımı yakıyordu. Ve neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyordum. Mutlu görünüyordu.

Gözlerimi açtığımda kollarına baktım. Neden kendini öldürmeye çalışsın ki?

Soruyu kafamda yüzlerce kez sormama rağmen cevabını tahmin edebildim. Ama *gerçek* gerçeği bilmek istiyordum . Daha fazla varsaymak istemedim.

Öne doğru eğildim ve yüzünü örten birkaç tutam saçı uzaklaştırdım. Bir tepki vermesini umarak parmaklarımı orada gezdirdim. Elimden bir şey gelmeyince derin bir nefes alıp elimi çektim.

Ayla'nın göğsü yavaş yavaş inip kalkıyor, nefes alması biraz güçleşiyordu. Ona bakarken kendimi güçsüz hissediyordum.

Gözlerimi ondan ayırıp arkamda duran Viktor'a baktım. Yüzü asık ve endişeliydi. "Sam nerede?" homurdandım.

Sam, malikanede yaşayan kişisel doktorumuzdu. Hastane her zaman iyi bir seçim değildi ve bize soru sormadan hızlı hareket eden birine ihtiyacımız vardı. En iyi seçenek, aynı yaşam tarzından birine sahip olmaktı.

Ve Sam bu role mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Buradayım," dedi Sam öne atılırken.

Bakışları Ayla'da gezindi. "Lanet olsun," diye fısıldadı. Sam öne eğildi ve ben de üzülerek Ayla'yı bırakıp ayağa kalktım ve yolundan çekildim.

Benim yerime oturup Ayla'nın elinden havluyu aldı ve bu görüntü karşısında hafifçe tısladı.

"Kötü bir şey mi? Ne kadar kötü?" Bacaklarıma iğneler batarken sordum. Sam'in düşünceli yüzünü gördüğümde daha da paniğe kapıldım.

Ayla'nın kesiğini incelemeye devam ederken başını salladı ve fısıldadı. "Ne kadar kötü olduğunu görmek için kanı temizlemem gerekiyor. Nefesi sığ, ama sorun değil. Nabızı da o kadar kötü değil."

Bu iyi oldu. Bu iyi olmalı. Sakinleşmeye çalışırken kelimeleri kafamda defalarca tekrarlayıp duruyordum.

Sam, Ayla'nın kolundaki kanın bir kısmını temizledi ve Ayla'nın kollarından dikey olarak yukarı doğru uzanan uzun bir kesik gördük. Kükremek istedim. Çektiği acıyı tahmin bile edemezdim. Onun bunları yaşadığı düşüncesi, gümbür gümbür atan kalbimin üzerinde tırtıklı bir kenar gibi hissettirdi.

"Tanrıya şükür," Sam'in nefes aldığını duydum.

"Ne?" diye sordum öne eğilerek.

"Kesik o kadar derin değil. Dikey olarak kesmek ölümcül olabilir, ancak kesime fazla baskı uygulamadı, bu nedenle hiçbir ana arter veya damar hasar görmedi" diye açıkladı. "Hâlâ hayatta olduğu için şanslı. Belli ki biraz kan kaybetmiş ama çok değil. Oldukça hızlı bir şekilde bulundu. Keşke cilt yapıştırıcısını kullanabilseydim. Daha az acı verici olur ama en iyi seçenek dikiş atmaktır." Bana baktı, cevabımı bekliyordu.

Neden bekliyordu ki?

"Sadece yap o zaman. Zamanı boşa harcamayı bırak!"

Başıyla onayladı ve işe koyuldu.

Yarayı temizlemesi, kesikleri dikmesi ve dikkatlice sarması birkaç saatini aldı. Bütün bu süre boyunca, sabırsızlanarak odanın içinde volta attım. İçimdeki huzursuzluk hissini üzerimden atamıyordum. Dakikalar ve saatler geçtikçe ne kadar saklamaya çalışsam da başaramadım.

Endişelendim. Korkmuş. Ve çaresiz.

Maddie hâlâ sessizce ağlıyordu. Phoenix kollarını ona dolamış onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Nikolay ve Viktor duvara yaslanmış ilgisiz görünmeye çalışıyorlardı ama yüzlerindeki ifadeden endişelendikleri açıkça görülüyordu.

Nikolay'ın soğuk yüzü kül rengindeydi ve gözlerini Ayla'dan ayırmazken Viktor huzursuzluğunu açıkça belli edecek şekilde ortalıkta kıpırdanıyordu.

Ve Lena. Odaya girdiğinde neredeyse bayılıyordu. Viktor ağlarken onu götürmek zorunda kaldı.

"Tamamlamak." Sam, Ayla'nın yanındaki yerinden içini çekti.

Adımlamayı bıraktım ve bakışlarımı ona çevirdim.

"İyileşecek mi?" diye sordu Maddie, sesi gözyaşlarından dolayı yumuşak ve gıcırtiliydi.

"Yarasından bahsediyorsan, evet. Kanamayı durdurdum. İyi nefes alıyor. Ama duygusal ve zihinsel olarak, bilmiyorum. Bu bir intihar girişimi olabilirdi

ama olsaydı daha derinden keserdi. Baygın kaldığı sürece cevaplarımızı alamayacağız. Ama daha önemli olan, ona yardım edebilmemiz için nedenini bulmak.

Phoenix'in koruyucu kucağından çıkarken Maddie, "Ama onda yanlış bir şey yoktu," diye tartıştı.

"Bunu daha önce denedi mi?" diye sordu.

Bildiğim kadarıyla değil, diye yanıtladı Maddie. Yaklaşıp Ayla'nın yanına oturdu.

"Oyunda birçok faktör olabilir. Bunların en büyüğü depresyondur. Belli ki onu bunu yapmaya iten bir şey vardı. Kabus mu görüyor?"

Gözlerim genişledi. Ayla kabus görüyor. Hatta üzerinde kan olduğuna dair halüsinasyonlar görüyordu."

"Kabuslar, halüsinasyonlar ve bir intihar girişimi," dedi Sam, bakışları hâlâ Ayla'daydı. "En iyi tahminim travma sonrası stres bozukluğu."

"Kahretsin," diye yemin ettim, parmaklarımı hayal kırıklığıyla saçlarımdan geçirerek. Tam karşımdaydı. Bu çok barizdi ve yine de görmedim.

Ya da ben görmek istemiyordum . Onun acısını kabul etmeyi reddetmişim.

Nikolay'ın duvardan uzaklaştığını gördüm ve koruyucu bir adım attı. Sam'e beklentiyle bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu.

TSSB? diye sordu. "Yani ona bir şey mi oldu?"

"Mantıklı olan tek şey bu. Herhangi bir şey olabilir. Tecavüz, taciz veya bir şeye tanık oldu, "diye açıkladı Sam. "Kabuslar, halüsinasyonlar gördüğü noktaya kadar onu etkileyen bir şey oldu ve o kadar ileri gitti ki intihara bile teşebbüs etti."

Hiçbir şey söylemedi, diye fısıldadı Maddie.

"Pek çok TSSB hastası hiçbir şey söylemiyor. Ayla bizi yeterince tanımıyor. Hasta ile deneyimini paylaştığı kişi arasında çok fazla güven olması gerekiyor."

"Bununla nasıl başa çıkacağız? Ona nasıl yardım ederiz? Onun böyle yaşamasına izin veremeyiz." Maddie yeniden paniğe kapıldı, sesi bir oktav yükseldi.

Nikolay arkamdan, "Ona yardım edeceğiz," dedi. Ayla'yı yerde kanlar içinde bulduğumuzdan beri söylediği ilk sözler bunlardı.

"Ama nasıl?" diye bağırdı, sesinde korku vardı.

"Öncelikle ona karşı sabırlı ve anlayışlı ol. Bir şey söylemezse itmeyin. Onu ikna edebilirsin ama çok fazla değil. TSSB hastasıyla baş etmenin en iyi yolu, olabildiğince sevgi dolu olmaktır. Onu önemseydiğini ve desteklediğini göster. Kendini yalnız hissetmesine izin verme. Şaka. Ruh halini hafiflet. Mutlu olduğundan emin ol," diye önerdi Sam.

Bir tetikleyici olmalıydı. Boynumu hayal kırıklığıyla ovuşturarak oradaki gerilimi gidermeye çalıştım ama faydasızdı. Kaslarım gergin ve gergindi. Başım zonkluyordu. Midem bulandı ve kalbim acıyordu.

Ayla'nın hareketsiz bedenine bakarken o kadar kaybolmuştum ki neredeyse Sam'in söylediklerini kaçıracaktım.

"Ona bir antidepresan yazacağım. TSSB'sini tedavi etmeyecek ama şimdilik onu sakinleştirebilir ve daha az üzgün, endişeli veya gergin hissetmesini sağlayabilir. Ayrıca ona uyku hapi vereceğim. Kabusları uzak tutabilir. Bir seferde çok fazla almadığından emin ol, dedi Sam. "Haplara erişimi olmaması için hapları ondan uzak tutmanı öneririm. Biriniz ona ilaçları öngörülen zamanda vermekle yükümlü olmalı."

"Yapacağım," dedi Maddie.

"İyi. Onunla ilgilenilmesi gerekiyor. Nazik olmak."

Nazik _ Bu bizim sözlüğümüzde yoktu. Nazik nedir bilmiyorduk.

"Patron. Ayrılabilir miyim? Sam birkaç dakikalık sessizliğin ardından sordu.

Ayla'dan gözlerimi ayırmadan başımı salladım.

Phoenix'in arkamdan, "Maddie, temizlenmen gerekiyor," dediğini duydum.

"Önce Ayla'nın üstünü değiştireyim. Kanla kaplı. Nevresimi de değiştireceğim ve sonra gideceğim," dedi Maddie.

Maddie odadan çıkmamızı talep ettikten sonra kapının dışında bekledik. Hiçbirimiz konuşmadık.

tempo tuttum Ayla'sız geçen her dakika tam bir ıstıraptı. O bu haldeyken ondan uzak kalmak hoşuma gitmiyordu. Bu düşünce beni ürpertti. Vücudumda dolaşan tüm duygular bana yabancı geliyordu. Ayla bana kontrolümü kaybettiriyordu.

Kahretsin, kontrolümü *çoktan* kaybetmişim ve henüz farkına bile varmamıştım. Cildimin derinliklerindeydi. Ayla soğuk, duygusuz kalbime...hissettirdi. acı hissettim üzüntü hissettim Hepsi onun için.

Duvara yaslanarak başımı yenilgiyle vurdum ve gözlerimi kapatıp iç çektim.

Kapının açıldığını duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı ve duvardan uzaklaştım. "Uyandı mı?" Diye sordum. Maddie üzgün bir şekilde başını salladı.

"Ona göz kulak olacağım," dedim, odanın içinde yürürken sesim kesinlikle çınliyordu. Kapıyı arkamdan kapatarak Ayla'nın yatağının yanındaki tahta sandalyeyi çekip ağır ağır oturdum.

Ona dokunmam, onu hissetmem gerekiyordu. Gerçekten yaşadığından, nefes aldığından ve gerçek olduğundan emin olmak için. Sandalyemde öne doğru eğilerek başparmağımı nazikçe parmaklarının üzerinden ovuşturdum ve ardından bileğinin bandajlarla kaplı olmayan iç kısmına doğru ilerledim. Oradaki hassas cildi okşadım ve baş parmağımı sabit nabzında gezdirdim.

Duygularımı ve hislerimi nasıl gizleyeceğimi öğrenmiştim ama bu kadın her şeyi nasıl değiştireceğini biliyordu. Onu tanıdığım kısa süre içinde bana yirmi iki yılda hissettiğimden daha fazlasını hissettirdi.

Elimi çekip saçlarımdan geçirdim. Zayıflıklar için zaman yoktu. Ve duygular kesinlikle bir zayıflıktı. Bu sadece beni öldürürdü.

Ayla'nın yanına oturup uyanmasını beklerken bu düşüncüyü beynime kazımaya çalıştım.

Ve nihayet uyandığında, duygularımı kontrol altında tutmuştum. Yüz hatlarımı kayıtsız olmaya çalışarak, onun yatakta kıpırdandığını görünce sandalyemde doğruldum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kafası karışmış bir şekilde tavana baktı. Yüzünü buruşturduğunu gördüm ve yavaşça yüzünü bana döndü. Gözleri büyüdü ve şok olmuş bir nefes verdi.

"Günaydın," dedim.

"Günaydın..."

"Nasıl hissediyorsun?"

Alnı kırıştı ve derin düşüncelere dalmış görünüyordu. "Bilmiyorum. Garip. Başım ağrıyor."

Ayla elini kaldırdı ama yine yüzünü buruşturdu. Kollarına sarılı bandajları görünce gözleri iri iri açıldı. Dondu, eli hâlâ yüzünde havadaydı.

"Hatırlıyor musun?" diye sordum öne eğilerek.

Birkaç saniye sessiz kaldı ve sonra yavaşça ve ihtiyatla başını salladı.

"Ayla neden yaptın?" Sorularıyla onu korkutmamaya çalışarak sesimi yumuşak tutmaya çalıştım.

Ama cevap vermedi.

İçini çekti ve eli tekrar şiltenin üzerine düştü. Bakışları tekrar tavana kaydı ve kasıtlı olarak benimle göz teması kurmaktan kaçındı.

Bizimle konuşmazsan sana yardımcı olamayız Ayla. Ve yardım etmek istiyoruz," diye fısıldadım. "Bir şey söyle," diye yalvardım cevap vermeyince.

Sanki artık orada değildim.

Elimi onunkinin yanına koydum, parmaklarımız arasında sadece birkaç santim vardı.

"Ayla." Derin bir nefes alıp hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Tahmin edebilirim. Ama varsaymak

istemiyorum. Asıl gerçeği senden duymak istiyorum. Bir şey söylemek. Herhangi bir şey."

Ondan hiçbir kelime çıkmadı.

Hiç bir şey.

İnatla sessiz kaldı.

Diğer elimi yorgun bir şekilde yüzümü ovuşturdum ve hüsrana uğramış bir şekilde nefes vermeden önce burun kemerimi çimdikledim.

Bu düşündüğümünden daha zordu.

Aramızda geçen birkaç dakikalık sessizliğin ardından daha da yakınlaştım. "Düşündüğünden daha değerlisin," diye fısıldadım usulca, sözlerin onu biraz etkilemesini umarak. "Başkalarına mutluluk getiriyorsun. Işık getir Ayla. Seni önemseyen insanlar var. Yardım etmek isteyen insanlar. Yardım edelim."

Ama tepki vermedi. Tavana bakmaya devam ederken, neredeyse gözünü bile kırpmadan bedeni kaskatı kaldı.

Ayla'nın yaşadığı adaletsizlikten nefret ettim. Gerçeği bilmek istedim. Hayır, gerçek için çaresizdim. Onun kim olduğunu ve onu kimin incittiğini öğrenmem gerekiyordu.

Ellerimize baktım. Yan yanaydılar ama dokunmuyorlardı. Parmaklarımı onunkilere yaklaştırdım, yoğun gerilim ve ıstırapın dalgalar halinde üzerinden yuvarlandığını hissettim.

"Sana dokunabilir miyim?" Diye sordum.

Sorumla gözlerinin şokla büyüdüğünü görmek için tam zamanında bakışlarımı yukarı kaydırdım. "Elini tutabilir miyim?" diye mırıldandım, ondan bir tepki daha bekleyerek.

Ama Ayla sessiz kaldı. Yeşil gözleri yine odağını kaybetmişti. Mümkünse, daha da gerginleşti ve ben çok mu, çok mu hızlı ittim diye endişelenmeye başladım.

Ayla cevap vermek yerine elini yavaşça hareket ettirdi. Ama bana doğru hareket etmedi. Bunun yerine elini çekip karnının üzerine koydu.

Aldığım tüm cevap buydu. Ama çok şey anlattı.

Kendini kapatıyor ve herhangi bir teselliye reddediyordu.

Sert bir nefes verdim ve ayağa kalkarken iç çektim. "Sadece sevildiğini bilmeni istiyorum. Önemlisin. Maddie'ye. Lena'ya." Duraksadım ve güçlkle yutkundum. Ve *bana* Ama yüksek sesle söylemedim.

Sessizlik.

Ayla gözlerini kapattı, etkili bir şekilde beni dışladı. Münzeviydi. Tepkisiz.

Arkamı dönüp uzaklaşmadan önce ona son bir kez baktım. Ondan uzağa attığım her adım acı vericiydi ama kendimi onları atmaya zorladım.

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Olanları düşünmek ve kabullenmek. Ama söylediğim kelimeleri duymasını umuyordum.
Çünkü onlar gerçektir.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 34

Ayla

Önceki gece bir bulanıklık gibi geldi. Alessio ve diğerlerinin beni bu şekilde bulmasından utanıyordum. Zayıf anımda beni görmeleri gerekiyordu.

Alessio bana sorular sormaya devam etti. Gerçeği açıklamam için beni ikna etti. Sözleri suyun altına giriyormuş gibi geldi ve vücudum yüzüyormuş gibi hissettim.

Yalvardı. Kandırdı. Sesi çaresiz geliyordu. Bana düşündüğümde daha değerli olduğumu söyledi ama yine de cevap veremedim.

O yanıyordu. Benim hiçbir değerim yoktu. Ben bir fahişeydim. Kirli. Kullanılmış. Ben sadece boş bir gemiydim.

Sözleri yalan söylediği için incitmişti.

Çılgılık atmak istedim. Ondan nefret ettim. *Yalan söylemeyi bırak lütfen* . Kalbim ağrıyordu. Çok acıttı. Ben mutluluk getirmedi. hafif değildim Ben karanlıktım. Kimse umursamadı. Ben kendi başımaydım.

Alessio daha yakına eğildi ve sıcaklığını yatağın üzerine koyduğum elimin yanında hissettim. Eli benimkine yakındı. Çok yakın ama dokunmuyor.

"Sana dokunabilir miyim?"

sert çıktım *hayır* . Bana dokunamazdı. O an bir erkeğin dokunuşuna dayanabileceğimi düşünmemiştim. Ya da herhangi birinin dokunuşu.

Havada parçalanıp kaybolacak gibiydim.

Lütfen ayrıl. Lütfen git. Beni bırak.

Keskin bir nefes üflediğini duydum ve ayağa kalkıp sandalyeyi itti. O gidiyordu.

"Sadece sevildiğini bilmeni istiyorum... sen önemlisin. Maddie'ye. Lena'ya," diye mırıldandı Alessio nazikçe.

Sözleri kalbime dayanmış keskin bir bıçak gibiydi.

Gözlerimi kapatarak ona sadece sessizlik verdim. Hiçbir şey söylemedim. Yapamazdım.

Sözleri incitti. Keşke yapmasalardı ama onun yalanları zaten kırık olan kalbimi kırdı. Ona güvendim ama o beni yalanlarla besledi.

Uzaklaşırken, artık onu duymayana kadar ayak sesleri azaldı. Kapının kapanma sesini duyduğumda derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

Parmaklarımı engibeli bandajların üzerine sürttüm ve kapalı göz kapaklarımın arkasında gözyaşları oluşmaya başladığında burnum karıncalandı. Böyle bir adım atacağım hiç aklıma gelmezdi. Bunun olduğunu hatırlamıyordum bile. O kadar kaybolmuş, o kadar uzaklaşmışım ki ne yaptığının farkında değildim.

Ama bilincimi kaybettiğimde hissettiğim sessizliği hatırlıyorum. Güzel hissettirdi. Güçlendirici. Bir kez olsun duygularımın kontrolü bendeymiş gibi hissettim. Ancak bunun yanlış olduğunu biliyordum.

Gözümden bir damla yaş süzülürken yorganı çenemin altına kadar çektim. Sol tarafıma dönerek pencereye baktım ama yine de gözlerimi kapalı tuttum. Gözyaşlarının izini silerken iç çektim ve yorgunluğun bedenimi ele geçirmesine izin verdim.

Birkaç dakika sonra tekrar uyudum. Ve Alessio'nun sesi beni hiç terk etmedi.

"Düşündüğünden daha değerlisin."

Gözlerim aniden açıldı ve kapımın açıldığını duyduğumda uykulu halimi hızla uzaklaştırdım. Vücudum sertleşti.

Birkaç saniye sonra yatağımın yanımda hareket ettiğini hissettim ve gül parfümünün kokusu burnuma geldi.

Maddie.

Yukarı baktım ve bana baktığını gördüm, yüzü üzgündü. Gözleri kızarmış ve şişmişti ve bitkin görünüyordu.

Hey, diye fısıldadı.

"Hey," diye yanıtladım yumuşak bir sesle.

Birkaç saniye sessizce bana baktı ve sonra burnunu çekti. Gözlerinin akmayan yaşlarla dolduğunu gördüğümde gözlerim kocaman açıldı.

"Bunu bir daha asla yapma," dedi yanaklarından aşağı düşen yaşları hızla silerek.

Maddie. Ağladığını görünce göğsüm inanılmayacak kadar sıkıştı.

"Sen... biliyorsun... seni böyle görmek... ne kadar zordu. Seni bu halde mi bulmak?" Ağladı.

Suçluluk kalbimi ve bedenimi sararken gözlerimi kapattım.

"Bunu bir daha asla yapamazsın Ayla. Yapamazsın."

"Üzgünüm."

Maddie saçlarını yüzünden çekti ve düşen gözyaşlarını sildi.

"Ayla, yardımcı olabiliriz. Sadece söylemelisin. Benimle konuş. Lütfen. Seni böyle göremiyorum. Bunu hak etmiyorsun. Yardım edelim," diye fısıldadı, eli yavaşça yukarı doğru hareket ederek başımın üzerinde durdu. Saçlarımı okşadı, gözleri hala benimkilerdeydi. "Üzgünüm."

Üzgünüm? Neden üzgündü? Kafam karışmış bir halde ona göz kırptım ve üzgün bir şekilde başka tarafa baktı.

"Bilmeliydim. Fark etmeliydim ama bunun yerine senin mutlu olduğuna kendimi inandırmıştım. Senin için orada olmalıyım.

"Hatalısınız." Sonunda oturur pozisyona geldiğimde, Maddie'nin elini ellerimin arasına aldım. "Mutluydum," diye itiraf ettim. "Şimdiye kadarki en mutlu halim. Ve bana bunu verdin. Sen. Lena. Alessio."

Bana şaşkınca baktı, gözlerinde şüphe vardı. Yalan söylediğime dair herhangi bir ipucu bulmaya çalışıyor gibiydi. Ama değildim. Hayatımda söylediğim en doğru sözlerdi.

Sertçe yutkunarak içimdeki küçük kararlılığı kavradım. "Dün gece bir kabus gördüm."

Belki ona söyleyebilirdim. Bütün gerçek değil. Ama bir kısmı. Belki o zaman anlardı.

"Pek bir şey hatırlamıyorum ama korkunçtu. Bu kötü oldu. Çok acıdı," diye fısıldadım. "Uyandığımda bile beni bırakmadı. Sadece gitmesini istedim. Sadece sessizlik istedim."

Gözleri büyü müştü ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Bu kabuslardan çok mu görüyorsun?" diye nazıkçe sordu, bana kederli gözlerle bakarken yüzü yumuşadı.

Ona bakıyordum ama kabuslarımın görüntüleri önümde yanıp sönerken onun hemen ötesine bakıyordum. "Evet. Çoğu zaman," diye fısıldadım, sesim biraz kaybolmuş gibiydi. Ve ben de tam olarak böyle hissediyordum. Kayıp. Artık nereye ait olduğumu bilmiyordum. Ne hissedeceğimi, ne isteyeceğimi bilmiyordum. "Onlara bir süredir sahip değildim. Ama dün gece geri geldi," diye itiraf ettim. Kabus görmememin tek sebebi Alessio'ydu. Ceketinden dolayı. Ama huzurum elimden alındı."

"Uzak durmasının ve tekrar geri gelmesinin bir nedeni var mı?" diye sordu Maddie, temkinli bir sesle. Parmaklarını benimkilere sardı ve yatıştırıcı bir şekilde onları ovuşturdu.

Omuz silkerek, onunla göz teması kurmaktan kaçınarak bakışlarımı kaçırdım. Bu benim sırrımdı. Ona söyleyemedim. Kafamda bile acıklı geliyordu. Bunun Maddie'ye ne kadar kötü geleceğini tahmin edebiliyordum.

"Tamam," dedi. İtmediği için minnettardım. "Bana söylediğin için teşekkür ederim." Elimi teselli edercesine sıkı.

sessizce başımı salladım.

"Ayla, benimle her zaman konuşabilirsin. Senin için buradayım. O yüzden ne zaman hazır olursan seni bekliyor olacağım. Ben zorlamayacağım. Bu senin seçimin. Ama senin için burada olduğumu bil. Sadece ben değil, annem ve Alessio da. Ve diğer herkes. Maddie öne doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Karanlık tünelin sonunda her zaman ışık vardır," diye fısıldadı geri çekilmeden önce. Sözleri nefesimi kesti ve yaşlar yine gözlerimin arkasını yaktı.

Maddie burnumu çektim

"Şşşt, buradayım," dedi kollarını bana dolayarak. Başımı omuzlarına gömdüm ve ağladım. Yıllarca bana bahsedilen acılar için ağladım. Yaşamak zorunda olduğum acı dolu hayat için ağladım. Umutsuzluğuma ağladım.

Ve bana gösterilen nezaket için ağladım. Düşmanlarım olmaları gerekiyordu ama bunun yerine bana hayatım boyunca gördüğümde daha fazla iyilik göstermişlerdi.

Maddie sırtımı teskin edercesine ovuştururken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Sorun değil. İyi olacak. İyi olacaksın, diye fısıldadı, sesi yumuşak ve şefkat doluydu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Ama gözyaşlarım kurduğunda tamamen tükenmiş hissettim. Ama daha hafif. Kalbim eskisi kadar acımıyordu ve daha iyi nefes alabiliyordum. Daha sakin.

Maddie bana cesaret verici bir şekilde gülümsediğinde gözyaşlarımı sildim.

"Acıkmış olmalısın," dedi konuyu değiştirerek. Anlayışına minnettardım. Başımı salladım ve avucumu karnımın üzerine koydum.

"Biraz," diye yanıtladım.

"Tamam aşkım. Kımıldamamak. Sana kahvaltını getireceğim."

"Bekle," diye seslendim kapıya yaklaştığında. Maddie durdu ve tekrar benimle yüz yüze geldi.

Gergin bir şekilde dudaklarımı ısırarak yüzüme düşen birkaç tutam saç ıttım. Lena nerede? diye sordum, sonunda sormaya korktuğum soruyu dile getirdim.

Maddie gülümsemesini kaybetti. "Annem aşağıda. Aşağıya indiğimde, senin uyanık olduğunu ona haber vereceğim. O kadar hızlı gelecek ki gözünü kırpmaya vaktin olmayacak."

"Sinirli mi?" Davranışlarımla onları hayal kırıklığına uğrattığımı ve incittiğimi biliyordum. Ama Lena'nın bana kızmasını istemedim.

Maddie hızla başını salladı, sorumla gözleri kocaman açıldı. "Hayır," dedi nefes nefese. "Asla. Ayla, annem çok endişelendi. Uyandığın için mutlu olacak. Sana asla kıyamaz."

"Tamam," diye yanıtladım, kalbim tekrar düzenli bir şekilde atmaya başladı.

Maddie bana bir kez daha gülümsedi ve sonra göz kırptı. "Hemen döneceğim."

"Tamam aşkım."

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 35

Işığı kapatıp banyodan çıkarken küvetin yanına bakmaktan kaçındım. Tertemizdi ama anıların geri gelmesini istemedim.

Yatağıma ilerleyip kenarına oturdum. Güneş batıyordu ve odaya açık turuncu bir ısıltı saçarak içini huzurla dolduruyordu.

Günün çoğunu uyuyarak geçirmiş olmama rağmen hala yorgun hissediyordum. Maddie bana kahvaltayı getirdikten sonra Lena gelmişti. Yüzündeki ifade kalbimi kırmıştı. Beni azarlardı. Ağladı. Birlikte ağladık.

Daha sonra beni yatağa çekti ve tatlı sesi beni uyuttu. Elleri saçlarımı rahatlatıcı bir şekilde okşuyordu ve ben uykuya dalarken dudaklarımda küçük bir gülümseme vardı.

Belki de Alessio haklıydı.

Belki de sevildim. Umutsuzca buna inanmak istedim.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Evet?" Ona doğru bakarak seslendim.

Kapı yavaşça açıldı ve Nikolay'ın içeri girdiğini görünce ağzım açık kaldı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, sesi her zamanki gibi duygusuzdu.

"Tamam aşkım..."

Burada ne yapıyordu?

"Gerçekten öyle misin?" Bana beklentiyle bakarken başını iki yana salladı. Ellerimi yatağa koydum ve dalgınlıkla üzerinde desenler çizdim. Varlığı odayı daha küçük gösteriyordu ve koyu, yoğun bakışları omurgamdan aşağı bir ürperti geçmesine neden oluyordu.

"Ben... daha iyi hissediyorum," diye düzelttim kendimi. Başıyla onayladı ve gözlerini üzerimde tuttu. Nikolay bir saniyeliğine düşünceli göründükten sonra ileri doğru yürüdü ve önümde durdu.

Gerginliğim artarken sırtımdan ter damlacıkları akıyordu. Neden buradaydı? Benimle alay etmeye mi geldi? Bu düşünce beni ürpertti.

Sessizce birbirimize baktık ve sonra o hareket etti. Gözlerini benden ayırmadan ceketini çıkardı ve yanındaki sandalyeye koydu. Beyaz gömleğinin düğmelerini açmaya başladığını gördüğümde gözlerim kocaman açıldı.

"Ne... bunlar..."

"Bu yarayı nasıl aldığımı biliyor musun?" diye sordu, yüzünü işaret etmek için elini kaldırarak. Gözlerimi göğsünden çekip yukarı baktım. Gözleri boştu ama dudakları sert bir çizgi halinde incelmışti.

Çoğu zaman yüzündeki yara izine bile dikkat etmemiştim. Muhtemelen onun soğuk ve kızgın yüzüne bakmaktan her zaman kaçındığım içindi. Ama şimdi yara izini gösterdiği için ona baktım. Yara izi sağ kaşından çenesine kadar uzanıyordu. Derindi ve büzülmüş bir kesik gibi görünüyordu.

Çok acıtmış olmalı. Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum ama bunu nasıl anladığını merak ettim.

Sonunda sorusuna başımı salladığımda, başını salladı ve gömleğinin düğmelerini açmaya devam etti. Nikolay benden uzaklaştı ve karşı duvara bakarken bana sırtını verdi. Bir anda gömleğini çıkardı.

Elimi kaldırıp ağzımı kapatırken gördüğüm manzarayla nefesim kesildi.

"Aman Tanrım," diye nefes verdim.

Sırtı yara izleriyle kaplıydı. Eski görünüyordular ama hiçbirisi solup gitmemişti. Bazıları uzun ve derindi. Çektiği ıstırap.

Bedeni benim nefes nefese kalmamla gerilirken sırt kaslarının kasıldığını gördüm. Nikolay bana döndü ve bu sefer gözyaşları görüşümü kör eden bir inilti çıkardım.

Göğsü ve midesi de yara izleriyle kaplıydı.

"Nasıl?" diye bağırdım.

"Altı yıl önce İtalyanlar tarafından kaçırıldım. Neredeyse dört hafta boyunca beni esir tuttular, gece gündüz işkence ettiler. Bilgi istediler."

Kalbim onun sözleriyle tökezledi ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. İtalyanlar? Aman Tanrım. Hayır. Başka biri değil.

Ailem kaç kişiyi yok etti?

"Yaptın mı? Yani, bir şey söyledin mi?" Bakışlarımı onun yaralı göğsünden ayırmadan fısıldadım.

Kıkırdadığını duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. Kafasını sallayarak içini çekti. "Hayır Ayla. Hiçbir şey dökmedim. Alessio için kurşun yerim. Gerçekten ona ihanet edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Hayır, ona ihanet edeceğini düşünmemiştim. Nikolay soğuk ve sertti. Duygusuz görünüyordu ama burada geçirdiğim kısa sürede gördüğüm kadarıyla sadıktı. Ve Alessio'nun koruyucusu.

Alessio için kurşun yiyeceğini söylediğinde ona inandım. Sözleri söylerken gururlu görünüyordu.

"Alessio ve diğerleri beni bulduğunda zar zor hayattaydım. Şiddetli kan kaybı, sinir hasarı ve beyin şişmesi nedeniyle üç hafta komada kaldım." Nikolay duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Uyandığımda yeniden yürümeyi öğrenmek zorunda kaldım. Ve iki gün sonra bana TSSB teşhisi kondu.

İtirafıyla kalbim kırıldı. Bunu hiç beklemiyordum. İfadesi sertleşmiş olsa da gözlerinde bir acı parıltısı gördüm. Ve içimde birikmiş olan gözyaşları yanaklarımdan serbestçe aşağı akıyordu. Gözyaşlarımı görünce Nikolay'ın gözleri genişledi ve güçlkle yutkundığında boğazının neredeyse acıyla hareket ettiğini gördüm.

Kabuslar, halüsinasyonlar, derin öfke, depresyon ve kendinden nefret etme. Hayatımın bir sabiti haline geldiler," diye devam etti, gözlerini benimkilerden ayırdı.

Acısı benimle konuştu. Çünkü nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Şakağıma silah doğrulttuğumu, her şeyi bitirmek istediğimi hatırlıyorum," dedi.

HAYIR.

"Ama Alessio beni vazgeçirdi. Victor. Anka kuşu. Artur. Lena. Hepsi oradaydı. Umursuyorlardı. Bugün onlar sayesinde hayattayım" dedi.

Yüzündeki soğuk ifade kaybolup, ifadesi yumuşadığında derin bir nefes aldım.

"Bunu sana neden anlattığımı merak ediyor olmalısın?" Başını sallamadan önce sert bir kahkaha attı. "Bunu sana söylüyorum çünkü anladığımı bilmeni istiyorum. Her ne yaşıyorsan, anlıyorum. *Anlıyoruz* . Bu konakta kimse mükemmel değildir. Bazılarımızın acı dolu geçmişleri varken bazılarımızın daha az acı dolu geçmişleri var. Ama biliyoruz. Anlıyoruz. Ve yardım etmek istiyoruz."

Nikolay az konuşan bir adamdı ve bunu bana söylemesi nefesimi kesti.

Belki anlarlardı ama ben yine de düşmanın kızıyordım.

Belki başka biri olsaydım, belki Abandonato olmasaydım, fark etmezdi. Ama benim Alfredo'nun kızı olduğumu bilseler yine aynı şekilde hissederler miydi? İtalyan? Nefret ettikleri aynı aile.

"Senin neler yaşadığını bilmiyorum. Ama buraya kadar geldiyseniz, o zaman bir savaşçısınız. Zayıf değilsin," diye devam etti şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle.

Nikolay yavaşça bana doğru ilerledi ve sadece birkaç santim ötemde durdu. O kadar yakındı ki bacakları neredeyse benimkilere değiyordu. Gergin bir şekilde yutkundum ve oturduğum yerden ona bakmak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım. O kadar uzundu ki başımın tepesi ancak karnına geliyordu. Ağlamaklı gözlerle ona kırıştıtırırken Nikolay üzerimde yükseldi.

Zifiri kara gözleri yoğun ve deliciydi, okunması imkansızdı ve gün batımının parıltısında parlıyorlardı.

Kolumda bir sıcaklık hissettiğimde gözlerim kocaman açıldı. Yavaşça bandajlarımın üzerine koyduğu eline baktım. Başparmağını ileri geri ovuşturarak midemin alt üst olmasına neden oldu.

Sen bundan daha değerlisin, diye fısıldadı.

Sözleri üzerine Alessio'nun bu sabah söylediklerini hatırladım. Sesi beynimde çınladı. " *Düşündüğünden daha değerlisin.* " Bir hıçkırık koptuğunda elimi kaldırıp ağzımı kapattım.

"Sen bir dövüşçüsün Ayla. Öyleyse savaşmaya devam et. Şimdi pes etme." Elini çekip geri çekilmeden önce son bir kez kolumu nazikçe okşadı.

Sessizce uzaklaştı ve ben ağlamaya devam ettim, gözlerim hala sargılı koluma sabitlenmişti.

Kendimi hiçbir zaman bir savaşçı olarak düşünmedim. Zayıftım. Kırık.

Ama bana savaşçı demişti. Haklıydı, buralara kadar gelmiştim. Yıllarca işkenceye katlandım, öyleyse neden şimdi pes ediyordum?

Yatağa uzandım ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya devam ederken tavana baktım.

"*Düşündüğünden daha değerlisin.*"

Alessio'nun sesi kafamı defalarca tekrarlayıp duruyordu. Maddie, Lena, Alessio ve Nikolay vardı. Beni anladılar. Sorgulamadılar. Sadece kabul ettiler.

Belki de önemliyim, diye düşündüm.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama yine de düşüncelerimde kaybolmuştum ki kapının tekrar çalındığını duydum. Yatakta doğrulup "Gel" diye seslendim.

Kapı açıldı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Maddie içeri girdi. Ve elinde büyük bir pembe çiçek buketi vardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu neşeyle.

"Güzel," diye cevap verdim, gözlerim çiçeklerde. Çok güzellerdi. Onları işaret ederek merakla Maddie'ye baktım, "Bunlarla ne yapıyorsun?"

Ela gözleri parladı ve bana tekrar gülümsedi. "Onlar senin için, aptal."

"Benim için?" diye sordum hayretle.

"HI-hı. Onlar pembe calla zambakları, diye yanıtladı komodinime doğru yürürken. Maddie bunları koymak için diğer çiçekleri çıkardı.

"Çok güzeller." Gözlerimi onlardan alamıyordum.

Maddie yaptığı şeyde duraksadı ve bana doğru döndü. "Alessio senin için aldı," dedi yavaşça. dedi Bir an önce iyileşmek için."

Sözleri üzerine sırtım dikleşti. Şaşkınlıkla ona baktım, gözlerim sorularla doluydu. Gülümsedi ve başını salladı.

Ellerimi uzatarak "Tutabilir miyim?" diye fısıldadım.

Bana çiçekleri verdi. Parmaklarımı saplara doladığım anda onları kendime yaklaştırdım ve tatlı kokuyu içime çektim. Canlandırıcı kokuyordu. Tatlı.

Ama kalbimin hızla çarpmasına neden olan bu değildi.

Daha önce kimse bana çiçek vermemişti. Hiç kimse.

Ama Alessio bana çiçek aldı. Bana çiçek veren ilk kişi oydu. gelmiş geçmiş en güzel çiçekler.

Kalbim yerinden fırladı ve dudaklarıma yayılan minik gülümsemeye engel olamadım. Küçük ve zayıftı ama yine de bir gülümsemeydi.

Buketi göğsüme yakın tutarak, "Çok güzeller," diye fısıldadım tekrar.

"Biliyorum," diye fısıldadı Maddie.

Ona baktım ve doğrudan gözlerimin içine bakarak gülümsedi, "Bir kez olsun, onun *seçimine katılıyorum* ." Anlamadığım bir şeyler mırıldandı ama umursamadım.

Tek umursadığım elimde tuttuğum çiçek buketiydi. Onları tekrar yüzüme yaklaştırarak tatlı kokusunu içime çektim.

Seviliyorsun. Önemlisin.

Gözlerimi kapatırken Alessio'nun sesi kafamın içinde cınladı.

Bana bu sözleri ilk söylediğinde onlardan nefret ettim. Ondan nefret ettim. Kalbimin derinliklerine inmişler, beni incitmişlerdi. Yine de tam şu anda, aynı sözler bana huzur getirdi.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 36

Alessio

Zihnim Ayla ile dolu ofisimde volta atıyordum. Bütün lanet gün boyunca tek düşünebildiğim oydu. Yüzünden kurtulamadım. Onu kollarımda tutarken narin vücudu, etrafımızı saran kanı.

Ayla'ya gitmemek için kendimi ofise kilitlemişim. Zamana ihtiyacı var, dedim kendi kendime. Ama tek istediğim rahatlık sunmakken ondan uzakta olmak bir mücadeleydi.

Sadece açmasını istedim, yine de inatçı kaldı.

Kapı çaldığında, gelen kişiye homurdandım. Kapı açıldı ve arkamı döndüğümde Nikolay'ın içeri girdiğini gördüm.

"Bu yüzden?" Kapıyı kapattığında sordum. "Bir şey söyledi mi?"

Nikolay'ın yüzü ifadesizdi, bana kayıtsızca bakarken kaşları çatılmıştı. Sorum üzerine başını salladı ve sonra iç geçirdi.

Ayla, söylediğim tek kelimeyi dinlemeyi reddederek bana yaklaşıncı, başından geçenleri Nikolay'a anlatırsa belki onunla bağlantı kurar diye düşündüm. Az konuşan bir adamdı. Olanlar hakkında konuşmaktan nefret ediyordu ama beni reddetmeyeceğini biliyordum. Düşüncelerimi masaya koyar koymaz Nikolay başını salladı ve hiçbir şey söylemeden gitti.

Belki Ayla açılır diye umutlanmışım. Bana ya da Maddie'ye değilse de belki Nikolay'a. Ama açıkça yapmadı.

"Hiçbir şey?" Bir adım geri çekilip masaya yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Hayır, patron. Denedim ama hazır değil. Yakın zamanda hazır olacağını sanmıyorum, diye yanıtladı Nikolay.

Sesinden bir anlayış sezdim. Sonunda TSSB'sinin üstesinden gelmesi yıllarını aldı ve şimdi bile tam olarak iyileşmemiştir.

"Sadece ona zaman vermemiz gerekiyor," diye devam etti, sesi biraz yumuşadı. Ayla'yı özüne kadar anlayan biri varsa o da Nikolay'dı.

Elimi saçlarımdan geçirip hayal kırıklığıyla içimden küfürler savurdum.

"Onu fazla zorlayamayız."

"Biliyorum," dedim ona ters ters bakarak.

"Şimdi ne yapacaksın?" merakla sordu.

Ve bu cevabını bulamadığım bir soruydu. Ayla ile ne yapacağımı ya da nasıl başa çıkacağımı şaşırmıştım. O kadar kırılıp gitti ki, onu incitecek bir adım atmaktan korkuyordum. Ya da daha kötüsü, daha fazla kapanmasını sağlayın.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevapladım. Cevabım üzerine sustu. Oda gergindi ve arka bahçeye bakan büyük pencereye bakan Nikolay'a sırtımı döndüm.

"Ama çözeceğim," dedim inançla.

"Başka bir şey için bana ihtiyacın var mı?" Nikolay sordu

Başımı sallayarak onu kovdum. "HAYIR. Ayrılabilirsin."

İki elimi de masaya koydum ve öne doğru eğildim. "Ben seninle ne yapacağım Ayla?" diye fısıldadım, gözlerim pencereye sabitlenmişti.

Birkaç dakika uzağa baktıktan sonra doğruldum ve odadan çıkmadan önce takım elbise ceketimi üzerime silktim. Planım akşam yemeği için aşağı inmektir ama bunun yerine merdivenlere yaklaştıkça adımlarım sendeledi.

Sağıma baktığımda Ayla'nın odasına giden koridora baktım. Baştan çıkarıcıydı. Bütün günü ondan uzakta geçirdim ve şimdi sadece birkaç adım ötede duruyordum.

Ama ya beni görmek istemezse?

Belirsizliğin verdiği hayal kırıklığıyla parmaklarımı yumruk yaptım ve merdivenlerden aşağı bir adım attım ama sonra durdum.

"Siktir et!" Geri dönüp Ayla'nın odasına doğru yürümeden önce tısladım. Kapısının önünde durup derin bir nefes aldım ve kapıyı çalmadan önce hızla bıraktım. Cevap vermesini beklerken kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Kahretsin! Gergin miydim?

Farkına varınca yutkunarak bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladım. Kapıdan bir adım uzaklaştım ve onun tatlı sesini duyduğumda çıkmak üzereydim.

"Girin."

Bu yaptı. Bu iki kelime ve yumuşak sesi gitmeme engel olmaya yetti. Elimini kapı koluna koyarak yavaşça kapıyı açtı ve içeri girdi.

Ayla'yı yatakta oturmuş, yorganı bacaklarını örtmüş, düşünceli düşünceli duvarlara bakarken buldum. Odaya girdiğimde kafası bana doğru döndü.

"Alessio," diye fısıldadı, dudakları zar zor hareket ediyordu.

"Ayla." Birbirimize baktık, ikimiz de kelimeleri kaybettik.

İçgüdüsel olarak ileri doğru bir adım attım ve yanına yaklaşarak yatağının yanında durdum. Yeşil gözleri şaşkınlıkla bana baktı ve gergin bir şekilde dudaklarını yaladı.

Boğazımı temizleyerek "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Daha iyi," diye yanıtladı çabucak. Cevap vermesine bile şaşırdım. Yapacağını düşünmemiştim. Başımı iki yana sallayarak ona soran gözlerle baktım. Gözlerini benden ayırdı ve kucağına baktı, parmakları yorganın içinde kıvrılıyordu.

"Yemek yedin mi?" Etrafımızdaki havanın garipleştiğini hissettiğimde sorguladım. Onu görmek istiyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu kadınla ilgili hiçbir şey benim için bir anlam ifade etmiyordu ve ona karşı tepkilerim de hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kafamı karıştırdı. Ve çelişkili duygularım her şeyi daha da kafa karıştırıcı hale getiriyordu.

Ayla başını salladı. "Öğlen yemeğini biraz geç yedim. Bu yüzden aç değilim."

"Tamam aşkım."

Ayla yine sustu ve bu sefer ne diyeceğimi bilemedim. Bu yüzden bir kez daha boğazımı temizledim ve yatağından uzaklaşmaya başladım. Başını kaldırdı ve vücudunun hafifçe öne doğru hareket ettiğini gördüm. Ağzı bir şey söylemek için açıldı ama sonra kapattı.

"Sadece nasıl olduğunu görmek istedim," dedim nazıkçe, gözlerimi ondan ayırmadan. "Gitmeliyim. Dinlenmen lazım."

Ayla'nın omuzları düştü ve başını salladı, gözleri daha da hüznüldü.

Kaşları onun ifadesi karşısında çatıldı. Gitmemi istemiyor muydu? Ama o bir şey demeyince iç çektim ve arkamı döndüm.

Bir adım uzaklaştığım anda sesi beni durdurdu. "Bekle," diye seslendi yavaşça. Etrafımda dönerek onunla tekrar yüz yüze geldim.

"Evet?" Ani aramasıyla şaşkına dönerek, bana ne söyleyeceğini merak ederek sadece ona doğru başımı salladım.

Eli boğazına gitti ve sonra birkaç tutam saçını gözlerinin arkasına itti, elleri gerginlikten hafifçe titriyordu. Sesini yeniden bulmaya çalışırken gözle görülür bir çabayla birkaç kez yutkunduğunu gördüm. Şaşırtıcı bir sabırla bekledim.

"Ben...teşekkür etmek istiyorum...yani..." Sözlerinde tökezledi, her biri kötü bir şekilde kekeledi. Ayla hızla ağzını kapattı, dudakları sert bir çizgi oluşturdu. Kaşları çatıldı ve biraz sinirli görünüyordu.

Ayla gözlerini kapattı ve birkaç derin nefes aldı. İçini çekti ve sonra tekrar gözlerini açtı. "Çiçekler için teşekkürler," dedi o kadar hızlı bir şekilde ki neredeyse kaçıracaktım.

Yanakları güzel bir kırmızı renge büründü ve bakışları yere düştü. Beklerken ellerini defalarca yorgana sildi.

Ama tamamen kaybolmuştum.

Çiçekler?

O neden bahsediyor?

"Çiçekler?" diye tekrarladım, az önce ne söylediğinden hiç emin değildim. Neden çiçekler için bana teşekkür ediyordu?

Evet, dedi, başıyla komodini işaret ederek. Gözlerini takip ettim ve bir vazoda pembe çiçekler gördüm. Onlar güzeldi.

Ama benden değillerdi.

Maddie onları benim için aldığını söyledi. Çok güzeller," diye mırıldandı Ayla, tekrar ona dönmemi sağladı.

Maddie mi? Kahretsin. Bu kız. Ne halt düşünüyordu? Çenem öfkeyle seğirdi. Bu sefer sınırlarını aşmıştı.

Ayla bana bakarak, "Çok teşekkür ederim," diye fısıldadı. İfadesi nefesimi kesti. Yeşil gözleri parlıyordu ve yüzü yumuşamış, yanakları kızarmıştı.

Tatlı sözleri ve yumuşak ifadesi karşısında ona gerçeği söyleyemedim.

"Sağ. Çiçekler. Beğenmene sevindim," dedim.

"Evet," diye soludu, tekrar çiçeklere bakarak, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

Ayla çiçeklere baktı ve arkasını dönmeyince ben yavaş yavaş uzaklaşmaya başladım. "Gitmeliyim."

Tamam, diye fısıldadı.

"Tamam aşkım." Ona son bir bakış attıktan sonra bakışlarımı kaçırdım. Hızla odasından çıktım ve kapı arkamdan kapanır kapanmaz, öfkenin yerini almasına izin verdim.

Maddie, diye tısladım.

Ayla'nın odasından hızla uzaklaşarak aşağı indim ve doğruca Maddie'yi bulacağımı bildiğim mutfığa gittim.

Ayla'ya söylediği yalanlara attığım her adımda daha da sinirleniyordum. Mutfığa girerken yüksek sesle bağırdım, sesim kızgınlığım ve öfkemle yankılanıyordu.

"Maddie!"

Yerinden sıçradı ve nefesi kesilerek döndü, eli şok içinde göğsüne gitti. Gözleri kocaman açıldı ama beni görünce omuzları rahatlatarak çöktü. "Beni çok korkuttun."

"Alessio, neyin var?" diye sordu Lena, kızının yanına gelerek.

"Maddie ile konuşmam gerekiyor," diye homurdandım.

Lena'nın alnı şaşkınlıkla buruştu ve Maddie'ye baktı. "Şimdi ne yaptın?"

"Ben? Ben hiçbir şey yapmadım, diye yanıtladı, masum numarası yaparken sesi titriyordu.

Bir adım ilerleyip kolundan tuttum ve onu mutfaktan çıkarmaya başladım. Lena'nın arkamda iç çektiğini duydum ve "İşte yine başlıyoruz" diye homurdandı.

Maddie'yi duvara ittim, parmaklarım hala sıkıca kolunun etrafındaydı. "Canımı yakıyorsun, Alessio."

Onu bıraktım ve kollarını ovuşturarak bana baktı. "Bu yarın moraracak."

Ve umurumda değildi.

"Beni şimdi test etme, Maddie. Ayla'ya neden yalan söyledin? yüzüne tükürdüm.

"Ahh, bu." Gözlerini devirdi.

Kocaman gülümseyerek elini göğsüme koydu ve beni okşadı. "Bunu anladım. Sadece bana bırak. Her şeyi planladım. Düğün. Bebekler."

Şok içinde ona baktım. Maddie, diye uyardım.

"Alessio."

"Yeterli! Senin pisliğinle işim bitti." Parmağımı ona doğrultarak, bedenim öfkemin gücüyle titrerken ona baktım.

"HAYIR. Sen dur!" diye azarladı, aynı şiddetle dik dik bakarak. Adamlarımdan biri olsaydı, parmaklarım çoktan onun boynuna dolanırdı. Onu benim için çalışan biri olarak değil de bir kız kardeş olarak gördüğüm için şanslıydı. Maddie her şeyden paçayı sıyrabileceğini biliyordu, bu yüzden bunu avantajı olarak kullandı. Her. Bekar. Zaman.

"Neden bu kadar inatçısın? Neyi saklamaya çalışıyorsun, ha? Senin hislerin?" öfkeyle tısladı. "Ne oldu? Çok geç. Bunu Ayla'nın piyanoya dokunmasına izin vermeden önce düşünmeliydin. O senin için çalar çalmaz kendini ona verdin."

Her kelime kalbime bir bıçak gibi saplandı. Ve beni öfkелendirdi. Sözümü kesmeye başladım ama o devam etti, sesi öfkesinden titriyordu.

"Bilmediğimi mi sanıyorsun? Her gece piyano çalışıyor. Senin için. Alessio umursuyorsun ama yine de bunu saklamaya çalışıyorsun. Yapma. Dur ve bir kez olsun umursadığını kabul et. Neden bu kadar zor? Öfkenizin arkasına saklanmayı bırakın."

Kaşlarımı daha çok çattım ve "Maddie!" Sesim beklediğimden daha yüksek çıktı ve gözleri büyüdü. Kollarını göğsünde kavuşturdu, ağzı sımsıkı kapandı.

"Bana ne yapacağımı söyleme. Bu seni ilgilendirmez. Ve bunun dışında kalmanı istiyorum."

Sessiz kaldı, ağzı ince bir çizgi halinde sertleşti. Ondan uzaklaştım ve uzun bir nefesle nefesimi vermeden önce hayal kırıklığıyla burnumun köprüsünü çimdikledim.

Sözleri doğru olduğu için beni daha da kızdırmıştı.

Kabul etmek istemediğim bir gerçektir ama Maddie bunu yüksek sesle söylemiş ve bana bununla yüzleşmekten başka seçenek bırakmamıştı.

umursuyordum. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama umurumdaydı. Ayla kalbime girmeyi başarmış, yıllar sonra hissettirmişti.

Ayla'ya çiçekleri ona verdiğini söylediğimde yüzünü görmeliydin, diye fısıldadı Maddie. "Yüzü aydınlandı, gözleri parladı ve gülümsedi."

Sözleri üzerine, öfkemin yavaşça vücudumu terk ettiğini hissettim. İçimi çektim ve karşı duvara yaslandım. "Ona boş umut veriyorsun, Maddie. Sonunda sadece incinecek. Ben onun için uygun adam değilim.

"Ancak-"

"HAYIR. Düşündüğünüz veya planladığınız her şeyi durdurun. Düğün? Bebekler mi? Delirdin mi, Maddie? Hayalperest olma. Bu hayatta bunların hiçbirisi yok."

"Ama olmasına izin verirsen, o zaman belki..."

Alay ettim ve sonra güldüm, çünkü yapacak başka ne vardı ki? Yirmi iki yıl önce olanları unuttu mu?

"Babam olmasına izin verdi ve bunun bizi nereye götürdüğünü gör," dedim, ses tonum ürperticiydi.

Geri çekildi ve duvara yaslandı, bakışları yere düştü. "Bu her zaman böyle olacağı anlamına gelmez. Belki de sadece ışığı görmek ve kabul etmek gerekiyor."

"HAYIR. İşte burada yanılıyorsun. Hissettiğim her şey bir zayıflık. Sonunda Ayla'ya sadece zarar verecek bir zayıflık. Bu benimle ilgili değil. *Onunla* ilgili."

Bunun üzerine topuklarım üzerinde döndüm ve ondan uzaklaştım ama Maddie'nin omuzlarının yenilgiyle sarktığını görmeden önce değil.

Akşam yemeği en acı vericiydi. Sadece sessizlik vardı. Hiçbirimiz konuşmadık. Odayı sadece tabakları sıyıran mutfak aletlerimizin sesi dolduruyordu. Herkes kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Ama hepimizin aynı şeyi düşündüğü belliydi. Ayla.

Maddie ile konuşmamdan sonra göğsüm sıkıştı, kalbim ağırlaştı ve ağrıdı. Gardımı düşürmeyi çok istedim ama yapamadım. Tek istediğim yukarı çıkıp Ayla'yı kollarıma almakken, onu içimde tutmak ızdıraptı.

Yemek bittiğinde sessizce sandalyemi ittim ve ayağa kalktım. Adamlarıma başımı sallayarak tek kelime etmeden uzaklaştım ve yukarı çıktım. Piyano odasının kapısının açık olduğunu gördüğümde odama girmek üzereydim.

Kaşlarımı havaya kaldırdım ve odaya doğru ilerlerken kendimi kaşlarımı çatmış halde buldum. Kapının önünde durup kapıyı daha da açarak ileri doğru bir adım attım. Ayla'yı piyanonun başında otururken görünce kalbim tekledi.

Kıpırdamayınca boğazımı temizleyerek varlığımı ona haber verdim. Başını kaldırdı, gözleri korkuyla parlıyordu. Duruşu hemen savunmaya geçti ama beni görünce rahatlayarak omuzlarının düştüğünü, gözlerindeki paniğin kaybolduğunu gördüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum onu korkutmamak için sesim yumuşaktı.

Ayla gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve sonra bakışlarını piyanoya kaydırıldı. "Oynamak istedim."

Bu mantıklıydı ama neden oynamıyordu?

Bir sonraki sözleri nefesimi kesti ve duygu dalgası içimden geçerken gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Seni bekliyordum."

Gözlerimi tekrar açarak onunkilerle temas kurdum. "Tamam," diye cevap verdim ve odanın içinde daha da ilerledim. Ona bir şey inkar edebileceğimi sanmıyordum.

Koltukta yerimi alıp arkama yaslandım ve bacaklarımı önümde açarak oynamasını bekledim.

Ve yaptı. Ama bu kez gözlerini kapatmadı. Bunun yerine Ayla bakışlarını üzerimde tuttu. Tanımadığım farklı bir şarkı çalıyordu ama o da bir o kadar güzeldi.

Ve tatlı güzelliği, nazik bakışları ve yumuşak gözleriyle oynayan kişi... o benim duygusuz kalbimi hissettirdi. Soğuk kalbim onun varlığında her saniye daha da hızlandı. O çok güzeldi. Tıpkı bir melek gibi.

Bu düşünce beni utandırmadı ya da kızdırmadı. Onun içinde çok kaybolmuştum.

Ve üçüncü şarkı bittiğinde Ayla gitmek istemiyormuş gibi olduğu yerde kaldı. Şaşırtıcı bir şekilde ben de ayrılmak istemedim.

"Yorgun değil misin?" Diye sordum.

O, başını salladı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti, gözlerimiz birbirine odaklanmıştı.

Ayla omuz silkti ve kucağına baktı.

Ben de gözlerimi başka tarafa çevirdim ve odaya baktım. Gözlerim annemin kitaplarıyla dolu raflara takıldı.

Derin bir nefes alarak "Okumayı sever misin?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı.

Rafları işaret ettim. "Burada bir sürü kitap var."

Kelimeleri söylemek zordu. Gittikçe daha da derinleşiyordu dünyama. Piyano. Ve şimdi kitaplar. Ona kitapları neden sorduğumu bilmiyordum. Daha net düşünmeden kelimeler ağzımdan dökülüyormuştu.

Ayla'nın hareket ettiğini duydum ve gözümün ucuyla onun ayağa kalktığını gördüm. "Bu kitapları kullanabilir miyim?"

Başımı salladığımda hızla raflara yöneldi. Ayla bir kitap seçmek için zaman harcadı ve sonunda bir tane aldığı anda, bana bakmak için arkasını döndü. "Bunu ödünç alabilir miyim?"

"İstediyini okuyabilirsin Ayla."

"Teşekkür ederim," dedi. Ayla kanepede yanıma oturdu ve bacaklarını altına kıvrıdı. Başını koltuğun koluna dayadı ve kitabı açtı.

Oda sessizlikle doldu. Ama huzurlu hissettiriyordu. Birkaç dakika sonra bakışlarımı başka tarafa çevirdim ve sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarımı kucağıma çektim.

Ben çalışırken, kendimi meşgul etmeye çalışarak okudu. Ama e-postalarımın zar zor konsantre oluyordum.

Bakışlarım Ayla'ya kaydı.

Ve onun yavaş yavaş uykuya daldığını görmeye başladım. Yeşil gözleri kapandı, yorgunluğuna ve uykusuna yenik düşerken nefesi düzenli ve yumuşaktı.

Dizüstü bilgisayarımı tekrar sehpanın üzerine koyarak kendimi yukarı ittim ve Ayla'nın uyuyan formuna doğru bir adım attım. Kitabı elinden alıp dizüstü bilgisayarımın yanına koydum. Eğilip dikkatlice bir kolumu arkasına, diğerini de dizlerinin arkasına sardım. Ayla'yı yavaşça yukarı çektim ve uyanmadığından emin olarak onu göğsüme yasladım.

Uykulu bir şekilde inledi, ama sonra başını omzuma koydu. Gözleri hala kapalıydı ve hala uyuduğundan emindim.

Odasına girip onu yatağına yatırdım. Ben yorgunluğuna üzerine çekerken Ayla hemen kendi içine kıvrıldı. Geri çekildim ve uyuyan yüzüne baktım.

Çok kırılgan görünüyordu. Küçük. Bir koruma duygusu tüm vücudumu sardı.

Derin bir nefes alarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Ayla'ya son bir bakış attım ve kapıyı arkamdan yavaşça kapatarak uzaklaştım.

Başından beri ona karşı daha dikkatli olmalıydım. Bu kadar derine inmeme izin vermemeliydim. Ve artık çok geçti.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 37

Ayla

"Hala çok net hatırlıyorum. Kötü davranıyordu ama bir sonraki dakika yerdeydi. Maddie güldü. Ben yan tarafımda ona bakarken o yatağında yanıma yayılmıştı.

"Evet?" Hikayesine gülümsedim.

Kırılıp kendimi keseli üç gün olmuştu. Ve bu son üç gün boyunca kendimi anlamaya çalışıyordum.

Zar zor yalnız kaldım. Maddie çoğu zaman benimleydi. O değilse, o zaman Lena'ydı. Ve akşamlarımın çoğunu Alessio ile geçirdim.

Günümün en güzel zamanıydı. Her gece piyano odasına gideceğim zamanı sabırsızlıkla beklerdim. Yemekten sonra içeri girip Alessio'yu beklerdim. O uzaktan sessizce bana bakarken ben piyano çalardım. Sonra o dizüstü bilgisayarında çalışırken ben okurdum.

Bu anlar huzurla doluydu. Beni yerde tuttukları için minnettardım.

"Evet. Ve Alessio da orada öylece durmuş kıcıyla gülüyordu. Ama Viktor, Viktor olarak ayağa kalktı ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı," Maddie'nin sesi düşüncelerimi böldü.

"Hmm," diye mırıldandım gülümseyerek. Bana hep çocukluğu, Viktor ve Alessio ile geçirdiği zamanlar hakkında hikayeler anlatırdı. Ve beni hep güldürdüler. Çok yaramaz ve komik bir üçlüydüler.

Maddie devam etmek için ağzını açtı ama kapının çalınması onu durdurdu. Göz ucuyla baktı ve "Gel" diye seslendi.

Kapı açıldı ve Milena içeri girdi. "Hey."

Daha önce bana kahvaltı getirmişti. Boş tepsiyi eline alarak bana hafifçe gülümsedi. Maddie, "Anneme birazdan geleceğimi söyle," dedi. Başını salladı ve uzaklaşmaya başladı ama sonra yatağımdan birkaç adım ötede durdu.

Arkasını döndü ve soran gözlerle bana baktı. Milena, "Bunu sana bir süredir sormak istiyordum ama bir türlü fırsat bulamamıştım," diye söze başladı.

Sözleri üzerine gözlerim büyüdü ve paniğe kapılmaya başladım.

"Alessio'nun ceketini neden yastığının altındaydı?"

Ne soracağını bilmeme rağmen, yine de nefesimi kesti ve donmuş bedenimi korku kaplarken güçlükle yutkundum.

"Ne?" Maddie yanımda inanamayarak sordu.

"Birkaç gün önce odasını temizlerken Ayla'nın yastığının altında Alessio'nun ceketini buldum," diye açıkladı Milena, cevabımı beklerken yoğun bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

Bana şok içinde baktığını anlamak için Maddie'ye dönmeme gerek yoktu. Bakışlarının tenimde delikler açtığını hissettim. Paniğim her geçen saniye artıyordu.

Parmaklarım yorganın çevresini sıktı. Başımı yana çevirerek korkuyla Maddie'ye baktım ve beni bundan kurtarması için gözlerimle yalvardım.

Oradaki çaresizliği görmüş olmalı çünkü yüzü sertleşti ve Milena'ya dik dik baktı.

"Bu seni ilgilendirmez. Git," diye sert bir şekilde emretti. Milena ona ters ters baktı ve ardından çekip gitmeden ve kapıyı her zamankinden daha sert kapatmadan önce sinirle ofladı.

Maddie başını tekrar bana çevirdi, gözleri yumuşarken beklentiyle bana baktı. "Ayla, Alessio'nun ceketini ne yapıyordun?" diye sordu.

"Maddie..." Gözlerimi kaçırdım. Ona yalan söylemeye cesaret edemiyordum. Benim için yaptığı onca şeyden sonra değil.

Sertçe yutkunarak tekrar Maddie'nin anlayışlı gözlerine baktım. Beni anladı. Ve ona en çok ihtiyacım olduğu anda yanımda olmuştu. Belki bu kez o da anlardı.

"Gerek yok-"

"Bununla uyuyorum," dedim.

Maddie kocaman açılmış gözlerle bana bakarken ağzı şokla açıldı. "Ne?" diye kekeledi.

Onunla yatıyorum. Parmaklarım birbirine dolanmıştı, parmak boğumlarım neredeyse bembeyazdı. "Kabusları uzak tutuyor." Utanç ve mahcubiyet bedenimi ele geçirirken sesim kısıktı.

Maddie zavallı olduğumu düşünüyor olmalı , diye düşündüm gözyaşları görüşümü bulandırırken.

"Alessio'nun ceketi kabuslarınızı uzak tutuyor mu?"

Başımı salladım ve sonra elini omzumda hissettim.

"Ayla, bana bak," diye ısrar etti.

Şefkatli, ela gözlerine baktım. Yargıdan özgürdüler, bunun yerine anlayışla parlıyorlardı.

Ayla, bu yüzden mi üç gece önce kabus gördün? Tetikleyici bu muydu? Ceketin olmadığı için mi?"

Vücudum uyuşurken yüzümün renginin çekildiğini hissettim, onun sözleriyle kaslarım sımsıkı kıvrıldı. "Evet." Kelimeyi söylemek zordu ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin nefesler aldım.

"Ah, Ayla. Buraya gel." Ben kıpırdamadan önce, beni daha yakınına çekti, kollarını sıkıca omuzlarıma doladı. Ben hıçkırıklarımı bastırırken elini sırtımda aşağı yukarı hareket ettirdi. "Bırak onu. Buradayım."

Sonunda anlaşılmış olmak iyi hissettirmişti. Ağlayacak bir omuza sahip olmak.

Yine de bu sefer ağlamadım. Gözyaşlarımı silip, Maddie'nin beni tutmasına ve beni rahatlatmasına izin verdim.

Yanaklarımı avuçlayarak doğrudan gözlerinin içine bakmamı sağladı. "Sana bir şey soracağım. Bana dürüstçe cevap ver, lütfen," diye söze başladı. İtirafı üzerine yutkundum ama başımı salladım. "Kabusları uzak tutan ceket mi, yoksa *kendisi* mi?"

Sözleri üzerine kalbim tekledi ve gözlerimi kapattım. Gerçek belliydi. Buna inanmak istemedim. Kabul etmek istemiyordum ama o oradaydı ve artık ondan saklanamazdım.

"O," diye fısıldadım, sesim gözyaşlarımdan dolayı boğuktu.

Gerçek buydu. Alessio bana huzur getirdi. Her şeyi ortadan kaldıran oydu. Bana hayat verdi. Bana... *hissettiren oydu*.

Alessio benim huzurumdu.

Gözlerimi açıp Maddie'ye baktım, onun bana sallantılı bir şekilde gülümsediğini gördüm. Tüm bilmek istediğim buydu. Neden ona söylemiyorsun?

"HAYIR!" dedim sesim çatlayarak. Başımı sallayarak kollarından tuttum. "HAYIR. Ona söyleyemezsin. Lütfen, bana söz ver. Ona söyleme. Yapamazsın."

Paniğe kapılmıştım, vücudumun içinde korku büyüyordu.

Alessio öğrenemedi. Yapamadı. Benim hakkımda farklı düşünmesini istemiyordum. Aptal ya da acınası olduğumu düşünmesini istemedim.

Yukarıdakilerin hepsi ben olsam da, onun böyle düşünmesini istemedim. Belki zaten biliyordu, ama bu gerçek her şeyi daha da kötüleştirecekti.

Maddie beni nazikçe yatıştırdı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Sorun değil. Sakin ol. Sorun değil."

Söz, diye fısıldadım, nefesim sertti.

"Söz veriyorum."

Maddie ellerimi ovuşturdu ve sonra banyoyu işaret etti. "Neden gidip sıcak bir banyo yapmıyorsun? Öğle yemeğinde anneme yardım etmem gerekiyor, sonra hemen geri geleceğim."

"Tamam," diye kabul ettim, buna ihtiyacım olduğunu fark ederek. Başını salladı ve aynısını yapmadan önce yataktan ilk benim kalkmamı bekledi.

"Sonra görüşürüz," dedi gülümseyerek.

Başımı sallayarak banyoya girdim. Kapıyı arkamdan kapatıp musluğu açtım ve küvetin suyla dolmasına izin verdim. Geceliğimi çıkardım ve saçlarımı sıkı bir topuz yaptım.

Küvet dolduktan sonra içine girdim ve suyun soğuk bedenimi sarmasına izin verdim. Kollarımın kenarda olduğundan ve suya batmadığından emin oldum. Doktor dikişlerimi ıslatmamamı yoksa enfeksiyon kapabileceklerini söyledi.

Sıcaklık gözeneklerime nüfuz etmeye başladı ve rahatlardım ve gözlerimi kapattım. Çok iyi hissettirdi. Ne kadar böyle kaldığımı bilmiyordum ama su soğumaya başlayınca yüzümü yıkadım ve havluyu hızla vücuduma sarıp soğuk havayı uzak tutmaya çalışarak dışarı çıktım.

Hızlıca giyindim ve banyodan çıktım. Yatağıma doğru ilerlerken gözüme bir şey ilişti. Adımlarım sendeledi ve nefesimi dışarı verdim.

Alessio'nun ceketini. Ona doğru koşarak yatağımın önünde durdum ve ceketini alıp göğsüme çektim. Parmaklarım kumaşa sımsıkı sarılmıştı, başımı buna sarmaya çalışırken zor nefes alıyordum.

Ona baktım, zihnim, nefesim ve bedenim içgüdüsel olarak sakinleşiyordu.

Maddie.

O olmalı. Tek seçenek buydu. Mutlu gözyaşları görüşümü kör etti ve ona sessizce teşekkür ettim.

Teşekkür ederim. Oh çok teşekkür ederim.

Yüz yüze teşekkür edebilmek için onu görmek için sabırsızlanıyordum. Bana hayatımı geri vermiş gibiydi. Benim özgürlüğüm. Tüm ihtiyacım olan buydu.

Kapının çalındığını duyduğumda ceketimi sıkıca göğsüme bastırıyordum. Sesi duyunca vücudum kaskatı kesildi ve öne doğru yalpalayarak ceketimi altına saklayabilmek için yastığımı yukarı çektim. Tekrar doğrulup yavaşça "Gel" diye seslendim.

Kapı açıldı ve Alessio ortaya çıktı. Görüntü karşısında kalbim tekledi. İçeri girdi ama kapıyı kapatmadı, bunun yerine kapı eşiğinde kaldı.

"Şu anda meşgul müsün?" O sordu.

Başımı salladım ve o da cevabımdan memnun görünerek başını salladı.

"Gelmek. Sana bir şey göstermek istiyorum," diye nazikçe emretti.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ve hareket etmedim.

Alessio bir adım öne çıktı. "Bana güvenmiyor musun?"

Bana bu soruyu sorduğuna inanamadım. Belli değil miydi? Ona güvenmemem gerekse de güvenmiştim. O benim düşmanımdı, yine de ona hiç kimseye güvenmediğim kadar güvenmiştim.

Ona doğru yürüdüm, kalbim o her yanıdayken yaptığı aynı pıtır pıtır dansı yapıyordu. Alessio'nun önünde durup, kalın kirpiklerimin arasından ona baktım ve ağzında hafif bir kıvrılma ve yanağındaki gamzenin belli belirsiz girintisini fark ettim.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadım.

"İyi." Başını salladı, dudağının kenarı hafif bir gülümsemeyle yavaşça kıvrıldı. Zar zor oradaydı. O kadar zayıftı ki, dikkat etmeseydim kaçırabilirdim. "Hadi gidelim," dedi Alessio arkasını dönerek. Arkasından gelip gelmediğimi anlamak için arkasına bakmadı ama geleceğimi biliyordu. Ve ben de yaptım. Hiçbir soru sormadan onu takip ettim.

Merdivenlerden sessizce indik ve beni arka bahçeye götürdüğünde adımlarım sendeledi. "Nereye gidiyoruz?" Diye sordum.

"Sadece bekle ve gör. Sürprizi bozmak istemiyorum," diye mırıldandı. Dudaklarımdan boyun eğmiş bir iç çekiş geçti ve başımla onaylayarak onayladım.

Ama merak ettim. Ve heyecandan biraz başım dönüyor.

Bizi malikanenin arkasındaki ormana götürdüğünde heyecanım hızla uçup gitti. Daha fazla yürüdükçe sinirlenmeye başladım. Alessio'yu sessizce takip ederken yapraklar ve ince dallar ayaklarımın altında eziliyordu. Liderliğinde kararlı görünüyordu.

Bu iyi değildi. Hiç iyi değil.

Gözlerim kocaman açıldı ve yürümeyi bıraktım. Alessio bunu hissetmiş olmalı ki arkasını dönüp beklentiyle bana baktı.

"Sorun nedir?" diye sordu, başını söz konusu tarafa doğru eğerek.

"Neden... nereye... gidiyoruz?" Korku ve panikle kekeledim.

"Sana söyledim, bu bir sürpriz. Hadi. Neredeyse geldik." Ben kıpırdamayınca iç geçirdi. "Ayla, güven bana. Tamam aşkım? Sana zarar vermeyeceğim."

Onun sözleriyle korku yavaş yavaş yatıştı ama hâlâ oradaydı.

Aptalca onu takip ettim.

Sonunda bana ne göstermek istediğini öğrendiğimde, onu takip ettiğim için mutlu oldum.

Ormanın yoğunluğu azalmaya başladığında gözlerim nihayet ışığın ormanlık alanın etrafından aktığı, dokunduğu ağaçlara hayat ve güzellik getirdiği bir açıklığa takıldı. Ve hafifçe akan suyun sesini duyabiliyordum. Canlandırıcı hissettim ve Alessio'nun hemen arkasında olmak için adımlarımı hızlandırdım.

Sonunda ağaçlardan kurtulan Alessio durdu. Neredeyse sırtına çarpacaktım ama hemen kendimi düzelttim. "Geldik," diye mırıldandı usulca.

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım ve yana doğru yürüdüm, böylece onun yanında duruyordum. Sonunda görmemi istediği şeyi gördüğümde, yüksek sesle nefesim kesildi. Muhteşem güzelliği önüme alırken ellerim şokla ağzımı kapattı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım tam bir şok içinde.

Ormanın ortasından akan dereye doğru tereddütlü bir adım attım. Kayalar kahverengi, siyah ve kırmızının çeşitli tonlarında parıldıyordu. Üstlerinden akan su, parlak güneş ışığı altında parıldadı.

Güzel ve rengarenk kır çiçekleri derenin kenarını çevreliyordu. Hepsi farklı renkteydi. Morlar, sarı, kırmızı, beyaz. Sadece önümde nefes kesici güzelliği yoğunlaştırdılar. Derenin diğer tarafında aynı çiçeklerle dolu bir tarla vardı.

Duyabildiğim tek ses akan su ve kuşların tatlı cıvıltısıydı. Tamamen dehşete kapılmışım ve suskundum.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi. Gözlerimi alamıyordum.

Vücudum hafif ve özgürdü. Midem keleklerle burkuldu ve genişçe gülümsedim.

"Bu çok güzel," diye nefes verdim. Alessio'nun yaklaştığını hissettim. O kadar yakındı ki, sıcaklığının vücuduma nüfuz ettiğini hissettim.

"Öyle," diye kabul etti yumuşak bir sesle.

Birkaç dakika sessiz kaldık, ikimiz de güzelliğin tadını çıkardık.

"Aklımı boşaltmak istediğimde buraya gelirim," dedi. Gözlerimi dereden ve tarladan ayırarak ona döndüm. Şimdiden bana bakıyordu, gözleri güneş ışığında parlıyordu.

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan nazikçe devam etti, "Belki görmek istersin diye düşündüm. Buna benden daha çok ihtiyacın var."

"Teşekkür ederim."

Bu beni çılgınca mutlu etti.

"Bunun yardımcı olacağını düşündüm. Seni nasıl daha iyi hissettireceğimi bilmiyorum. Kayboldum ama belki bu sana ihtiyacın olan huzuru verebilir. Kısa bir süre için bile olsa," diye itiraf etti Alessio, biraz gergin görünerek.

Bana çoktan barış getirdiğini bilmiyordu. Bana az önce verdiği şey isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Bilmiyordu ama o benim huzurumdu.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar, boğazım kelimelerin arasında sıkışırken. "Bu gerçekten çok güzel."

Alessio başını salladı ve gözlerini benden ayırmadan sessiz kaldı. Ama bağlantıyı koparan bendim. Arkamı dönüp tekrar dereye ve tarlaya baktım, dudaklarımda başka bir gülümseme belirdi.

Yüzümü gökyüzüne ve gün ışığına çevirdim. Gözlerimi kapatarak huzurun tadını çıkardım ve tenime değen sıcaklığı memnuniyetle karşıladım.

Hep babamın malikanesinde mahsur kaldım. Gitmesine asla izin verilmedi. Sadece arka bahçede dolaşmama izin verildi, daha uzağa asla. Kaçtığımda, ilk kez kapıların dışına çıkıp gerçek dünyaya girmiştım.

Gözlerimi kapalı tutarak Alessio'nun beni izlediğini hissettim. Beni sıcak ve mutlu hissettirdi. Gözlerimi açtım ama ona bakmadım. Bunun yerine dümdüz karşıya baktım.

Ne kadar böyle kaldığımızı bilmiyordum. Alessio bakışlarını üzerimde tutarken ben güzelliğe hayran kaldım. Ama bir süre sonra ayakta durmaktan ayaklarım ağrımaya başladı ve Alessio'nun yanımda kıpırdandığını hissettim.

"Geri dönmeliyiz. Neredeyse öğle yemeği vakti geldi," dedi yumuşak bir sesle.

Ona doğru döndüm ve hayal kırıklığıyla gözlerimi kırptırdım. "Yarın geri gelebiliriz," diye önerdi.

Başımı salladım ve sonra tekrar akışa baktım. "Hadi," diye ısrar etti. Alessio'nun uzaklaştığını hissettiğimde, göğsümü ani bir panik doldurdu. Bana sırtını döndüğünü görmek için arkamı döndüm.

Üzerime ne geldiğini bilmiyordum ama öne doğru atıldım ve ceketinin arkasını yakalayarak hareketini durdurdum.

Alessio bana doğru baktı, kaşları şaşkınlık ve soruyla çatılmıştı. Elim titriyordu ve nedenini bilmiyordum.

Ben... *hayır* ... bir şeye ihtiyacım vardı ama ne olduğunu bilmiyordum. Parmaklarım ceketinin kumaşını sıktı ve gözleri onlara kaydı. Alessio arkasını döndü ve benim bırakmaktan başka çarem yoktu. Kendimi boşlukta hissettim.

Elimi yukarı kaldırıp çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak göğsüme koydum.

"Ayla?" diye sordu.

Bir şey söylememi beklerken gözleri benimkilere odaklanmıştı. Derin bir nefes alarak ona yaklaştım. Gözleri hafifçe açıldı ve başını iki yana sallayarak bekledi.

Durdum ve sonra aşağı baktım.

"Lütfen beni tutar mısın?" diye sordum.

Alessio bana bu güzelliği vermişti ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ona, sıcaklığına ihtiyacım vardı. Kolları etrafımda, beni güvenle tutuyor. Bana sadece onun verebileceği huzura ihtiyacım vardı.

Ona ihtiyacım vardı.

Alessio'nun yaklaştığını hissettiğimde kalbim tekledi. Benden sadece bir santim uzakta durdu. Parmağını çenemde hissettim ve başımı yavaşça kaldırıp gözlerine bakmamı sağladı. Şaşırmış görünüyordu.

"Emin misin?" O sordu. Sertçe yutkundum ve sonra başımı salladım. Alessio'nun ihtiyacı olan tek cevap buydu. Kollarını belime doladı ve beni yavaşça vücuduna çekti ve beni sıkıca kucağına aldı.

Başım tam kalbinin üzerindeydi ve gözlerimi kapattım. Kalbi benimki kadar hızlı ve hızlı atıyordu. Ellerimi göğsüne yerleştirerek vücuduna kıvrıldım ve sıcak, nazik kucağına gömüldüm.

Parmaklarım ceketinin kumaşını sıkıca kavrarken asla bırakmak istemiyordum. Kokusunu alabildiğim, hissedebildiğim ve düşünebildiğim tek şey o olana kadar sıcaklığı etrafımı sardı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öyle kaldık. Ve o uzaklaşmaya başladığında, bırakmak istemedim. Ben de yapmadım. Alessio'ya bakmak için başımı kaldırırken parmaklarım kumaşa sarılı kaldı.

Bana göz kırptı ve ellerini kaldırdığını gördüm. Parmakları yanaklarımda gezindi ve memnuniyetle iç çektim.

Alessio'nun bakışları yumuşak ve sıcaktı, yanaklarıma hafifçe dokundu. Hafifçe eğildi, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı.

Dudaklarının dudaklarımda olduğunu düşününce kalbim yerinden fırladı. Parmaklarım ceketini sıktı ve içgüdüsel olarak bedenlerimizi birbirine bastırana kadar daha da yaklaştım.

İğrenmiş hissetmedim. Bunun yerine tek hissettiğim... huzurdu.

Alessio gözlerime baktı ve sonra bakışlarını dudaklarıma kaydırды. Sertçe yutkunduğunu gördüm ve tekrar gözlerimin içine baktı. Ne istediğini biliyordum.

Bu yüzden ona küçük bir baş selamı verdim.

Gözleri şaşkınlıkla parladı ama sonra dudakları çok nazikçe benimkilere bastırdı.

Ağzının dolgunluğuna karşı nefesim kesildi ve tutuşunda rahatlardım. Beni camdan yapılmışım gibi nazikçe tuttu ve beni kırmaktan korkuyordu. Dudakları benimkilerin üzerinde yumuşaktı.

Alessio, ağzımı incelerken son derece hassastı. Neredeyse tüy kadar hafif dudakları benimkilerin üzerinde gezindi ve sonra en ufak bir baskı yarattı.

Sarhoş ediciydi. Daha önce hiç hissetmediğim bir telaş hissettim ve bunun hiç bitmesini istemedim. Diliyle narin dudaklarımın üzerinde hafifçe gezinerek beni öpmeye devam ederken, parmaklarının yanaklarımı okşadığını hissettim ve ardından öpücüğü biraz daha derinleştirdi.

Bir kez daha iç çaktığımda, hafifçe geri çekildi, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Güçlkle nefes alıyordu, göğsü avucumun altında inip kalkıyordu. Ben de aynı şekilde hissettim.

Ona baktığımda, tam olarak anlayamadığım duygularla dolu, kocaman gözlerle bana baktığını gördüm.

Elimi kaldırıp hassas dudaklarıma dokunduğumda gözleri daha da yumuşadı.

Farkına varmadığı şey bu öpücüktü...

Bu öpçük benim ilk gerçek öpücüğümdü.

<https://oceanofpdf.com/>

38.Bölüm

Alessio

Ayla'nın bakışları karşısındaki güzele kilitlenmişti, benim ise tek görebildiğim oydu. Dudaklarına yayılan küçük ama tatlı gülümseme tüm yüzünü aydınlatmıştı. Canlı yeşil gözleri heyecan ve saf mutlulukla parlıyordu. Yanakları hafifçe kızarmıştı ve gözlerimi ondan alamıyordum.

Tek düşünebildiğim, o anda ne kadar güzel göründüğüydü.

Başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve gözlerini kapattı. Bir adım yaklaştım ve sonra durdum. Boğazımdaki duygu yumağına karşı sertçe yutkunarak bakışlarımı ondan kaçırdım ve dümdüz karşıya baktım.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Nedense gergin hissettim. Burası kutsaldı. Annemin ölümünden sonra neredeyse her gün buraya gelir, çaresizce kafamı boşaltmaya çalışırdım.

Ona sahip olduğum her şeyi vermişim gibi hissettim. Kalbime yakın tuttuğum her şey, artık onundu. Ve bunun hakkında nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Kafam karışmıştı. Ona baktığımda kalbimin teklediği gibi. Ve kendimi her zaman onda kaybolmuş bulma şeklim. Bu duyguları anlayamadım. Keşke onlarla nasıl başa çıkacağımı bilseydim. Beni sadece hayal kırıklığına uğrattılar.

Derin bir nefes alıp aşağı baktım ve ardından boğazımı temizledim.

"Geri dönmeliyiz. Neredeyse öğle yemeği zamanı," dedim yumuşak bir sesle. Ayla'nın yanımda kıpırdadığını hissettim ve tam zamanında yukarı baktığımda bana doğru döndüğünü gördüm.

Gülümsemesini kaybederek hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Yarın gelebiliriz," dedim.

Ve işte oradaydı. Yine o güzel gülümseme. Başıyla onayladı ve ardından tekrar dereye baktı.

"Hadi," diye ısrar ettim, ondan bir adım uzaklaşıp dereye giden patıkaya doğru döndüm.

Ama takım elbisemin arkasında bir çekiş hissedince aniden durdum. Kaşlarımı çatarak arkamı döndüğümde Ayla'nın gözlerinde panikle bana baktığını gördüm.

Onunla yüzleşebilmem için arkasını dönen Ayla, ceketimi yavaşça bıraktı. Elini kaldırıp göğsünün üzerine koydu. Öncekinden daha sık nefes aldığını görebiliyordum, yüzü belirsizlik ve gerginlikle doluydu.

"Ayla?" sorguladım, endişelendim.

Derin bir nefes aldı ve ardından bir adım daha yaklaştı. Cesur hareketiyle gözlerim büyüdü ve şok olmuş bir şekilde nefes aldım.

Ayla yere baktı ve kalbim göğsümde çılgınca atarak bekledim.

Bir sonraki sözleri benim sonum oldu.

"Lütfen beni tutar mısın?" diye sordu usulca, sesi zar zor bir fısıltıydı.

Bu sözleri söylemesini hiç beklemiyordum. Ayla'yı buraya getirdiğimde tek istediğim ona bu küçük huzuru yaşatmaktı. Ama karşılığında hiçbir şey beklemiyordum.

Onu kollarımda tutmayı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. O sözleri söyleyene kadar değil.

Yüreğim ağızımda, Ayla'ya doğru bir adım attım, ta ki aramızda sadece bir santim kalana kadar. Çok yakındık; Onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Hala yere bakıyordu, bilerek bakışlarını benden kaçırıyordu. Ama ben o güzel yeşil gözlerin üzerimde olmasını istiyordum.

Elimi yukarı kaldırıp parmağımı çenesinin altına yerleştirdim ve sıcak gözleri benimkilerle buluşana kadar başını kaldırdım. "Emin misin?" diye sordum, onayını istedim. Korkmuştum. Geri alacağından korktum ve beni yine umutsuz bıraktı.

Ama sonra başını salladı. Ve ihtiyacım olan tek cevap buydu. Hiç vakit kaybetmeden kollarımı Ayla'nın ince beline doladım ve onu kollarımın arasına sıkıca sarıncaya kadar yavaşça vücuduma çektim.

Bana karşı kendini çok küçük hissediyordu. Çok kırılgan. Ve yoğun bir şekilde koruyucu hissettim. Başını hızla atan kalbimin tam üzerine göğsüme yasladığında kollarımı hafifçe ona doladı. Ayla elini göğsüme koydu ve vücuduma kıvrılarak kendini rahat hissettirdi.

Gözlerimi kapatıp sıcaklığının ve tatlı kokusunun duyularımı doldurmasına izin verdim. En son ne zaman birini kollarıma aldım?

Asla.

En son ne zaman böyle hissettim? Çok huzurlu. Ve canlı.

Ayla sanki bana hayat üflemişti.

O kollarımda sarılıyken hareket etmek istemiyordum. Bu anın bitmesini istemiyordum.

Ne kadar öyle kaldığımızı bilmiyordum, birbirimizin içinde kaybolmuştuk. Bu mükemmel anda kayboldum. Ama bitmesi gerektiğini biliyordum.

Yavaşça uzaklaşarak Ayla'ya baktım. Parmakları hala takım elbiseme dolanmış, bırakmayı reddediyordu. Başını geriye atıp bana baktı. Gözlerimi kırıştırdım, onun tarafından tamamen büyülenmişim.

Ne zaman kendimi kontrol etmeye çalışsam, beni kaybettiriyordu. Ayla'nın bir şey yapmasına bile gerek yoktu. Bir bakış ve ben onun içinde tamamen kayboldum.

Hiç düşünmeden elimi kaldırdım ve parmağımı yumuşak yanağında gezdirdim, dokunuşum neredeyse tüy kadar hafifti. Memnuniyetle içini çekti ve yüzünde küçük bir gülümseme oynayarak dikkatimi dudaklarına çekti.

Elimde kalan küçük kontrolü kaybettiğimi hissedebiliyordum. Yanaklarını nazikçe avuçlayarak, dudaklarımız arasında sadece birkaç santim kalana kadar başımı onunkine doğru eğdim. Ama durdum.

Ayla, vücutlarımız birbirine yapışana kadar bana yaklaştı. Kalbim küt küt atıyordu ama yine de dudaklarımı onunkilere değdiremedim. Gözlerine baktım ve bekledim.

Ayla'ya, o bana sormadan ona dokunmayacağıma dair söz vermiştim. Ondan izin alana kadar. Ve bu an, onun seçimi olmasını istedim.

Onun seçmesini istedim. Kabul etmesini istedim.

Ayla'nın bakışları yumuşadı ve bana hafifçe başını salladı. Ona ikinci bir kez düşünme fırsatı vermedim, bunun yerine başını salladığını görür görmez, dudaklarım hafifçe onunkine değene kadar başım çoktan onunkine doğru alçalmıştı.

Ayla'nın geri çekilmesini bekledim ama dudaklarıma doğru inleyip kollarımda eriyince, tepkisine kalbim tekledi. Onu sanki değerli bir mücevhermiş gibi nazikçe tuttum. Dudaklarım yavaş adımlarla onunkini keşfetti. Sanki dünyadaki tüm zamanımız varmış gibi onu öptüm.

Dudaklarım şefkatle onunkilerin üzerinde gezinerek tatlı zamanımı aldı. En ufak bir baskı uyguladığımda, öpücüğü biraz daha derinleştirdiğimde, parmaklarının takım elbisemin kumaşını sıktığını hissettim.

Daha fazlası için zorlamadım.

Sadece bir öpücüktü. Küçük, tatlı bir öpücük.

O kadardı. Daha fazla değil. Yine de daha çok hissettirdi.

Ayla bir kez daha iç geçirince geri çekildim. İkimiz de zor nefes alıyorduk. Kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordum. Benimkiyle aynı ritme uyuyordu.

Ayla'nın yanakları kızarmıştı, dudakları benim öpücüğümünden biraz şişmiş ve kızarmıştı. Bana gözlerini kırptırdı ve gözlerindeki bakış... nefesimi kesti.

Gözleri sıcak ve yumuşaktı. Ama bu değildi. Nefesimi kesen, oradaki saf hayranlığın bakışıydı.

O an, onu ilk kez öptüğümün farkına vardım.

Daha önce öpüştük. Tam olarak iki kez. Ama o öpücükler... Onları ben aldım. Duygularını düşünmeden. Tek umursadığım kendimdim. İstedğim şey.

Ama bu öpücüğü... Ona tüm kalbimle verdim. Gözlerindeki bakış, bunu ona verdim.

Elini kaldırıp bir parmağını dudağına koyduğunda gözleri hayranlıkla dolmuştu. Verdiği tepkiyle daha da yumuşadığımı hissettim.

Yıllarca hiçbir duygu olmadan karanlıkta yaşamıştım. Duygusuz kalmıştım.

Yine de Ayla'nın bir bakışıyla her şeyi hissettim.

Ve bu beni korkuttu.

Ne zaman Ayla'ya karşı bir şeyler hissetsem Alfredo'nun sesi kafamda yankılanıyordu. Anneme söylediği sözleri asla unutmazdım.

Bir adamı alt etmenin en iyi yolu zayıflığıdır.

Maddie'ye söylediklerim gerçektir. Bu benimle ilgili değildi. Ayla ve onun için neyin doğru olduğuyla ilgiliydi.

Gitmesine izin verdim ve geri adım attığımda şaşkınlıkla gözlerini kırptı ve beni bırakması için onu zorladı.

"Geri dönmeliyiz," dedim, onun şaşkın ifadesine bakmayı reddederek arkamı döndüm.

"Tamam," diye fısıldadı, kısık sesi üzüntüsünü ima ediyordu.

Konağa dönerken ikimiz de sessizdik. Yaklaştıkça, akan suyun sesi artık duymaz hale gelene kadar azalmaya başladı. Ormandan uzaklaşıp arka bahçeye girerken derin bir nefes aldım.

Ayla tam arkamdaydı, adımları o kadar yakındı ki neredeyse ayaklarıma takılıp düşecekti. İçeri girdiğimizde yavaşladım ve ona döndüm.

O da durdu ve gergin bir şekilde elbisesinin eteğini tuttu. "Sonra görüşürüz," diye mırıldandım. Ayla başını salladı ve hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

Onu mutfağa doğru yürürken gördüğümde kaşlarımın şaşkınlıkla çatıldığını hissettim. Hızla ilerleyerek dirseğini tuttum ve hareketini durdurdum.

Şok içinde nefesini tuttu ve etrafında dönerek irileşmiş gözleriyle bana baktı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum kolunu bırakarak.

"Mutfağa," diye yanıtladı Ayla.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona bir bakış attım. "Neden?"

Bana ne söyleyeceğini tartışır gibi başını iki yana salladı. "Maddie ve Lena'ya yardım etmek için."

"Dinleniyor olman gerekiyor Ayla. Sana iş yok."

"Ama üç gündür dinleniyorum. Çalışabilirim. iyi hissediyorum."

"Demedim.

"Ama sıkıcı. Yardım etmek istiyorum."

"Hayır Ayla. Dinlenmek için yukarı çıkıyorsun."

"Ancak-"

"HAYIR. Tartışmayı bırak."

Ağzı kapandı ve sindi. Güzel gülümseme kayboldu.

Üzgün ifadesini beğenmedim.

Sinirli bir şekilde parmaklarımı saçlarımdan geçirdim ve bakışlarımı kaçırdım. Kahretsin.

"İyi. Gidebilirsin. Sadece kendini fazla yorma. O dikişleri yırtmak istemezsin" dedim.

Ama arkamı döndüğümde, parıldayan yeşil gözleriyle bana baktığını ve ardından dudaklarında nefes kesici bir gülümsemenin yayıldığını gördüğümde buna değdi.

"Teşekkür ederim," dedi arkasını dönüp hızla uzaklaşmadan önce. Donup kaldım, gözlerim onun geri çekilen sırtına yapıştırılmıştı.

Kahretsin. Onu kaybediyordum.

Günün geri kalanı Ayla'dan kaçmakla geçti. Ofisimde kilitli kaldım ve ardından hayal kırıklığımı kum torbasına dökmek için spor salonuna gittim.

Duvara yaslanarak nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Viktor, "Bir gün bizi öldüreceksin," dedi.

"Ölmeyecek kadar inatçısın," dedim nefes nefese.

"Pekala, bu konuda hemfikir olmam gerekiyor." Omuz silkti.

Duvardan uzaklaştım ve bir havlu alarak banka doğru yürüdüm. "Artur ve Phoenix yarın dönüyor mu?" diye sordum havluyu yüzüme silerek.

"Geri bildirimde bulunmaları gerekiyor. Yarın Mark'a gidiyoruz," diye yanıtladı Nikolay kapıdaki konumundan.

"Kulüplerden haber var mı?" Diye sordum.

Nikolay başını salladı. "HAYIR. Mark, buluştuğumuzda bize detayları vereceğini söyledi.

Alberto görevi devraldığından beri kulüplerimi devralmayı görev edinmişti. Şimdiye kadar başarısız olmuştu ama herkes ekstra önlem alıyordu. Mark, ondan fazla kulübü, genelevi ve yeraltı çetesini yöneten üst düzey yöneticilerimden biriydi.

Nikolay ve Viktor'a başımı sallayarak spor salonundan ayrıldım. Akşam olmuştu ve ışıkların çoğu kapalıydı.

Ayla piyano çalıp odasına gittikten sonra uyuyamadım. Bir süre hiçliğe bakarak ve kendime hüsrana uğramış hissederek oturdum. Daha fazla dayanamadığımda aşağı indim ve spor salonunda daha fazla zaman geçirdim.

Tekrar yukarı çıktığımda yatak odamın önünde durdum. İçeri girmek yerine sola döndüm ve Ayla'nın kapısına baktım.

Geç olduğunu ve uyuyacağını biliyordum ama yine de kendimi durduramadım. Piyano odasının yanından geçerek onun odasının önüne gelene kadar birkaç adım attım. Elimi kapı koluna koyarak yavaşça çevirdim ve kapıyı açtım.

Oda karanlıktı. Sadece yatağının yanındaki küçük lamba yanıyordu ve odayı zar zor aydınlatıyordu. Daha derine inerek Ayla'nın yanında durdum. Yan yatmıştı, beline kadar yorganla top gibi kıvrılmıştı. Gözleri kapalıydı, mışıl mışıl uyurken bile nefes alıp veriyordu.

Lamba yüzüne yumuşak bir ısıltı vererek onu çok huzurlu gösteriyordu.

Öne doğru eğilerek, bir parmağımı yumuşak yanağına hafifçe dokundurdu ve birkaç saç telini uzaklaştırdım. Dokunuşumla uykulu bir şekilde inledi ve biraz kıpırdandı. Donup kaldım, onun uyanmasını bekledim ama onun yerine uyumaya devam etti.

Rahatlamış bir şekilde iç çekerek, uyuyan bedenine bakarken dudaklarımın küçük bir gülümsemeyle seğirdiğini hissettim. Bakışlarım yüzünden, omuzlarına ve ardından göğsüne kaydı.

Takım elbisemin ceketini göğsünde tutuyordu, parmakları kumaşa sıkıca sarılmıştı.

Manzara karşısında gülümsemeden edemedim. Yani bu *doğru*du .

Odadan çıkıp Ayla'nın yanına gittim ve onu kontrol etmeye karar verdim. Ama Milena'nın aşağılanmış bir halde dışarı çıktığını görünce olduğum yerde durdum. Beni gördüğüne şaşırılmış göründü ama sonra tek kelime etmeden yanımdan geçmeden önce saygıyla başını eğdi.

"O da neydi?" Ayla'nın odasına doğru yürümeye devam etmeden önce kendi kendime mırıldandım. Kapısının yanında durmuş, onu açmak üzereydim ki Maddie'nin sesini duydum.

"Ayla, Alessio'nun ceketiyi ne yapıyordun?"

Sözleri karşısında donup kaldım, gözlerim şokla açıldı.

Ne oluyor?

Koridorda kimsenin dolaşmadığını umarak öne eğilerek kulağımı kapıya dayadım.

Bir cevap bekledim ama bunun yerine tek duyduğum sessizlikti.

"Gerek yok..." dedi Maddie.

Onunla yatıyorum.

"Ne?" Maddie kekeledi. Ben de aynı tepkiyi verdim.

"Bununla yatıyorum," diye tekrarlayan Ayla, kalbimin yeniden çarpmasına neden oldu.

Ve sonraki sözleri beni dizlerimin üstüne çöktürmeye yetti. Ellerim kapıya yumruk yaptı ve gözlerimi kapattım.

"Kabusları uzak tutuyor," diye itiraf etti, sesi o kadar yumuşaktı ki zar zor duydum. Ama yaptım. Kulağıma fısıldamış gibi duydum.

Bir elimle yüzümü ovuşturarak, az önce duyduklarımı kavramaya çalışarak kapısının dışındaki koridorda volta attım.

Kapıda Maddie'nin Ayla'ya yakında döneceğini söylediğini duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hızlıca piyano odasına koştum ve kapıyı arkamdan kapattım. Kapıya yaslanarak gözlerimi kapattım ve bu yeni ifşaya göre hareket edip etmeyeceğim konusunda kararsız hissederek başımı geriye yasladım.

Ayla'nın elimin altında kıpırdadığını hissedince düşüncelerimden sıyrıldım. Bir şeyi kesin olarak biliyordum.

Ceketim Ayla'nın kabuslarını uzak tuttuysa, önemli olan buydu.

Başparmağımı son bir kez yanağına sürttüm ve oradan uzaklaşmaya başladım. Ayla uykusunda içini çekti, dudaklarında küçük bir gülümseme oynadı.

"Tatlı rüyalar," diye fısıldadım.

Ona son bir bakış attıktan sonra arkamı döndüm ve odasından çıkıp kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Bej renkli duvarlara baktım. Mark'ın evi rahattı . Oyuncaklar halının üzerine yayılmıştı.

Mark, "Şimdiye kadar, Alberto ilgilendiğim kulüplere karşı hiçbir adım atmadı," dedi. Sırtını kanepeye yasladığında dikkatim ona döndü. "Şaşırdım. En popüler yerlerdir. Büyük olmak isteseydi, ilk hedefleri bunlar olurdu."

Alberto'nun bir tür planı vardı ama adamlarımın takip ettiği her ipucu onları çıkmaza sürüklüyordu.

Ne zaman bir hamle yapsak, onlar için hazırды. İçeriden kimdiyse, bilgiyi Alberto'ya hızla geri getiriyordu ve bize planlarımızı uygulamaya koymamız için zar zor zaman tanıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

alay ettim. "Soru şu olmalı, ne *yapmayacağım* ?"

Tek kaşını kaldırdı ve ardından kıkırdadı. "Pekala, kesinlikle planladığın bir şey var."

"Her zaman. Bütün kulüpleri yakından takip etmeni istiyorum. Her biri. Tek başına yapamazsan, adamlarımdan birini yardıma gönderirim," dedim sert bir sesle.

"Bunu ben halledebilirim. Bunu yıllardır yapıyorum patron. Ama bence başka bir adam göndersen daha iyi olur. Bu şekilde daha iyi nöbet tutabiliriz."

Başımı sallayarak kanepeye yaslandım. Tam o sırada küçük bir kız yüzünde parlak bir gülümsemeyle oturma odasına koşarak geldi.

Mor bir elbise giymişti, kısa siyah saçları ensesinden dökülüyordu. Bize gülümsedi.

"Sophia," diye uyardı Mark usulca. "Buraya gelmemelisin."

Ama küçük kız babasına aldırış etmedi. O sadece iki yaşındaydı. Tüm dikkati, metanetle yanımda duran Nikolay'a odaklanmıştı.

Sophia ona doğru bir adım yaklaştı ve tam önünde durdu. Dişlerini ne kadar gıcırdattığını görmek için çenesinin seğirdiğini görmek için yukarı baktım.

Gözlerini önündeki küçük kıza kaydırды ve güçlkle yutkunduğunu gördüm. Sophia kollarını kaldırdı ve "Yukarı" dedi.

Nikolay kıpırdamayınca Sophia gülümsemesini kaybetti ve tekrar sordu, "Yukarı. Yukarı."

Mark ayağa kalktı. "Özür dilerim patron." Utanmış görünüyordu. Ama tam Sophia'ya doğru hareket edecekken Nikolay eğildi ve kızı kollarının arasına aldı.

"Ne oluyor?" Viktor yanımda ne düşündüğümü seslendirerek mırıldandı.

Sophia kıkırdadı. "Merhaba," dedi.

Nikolay cevap vermedi, bunun yerine kollarındaki kıza ters ters baktı. Ama Sophia onun bakışından etkilenmiş benzemiyordu.

Bunun yerine dikkatini adamın yara izlerine çevirdi ve eli yanağını kavramak için hareket etti, minik avucu tam yara izlerinin üzerindeydi.

Kahretsin, diye mırıldandı Mark.

Ama Nikolay kızın dokunuşuyla öfkeyle patlamak yerine, hareketsiz, gergin ve tamamen sessiz kaldı.

"Böö... acıyor mu?" diye sordu.

Nefesinin kesildiğini duydum ve arkamı döndüğümde Mark'ın karısı Bree'nin gözleri kocaman açılmış halde kapıda durduğunu gördüm.

Ama dikkatimi hemen Nikolay ve Sophia'ya çevirdim.

Cevap vermeyince Sophia sorusunu tekrarladı.

"Acıyıp acımadığını soruyor," diye tercüme etti Bree. Nikolay güçlükle yutkundu ve sonra başını salladı.

"HAYIR. Artık değil," dedi.

"İyi. İncinmedi," diye yanıtladı gülümseyerek ve sonra açıkça hayal kırıklığına uğramak isteyerek onun kollarında dönmeye başladı.

Nikolay onu yere bıraktı ve sonra bize mahcup bir şekilde bakan annesine doğru koşuyordu. "Üzgünüm. Meşguldüm ve ben duramadan kaçtı.

"Sorun değil," dedim. Ayağa kalktım ve Viktor da onu takip etti. "Gelecek ay görüşürüz," dedim Mark'a.

"Tabii patron. Seni Güncel tutacağım."

Nikolay az önce olanlar yüzünden hâlâ gözle görülür şekilde sarsılmıştı. Kahretsin, ben bile öyleydim. Bu hepimizi şaşırttı.

Bir şey dikkatimi çektiğinde neredeyse kapıdan çıkıyorduk. Durup ona baktım. Çiçekler. Maddie'nin Ayla'ya verdiğinden farklıydılar ama yine de bana onu hatırlatıyorlardı.

"Güzel çiçekler," dedim kuru bir sesle, ilgisiz görünmeye çalışarak.

Bree gülümsedi. "Teşekkür ederim. Mark onları bana yıldönümümüz için verdi.

Başımı sallayarak bakışlarımı çiçeklerden uzaklaştırdım ve dışarı çıktım, ardından Viktor ve Nikolay geldi.

Viktor bizi araziye geri götürürken tek düşünebildiğim çiçeklerdi. Ve onlara bakarken Ayla'nın yüzündeki o güzel gülümseme.

Çiçekler. Ayla'nın gülüşü. Ve Maddie'nin sözleri.

İç çekerek yüksek sesle sordum, "Çiçekleri nereden buluyorsun?"

"Ne?" diye sordu Viktor, kafası karışmıştı.

"Çiçekleri nereden alıyorsun?" tekrar sordum

"Çiçekler? Çiçeklerle ne yapmak istiyorsun? Bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce dikiz aynasından bana baktı.

"Nikolay," dedim sert bir sesle.

"Evet patron." Kafasını salladı ve telefonunu çıkardı. Bir şeyler yazdığını gördüm ve birkaç dakika sonra telefonu bana uzattı.

Numarayı zaten çevirdim, dedi.

Telefonu kulağıma dayayıp birinin açmasını bekledim.

"Merhaba, Starbright Çiçekli Tasarım. Size nasıl yardım edebilirim?" dedi bir kadın

"Çiçek istiyorum," dedim aniden. Viktor'un ön koltuktan kıkırdadığını duydum ve başının arkasına baktım.

"Tamam aşkım?" Bekledim ama başka bir şey söylemedi.

"Çiçek istiyorum dedim."

"Evet. Sizi duydum, efendim. Ama ne tür çiçekler?"

Sabırsızlıkla, Herhangi bir çiçek, diye mırıldandım.

"Çiçek var mı? Ama efendim—"

"Bana sahip olduğun en iyi çiçekleri ver," diye tersledim.

"Tamam aşkım. Kaç tane?"

Burnumu sinirle sıkarken kafamı koltuğun arkasına yasladım. Çiçek siparişi vermek neden bu kadar karmaşıktı?

"Yirmi, otuz..." diye homurdandım telefona.

"Tam bir sayıya ihtiyacım var, efendim." Kadın sabırsız görünüyordu. Bu, hissettiklerimin yetersiz bir ifadesiydi.

"Kahretsin, bana sadece otuz ver."

"Tamam aşkım. Onları ne zaman istiyorsun—"

"Bir saat içinde."

"Bir saat? Efendim, bunu bir saat içinde yapamayız—"

"Bir saat içinde istiyorum dedim."

"Bana bir dakika ver." Arka planda konuştuğunu duydum ve sonra geri döndü. "Tamam efendim. Bana adresini ver." Hızlıca adresi söyleyip kapattım ve telefonu yanımdaki koltuğa fırlattım.

"Yani çiçekler?" Viktor sordu.

"Şimdi değil!" Gözlerimi kapatmadan önce uyarmak için homurdandım.

Araba tamamen durduğunda, kapının dışında bir minibüs vardı. Minibüsün yan tarafına cesurca **Starbright Floral Design** kelimeleri yazılmıştı.

"Güzel zamanlama," dedim sürücü minibüsten indiğinde. Elinde pembe ve beyaz çiçeklerden oluşan büyük bir buket vardı.

Ona doğru yürürken başıyla selam verdi. "Efendim, çiçekleri sipariş eden siz miydiniz?"

"Evet," diye sertçe yanıtladım.

"Hadi bakalım. Burayı imzalamanız gerekiyor." Elimdeki bir kağıdı itti. İmzaladıktan sonra buketi bana uzattı. Çok büyük buket.

Merakla aşağı baktım. "Gerçekten bu kadar sipariş verdim mi?"

Viktor'un yanımda öksürdüğünü duydum. "Yanlış hatırlamıyorsam otuz tane sipariş etmiştin. Bana otuz gibi geldi." Ona baktığımda bu soruyu yüksek sesle sorduğumu fark ettim.

Ona parmağımı salladım ve kapıları açması için muhafıza başımla işaret ettim.

Ayla onları sevdiği sürece beş ya da otuz olması umurumda değildi. Tüm önemli olan buydu.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 39

Ayla

Kendimi tamamen okuduğum kitaba kaptırmış bir şekilde yatakta uzanıyordum ki kapım hiç çalınmadan açıldı. İrkilerek doğrulup kitabı düşürdüm. Kalbim göğüs kafesimi şiddetle çarparken, sessizce yatağımın üzerine düştü.

Maddie içeri girdi, yüzü ıslıl ıslıldı ve elinde pembe ve beyaz çiçeklerden oluşan büyük bir buket vardı. "Alessio sana çiçek almış!"

Tekrar?

O yaklaştıkça gözlerim kocaman açıldı ve çiçeklere daha iyi bakabildim. Elimi uzattığımda kalbim heyecanla dans etti. Maddie bana çiçekleri verdi ve nefesim kesildi.

Çok güzellerdi. Daha önce bana verdiği çiçeklerden bile daha güzel. Ve çok büyük bir buketti.

Onu göğsüme doğru çekerek Maddie'ye gülümsedim. "Onları nasıl çağırıyorlar?"

Şakayıklar. Çok güzeller, değil mi?"

Başımı salladım, tamamen sustum. Nefes kesiciydiler. Ve renklerin karışımı buketi daha da güzelleştirdi.

Elimde değil. Sert bir şekilde gülümsedim ve ardından dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçtı. "Bana yine çiçek aldığına inanamıyorum," diye fısıldadım.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu ve midem kelebeklerle doluydu. Çiçekleri göğsüme yakın tutarak memnuniyetle iç çektim.

Çiçekleri tutarken tek istediğim Alessio'yu görmektir. Keşke onları bana veren o olsaydı. Keşke burada olsaydı, böylece ona teşekkür edebilirdim.

Keşke burada olsaydı, beni ne kadar mutlu ettiğini görebilseydi.

Maddie'ye baktığımda, bana gülümsediğini gördüm. "Bazen romantik olabiliyor," diye alay etti göz kırparak.

Tekrar kıkırdadığımı duydum. Kıkırdıyordum. *inanılmaz* _ Elimi ağzıma koyarak çiçeklere baktım ve sonra başımı salladım.

Beni öptü, diye itiraf ettim, gülümsemem o kadar genişti ki yanaklarım acıyordu.

Maddie'nin nefesi kesildi. "Ne?" ciyakladı.

Maddie yanımda delirirken utanarak başımı eğdim ve dudaklarımı ısırdım.

"Seni öptü mü? Alessio seni öptü mü? Ne zaman? Nasıl?"

Gözlerimi kapatarak çiçeklerin güzel kokusunu içime çektim. "Dün. Beni dereye getirdiğinde."

Beni kollarının arasına alırken hafifçe hareket eden dudaklarını hala dudaklarımda hissedebiliyordum. O öpücük ve deredeki tatlı anımız, olanlardan beri tek düşünebildiğim buydu.

Ve beni nasıl tuttuğunu ya da öptüğünü asla unutamayacaktım. Sanki onun için bir anlamım varmış gibi. Sanki ben değerliymişim gibi. Onu sonsuza kadar kalbimde beslerdim.

Ah, Ayla, diye soludu Maddie yanımda. "Buna inanamıyorum. Ne kadar mutlu olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ben de mutluyum. Çılgınca mutlu," diye fısıldadım, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Beni çok mutlu ediyor, Maddie."

Gözlerimi açarak ona baktım. "Çiçekler için ona teşekkür etmeliyim!"

"Şimdi?" diye sordu. Heyecanla başımı salladım. Güldü ve sonra geri çekildi.

Devam et bebeğim. Onu en son gördüğümde aşağıdaydı."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım, buketi ellerimde tutarken hızla ayakkabılarımı giydim. Başımın döndüğünü hissederek odadan çıktım. Kalbim birkaç takla atıyordu.

Merdivenlerden aşağı indiğimde yavaşladım ve Viktor ile Nikolay'ın hararetli bir sohbete giriştiklerini gördüm.

Onlara yaklaştığımda cümlelerin ortasında durdular. "Ayla," dedi Nikolay selam vererek. Viktor başını salladı ve ardından kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak ellerimdeki çiçeklere baktı.

"Alessio'nun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Cevap vermeden önce Nikolay'ın kaşlarının çatıldığını gördüm. Ofisinde.

"Ah. Tamam, teşekkür ederim," Geri gitmeden önce ikisine de gülümsedim.

Bekle, diye seslendi Viktor.

Olduğum yerde durup arkamı döndüm. "Evet?"

"Nereye gidiyorsun?" Nikolay sordu.

"Alessio'nun ofisine. Çiçekler için ona teşekkür etmek istiyorum."

Gözleri büyüdü ve birbirlerine baktılar. "Hayır," diye tersledi Nikolay hemen.

"Ha?" Onun ses tonuyla irkildim. Tepkim karşısında ifadesi yumuşadı ve mahçup görünüyordu.

"Bu iyi bir fikir olmayacak," diye yutkunduk Viktor gergin bir şekilde. Ne hakkında konuşuyorlar?

"Onu rahatsız etmeyeceğim, söz. Sadece teşekkür edeceğim ve sonra gideceğim. Bu kadar." Onu gerçekten görmek istiyordum. Kendimi... çaresiz hissettim. Ve garip bir şekilde, onu özlemiştim.

"Belki daha sonra gidebilirsin. Şu anda meşgul," diye tartıştı Nikolay. Viktor hızla başını salladı, ifadesi neredeyse acılıydı.

Omuzlarım yenilgiyle çöktü ve çiçeklere baktım. "Tamam," diye fısıldadım. Arkamı dönüp baktığımda Nikolay ve Viktor'un rahatlayarak iç çektiklerini gördüm. Neden bu kadar gergin görünüyorlardı?

Omuz silkerek onlara tekrar gülümsedim. "Sonra giderim."

"Evet. Daha sonra, diye onayladı Viktor. Arkamı dönüp üst kata çıktım, hüzünlü hissediyordum. Onu şu an görebilmeyi diledim.

Çiçekleri tekrar göğsüme koyarak başımı salladım. "Oh iyi. Onunla sonra görüşürüz, diye mırıldandım yüzümü bukete gömmeden önce. Yenilgi duygusu beni terk etti ve yeniden gülümsediğimi hissettim.

Üst sahanlığa geldiğimde soluma odama doğru döndüm ama sağımda bir şey dikkatimi çekti.

Alessio .

Döndüm, onu aramak üzereydim ki başka birini gördüm. Sadece kimse değil. Ama Nina.

Gülümsemem bir anda kayboldu.

Beni görmemesi için sırtı bana dönüktü. Ama Nina beni gördü ve gülümsedi. Şeytaniydi. Zaferle dolu biriydi. Elini kaldırıp Alessio'nun koluna koydu ve yaklaştı.

Alessio, benim duyabileceğim kadar mırıldandı.

Karşılık olarak bir şeyler söylüyordu ama onu duymadım. Tek gördüğüm, Nina'nın ne kadar yakın olduğuydu. Alessio'nun vücuduna adeta yapışmıştı.

Midem neredeyse acı verecek şekilde burkuldu ve bir adım geri gittim. Burnum sızlarken kollarım gevşekçe yanıma düştü.

Tüm mutluluk, saniyeler önce hissettiğim her şey uçup gitti ve beni boş bıraktı.

Ama sonra içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim, sanki dalgalar etrafıma çarpıyordu. Geriye doğru adımlar atmaya devam ederken göğsüm sıkıştı, sıkıştı.

Bunu neden yaptı?

Piyano çalmama izin verdi. Her gece onun için oynadım. Dereyi benimle paylaştı. O beni öptü. Beni kollarına aldı. Ve bana çiçek verdi. Aramızda özel bir şey olduğunu sanıyordum.

Bunun bir anlamı olduğunu düşündüm. Onun için bir *şey ifade* ettiğimi düşündüm .

Ağladığımı fark ettim. Gözyaşlarını sildim.

Kalbim acıyordu.

Elimi ağzıma götürerek çıkabilecek tüm sesleri susturdum.

“Bunu bir dalga olarak tanımlardım. O kadar çok karışık duyguyla kalbinize çarpıyor ki... acıyor.

Nina ve Alessio'ya bakarken, Maddie'nin sesi zihnimde çınladı. Onların ofisine girdiklerini görünce hızla arkamı döndüm ve hayal kırıklığıyla göz yaşlarımı sildim. Elim kalbimin gümbür gümbür attığı göğsüme koydum.

anlayamadım Maddie haklı olabilir mi?

Ben... kıskanç mıydım?

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 40

Acı ve hayal kırıklığı katmanının altında hem Alessio'ya hem de kendime kızgındım.

Neden umursuyordum?

Vücudumda dolaşan yabancı ve tuhaf bir duyguydu. Kızgınlık. En son ne zaman kendime bu kadar duygu hissettirdiğimi hatırlamıyordum. Tüm duygularımı nasıl kapatacağımı, etrafımdaki her şeye ve herkese karşı hissizleşmeyi öğrenmiştim. Yine de kendimi incinmiş, hayal kırıklığına uğramış, kızgın ve kıskanç hissettim.

Alessio bana kahkaha, gülümseme ve huzur verdi. Ve şimdi, kalbimde, acıyor. Sanki hepsini elinden almış gibiydi.

Umursamamam gerekiyordu ama kendimi duygusal olarak olaya karışmaktan ne kadar alıkoymaya çalışsam da başarısız olmuşum.

Gözlerimi kapıdan çevirip elimdeki bukete baktım.

Dudaklarımdan kederle dolu bir iç çekiş kaçtı ve ofisinden uzaklaşarak yavaşça odama doğru yol aldım. İçeri girdiğimde, Maddie'yi kucağında kitabımla yatağında otururken buldum. Beni duyunca kafası karışmıştı.

"Ayla?" diye sordu Maddie, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Kitabı yatağın üzerine koyarak öne çıkmamı işaret etti. "Sorun nedir? Alessio'yu göreceğini sanıyordum."

Hüzün yumağına karşı sertçe yutkunarak başımı salladım ve çiçekleri göğsüme yaklaştırdım. Nina ile birlikteydi.

Önce bir sessizlik oldu, sonra patladı. "Ne?" dedi yataktan öfkeyle kalkarak. "O küçük..."

"Onunla konuşma fırsatım olmadı. Beni görmedi." Görüntüleri gözlerimin önünden geçti ve içimde ani bir öfke dalgasına neden oldu. Çiçeklere baktım ve sonra hiç düşünmeden onları yatağın üzerine fırlattım.

"Aww, bebeğim..." Maddie'nin yanımda fısıldadığını duydum, sesi neredeyse yatıştırıcıydı. Arkamı dönüp ona döndüm ve elimi göğsümün üzerine koydum.

"Bu duygu nedir? Nefret ettim. Böyle mi hissettiriyor? Kıskançlık? Eğer öyleyse, o zaman hoşuma gitmedi.

Maddie'nin gözlerinde sempati ve anlayış vardı. Yaklaştı ve iki elini omuzlarıma koydu. "Öyle mi hissettirdi?"

"Acıtıyor. Umutsuz hissediyorum. Üzgün. Ve sonra kızgın. Belki kendime, çünkü böyle hissetmekten nefret ediyorum.

Dikkatsizce attığım çiçeklere baktığımda kendimi suçlu hissettim. Başka bir kafa karıştırıcı duygu. Öne eğilerek çiçekleri tekrar aldım ve buketi göğsüme yaklaştırdım. Yüzümü yumuşak yapraklara gömerek, derin bir iç çekerek gözlerimi kapattım.

Gözümünden bir damla yaş firar ederek yaprakların üzerine düştü. "Birlikte paylaştığımız şeylerin onun için bir anlamı olduğunu düşündüm."

"O yaptı. Biliyorum. Bunu kabul edemeyecek kadar inatçı," diye tartıştı Maddie.

Ama cevap olarak başımı salladım.

Arkamdan yorgun bir iç çekti ve sonra elini omuzlarımda hissettim.

"Bana bir şey söyle," diye fısıldadı. "Neden böyle hissettiğini düşünüyorsun?"

Omuz silktim.

Maddie cevabıma gülümsedi. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun," dedi kendinden emin bir şekilde.

Keskin bir nefes aldım, sözleriyle kalbim çırpınırken midem düğüm düğüm oldu. Sözleri şok edici ama bir o kadar da doğrudu.

Maddie haklıydı. Alessio için bir şeyler hissettim. Ne zaman yakınımda olsa, zihnim ve bedenim artık bana ait değilmiş gibi hissediyordu. O yakındayken kendimi hafif ve özgür hissettim. Ve o uzaktayken, kalbim tekrar yakın olmasını dileyerek ona seslendi.

Kabul etmek istemiyordum ama Alessio benim mutluluğumun sebebi olmuştu. Bana daha önce hiç tatmadığım bir mutluluk vermişti. Hiç çabalamadan beni gülümsetti. Onunla birlikteyken kalbim huzurluydu.

Maddie'nin haklı olduğunu kabul etmeyi reddettim. Küçük bir kahkaha attı, gözleri yaramazlıkla parlıyordu.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Bu ani soruyla afallayarak yavaşça başımı salladım. "Evet. Elbette."

"Sana ne dersem onu yapacak mısın?"

Şaşkınlıkla ona bakarken kendi sorumu sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bana güven, tamam mı? Bunu anladım. Sadece akışına bırak ve sana ne dersem onu yap."

Başımı salladım ve ona ciddi bir bakış attım.

Maddie, neden bahsediyorsun?

"Gerçekten üzgünüm. Gerçekten üzgün gibi. Daha sonra daha fazla özür dileyeceğim." Gergin bir şekilde dudaklarını ısırды ve son derece suçlu görünüyordu. Yüzünü buruşturduğunu gördüm ve sonra bileğimde keskin bir acı hissettim. Beni tekmeledi mi?

"Ah!" Öne doğru eğilerek bağırdım.

"Üzgünüm." Maddie buketi elimden aldı ve oturmam için beni yatağa itti.

Acıyla irkildim ve öne doğru eğilip elimle ağrıyan bileğimi ovuşturdum.

Maddie'ye baktım ve somurttu.

"Bu ne içindi?" diye sordum, tamamen şaşkına dönerek.

"Güven bana, tamam mı? Sadece acıya katlan. Hemen dönerim," dedi geri geri yürürken. Ben cevap veremedim, o odadan çıktı.

Maddie kesinlikle deliydi. Şimdi ne yapıyordu?

Alessio

Koltuğuma geri yaslanarak, Nina önümde koltuğa otururken çantasını sehpanın üzerine koymasını izledim.

"Bu yüzden?" diye sordum sabırsız hissederek. Tam Ayla'yı görmeye gidecekken Nina geldi. Bana rapor vermesi gerekiyordu ama ben bunu tamamen unutmuştum. Ben sadece Ayla'yı düşünüyordum.

Ve şimdi bile tek bilmek istediğim çiçekleri beğenip beğenmediği idi.

Pek bir şey olmadı, dedi Nina. Alberto ve adamları kadınlara hâlâ kötü davranıyor. Hala aynı. Hiçbirşey değişmedi. Artık daha fazla güce sahip, bu yüzden genelevlerdeki ve kulüplerdeki tacizi durdurmak daha zor olacak."

Onu kulüpleri gözetlemesi için göndermiştim, bir fahişe gibi davranarak bana dahili bilgilerle rapor verebilmesi için. Şimdiye kadar hiçbir şey değişmemişti.

Elimi saçlarımdan geçirerek sinirle iç çektim. "Kahretsin."

"Üzgünüm. Keşke daha fazla yardım edebilseydim ama..."

"Yeterince fazlasını yaptın. Ama şimdi oradan gitmeni istiyorum. Çok tehlikeli hale geliyor ve oraya her gittiğinizde kendinizi riske atıyorsunuz. Hizmetlerine artık ihtiyaç kalmayacak," dedim ona.

Bir an kafası karışmış göründü ve sonra başını salladı. "Ben şimdi ne yapacağım?"

"İstedğini yapmakta özgürsün. Seni kulüplerin yakınında istemiyorum, anladın mı? Sert bir tonla cevap verdim.

Nina başını salladı, bakışlarını saygıyla yere indirdi.

Sırtımı kanepeye yaslayarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Gidebilirsin," diye emrettim.

"Ah." Nina'nın ağzı şokla açık kaldı. Ne beklediğini biliyordum ama anlamamıştı. Bugün değil. Artık değil.

Gözleri bir saniyeliğine genişledi ve sonra gülümsedi, ifadesi baştan çıkarıcı ve şehvetli bir hal aldı. Dudaklarını yaladı ve sonra öne doğru kayd, bu sırada kısa eteği kalçalarını zar zor örtene kadar yükseldi.

"Alessio," diye fısıldadı, kanepeden kalkıp sehpanın etrafından bana doğru yürürken. Beni baştan çıkarmaya yönelik çaresiz girişimine sinirlenerek dişlerimi gıcırdattım.

Birkaç gün önce, tekliflerini kabul eder ve birkaç saniye içinde aletim içindeyken masamın üzerine eğilirdim.

Ama şu an tek düşünebildiğim Ayla'ydı. Tatlı gülümsemesi, kızarmış yanakları ve öpücüğümünden sonra şişmiş dudakları. Zihnimi ve duyularımı ele geçirmiş, onunla kıyaslandığında her şeyi ve herkesi kasvetli gösteriyordu.

Nina öne doğru eğilip bana zar zor örttüğü göğüs dekoltesini gösterdiğinde ilerlemesini durdurmak için elimi kaldırdım.

"Nina..." Sözümü bitiremeden kapı çarparak açıldı ve ikimizi de ürküttü. Başımı çevirdiğimde nefes nefese bir Maddie'nin içeride koştüğünü gördüm.

"Ayla," dedi nefes nefese. Yaralı.

Gözlerim büyüdü ve hızla ayağa kalktım, bu da Nina'nın dengesini kaybedip sendelemesine neden oldu.

"Ne oldu?" diye sordum, sesim panik doluydu.

Maddie derin bir nefes aldı ve cevap vermeden önce Nina'ya baktı. "Bileğini çok kötü burktu ve yürüyemiyor. O odasında.

Küfür ederek ofisimden fırladım. Ayla'nın odasına gittim ve kapıyı çoktan açık buldum.

"Ayla?" içeri girdim Yatağında yatıyordu ama benim sesimle hemen ayağa kalktı.

"Alessio," dedi ve sonra yüzünü buruşturduğunu, alnının rahatsızlıktan kııştığını gördüm.

Öne atılarak önünde durdum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi.

Kızarmış ayak bileğine baktım, sonra önünde diz çöktüm ama onu daha fazla incitmekten korkarak ona dokunmadım.

Ayaklarını yatağa yaklaştırıp benden uzaklaştırdığında elimi dizine koyarak onu durdurdum. "Hareket etme." Ayağını yavaşça elime alıp inceledim. "Hareket ettiğinde acıyor mu?"

"Biraz."

Ayla'ya baktım. Kafası karışmış gibi bana bakıyordu.

Ayağa kalktım, öne doğru eğildim ve bir kolumu arkasına, diğerini de dizlerinin altına sardım ve onu göğsüme yaslayacak şekilde yukarı çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni Sam'e götürüyorum. Senin iyi olup olmadığını bilecek," diye yanıtladım, onu odasından çıkarıp Sam'in yatak odasına götürdüm.

Ayla kollarımda sessizdi. Yaklaştığımızda iç çekişini duydum. "Yaralandığımı nasıl anladın?" diye sordu.

Maddie bana bileğini burktuğunu söyledi. Yürüyemediğini söyledi," diye yanıtladım.

"Ah." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Hafif ve hızlıydı ama kesinlikle oradaydı.

Sam'in odasının önünde durdum ve Ayla kapıyı çalmak için öne eğildi. Kapı birkaç saniye içinde açıldı ve Sam kapıda dikildi. Ayla'yı kollarımda görünce gözleri iri iri açıldı ve hızla geri çekilip girmem için işaret etti.

"Ne oldu?" O sordu.

Ayla'yı yatağına yatırdım ve yanında durdum. "Bileğini burktu."

Sam, Ayla'nın önünde diz çöktü ve bileğini inceledi. Dudakları düşünceli bir şekilde kıvrıldı ve ben endişeli ve endişeli bir halde Ayla'nın üzerinde gezinirken o birkaç soru sordu. Acı çektiği düşüncesi bana pek iyi oturmadi.

Ona karşı hissettiğim koruyuculuk duygusu bir ilkti. Onu güvende ve mutlu tutma ihtiyacı içimdeki ilkel duyguydu. Benim için sadece o önemli olana kadar her gün daha da güçlendi.

"Fena değil. Endişelenecek bir şey yok. Sadece iki gün sonra acımayacak kadar küçük bir burkulma," dedi Sam.

Başını kaldırıp Ayla'ya şefkatle gülümsedi, kahverengi gözlerinin kenarları kırıştı. "Sana ağrı kesici krem vereceğim. Artık acımayan kadar günde iki kez ayak bileğinizin üzerine sürün" dedi.

Ayla başını salladı ve yanaklarına hafif bir renk geldiğinde utanarak bana baktı. Benim ona baktığımı görünce hızlıca gözlerini yere indirdi.

Sam elinde küçük bir tüple geri geldi. "Burada. Bu acıya yardımcı olmalıdır. Ağrıyan bölgeye hafifçe sürün ve işi yapmalıdır."

"Teşekkür ederim," dedi.

Maddie odaya girdi. "Bu yüzden?" diye sordu, doğruca Ayla'ya yürüyerek. Ayla ona garip bir bakış attı ve başını salladı. "Ben iyiyim," diye yanıtladı, alçak sesle bir şeyler mırıldanmadan önce.

Ayağa kalktı ve biraz yalpaladı, ben de içgüdüsel olarak bir kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çektim.

Bir elini göğsüme koydu ve kucağımdan çekilmeye çalıştı ama kollarım ona dolandı ve hareketini durdurdu.

"Yürüyebilirim," dedi, sesi biraz nefes nefese geliyordu.

"Bileğine çok fazla baskı yapmamalısın."

Ayla, Maddie'ye baktı. "Bana yardım edebilir. Eminim halletmen gereken başka şeyler vardır."

"Sağ. ona yardım edeceğim Seni işinden falan rahatsız etmek istemem," diye ekledi Maddie, bana ters ters bakarak.

Ben cevap veremedim Maddie, Ayla'yı benden uzaklaştırmaya başlamıştı ve benim onu bırakmaktan başka çarem yoktu. Kucağımdan çıkarken birdenbire kendimi boşlukta hissettim ve onun küçük vücudunun benimkine dayanmasını şimdiden özlemiştim.

Gözden kaybolduklarında, Sam'e başımı salladım ve sonra yukarı çıktım. Merdivenlerin başında Nina'yı gördüm. Parlak bir şekilde gülümsedi, gözleri parladı.

Alessio, diye fısıldadı.

"Gitmen gerekiyor," diye emrettim, sesim sert ve boyun eğmezdi.

"Ne?" diye kekeledi, gözleri genişledi.

"Tam da dediğim gibi. Ayrılmak. Seni artık burada istemiyorum." Nina işinde iyiydi. O bir varlıktı ama artık sahadaki işi *dışında* ona ihtiyacım yoktu .

"Ama Alessio..."

"Sana söyledim, artık hizmetlerine ihtiyaç kalmayacak," dedim dişlerimi sıkarak, anlamını anlaması için her kelimeyi noktalayarak.

Ağzı şokla açıldı. "Diyorsun ki...?"

Onu duydun. Artık seni becermek istemiyor. O yüzden kaybol."

Maddie'nin sesi üzerine hayal kırıklığıyla gözlerimi kapattım ve burun kemerimi çimdikledim. Birkaç derin nefes alarak gözlerimi açtığımda ikimize de dik dik baktığını gördüm.

Nina'nın yüzü kasıldı ve öfkeyle dudaklarını büktü, sonra bana baktı ve bekledi.

Ona soğuk bir bakış attım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak tek kaşımı soru sorarcasına kaldırdım.

"Gidiyorum," diye tersledi. Etrafımda dolaşırken ifadesi soğuktu. Nina soğuk kalpli bir orospuydu ve bu şekilde seviyordu. Ve Maddie başını belaya sokmadan önce dikkatli davranmak zorundaydı.

"Hoşça kal Felicia," diye seslendi Maddie gözlerini devirirken.

En üst sahanlığa ulaştığımda, Maddie önüme geçip yolumu kapattı.

"Vallahi Ayla'yı oynuyorsan..." diye uyardı, gözlerinde öfke parlıyordu.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Sorusuna tamamen öfkelenerek öne doğru bir adım atarak homurdandım.

Nina'nın birkaç dakika önce durduğu yeri gösterdi. Farkına vardığımda, öfke beni terk etti ve bu düşünceyle irkildim.

"Bir şey olmayacaktı" dedim.

Maddie şüpheli görünüyordu. Ayla seni Nina ile ofise girerken görmüş. Düşündü ki... kalbi tamamen kırılmıştı, Alessio."

Suçluluk bedenimi sardı ve içimden küfrettim.

Ayla'yı başka bir adamla görsen nasıl hissedeceğini bir düşün, diye ekledi Maddie.

Bu düşünce beni kırmızı görmeme neden oldu. Ellerim, parmak boğumlarım ağrıyana kadar yumruk şeklini aldı. Dişlerimi gıcırdattım.

Tek kaşını kaldırdı. "Kesinlikle," diye mırıldandı, Ayla'nın odasına dönmeden önce.

Sırtına baktım ve sonra korkuluğa yaslandım, zihnim tehlikeli düşüncelerle doluydu.

Ayla'yı ilk gördüğümde ve benim için çalışmasını teklif ettiğimde aklımdaki bu değildi.

Benim için çalışması gerekiyordu ve onu yakınımdaya tuttum çünkü onu becermek istiyordum. Niyetim buydu. Ama artık şehvetle ilgili değildi. Onu becermek ve işini bitirmek değildi.

Daha fazlasıydı, kafamı toparlayamadığım bir şeydi. Anlam veremediğim bir duygu.

Ama artık karşı değildim. Bu süreçte ikimizi de mahvetmeyeceğini umarak, beni nereye götüreceğini görmek için bu yabancı duygunun tadını çıkarmama izin verdim.

Oflayarak elimi saçlarımdan geçirdim. Aramızda olanı hisseden tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Ama Ayla da hissetmişti ve ben onu incitmişim.

O kadar derin, o kadar geri dönülmez derecede güzel ama akıldan çıkmayan ve tehlikeli bir bağlantı. Acıya rağmen bize barış getirdi.

Bölüm 41

Piyanonun başına oturmuş, bakışları önündeki duvara, düşünceleri arasında tamamen kaybolmuş bir şekilde beni bekliyordu.

Beni görünce gülümsedi ve ben de piyanonun önündeki kanepeye oturdum, tüm bu süre boyunca ona odaklandım.

Bu sabahdan beri onunla konuşma fırsatım olmamıştı. Yanılmıyorsam benden kaçıyordu.

Beni görür görmez diğer tarafa yürür ya da beni görmemiş gibi davranırdı. Gözleri benimkilere takılırsa, ifadesi kayıtsızdı, dudakları sert bir çizgi halinde inceldi.

Aramızdaki tek şey piyano olan ona bakmaya devam ederken bana garip bir bakış attı ve ardından tuşlara bakmadan önce ifadesi yine boştu.

Unutulmaz derecede güzel müziği dinlerken, onun güzelliği ve yüzündeki huzurlu ifadeyle tamamen büyülenmiş gibi hissettim.

Tek yapması gereken orada sessizce oturmaktı ve şimdiden tüm dikkatimi çekmişti.

Üç şarkıdan sonra durdu ve sonra benimle doğrudan göz teması kurarak gözlerini açtı. Olabildiğince nazik görünmeye çalışarak gülümsedim ama o buna aldırmadan kitap rafına gitti.

Bir kitap seçmek için zaman harcadı, her geçen saniye beni geriyordu.

Eline bir kitap alarak geri döndü ve yanımdaki kanepeye oturdu. Her zaman, gözlerini benden uzak tutarak sessizce yaptı.

Bir şey söylemesini bekledim.

Ne kadar böyle kaldığımı bilmiyordum. Bazı işleri halletmeye çalıştım ama Ayla'da düşünemeyecek kadar kaybolmuştum.

Bakışlarım sürekli ona kaydı ve birkaç kez bana baktığını fark ettim ama baktığımı fark edince hemen bakışlarını kaçırdı. Hatta kitaba kaşlarını çattığını gördüm ve sonra sıkıntıyla dudaklarını büktü.

Uzun, sinir bozucu sessizliğe daha fazla dayanamazken, boğazımı temizleyip Ayla'nın dikkatini üzerime çekmeye çalışarak birkaç kez yerimde kıpırdandım.

Ama o inatçıydı. Tekrar boğazımı temizleyerek bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilmediğimi anladığımda hemen kapattım.

Hayal kırıklığıyla duvara baktım ama tablo dikkatimi çekti. Canlı, rengarenk çiçeklerden oluşan bir tarlanın güzel bir manzara resmiydi.

İşte bu , diye düşündüm.

"Çiçekleri beğendin mi?" diye sordum aramızdaki acı dolu sessizliği bozarak.

"İyiydiler," diye sert bir şekilde yanıtladı ve tekrar kitaba bakmadan önce.

Bu nasıl bir cevaptı?

"Demek onları beğendin?"

Ayla omuz silkti. "Fena değillerdi."

Ah, diye mırıldandım, hayal kırıklığıyla omuzlarım düştü.

Onlardan hoşlanmadı.

Sertçe yutkunarak kanepeye sırtımı yasladım. Ayla, Maddie'nin ona verdiği çiçeklere o kadar sevindi ki, onları seveceğini düşündüm.

Elimle yüzümü ovuşturdum ve yorgun bir şekilde gözlerimi kapattım. Onu daha iyi hissettirmeye çalışırken, her şeyi batırdım.

Birkaç dakika sonra bana baktığını fark ettim. Gerildi ve bakışları hızla yere kaydı. Yüzünde küstah bir sırıtış gördüm.

Birden ayağa kalktı ve gitmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Ben de ayağa kalkarak sordum. Adımları sendeledi ve arkasını dönüp tekrar bana baktı. Omuzlarını cesurca geriye itti ve dosdoğru bana baktı, yeşil gözleri canlı ve okunamaz duygularla doluydu.

Ben uyuyacağım, dedi. "Çok geç."

Bu kadar? Boğazımı temizledim ve sonra başımı salladım. "Tamam aşkım. İyi geceler."

Birkaç saniye sessizce birbirimize baktık. Bana sessizce başını sallayarak arkasını döndü ve odadan çıktı.

Konuşmadan geri çekilmesine baktım. Az önce ne oldu?

Kanepeye çarpana kadar geri çekildim.

Ayla iyi geceler bile dememişti.

Üç gün olmuştu. Sinirle homurdandım ve kağıtları ittim. Ayla'nın benimle zar zor konuştuğu üç gün.

Sandalyeme oturdum ve boynumu sağa sola sallayarak gerginliğimi atmaya çalıştım.

Neyi yanlış yaptığımı anlamadım. Her şeyi denedim, yine de tamamen kapalı kaldı. Diğerleriyle böyle olmadığını biliyordum. Yüzünde her zaman bir gülümseme, gözleri ıslıl ıslıl parlayarak, onu Maddie ile hararetli bir şekilde konuşurken gördüm.

Ama benimle, ya kaşlarını çattı ya da bana doğru kaşlarını çattı. Ya da bazen ifadesi tamamen kayıtsızdı.

Ve umutsuzluğa kapıldım. Sadece bir kez, bana gülümsemesini istedim. Bana bakarken gözlerinin mutlulukla parladığını görmek istiyordum. Tıpkı derede ya da ilk kez piyano çaldığı zamanki gibi.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak alnımı ovuşturdum, dudaklarımdan yorgun bir iç çekiş kaçtı. Kapının açıldığını duyduğumda gözlerim birden açıldı ve öne doğru eğildiğimde Maddie'nin ofisine girdiğini gördüm.

Kapıyı kapattı ve sessizce kapıya yaslandı.

"Nedir?" diye sordum, cevabı beklerken iki dirseğimi de masama dayayarak.

"Ayla sana ne?" diye sordu Maddie, yaklaşarak.

Sorusuyla tamamen şaşırdım. Sandalyemi masadan iterek ayağa kalktım ve etrafından dolandım. "Bu ne tür bir soru?"

"Önemli bir şey."

Bunu tartışacak havada değildim. Ona soğuk bir bakış gönderdim. "Dinlemek-"

"Ayla öyle oyun oynanacak biri değil. Yani onu becermek istiyorsan yapma. Ona zarar verme, Alessio. O bunu hak etmiyor ve o senin ortalıkta dolaştığın fahişeler gibi değil, diye tükürdü Maddie.

"Neden bahsediyorsun?" homurdandım. "Ben Ayla'ya asla böyle davranmam!" İleriye doğru bir adım attığımda, meydan okurcasına omuzlarını geriye itmekle yetindi.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Maddie beni deli edecekti.

Seni ilgilendirmez, diye tısladım.

"Evet öyle! Çünkü eğer onu incitirsen—"

"Ona zarar vermeyeceğim!"

Omuzları düştü ve içini çekti. "Ayla seni Nina'yla görünce çok kırıldı."

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"Senden hoşlanıyor, Alessio. Çok fazla. Zaten duygusal olarak dahil oldu.

Kalbim hızlandı ve midem bir tuhaf oldu. Göğsüm dayanılmaz bir şekilde sıkışırken boğazımın dibine bir duygu yumağı oturdu. Ayla'nın benim hissettiklerimi biraz olsun hissetme düşüncesi bile kalbimi yerinden oynatıyordu.

Korku her zaman sabitti. Bunu mahvetmek istemedim ama duygularım nasıl başa çıkacağımı asla bilemedim. Ne zaman çok fazla olsalar, kapattım. Ve Ayla'nın bunun etkisini hissetmesini istemedim. Onu acıdan korumak istedim.

"Eğer sen de aynı şekilde hissetmiyorsan, bırak gitsin. Ona zarar verme," diye ekledi Maddie.

Yutkundum ve sonra bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Ayla için hissettiklerim... Anlamıyorum. Ama onun incindiğini veya üzüldüğünü görmeye dayanamam. Onunlayken, tamamen onda kayboluyorum. Tek düşünebildiğim o.

Gözleri şokla açıldı.

"Ona zarar vermeyeceğim, Maddie. Onu incitmek, yapmak isteyeceğim en son şey."

Işınlandı. Başımı ona sallayarak gülümsedim.

"Bu yüzden mi buraya geldin? Ayla hakkında ne hissettiğimi bilmek için mi?

Maddie başını salladı. "Sadece endişeliyim. Oynanacak biri değil. O masum ve kırılgan. Onu nazikçe ve sabırla kurmalısın.

"Biliyorum."

Maddie ellerini cıırttı ve parmak uçlarında zıpladı. "Tamam," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Artık işine dönebilirsin."

Maddie bana bir gülümseme daha gönderdi ve sonra gitmek için arkasını döndü. Bekle, dedim.

"Evet?"

Tam bir aptal gibi görünmeden bunu nasıl ifade edebilirdim?

Güçlkle yutkundum.

"Kadınlar ne tür çiçeklerden hoşlanır?"

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi yumruklamak istedim.

Maddie birkaç saniye boyunca tam bir sessizlik içinde bana baktı. Ve sonra kahkahayı patlattı.

Ona sert bir bakış gönderdim ve kahkahasını hemen bir öksürükle kapattı. "Üzgünüm!"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak sabırsızlıkla cevabını bekledim.

Maddie başını salladı. "Çok aptalsın," dedi.

"Ayla'nın ona verdiğim çiçekleri beğenmediğini düşünüyorum," diyerek kendimi savundum.

Bana cevap vermek yerine arkasını dönüp kapıyı açtı.
"Çiçekleri severdi, Alessio."
Sonra göz kırptı ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.
Şaşkınlıkla sustum.
Ayla çiçekleri sevdi mi?
Farkına vardığımda masaya yaslandım ve kıkırdadım.
Ah, demek kedicik oynuyor, diye düşündüm sırtarak.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 42

Ayla

"Bunu daha ne kadar sürdüreceğim?" Diye sordum.

Maddie yanıma uzandı ve tavana baktı. "Onu bunun için çalıştırmalısın."

"Bu cepheyi daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyorum."

"Biraz daha."

Nina dramasından sonra, Maddie bana bir saat ders verdi, Alessio ile nasıl oynamam ve oynamamam gerektiğini anlattı. Her gün, onun yanında soğukkanlı olmamak için mücadele ettim.

O gülümsediğinde ve ben gülümsemediğimde kendimi suçlu hissettim. Umudunu kaybettiğini ve her geçen gün hüsrana uğradığını görebiliyordum. Maddie'nin planının işe yaramasını ve tüm bu dramanın boşuna olmadığını umuyordum.

Ayağa kalkıp dizlerimi kendime çektim ve çenemi üstlerine dayadım. Maddie, anlamıyorum. Bu nasıl çalışacak? Ben...seviyorum...onu..." Son kelimeleri kekeledim. Kabul etmesi zordu ama gerçek buydu.

"Ne demek istiyorsun? Onu istiyorsan ve o da senin için aynı şekilde hissediyorsa, o zaman düşünecek ne var?

Oflayarak yataktan kalktım ve pencerenin önünde durdum.

"Bir ilişki nasıl yürür?" Alberto ile aramdaki ilişki bir ilişki değildi. Nasıl birinde olacağımı bilmiyordum.

Televizyonda okuduğum ya da gördüğüm ilişkiler hakkında sadece hayal edebiliyordum. Onlar asla benim gerçeğim olmadılar.

"Daha önce hiç ilişki yaşamadın mı?" diye sordu.

Acı dalgasına karşı gözlerimi sımsıkı kapattım. Elimi bardağın üzerine koyarak kendimi dengede tuttum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Birinde bulundum," diye fısıldadım.

Maddie'nin alnı şaşkınlıkla kırışmıştı ve sabırla bana bakıp açıklamamı bekledi.

"Ama oradakiyle aynı değildi," dedim elindeki kitabı işaret ederek. "Buna bir ilişki diyebileceğini sanmıyorum. Beni çok incitti."

Gözyaşları görüşümü kör etti. Böyle bir şeyi kabul edeceğim hiç aklıma gelmezdi. Hâlâ Alberto ile yaşarken, bir ilişkinin böyle olması gerektiğini düşündüm. Yanlış olduğunu bilsem de kabul ettim.

Alberto ile yaşadıklarım işlevsizdi.

Beni yok etti. Kalp, beden ve ruh.

Ama Alessio ile yaşadığım kısa süre içinde belki düzelebilirim diye düşünmeye başladım. mutlu olabilirim

Belki Alessio ile mutlu olabilirdim.

"Ayla." Maddie ayağa kalkıp yanıma geldi. Gözyaşlarımı silmek üzereydim ama bunu benim için yaptı.

Öne eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu ve ardından kollarını etrafıma sardı.

Benden uzaklaştı ve ortamı yumuşatmaya çalışarak bana zayıf bir gülümseme gönderdi. "Bir ilişki... hmmm..." Gözleri parladı. "Bir ilişkinin, her iki tarafın da birbirini desteklediği, birbirini rahatlattığı, birbirine mutluluk ve kahkaha getirdiği zaman olduğunu söyleyebilirim. Sevgi, kabul ve anlayışla dolu bir bağlantıdır. Bir ilişkide olmak için birini sevmek zorunda değilsin. Bazen aşk daha sonra gelir. Alessio inatçı bir adam ama senin için deli oluyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Bu çok açık. Duyguları var ama sadece biraz itilmeye ihtiyacı var. Alessio ile nasıl bir ilişki olur bilmiyorum ama çok seviyor. Kalbiyle sever. Korktuğu bir şey. Ama bunu değiştirebilirsiniz. Onun gücü olabilirsin."

"O benim," diye fısıldadım. "O benim gücüm."

"Alessio yakında fark edecek. Ve yaptığında, senden uzak kalamayacak. Kahretsin, artık senden uzak bile duramıyor. Onu görüyor musun? Seni her zaman küçük bir köpek yavrusu gibi takip eder. Aman Tanrım, bu çok kötü bir karşılaştırmaydı. Alessio küçük bir köpek yavrusuna yakın bile değil."

Güldüm.

Maddie, "Hareket etmesini bekleyeceğiz," dedi.

"Son üç gündür hareket ediyor." Benimle konuşmak için birkaç girişimde bulundu.

"Pekala, o zaman daha iyi bir hamle yapması gerekiyor. Eğer ne demek istediğimi anlıyorsan." Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı.

"Maddie!"

Omuz silkti. "Yok gerçekten. Belki de sana tekrar çiçek getirmeli. Ya da belki başka bir öpücük. Bu adam beni deli ediyor."

Maddie olmadan ne yapacağımı bilmiyordum. Beni nasıl daha iyi hissettireceğini her zaman biliyordu.

"Bekleyeceğiz o zaman" dedim gülümseyerek.

Göz kırptı ve ben güldüm.

Beklerdim... çünkü ona ihtiyacım vardı.

Alessio'yu beklemek için piyano odasına girdim. O asla geç kalmadı. Her zaman tam onda oradaydı.

Alessio burada olmasa bile piyano çalabilirdim ama çalmadım.

Onun için oynamak istedim. Oynarken beni izlemesinin sıcaklığının tadını çıkarmak istedim.

İç çekerek bir süre telefona baktım. *herhangi bir dakika*.

Bir şey gözüme çarptı. Bakışlarım her zaman oturduğum koltuğa kaydı ve sesli bir nefes verdim.

Elimi kaldırıp şokla ağzımı kapattım. Ama dudaklarımda oynayan gülümsemeye engel olamadım.

Koltukta tek bir beyaz şakayık yatıyordu.

Hafifçe eğilerek şakayıkları elime alıp göğsüme yaklaştırdım. Doğrudum, orada tuttum.

Alessio.

O çok tatlıydı.

Oraya benim için şakayık koyduğuna inanamadım. Bu büyük bir buket değildi. Sadece tek bir şakayıktı ama aynı değeri ve anlamı taşıyordu. Hâlâ kalbimi küt küt attırıyordu ve geniş gülümsemem yanaklarımı acıtıyordu.

Şakayıkları sevdiğini rahatlıkla varsayabilirim.

Gözlerim büyüdü ve hızla arkamı döndüğümde Alessio'nun kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapıya yaslandığını gördüm. Başını iki yana salladı, yüzünde küçük bir sırıtış vardı.

O sırıtıştan nefret ettiğimi söylemek istedim... ama gerçekten, yapmadım.

Gülümsememi saklamaya çalıştım. "Ben..." Duraksadım ve sonra iç çektim. yalan söyleyemem "Bu güzel. Bayıldım."

Yavaşça bana doğru yürüdü, bakışları benim üzerimdeyken yoğundu. Yaklaştıkça kalbim çılgına döndü ve midem kelebeklerle burkuldu, bu ona yakinken hep hissettiğim bir duyguydu.

Alessio önümde durdu. Çıplak tenimde sıcaklığını hissedebiliyordum. Gözlerinin içine baktım. O çok uzundu.

İhtiyaçla dolu bakışları dudaklarıma kaydı ve içgüdüsel olarak onları yaladım. Alessio, aramızda ancak bir santim kalana kadar bir adım daha yaklaştı. Derin bir nefes aldım ve göğsüm onunkine değdi.

Elini kaldırdı ve bir parmağını çıplak kolumda gezdirdi. Titredim ve parmaklarımı çiçeklerin etrafında sıktım.

"Alessio..."

"Ayla," diye fısıldadı, başını öne eğip.

Birbirimize baktık ve sonra dudakları benimkilerden sadece bir inç uzakta olana kadar yaklaştı. "Seni öpeceğim," dedi.

"Tamam aşkım..."

Yüzünde küçük bir sırıtiş gördüm ve sonra benimkileri yakalamak için dudaklarını indirdi. Nefesim kesildi. Dudakları hafifçe benimkilere değdi ve iç geçirdim.

Alessio sabırla ağzımı açmamı beklerken dilini yavaşça dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Yavaşça, acele etmeden beni ikna etti. Dudaklarıma hafif bir baskı yaptı ve nefesim kesildi. Dilini içeri kaydırma fırsatını değerlendirdi. Yumuşakça benimkine sürtünerek, sanki öpücüğün tadını çıkarmak istermiş gibi beni yavaşça öptü.

Bu sefer cesurca öpücüğüne karşılık verdim. Cesaretimi toplayıp her şeyi ortaya koymuştum. Alessio'yu öpmenin bıkaçığım bir şey olduğunu düşünmemiştim. Onun öpücüğü için açlıktan ölüyor gibiydim.

Eli boynumdan yukarı, kulaklarımın hemen altına kaydı ve parmakları genişledi, eli çenemi kapladı. Diğer eli saçlarımın arasından kaydı ve dudaklarıma daha iyi ulaşabilmek için saçlarımı hafifçe yukarı kaldırdı.

İki elimi de göğsüne koydum ve vücuduna daha da yaklaştım, sıcaklığının beni sarmalamasına izin verdim. Onun kucağında kendimi güvende hissettim. İstendiğimi hissettim.

Alessio acele etmedi ve öpücüğü yönlendirmeme izin verdi. Dudaklarımın kenarlarını yaladı ve küçük bir iç çektim. Çok yumuşak, çok sıcak, çok tatlı.

Öpücüklerinde sarhoştum.

Yavaşça alt dudağımlı ısırdı ve sonra tekrar dudaklarımı kavradı. Bu sefer öpücüğü biraz daha sert, biraz daha talepkardı.

Ve ona verdim.

O geri çekildiğinde ikimiz de derin derin nefes alıyorduk. Alessio nefes almak için mücadele ederken alnını benimkine dayadı.

"Seni öpmekten hiç bıkacağımı sanmıyorum," dedi huysuz bir sesle.

Bakışlarının zaten benimkilerde olduğunu görünce gözlerimi kırptırdım. Gözleri yumuşaktı ve hayranlıkla doluydu, nefesimi kesen bir bakış. Bakışlarının derinliğinde, oradaki ihtiyacını gördüm. Beni istiyor.

Gözlerine tamamen kilitlenmişim. Eli yüzümden kalçalarımın indi. Kollarını belime dolayıp beni kendine çekti ve bedenimi onunkine sabitledi. Kalbim çılgınca atıyordu ve bakışlarındaki şevk karşısında dizlerim güçsüzleşti.

Sanki çok değerliymişim gibi bana sarıldı. Sanki tek görebildiği benmişim gibi bana baktı.

güzel hissettim

"Alessio," dedim. Başka ne söyleyeceğimi bilemedim.

Eğildi ve uzaklaşmadan önce dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. Gülümseyerek başıyla piyanoyu işaret etti. Git, diye ısrar etti.

Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle gerildi ve başımı salladım, çiçek hala elimdeyken hızla piyanoya doğru koştum.

Bakışlarımız birbirine bağlıydı, ben parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirirken ikimiz de birbirimizin büyümesine kapılmıştık.

Gözlerimi bir kez bile kapatmadım. Alessio'dan gözlerimi ayırmadım.

Bitirdiğimde, elimi piyano tuşuna koydum ve sertçe yutkundum, keskin bakışları altında aniden gergin ve utangaç hissettim.

"Bu gece okumayacak mısın?" O sordu.

"Ah." Gülümsedim ve sonra kalktım.

Ona doğru yürüdüm ve sehpanın önünde durup kitabımı aldım. "Yapacağım. Ben bunun ortasındaayım. Bitirmek için sabırsızlanıyorum."

Kıkırdadı. "Bu konuda heyecanlı görünüyorsun."

"Ben," diye cevap verdim, onun yanındaki kanepeye oturdum. "Gerçekten çok iyi bir kitap."

"Beğenmene sevindim."

Açtım ve okuduğum süre boyunca Alessio'nun gözlerini üzerimde hissettim. Ona bakmaktan kendimi alıkoymak çok zordu.

Ve bu savaşı birçok kez kaybettim.

Ne zaman gözlerimiz buluşsa, Alessio gülümserdi ve ben de ona kendi gülümsememi gönderirdim.

Kalbim takla atıyordu. Midem keleklerle doldu. Öfori ile hafif hissettim. Ve bir huzur duygusu beni ele geçirdi.

Ben sadece böyle kalmak istedim. Ama sonra esnedim.

Alessio, "Uyumalısın," dedi, sesi hüzünlü geliyordu.

"Hmm." kitabımı kapattım Alessio öne doğru eğildi ve yüzümdeki birkaç saç telini geriye iterek parmaklarının gereğinden fazla yanaklarımda kalmasına izin verdi.

Başparmağını çeneme dokundurdu ve sonra aniden öne doğru eğildi. Dudaklarını dudaklarıma bastırduğında hafif bir inilti çıkardım. Bana hızlı bir öpücük verdi ve sonra geriye yaslanarak gitmeme izin verdi.

Dokunuşunu neredeyse anında özledim.

Kitabımı sehpanın üzerine koyarak ayağa kalktım ve Alessio'nun önünde durdum. Ona gülümseyerek "İyi geceler" diye fısıldadım.

"İyi geceler," diye yanıtladı.

Onunla böyle harika bir zaman geçirdikten sonra ondan ayrı kalacağım düşüncesiyle dudaklarımı ısırarak omzum düştü.

Ona son bir bakış atıp uzaklaşmaya başladım ama belime dolanan bir kol hissettim ve beni geri çekti. Alessio'nun kucağına düştüğümde çığlık attım. Gözlerim şokla büyüdü ve ona baktım.

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve sonra sırtarak geri çekildi. Dayanamayıp kıkırdadım.

Keskin bir nefes aldı. Parmağını dudaklarımdan kenarına koyarak tam bir şaşkınlıkla fısıldadı, "Güldüğünü ilk kez duyuyorum."

Utanarak başımı eğdim ve elimi göğsüne bastırdım.

Alessio parmağını çenemin altına koydu ve başımı tekrar kaldırdı. "Bunu daha sık yapmalısın." Başparmağını dudaklarımdan üzerinde gezdirdi. "Çok güzel gülüyorsun."

Ben bir şey söyleyemeden, dudakları bu kez neredeyse sahiplenici bir tavırla tekrar dudaklarımı kavradı. Alt dudağımla çekiştirerek içeri girmemi istedi. Kolu çelik bir bant gibi belime dolanmıştı ve diğer eli çenemi kavramak için yukarı çıktı.

O kadar yoğun öptü ki kalbim tekledi ve onun içinde eridim.

Öpüşü sonunda yavaşladı ve dudaklarına doğru iç çektim. Gözleri ihtiyaçla yoğundu. Dokunuşu ateşti ve öpücükleri sarhoş ediciydi.

Tek düşünebildiğim oydu.

Gözlerimi kapattım ve kendimi onun öpücüklerinde ve tatlı, nazik okşamalarında kaybettim.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 43

"Ayrılıyorlar!" Maddie odama girerken somurttu. "Artur birkaç günlüğüne gideceklerini söyledi."

Doğrudum ve kocaman açılmış gözlerle Maddie'ye baktım. "Alessio da mı gidiyor?"

Başını salladı ve somurttu. "Evet."

Hiçbir şey söylemedi. Dün gece onu gördüm ama tek kelime etmedi. Onsuz olma düşüncesi kalbimi sızlattı.

Piyano odasında beni ilk öpmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Gündüzleri bazen beni dereye götürürdü. Sonra gecenin çoğunu birlikte geçirdik.

Her zaman eğildi ve beni dudaklarımdan öptü. Ben okurken öpücük çalardı. Bazen beni kucağına alırdı. O saçlarımla oynarken ben başımı omzuna yaslar, kitap okurdum. Asla daha fazlası için zorlamadı.

Bu günler en güzel günleriydi. Her gün kalbim daha da büyüdü. Alessio kalbime işlemişti ve ben onu bırakmak istemiyordum. Bunun yerine, onu kucakladım.

Ve şimdi, onsuz bir gün bile geçirme düşüncesi beni üzdü.

"Gide ne kadar kalacak?" Diye sordum.

"Bilmiyorum. Artur birkaç gün dedi."

"Ah," diye mırıldandım, sıkıca birbirine dolanmış ellerime bakarak.

Ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

"Nerede?" Diye sordum.

"Muhtemelen şimdi gitmek üzereler. Gidip adamlarımıza veda edelim."

Sözleri üzerine hızla ayağa kalktığımda gülümsedi. Koridorda ilerlerken kalbim gümbür gümbür atarken onu odamdan çıkardım.

Merdivenlerden aşağı inerken günümüzü en alttaki adamları gördük. Artur duvara yaslanmışken Nikolay ve Viktor konuşuyorlardı. Alessio telefonuna bakıyordu.

Bizi duyunca başını kaldırdı ve beni görünce bakışlarının yumuşadığını gördüm.

Maddie merdivenlerin geri kalanından koşarak indi ve Artur'un kollarına atladı. Gözlerimi Alessio'dan ayırmadan yavaşca aşağı inmeye devam ettim. Son merdivende durduğumda gergin hissederek bana hafifce gülümsedi.

Utanarak başımı eğdim ve elbisemin etekleriyle oynadım. Yaklaştığını hissettirdim ve önümde durdu. Alessio parmağını çenemin altına koydu ve ben onun yumuşak mavi gözlerine bakana kadar başımı yukarı kaldırdı.

"Tam yukarı gelip hoşcakal demek üzereydim," dedi.

"Ah."

"Bir sorun çıktı ve bunu halletmem gerekiyor. Birkaç günlüğüne gideceğim."

Başımı salladım. "Anladım."

Son basamağı inerken yanında durdum. Artur'un Maddie'yi al alttığını gördüm ve o güldü. Onu dudaklarından g cl  bir şekilde öptü.

Alessio'ya baktım ve bana baktığını gördüm. Elini kaldırdı ve parmağını hafifce yanağımda gezdirdi. Başparmağını dudaklarıma değdirdikten sonra, "Sonra görüşürüz," diye fısıldadı.

Hoşca kal, diye fısıldadım.

"Hoşcakal."

Alessio benden bir adım uzaklaştı ve bana son bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Diğer adamlar onu yakından takip etti ve Maddie yanıma geldi.

 zg n bir şekilde i  çekerek elimi kaldırdım ve göğsümün üzerine koydum.

Geri çekilmesini izlerken omzum düştü ve göğsüm sıkıştı.

Onu çoktan özledim.

Günler ge tikce Alessio'ya ne kadar ihtiya ım olduğunu anladım. Varlığı bağımlılık yapmaya başlamıştı. Onun dokunuşu. Onun  p c kleri. Mavi gözleri. Nazik okşamaları. Gülümsemesi. Onunla ilgili her şey içimde derin bir şekilde k kleşmişti.

Alessio

Ayla'sız geçen üç uzun, işkence dolu gün olmuştu. Her gece keşke onunla olsaydım dedim.

Malikaneye girdiğimde, ona tekrar yakın olma düşüncesiyle göğsüm daha da hafifledi.

Sürekli düşüncelerimdeydi.

Ve sonunda döndüğüm için çok mutluydum.

Saatime baktım ve neredeyse sabahın ikisi olduğunu gördüm. Şu an uyuyor olacaktı. Yukarı kata çıkarken kalbim hayal kırıklığıyla doldu.

"Yarın," diye fısıldadım.

Ama ikinci kata çıktığımda onu görme ihtiyacı hissettim. Ona bu kadar yakın olmak ve onu görmemek - düşüncenin kendisi acı vericiydi.

Uyuyor olsa bile onu görmem gerekiyordu. Sadece güzel yüzüne bir göz at ve mutlu olurum.

Odasına doğru ilerlerken piyano odasının kapısının açık olduğunu görünce olduğum yerde kalakaldım. Ayla hala uyanık mıydı?

Aklıma gelen fikirle kalbim yerinden fırladı ve hızla içeri girdim. Onu koltukta kıvrılmış uyurken gördüğümde adımlarım sendeledi.

Ama nefesimi kesen ve beni gülümseten şey bu değildi.

Sandalyesinde uyuyordu; bunun yerine *benimkine kıvrılmıştı* .

Yaklaşıp uyuyan güzelin önünde durdum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, yüzü uyurken huzurlu görünüyordu. Eğilerek kitabı elinden nazikçe aldım ve sehpanın üzerine koydum.

Arkamı döndüm ve bir kolumu sırtının altına, diğerini de dizlerinin altına sardım, onu uyandırmadığımdan emin olarak dikkatlice ve nazikçe kanepeden kaldırdım. İçgüdüsel olarak başını omuzlarıma koyarak uykulu bir şekilde inledi.

Gülümsedim ve onu piyano odasından çıkardım. Kapısını açıp içeri girdim ve onu yatağının ortasına yatırdım. Ama geri adım atmak üzereyken, yakamı saran bir şeyin beni geri adım atmamı engellediğini hissettim.

Ayla'nın parmakları gömleğimin etrafına dolandı. Hala uyuyordu.

Elimi onun elinin üzerine koydum ve parmaklarını nazikçe çözdüm. Hafifçe sıktılar ama gözlerimi sürekli onun yüzünden ayırmadan onları çıkarabildim. Kaşlarını çatıldığını görünce derin bir iç çektim ve yatağın yanına oturdum.

Ayrılmak için kendimi ikna edemedim. Bunun yerine Ayla'nın yanına uzanarak kendimi şaşırttım. Kolumu beline doladım ve onu kendime yaklaştırdım. Sanki sunduğum sıcaklığı ve rahatlığı arıyormuş gibi göğsüme daha da gömüldü. Bana sıkıca sarılırken parmakları tekrar ceketimin etrafına dolandı.

Ve ben de karşılığında ona sıkıca sarılmaktan memnundum.
Şakağına bir öpücük kondurdum ve uyuyan yüzüne baktım. En uzun süre,
onun kolları arasında, başı çenemin altına sıkıştırılmış halde yattım.
Bir an için, dedim kendi kendime. Sadece birkaç dakika daha.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 44

Ayla

Sıcak güneş ışığını hissedebiliyordum ama gözlerimi açmayı reddettim. Bunun yerine, yanımdaki sıcaklığa daha çok sokuldum. Hareket edemeyecek kadar rahat ve halsizdim.

Çok sıcak , diye düşündüm kendi kendime, kollarımı sıcaklığa daha sıkı sararak. Büyük bir memnuniyetle iç çektim ve yüzümü yanımdaki sandığa gömdüm.

Ama daha yakına sarılırken, aklımda garip bir düşünce belirdi.

Gözlerim aniden açıldı ve uykulu halimi hızla gözümün önünden uzaklaştırdım ve kendimi geniş, sert bir sandığa bakarken buldum.

Panik içimi doldurdu ve kalbim atmaya devam ederken hızla yukarı baktım. Sonra küçük bir nefes verdim.

Alessio .

Uykusunda çok sakin görünüyordu, uyanırken temsil ettiğinin tam tersi. Yüzü yumuşacıktı ve dudakları hafif aralıktı. Karşımda gördüğüm manzara karşısında gülümsemeden edemedim.

Hareket etmeye çalıştım ama kalçalarımın bir şeyin sıkıştığını hissettim. Kolunun bana dolandığını görünce gözlerim aşağı indi. Ayrıca bir bacağımın onun üzerine atıldığını ve bizi birbirine doladığını gördüm.

Tamamen utanmış hissederek, yavaşça bacağımı çektim ve kucağından sıyrılmaya çalıştım ama tutuşu amansızdı. Bu yüzden iç çekerek vazgeçtim ve tekrar uyuyan yüzüne baktım.

Elimi yüzüne götürdüm ve orada, yanağının üzerinde durmasına izin verdim.

Elimin teniyle temas etmesi, korkusuzca özgürce ona dokunması baştan çıkarıcıydı. Zihnimde uçuşan çekici bir görüntüydü ve Alessio'nun yüzüne bakmaya devam ettikçe kendimi daha fazla durduramadığımı fark ettim.

Elimi yavaşça yanağına koydum, uyanmış olabileceğine dair herhangi bir belirti bekledim. Hareket etmeyince başparmağımı yanağına sürttüm ve parmak uçlarımda hafif, kaba sakalı hissettim.

Alnını, burnunu ve sonra dolgun dudaklarını takip ettim. Alt dudağını işaret ederken yanaklarımda ısındığını hissettim ve ardından çenesinin kıvrımını ve yanaklarının üzerinden geçtim.

Parmaklarımı alnının üzerinde gevşek bir şekilde duran birkaç saç tutamıyla buluşana kadar yukarı doğru hareket ettirmeye devam ederken dudaklarımda bir gülümseme çekildi.

Dokunuşum hafif ve yumuşaktı, kalbim ise göğsümden çılgıncaydı. Yaptığım şey yasak geliyordu. Ama bir yandan da beni heyecanlandırıyordu. Alessio üzerinde bu küçük güce sahip olmak. Ona bu kadar özgürce dokunabilmek.

Ama en önemlisi, bir adama tiksinden ve korkudan vücudum titremeden dokunabildiğim için mutluydum.

Elimi memnuniyetle iç çekerek yanağına koydum ve gözlerimi kapatıp etrafımı sararken sıcaklığını hissetmeme izin verdim.

Ama tekrar gözlerimi açtığımda gözleri açıktı ve bana bakıyordu.

"Günaydın," diye fısıldadı huysuzca, sesi uykuluydu.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hemen kapattım. Hala yanağında duran avucuma baktığımda, dişlerim gergin bir şekilde dudaklarımı sıyırdı.

Ah hayır, yakalandım.

Parmaklarım yanağında esniyordu ve tam elimi çekmek üzereydim ki birdenbire eli benimkinin üzerine geldi ve avucumu yanağına bastırdı. Nefesimi tuttum ve büyüleyici gözlerine baktım.

Alessio'nun dudakları küçük bir sırtıyla yukarı kalktığında, yanaklarım utançla ısınırken utangaç bir şekilde başımı eğdim. Yüzümü göğsüne sakladığımda, küçük bir kıkırdamayla güldüğünü hissettim.

Çok sinir bozucu bir adamdı. Bana güldüğüne inanamıyordum.

Elimi tekrar çekmeye çalıştım ama sıkıca tuttu ve parmaklarımızı birbirine doladı.

günaydın demedin . Bu çok kaba kedicik," diye mırıldandı Alessio kulağıma.

Yani, kedi yavrusu olmaya geri dönmüştüm .

"Günaydın," diye mırıldandım. Güldü ve elimi bıraktı. Rahatlatıcı kucağından uzaklaşmaya çalıştım ama kolu belime dolandı ve bir santim bile kıkırdamama izin vermedi.

Bunun yerine, göğüslerim göğsüne bastırana kadar beni kendine çekti. Her şeyi hissedebiliyordum. Mideme yaptığı sert baskı bile.

Tamamen utandım. Gözlerimi sıkıca kapatarak burnumdan derin bir nefes aldım.

"Ayla, bana bak," diye talep etti Alessio.

Başımı salladım ve göğsüne daha çok bastırdım.

"Bana istediğimi verene kadar gitmene izin vermeyeceğimi biliyorsun," diye dalga geçti.

Cevap vermeyince parmaklarını yavaşça kalçalarımın bastırdı. "Hmm...ya da belki sadece seni tutmamı istiyorsun."

Sözleri üzerine gözlerim aniden açıldı ve hızla başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Tepkim üzerine göğsünden derin bir kıkırtı daha yükseldi. Gözleri yaramazca parladı ve bana göz kırptı.

"İşte buradasın." O kadar yumuşak bir şekilde fısıldadı ki kalbim ağrıdı. "Bir daha benden uzağa bakma."

Başımı salladım. Denesem bile bakışlarımı kaçırabileceğimi sanmıyordum. Alessio tamamen tüm dikkatimi çekmişti.

Gözlerimiz hala birbirine kenetlenmiş haldeyken, kolunun belime dolanana kadar gevşemeye başladığını hissettim, ta ki beni daha fazla tutmayıncaya kadar. Derin bir nefes aldım ve hafifçe hareket ederek özgürlüğümü sınadım.

Ama uzaklaştıkça bundan hoşlanmadığımı fark ettim.

Bana sarılınca daha çok hoşuma gitti. Kolları güvenle ve nazıkçe etrafıma sarıldığında. Böyle çelişkili duygular.

Alessio'ya son bir bakış attıktan sonra doğrulup yorganı çeneme kadar çektim ve bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

"Yine benden uzağa bakıyorsun," diye mırıldandı.

Çok sinir bozucuydu.

Öfkeyle nefesimi bırakarak Alessio'ya döndüm ve dosdoğru gözlerinin içine baktım. "İşte," dedim.

"Daha iyi."

"Neden benim odamdasın?" diye sordum dizlerimi göğsüme çekerek.

Alessio'nun sanki burada olduğunu yeni anlamış gibi gözlerinin şaşkınlıkla büyüdüğünü gördüm. Hızla oturdu ve boğazını temizledi. "Piyano odasında uyuyakaldın ve ben seni odana geri getirdim."

Sessiz kaldım, devam etmesini bekledim. Sinirle yutkunduğunu gördüm ve yataktan kalktı.

"Seni yatırıyordum ama ceketimi bırakmadın. Ve seni uyandırmak istemedim," diye homurdandı Alessio. Bakışlarını kaçırdı ve tekrar boğazını temizledi. "Kahvaltıda görüşürüz."

"Tamam aşkım."

Alessio bana göz ucuyla baktı ve sonra başka bir şey söylemeden çekip gitti. Kapı arkasından kapanır kapanmaz kendimi yatağa attım.

Alessio, tüm kötü anıları uzaklaştırarak beni kucağında güvende tutmuştu. Onun sıcaklığında kozalanmışım ve yatağa geri uzanırken kendimi garip bir şekilde boşlukta hissettim. Alessio'nun uyuduğu tarafa döndüm.

Avucumu şiltenin üzerine koydum ve biraz önce onun olduğu yerde yukarı ve aşağı kaydardım.

Kalbim, Alessio'nun yanındayken yaptığı gibi aynı pıtır pıtır dansını yapıyordu, vücudum hafif hissediyordu. Diğer elimi de göğsüme koyarak gözlerimi kapattım.

Bu duygu nedir?

Bütün erkekler masaya oturduktan sonra, gerekirse yardım teklif etmeye hazır bir şekilde Maddie ve ben geride kaldık. Ayaklarım altımda hareket ederken parmaklarım siyah elbisemin eteğiyle oynuyordu.

Bu kadar sinir bozucu olacağını düşünmemiştim. Alessio'ya bu kadar yakın olmak ama onunla göz temasından kaçınmak. Birkaç metre uzaktaydık ama o yanımdaymış gibi hissediyordum. baktığını hissedebiliyordum. Bakışları tenimde yanarak beni işaretledi.

"Ayla."

Alessio'nun sesi düşüncelerimi böldü. Bana alaycı bir şekilde gülümsedi ve ardından başıyla masanın ortasındaki sepeti işaret etti.

"Bunu benim için getirebilir misin?"

Maddie'ye baktım ve elinin arkasına bir gülümseme sakladığını gördüm. Sinirli bir iç çekişle sepeti aldım ve Alessio'ya getirdim.

Tostu aldıktan sonra uzaklaşmak üzereydim ama bir sonraki sözleri beni durdurdu.

"Teşekkür ederim kedicik."

Ağzım açık kaldı. Herkesin önünde bana böyle seslendiğine inanamadım. Sözleri alçak sesle ama yine de söylendi. Umarım duymamışlardır. Dikkat etmediklerini görünce rahat bir nefes aldım.

Bir şey demedim ve kaseyi masanın ortasına geri koydum.

Kahvaltının geri kalanı olaysızdı. Alessio'nun gözleri çoğu zaman üzerimdeydi ama ondan kaçındım.

Bütün erkekler ayağa kalkıp gittiğinde, omuzlarım rahatlayarak düştü ve sonunda rahatladım. "Neden bu kadar..." Maddie'ye sormaya başladım ama Alessio'yu tanımlayacak bir kelime bulamadım.

"Çıldırta? Sinir bozucu? Sinir bozucu? Sıcak? Günah kadar seksi mi?" Maddie dedi.

ona ters ters baktım "İlk üç."

"Seninle dalga geçmeyi seviyor ama bence bu intikam."

"Geri ödeme?"

Maddie başını salladı. "Daha önce onu görmezden geldiğin için."

Maddie'nin masayı temizlemesine yardım ederken, "O çok sinir bozucu," diye homurdandım.

"Biliyorum."

Kapının çalındığını duyduğumuzda Maddie hararetli bir şekilde konuşuyordu. İkimiz de şaşkın bir ifadeyle ona doğru döndük. "İçeri gel," dedim.

Kapı açıldı ve Alessio kapının eşiğinde durdu. Gözlerim büyüdü ve Maddie elindeki kitapla meşgul görünmeye çalışırken hızla ayağa kalktım.

"Dereye gitmek ister misin?" diye sordu, bakışları hafifçe Maddie'ye kaydı.

Kalbim hızlandı ve gülümseyerek başımı salladım. "Evet."

"Aşağıda seni bekleyeceğim." dedi ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Elimi ağzıma kapatarak ağzımdan çıkmak üzere olan kıkırdamayı saklamaya çalıştım. "Kendi iyiliğin için fazla tatlısın Ayla." Maddie güldü.

Hızla yataktan atladım ve neredeyse kapıya gelmişim ki Maddie'nin sesi beni durdurdu. "Beklemek."

"Ne?"

"Neden değişmiyorsun? Üniformanı giymek yerine mi?" diye önerdi, yatağımın üstüne oturarak.

"Aslında başka bir kıyafetim yok," dedim. "Lena'nın bana aldığı kot pantolon ve beyaz gömlek dışında."

"Problem değil. Bana bir dakika ver. Maddie yataktan kalktı ve yanımdan geçip kapıdan dışarı koştu.

Bekledikçe gerginleştim ve sabırsızlandım.

Birkaç dakika sonra elinde bir elbiseyle odaya geri döndü. Nefes nefese kaldı ve onu ellerimin arasına aldı. "Acele etmek. Git değiştir."

Elbiseye bakarken bir adım geri gittim. "Ne-"

"Soru sorma. zaman harcıyorsun Acele et," diye tersledi Maddie.

Banyoya girip üzerimi değiştirdikten sonra yansıma baktım. "Vay," dedim.

Beyaz dantelli elbise sade ama şıktı. Uyluğumun ortasına kadar geliyordu ve belimin etrafında kahverengi bir kuşak vardı. Açık renk giymeyeli uzun zaman olmuştu ama bu elbise kesinlikle çok güzeldi. Elimi atkuyruğumdan aşağı kaydardım.

"Saçların açıkken daha güzel görünüyorsun."

Alessio'nun sesi kafamın içinde çınladı ve içimi bir sersemlik duygusu kaplarken gergin bir şekilde dudaklarımı ısırdım.

Hiç düşünmeden saç bandını çıkardım ve saçlarımın dalgalar halinde sırtımdan aşağı düşmesine izin verdim. Alessio yavaş yavaş zihnimi ele geçiriyordu ve bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

Buna karşı savaşmak yerine, olmasına izin veriyordum. Duygularımla savaşacak gücüm kalmamıştı artık.

Banyodan çıktım ve Maddie ellerini çırttı.

"Elbisenin içinde kesinlikle benden daha güzel görünüyorsun," dedi göz kırparak. "Alessio gözlerini senden alamayacak."

"Sus," diye mırıldandım, utangaç bir şekilde yere bakarak.

"Tamam aşkım. Git şimdi. Alessio sabırsız bir adamdır. Beklemeyi sevmiyor."

Bıkkınlıkla gözlerini devirdiğinde gülümsedim. "Biliyorum."

Hızla odamdan çıkıp merdivenlerden aşağı indim. O dışarıdaydı.

Dışarı çıkarken gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Güzel kokulu çiçekler ve temiz hava burnumu doldurarak beni anında rahatlattı. Yan tarafa döndüm ve Alessio'nun duvara yaslandığını gördüm.

Beni görünce gözleri büyüdü. Bakışları vücudumda gezindi ve tekrar yüzüme dönmeden önce bacaklarımda biraz daha dinlendi.

Onun delici bakışları altında kızardığımı hissettim ve vücudumdan hafif bir ürperti geçti. Duvardan uzaklaştı ve durmadan önce bana doğru bir adım attı.

Alessio boğazını temizledi ve başıyla ormanı işaret etti. "Hadi gidelim," dedi. Başımı salladım ve uzaklaşmaya başladı, bizi güzel dereye giden patikadan aşağı götürdü.

Başka bir şey söylemeyince içimi bir hayal kırıklığı dalgası kapladı. Yapraklar ve ince dallar ayaklarımızın altında çıtırdarak sessizce onu takip ettim.

Ormanın derinliklerine ve gözden kaybolarak yan yana yürüdük.

Elimi tuttuğunda nefesim kesildi. Bakışlarımı tekrar kaldırıp yüzüne baktım.

Küçük bir gülümseme dudaklarıma yapıştı. Alessio'nun dokunuşu yumuşak ve nazikti. Parmakları elimin üzerinde gezindi, neredeyse tüy kadar hafifti. Sonra yavaşça benimkine dolandılar, dereye doğru ilerlerken elimi sımsıkı tuttular.

Kalbim göğsümde çırpınıyordu. İçgüdüsel olarak, parmaklarım onunkini sıktı ve o da elimi nazikçe sıkarak aynı şekilde hissettiğini anlamamı sağladı.

Görüntüyü zihnimde ve kalbimde kitledim, çünkü ona her zaman değer verirdim. Küçük solgun elim, Alessio'nun kaba ve çok daha büyük eline koruyucu bir şekilde sarılmıştı. Görüntü, birbirini tutan iki elden daha fazlasını temsil ediyordu.

En karanlık ve en zayıf noktamızda paylaştığımız bir bağdı.

"Neredeyse geldik," dedi Alessio.

Memnuniyetle mırıldandım.

Sonunda ağaçlardan kurtulduk.

Elini bıraktım, sonra derenin önünde durdum ve çimenlerin üzerine diz çöktüm. Öne doğru eğilerek, parmaklarımı akıntıya daldırmadan önce ellerimi birkaç saniye akan suyun üzerinde gezdirdim.

Su soğuktu ama rahatlatıcıydı. Suya daireler ve bazı garip desenler çizdim, tamamen o anda kayboldum.

"Su soğuk değil mi?" diye sordu, arkama geçerek.

"O kadar da kötü değil." Elime biraz su alarak ayağa kalktım. "İşte," dedim ona doğru ilerleyerek.

Ellerimde tuttuğum suya baktı. "Fena değil," diye fısıldadı, sıcaklığı hissederek. Suyun parmaklarımın arasından akmasına izin verdim.

Başımı kaldırdığımda, Alessio bana odaklanmıştı.

Aramıza biraz mesafe koymak için bir adım geri atmak üzereydim ki Alessio elini belime sardı ve beni sert vücuduna sıkıca çekti.

Şok olmuş nefesim etrafımızda yankılandı ve dudaklarında, yanağındaki gamzesinin girintisini gösteren küçük bir gülümseme belirdi. Kucağında eridim, aynı yoğun mavi gözlerle bana bakmaya devam ederken dizlerimin bağı çözülde.

Alessio elini kaldırdı ve uzun siyah saçımdan bir bukle alıp işaret parmağının etrafına gevşekçe doladı. "Saçlarını böyle seviyorum. Düşüğünde."

Sesi yumuşaktı. Sözleri üzerine dudaklarımda oluşan gülümsemeyi bastırmaya çalıştım.

Sözleri tatlı ve basitti ama kalbimin iplerini çekiştiriyordu. Kırık kalbime hayat verdiler. Bu kadar basit bir gerçek... paramparça olmuş bir parçayı yeniden parçalamak için yeterliydi.

Alessio her geçen gün kalbimin kırık parçalarını yavaş yavaş yerine koyuyor. Sadece yumuşak nazik okşamarlar ve tatlı sözlerle, bana yeniden hayat veriyordu.

"Daha sık bırakmalısın," diye devam etti, parmaklarını çenemde yumuşakça gezdirirken.

"Tamam aşkım." O anda, istediği her şeyi yapmaya hazırdım.

Alessio, alnı benimkine dayanana kadar yavaşça başını eğdi ve dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Tek yapmam gereken hafifçe ilerlemektir ve dudaklarımız birbirine değecekti.

Ama yapmadım.

Alessio, diye fısıldadım.

"Evet?"

"Bu nedir?" diye sordum sonunda içimdeki cesareti çekerek.

Alessio'nun kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve alnını geri çekti ama kollarını sıkıa bana doladı. "Ne?"

"Bu aramızda kalsın. Bu nedir? Bu nasıl olacak?"

O yokken aynı sorular gece gündüz aklımdan çıkmıyordu. Alessio düşüncelerimi ve kalbimi rahatsız etti. Tek düşünebildiğim oydu ama ben de korkuyordum. Belirsizlik yavaş yavaş kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu.

Gerçekten ne istediğini bilmem gerekiyordu.

Alessio gözlerimin içine baktı, yüzü bir an için kayıtsız kaldı. Yüzündeki ifadeyle midem boş bir çukura düştü.

Kalbim tekledi. Gözlerimin arkasında yaşlar olduğunu hissettim ama sonra gözleri yumuşadı ve dudakları bir gülümsemeyle gerilerek gamzesini yeniden gösterdi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. Gözlerim büyüdü ama o konuşmaya devam etti. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Buna bir isim koyamıyorum çünkü bunu tanımlayacak bir isim yok. Tek bildiğim seni istediğim ve gitmene izin veremem. Denesem de başaramadım."

İtirafı üzerine keskin bir nefes aldım, sözleriyle kalbimin eridiğini hissettim. Soruyu sorduğumda Alessio'dan bu sözleri hiç beklemiyordum. Ama bana ihtiyacım olandan fazlasını vermişti.

Bana *umut vermişti*.

"Bunun nereye varacağını görmek istiyorum. Ben denemek istiyorum." Alessio alnını tekrar benimkine dayadı, parmakları saçlarıma dolandı.

Gözlerim titreyerek kapandı ve tekrar açmadan önce derin bir ara verdim ve gözlerinin içine derin derin baktım. "Ben de denemek istiyorum," diye fısıldadım.

Ateşle oynuyordum. Sonunda yanacaktım ama bazen içindeki ateş köpürdüğünde bırakamıyorsun. Ve yapamadım. Sonunda ateşin ikimizi de yakacağını bildiğim halde çaresizce tutunuyordum.

Alessio'nun gözleri parladı, sanki ona istediği tek şeyi vermişim gibi.

Beni öpmesini bekledim ama kıpırdamadı. Bunun yerine kolları çelik bir bant gibi belime dolandı, alnı benimkilere dayalıydı ve dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Beni öpeceğine dair herhangi bir işaret için gözlerine baktım. Ben de oradaki ihtiyacı gördüm ama o görmeyince kafam karıştı.

Gözleri tekrar dudaklarıma kaydı ve elleri belime dolandı. Farkına vardığımda, destek almak için ceketini kavradım ve gerildim. Parmaklarım kumaşı kavradı ve güçlkle yutkundugumu hissettim.

Vücutlarımız bir araya gelene kadar ilerledim, başımı kaldırdım ve sonra ayak parmaklarımın üzerinde durdum. Dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırırken bakışlarımız bağlı kaldı ve gözlerim titreyerek kapandı.

Göğsünden bir homurtu duydum ve dudaklarını benimkilere daha çok bastırdı, erişim talep etti. Nefesim kesildi ve o fırsattan yararlanarak dilini içeri kaydırıldı. Yavaşça ağzımı keşfetti. İlk başta tereddüt ettim ama dudaklarımı ısırp sonra dilimi emdiğinde cesaretim arttı.

Ceketini bırakarak, parmaklarım saçlarına dolanana kadar ellerimi yukarı doğru hareket ettirdim. Dilini emdiğimde, parmakları kafa derimin çevresini sıktı, göğsünden bir inilti yükseldi. Karşılık olarak inledim.

Alessio dudaklarımı yaladı ve ona karşı ürperdim, parmaklarımla saçlarını çektim. Hafifçe geri çekildi ve küfretti. "Kahretsin." İkimiz de zor nefes alıyorduk. Onun gibi bir adamın yıkıldığını görmek benim için şok ediciydi.

Ben bir şey diyemeden dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı. Bu sefer sanki benim için açlıktan ölüyormuş gibi dudaklarımı sahiplenircesine tuttu. Öpücüklerine aynı şevkle karşılık verdim.

Alessio beni bir ağaca yasladı, sıkıca kendisine bastırdı. Öpücüğü hiç bozmadı. Bunun yerine dudaklarımı talep etti ve beni kendisininmiş gibi işaretledi.

Belimi serbest bırakarak eli elbisemin kenarına gelene kadar aşağıya doğru hareket etmeye başladı. Geri çekildi ve şişmiş dudaklarımı yaladı. Pus içindeydim, öpücükleri beni deli ediyordu.

"Sana bu elbisenin içinde ne kadar güzel ve seksi görüldüğünü söylemiş miydin?"

Sözleri su altındaymış gibi geliyordu ama ben onları anladım. Bu yüzden başımı salladım. Alessio, dudakları kulağımın hemen yanına gelene kadar yaklaştı.

Kulak mememi ısırıldı. "Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı huysuzca, sesi boğuk ve arzu doluydu.

Hareketi yavaştı ama elbisemi yukarı kaldırdığını hissettiğimde ürperdim. Alessio tekrar dudaklarımı tuttu.

Çok fazla. Çok hızlı oluyordu. Başım dönüyordu. Cildim yandı. Vücudum hafif ve sıcaktı... çok sıcaktı. Dizlerimin titrediğini hissettim ve omuzlarına yapıştım, parmaklarımla onları ısırdım. Alessio dudaklarıma tısladı.

Hareket etmeyince parmaklarımı tekrar saçlarına doladım ve çektim. Alessio mutsuz bir şekilde inledi ama dudaklarını benimkilerden ayırdı. Sert nefesimiz sessiz ormanı doldurdu ve ben hava için savaştım.

"Çok hızlı?" Alessio sordu.

"Biraz," diye yanıtladım, göğsüm inip kalkıyordu.

"Tamam aşkım." Alnını tekrar benimkine dayadı ve gözlerimi açıp onunkilerle göz teması kurdum. Eğilip şişmiş dudaklarıma tatlı, nazık bir öpücük kondurmadan önce bana küçük bir gülümseme verdi.

Alessio beni bıraktı ve uzaklaştı. Onun sıcaklığını neredeyse anında özlemiştim. Gözlerindeki bakış bana onun da aynı şekilde hissettiğini söylüyordu.

Bir elini kaldırdı ve başparmağını dudaklarımin üzerinde gezdirdi. "Dudaklarını böyle seviyorum... Öpücüklerimden şişmiş ve kızarmış."

"Alessio..."

Sırıttı ve sonra geri çekilmeden önce beni tekrar öpmek için eğildi. "O zaman öyle görünmelerini sağlamak için çok sık öpmem gerekecek."

Bu adam imkansızdı.

Yüzündeki ifadeye ve sözlerine kıkırdamadan edemedim. Utangaç bir tavırla başımı eğip gülümsedim. Ama Alessio bunların hiçbirine sahip değildi. Parmağını çenemin altına yerleştirip başımı kaldırdı.

"Sana ne söyledim?" diye sordu, gözleri şiddetli ve yoğundu.

Ağzım 'o' şeklini aldı ve başımı iki yana salladım. "Bana senden asla uzaklaşmamamı söyledin."

Alessio yüzüme düşen birkaç tutam saç kulağımın arkasına kaydırды, ardından çenemi kavradı ve başparmağını yumuşak ama sahiplenici bir şekilde kıvrımın üzerinde gezdirdi. "İyi. Bunu unutma kedicik."

"Hmm." Ona gülümsedim.

"Hadi. Geri dönelim, dedi.

Bu sefer önümde yürümedi. Bunun yerine elimi tuttu ve dereden uzaklaşmadan önce parmaklarımızı sıkıca birbirine doladı. Adımlarımız yavaş ve telaşsızdı, sanki düşüncelerimizde kaybolmuş gibiydik.

Ama doğrusu, birbirimizde kaybolmuştuk. İkimiz de bu mükemmel güzel anın bitmesini asla istemiyoruz.

Mutluluk, hissettiklerimi tarif edecek bir kelime olamazdı. İçimdeki duygu neşeliydi. Başım dönüyordu. Sıcak ve tamamen öforik. Geniş gülümsemelerimden yanaklarım acıyordu ama hepsinden önemlisi kalbim... bütündü.

Alessio'nun parmakları benimkini her kavradığında kanat çırpıyordu. Öpüşmemizi her düşündüğümde mutlulukla dans ediyordu. Ve Alessio'nun gözlerinin yoğunluğu benim üzerimdeyken şarkı söyledi.

Köşke doğru yürürken, bu mutluluğun ve aramızdaki her şeyin çiçek açmadan önce sönmemesi için dua ettim.

"İyi geceler," diye fısıldadım Alessio'ya, kucağına otururken başım omzundaydı.

"İyi geceler," diye mırıldandı.

Ama yine de birbirimizi bırakmayı reddettik.

"Gitmeliyim."

"Malısın."

"Yorgunum," dedim.

"Biliyorum. Ben de," diye yanıtladı, sözleri yumuşaktı.

"Gerçekten gitmeliyim." Başımı kaldırıp Alessio'nun gözlerinin içine bakarken sesim neredeyse fısıltı gibiydi. Başını salladı ve iç çekerek beni tuttu.

Bu bir somurtma mıydı? Çok küçüktü ama kesinlikle oradaydı. Ama sonra gitti. Bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu düşünmüştüm ama görmüştüm.

"Somurtuyordun," dedim.

Alessio bana ters ters baktı ve sonra alçak sesle bir şeyler mırıldandı. "Uykusuzluktan delirmişsin kedicik. Uyu. İhtiyacın var."

"Değilim."

Bana tekrar bakış gönderdi. "Ayla."

İç çekerek kucağından indim ve önünde durdum. "İyi geceler."

Bana baktı ve sonra gülümsedi. "İyi geceler kedicik."

Dışarı çıkıp kapıyı kapatırken, "Kesinlikle somurtuyordu," diye mırıldandım.

Hızlıca dişlerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra musluğu kapatıp yüzümü kuruladım. Açık pembe geceliğimi giydikten sonra banyomun kapısını açtım ve dışarı çıktım.

Ama Alessio'yu yatağımda otururken görünce durdum.
"Alessio?" Bir adım yaklaştıam ama sonra tekrar durdum.
Yastığımın altında sakladığım ceketini tutuyordu.
Paniklemeye başladım, kalbim göğsümde çılgınca atarken midem acıyla
düğümleniyordu.
Kendimi kontrol etmeye çalışarak birkaç derin nefes aldım.
"Açıklayabilirim," diye fısıldadım, çaresizce anlayacağını umarak.
Alessio, elinde ceketıyla ayağa kalktı. Gözlerimiz buluştu.
Benimki korkuyla doluyken onun bakışları yoğundu.
Alessio bir adım yaklaştı ve ceketini kanepeme fırlattı.
Gözlerini benden ayırmadan sonraki sözlerini fısıldadı.
Ve nefesimi kestiler. Bu sefer kalbim hızlandı ama farklı bir nedenle.
"Artık buna ihtiyacın olmayacak."

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 45

Tam bir şok içinde Alessio'ya baktım, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bakışlarım onunkinden ceketin oturduğu kanepeye kaydı.

"Nasıl?" Alessio'ya dönüp bana bilgiç gözlerle baktı.

Farkına varma battı ve midem düştü. Elimi boynuma götürdüm ve sinirle ovuşturdum. Gözleri hareketlerimi takip etti ve ardından boğazını temizledi.

"Ceketini orada tutan sen miydin?" diye sordum, sesim zar zor duyuluyordu. Soruyu sormuştum ama cevap zaten yüzünde açıkça yazılıydı. Alessio'nun yüzü sorum üzerine yumuşadı ve bana sertçe başını salladı.

Başımı sallayarak kafa karışıklığının ağından kurtulmaya çalıştım. "Ama nasıl?"

Alessio küçük bir iç çekti ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, bu ya gerginlik, hüsrana ya da öfke belirtisiydi. Ama şu an ne hissettiğini bilmiyordum.

"Seni ve Maddie'yi konuşurken duydum. Sana ceketimi sorduğunda." Geri adım attığımda kaşları çatıldı.

"Ayla-"

Umursuyordu.

Ve bu Alessio'dan beklediğim bir şey değildi. Acımasız, kalpsiz ve katil olması gereken bir adamdan değil.

Gözyaşları görüşümü kör etti ve boğazımda oluşan ağır yumruyu yutarak yutkundum. Bu an gerçeküstü hissettirdi. Hayal gücümün bir parçası.

Ama gerçekte.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım. Herhangi bir şey. Sadece bu anın yok olmasını istemedim. Kalbimde yeşeren bu duyguyu kaybetmek istemiyordum.

Ama sonunda konuştuğumda, sözlerim bir suçlama olarak çıktı. "Casusluk mu yapıyordun?" Diye sordum.

Ses tonum karşısında irkildim ve Alessio'nun sırtı sert bir duruşla dikleşmeden önce gözlerinin büyüdüğünü gördüm.

"Değildim," diye yanıtladı, fazlasıyla gücenmiş görünerek. "Koridorda yürürken seni ve Maddie'yi duydum." Durdu ve çenesini ovuşturarak bana mahcup bir bakış attı. "Eh, Maddie'nin ceketini sorduğunu duyunca durdum. Merak ediyordum."

Omuz silkip bana doğru yürüdü ve tam önümde durdu. Alessio elini kaldırdı ve parmağını yanağımda gezdirerek gözyaşlarımı sildi. "Beni suçlayamam. Herkes merak ederdi."

Alessio yanaklarımı ellerinin arasına alarak başımı kaldırdı. "Neden ağlıyorsun Ayla?"

"Bana ceketini verdin," diye fısıldadım kırık bir sesle ve sonra gözlerimi kapattım. Sesim çok acınası çıktı.

"Yaptım," diye kabul etti. Başparmağını gözlerimin tam altında hissettim ve lekeyi nazıkçe ovuşturdu. İçgüdüsel olarak elim yukarı kalktı ve ceketini ölümcül bir kavrayışla kavradım ve onu kendime yakın tuttum. Alessio benim dayanağımdı.

"Gözlerini aç," diye mırıldandı. Parmaklarım ona dolandı ve yumuşak komutuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Alessio, "Ama artık ona ihtiyacın olmayacak," dedi. Sözleri kesinlik ile çınladı ve ben onun kollarında titredim.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandım. Soruma gülümsedi ve eğilip dudaklarını nazıkçe dudaklarıma değdirdi.

"Sana göstermeyi tercih ederim," diye fısıldadı dudaklarıma sert bir öpücük kondurmadan önce. Yüzümü bıraktı ve ellerini aşağı indirip beni vücuduna daha da yaklaştıırken ince belime doladı.

Vücudum ona göre şekillendi. Yumuşak karşı sert. Öpücüğüne aynı yoğunlukta karşılık verdiğimde tutuşu boyun eğmezdi. Geri çekildiğinde onun içinde kayboldum ve protesto etmek için inledim. "Şşşt. Seni yakaladım, diye mırıldandı düşüncelerimi bulandıran puslu sisin arasından.

Alessio eğildi, bir kolunu sırtımın ve dizlerimin arkasına kaydırıdıktan sonra beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı.

"Ne?" Söyledim.

Kulağıma alçak bir şekilde kıkırdadı ve oraya bir öpücük kondurdu. "Sakin ol Ayla," diye yatıştırdı, sesi derin ve pürüzlüydü.

Sözleri üzerine anında kollarında gevşedim ve ellerimi boynuna doladım. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Çok fazla soru soruyorsun," dedi. Alessio bana baktı, dudakları küçük bir sırıtışla yukarı kıvrıldı, gözleri yoğun bir şekilde parladı - dizlerimi zayıflatan ve her seferinde kalbimin çarpmasına neden olan aynı yoğunluk.

"Ancak..."

Kolları beni uyarırcasına sıktı. Alessio bizi koridordan geçirip yatak odasının önünde durduğunda, herhangi bir soru sormama gerek kalmadı. Kapıyı açtığı anda bana tepeden bakmadı ama dudaklarında bir gülümseme hayaleti gördüm.

İçeri girdi ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Odanın ortasına geldiğimizde beni ayaklarım yere değene kadar indirdi. Alessio, ona bakmam için beni döndürdü.

"Artık ceketime ihtiyacın olmayacak çünkü benimle yatacaksın."

geleceğini biliyordum. Ne diyeceğini biliyordum ama sözler beni hâlâ şaşırtıyordu. "Alessio," diye fısıldadım ona bir adım yaklaşarak. Çenemi avuçladı ve başparmağını eğri üzerinde ovuşturdu. Yanağımı avucuna bastırdım ve dudaklarımın arasından memnuniyetle bir iç çekiş fısıldadı.

"Ama neden?" Onu daha iyi anlamak isteyerek sordum.

Alessio kocaman gülümsedi ve alnını benimkine dayadı. "Dün gece çok iyi uyudum," dedi.

yaklaştım. O benimle aynıydı. Vücudunun içinde eridim, tatlı sözleri, yumuşak gözleri ve nazik dokunuşu duyularımı ele geçirdi.

"Basit. Bana ihtiyacın var ve bazı yönlerden benim de sana ihtiyacım var," diye devam etti Alessio, bakışları yoğundu. Güçlkle yutkundum ve elimi kaldırıp onunkinin üzerine koydum. "Sen... beni sakınleştir."

Tıpkı benim barışım olduğu gibi... Ben de onun üzerinde aynı etkiyi yaptım.

Diğer elimi de kaldırıp yanağına koydum. "Bana huzur getirdin. nasıl bilmiyorum Ama sen yaparsın. Her şeyi ortadan kaldırıyorsun. Acı. Karanlık. Yaralanma. Seninleyken huzuru hissediyorum."

Alessio'nun gülümsediğini gördüm ve dudaklarını yavaşça benimkilere indirdi. "Biliyorum," diye fısıldadı dudaklarımı almadan önce. Elini başımın arkasına götürerek beni sıkıca tuttu. Öpüşü yumuşak ve tatlıydı.

"Uyumalıyız," dedi geri çekilerek. Sesi boğuk ve kabaydı. Gözlerinin ışıktaki tehlikeli bir şekilde parıldamasından, bunun yapmak isteyeceği son şey olduğunu biliyordum.

Ama orada durduğu için minnettardım. Daha fazlası için hazır değildim. Şu anda aramızda her ne varsa... zaten çok fazlaydı.

Alessio beni bıraktı ve geri çekildim. "Değişmem gerekiyor. Rahatına bak." Yatağa doğru başını salladı.

Banyoya girip kapıyı arkasından kapatmasını izledim. O gözden kaybolur kaybolmaz yatağına geri döndüm.

Hâlâ ilk tanıştığımız zamanı hatırlıyorum, gözleri öfkeyle doluydu ve silahı bana doğrultmuştu.

Şimdi tek görebildiğim yumuşak bakışlarındaki şefkatti. Tek hissettiğim nazik okşamalardı. O artık ilk tanıştığım katil değildi.

Dışarıda bir canavar olabilir ama benim için o benim kurtarıcımdı. çapam.

Birkaç dakika sonra, üzerinde sadece gri bir eşofmanla geri döndü, göğsü çıplaktı.

"Ah." Onu içeri aldığımda ağzım açık kaldı, bakışlarım kaslı vücuduna takıldı. Yalın, büyük ve sert. Yontulmuş, güzel bir şekilde sağladı. Yoğun, karanlık, tehlikeli.

Kusursuzca bronzlaşmış vücudunda hâlâ su damlacıkları vardı. Ama benim asıl dikkatimi çeken, kollarının etrafına örülmüş ve dirseklerinin hemen üzerinde biten dövmelemdi. En göze çarpan Kelt ve neredeyse kabile tasarımına benziyordu ama diğer tasarımı seçemedim.

Karanlık, yoğun ve şiddetliydi... tıpkı onun gibi.

Alessio bana doğru yürüdü ve bakışlarım geniş omuzlar ve göğüs üzerinde gezindi. Önümde durdu ve başımı kaldırmak zorunda kaldım. Onun gibi çok büyük ve güçlüydü.

"Böyle uyumamın senin için bir sakıncası var mı?" O sordu. "Genellikle çıplak uyurum ama bundan rahatsız olacağını düşünmüştüm. Eşofmanlarla uyum sağlayabilirim ama gömleklerle uyumaktan nefret ederim.

"Hımm... doğru.". Başımı sallayarak sesimi bulmaya çalıştım. "Yani, evet. Ben bununla iyiyim.

Alessio elini kaldırdı ve parmağını çenemden kulağıma götürdü, saçımı yana kaydırıldı. "İyi."

Dudakları kulağımın hemen yanına gelene kadar öne doğru eğildi. "Hadi uyuyalım," dedi ve uzaklaşmadan önce oraya bir öpücük kondurdu. Yüzünde bir gülümseme vardı ve bunu saklamaya bile çalışmıyordu. Yatağı işaret ederken mavi gözleri şeytani bir parıltıyla parlardı.

Ayağa kalkmak yerine kendimi yatağına geri ittim ve sağ tarafa, pencereye yakın olana kadar geriye doğru emekledim. Alessio her hareketimi takip etti, gözleri yoğunlukla daha da parlıyordu.

Parmaklarımı yorganın etrafında sıktım ve sertçe yutkundum, onun şiddetli bakışları altında vücudum hafifçe titriyordu. Gerginliğimi görmüş olmalı ki boğazını temizleyip bakışlarını kaçırdı.

Yüzümü bilerek ondan uzaklaştırarak pencereye doğru döndüm.

Odanın içinde dolaştığını duydum ve sonra ışıklar söndü, arkamdan gelen sadece küçük bir parıltıyla odanın etrafına karanlık çöktü.

çok şükür Karanlıkta uyumaktan nefret ederdim.

O binerken yatak onun ağırlığı altında hareket etti. Yorganın yeri değişti ve sonra sıcaklığını yanımda hissettim. İkimiz de kıpırdamadan sessiz kaldık. Odayı sadece bizim yavaş nefesimiz dolduruyordu. Elimi göğsüme koydum ve onun duymamasını umarak hızlı atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Sonra yaklaştı. Bir sonraki hamlesini beklerken kalbim tekledi. Kolunu etrafımda hissettiğimde dudaklarımı ısırdım.

Alessio, sırtım önüne gelene kadar beni vücudunun içine çekti ve kolu neredeyse tamamen vücudumun etrafında kıvrılırken ağır bacaklarını benimkilere doladı.

"Alessio," diye fısıldadım, kalbim deli gibi atıyordu.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve dudaklarını şakağımda hissettim. Hiçbir şey söylemeyip nefesi düzene girdiğinde elimi karnımı saran elinin üzerine koydum.

"Alessio?"

Kolu etrafımı sardı ve beni güçlü bir şekilde sıktı. "Uyu," diye emretti, sesi talepkar tonuna rağmen yumuşaktı. Az önce olanları düşünürken elim onunkine sertçe bastırdı.

"Ayla, bu kadar derin düşünmeyi bırak. Uyumak."

Sözleri üzerine iç çektim ve rahatlayarak vücuduna yerleştim.

Ve bu şekilde uykuya daldım. Alessio beni sarmaşık gibi sarmış, dudakları şakağımda ve ellerimiz birbirine dolanmıştı.

Bir hafta sonra

Kendimi kesmemin ve son kabusumun üzerinden üç hafta geçmişti. Birkaç gün önce dikişlerimi almam gerekiyordu ama Sam, kesiğin düzgün bir şekilde kapatıldığından emin olmak için onları biraz daha içeride tutmanın daha iyi olacağını söyledi.

O haftalarda çok şey oldu.

Alessio ile olan ilişkim her geçen gün daha da güçleniyordu. Sabrı ve nezaketi kalbime şarkı söyledi. Düşünceliydi ve asla daha fazlası için zorlamadı.

Ona karşı hislerim tarif edilemezdi ve Maddie bulutların üzerindeydi.

Sonunda gemisinin yelken açtığını söylediğinde ne demek istediğini anladım. Başımı sallayarak gülümsedim. O çok aptaldı ama birinin isteyebileceği en iyi arkadaş ve kız kardeşti. O olmasaydı, burada olmazdım, *mutlu*.

Saate bakarak, "Neredeyse zaman," dedim. Öğle yemeğinden önce onu görmemi söyledi."

Seninle gelmemi ister misin?

"Elbette. Senden bekliyorum," diye yanıtladım, doğranmış sebzeleri yanımdaki kaseye koyarak.

"Ya Alessio?" diye sordu.

"Meşgul olduğunu söyledi," diye mırıldandım.

Yanımda iç çekişini duydum, yukarı bakmamı sağladı.

"Artur da son zamanlarda oldukça meşgul. Duyduğum kadarıyla kulüplerde bir sorun var."

Başımı salladım ve elimi önlüğüme sildim. "Alessio biraz stresli. Hep kendi düşüncelerinde kayboldu. Benimle konuşmasını sağlamaya çalıştım ama sorunları hakkında beni endişelendirmek istemediğini söyledi."

Maddie bıkkın bir iç çekişle başını salladı. Artur da aynı şeyi söyledi. Erkekler." Ellerini yıkadı. "Hadi gidelim."

Sam zaten ofisinde bizi bekliyordu. Yerleşirken bize küçük bir gülümseme verdi.

"Nasıl hissediyorsun?" O sordu.

"Ben harikayım," dedim.

"Kabus gördün mü?"

Başımı sallayarak eşyalarını hazırlarken ona kolumu uzattım. "HAYIR. Artık kabus yok."

Başıyla onayladı ve kolumu avucunun içine aldı. "İyi. İlaçlarını zamanında alıyor musun?" Bu sefer Maddie'ye baktı.

Başıyla onayladı ve elini omuzlarıma koydu. "İlaçlarını zamanında veriyorum. Hepsi iyi."

"Dikişleri almamdan biraz rahatsızsan, bakışlarını başka yöne çevir. Kısa sürede işim biter," diye önerdi Sam.

"Tamam," dedim bakışlarımı kaçırarak.

Sam dikişlerimi almaya çalışırken, Maddie konuştu. Hatta bazen Sam bile rastgele şakalar yaparak katıldı. O söyleyene kadar ne zaman bittiğini fark etmemiştim bile.

"Bitti," dedi Sam, arkasına yaslanıp sandalyesini iterek. Kollarıma baktım.

Dikişlerden kurtulmuşlardı ama yaralardan değil. Eskiden dikişlerin olduğu yerden soluk pembe bir çizgi vardı.

Sam baktığımı fark etti. "Yara izlerinin kaybolması biraz zaman alacak."

Sözler kalbimi acıttı. Kollarımdaki yaralardan bahsediyor olabilirdi ama kelimeler benim için daha önemliydi.

Yaralarımın geçmesi biraz zaman alacaktı. Fiziksel yaralarım ve duygusal yaralarım. Onlardan kurtulmamın ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Sonunda bir hayat yaşıyordum ama yara izleri çok derindi. Bazen merak ettim, hiç unutup tamamen devam edebilir miydim?

"Kakao yağı, yardımcı olmanın harika bir yoludur. Her iki günde bir yara izlerinin üzerine uygulamanı öneririm. Size bağlı. Sana bir tüp yara izi giderici krem yazacağım. Bu yardımcı olabilir, dedi Sam.

Başımı salladım. "Tamam aşkım. Teşekkür ederim."

"Ama biraz zaman alacak. Yıllar bile" diye ekledi.

"Biliyorum," diye yanıtladım, sonunda yukarı baktım. Ona bir gülümseme göndererek devam ettim, "En azından solacaklar, değil mi? Yıllar sürse bile."

Maddie'nin eli omzumu sıktı.

"Ruh bu," dedi Sam.

"Yaraların senin gücün," diye ekledi Maddie ve ona baktım. "Yaşadıklarınızı ve hala burada olduğunuzu, savaştığınızı gösteriyorlar. Onlar senin bir parçan."

Sözleri her şeyi ifade etse de, "Beni ağlatacaksın," diye hafifçe şaka yaptım.

Ama sonra karışıma bir ses daha eklendi. Bu sefer gerçekten ağladım.

"Ve bu senin artık daha güçlü olduğunu gösteriyor."

Alessio'nun kapı eşiğinde durduğunu görmek için yaş dolu gözlerle yukarı baktım.

Bana o güzel gülümsemelerinden birini yolladı ve odaya girdi. "Üzgünüm geciktim. Son anda alıkonuldum."

"Sorun değil," dedim önümde durduğunda. Eğildi ve doğrulmadan önce dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Her şey iyi?" O sordu.

"Mükemmel," diye yanıtladım.

"Kuyu. Burada işimiz bitti." Sam boğazını temizledi. Maddie beni bir kez daha sıktı ve sonra bıraktı.

"Sonra görüşürüz," dedi ayrılmadan önce göz kırparak.

Alessio kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Sam'e dönmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim," dedi. Sam başını salladı ve Alessio beni odadan çıkardı.

"Nasıl hissediyorsun?" O sordu.

"İyi. Dikişlerin atılmasına sevindim. Çok can sıkıcıydılar ve çok kaşınıyorlardı."

Ben surat asarken Alessio güldü ve beni öptü. "Biliyorum. Günlerdir onlardan şikayet ediyorsun."

Uzaklaştığında hoşuma gitmedi. Parmak uçlarımda eğilerek dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım ve onu öptüm. Hızlıydı ve sonra geri çekildim. Alessio, "Ne kadar da alaycısın," diye homurdandı, kolu beni neredeyse moraracak şekilde sıkıyordu.

Sözleri üzerine dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçtı ve omuz silktim. Elim göğsüne koyarak parlak mavi gözlerine baktım. "Bu sabah ben uyanmadan gitmişsin," dedim.

Alessio ciddiyetle başını salladı. "Bazı şeyleri halletmem gerekiyordu. Uyurken çok huzurlu görünüyordun, seni uyandırmak istemedim."

"Seni özledim."

Kabulüm ikimiz için de sürpriz oldu. Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı ve ben onun kucağında titredim. "Pekala, siktir et," diye sert bir şekilde fısıldadı ve dudaklarını benimkilere çarpmadan önce.

Beni duvara yasladı, dudakları dudaklarımı kemiriyordu. Onun için aklıktan ölüyormuşum gibi öpücüklerini iştahla emdim. Elleri saçlarıma gitti ve avucunun içinde sıkıca kavrayarak başımı geriye doğru yatırdı.

Parmaklarımı omuzlarına bastırdım ve dilimi emip beni daha derinden öptüğünde inledim. Öpücükleri sert ve sertti, sanki bana sahip çıkıyormuş gibi.

Ve sonra birdenbire artık kollarımda değildi.

Sert bir şekilde geri çekildi ve birkaç adım uzaklaştı, güçlükle nefes alıyor, gözleri ihtiyaçla parlıyordu. "Eğer şimdi durmazsak, daha sonra duramam. Ve koridordayız" dedi.

"Tamam," diye yanıtladım.

"Öğle yemeğinde görüşürüz," dedi Alessio, bana duyduğu çaresiz açlığı gösteren gözleriyle ama kendini tuttu. Benim için. Hepsi benim için. Şimdiye kadar yaptığı her şey benim içindi.

Sessizce başımı salladım ve hızla dönüp uzaklaştı. Gözden kaybolduğunda duvara yaslandım ve kollarımı karnıma dolayarak kendimi bir arada tuttum.

Alessio'nun ne istediğini biliyordum. Gözlerinde ve bana her baktığında netti. Kendini tuttu ve bir sonraki hamleyi yapmamı bekledi. Bana olan ihtiyacı her geçen gün daha da artıyordu. Kontrolünü her kaybettiğinde bunu gördüm.

Ama hazır olup olmadığımın emin değildim.

Bölüm 46

Duşun kapandığını duyunca rahat bir nefes verdim ve kitabımı kapatıp kapıya doğru dönerek onun çıkmasını bekledim.

Neredeyse yarım saat geçmişti ve o hala içerideydi.

Beni kanepede görünce olduğu yerde durdu. Havluyla saçlarını kurularken, "Daha yatmadın," diye mırıldandı. "Uykun yok mu?"

Kafamı salladım ve kucağımdaki kitaba baktım. "Uyumadan önce kitabı bitirmek istedim. Ve ben o kadar uykulu değilim.

"Hmm." Alessio yüzü bana dönük olarak yatağa oturmadan önce havluyu yatağın önündeki pelüş sıraya attı.

"Kaç sayfan kaldı?" O sordu.

Kitabı açıp kontrol ettim ve ona bakmadan önce omuz silktim. "Otuz iki sayfa. İki bölümüm kaldı."

Devam et o zaman. Okuyun ve sonra uyuyacağız."

"Okurken bana öyle mi bakacaksın?" Küçük bir kahkahayla alay ettim.

"Bu bir sorun mu kedicik?"

"Biraz ürkütücü."

"Sana bakmayı seviyorum. Aynı odadayken gözlerimi senden alamıyorum."

Gülümseyerek kitabıma baktım. Her paragrafı iki kez okumak zorunda kaldım çünkü ne okuduğumu anlamadım.

Zihnim... bedenim Alessio'nun bakışlarının fazlasıyla farkındaydı. Her dakika vücudum onun delici bakışları altında ısınıyordu.

Sonunda kitabı bitirdiğimde sertçe kapatıp koltuğa yaslandım.

"Tamamlamak?" diye sordu Alessio. Başımı salladım ve gözlerimi kapattım.

Ama onu tam önümde hissedene kadar gittikçe yaklaştığını hissettim. Sıcaklığı kalbimi döndürdü ve gözlerim kanat çırparak açılırken gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım.

"Çok güzelsin, biliyor musun?" diye fısıldadı, dudaklarıma dokunmak için öne eğilerek. Baş parmağını yanaklarıma sürttü ve ardından parmağını yukarı doğru çekerek yanaklarıma doğru ilerledi. Gözlerim ona bakmak için açıldı.

"Ayağa kalk," diye emretti yumuşak bir sesle. Onun emrini yerine getirirken bedenim titredi. Pek çok duygu... Onun önünde ayağa kalkarken bedenimde yabancı duygular dolaşıyordu.

"Bu dudaklar, onları öpmekten asla bıkmayacağım," diye devam etti, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Lütfen." Ne için yalvardığımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey ona ihtiyacım olduğuydu. Ve anladı.

Alessio dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve beni nazıkçe, tatlı bir şekilde öptü. Kollarını belime doladı ve beni vücuduna yaklaştırdı ve ellerim içgüdüsel olarak göğsüne gidip teniyle temas etti.

Ben onun çıplak teninin her santimini keşfederken beni öptü, ellerim göğsünden yukarı, omuzlarına, ardından pazılarına ve kollarının uzunluğuna doğru ilerledi.

Ona ne kadar çok dokunursam, öpücükleri o kadar sert ve derinleşiyordu. Dillerimiz mükemmel bir uyum içinde birlikte dans etti. Yıllardır aynı dudakları öpüyormuşuz gibi öpüştük. Bedenlerimiz birbirine alışmış gibi birbirimize dokunduk.

Beni daha sıkı tuttu ve ben tamamen ona yapışana kadar beni vücudunun daha derinlerine çekti. Vücutlarımız birlikte şekillendi. Olmamız gerektiği gibi uyuyoruz.

Kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum ve öpücüklerine karşı gülümsedim. Kalplerimiz eşlerini tanımış gibi dans etti.

Aklımda bu düşünceyle, Alessio'nun kucağında eridim ve öpücüklerini memnuniyetle karşıladım. Gergindim ama korkmuyordum. Alessio'dan değil.

Aynı şevkle beni öpmeye devam etti. Isırdı, emdi, kemirdi ve dudaklarımı öptü.

Beni iddia ediyordu.

Elleri geceliğimin sonuna gelene kadar vücudumda aşağı indi ve yavaşça etek ucunu yukarı doğru çekerek uyluğumun ortasında durdu. Alessio hafifçe geri çekildi ve onu kaybettiğim için inledim.

hayır demenin zamanı geldi . Şimdi devam edersek, durabileceğimi sanmıyorum. Sana çok ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Buğulu gözlerle ona baktım ve elimi yanağına götürdüm. Avucuma sürtündü ve dudaklarında küçük bir gülümsemenin belirmediğini, gamzesinin belirmediğini gördüm. Parmaklarım yanağında ki girintiyi okşadı.

İçimdeki cesareti bularak gözlerine baktım ve kendi ihtiyacımı dile getirerek fısıldadım. "Durmanı istemiyorum."

Alessio'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sonra gülümsedi. Elleri geceliğimin üzerinde yukarı doğru hareket etmeye devam etti ama çıkarmadı. Bunun yerine izin istercesine gözlerimin içine baktı.

Bu kadar tatlı, nazik ve düşünceli olmasını sevimli buldum. Ona başımı salladığımda hiç vakit kaybetmedi. Göz açıp kapayınca kadar geceliğim çıktı ve onu yanımıza yere bıraktı.

Soğuk hava çıplak tenimi öptü ve Alessio'nun yoğun bakışları altında titredim. "Çok güzel," diye mırıldandı, bir adım daha yaklaşarak. Elini sırtıma getirdi ve parmaklarını sütyenimin mandalında hissettim. Elleri üzerimde titriyordu. Alessio'yu bu kadar gergin görmek şok ediciydi.

Sütyenimi çözdüğünde, göğüslerimden yavaşça çıkardı, vücudumdan uzaklaştırdı ve ayaklarımızın dibine düşmesine izin verdi. Çıplak olur olmaz kendimi saklamaya çalıştım.

"HAYIR. Kendini benden saklama," diye nazikçe azarladı. Alessio ellerini kaldırdı ve dikkatle kollarımı çekti. Kalbim sıkıştı ve gerginlik topuna karşı sertçe yutkundum.

Çıplak bedenimi incelerken gözlerinin memnuniyetle parladığını gördüğümde cesaretim geri geldi. Kendimi güçlü hissettim. Onun bakışları altında kendimi arzulanmış ve güzel hissetmiştim.

Alessio eğildi ve beni tekrar öptü. Öpücükleri sahiplenme ve nezaket karışımıydı. Öpüşmemizi kesmeden bacaklarımın arkası şilteye değene kadar beni yatağa doğru yürüttü.

Geri çekildi, parmaklarını kalçalarımın doladı. "Uzan," diye emretti huysuzca, sesinde arzu vardı. Bana söyleneni yaptım ve sadece siyah külotumla yatağın ortasına uzandım.

Alessio bana baktı, bakışları şehvetle doluydu.

Şehvetlere yabancı değildim çünkü yedi yıldır şehvetli gözlere bakmıştım. Alberto bana sahip olmaya, onun fahişesi olana kadar kimliğimi sökmeye kararlı bir adam gibi bakmıştı. Bana sahip olmak istedi... zihne, bedene ve ruha.

Ama Alessio'nun bana bakışı farklıydı. Oradaki şehveti görebiliyordum ama nezaketi de görüyordum. Beni içine alırken bakışları yumuşaktı. Sanki onun her şeyiymişim gibi bana baktı.

Sanki tek görebildiği benmişim gibi bana baktı.

Bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Umursuyordu. Ben sadece bir oyuncak ya da sahiplenilecek biri değildim. Onun gözünde bir fahişe değildim. Alessio bana değerli bir mücevher, değer verilmesi ve sevilmesi gereken biriymişim gibi baktı.

Ve bu anı kalbime yakın tutarak, her bakışın, her dokunuşun, her güzel fısıltının tadını çıkararak onu emdim. Kalbim iyi anlamda ağrıyordu.

Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi, eşofmanını ve boxerını hızla indirdi ve önümde tamamen çıplak durdu.

O zaten zordu.

Utangaç bir tavırla başımı eğdim, gördüğüm manzarayla yanaklarımın alev aldığını hissettim. Alessio kıkırdadı ve o da bana katılırken yatağın eğildiğini hissettim. Çenemi avuçladı.

"Çok tatlı," diye fısıldadı tekrar dudaklarımı almadan önce. Alessio, ona bakmam için beni kendi tarafıma çekti.

Beni öpmeye devam ederken, ellerinin göğüslerimde durana kadar vücudumda hareket ettiğini hissettim. Meme uçlarım dokunuşu için yalvarırcasına sertleşti. Onu istiyordum. Ona olan ihtiyacım, bana olan ihtiyacı kadar güçlü ve ezici.

Parmağını göğsümün şişkinliği üzerinde gezdirirken ve ardından büzülmüş meme ucumu çevrelerken, vücudum onun her dokunuşuna karşı aşırı duyarlıydı.

Dudaklarına doğru mırıldandım. Meme uçlarımla oynarken bir yandan da çenemden kulağıma kadar iniyordu. Onlarla ustaca oynadı, inlemelerim odayı doldururken beni deli ediyordu.

Ellerinin altında huzursuzca kıpırdandım, başım geriye düşerek boynuma daha iyi erişmesini sağladı. Dişlerini boynumun kıvrımında sıyırdı ve benden bir inleme daha uyandıran tatlı hassas noktamı buldu.

Dudakları titredi, parmaklarımı saçlarına daldırırken ellerimi havaya kaldırdım.

Dudakları tenimde sıcak ve nemli bir iz bırakarak aşağı doğru devam etti. Köprücük kemiğimi öptü ve sonra tam sert bir meme ucunun üzerinde durdu.

Alessio uçtan üfledi ve parmaklarım beklenti içinde saçlarını sıktı. Göğüs ucumun büzülmüş ucunu yaladı ve nefesim kesildi, göğsümü ona doğru itip daha fazlasını talep ederken sırtımı büktüm.

Dudaklarını göğüs ucumun çevresine sardı ve sertçe emdi. Yüksek sesle inledim, tırnaklarım kafa derisinde geziniyordu. Yaladı, emdi ve alay etti, meme ucumun üzerinde dilinin her hareketiyle beni deli ediyordu.

"Alessio..."

Sonra aynı ilgiyi vererek diğer meme ucuna geçti. Zaten ıslanmıştım ve bacaklarımı birbirine bastırarak ona karşı titredim.

Meme ucumu bir pat sesiyle serbest bırakarak, dirseklerinin üzerinde kıpırdamadan önce son kez yaladı. Alessio üstüme yuvarlandı ve ağırlığı beni ezmesin diye dirseklerinin üzerinde dengede durdu.

Bir elini boğazıma götürdü ve parmağını yavaşça karnıma doğru sürükledi. Göbek deliğimin çevresine küçük daireler çizdi ve dokunuşuyla titreyip inledim.

"En yumuşak tene sahipsiniz. Çok güzel," diye fısıldadı. Ve sonra dudakları parmaklarıyla aynı yolu izliyordu. Kısa sürede külotumu çıkardı ve ben ona tamamen çıplak kaldım.

Alessio kalçalarımı ayırmak için ellerini kullandı ve göğüslerime ve ardından mideme öpücükler bırakmaya devam ederken aralarına yerleşti. Durmayıp aşağı indiğinde gözlerim şaşkınlıkla parladı ve kafamı kaldırdım.

Alessio. Hayır ne yapıyorsun?"

Hafifçe kıkırdadı ve elini karnıma bastırdı. "Sakin ol Ayla. Sana nasıl yapıldığını göstereyim."

Tartışmaya başladım ama midemi ısırdı.

Devam etmeden önce, "Şşt... Bunu sevmeni sağlayacağım," diye fısıldadı.

Alessio'nun parmaklarını amımın üzerinde hissettiğimde, utanmazca bir inilti dudaklarımın arasından kaçtı ve başım yastığa düştü.

Islaklığımı kıvrımlarıma yaydı ve bu yeni hisle inledim.

"Damlıyorsun," diye inledi boğuk bir sesle.

Parmakları klitorisime kenetlendi ve ben sarsılarak keskin bir çığlık attım. "Aman Tanrım..."

Tarif edilemez bir zevk bedenimi doldururken parmaklarımı yorganın etrafında sıktım. Başını oraya eğdiğinde nefesim kesildi, parmaklarım anında saçlarına gitti.

Duygularımı doldurdu. Beni çok etkiledi. Dokunuşları, dudakları beni zevkten deli ediyordu. Eskiden başkalarının zevki için araçtım ama Alessio bana bu yeni duyguyu vermeyi görev edindi.

Dilini girişimde hissettim ve sırtımı büktüm, dudaklarına daha çok bastırırken kalçalarım şilteden ayrıldı.

"Çok duyarlı," diye inledi, dilini girişimde ve sonra orada toplanan ıslaklığı yalarken yukarı doğru gezdirerek.

Kontrolsüz bir şekilde sallandım, parmaklarımı saçlarında sıkılaştırdım. Ayak tabanlarım yatağa gelene kadar bacaklarımı yukarı doğru itti ve ben ona ve onun usta ağzına ardına kadar açıldım. Alessio küçük yumruyu yalamaya devam ederken parmağını açıklığının içine yavaşça itti.

Parmağını içime pompaladığında inledim ve diliyle oynadı. Ve sonra başka bir parmağını içimde rahatlattı, bu sefer daha derine ve daha hızlı batırdı.

KontROLSÜZ bir şekilde seğirirken kalçalarım ağzına ve parmaklarına doğru sallandı. Onun iniltisi benimkiyle karışırken iç çektim ve inledim.

Klitorisimi kavrayıp sertçe emdiğinde, aynı anda üçüncü parmağını içime itti, kalçalarım bir çığlıkla yukarı doğru kalktı.

İçimdeki bu his güçleniyordu, sert ve hızlıydı. Parmaklarını sıktım, kalçalarım ona doğru hareket ediyor, bu tatlı, eziyetli sürtünmeyi artırıyordu.

"Alessio..." diye inledim, o duvarımı gerip daha güçlü ve daha hızlı pompalarken.

Vücudum yukarı doğru kıvrılırken gözlerimi kapattım ve bir inilti daha çıkardım.

"Alessio," diye bağırdım. Acı ve yoğun zevk karışımı bedenimi ve zihnimi doldururken bir giriş kadar gergindim.

"Ah...lütfen..." Esrikliğin eşliğinde sallanıyordum ve vücudum onunkine karşı şiddetle titriyordu.

"Seni yakaladım Ayla," dedi sessizce parmaklarını çekip diliyle değiştirirken. Duvarlarım onun etrafını sardı, daha fazlasını istiyordu.

Ucu açıklığının etrafında döndürdü ve sonra içeri kaydırıldı.

Gözlerim kocaman açıldı ve nefesim kesildi ve ardından yüksek sesle inledim. Bir çığlık atarak bacaklarımı sıkıca kafasına kenetledim. Altında seğirdim ama düşünmeye hiç fırsatım olmadı çünkü aynı anda parmaklarını yumruğuma sertçe bastırdı.

"Ahhhh..." diye bağırdım, kalçalarım şilteden ayrılırken orgazm içime hücum etti, sertleşirken vücudum seğirdi.

Onun inlediğini duydum ve inledim.

Başını kaldırdı ve bana kızgın mavi gözlerle baktı. Çenesi sıvılarımla ıslanmıştı ve vücudum onu görünce titredi.

Hiç bu kadar zevk almamıştım. Bana daha önce orgazm yaşatmıştı ama bu seferki beni uçurumun kenarına göndermişti.

Alessio elinin tersiyle çenesini sildi ve sırtıttı. "Geldiğin zaman çok güzel oluyorsun. Yüzün kıpkırmızı, gözlerin zevkten buğulu... çok güzel.

Kalçalarımı daha geniş ayırarak aralarına yerleştirdi ve üzerime yerleştirdi. "Ama henüz işim bitmedi," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Gözlerim kocaman açıldı ve omzundan tuttum. Onu girişte hissettim ve inledim. Eli kalçamı kavradı ve beni biraz daha genişletti. Alessio'nun gözleri daha da kararmıştı, oradaki açlık açıkça yazıyordu. Aletini ıslaklığında aşağı yukarı gezdirdi, ucunu kremimle kapladı.

Vücudum onun altında titredi... arzu, beklenti ve hafif bir korkuyla.

Bir eliyle kalçamı kavradı, diğer eliyle uyluğumu sardı ve yavaşça içeri girerek beni tamamen doldurdu.

Ama o içime girer girmez nefesim kesildi, üzerime bir karanlık çökerken gözlerim büyüdü.

Hayır. Hayır. Hayır, kafamın içinde çılgılık attım. Şimdi değil. Lütfen şimdi değil.

Ama çok geçti.

Alessio'nun yerine...

Alberto'yu gördüm .

Vücudum ve kalbim milyonlarca parçaya ayrılırken hissettiğim tek şey acıydı.

Vücudum donarken gözyaşları görüşümü kör etti. Alberto'nun sözleri zihnimi işgal etti. Şeytani gülümsemeleri, isteğim dışında beni tekrar tekrar kendine çeken yüzü... hepsi etrafıma çarptı.

Mükemmel bir andı ve şimdi beni kör eden kabusa geri dönmüştüm.

Alessio, ruhumun derinliklerinde olup bitenlerden bihaber, yeniden içime saplandı.

Alessio'nun inlemelerinin yerini Alberto'nun inlemeleri ve zevk homurtuları aldı.

Vücudum ağrıyordu, kalbim göğsümde o kadar sıkıştı ki nefes nefese kaldım... merhamet için.

Uyuştuğumu hissettim, bedenim ve zihnim yavaşça kapanıyordu. Çok acıttı. İçim kanıyordu. Acı tenime saplanmış binlerce keskin bıçak gibiydi.

Gördüğüm ve hissettiğim tek şey Alberto'ydu. İçimde hareket eden, iten, acımasızca içimde vuran oydu.

Lütfen, yalvardım. *Gitmesini sağla.*

Uyuşukluk bedenimi ele geçirirken, bu dünyadan ayrıldım. Artık burada değildim. Ben gitmiştim. Ruhum bin parçaya bölünerek yok oldu.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 47

Alessio

Ayla'yı ikinci kez içine iterek inledim. Kahretsin, çok sıkıydı. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum ve birkaç saniyeliğine zar zor onun içindeydim.

Amını yediğimde çok duyarlıydı. O geldiğinde, azgın bir genç gibi kendimi orada kaybedeceğimi sandım.

Gözlerini fark ettiğimde içeri geri dönmek üzereydim. Gözyaşlarıyla doldular ve değişimi tam önümde gördüm. Güzel yeşil gözleri yavaşça boşaldı... uyuştı.

İşte o zaman altımda donmuş olduğunu fark ettim.

"Ayla?" diye fısıldadım, sesim boğuktu.

Ama cevap vermedi.

Altımdaki manzara karşısında kalbim göğsümde neredeyse acıyla tekledi. Beni görmüyormuş gibi bana baktı. Sanki orada bile değilmişim gibi.

Oh hayır, hayır, hayır diye mırıldandım kafamın içinde, aletimi onun ıslak sıcaklığından hızla çekerek.

"Ayla?" Tekrar denedim, ellerimi yüzüne götürüp yanaklarını usulca okşarken titriyordu.

Benden uzaklaştı ve gözünden tek bir yaş süzüldü, yanaklarından aşağı tek bir ıslak iz bırakarak düştü. Ve bu görüntü kalbimi kırdı. Vücudum acı ve öfkeyle uyuşana kadar patladı.

Ayla yan dönerek dizlerini göğsüne çekerek kendi içine kıvrıldı. Sessizce ağladı.

Elimle yüzümü ovuştururken yanaklarımda ıslak bir şey hissettim. Kahretsin, gözyaşlarım utanmadan yanaklarımdan aşağı akarken kıcımın üzerine oturdum.

Bu olmuyordu. Bu doğru olamaz. Ayla'ma değil. Benim tatlı güzel Ayla'm değil.

Olumsuz meleğim _

"Ayla," diye fısıldadım, ona yaklaşarak çaresizce onu bana geri getirmeye çalıştım ama korku ve acı içinde inledi. Yaralı bir ses çıkardı ve vücuduna daha sıkı kıvrıldı. Herhangi bir hareketi durdurdum, kalbim onun acısıyla parçalanıyordu.

Titreyen elimi kaldırıp ağzıma götürdüm ve gözyaşlarımı sildi.

Karanlık etrafımıza yerleşti ve bizi acı çukuruna geri attı.

Gözlerimi kapatarak başımı ellerimin arasına aldım.

Buna inanmak istemedim.

Ayla'mın bu acıyı yaşadığına inanmak istemiyordum.

Ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bunun doğru olmamasını ne kadar dilesem de...

Tahminim baştan beri doğrudu.

Ayla'ya tecavüz edilmişti.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 48

O piçin yüzünü tokatlamak istedim. Kim olursa olsun bedelini en kötü şekilde ödeyecekti.

Tabelalar gözümün önündeydi. Onları gördüm. Hepimiz onları gördük ama en kötüsünü düşünmek istemedik. Ayla'nın bunları yaşadığına inanmak istemedik.

Ama neler yaşadığını biliyordum. Soğuk, duygusuz, kahrolası kalbim bunu hissetti. Onun acısı.

Ayla'nın küçücük bedeni onun çığlıklarıyla şiddetle titriyordu. Daha sıkı kıvrılıp yüzünü yastığa gömdüğünde, göğsüm daha da sıkılaştı. Onu bu kadar kırılmış görünce kalbim sızladı.

Ama göğsümü dolduran yakıcı acı dışında, muazzam bir öfke hissettim. Gözlerinden yaşlar akan piç kurusuna karşı derin bir öfke ve küskünlük.

Yürüyen ölü bir adamdı. Birazdan ona el atacaktım. Ama kendi ölümü için bana yalvarana kadar ona işkence etmeden önce değil. Ve sonra onu seve seve cehenneme gönderirdim.

Ama o anda en önemli olan *Ayla'ydı*.

Öfkemi sonra çıkaracaktım. Daha sonra kan dökecektim.

Henüz canavarın dışarı çıkmasına izin veremezdim. Öldürme ihtiyacımı dizginlemek zorunda kaldım.

Ona biraz daha yaklaşarak, ona dokunmak için elimi uzattım ama o geri çekildi ve daha çok hıçkırdı. Kendini şilteye daha çok bastırdı ve tutarsız bir şeyler mırıldandığını duydum. Sözleri, çığlıkları arasında kaybolmuştu.

"Ayla," diye fısıldadım nazikçe, onu ikna etmeye çalışarak.

Ama sonraki sözlerim, yastıkların altında körü körüne hareket eden ellerini gördüğümde aniden kesildi. Bir şey ararken gözleri sımsıkı kapalıydı, hareketleri çılgınca ve neredeyse çaresizdi.

"Hayır, hayır, hayır, hayır...lütfen hayır..." diye mırıldandı hıçkırıklarının arasında, ağlamaya devam ederken yüksek sesli hıçkırıklarla göğsü inip kalkıyordu.

Aradığı şeyin farkına vardığımda, hızla yataktan atladım.

Ceket. Lanet ceket.

Hızlıca koltuğa doğru ilerleyip eşofmanımı giydim ve tekrar yatağa gidip Ayla'nın yanına oturdum. Uzanarak biraz daha yaklaştım.

Gözlerini açmadı ama ben yaklaştıkça tamamen hareketsiz kaldı, kasları korku ve gerginlikle gözle görülür şekilde daha da kasıldı.

"Şşş..." diye teselli ettim yumuşak bir sesle. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Ceket. Ceketime ihtiyacım var. Lütfen... yapamam... buna ihtiyacım var..." Gözyaşlarının arasından nefesi kesildi.

Anlamıyordu. Bunun yerine, *bana sahip olacaktı* .

Bu sefer *onun* kabuslarını ve acısını alacaktım. *Onu* geri getirecektim. Ve gözyaşlarını silecek kişi *ben olacaktım*.

Ceketim değil. Ama *ben*

Boş gözler ve uyuşmuş ifade, bunu değiştirecektim.

Ayla'mı geri getirirdim .

Biraz daha yaklaşarak "Ayla, aç gözlerini" diye fısıldadım.

Sözlerim üzerine gerildi. Ellerini yumruk yaptı ve geriye doğru irkildi ama kollarımı hızla beline dolayıp onu vücuduma çektim. Ayla keskin bir çığlık attı. Korku ve panikle dolu biri. Ama vücudu benimkiyle temas eder etmez donup kaldı, elleri göğsüme yaslandı.

"Buradayım. Ben buradayım Ayla. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ben buradayım," dedim saçlarına, gözyaşlarını bastırmaya çalışırken sesim yumuşak ve cızırtılıydı. Şakağına bir öpücük kondurup dudaklarımın orada oyalanmasına izin verdim. "Lütfen bana bak."

Ama gözlerini açmayı reddetti. Bunun yerine, vücuduma daha da yaklaştı ve sanki içimde saklanıyormuş gibi kucağıma kıvrıldı. Elleri göğsümde titriyordu ve ben de bir elimi kaldırıp onunkini tuttum ve tenime sıkıca bastırdım.

"Benim. Alessio. Buradayım. Ben seninleyim Ayla ve gitmiyorum. Bunu birlikte atlatacağız. Ben buradayım." dedim sakinleştirici bir sesle. "Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordum ellerini çılgınca atan kalbimin üzerinde tutarak.

Onu karanlık çukurdan ve içine atıldığı acı dolu anılardan geri getirmem biraz zaman aldı. saatlerce kandırdım. Ayla ağlamaya devam etti, her gözyaşı kalbimi daha da parçalıyordu. Bir fark yaratacağını umarak kulaklarını nazik,

yumuşak sözlerle doldurdum. Umutsuzca bunun Ayla'yı tekrar bana geri getirmesini umuyordum.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama sonra bir değişiklik gördüm. Kalbimin saf bir sevinç ve yoğun bir rahatlama ile sıçramasına neden olan küçük bir değişiklik.

Hıçkırıkları yavaş yavaş sessiz hıçkırıklara dönüştü ve yüzünü göğsüme gömdü, yanağını kenetlenmiş ellerimizin üzerine koydu.

Ayla zar zor duyulabilen yumuşak bir iç çekti ve gergin kaslarının gevşemeye başladığını hissettim. Kollarımda tamamen gevşedi, başka bir iç çekişle sert omuzlarının düşmesine izin verdi.

Kolumu beline doladım ve alnına bir öpücük daha kondurdum. "Güvendesin. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

Bu sözler içimden ve soğuk, kırık kalbimden gelen bir yemindi.

Ve onlar asla bozmayacağım bir yemindi.

Ayla benimdi. Tatlı, masum Ayla'm.

Ve benim olanı koruyorum , diye düşündüm kollarımda ona bakarken.

Gözleri kapalıydı ve göğsüme yaslandı. Ayla'nın hızla kendini bıraktığını, kendini uykuya, yorgunluğa ve zihinsel strese teslim ettiğini hissedebiliyordum. Yanakları kırmızıydı ve gözyaşı çizgileri vardı.

Elimi kalçasından çekip hızla gözyaşlarını sildim ve onu tekrar kollarıma aldım. Sessizce bir şeyler mırıldandı ve sonra uykulu bir şekilde içini çekti.

"Alessio." İsmim onun dudaklarına bir fısıltıydı.

Ve sonra, onun güzel kırmızı dolgun dudaklarında küçük, zar zor görülebilen bir gülümseme belirdi. Sanki rüya görüyor gibiydi, aklı başka yerdeydi.

Huzurlu ve uykulu ifadesinde, göğsümdeki dayanılmaz gerginlik, tekrar normal nefes alabilene kadar yavaş yavaş gevşemeye başladı.

Şakağına bir öpücük daha kondurup dudaklarımı orada bırakırken gözlerimi kapattım ve ona karşı kendimi de gevşettim.

"Uyu meleğim. Sana göz kulak olacağım," diye fısıldadım tenine.

Saniyeler içinde nefesi düzene girdi, kendini bırakıp uykulu haline yenik düşerken göğsü usulca ve yavaşça yukarı aşağı hareket etti.

Ama uyumadım.

Yapamazdım.

Çünkü gözlerimi her kapattığımda Ayla'nın gözlerinin boşaldığını ve yüzünün acıyla buruştuğunu görüyordum. Tüm görebildiğim buydu ve onun bu kadar ıstırap içinde olduğu düşüncesi beni çıldırtıyordu.

İçimdeki öfke alevlendi.

bunu Ayla'mı inciten herifin üzerine salmak için sabırsızlanıyordum .

Ayla

Başım zonkluyordu ve tüm kaslarım ağrıyordu. Gözlerimi kırpıştırıp yüzümü yastığa daha çok bastırıp dün olanları kafamı toparlamaya çalışırken kendimi bitkin hissediyordum.

Her şey bulanıktı ve yapboz parçalarını kaçıırıyormuşum gibi hissettim. Gözlerimi ovuşturarak yatakta döndüm ve kendimi yalnız buldum. Alessio çoktan gitmişti.

Tamamen çıplak olduğumu fark ettim, çıplak göğsümde soğuk hava vardı ve anılar canlanmaya başladı.

Başladıktan sonrasını pek hatırlayamadım. Alessio fark etti mi? Devam etmiş miydi?

Bu düşünce neredeyse beni boğacaktı ve tek bir gözyaşı yanağımdan aşağı düştü.

Tek hatırladığım, uykuya daldığımda aniden huzur hissettiğimdi. Sadece huzurlu bir duygu etrafımı sarmıştı.

Yatağın etrafına baktım ve ceketini hiçbir yerde göremedim.

Sırtımı yastıklara yaslayarak, gerçeğin farkına vardığımda usulca ağladım.

Alessio...

Bu o idi.

Dün gece beni sakinleştirmişti. Beni karanlıktan geri getirdi.

Banyo kapısı açıldığında hala düşüncelerimde kaybolmuştum. Gözlerim büyüdü ve Alessio beyaz düğmeli bir gömlek ve siyah pantolonla dışarı çıktığında şok içinde öne doğru oturdum.

Gözleri benimkilerle buluştu ve adımını fısıldadığını gördüm. Öne doğru bir adım attığında yorganı kavradım ve kendimi ondan sakladım.

Alessio gözle görülür bir şekilde yutkundü ve aşağı baktı, bunu yaparken burun kemerini çimdikledi. Birkaç derin nefes aldı ve sonra tekrar bana baktı. Dün gece beni böyle bir pozisyonda görmek zorunda kaldığı için utanarak başımı gergin bir şekilde eğdim.

Yaklaştığını hissettim ve sonra yatak onun ağırlığı altında hareket etti. Gözlerimi sımsıkı kapatırken parmaklarım yorganın çevresini sıktı.

"Burada. Bunu giy," dedi Alessio.

Geceliğim önümde duruyordu. Sertçe yutkundum ve diz çöktüğünde hafifçe titredim ve tek eliyle yorganı çekti, tüm tepkilerimi dikkatle izlerken hareketi nazikti.

Yüzüne bakmak zorunda kaldım ve geceliği hızla başıma çekti ve kollarımı geçirmemi bekledi. Bir kere olsun yüzümden yüzünü ayırmadı. Çıplak vücuduma bakmadı bile.

Bunun yerine, bana saygı göstererek gözlerini uzak tuttu.

Saygı... hayatımda daha önce hiç sahip olmadığım bir şey. Yine de Alessio buradaydı, nazik, tatlı ve o kadar düşünceli ki kalbim ağrıyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan kollarımı geceliğin içinden geçirdim ve Alessio geceliği vücudumun geri kalanına kadar çekerek sonunda çıplak halimi onun gözlerinden sakladı.

Yavaşça elini kaldırdı ve saçımı nazikçe yüzümden çekti, bukleleri kulaklarımın arkasına itti, böylece yüzüm tamamen onun tarafından görülebildi. Alessio çenemi kavradı ve başparmağını yanağıma ve sonra gözlerimin altına sürdü.

"Ayla," diye mırıldandı, gözlerinde ham duygular vardı. Artık onun mavi gözlerine bakamıyordum.

Orada acı gördüm. Kızgınlık. çaresizlik Üzüntü. Yas. kalp kırıklığı

Bu yüzden büyüleyici gözlerinden gözlerimi kaçırdım. İğrenmeyi görmeden önce bakışlarımı kaçırdım.

Çünkü orada olmalı, değil mi?

Neden bana dokunuyordu ki? Neden bu kadar tatlı ve nazik davranıyordu?

Benden tiksiniyor muydu?

Alberto'nun sözleri kulaklarımda çınladı ve gözlerimi anılara sınırlı kapatıp onları susturmaya çalıştım.

Hiçbir erkek seni istemezdi.

Belki de haklıydı.

Kim beni ister ki?

Alberto'nun yaptıklarından sonra olmaz. Beni mahvettikten sonra değil.

"Ayla bana bak. Gözlerini öyle ayırma."

Başımı salladım ve kendimden uzaklaştım. "Banyoyu kullanmam gerek."

Oradan çıkmam gerekiyordu. Ondan, tatlı sözlerinden ve anlayışlı bakışlarından uzakta.

"Ayla..." Tekrar başımı salladım.

"Alessio, lütfen," diye yalvardım bu kez, sesim gözyaşlarından kısılmıştı. İç çekerek çenemi serbest bıraktı. Hızla yataktan kalktım ve titreyen bacaklarımla odasından çıktım.

Benimkine girer girmez kapıyı kapattım ve doğrudan banyoya gittim, yol boyunca gözyaşlarımı sildim.

Aynada kendime bakmadım. Bunun yerine dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkarken ağladığımı belli eden izleri yok ederken gözlerimi ondan uzak tuttum.

Üniformamı giydikten sonra kendimi garip ve zayıf hissederek mekanik olarak saçımı taradım. Uzun zaman sonra bir kırılma yaşadım. Nasıl hissettirdiğini neredeyse unutmuştum.

Mutluluğuma o kadar kapılmıştım ki, Alessio'dan ve diğer herkesten sakladığım acı gerçeği unutmuştum.

Hala düşmanın kıızıydım. Alberto'nun nişanlısı. Ben bir Abandonato'ydum.

Aptallığıma başımı sallayarak yeni bir gözyaşı dalgası üzerime hücum ederken lavaboya yaslandım. Çok derindeydim ve şimdi geri dönmek imkansızdı

Alessio ile yaşadıklarımı unutmaya çalışsam bile...Unutamadım. Anılar kalbimin ve ruhumun derinliklerine kazınmıştı.

Onun dokunuşları. Nazik okşamaları. Yumuşak ve ardından sahiplenici öpücükleri. Onun tatlı sözleri. Büyüleyici mavimsi çelik gözleri. Birlikte geçirdiğimiz anlar... Unutamadım.

Çünkü hissettim. Her gün. Her dakika. Her saniye. Bunu ruhumun derinliklerinde hissettim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı ve dışarı çıkmakla tehdit eden hıçkırığı kapatmak için elimi ağzıma götürdüm.

Kaçmak yerine kendimi tuzağa düşürdüm.

Aklıma saldırmaya devam eden korkunç anılar için ağladım. Sonra umutsuzca tutunmak istediğim hayaller ve gelecek için ağladım... ama imkansız görünüyorlardı.

Gözyaşlarım kuruduktan sonra ayağa kalktım ve tekrar yüzümü yıkadım. Saçlarımı hızlıca Fransız örgüsü yaptım ve banyoya girdim.

Ama adımlarım sendeledi ve Alessio'nun odamda volta attığını görünce donup kaldım.

Beni duymuş olmalı ki hızla bana doğru döndü, rahatlamış bir şekilde omuzları düştü. "Çok uzun sürdün. Endişelendim," dedi. Bana doğru bir adım attı ama ben geri çekilince durdu. "Ayla?" Kaşları çatıldı. "Bunu yapma Ayla."

"Lütfen git," diye fısıldadım kırık bir sesle.

Kafasını salladı ve tekrar bana doğru bir adım attı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Alessio, git. Lütfen. Seni burada istemiyorum.

"HAYIR."

İnatçılığı karşısında hüsrana uğrayarak başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Çığlık attım.

"Seni bu şekilde yalnız bırakmayacağım. Dün gece seni bırakmadım, şimdi de bırakmayacağım."

"Alessio...lütfen...bunu yapma. Bunu şimdi yapamam."

Yalvarışlarıma boyun eğmek yerine ileri doğru yürüdü ve tam önümde durdu. Alessio kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. Gitmene izin vermeyeceğim.

Ellerimi içgüdüsel olarak yukarı kaldırdım ve gömleğini sıkıca kavradım. "Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?" ağladım

"Çünkü o karanlık yere geri dönmene izin veremem. Burada benimle olmana ihtiyacım var," diye nazıkçe yanıtladı. Eğildi, bir kolunu belime ve sonra bacaklarımın arkasına doladıktan sonra beni yukarı çekip göğsüne bastırdı.

Beni yatağıma götürürken başımı omzuna koydum. Alessio oturdu, beni kucağına yanlamasına yerleştirirken beni sıcak ve koruyucu kucağına aldı.

"Ayla konuş benimle" dedi birkaç dakikalık sessizliğin ardından. Ben cevap vermeyince derin bir nefes aldı ve kolunu belime doladı. "Lütfen."

"Ne dememi istiyorsun, Alessio?" Yüzümü boynuna gömerek yorgun bir şekilde fısıldadım.

"Herhangi bir şey. Sadece benimle konuş. Beni dışlama.

"Ne bilmek istiyorsun? Gerçeği zaten biliyorsun ama söylememi istiyorsan söylerim. Tecavüze uğradım, Alessio. Orada. Tecavüze uğradım," dedim acı bir şekilde, kendimi geri çekerek. Mücadele ettim ama tutuşu sıkıydı.

Yanaklarımı avucunun içine aldı ve başımı ona doğru kaldırdı. "Ayla sen ne kadar güçlüsün biliyor musun? Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Senin gücün herkesten daha çok parlıyor."

"Alessio..." Alessio Ivanshov'un bana böyle sözler söyleyeceği milyon yıl geçse aklımın ucundan bile geçmezdi. Bana umut verdi.

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ve seni daha fazlası için zorlamayacağım. Hazır olduğunda bana söyleyebilirsin. bekleyeceğim," dedi. "Ama lütfen beni dışlama. Benden kaçma."

İkimiz de birkaç saniye sessiz kaldık. Alnıma bir öpücük kondurdu ve dudaklarının orada oyalanmasına izin verdi. "Bir şey söylemeni beklemiyordum, ama şimdi söylediğine göre, lütfen bana seni kimin incittiğini söyle, ben de o orospu çocuğunu öldürebileyim."

gözlerinin içine baktım.

Öfkeyle ve o kadar vahşi bir yoğunlukla parlıyorlardı ki nefesimi kesiyordu. Oradaki acıyı ve acıyı da gördüm.

Ama beni en çok şaşırtan, iğrenme görmememdi. Bana benden nefret ediyormuş gibi bakmıyordu.

Sorusunu hatırlayınca başımı salladım. Gözleri orada ışığı kaybetti ve içini çekti. Ona söyleyemedim.

Bu rüyanın şimdi bitmesini istemiyordum. Bu dünyada yaşamaya devam etmek istiyordum.

"Ayla-"

"Lütfen bana onun hakkında soru sorma. Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Lütfen, Alessio."

Bir an gözlerime baktıktan sonra isteksizce başını salladı. "Tamam aşkım. Hazır olduğunda."

Kollarını tekrar belime doladığında başımı tekrar omzuna koydum ve gözlerimi kapattım. İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Sadece nefes alışımız duyulabiliyordu ve elimi göğsüne koyduğumda kalbinin çarptığını hissettim.

İkimiz de memnunduk, sessizce birbirimize sarılmıştık.

"Alessio."

"Evet?"

"Şimdi benim hakkımda farklı mı düşünüyorsun? Olanlar yüzünden mi?" Sesim kısıktı, kelimeleri söylerken sadece bir fısıltıydı. Ellerim titriyordu.

Alessio'nun kolu beni daha sıkı sardı ve başıma bir öpücük kondurdu. Geri çekildi ve başımı omzundan kaldırmam için beni zorladı. Gözlerimiz buluştu. *Maviden yeşile*. Dünya bir anlığına durdu ve tek görebildiğim oydu.

Yanaklarımı avuçlayarak bana küçük bir gülümseme gönderdi. "HAYIR. İmkani yok Ayla. Bu düşünce aklıma bile gelmedi. Olanlar senin hatan değildi. Tecavüz asla meşrulaştırılamaz. Sen bir kurbansın ve o piç ölmeyi hak ediyor."

Alnını benimkine dayayarak aynı yumuşak sesle devam etti. "Evet. Ben seni farklı düşünüyorum. Ama düşündüğün gibi değil. Şimdi, bence sen güçlüsün. Buna katlandın ama yine de buradasın, savaşıyorsun. Tüm önemli olan bu. Sana olanlar senin hakkındaki fikrimi asla değiştirmeyecek. Asla." Burnuma bir öpücük kondurup gülümsedi. "Senin hakkında hissettiklerimi hiçbir şeyin değiştirebileceğini sanmıyorum."

Yanaklarım ıslanmıştı ve işte o zaman yeniden ağladığımı fark ettim. Burnumu çekerek elimi kaldırdım ve yanağını okşadım.

Biraz daha geniş gülümsedi. Baş parmağımla yanağında ki gamzeyi ovuşturdum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu.

Senin için iyi değilim, Alessio, diye fısıldadım. "Ben sana layık değilim."

Sözlerim karşısında kalbim sıkıştı.

"Ayla, hayır!" dedi Alessio, gözleri büyüyerek.

Hüzünle gülümseyerek parmaklarımı yanağında hafifçe ovuşturdum. "Gerçek bu. Çok iyisin. Fazla kabullenmek. Sen iyi kalpli iyi bir adamsın ama ben senin için iyi değilim."

Çünkü ben sandığın kişi değilim , diye devam ettim kafamın içinde.

"Dur," diye azarladı, öfkeyle başını sallayarak. "Öyle söyleme Ayla."

"Senin için ben değilim. Bütün gerçeği bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun." Devam ettim, parmaklarımı kaşlarında ve sonra alnında gezdirdim. "Keşke başka biri olabilseydim. Keşke sahip olduğum geçmişe sahip olmasaydım. Sen ve ben... asla bir olamayız."

Gözlerini sımsıkı kapattı, bedeni duygularının gücüyle hafifçe titriyordu. "Öyle söyleme Ayla."

"Gerçeğimi bilseydin benden nefret ederdin," diye fısıldadım. Sözcükler ağzımdan uçup gitti, bu süreçte kalbim paramparça oldu.

"Sana olanlar senin suçun değildi. Kendini suçlama. benim için farketmez Tek istediğim sensin," diye itiraf etti, dudaklarını çok nazıkçe benimkilere bastırarak.

Keşke tüm gerçeği bilseydi. Bana bu sözleri söylemeyecekti.

"Sonunda sadece canını yakacağım, Alessio," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

"Şansımı deneyeceğim," diye karşılık verdi.

"Alessio-"

Sözümü morarıcı bir öpücükle kesti. Gözlerimi kapatarak, dudaklarım onunkilere değdiğinde öpücüğünü emdim.

Hafifçe geri çekilirken parmakları örgümü sıkılaştırdı. "Sana layık olmayan benim Ayla. ellerimde kan var O kadar çok insan öldürdüm ki sayısını unuttum. Ben bir canavarım, Ayla. Ben iyi bir adam değilim. Ama sen... sen mükemmelsin. Sen bir meleksin."

Sözleri üzerine nefesim kesildi ve gözlerimi yavaşça açtım.

"Tersten almışsın. Ne dediysen tam tersi oldu" diye devam etti.

"Ben ateşim. Seni sadece sonunda yakacağım," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

O gülümsedi. "Ateş büyüyor öyleyse. Sonunda yanar mıyım yanmaz mıyım bilmiyorum. Ama bizden vazgeçmek istemiyorum. Yanarsam, seninle bu küçük anı yaşadığımı bilerek gülümseyerek gideceğim. Kısa bir süre olsa bile."

"Bunu yapma Alessio."

Beni tekrar öptü. Onu reddedemezdim. Onun sözlerine karşı zayıftım. Duymak istediğim sözlerdi... çaresizce ihtiyacım vardı, bu yüzden yapmamam gerektiğini bildiğim halde tutundum.

Onu uzaklaştıramazdım. Onu kendime doğru çektim ve aynı şevkle geri öptüm. Kalplerimiz bir araya gelirken tüm acıyı öptük, aramızdaki çekim savaşılamayacak kadar güçlüydü.

Bu soyut bağlantı... Bunu ruhumun derinliklerinde hissettim.

"Senden vazgeçmiyorum Ayla. O yüzden bizden de vazgeçme," diye mırıldandı, tekrar dudaklarını kenetlemeden önce.

Ve tam o anda, onun arabasına bindiğim için şükreliyordum.

Çünkü o benim paramparça kalbimi ve kırık ruhumu onarmıştı.

Alessio bana yeni bir soluk getirmişti.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 49

Ayla

Alessio'nun yüzü ve elleri kan içinde merdivenlerden topallayarak çıktığını gördüğümde odamdan çıkıyordum. "Alessio!" diye panikledim.

yüzünü buruşturdu. "Ayla, aşağıda olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı, sesinde acı vardı.

"Odamdaydım. Şimdi Lena ve Maddie'ye akşam yemeğinde yardım etmek için aşağı iniyordum," dedim. Elimi kaldırıp yüzüne dokunmak üzereydim ama sonra onu daha fazla incitmekten korkarak durdum. "Ne oldu?" Endişeyle sordum.

"Hiç bir şey. Ben sadece Viktor ve Nikolay ile tartışıyordum. Bileğini şaklattı ve umursamazca omzunu silkti, sanki önemi yokmuş gibi.

Müşabaka mı? Kanlı ve yaralısın. Bu ne tür bir fikir tartışması? Elini tuttum ve onu odasına doğru çektim. "Yaralarını temizleyeceğim."

"HAYIR. Sorun değil. Lena'ya yardım etmelisin. Yaparım." Elini çekmeye çalıştı ama parmaklarımı sıktım. Acıyla tısladığında hızla bıraktım.

Yaralısın, Alessio. İzin ver yardım edeyim," dedim, onu acı içinde görmekten göğsüm ağrıyordu. Gülümseyip eğildi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu.

"Ben iyiyim. Gerçekten mi. Temizlenmediğim için kötü görünüyor. O kadar incinmedim bile."

"Ancak..."

Sözümü başka bir öpücükle kesti. "Ayla. Gitmek. Bu kadar endişelenmeyi bırak."

Bana göz kırptı ve odasına girip kapıyı arkasından kapattı.

Günün çoğu Alessio ile geçti. Benim odamda birlikte kahvaltı yaptık ve ardından dereye gittik. Bu sabahki itiraflarımızdan sonra bir daha bu konuyu konuşmadık.

Onu bırakabileceğimi sandım ama yapamadım.

Bütün gerçeği öğrendiğinde benden nefret etmemesini umuyordum.

Önlüğümü belime bağladıktan sonra uzun adımlarla odamdan çıktım ama Viktor ve Nikolay'ın kapımın önünde dikildiğini görünce durdum. Alessio'ya kıyasla temizdiler ama yüzlerindeki ve ellerindeki morlukları görebiliyordum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Nikolay sessiz kaldı, bu yüzden Viktor yanıtladı. "HAYIR. Sadece nasıl olduğunu görmek istedik."

Kafam karışmıştı, elbisemin eteğiyle oynadım. "İyi yapıyorum."

Gergin bir sessizlik içinde birbirimize baktık ve sonra boğazını temizledi. "İyi. Bu sabah pek iyi olmadığını duyduk. Seni yeniden gülümserken görmek güzel."

Sözleri üzerine derin bir nefes aldım ve ardından başımı salladım. "Teşekkür ederim."

O sırada telefonu çaldı ve aramayı cevapladı. "Evet?" Bir an dinledi, yüzü hüsrana uğradı. "Tamam aşkım. Polis gelmeden pisliği temizleyin."

"Phoenix miydi o?" Nikolay, Viktor telefonu kapattığında sordu.

Onayladı. "Evet. Kulüpte bir karışıklık var. Kontrol edeceğim. Phoenix temizliyor."

"Geliyorum," dedi Nikolay.

Viktor kıkırdadı ve sonra başını salladı. "Çocuğu biraz kendi haline bırak. Bence sen anne tavuk olmadan da halledebilir."

Anne tavuk? Nikolay mı?

Gülmemi öksürükle gizledim.

"Ben lanet olası bir anne tavuk değilim," diye homurdandı Nikolay, Viktor'a ters ters bakarak bana kendi bakışını gönderdi. Kahkahalarım hızla söndü ama gülümseme hala oradaydı.

"Öyleyse öyleymiş gibi davranma." Viktor güldü ve hızla uzaklaştı.

"Siktir git."

Nikolay sinir bozucu bir ses çıkararak yüzünü ovuşturdu.

"Viktor hep böyle midir?" Diye sordum.

"Siktiğim kadar sinir bozucu mu? Evet," diye yanıtladı.

"Bence komik," dedim omuz silkerek.

"Bunu ona asla söyleme. O zaman asla durmayacak."

Bu sefer başımı sallarken bir kahkaha attım.

İfadesinin yumuşadığını gördüm ve sonra başını salladı. "Seni böyle görmek güzel."

Başımı utangaç bir şekilde eğdim ve hızlı bir şekilde *teşekkür ettim*.

İkimiz de sessizdik ve gözümün ucuyla kapımın yanındaki duvara yaslandığını gördüm. Nikolay içini çekti ve ardından boğazını temizledi. "Banyoda yaşanan olaydan sonra birkaç tahminde bulunduk ama sizi zorlamak istemediğimiz için hiç sormadık" dedi. "Ne olduğunu biliyorum."

"BEN-"

"Bunu sana utanman için söylemiyorum. Bunu sana söylüyorum çünkü sırf başına gelenlerden dolayı kimsenin senin hakkında farklı düşünmeyeceğini bilmeni istiyorum. Burada hepimizin bir geçmişi var. Seni yargılamamak için hepimizin sırları var. Burada bulacağınız bir şey, hiç kimsenin sizi yargılayamayacağıdır. Hepimiz çuvalladık, biliyorsun."

Sözleri gözlerimden yaşlar getirdi ve onları hızla kırptırdım. Nikolay her seferinde yanıldığımı kanıtladı. Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırladım. Çok korkutucu, kaba ve kabaydı. Kalpsiz, acımasız ve duygusuz görünüyordu. Tıpkı Alessio gibi.

"Özellikle Alessio," diye devam etti. "O iyi bir adam."

"Alessio sana söyledi mi?" Fısıldadım.

"HAYIR. Yapmak zorunda değildi. Spor salonuna gelip bizimle idman yaptığında hareketleri bize haber vermeye yetti."

Yere düşen yaşları silerek ayaklarıma baktım. "Siz çocuklar neden böyle kavga ediyorsunuz?"

"Ayla, biz insan öldürüyoruz. Herkesin korktuğu bir *Bratva'nın parçasıyız*. Bazen istediğimiz kişinin kanını akıtamadığımızda öfkeyi başka bir yerden çıkarmak zorunda kalıyoruz."

Ah, diye mırıldandım.

"Sağ. Şimdi seni işine bırakacağım," dedi duvardan uzaklaşarak.

Bekle, diye seslendim. Arkasını dönüp bana baktı, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. "Alessio'nun iyi bir adam olduğunu söylemiştin..." Yanına gidip elimi kalbinin üzerine koydum. "Sen de iyi bir adamsın."

Nefesi boğazında düğümlendi ama sessiz kaldı.

"Kötü olan ve iyi olan biri arasındaki farkı biliyorum. Ve sen... sen iyisin. Saklamaya çalışsan da umursuyorsun," dedim.

Nikolay, tıpkı Alessio gibi öfke maskesinin arkasına saklanan bir adamdı. Ama derinlerde, hepsinin umurundaydı.

Elimi kaldırdım ve yanağına, yara izinin üzerine koydum. İrkildi ama uzaklaşmadı. "Yaralarının arkasına saklanıyorsun. İnsanları uzak tutacağını düşünerek onları bir engel olarak kullanıyorsun. İşe yaradı, değil mi?"

"Ayla," dedi, sesi acı doluydu.

"Onların çirkin olduğunu düşünüyorsun. Onların bir zayıflığı temsil ettiğini düşünüyorsun. Ama yapmazlar. Yaraların senin gücünü temsil ediyor," dedim, Maddie'nin sözleri dilimden döküldü. Bende olduğu gibi Nikolay üzerinde de aynı etkiyi yapacaklarını umuyordum.

Ve yaptılar. Gözlerinin biraz yumuşadığını gördüm ve tekrar boğazını temizledi. "İyi kalplisin Ayla."

Gülümsedim ve ardından parmağımla yara izini ovalayarak küçük bir kahkaha attım. "Biliyor musun...yara izlerin seni çirkin yapmıyor... onlar seni gösteriyor..." Bir an duraksadım, Maddie'nin Nikolay'ı tarif etmek için kullandığı kelimeyi düşünmeye çalıştım. Sonunda aklıma gelince hızlıca söyledim. "Seksi."

Gözleri şokla açıldı.

Az önce bunu mu söyledim?

Elimi Nikolay'ın yüzünden çektim ve geriye doğru bir adım attım. Bana tek kaşını kaldırdı.

"O Maddie'ydi..."

"Yani benim seksi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Ne? Hayır. Sen seksisin. Bekle, hayır, yani yaraların seni çirkin göstermiyor. Onlar hoş. Yani, onlarla iyi görünüyorsun. Evet..." Sözlerimde tökezledim, söylediklerimi düzeltmeye çalışırken daha da kötüleştirmeye çalışırken saçma sapan konuşuyordum.

Ağzımı kapatarak sessizce Nikolay'a baktım. Dudaklarının sağ köşesi hafif bir şekilde seğirdi ama sanki gülümserken dudaklarını kaldırmakta zorlanıyormuş gibi acı verici görünüyordu.

Yara dudaklarına kadar indi ve gülümseyememesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ettim.

"Sadece Alessio'ya bana *seksi dediğini söyleme* ," diye alay etti, gözleri haylazca parlıyordu.

"Sağ. İşe gitmeliyim. Yeterince zaman harcadım," dedim.

"Evet. Devam etmek." Nikolay önümden çekildi ve ben hızla uzaklaştım.

Aşağıya indiğimde yüzümde bir gülümseme vardı.

Etrafımın büyük bir sevgiyle çevrili olduğunu yeni fark etmiştim.

<https://oceanofpdf.com/>

Bölüm 50

Nikolay

Ayla'nın gidişini izlerken başımı salladım. O çok masumdu. Bu dünyada yaşamak için fazla kibar ve tatlı. Burada olmamalı.

Ama Alessio onu sahiplenmişti. Patron zaten onu bırakamayacak kadar derine inmişti. Çok fazla önemsiyordu.

Çok sevmiştir, henüz görmemiş ya da fark etmemiş olsa da oradaydı. onun gözünde.

Aşk bu hayatta olmamalı. Çok tehlikeliydi. Sonunda sadece yanacaktık. Herhangi bir zayıf noktamız olamaz.

Alessio'nun kuralı buydu.

Aşk yok. Zayıflık yok.

Ama Ayla artık Alessio'nun zayıf noktasıydı.

Gözümün önünden kaybolduğunda tekrar duvara yaslandım. İyi bir adam olduğumu söyledi. Çok saf.

Telefonum cebimde çaldı ve arayanın kimliğine bakmadan aramayı cevapladım.

"Sizi şimdi görmem gerekiyor," dedi talepkar bir ses.

Tamam, dedim kapatmadan önce.

Ayla yanılmıştı.

Ben iyi bir adam değildim. Korkunç şeyler yapmıştım ve onlar için kendimi suçlu bile hissetmiyordum.

Ben soğukkanlı bir katildim. Kalpsiz. Acımasız. Bir hain.

Alessio'nun ofisine girdiğimde onu masasının arkasında otururken buldum. İçeri girdiğimde bana baktı ve başını salladı.

"Bazı şeyleri halletmem gerekiyor."

Alessio birkaç saniye bana baktı, bakışları deliciydi. "Tamam," dedi. Arkamı döndüm ama dışarı çıkmadan önce sesi beni durdurdu. "Elini temizlemelisin."

Yumruğuma baktım ve kanlı parmak boğumlarını gördüm. Az önce ofisine girmeden önce duvara attığım yumruğun aynısı.

"Yapacağım," diye yanıtladım, sesim duygusuzdu.

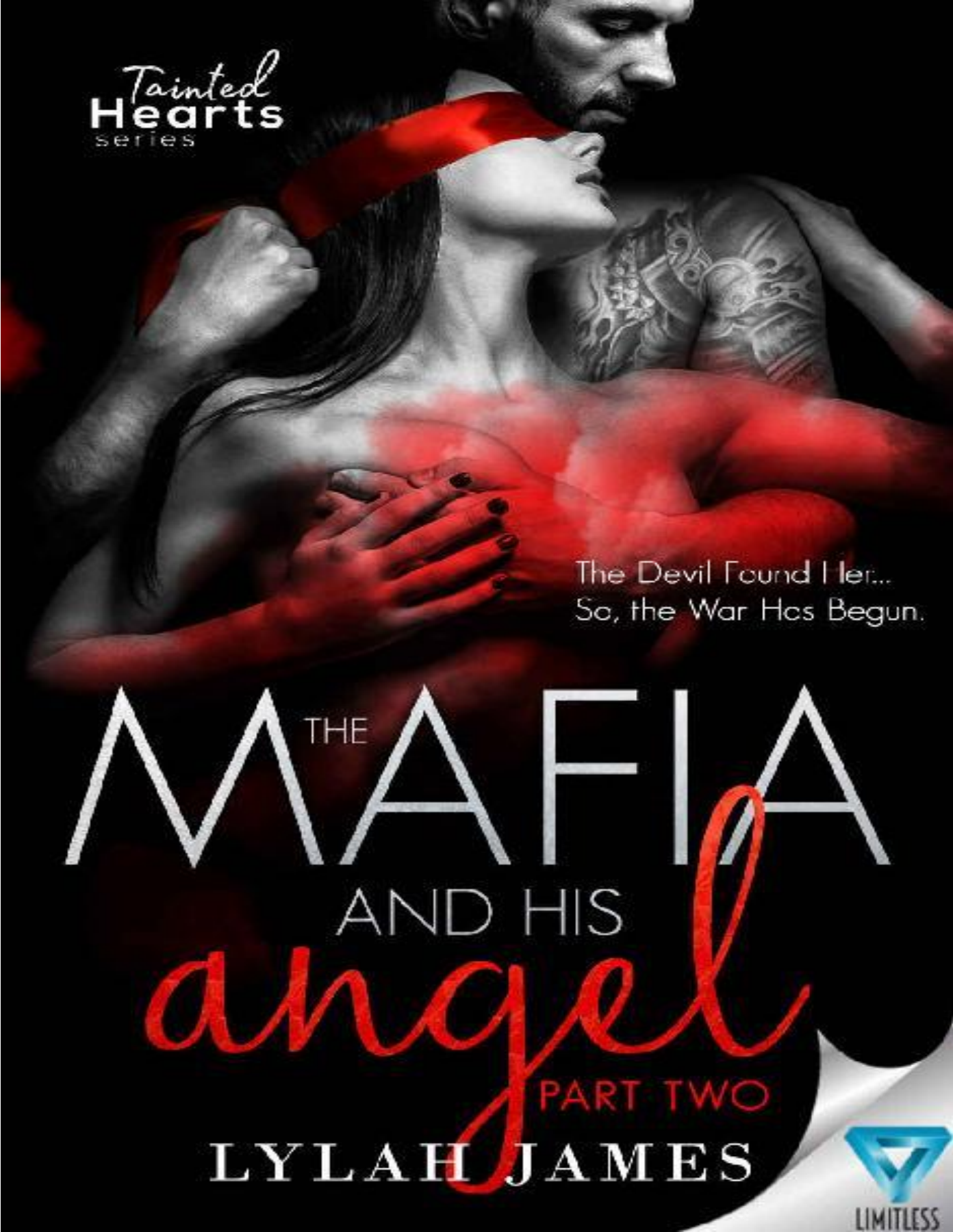
Kapıyı arkamdan kapatıp odama çıktım ve hızlıca üstümü değiştirdim. Siyah bir kot pantolon ve siyah bir kazak giyerek siteden çıktım ve arabama bindim.

Gideceğim yere vardığımda kapüşonumu kafama kadar çektim ve arabadan inerken yüzümün çoğunu sakladım. Beni iki adam karşıladı. "Ofisinde seni bekliyor."

Cevap vermeden kulübe girdim. Ofisinin kapısı çoktan açıktı ve benim gelmemi bekliyordu. İçeri girip kapıyı kapattım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak adamın başlamasını bekledim.

"Nikolay," dedi kabaca.

Kahverengi gözlerine bakarak ona doğru kafamı salladım. Alberto.

Tainted
Hearts
series

The Devil Found Her...
So, the War Has Begun.

THE MAFIA

AND HIS

angel

PART TWO

LYLAH JAMES

MAFYA VE
MELEK

BÖLÜM 2

Lekeli Kalpler Serisi

kaydeden Lylah James

İÇERİK UYARISI

18 yaşından küçük okuyucular için tasarlanmamıştır.

Bu kitap organize suç, cinsel saldırı ve intihar dünyasının karanlık ve bazen de şiddetli tasvirlerini içeriyor ve bazı olaylar bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Bu, 3 kitaptan 2. kitabı. Mafya ve Meleği. Hikayeyi tam olarak anlamak için önce 1. Kısım okunmalıdır.

önsöz

Ayla

Genellikle karanlığın çok fazla olduğu ve ona yenik düştüğünüz bir zaman gelir. İçinde boğulursun, nefesin kesilene kadar boğulursun.

Karanlık seni asla gerçekten terk etmez. Her zaman oradadır, saldırmak için doğru anı bekler.

Ve aynen böyle, karanlık beni asla gerçekten terk etmedi. Beni yavaş yavaş öldüren kabustan kaçalı aylar olmuştu. Canım için koştum. Özgürlüğüm için koştum.

Ta ki kabusumdan beter olacağını düşündüğüm bir adama rastlayana kadar.

Ah, çok az şey biliyordum...

O benim kurtarıcım oldu ve ben hâlâ mutlu zamanlarımızın tadını çıkarıyordum.

Bölüm 1

Akşam yemeğinden sonra Maddie ve ben odama geri dönüyorduk ki aniden üst merdivenlerde durdu. Olduğum yerde durup ona yan yan baktım. "Sorun nedir?"

Cevap vermek yerine, "Alessio," diye seslendi.

Başım ters yöne çevrildi ve Alessio'nun bize döndüğünü gördüm. Ofisine doğru yürüyordu. Maddie'nin sesini duyunca arkasını döndü, kaşları soru sorarcasına çatıldı.

"Nedir?" diye mırıldanarak bize yaklaştı.

Maddie beni son basamağa sürükledi ve Alessio'nun önünde durdu. "Yarın Ayla'yı alışverişe götürmeyi düşünüyordum. Bir süredir bizimle yaşıyor ve

hizmetçi elbiseleri ile annemin ona ilk gün aldığı kıyafet dışında hiç kıyafeti yok."

Alışveriş? Şok oldum, Maddie'ye baktım. Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Göz ucuyla Alessio'nun bana baktığını gördüm. Başımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu. Gergin bir şekilde dudaklarımı yalayarak elbisemin eteğiyle oynadım ve onun delici bakışları tüm vücudumu ürpertti.

"Elbette. Onu alabilirsin, dedi Alessio, mavi gözlerini üzerimden ayırmadan. "Ama neden bana soruyorsun?" diye sordu, şimdi şüpheyile Maddie'ye bakarak.

Maddie gözlerini devirdi. Sıkıntıyla dolu bir kahkaha atarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana sormuyorum, söylüyorum. Bir fark var. Ayla'yı göremeyince çılgına dönüp paniğe kapılmayın diye söylüyorum."

Maddie'nin sözlerine dikkat etmedim çünkü zihnim hâlâ Alessio'nun söylediklerini kaydetmeye çalışıyordu.

Dışarı çıkmama izin verildi. Alessio dışarı çıkmama izin veriyordu. Alessio'ya nutkum tutulmuş bir şekilde baktım, vücudum hafifçe titriyordu.

Babamın malikanesinden çıkmama asla izin verilmedi, kapılardan bir adım bile dışarı çıkmama. Şimdiye kadar gittiğim en uzak nokta arka bahçemizdi. Serbest dolaşmama izin verilmedi. Durmadan. Tüm günlerim ve gecelerim odamda veya piyano odasında kilitli olarak geçti. Dış dünya hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Ama şimdi gidip dünyayı görebilirdim.

Alışverişe gidebilirdim... hiç yapma şansım olmayan bir şey. Bütün kıyafetlerimi seçen Alberto'ydu. Bana verdiği şeyi, giydirmeyi ve sahip olmayı sevdiği bir oyuncak bebeği giymek zorundaydım.

Alessio ve Maddie konuşuyorlardı ama sesleri suyun altından geliyormuş gibi geliyordu. Sadece Alessio'nun yüzüne odaklanabildim. Yavaş yavaş bana kaybettiğim şeyleri veriyordu. Alessio bana hayatımı geri veriyordu.

özgürlük _ Sonunda gerçekten özgürdüm.

Her gece uyumak için ağlarken, ruhum kırılırken her zaman istediğim, umduğum ve dua ettiğim tek şey. Her işkence dolu geceden sonra, hayalini kurduğum şey buydu.

Alessio'nun gözleri yine üzerimdeydi. Alnının endişeyle kırıştığını gördüm. "Ayla?"

Şaşkınlığımdan sıyrıldım ve sonra başımı salladım. "Evet?"

"Yarın alışverişe gitmek senin için uygun mu?" diye sordu.

Tekrar başımı salladım ama bu sefer dudaklarım bir gülümsemeyle gerilmişti. "Evet."

"İyi." Bana hafifçe gülümsedikten sonra arkasını döndü ve uzaklaştı. Etrafımda dönerek, Maddie'nin ellerini tuttum, ben onunla titreşene kadar vücudumda heyecan dolaştı.

"Alışverişe gidebilir miyim?" Gözlerinin içine bakarak sordum, kalbim umutluydu.

"Elbette bebeğim. Neden? Çaresizce kıyafete ihtiyacın var." O güldü.

Yatak odama doğru yürüyüşümüze devam ettik. İlk kez yeni bir oyuncak alan bir çocuk gibi başım dönüyordu. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Belki öğle yemeğinden sonra? Yarın?" önerdi.

"Kulağa hoş geliyor. Bekleyemem," diye mırıldandım kapıyı arkamızdan kapatırken.

Maddie yatağın üzerine atladı ve kumandayı eline aldı. "Bu yüzden? Hangi film?"

Omuz silktim ve yatakta ona katıldım. O bir kaç film ararken kendimi yastığa dayayarak televizyona baktım. "Bilmiyorum. Belki komik bir şey." Duraksadım ve sonra gözlerimin köşesinden Maddie'ye baktım. "Ve romantik?" Bitirdim.

O güldü. "Yakaladım, bebeğim. Defter işte."

"Defter mi?" Filme başlarken sordum.

Mendillerini hazırla Ayla. Buna bayılacaksın."

Kulağımın arkasından gelen öpücükle uyandım. Gıdıklanma hissi beni derin uykumdan uyandırdı ve esnedim. Güneş ışığı kapalı gözlerimin arkasında parlak bir şekilde parlarken inledim ve gerindim. Yüzüme vuran sıcaklığını hissedebiliyordum ve gülümsedim.

Gözlerimi açtığımda yanımda oturan Alessio'yu gördüm. Takım elbisesini giymişti, saçları biraz ıslaktı ve birkaç tutam alnına yapışmıştı.

"Günaydın," diye mırıldandı, saçlarımı nazikçe yüzümden çekerken.

"Günaydın," diye fısıldadım uykulu bir şekilde.

"Kahvaltıda görüşürüz," dedi Alessio ayağa kalkarken. Başımı sallayarak odadan çıkmadan önce gülümsemesini izledim. Kapı arkasından kapandığında arkamı döndüm ve yastığıma daha çok gömüldüm.

Bugün o gündü. alışverişe gidiyordum

Küçük, heyecanlı bir kahkaha atarak ayağa kalktım ve banyoya gittim. Üzerimi değiştirdikten sonra siyah hizmetçi elbisemi giydim. Saçlarımı her zamanki gibi örmek yerine açık bıraktım. Arkamdan küçük dalgalar halinde düştü, tıpkı Alessio'nun sevdiği gibi.

Aynada yara izlerimi görünce gülümsemem soldu. Sertçe yutkunarak kollarıma baktım ve parmaklarımla pembe çizgileri takip ettim. Alberto'yu düşündüm.

Yavaş yavaş, göğsümde çiçek açan küçük umudu kaybettim. Kalbim sıkıştı.

Alışverişe gidemedim.

Bu mümkün değildi. Alberto hala beni ararken değil. Dışarı çıkarsam adamları beni bulacak ve içinde bulunduğum cehenneme geri götürülecektim. Kabusumu yeniden yaşamak zorunda kalacaktım.

Bunu tekrar atlatacak kadar güçlü olduğumu düşünmüyordum. Böyle bir mutluluğu bulduktan sonra, bu sefer geri dönmem gerekse... Canlı çıkamazdım.

Kalbimi yeni bulmuştum; Onu kaybetmeye hazır değildim.

Birkaç derin nefes alarak içimde yükselen paniği sakinleştirmeye çalıştım. Elimi göğsüme koydum ve Sam'in bana öğrettiği gibi nefesimi kontrol ettim.

Dünya sonunda dönmeyi bıraktı ve görüşüm artık bulanık değildi. Başımı sallayarak banyodan ve Alessio'nun odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Bunu Maddie'ye nasıl açıklayacaktım? Benimle alışverişe çıkacağı için çok heyecanlıydı.

Her şeyi planlamıştı: alışverişi ve hatta daha sonra bir film izlemeyi ve eve dönmeden önce akşam yemeğini yemeyi planlayacak kadar ileri gitmek.

Onun küçük mutlu anını mahvetmem gerektiğini bildiğim için kendimi suçlu hissettim.

Öğle yemeğini servis ettikten sonra, doğal gelmesini umarak, kendimi iyi hissetmemekle ilgili hemen bir bahane uydurdum.

"Sanırım uzanacağım. Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedim sessizce Maddie'nin yanında.

Bana baktı ve dudakları hüznle kıvrıldı. "Tamam aşkım. Git biraz ara ver," diye yanıtladı tekrar masaya dönmeden önce.

Yukarı çıkarken Alessio'nun gözlerini sırtımda hissettim ama arkama bakmadım. Odamda, yüzüm yastığıma gömülü olarak yatağıma düştüm, duygusal ve fiziksel olarak tamamen tükenmiş hissediyordum.

Her iki hayatım da kesişmeye devam etti. Geçmişim ve bugünüm. Geçmiş geride bırakmak yoktu.

Maddie'nin sesini duyunca hemen doğruldum. "Ayla benim. Girebilir miyim?"

Titreyen elimi alnıma bastırarak gerginlikle titredim. Gerginlik topa karşı sertçe yutkundum ve ayağa kalkıp kapıya doğru dikkatli adımlar attım.

Düşünmek. Düşün Ayla. Bir şey düşün.

"Geliyorum" diye seslendim titreyen bir sesle.

Bir elimi kapı koluna koydum ve diğer elimle karnımı tuttum, gerginlikten omuzlarım gerilirken dudaklarımı ısırdım. Kapıyı açarken Maddie'ye zorla gülümsedim.

"Hey! iyi misin?" diye sordu endişeyle, içeri girmek için kapıyı daha da genişleterek.

"HAYIR. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Başım ağrıyor ve biraz midem ağrıyor," diye mırıldandım, karnımı tutarken duvara yaslandım.

Maddie üzgün bir şekilde başını sallamadan önce bana acıyan bir bakış attı. "Aydın o zamanı, değil mi? Baş belası olduğunu biliyorum. Ya da vajina demeliyim."

Başımı salladım. En azından bu doğrudu, bu yüzden benim uydurma yalanımla işe yaradı.

"Başka zaman alışverişe gidebiliriz. Endişelenme. İstersen bugün online alışveriş yapabiliriz," diye önerdi.

"Tamam," diye yanıtladım gülümseyerek. İnternette alışveriş yapabileceğimizi bilmememe rağmen bu kulağa daha iyi geliyordu. Babam ve Alberto ile yaşarken gerçekte ne kadar özledim?

"Hemen döneceğim. Dizüstü bilgisayarımı alayım." Maddie hızla odadan çıktı.

Yatağıma geri döndüm ve oturdum. Ellerimi saten yorganın üzerinde gezdirirken, yumuşaklığın sakinleştirici olduğunu fark ettim. Gözlerimi kapatarak olumsuz, acı verici düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Geçmişini düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

"Geri döndüm!" Maddie odaya geri dönerken duyurdu. "Tamam aşkım. Hadi alışveriş yapalım!" Dizüstü bilgisayarını aramıza yerleştirdi.

Heyecanına gülmeden edemedim. Bir durumu nasıl hafifleteceğini biliyordu. En önemlisi, beni nasıl güldüreceğini biliyordu ve tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Bir süre alışveriş yaptık. Tamam, kesinlikle saatler geçmişti. Maddie alışverişte tam bir canavardı. Kesinlikle ele geçirilmişti. "Bırakana kadar alışveriş yap," diye mırıldandı ve sonunda dizüstü bilgisayarını kapattı.

"Bu ne kadardı? Benim için para ödedin," diye sordum hızlıca. Maddie omuz silkti ve bana bakmak için yan döndü.

"Sorun değil. Maaşını bir daha alışverişe gittiğimizde kullanabilirsin."

"Ama bu ne kadardı? Çok şey aldık, Maddie. Ve o mavi elbise pahalıydı," diye tartıştım.

"Bilmiyorum. İki bin falandı," diye mırıldandı alçak sesle. "Ve sen başlamadan önce, para bende. Hizmetçi olabilirim ," gözlerini devirirken

hizmetçi kelimesini vurguladı, “ama Alessio bana çok para ödüyor. Harçlık falan.”

"Kardeş faydaları?"

Gülerek başını salladı. "Kahretsin, bu beni korkunç bir insan gibi gösteriyor."

"HAYIR. Seni bir kız kardeş gibi ve Lena'yı bir anne gibi seviyor. Bu çok açık. Eminim diğer erkekler de aynı şekilde hissediyordur, dedim, Maddie'nin yanına sırtüstü uzanarak. Hepsi Maddie ve Lena'ya saygı duyuyordu.

Bu ailenin bağları beni her zaman suskun bıraktı. Ailenin gerçek tanımı onlardı . Kan yoluyla değil, seçimle. Kendi kanımla asla sahip olmadığım bir şey ama Ivanshov'larla bir aile buldum.

Maddie ve ben bir süre sessiz kaldık, ikimiz de düşüncelerimize dalıp tavana baktık. Sonunda sessizliği bozduğunda, söylemesini hiç beklemediğim bir şeydi.

"Ayla?"

"Hmm...evet?"

"Ben tuhafım, değil mi?"

Soru üzerine kafam karıştı. O tavana bakmaya devam ederken, yan dönerek kendimi dirseklerimin üzerinde ittim ve ona döndüm.

"HAYIR. Hiç de bile. Neden bunu soruyorsun?" sorguladım.

"Hep tuhaf olduğumu söylerler. Daha olgun olmalıyım ve filan filan.

"Bunu kim söyledi? Bu korkunç." Bu düşünceye öfkelen dim. Tanıdığım en tatlı insandı.

" Arkadaşlarım ," diye alıntı yaptı yine tavana bakarak. "Pek arkadaşım yok. Yıllar içinde çoğunu kaybettim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, yüzündeki kimsesiz, mesafeli ifadeyle kalbim daha da sıkıştı. Birkaç dakika sessiz kaldı, sanki üzerimize kara bir bulut çökmüş gibi etrafımızdaki gerilim daha da yoğunlaştı.

"Hastaydım," diye itiraf etti sonunda. Sessiz bir itiraftı ve ona kafam karışmış bir şekilde baktım.

"Hasta? Ağır hasta olduğu gibi mi?" diye sordum ona yaklaşılarak.

Maddie başını salladı. " On dokuz yaşımıdayken Hepatit C geçirdim. İyileştikten bir yıl sonra Lösemi oldum. Kanserden kurtulalı iki yıl oldu."

İtirafı beni şok etti. ne diyeceğimi bilemedim Ölümcül bir hasta olduğunu bir kez bile tahmin edemezdim.

"Bazen ölüme yaklaştığında, neyi kaçırdığını ve neyi hafife aldığını anlarsın. Ve hayatımı hafife alıyordum. İyileştikten sonra hayatımı son günümmüş gibi yaşamaya karar verdim. Sonradan pişmanlık duymamak için mutlu olacaktım."

Durdu, gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Elimi kaldırarak onu uzaklaştırdım. Ben ayrılmadan önce elimi tuttu. "Ama hastaneden çıktığımda, yıllarca hayatta kalma mücadelesinden sonra, arkadaşlarımı kaybettiğimi fark ettim. Devam etmişlerdi. Hayatıma geri dönmeye çalıştım, tekrar uyum sağlamaya çalıştım, ama artık biri seni istemediğinde anlarsın . Ben böyle hissettim. İstenmeyen. Mutsuzdum.

Parmaklarım onunkini sıktı ve ona devam etmesi için güç verdi. Sözleri gözlerimi yaşarttı. İstenmediğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Mutsuz hissetmek. Bu yüzden ona kendimden biraz güç verdim.

"Böylece okuldan ayrıldım. Her zaman bir derece istedim. Avukat olmak istiyordum. Bu her zaman planımdı, ama artık yapamadım. Zaten yirmi beş yaşındaydım, hayatım için hiçbir hedefim olmadan kaybetmişim. Boğucu hissettiriyordu. Kendimi zayıf hissettim ve ihtiyaç duymadım. Bu yüzden, annem ve diğerleriyle birlikte burada yaşamak için geri döndüm."

Maddie yüzünü bana çevirmeden önce küçük bir kahkaha attı. "Mutluluğu burada bulacağımı bilmiyordum ama buldum." Devam etmeden önce omuz silkti. "Artık bu benim hayatım ama onu olgun bir şekilde yaşamak istemiyorum. Özgürce yaşamak istiyorum."

"Devam edebildiğine sevindim," diye fısıldadım, yüzündeki gözyaşlarını silerken. "Tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Bence sen en iyisisin."

"Gerçekten, sen benim uzun zamandır ilk arkadaşımsın. Kulağa oldukça acıklı geliyor, değil mi?"

Bir kahkaha atarak başımı salladım. "HAYIR. Çünkü sen benim de ilk arkadaşımsın."

"Vay canına," diye fısıldadı.

"Evet."

Şimdi sıra sende, dedi Maddie göğsümü işaret ederek.

"Ha?" karışık sordum

"Bir şey paylaştım. Senin sıran."

Elini bırakıp tekrar sırt üstü yattım. Bir şeyler paylaş? Neyi paylaşmak zorundaydım? Benim gerçeğim... hepsi berbattı. Ve ona tüm gerçeği bile söyleyemedim.

Ama belki bir kısmı...

Nişanlıyım, diye fısıldadım tavana.

Maddie yanımda sessizdi. Sonra hızla oturdu. "N-ne?" diye kekeleydi.

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan döküldü. Bir sersemlik içindeydim, geçmişime geri dönerken aklım kayboldu. Görüntü üstüne görüntü, anı üstüne anılar gözlerimin önünden geçti.

"O iyi bir adam değildi. Beni dövdü. Birçok kez tecavüze uğradım. Diğerleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum çünkü dışarı çıkmama asla izin vermedi. Gerçekten kontrol ediyordu. Daha fazla dayanamadığımda kaçtım ve Alessio'yu bu şekilde buldum. Ondan kaçmak için arabasına saklandım."

"Ayla," diye soludu Maddie ellerini benimkilerin üzerinde kavuştururken.

"Beni sevdiğini söyledi. Beni çok sevdi. Aşk takıntısı haline geldi."

Bu aşk değildi, Ayla, dedi Maddie, rahatlamış bir şekilde elleri benimkini sıkarken.

"Biliyorum," diye fısıldadım. Şimdi düşününce, Maddie'nin haklı olduğunu biliyordum. Alberto beni hiç sevmeydi. Onun için ben sadece sahip olunması gereken bir eşyaydım. Bir insan değil... sevdiği biri değil . Alberto mahvolmamda büyük rol oynadı. Ben onun saplantısıydım ve o benim çöküşümdü. Benim kabusum.

Artık aşkın gerçekten ne anlama geldiğini biliyordum.

Aşk, yumuşak öpücükler, nazik okşamalar, tatlı sözler ve sevgi dolu gözler demekti.

Ve Alberto bunların hiçbirisi değildi...

Ama burada buldum.

"Kim o? Alessio o küçük boktan insanı öldürecek. Tanrım, ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Alessio'nun onu ele geçirmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Seni hiç görmemiş olmayı dileyecek," diye öfkeyle homurdandı Maddie, ellerini benimkine doladı.

Sessiz kaldığımda, Maddie yaklaştı ve elini omzuma koydu. "Ayla, Alessio biliyor mu? Ona söyledin mi?

Başımı sessizce salladım, boğazım kelimelerim karşısında tıkanıyordu.

"Ona söylemelisin. Bilmesi gerekiyor."

"Tecavüze uğradığımı biliyor ama ona diğer şeyleri söylemeye hazır değilim. Yapacağım ama şimdi değil. Hiç hazır olacağımı sanmıyorum ama bir gün ona söylemem gerektiğini biliyorum.

"Ayla-"

"Ve ona da söyleyemezsin. Lütfen, Maddie, diye yalvardım, hızla doğrulup onun ellerini ellerimin arasına aldım.

"Anlatacağım hikaye bu değil. Ona kendin söylemelisin. Ama bunu ondan çok uzun süre saklayamazsın. Sonunda, sadece ona ve sana zarar vereceksin. Alessio'nun bilmesi gerekiyor."

"Yapacağım... Ona söyleyeceğim. Fakat şimdi değil." Bana zaman kazandıracağını umarak gerçeği erteliyordum. Sadece cesareti bulmaya çalışıyordum.

Az önce bulduğum şeyi kaybetmek istemiyordum.

Henüz değil.

Bölüm 2

"Ayla dikkatli ol. O kayaların üzerine düşeceksin," diye seslendi Alessio arkamdan.

Soğuk akıntıya düşmeden önce bir kayadan diğerine atlayarak özgürce güldüm. Soğuk su çıplak ayaklarıma hücum etti ve ayak bileğimin biraz üzerine çıktı. "Çok soğuk," diye seslendim.

Yaklaşarak, "Yine de ayaklarını ıslatmakta ısrar ediyorsun," diye mırıldandı.

"İyi hissettiriyor. Sen de denemelisin," dedim gülümseyerek ona dönerek.

"Hayır, ben iyiyim," dedi Alessio, elleri siyah pantolonunun ceplerinde derenin kenarında durarak.

Maddie ile konuşmamın üzerinden bir hafta geçmişti. Her gün Alessio'ya gerçeği söylemek istiyordum ama tepkisinden duyduğum korku her seferinde beni durduruyordu. Gözlerindeki nefreti ya da tiksintiyi görmek istemiyordum.

Bana aynı sevgi dolu, nazik, yumuşak gözlerle bakmaya devam etmesini istedim. Gülümsemesini istiyordum. Yumuşak sözleri ve nazik okşamaları. Onları sonsuza kadar istiyordum .

Alessio ile her gün cennet gibiydi. Temiz bir nefesti. Bir mutluluk parıltısı. O benim mutluluğumdu. Ve onun ilgisini özleyeceğim bir noktaya gelmiştim.

Uyuşturucu gibiydi, bağımlılığımı.

"Suya girmek istemiyor musun?" Somurarak sordum. Alessio sessizce başını salladı. Mavi gözlerindeki küçük gri benekler güneş ışığında parlak bir şekilde parlıyordu.

Ona gülümseyerek eğildim ve avuçlarıma biraz su aldım. Adımlarım yavaştı, ona doğru yürüdüm, ellerimi bu yüze soktum. "Burada." kıkırdadım.

O bir şey yapamadan soğuk suyu yüzüne çarptım. Alessio irkildi ve şaşkınlıkla geri çekildi. Alessio ellerini ıslak yüzünde gezdirerek, "Ne bu..." diye homurdandı.

Gülümsememi ellerimin arkasına saklayarak birkaç temkinli adım attım. "Hata." Ona dil çıkardım.

Alessio yüzünde bir sırıtışla tek kaşını kaldırdı. Başını iki yana sallarken gözleri haylazca parlıyordu. Hiçbir şey söylemeden takım elbise ceketini çıkardı ve çimenlerin üzerine fırlattı. Beyaz gömleğinin kollarını sıvarken başını iki yana salladı.

Derin ve şakacı bir sesle, Sana avans veriyorum, kedicik, dedi.

Gözlerim büyüdü ve küçük bir kahkaha attım. "Beni yakalayamayacaksın," diye takıldım sudan atlayıp yanından geçmeden önce.

"Bir bakalım," diye bağırdı. Arkama baktığımda tüm gücümle üzerime geldiğini gördüm.

Bir çılgılık atarak daha hızlı koştum, daireler çizerek ve tekrar nehre doğru koştum. Yaklaştığını hissettim ve ben derenin kenarına gelir gelmez kolu hızla belime dolandı ve beni geri çekti.

Alessio beni kaldırdı ve kendi etrafında döndürdü, kahkahalarım derede yankılanıyordu.

"Anladım," diye fısıldadı Alessio kulağıma. Boynumun arkasına bir öpücük kondurdu. "Seni her zaman yakalayacağım kedicik." Kollarında eriyip sırtımı önüne bastırdım. "Çok kötüsün. Ne kadar küçük bir minx.

"Alessio," diye fısıldadım kulağımın arkasına bir öpücük kondururken.

Kucağında arkamı dönecektim ki ayaklarım ıslak çimenlerde kaydı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ellerimi tutmak için Alessio'nun yakasına gittim.

"Siktir," diye yemin etti.

Her şey çok hızlı oldu. Önce düşüyordum, sonra düşmüyordum. Ama kendimi toparlar toparlamaz, bir su sıçraması ve Alessio'dan gelen bir küfür pınarı duydum. Hızla etrafımda dönerek nehre baktım, onu gördüğümde sadece gümbür gümbür bir kahkaha attım.

Suya yayılmıştı, tamamen ıslanmıştı, yüzünde bir şaşkınlık maskesi vardı.

Yüzünün ifadesizleştiğini görünce gülümsemem hızla kayboldu. Olduğum yerde donup kaldım, sinirli bir şekilde dudaklarımı ısırdım, kızacağından korktum. Sadece birkaç dakika sessizlik oldu.

Ama sonra ani bir kahkaha beni ürküttü ve hafifçe yerimden sıçradım.

Alessio'ya şok içinde baktım. Gülüyordu. Alessio Ivanshov gülüyordu.

Daha önce güldüğünü ne görmüş ne de duymuştum. Her zaman kara kara düşünen bir adamdı, yüzü duygusuz ve sertti. Ara sıra, yüzünde dolu dolu bir gülümseme olurdu ama asla gülmezdi. Sanki bir şekilde yasaklanmış gibiydi.

Alessio'dan gelen böyle neşeli bir ses kulağa çok yabancı geliyordu. Gülüşü derin ve zengindi. Bütün yüzü bununla aydınlandı. Tüm vücudu titrerken, tek yapabildiğim şaşkınlıkla ona bakmaktı.

Kırık bir adamdan gelen çok güzel bir ses. En son ne zaman bu kadar özgürce gülmüştü?

Bu ...göğsüm isimsiz duygularla dolup taşarken kalbimde ne hissediyorsam, bu cennetti. Bu gerçek mutluluktı.

Yanaklarım acıyana kadar dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Kenara diz çökerek, "Senin daha önce güldüğünü hiç duymamıştım," diye fısıldadım.

Alessio kahkahasını çabucak kaybetti ve gerçekten güldüğüne inanamıyormuş gibi bir an kafası karışmış göründü. Başını iki yana salladı ve yüzünde garip bir ifadeyle bana baktı.

Ve sonra gülümsedi. "Daha önce gülmek için bir nedenim olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı.

Birbirimizin gözlerinde kaybolduk. Maviden yeşile. Bir kez bile bakışlarımızı kaçırmadık, ikimiz de bu bağlantıyı koparmayı reddediyorduk.

Sonunda gözlerimi kırıştırdığımda, hızla akan suya baktım. "Suya girmek istemediğini söylemiştin, değil mi?" dalga geçtim

Alessio küçük bir kahkaha attı. "Nasıl ben düştüm de sen düşmedin?" diye mırıldandı.

Sorusuna omuz silktim. "Bana yardım et," dedi elini uzatarak. Bunun yerine gözlerimi devirdim ve başımı salladım.

"Ne yaptığını biliyorum, Alessio. Bunun için düşmeyeceğim.

Elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koydu. "Beni yaraladın kedicik."

Alaycı ifadesine başımı sallayarak ayağa kalktım. "Sudan çıkmalısın yoksa hastalanacaksın. Çok soğuk."

Gerçekten yardıma ihtiyacım var Ayla. Sanırım sırtımı incittim."

Sözleri üzerine bir nefes verdim. "Ne?"

Kalbim panikle dolmuş halde nehre koştum ve eğilerek ona yardım ettim. "Aman Tanrım. Ben çok üzgünüm. Nerede?"

Hatamı anladığımda çok geçti. Kırgın ifadesi sırtıma dönüştü. Alessio elimi tuttu ve çekti. Bildiğim bir sonraki şey, göğsünün üzerine yarı yayılmış haldeydim.

"Oops," az önceki sözlerimi taklit etti.

Koluna hafifçe vurarak ona baktım. "Alessio," diye azarladım.

"Ne?" Masumiyet numarası yaptı.

"Çok kötüsün," diye mırıldandım başımı sallayarak.

Elini başımın arkasında hissettim, parmakları koyu renk tellerin arasında dolaşıyordu. Dudaklarımız arasında sadece birkaç santim kalana kadar başımı aşağı doğru çekti.

"Asla iyi olduğumu söylemedim," diye yanıtladı, sesi daha boğuk bir tona büründü. Sonra sert, moraran bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi.

Bu öpücük nazik ya da tatlı değildi. Sahipleniciydi. Dili dudaklarımı yaladı ve onun talepkar ilerlemelerine açılmam için beni ikna etti. İçeri girmesine izin vermek için dudaklarımı aralayarak hemen itaat ettim. Diğer eli yüzümü çerçeveledi ve beni daha çok kendine çekti.

Bu öpücüğün arkasında o kadar çok duygu vardı ki sonsuza dek sürmesini istedim.

Havaya aç kaldığımdan, Alessio tekrar dudaklarımı ısırana kadar nefesimi yutacak kadar uzaklaştım. Dili benimkiyle dans etti, dokundu, yaladı, bana sahip çıktı.

Dudakları ağzımın kenarına gitti ve dudaklarını çenemden aşağıya ve boynumun yan tarafına sürüklemeyen önce oraya bir öpücük kondurdu. Başımı geriye atarak, ona daha iyi erişim sağladım, tamamen içinde kayboldum, öpücükleri ve dokunuşları beni deli ediyordu.

Alessio doğruldu ve bacaklarım beline dolanana kadar beni döndürdü. Ayağa kalktı, sudan çıkarken dudakları bir kez bile tenimden ayrılmadı.

Sonra bir ağaca çarptım. Dudaklarını tekrar dudaklarıma götürdüğünde parmaklarını kalçalarımın bastırdı. Saçlarımı sıkıca avucunun içine alarak başımı geriye doğru çekti. Bacaklarımda duran sert uzunluğunu hissettim ve parmaklarım omuzlarını sıktı.

Alessio aniden sertçe geri çekildi. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Alnını benimkine yasladığında ikimizde nefes nefese kalmıştık. "Burada durmalıyız," dedi huysuzca, gözleri hâlâ kapalıydı.

Teşekkür ederim.

Ellerim omuzlarından boynuna gitti ve sanki o benim kurtarıcı lütfümüş gibi tutundum. "Tamam," diye fısıldadım.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. şehvet _ Gördüğüm buydu. Bana olan ihtiyacı . Mavi gözleri bununla parladı.

"Alessio."

Kafasını salladı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedi gözlerini tekrar kapatmadan önce, sert bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Alessio her zaman kendini durdurur. Benim için. İhtiyacını bir kenara bırakıp , ihtiyacım olanı bana verdi . Her zaman önce beni düşünürsün.

Çöküşümden sonra, asla daha fazlası için zorlamadı. İlk kez kontrolünü bu şekilde kaybetmişti ama yine de fazla ileri gitmesine izin vermedi.

Yüzünü avuç içine alarak yanaklarını nazikçe okşadım. Burnunun ucuna bir öpücük kondurdum ve ardından dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım dudaklarına.

Bölüm 3

Küvete sırtüstü uzanmış, gözlerim kapalı, ellerimi ılık suyun üzerinde gezdiriyordum. Gece geç vakitti ve Alessio için piyano çaldıktan sonra uyuyamadım.

Tek düşünebildiğim o sabah deredeki o antı. Her seferinde aynı görüntüler gözlerimin önünden geçti. Alessio beni öpüyor. Birbirimize olan ihtiyacımız .

Ve sonra vücudumla seviştiği zamanki halimi hatırlardım.

Dudaklarının ve ellerinin düşünceleri altında vücudum yeniden ısındı. Yorgun bir şekilde iç çekerek gözlerimi açtım ve büyük beyaz havluyla kendimi kurulayarak sudan çıktım. Ama geceliğimi giymek yerine havluyu omzuma sarıp aynada kendime baktım.

"Ne yapıyorum ben?" Yansıma fısıldadı. "Bunu yapabilir miyim?"

Alessio beni istiyordu... ve ben de onu istiyordum.

Dokunuşunu özlemiştim.

Elimi göğsüme koyarak kalbimin hızla çarptığını hissettim. "Artık korkmak istemiyorum."

özgür olmak istedim yaşamak istedim Hissetmek istedim... her şeyi.

Alessio'yu istiyordum.

Yansıma kendi yeşil gözlerimle doğrudan temas kurarak gözlerimi açtım.

Havluyu etrafımda daha sıkı tutarak arkamı dönmeden önce son bir kez aynaya baktım. Elim birkaç dakika kapı kolunda kaldı, kapıyı açıp Alessio'ya gitmek için içimdeki gücü ve cesareti çekti.

Aklımda sürekli bir savaş halindeydim. Bir yanda korku, diğer yanda özgürlük ve mutluluk talep ediyordu.

Son kararımı verdiğimde derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Alessio yatakta oturmuş, başlığa yaslanmış, üzerinde sadece siyah eşofmanı vardı. Telefonuna bakıyordu ama odaya girdiğimde hemen başını kaldırdı.

"Ayla?" diye sordu, beni görünce kaşları çatıldı. "Neden sadece havlundasın?"

Yatakta öne doğru oturup telefonu komodinin üzerine koydu. "İyi misin?" diye sordu endişeyle, omuz kaslarındaki gerginlikle.

Gözlerim onunkilerle buluştu ve devam ettim. Bana güç verdi. "Artık korkmak istemiyorum," dedim ona.

"Ayla," diye başladı, sesinde ve ifadesinde kafa karışıklığı barıyordu.

Havluyu hızla düşürerek çıplak bedenimi ortaya çıkardım ve ileriye doğru gergin bir adım attım. Yatağa doğru yürüyüp Alessio'nun yanında dururken ellerimi yumruk şeklinde iki yanıma kavuşturdum.

Ne demek istediğimi anlamış olmalı ki gözleri yumuşadı. "Ayla," diye içini çekti. Avucu yukarı bakacak şekilde kolunu bana doğru iterek elini bana verdi. "Buraya gel."

Sertçe yutkunarak elimi onun elinin içine koydum ve o da benimkini sıkıca kavradı. Elim titredi ama Alessio beni öne çekmeden önce hafifçe sıktı. Yatağa tırmandım ve beni döndürerek kucağına çekti, öyle ki dizlerimi kalçalarının iki yanına dayadım.

Diğer elini kaldırıp başparmağını dudaklarıma hafifçe bastırdı. "Emin misin?"

Bir şey söylemekte zorlandığım için sessizce başımı salladım. "Ayla, kelimelere ihtiyacım var. Bundan yüzde yüz emin olduğunu bilmem gerekiyor."

"Eminim," diye yanıtladım, sesim zar zor duyulabilirdi. Alnını benimkine dayayarak bir iç daha çekti.

"Tamam aşkım. Bunu şöyle yapacağız. Seninle zirvede," dedi.

Ben? Üstte mi?

Panik içimi doldurdu ve elim onunkini sıktı. "BENCE..."

Ama beni hemen susturdu. "Biliyorum. Sorun değil."

Nasıl bir şey yapacağımı bilmiyordum. Bunu hiç yapmamıştım.

"Burada." Beni kucağından kaldırdı ve yatağın yanına, yanına yerleştirdi. Alessio hemen eşofmanını ve boxerını çıkarıp kendisi de çıplak kalsın diye yere fırlattı. Beni tekrar kucağına çekti, az önceki pozisyonumdaydı.

"Alessio, bilmiyorum..." diye mırıldandım.

Gülümsedi ve başını salladı. "Siz yapıyorsunuz. Aklını ve vücudunu bırak. Vücudunuz ne yapacağını bilir. Sen sorumlusun Ayla. Ne istersen onu yap."

Kontrol bendeydi. İlk kez.

Ona titrek bir gülümseme göndererek ellerimi göğsünün üzerine koydum ve yatağa yaslanana kadar ittim. Daha sonra ne yapacağımdan emin değildim ama uzunluğunun bacaklarımın arasında seğirdiğini hissettiğimde titredim ve hafifçe kıpırdadım, ucunun hassas merkezime sürtünmesine neden oldum.

Geçen sefer bana dokunmuştu ama onu keşfetme şansım hiç olmamıştı. Ellerim göğsünde ve karnında gezinirken, dolaşan dokunuşum altında kaslarının dalgalandığını hissettim.

Ellerim pelvisine, sertleşmiş boyunun hemen üstüne ulaştığında durdum. Başım, ne yapacağımı bilmeden yardım arayarak Alessio'ya doğru döndü.

Eli benimkini kavradı ve sert başın üzerine yerleştirerek parmaklarımı boyuna doladı. Ellerimi aşağı yukarı hareket ettirirken gözlerimiz bağlı kaldı. Ve sonra bıraktı.

Aşağıya baktım, başparmağımı ucuna sürttüm ve onu hafifçe sıktım. "Siktir," diye yemin etti Alessio. Yanlış bir şey yaptığıma inanarak hemen yukarı baktım, sadece şehvetle kaplanmış gözlerini buldum.

Hareketlerime güvenerek, aynı anda uzunluğu sıkarak ellerimi tekrar hareket ettirdim. Alessio'nun parmağı kalçalarımın saplandı ve homurdandı.

"Bunun gibi," diye mırıldandı, elini tekrar benimkinin üzerine kıvrıp kavrayışımı sıkılaştırdı. Yukarıdan aşağıya çalıştı, küçük yarıktan nem oluşana kadar tutuşumuzu sıkılaştırdı ve gevşetti. Başparmağımı üzerine sürterek ucu tamamen kapladım.

"Ayla, böyle devam edersen geleceğim."

"Bu iyi bir şey değil mi?" Diye sordum.

"Küçük minx," diye yanıtladı, sesi biraz boğuktu.

Elimi hâlâ ona sarılı halde öne doğru eğildim, kalçalarımı hafifçe yukarı kaldırdım, göğüslerim Alessio'ya doğru öne doğru sallanıyordu. Ne yapacağımdan emin değildim, kaybolmuş hissediyordum.

Kendimi alçaltmak üzereydim ama Alessio'nun elleri kalçalarımın dolanmış çelik bir bant gibiydi ve hareketimi engelledi. "Buna henüz hazır değilsin."

"Ha?" diye sordum, kafam karıştı. Gülümseyerek beni sertliğinden çekti ve göğsünün üzerinde gezdirdi.

"Alessio, ne yapıyorsun?" Gözlerimi kocaman açarak ona bakarken ellerimi göğsüne bastırarak sordum.

"Seni hazırlıyorum kedicik. Yukarı hareket et. Yüzümü sıvazla," diye emretti.

Yüzünü sarmak mı? Elleri kalçalarımın indi ve beni sabit tuttu. Gergindim, yavaşça bana söylediği pozisyona geçtim. Dizlerimi yüzünün iki yanına yaslayarak başlığa tutundum.

Nefesi, sımsıkı kenetlenen çekirdeğimin üzerinde tüy gibi geziniyordu. Bu tuhaf hisle başım geriye düştü. Dilini ağzımda hissettiğimde inledim.

Vücudum bir ıslaklık dalgasıyla karşılık verdiğinde, Alessio'nun parmakları kalçalarımı sıktı. Dilini ıslak dudaklarımda gezdirip oradaki ıslaklığı yaladı. Yaladı, alay etti, emdi ve kontrolsüz bir şekilde titreyene kadar beni diliyle deli etti. Vücudum kasıldı, kurtulmam için çaresizdi.

"Alessio," diye inledim, yatak başlığını ne kadar sıkı tuttuğumdan parmak boğumlarım neredeyse bembeyaz olmuştu. Kalçalarım ağzına doğru sallandı ve yüzünü gıcırdattı. Onun eziyet verici hizmetine karşı iç çektim ve sızlandım.

Çok yakındım, kenardan sarkıyordum ama devrilmiyordum.

Dilini içime itip inledi ve alt bölgede oluşan hisle gözlerim kapandı. Acımasızdı, beni defalarca uçurumdan aşağı itti ama düşmeme izin vermedi. Elini kaldırıp küçük yumruğuma parmağını bastırduğunda keskin bir çığlık attım.

"Alessio!" Orgazm içimde hızla akarken, bacaklarım başının etrafında gerildi.

Alessio beni yüzünden kaldırıp tekrar aletinin üzerine ittiğinde, zihnimi ve bedenimi saran yoğun coşku içinde hâlâ kaybolmuştum.

"Bekle," diye mırıldandı, çekmeceyi açmak için yana eğilip bir kutu çıkardı. Prezervatifi çıkarıp kendi üzerine sararken ona baktım.

Sırıttı. "Artık hazırsın. Al beni Ayla. Sözleri derin ve ihtiyaç doluydu.

Girişim tam ucunun üzerindeydi ve gergin bir şekilde yutkundum, kalçalarım hala orgazmımdan titriyordu. Alessio'nun gözleri parladı ve kalçalarımı tekrar kavrayarak beni hafifçe kaldırdı. Beni aletinin üzerine oturttuğunda ve beni aşağı çekmeye başladığında, sert uzunluğu yukarı doğru gerildi. "Bunun gibi."

Yavaşça içime gömüldüğünde ikimizin de nefesi kesildi, bu harika duygu karşısında gözlerim neredeyse kapanıyordu. Derinliğime ulaştığında durdum, vücudum onun etrafında kasıldı.

Ama aniden karanlık anılar etrafımı sarmaya başlayınca hareketsiz kaldım. Alessio'nun elleri etrafımda sıkılaştı. "Ayla, aç gözlerini," diye sordu hemen.

Gözlerim emriyle açıldı ve yardım için ona baktım, tekrar karanlığa düşmekten korktum.

"Gözlerini üzerimde tut Ayla. Benim. Bana bak. Sadece ben. Sadece benim , Ayla," diye nazikçe fısıldadı, başparmağıyla yanlarımı nazikçe okşuyordu.

Sadece onu. Sadece Alessio'ydu. Sadece o.

"İşte buradasın. Bana bakmaya devam et. Gözlerini benden ayırma," diye devam etti aynı derin sesle.

Alessio elini kaldırdı ve topuzdan saçımı çekip sırtıma ve omuzlarıma düşmesine izin verdi. Saçlarımı okşadı ve beni sıcacık bir gülümsemeyle yatıştırdı. "Kolay ve yavaş. Ağırdan alıyoruz."

Saçlarımı bırakıp tekrar kalçalarımın altına tuttu ve hareket etmeme yardım etti. Beni yavaşça yukarı kaldırarak tekrar yavaş bir inişe başladım, tüm vücudum bu hisle titriyordu.

Sadece Alessio . Etrafımı sardı. Hissedebildiğim, görebildiğim, hissedebildiğim veya duyabildiğim tek kişi olana kadar duyularımı alt etti. O her şeydi.

Aletini içime soktuğumda, elimden geldiğince derine inerken, ona bakmaya devam ettim. Nefesi düzensiz, neredeyse acı vericiydi. Alnında benim gibi ter birikti.

"Alessio," diye soludum. Parmakları tenime saplandı ve tekrar hareket etmeye devam etmem için bana güven verdi. Geçici bir bükülme yaptım ve inledi, kalçaları yataktan fırladı.

"Ayla."

Gülümsemeden edemedim. Beğendi. Bakışları altında ürkekleşerek ellerimi göğsünün üzerine koydum, kendimi yukarı kaldırdım, sertliği ıslak ısımda süzülüyordu. Yavaşça yukarı ve aşağı hareket ederek her tepkisini izledim. Kalçalarımı onun üzerinde büküğümde, kalçaları benimkilerle buluşacak şekilde yükseldi, hareketi onu içimde daha da itiyordu.

Daha yüksek sesle inledim ve o küfretti. "Kahretsin."

Alessio yavaşça kontrolü ele aldı, kalçalarını her seferinde yavaşça ve derinden yukarıya doğru itti. "Ayla, yerimizi değiştireceğim," dedi, sesi boğuktu.

Başımı salladığımda, ben sırt üstü olana kadar bizi hızla döndürdü ve bacaklarımın arasına üstüme konumlandı.

Nefesimi bıraktığımda dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Gözlerini benden ayırma. sadece benim Benden başka kimse yok."

Başımı salladım, tekrar içime girerken gözlerimizi bağlı tuttum. İnlemesi göğsünden yükseldi ve ben hepsini emdim.

Ellerim çılgınca omuzlarına uçtu ve vücudum, vücudumda dolaşan hissin vahşiliğiyle titrerken tutunmaya devam etti.

Alessio duraksadı, bakışlarımız sabitlendi. "Tamam aşkım?"

"Tamam aşkım."

"Beni tut Ayla. gitmeme izin verme."

Tekrar başımı sallayarak ellerimi başının arkasında birleştirdim. Geri çekildiğinde parmaklarım boynuna dolandı. Ah... Alessio.

Ve sonra beni dolgunluğuyla gererek tekrar itti. Amımın ona uyum sağlamak için esnediğini hissettim, içimdeki baskı öncekinden daha hızlı artıyor.

Hafifçe geri çekildi ve tekrar içeri itti. İçgüdüsel olarak kalçalarımı yukarı kaldırdım ve sertçe içeri itti. Nefesimi tuttum, ardından utanmadan yüksek sesle inledim ve tırnaklarım sırtını ısırdı.

Alessio, gözlerimiz birbirine yapışık kalırken bir ritim bularak hareket etmeye başladı. İç ve dış. Önce yavaş sonra biraz daha hızlı. Daha güçlü. Daha derine. Vücudum şişti ve titredi. Aramızda boşluk yoktu. Bedenlerimiz sanki yıllardır birbirlerini tanıyormuş gibi akıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Hiçbir kelime konuşulmadı. Sadece bedenlerimiz konuşuyordu, birbirimizle rahatça hareket ediyorduk. Sert nefesimiz odayı doldurdu ve tüm bunlar boyunca gözlerimiz birbirimizde kaldı.

Alnını benimkine yaslayarak kalçalarımı kavradı ve ben ona açılana kadar yukarı doğru itti.

"Seni yakaladım," diye mırıldandı.

Kenarda dengede duruyordum, düşmeye hazırdım ve sessizce Alessio'ya yalvardım. Vücudum gergindi, kaslarım birbirine bağlıydı. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

İtişi hızlandığında yaklaştığını biliyordum. Alessio altıma uzandı ve sırtımı avuçladı, tekrar ileri atılırken beni yukarı kaldırdı.

O içime yerleşir yerleşmez, orgazmım büyük bir şiddetle patladı. Vücudum Alessio'nun altında gevşediğinde görüşüm bulanıklaştı. Bedenim artık bana ait değildi. Küçük parçalara ayrıldı. Yüzüyordum, total bir karmaşa.

Son bir kez içime girdi. Daha derin ve daha sert. Ve onun yüksek sesle ve derinden inlediğini duydum, orgazmıyla üzerimde seğirirken yüzü neredeyse acı verecek şekilde buruştu. Kalçaları benimkine karşı sarsıldı. Bir araya geldiğimizde salıverilmesiyle titredi.

O an ben onundum. Sadece onun.

Gözlerimiz birbirine bağlıydı ama ruhlarımız da bir araya geldi, bağlandı, sımsıkı sarıldı ve asla bırakmayı reddetti.

Alessio bıraktı ve titreyen bedenimin üstüne uzandı, ben de aynısını yaparken umutsuzca nefes almak için çırpınıyordu. Az önce olanları işleyemedim. Kollarımı Alessio'nun omuzlarına dolarken aklım bulanık, kalbim doluydu.

Böyle mi hissediyordu? Biriyle birlikte olmak... bunun gibi mi?

Gözyaşları hızla gözlerimi kırıştıtırırken görüşümü kör etti. Alessio yüzünü boynuma gömdü ve oraya bir öpücük kondurdu.

En sonunda kafasını kaldırıp mavi gözleriyle bana baktı. "İyi misin?"

"Mhm..."

"Elbette?"

"Hmm."

Küçük bir kahkaha attı. "Tek söyleyebileceğin bu mu?"

"Hmm."

Gerçekten başka bir şey söyleyemedim. Vücudum ağırlı ve halsizdi. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

"Seni yıprattım mı kedicik?" Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurmadan önce fısıldadı.

"Hmm."

Geri çekildiğinde, benim kelimelerim eksikliğine kıkırdadı. Üzerimden yuvarlanmadan önce burnuma hızlıca bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kapattım, bedenim hâlâ yatağın üzerine yayılmıştı, hareket edemeyecek kadar yorgundum. Tuvalette suyun aktığını duydum ve birkaç dakika sonra bacaklarımın arasında sıcak bir şey hissettim.

Gözlerimi açtığımda Alessio'nun beni sıcak bir havluyula temizlediğini gördüm. "Seni yakaladım," diye fısıldadı yine aynı sözcükleri.

Tekrar tüm çıplaklığıyla dışarı çıkmadan önce havluyu atmak için banyoya geri döndü. Alessio yatakta yanıma geldi ve örtüyü üzerimize çekti. Sırt üstü yatarak, yarı yarıya üstüne çıkana kadar beni kendine çekti. Başımı göğsüne yasladım, kollarımı beline doladım ve bacaklarım onunkine dolandı.

İçimi çektim ve onun sıcak ve güvenli kucağına daha sıkı sarıldım.

Alessio alnıma bir öpücük kondurdu, kolları koruyucu bir tavırla sırtımı sıktı. "Uyu Ayla."

Kalbinin atış sesi kulağıma geldiğinde, zihnimi ve bedenimi bırakarak uykunun beni ele geçirmesine izin verdim.

Ama uykuya dalmadan önce, aklıma bir düşünce kaydı. Uykulu uykulu gülümsedim, kalbim mutlulukla dans etti.

Alessio beni becermedi.

Benimle sevişti.

4. Bölüm

Alessio

Ayla aletimin üzerinden yavaşça indi ve ben onun derinliklerine yerleşir yerleşmez gözlerinde panik parıltısını gördüm, vücudu bir anlığına dondu. Parmaklarım içgüdüsel olarak kalçalarını sıktı.

Karanlığa doğru döndüğünü hissedebiliyordum ama yine kendini kaybetmesine izin vermeyecektim.

"Ayla aç gözlerini" dedim hızlıca. Gözleri anında açıldı, yalvaran yeşil gözlerinde korku parlıyordu. Bunu benim kadar o da istiyordu ama yine de karanlığa düşmekten korkuyordu.

Onu yatıştırmaya çalıştım ve yavaş yavaş gözlerindeki korku kaybolmaya başladı.

"Kolay ve yavaş. Ağırdan alıyoruz," sözlerle yatıştırdım.

Yavaş. Seksi tarif etmek için garip bir kelime. Daha önce hiç yavaş yapmadım . Eskiden sadece ham sikişmekti. Ama Ayla ile durum farklıydı.

Ayla sözlerimi kabul etmiş gibiydi ve vücudu gevşedi.

Sadece ben ve o vardı.

Benim ya da onun geçmişi değil. Sadece bizdik . Alessio ve Ayla. İkimiz de birbirimizin gözlerinde kaybolduk. İkimiz de birbirimizi kaybettik.

Böyle hissetmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Bir kişiye bu kadar derinden bağlı hissetmek, ama Ayla ile bunu hissettim. Onun korkusu, onun acısı... o benimdi. O an her şeyi hissettim.

Dudaklarının arasından bir inilti kaçtı ve bu, sahip olduğum küçük kontrol kırıntısını kırmaya yetti. "Ayla, yerimizi değiştireceğim." Onu kedi benim horoz etrafında kenetlenmiş olarak ben inledi.

Başını salladığında, hızla bizi döndürdüm ve onun derinlerine girmeden önce kendimi açık kalçalarının arasına yerleştirdim. Aralık dudaklarına bir inilti fısıldadı ve oraya bir öpücük kondurdum. "Gözlerini benden ayırma. sadece benim Benim. Benden başka kimse yok."

Geçici bir itme yaptım ve sırtını yukarı kaldırarak inledi. "Beni bırakma," diye fısıldadım. Ayla başını salladı ve ben tekrar içine girerken elleri çılgınca omuzlarıma gitti. Onu sıkı amcığın derinliklerinde dinlenirken, gelme ihtiyacıyla kaslarım gerildi.

Tekrar içeri itmeden önce hafifçe geri çektim. Bacaklarını tuttum ve ayak tabanları yatağa dayanana ve bana tamamen açık olana kadar onları yukarı doğru ittim. Hızımı artırdım, ikimiz de serbest bırakılmamıza doğru koşarken hareketim acildi. Daha hızlı ve daha derin bir ritim bulduk, bedenlerimiz birlikte hareket ediyordu.

Bunun daha uzun sürmesini istiyordum ama yakın olduğunu biliyordum. Ben de öyleydim, aletim onun içinde şişiyor, sıkı duvarlarını geriyordu.

İnledi, tırnakları sırtımı ısırdı. Vücudu gergindi, kasları gerginlik ve yoğun bir zevkle birbirine bağlanmıştı. Gözleri serbest bırakmam için bana yalvardı ve ben de memnuniyetle ona verdim.

Kıçını kavrayarak, kalçalarını yukarı doğru eğdim, içine çarptım, leğen kemiğim klitorisine bastırdı. Nefesi kesildi ve o gelirken etrafımı sıkıca sardığını hissettim. Serbest kalmasıyla vücudu titredi ve yüzü yumuşadı, gözleri cam gibi oldu.

Sıkı amcığı beni daha derine çekti, beni delirtiyordu. Onu son bir kez iterek, ben de kurtuluşumu buldum. İçine seğirdim, parmaklarım yara bere içinde kalçalarını sıkıyordu. Geldiğimizde gözlerimiz bağlı kaldı ve bu, hayatımın en samimi anıydı.

Bu düzüşmekten daha fazlasıydı. Daha fazlasıydı. Daha fazlası demekti. Onu becermedim. Onunla seviştim, daha önce hiç yapmadığım bir şey.

Ama Ayla her şeydi.

O bir melekti. Basit bir düzüşmeden daha fazlasını hak ediyordu. Tatlı sevgiyi hak ediyordu.

Böyle hissedebileceğimi düşünmemiştim ama Ayla varken duygularımı kontrol edemiyordum. Duygularımı alt etti, tatlı, nazik ruhuyla beni çevreledi. Bana hissettirdi .

Yumuşak vücudunun üstüne çökerek, ikimiz de orgazmlarımızı sürerken yüzümü boynuna gömdüm, ikimiz de bu saf mutlulukta kaybolduk. Hiçbir kelime konuşulmadı. Onlara ihtiyaç yoktu.

Kalbim Ayla'nınkiyle aynı hızla ve yüksek sesle göğüs kafesime çarparken nefesim kulaklarıma sert geliyordu. Çıplak omzuna bir öpücük kondurup başımı kaldırdım ve onun puslu yeşil gözlerine baktım. "İyi misin?"

mırıldandı. Onu yıpratmıştım.

Sözcük eksikliğine kıkırdayarak ondan kurtuldum ve gözleri iç çekerek kapandı, vücudu gevşedi. Gülümseyerek burnuna hızlıca bir öpücük kondurdum ve yataktan yuvarlandım.

Lavaboya doğru ilerledim ve prezervatifi üzerimden çıkarıp tezgahın yanındaki çöp kutusuna attım. Bir havluyu ıslattım ve başka bir ılık havluyla odaya dönmeden önce kendimi temizledim.

Ayla hala bıraktığım pozisyondaydı ve gülümsemeden edemedim. Bütün gece gidebilirdim ama o henüz buna hazır değildi.

Yanındaki yatakta diz çökerek kalçalarının arasında oluşturduğumuz pisliği temizledim. Tekrar kapatmadan önce bana sersemlemiş bir şekilde gülümsedi. Hafifçe kıkırdayarak başımı sallayarak banyoya gittim ve havluyu sepete attım.

Yatakta tekrar ona katıldım ve kollarımı Ayla'ya dolayarak onu vücuduma çektim. Vücudu benimkinin içine girdi ve kalbim garip bir şekilde atmaya başladı. "Uyu Ayla," dedim ona usulca.

Ayla'nın gözlerinin kapandığını ve neredeyse anında uykuya daldığını, nefesinin yumuşak ve düzenli olduğunu gördüm. Kolum beline dolandı ve bana daha sıkı sarıldı, dudaklarından bir memnuniyet iç çekişi kaçtı.

Elimi saçlarının arasından okşadım, parmaklarım yavaşça arkasında gezindi. Yaşadığı onca şeyden sonra bana güvendi. Ama içimde bir korku oluştu. Ayla için hissettiklerim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

Herhangi bir kadına karşı herhangi bir duygu besleme düşüncesi beni neredeyse felç etti. Buna izin veremezdim. Bu olamaz. Tarih tekerrür edemezdi.

Ama çok geçti.

Ayla benim zaafım olmuştu. Benim tek zayıflığım. Sahip olamayacağım bir zayıflık.

Bu korku zihnimde sürekli yer etse de kazanamadığım bir mücadeleydi. Ayla ile arama bir duvar örerek kendimi çelikleştirmeye çalışmıştım. Ama o duvarları yıkmıştı.

Fazla bir şey yapmadan, kalbime girmeyi başardı. Ayla kazanmıştı. Ne kadar kendimi tutmaya çalışsam da onun içinde kaybolmuştum. Tamamen ve derinden onun içinde kayboldu.

Bölüm 5

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde Maddie ve Lena'nın kahvaltılarını bitirdiklerini gördüm. Maddie beni görür görmez el salladı. "Günaydın. Ayla nerede?"

"Hala uyuyor. Ben kahvaltımızı yukarıya çıkaracağım," dedim başımla tepsiyi işaret ederek.

"Ah." Maddie bana tek kaşını kaldırdı, gözleri haylazca parlıyordu ama ben sadece dik dik baktım. Omuz silkti. "Senin için bir tepsî hazırlayacağım," diye mırıldandı, gülümsemesini gizlerken yüzünü aşağı eğerek. Duvara yaslanmış onu bekliyordum. "İşte," dedi tepsiyi bana verirken.

Elinden alarak gitmek için arkamı döndüm. "Teşekkürler," dedim mutfaktan çıkıp yukarı çıkmadan önce.

Kapıyı arkamdan kapatarak odaya ilerlediğimde yatağın boş olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatıp tepsiyi sehpanın üzerine koydum ve odada Ayla'yı aradım.

"Ayla?" seslendim

Banyo kapısının açıldığını duyunca hızla arkamı döndüm ve Ayla'nın elinde havluyla çıktığını gördüm. Hizmetçi kıyafeti giymişti.

"Alessio," diye soludu beni görünce. "Ayrıldığını düşündüm."

"Bize kahvaltı hazırlamaya gittim," diye mırıldandım ona doğru yürürken.

Ah, diye fısıldadı, neredeyse utangaç bir şekilde yere bakarak. Dün gecedan sonra bile utangaç hissetmesini sevimli buldum.

Parmağımı çenesinin altına koyarak kafasını kaldırdım. "Neden hep benden uzağa bakıyorsun?"

Gergin bir şekilde dudaklarını ısırды ve ben de kollarımı ona dolayıp onu daha da yakınımaya çektim. Yumuşak vücudu benimkine yapışmışken, önceki geceyi hatırladıkça katılaştığımı hissettim.

Ayla sorum üzerine omuz silkti ve ellerini göğsüme koydu. Dolgun dudaklarını yaladı ve ben daha kendimi tutamadan dudaklarım onun dudaklarına yapıştı.

Dudakları kadife gibi yumuşaktı ve dikişlerini yalayarak içeri girmeyi talep ettim. İsteklerime boyun eğdi ve dillerimiz ateşli bir dansla birleşti. Öpücüğümü aynı yoğunlukta karşıladı ve vücudunu benimkine yaklaştırdı.

Ayla beni bitirdi. Akıl beden ve ruh. O haklı; o ateşti ve ben yanacaktım. İkimiz de yanacaktık.

Nefes nefese, öpücüğü bozduk. Parmakları takım elbisemin ceketini kavradı ve içini çekti.

"Aç mısın?" diye sordum uzaklaşarak.

Gülümseyerek başını salladı ve elini karnına koydu. "Açlıktan öldüm."

Elini ellerimin arasına alarak kanepeye doğru yürüdüm. Oturdum ve kalçalarından kavrayarak onu kucağıma çektim. Ayla gülerek kucağıma oturdu.

"Beni besleyecek misin?" alay etti, bana tek kaşını kaldırdı.

"Seni beslememi ister misin?"

"HAYIR." O güldü.

gülümsemek zorundaydım. Yüzündeki özgür ve mutlu ifade, tadını çıkarmak ve asla unutmamak istediğim bir şeydi. Gülüşü kalbime bir şey yaptı.

Onun mutluluğu beni mutlu etti. Beni sakinleştirdi. Ben ona huzur getirdiğim gibi o da bana huzur getirdi. Annemin ölümünden beri huzuru hissetmedim. Artık yabancı bir duyguydu. Ama Ayla ile içimdeki tüm karanlığı unutabiliyordum.

Alnına bir öpücük kondurup öne doğru eğildim ve bir parça bisküvi alıp dudaklarına tuttum.

Ayla bana tuhaf tuhaf baktı ve bir ısırık almadan önce bir an tereddüt etti. Onu yumurta, tost ve biraz meyve ısırıklarıyla beslemek arasında gidip geldim. "Meyve suyu ister misin?" diye sordum, dudaklarının kenarında kalan kırıntıları silkeleyerek.

"Hmm..."

Bardağı almak üzereydim ki Ayla kolumda bir eliyle beni durdurdu. "Daha bir şey yemedin," diye mırıldandı.

Alçak sesle kıkırdadım. Bunun farkında bile değildim. Ayla gülümsedi ve öne doğru eğilerek tost ekmeğinden bir parçayı eline aldı ve yavaşça dudaklarıma bastırdı.

Şaşırdım ve ağzımı açıp parçayı bana yedirmesine izin verdim. Cevabımdan cesaret alarak, bu sefer beni beslemek için sırasını aldı. Alışılmadık bir şeydi ama samimi hissettiriyordu. Aramızda paylaşılan bu an özel bir şeydi.

Meyve suyunu dudaklarıma götürürken onu durdurdum. "Ayla ne yapıyorsun?"

"Seni besliyorum," diye yanıtladı, başını yana doğru eğerek.

"Neden?"

"Çünkü istiyorum." Ayla diğer elini kaldırıp yanağıma koydu ve başparmağını ileri geri ovuşturdu. "Bunu sana nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum, Alessio. Benim için yaptığın her şey için. Sanırım nasıl hissettiğimi anlayan için elimden gelen küçük şeyleri yapmak istiyorum."

Çenemi hafifçe okşadı ve ardından parmaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bazen kelimeler yetmez," diye fısıldadı.

Sözleri kalbime çılınca şeyler yaptı.

Ayla bardağı yaklaştırdı ve ben de onun için dudaklarımı ayırdım. Ben bardaktan içerken bakışlarımız birbirimizden hiç ayrılmadı. Bitirdiğimde bir yudum aldı ve bardağı tepsiye koydu.

Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

Ayla birkaç saniye bana baktı, ifadesi mutludan kararsıza dönüştü. Güçlkle yutkunduğunu gördüm ve sonra öne doğru eğilip hızla geri gitmeden önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Söz konusu kaş kavisini hissettim ve çekingen bir şekilde başını eğdi. Çenesini kaldırdım ve başımı eğdim, dudaklarımız arasında sadece birkaç santim kalana kadar aşağı doğru hareket ettim. Ayla'nın gözleri şaşkınlıkla parladı ve dudaklarımız birleşene kadar tekrar öne eğildi.

Dudaklarımızın ilk dokunuşu heyecan vericiydi, neredeyse onu ilk öptüğüm zamanki gibi. Onu her öptüğümde ilki gibiydi. Öpüşmemiz hafif ve son derece nazikti. Öpüşmeyi keserken neredeyse rüya gibi dudaklarıma iç çekti.

Ayla biraz memnun bir ses çıkardı ve göğsüme daha çok sokuldu. Omzuma bir öpücük kondurdu ve başını oraya yasladı.

Kollarımı ona doladığımda içimi bir rahatlık kapladı. Buna ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim. Birini tutmak, sadece böyle olmak. Sessiz ama hala bağlı. Aradığım bu değildi ama Ayla aniden hayatıma girdi ve bana ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şey verdi.

Babam haklıydı.

Bir melek tatlı, kibar, sevecen, sakın ve yumuşak olan kişidir. Gezegendeki en güzel kadın. Her yönden harika olan biri. Odaya girdiğinde kalbinin daha hızlı atmasını sağlayan kızdır. Nereye gidersen git ihtiyacın olacak kız. Daha iyi olmayı istemeni sağlayan kız. Angel, senin kayan olan biri.

Ben meleğimi bulma ümidimi uzun zaman önce yitirdim. Her şeyim olan tek kişi olan annemi kaybettikten sonra meleklerin var olmadığına inandım. Hepsinin yalan olduğunu düşündüm.

Ama Ayla... o gerçekten bir Melekti.

Ofisime girerken adamlarımın beni beklediğini gördüm. Onları görmek bana gerçekte kim olduğumu hatırlattı. Son birkaç gündür Ayla'da o kadar kaybolmuş, sadece ona odaklanmışım. Ama şimdi Alessio Ivanshov olma zamanıydı. Gündüzleri deneyimli ve tanınmış bir iş adamı, geceleri ise bir suç lordu olmak üzere neredeyse ikili bir hayat sürmek kolay değildi. Ama bu benim ikinci doğamdı. İlk nefes aldığımdan beri bunu yapmak için yetiştirildim.

"Bana her şeyin kısa bir özetini ver," diye sordum masamın arkasına otururken.

Nikolay duvardan uzaklaştı ve irkildi. "Kulüpleri dolaştım. Toplam on beş. Alberto etraflarında sessiz kaldı ve adamlarından pek bir hareket olmadı. Kadınlar güvende. Böyle bir yerde ne kadar güvende olabilirlerse."

Başımı salladım ve Artur'a baktım. "Diğer kadınlara ne oldu?"

Başını salladı, yüzündeki hayal kırıklığı barizdi. "Oraya zamanında varamadık. Yanlarında çocuklar da vardı."

Yumruğumu masaya vurarak, şiddetli bir öfke üzerime saldırınca ayağa kalktım. "Nasıl zamanında oraya gitmedin? Bunu bir haftadır biliyordun."

"Patron, casusluk yaptığımızı biliyordu. Adamları, kadınları ve çocukları alıcıya teslim etmek için farklı bir yol izledi."

"Kahretsin!" Parmaklarımı hayal kırıklığıyla saçlarımdan geçirerek yemin ettim. "Kaç tane?"

"Yaklaşık yirmi kadın," dedi, yenilgiyle yere bakarak.

Alberto bir insan kaçakçılığı çetesinin parçasıydı. Meksika karteli ile ittifakı nedeniyle durdurulamayacak kadar güçlüydü.

Yirmi kadını yüzüstü bırakmışım. Kurtarabileceğim yirmi kadın ve çocuk.

Artur'a, "Artık bu işin kontrolü sende değil," diye homurdandım. Kafasını kaldırdı ve şok içinde bana baktı.

"Nikolay devralıyor," dedim dişlerimi sıkarak. "Bir dahaki sefere, bu konuda bir hata yapmak istemiyorum."

"Patron," diye başını salladı Nikolay, yüzü inançla doluydu.

"Victor," diye çıktım ona doğru.

"Alberto'yu takip ediyordum ve Mark ayrıntılarla geri aradı," diye başladı sakince ve sonra duraksadı.

"Alberto kendi başına zayıf ama diğerinin ittifakına sahipse o zaman çok daha güçlü. Meksika karteliyle derin bir ilişkisi var. İmparatorluğunu

genişletmek istiyor. Seni zayıflatmanın tek yolunun, iş açısından diğerklerini kendi tarafına çekmek olduğunu biliyor.

Oturup elimle yüzümü ovuşturdum, vücudum öfkeyle ve düşmanlarımın kanına susamışlıkla titriyordu. Önce ellerimi sıktıktan sonra gözlerimi kapattım. Diğerk Ailelerden destek istemeyi düşündüm.

Pakhan , Patron olmama rağmen , Rus Mafyası toplamda dört aileden oluşuyordu. İstenirse yardımına gelirlerdi... ama bu bokla tek başıma uğraşmak zorundaydım. Şimdilik.

Kapıyı duyduğumda, Phoenix'in içeri girdiğini görmek için gözlerim aniden açıldı. "Patron," diye selamladı başını sallayarak.

"Sana ne oldu?" Viktor şaşkınlıkla Phoenix'e bakarak sordu. Ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Phoenix'in yüzünün sağ tarafı kırmızıydı, hızla mora döndü ve bir morluk oluşturdu ve burnu biraz kanıyordu.

"Maddie bana yumruk attı," dedi sakince, yüzü ifadesizdi.

Artur'un yüzü, Maddie'nin adının geçmesiyle metanetli bir ifadeye büründü ve yüzüne doğru hareket ederek Phoenix'e döndü. "Ona ne yaptın?"

Phoenix daha dik bir şekilde ayağa kalktı, omuzları gerildi. Cevap verirken gözleri bir ton daha koyulaştı, neredeyse soğukkanlı davranıyordu. "Neden ona sormuyorsun?"

Artur'un ifadesi neredeyse öldürücüydü ama Nikolay hemen devreye girdi. "Phoenix, bunun anlamı ne?"

Cevap vermek yerine bana döndü ve rapor verdi. "Kulüplerden birinde kavga çıktı. İki kişi ağır yaralandı. Ortalık polis gelmeden temizlendi. Herşey temiz."

Başımı salladım. "Yeraltı halkaları ne olacak?"

"Yeraltı halkaları mükemmel çalışıyor. İki dövüşçümüz daha var. Gerçekten iyiler. En iyisi diyebilirim," diye yanıtladı Phoenix. "Kan için savaşıyorlar" Ve yeraltı halkalarının konusu da tam olarak buydu. Kan. Ya öl ya da kazan. Bir gecede milyonlar kazanabiliriz. Kolay para.

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım ve sandalyeme sırtımı yasladım. Başka bir şey söylememe gerek yoktu. Toplantının bittiğini biliyorlardı. Adamlarımın etrafta dolaştığını ve kapının açıldığını duydum.

"Victor," diye seslendim gözlerimi açmadan.

"Evet?"

"Lev ve Isaak'ı ara."

Belki de onların yardımına ihtiyacım vardı.

Viktor alçak sesle küfretti ama başka bir şey söylemedi. Kapı kapandı ve ardından sessizlik.

Sessizlik neredeyse boğucuydu ve tenim gerginlikle karıncalandı. Ellerimi yumruk yaptım ve sonra tekrar açtım. Bir süre böyle yaparak içimdeki canavarı kontrol etmeye çalıştım.

Ayla'nın yüzü bir anda kapalı gözlerimin arkasında parladı. Onun düşüncesi bile beni sakinleştirdi ve öfkemin yavaş yavaş azaldığını hissettim.

Melek.

Bölüm 6

Maddie

Hızlıca soyunurken kaslarım ağrıyordu. Uykuya ihtiyacım vardı. Şimdiki gibi. Ama Artur'un beni ziyaret etmesi gerektiğini biliyordum, bu yüzden bekledim.

Aynanın yansımasında kapının açık olduğunu gördüğümde saçımı tarıyordum. Kapıyı arkasından kapattı ve bana doğru yürüdü. "Hmm... ben de bunu görmek istiyorum," diye mırıldandı şehvetli gözleri çıplak vücudumu tararken. Artur arkamda durdu ve bir kolunu belime dolayarak beni kendisine çekti. "Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?" diye sordu omzuma bir öpücük kondurarak.

"Bana her gün söylüyorsun ama şikayet etmiyorum. Bir kez daha söylersen sorun olmaz," dedim elimi koluna koyarak.

"O kadar güzelsin ki nefesimi kesiyorsun. Şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadın, diye mırıldandı, kolları belime dolandı ve neredeyse moraracak bir tutuşla. "Ve hepsi benim," diye homurdandı sahiplenircesine.

"Senin," diye inledim.

Eli zaten ağlayan kedime doğru gitti ve kendimi beklenti içinde sıkıştığını hissettim. Ama sonra durdu. Başımı omzuna yaslarken itiraz edencesine inledim. "Kahretsin. Artur, benimle dalga geçmeyi bırak.

Gözlerim açıldı ve aynadaki yansımamıza baktım. Kaşlarını çatıp düşünceli bir şekilde çattığını gördüm.

"Merak ediyordum. Neden Phoenix'i yumrukladın?

Sorusuyla gözlerim büyüdü ve dondum kaldım. Bunu nasıl bildi?

"N-Ne?" tükürdüm.

"Phoenix'in yüzü bu sabah berbattı. Ve senin onu yumrukladığını söyledi. Ne yaptı? Sorun mu çıkarıyor?" diye sordu, yansımadan gözlerime bakarken çenesini omzuma koyarak.

Soru karşısında boğazım kurudu, ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım tenime batıyordu.

Artur beni duvara bastırırken bacaklarım onun kalçalarına dolanmıştı. Dudakları morarmış bir öpücükle benimkileri işgal etti. "Günaydın," diye mırıldandı.

"Günaydın demeni seviyorum." Dudaklarına doğru güldüm. Parmakları kalçalarımı sıkı ve onu tekrar öptüm.

Geri çekildiğimde, Phoenix'in Artur'un arkasında durduğunu gördüm, ifadesi neredeyse acı verici ve öldürücüydü.

"Artur, Patron seni arıyor," diye çıkıştı.

Artur benden uzaklaştı ve arkasından Phoenix'e baktı. "Tamam aşkım." Beni yere bırakırken dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Akşam görüşürüz."

"Tamam," diye cevapladım, bana gülümseyerek. Arkasını döndü ve üst kata çıkmadan önce Phoenix'e başını salladı.

Phoenix kıpırdamadı. Gözlerini benimkilere kilitledi. Ellerini iki yanında yumruk yaptığını gördüm.

"Senin sorunun ne?" Neredeyse öfkeyle sordum. "Beni Artur'la her gördüğünde, bir çeşit mağara adamı gibi davranıyorsun. Bu artık çok uzun sürdü."

Sessizce ileri doğru bir adım attı ve ben öfkeli rantımda duraksadım. Phoenix bana doğru yürüdü ve bedenlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktayken durdu ve ben duvara dayanmak zorunda kaldım.

Yakınlığı karşısında gergin bir şekilde yutkundum, derin bir nefes aldım ve sonra ona baktım. "Uzaklaş pislik. Kişisel alanı hiç duydunuz mu?"

Yapmayınca, onu itmek için ellerimi göğsünün üzerine koydum. "Senin sorunun ne?" diye tısladım ama kıpırdamadı.

Bunun yerine ellerimi tuttu ve göğsüne bastırdı. Ben göz kırpıp düşünmeden diğer kolu hızla belime dolandı. Beni vücuduna çekti, tutuşu boyun eğmezdi.

"Ne..." demeye başladım ama sözümü kesti.

"Kapa çeneni."

Sonra dudaklarını benimkilere bastırdı. Şok içinde nefesim kesildi ve o fırsattan yararlanarak dilini ağzıma kaydırıldı. İlk başta hareket etmedim ama içgüdüsel olarak öpücüğüne teslim oldum. Dudaklarım önce tereddütle onunkilerin üzerinde gezindi. Göğsünün altında hırladı ve öpücüğü derinleştirdi.

Geri çekildi ve bana baktı. "Bu. Bu benim sorunum, dedi baş parmağını hassas dudaklarımın üzerinde gezdirerek.

Nefes nefese onu ittim ve tekrar duvara çarptım. "Seni piç kurusu," diye fısıldadım, elimin tersiyle dudaklarımı silerken. "Bu ne cüret?"

"Beni geri öptün. Bunu istiyorsun."

"Ben Artur'layım," diye mırıldandım şok içinde.

"Önemli değil," diye yanıtladı, yüzü ifadesizdi.

"Siktir git!" Dedim dişlerimin arasından, nefesim kendi kulaklarıma sert geliyordu.

"Benim dediğim de o."

Bir anda ileri atılıp geri çekildim ve yüzüne yumruk attım. Yüksek sesle küfretti ve burnunu tuttu.

"Ellerini benden uzak tut. Vallahi bir daha yanıma gelersen canını yakarım."

Onu geride bırakarak uzaklaştım. Ama giderken gözlerim sıcak yaşlarla karıncalandı. Onları göz kırparak, düşmelerine izin vermeyi reddettim.

Nasıl cüret eder?

Her şeyden sonra... onca zaman sonra... neden şimdi?

Adımın sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. Şok içinde gözlerimi kırıştırdım ve aynadan Artur'a baktım. Bana şaşkın bir bakış attı ve beni kollarının arasına aldı. "İyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim. Phoenix sadece benimle dalga geçiyor ve canımı sıkıyordu. Sinirlendim ve yüzüne bir yumruk attım. Nasıl olduğumu bilirsin."

"O sorun olmayacak mı? İstersen onunla konuşabilirim, dedi Artur, dudağıma hızlıca bir öpücük kondurarak.

"Yok, önemli değil. Her şey kontrolüm altında," dedim başımı sallayarak. Artur bana hâlâ şüpheli bir bakış attı. Dikkatini dağıtmaya çalışarak ona tatlı bir şekilde gülümsedim.

Phoenix'i düşünmesini istemedim.

Ve Phoenix'i düşünmek istemiyordum. O önemli değildi. Artık değil. Sadece ben ve Arthur'duk. Ve önümde duran, sanki onun her şeyiymişim gibi bana tepeden bakan adamda kaybolmak istiyordum.

Ellerimi göğsünün ve sert karnının üzerinde gezdirerek, aletini siyah pantolonunun içinden geçirene kadar aşağı indim. Onu sıktım ve alaycı dokunuşum altında anında sertleşerek tısladı.

"Evet, nerede kalmıştık? Bana bir orgazm borçlu olduğunuza inanıyorum, Mister. Ya da belki birkaç tane, diye dalga geçtim.

"Siktir," diye mırıldandı. Beni belimden kavradı ve üzerime düşmeden önce beni yatağa fırlattı. Uyluklarımı açarak aralarına yerleştirdi.

"Uzun bir gece olacak bebeğim."

Ah, öyle olmasını umuyordum, dedim çekingen bir şekilde, ellerimi omuzlarına koyarak.

Bölüm 7

Ayla

1 hafta sonra

Alessio'nun sadece bu beline sarılı bir havluyla banyodan çıktığını gördüğümde hızla giyiniyordum. Gözlerim onun odadaki hareketini takip etti ve gözlerimi ona taktığımda sırtıttığını gördüm.

Önümde durup bana tek kaşını kaldırdı. "Gördüğünü beğendin mi?"

Nefesimi dışarı verirken bıkkınlıkla başımı salladım. Alessio bazen sinir bozucu olabiliyordu. Sakin ve düpedüz kibirliydi. Her şeye güvenmeyi

unutmamak. Ama bunlar onun hakkında sevdiğim birkaç şeydi. Sınırdaki ya da kaba değildi.

Alessio onun ateşli olduğunu biliyordu ve bunu her seferinde kendi avantajına kullandı.

"Yaptığımı biliyorsun," diye mırıldandım içimden, gözlerimi devirerek.

Daha yüksek sesle. Duymadım," dedi bana yaklaşıp.

Başımı sallayarak güldüm. "Hayır. Daha yüksek sesle söylemiyorum. Açıkça duyduunuz."

"Yavru kedi," diye uyardı Alessio.

Bana taktığı lakapla ürpelidim. Artık inkar etmiyordum. Bana böyle hitap etmesi hoşuma gitmişti. Bunu söyleyişinde çok ilkel, yoğun ve baştan çıkarıcı bir şeyler vardı.

"Alessio, geç kalacağım. Maddie ve Lena'ya kahvaltıda yardım etmem gerek," diye azarladım ondan bir adım uzaklaşıp.

Kollarını çaprazlayarak bana beklentiyle baktı. Başımı sallayarak gülümsedim. Karşı koyması çok zordu. "HAYIR."

Ona bir kez daha baktıktan sonra arkamı döndüm ve saçımı düzeltmek için banyoya gittim. Alessio'nun siyah takım elbisesini giymiş halde içeri girdiğini gördüğümde saçımı atkuyruğu yapmıştım.

Bana doğru yürüdü ve kolunu belime dolayıp beni sırtım önüne gelene kadar kendine çekti. "Beni günaydın öpücüğü vermedin ," diye mırıldandı aynadan bana bakarak.

Oh, unuttum. Ayrıca çok talepkardı.

Alessio saçlarımı iki yana iterek boynuma ıslak öpücükler kondurdu. Ben kollarında macun kıvamına gelene kadar ısırıldı, emdi ve yaladı.

Kucağında eriyip bedenimi onunkine bastırdım. Kulağımın arkasındaki tatlı noktayı buldu ve diliyle benimle dalga geçti. Hassas cildi dişleriyle sıyrırken, alaycı dokunuşu karşısında titrediğimde kıkırdadı.

Dudaklarını boynumun dibine doğru sürüklediğinde ve işkence görmüş deriyi emmeden önce omzumu ısırduğunda başım geriye, göğsüne düştü.

Sert vücudunu geri iterek inledim. "Alessio..."

Tenime doğru mırıldandı, kollarını etrafımda sıkılaştırdı.

"Yapamayız... Ben... geç kalacağım..." Acı veren hizmetiyle benimle dalga geçmeye devam ederken nefes aldım. Elbisemin sonunda parmaklarını hissettiğimde vücudum titredi, yavaşça yukarı doğru iterek kalçalarımı açığa çıkardı.

Beni yavaş yavaş baştan çıkarıyordu ve hayır demeye gücüm yoktu . Parmakları külotuma gitti ve kumaşa, tam da ısınmış merkezimin üzerine

bastırdı. Saten kumaşımın üzerinden benimle alay ederken inledim. Kucağında kıvrandım, uzunluğunun sırtımda sertleştiğini hissettim.

"Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum ve sana zar zor dokundum kedicik," diye homurdandı kulağıma doğru.

Oraya bir öpücük kondurup elini elbisemin altından çıkardı ve kendimi garip bir şekilde boş hissetmeme neden oldu. "Geç kalacaksın, değil mi?" diye mırıldandı. Maddie'nin kızmasını istemiyoruz.

Derin bir nefes verdim ve kollarında döndüm. Bir hafta sonra onu, Alessio'nun benimle dalga geçtiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Beni kenarda bırakmayı, sallanmayı, kurtulmam için yalvarmayı seviyordu. Ancak o zaman bana istediğimi verebilirdi.

"Benim için çok kötüsün," diye mırıldandım, ellerimi göğsünün üzerine koyarak.

"Biliyorum," diye yanıtladı. Benim için de kötüsün.

Verdiği cevaba kıkırdayarak göğsüne bir öpücük kondurdum. Alessio ellerimi kavradı ve göğsünün üzerinde tuttu. Parmağını çenemin altına yerleştirerek başımı kaldırdı ve dudaklarıma ulaşmadan önce kendi parmağına daldırdı. Öpücük ilk başta yavaş ve nazik başladı ama sonra beni açlıktan ölüyormuş gibi öptü.

Öpücük acımasız ve sahipleniciydi. Sanki onun her şeyiymişim gibi beni öptü.

Alessio beni daha da yakınına çekerken belimdeki tutuşu boyun eğmedi. Ellerimi bıraktı ve parmaklarını saçlarımin etrafına doladı, parmak boğumları kafa derime girene kadar atkuyruğumu sıkıca avucunun içinde kıvırdı. Başımı yukarı doğru eğerek beni sesli bir şekilde öptü. Onu reddetmek yerine, kucağında eriyip öpücüğünü aldım ve karşılığında daha fazlasını talep ettim.

"Senden asla doayabileceğimi sanmıyorum," diye soludu dudaklarıma doğru.

"Hmm..." diye fısıldadım tam bir şaşkınlıkla.

Göğsü hafif bir kıkırdamayla titredi ve yavaşça beni bıraktı. "Kahvaltıda görüşürüz." Burnuma hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra gülümsedi ve gitti.

Geri çekilen sırtına gülümseyerek, mutlu hissederek tezgaha yaslandım. Aynaya döndüm ve atkuyruğumu tekrar yapmak için saç tokamı çıkardım. Ama gözüme başka bir şey çarptı.

Nefesimi dışarı vererek öne doğru eğildim, aynaya yaklaştım ve vücudumu hafifçe yana çevirdim. İşte oradaydı, boynumun dibinde.

Alessio'nun deriyi ısırdığı ve emdiği yerde kırmızı bir nokta. Bir hiciv bıraktı.

Yansımam karşısında başımı sallayarak gülümsedim. Çıldırııcı adam.

Saçlarımı açık bırakmaya karar vererek tokayı tezgahın üzerine koydum. Alessio'nun bana bıraktığı işareti saklamanın tek yolu buydu.

Aklıma geldikçe gülümsemem genişledi. Alessio iddiasını ortaya atmıştı.

Aynada kendime son bir bakış attıktan sonra banyodan ve Alessio'nun odasından, yani bizim odamızdan çıktım. Çoğunlukla Alessio'nun odasını kullandım. Ben zaten onun odasında uyurken odalar arasında gidip gelmenin ne anlamı var dedi. Yani bizim odamız olduğunu iddia ediyordu. adını veren ilk kişi oydu. Bizim odamız.

Maddie'nin masayı hazırladığını görmek için aşağı indim. "Geç kaldın küçük hanım. Yine," diye homurdandı beni görünce.

Ona mahcup bir bakış attım. "Üzgünüm." Maddie ve ben mutfak ve yemek odası arasında gidip gelerek tabakları masanın üzerine koyduk.

"Milena ve Sophia'ya bugün askere gitme sırasının geldiğini söyleyebilir misiniz? Bahçedeler, dedi Maddie son tabağı yerleştirirken.

Cevap olarak başımı salladım ve geriye doğru yürüdüm.

Ama sırtım bir şeye çarptığında neredeyse ayaklarıma takılıp düşüyordum. Ya da birisi. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve hızla arkamı döndüm.

Aklıma gelen ilk şey uzun boylu olduğuydu. Başımın tepesi sadece göğsüne uzanıyordu. Yukarıya baktığımda donup kaldım.

Gri gözler bana bakıyordu. Ama o gri gözlerde küçük mavi benekler vardı. O gözler neredeyse bana Alessio'nunkileri hatırlatıyordu.

Bir adım geri çekilip gözlerimi kapattım ve hızlıca özür diledim. "Üzgünüm. Öyle demek istemedim... Bakmalıydım... Üzgünüm."

Cevap gelmeyince gözlerimi açtım. Ondan birkaç adım uzaklaştım ve sonunda adamı ilk kez net bir şekilde gördüm. Tek yapabildiğim şaşkınlıkla ona bakmaktı.

Alessio'ya benziyordu. Neredeyse tıpatıp onun gibi. Gözlerinin kenarında ve dudaklarının kenarında, daha yaşlı olduğunun tek göstergesi olan birkaç kırışıklık vardı. Alessio'nun akrabası mıydı?

Alessio'nun benzerinin yanında durana kadar başka bir adamın öne çıktığını gördüğümde gözlerim hala ona yapışık.

İki adam yan yana dururken, onların gözü kara, gergin bakışları altında titredim. Arkamdan yüksek bir nefes sesinin yankılandığını duydum ama önümde gördüğüm şeye fazla odaklanmıştım.

Diğer adamın gözleri benimkinden uzaklaştı ve arkama baktığını gördüm. Onayladı. Lena.

"İsaak," dediğini duydum Lena'nın.

Alessio'nun benzerliği de arkama bakmadan önce bana son bir bakış attı. "Lena," diye selamladı, sesi boğuk ve derindi.

"Lyov," diye soludu, sesinde şok belirgindi.
Lev. İsim çok tanıdık geliyordu.
Farkına vardığımda bir adım geri attım, ellerim iki yanımda titriyordu.
Alessio'ya neden bu kadar çok benzediğini şimdi anlıyordum.
Lyov, Alessio'nun babasıydı.

Bölüm 8

Karşımda kimin durduğunu anladığımda donup kaldım.

Bir kolun omuzlarıma dolandığını hissettiğimde korkuyla irkildim ama onun Alessio olduğunu anlayınca hemen sakinleştim. Bana rahatlatıcı bir yumruk attı.

Lyov'un gözleri Alessio'nun omzuma dolanan koluna kaydı, bakışları tenimde delikler açtı. Bakışları benimkine kaydı ve bana gönderdiği bakışla neredeyse irkildim. Alessio'nun vücuduna daha da yaklaşarak dokunuşunda rahatlık aradım.

"İsaak." Alessio diğer adama doğru başını salladı.

Babasına dönerek aynı şeyi yaptı. "Lev." Sesi soğuktu ve duygusuzdu, babasına hitap etmenin garip bir yoluydu.

Alessio, "Kahvaltı yapıp konuyu tartışacağız," diye devam etti.

İsaak'ın gözleri tekrar benimkilere kayarken, Lyov ikinci bir bakış atmadan etrafımda dolandı. Birkaç saniye ürpertici bir şekilde bana baktı, bakışları delici ve neredeyse korkutucuydu. Yüzünde garip bir ifade vardı, ama sonra sanki aklını boşaltmak ister gibi başını salladı. Bize bir daha bakmadan Lyov'u takip etti.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz omuzlarım rahatlayarak çöktü ve çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Gergin

bir şekilde yutkunarak, üst kata çıktıklarını görmek için omzumun üzerinden baktım.

"Onlar için endişelenmene gerek yok. Sana zarar vermeyecekler," diye mırıldandı Alessio kulaklarıma.

Korkunç görünüyorlar, diye fısıldadım. Göğsü hafif bir kıkırdamayla dalgalandı, bu sırada kolları beni daha da sıkı sardı. Şakağıma bir öpücük kondurdu ve kollarında ona döndüm.

"Benden daha mı korkunç?" alay etti.

"HAYIR. Sen daha kötüsün," diye itiraf ettim dürüstçe. Bu evde yaşayan tüm erkekler tehlikeliydi ve etraflarında karanlık, gergin bir hava vardı ama Alessio'nun en tüyler ürpertici havası vardı.

"Ve korkuyor musun? Benimle ilgili?" diye sordu Alessio, beni kendine çekerek.

Başımı sallayarak göğsünün ortasına bir öpücük kondurdum. "HAYIR. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum." Parmak uçlarımda yükselerek ona hızlı bir öpücük verdim ve geri çekildim. "Sonra görüşürüz."

Alessio başını sallayarak gitmeme izin verdi. Ona gülümseyip arka bahçeye doğru yürüdüm. Taze sabah havası rahatlatıcı bir şekilde yüzüme çarptı ve gözlerimi kapattım. Yıkılmadan Lyov'la nasıl yüzleşebilirim?

Babam karısını öldürdü. Acımasızca ve acımasızca.

Her seferinde buna geri döndü... Ben bir Abandonato'ydum. Bir zamanlar mükemmel olan bir aileyi yok eden adamın kızı.

Keşke geçmişimi silmenin bir yolu olsaydı. Bir Abandonato olmasaydım her şey daha kolay olurdu. Herkese yalan söylemenin suçluluğu beni yavaş yavaş canlı canlı yiyordu. Kalbim kendi ihanetimle sızladı.

Her şey ayaklarımın altında parçalanana kadar bu sırrı ne kadar süre saklayabilirim?

Günün geri kalanında Alessio'yu veya diğerlerini görmedim. Gergindim, sanki her an her şey bitecekmiş gibi.

"Alessio onları bulduğunda Nikolay ve Phoenix sokaklarda yaşıyorlardı." Maddie'nin sesi beni düşüncelerimden ayırdı. Sağ. Nikolay'dan bahsediyorduk.

"Geçmişleri hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Alessio biliyor. Tek bildiğim, kuzen oldukları ve ölü ebeveynleri olduğu," diye açıkladı.

"Nikolay hep böyle kara kara düşünür müydü?" Diye sordum.

Elmasından bir ısırık almadan önce başını salladı. Ah evet, kesinlikle. Pek konuşmuyor."

Son tabağı dolaba yerleştirerek Maddie'ye döndüm. "Ya Phoenix?"

Yüz ifadesi biraz değişti ve omuz silkti. "Sessiz ama Nikolay'dan çok daha uyumlu. Yeni bir acemiymen, Viktor'la çok birlikteydi. Yani onun artık ikinci bir Viktor olduğunu söyleyebilirsin."

Ne zaman konuşma Phoenix'e dönse, Maddie susuyor ve konuyu değiştiriyordu. Nedenini merak ediyordum ama bir şey söylemedi.

"Hepsi çok yakın. Viktor, Artur, Phoenix, Nikolay ve Alessio. Alessio'ya duydukları sadakat gerçekten çok sevimli," dedim tezgaha yaslanarak.

"Onlara çok güveniyor," diye onayladı Maddie başını sallayarak.

Tabureden kalkan Maddie uzaklaştı. "Ben üstümü değiştireyim, sonra bir şeyler izleriz."

"Tamam aşkım. Seni odamda bekleyeceğim." Ona başımı salladım. Odadan çıkışını izledim.

Temizlenmiş mutfığa son bir bakış attıktan sonra gülümseyerek dışarı çıktım ama merdivenlerin ilk basamağında Isaak'ın telefonu kulağında aşağı indiğini gördüğümde adımlarım sendeledi.

Beni görünce yarı yolda durdu ve bakışları yüzümde gezindi. Boğazım aniden gerginlikten kurudu ve yukarı çıkmadan önce hızla aşağı baktım. Durduğu yere yaklaştıkça bedenim buz kesti, ensemdeki ince tüyler korku ve panik içinde dikildi.

Isaak'ın yanından geçerken titreyen ellerimi elbisemin eteğine gömdüm, önünden geçerken omuzlarım rahatlayarak sarkıyordu.

Ama rahatlamam kısa sürdü. Sesi beni olduğum yerde durdurdu, bedenim onun sözleriyle donakaldı. "Daha önce tanışmış mıydık?"

Gözlerimi korkuyla sımsıkı kapatarak birkaç kez yutkundum. Gerçeğimi anladı mı?

Derin bir nefes aldım ve onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce yüzümün bir kayıtsızlık maskesi olduğundan emin oldum.

Isaak'a boş bir bakış atarak, inandırıcı ve suçsuz görünmeye çalışarak başımı salladım. "HAYIR. Bu mümkün olmazdı. Seninle tanıştığımı hatırlamıyorum," diye yanıtladım. En azından bu bir yalan değildi. Gerçekleri konuşmak daha kolaydı.

Isaak başını yana eğdi ve bir adım yukarı çıktı. Başını sallamadan önce gözleri yüzümde gezindi. "Bana tanıdığım birçok kişiyi hatırlatıyorsun," diye detaylandırdı.

Sözleri bir sürprizdi ve önümde durduğunda donup kaldım. Ben onun bir merdiven yukarısında olsam da neredeyse aynı boydaydık.

Isaak elini yüzüme kaldırdı, parmağını gözlerimin altında hareket ettirdi ama bana dokunmadı. Sanki ne yaptığını anlamış gibi kolu yere düştü. Yüzünde boyun eğmiş ve neredeyse acı dolu bir ifade vardı.

"Sende benim Leila'mın gözleri var," diye mırıldandı o kadar alçak sesle, neredeyse gözden kaçıracaktım.

İsmi duyunca derin bir nefes aldım. Leyla . Annemin adı buydu. Bu nasıl mümkün oldu? Ama sonra Leila'm dediğini fark ettim . Kişi annem olamazdı.

"Ayla adında bir kızı da vardı," diye devam etti aynı kasvetli ses tonuyla.

Böyle bir tesadüf imkansızdı. Annem ben daha bebekken öldü. Isaak düşmandı, peki annemi nereden bilecekti? Leila'yı kendi kadını olarak adlandırdı.

"Üzgünüm. Annemin adı Leyla değil." Yalan dudaklarımın arasından zahmetsizce kayıp gitti ama içimde bir panik kabardı. Derin bir nefes alarak devam ettim. "O ben olamam."

Isaak sert ve duygusuz bir kahkaha atmadan önce bir saniye daha bana baktı. "Elbette o sen değilsin," diye onayladı, hiç düşünmeden, beni daha da şaşırttı.

Parmaklarım elbisemin kumaşını kavradı ve ona titrek bir gülümseme gönderdim. Ellerini siyah pantolonunun cebine sokarak bir adım aşağı indi.

Ama sonraki sözleri tüylerimi diken diken etmeye yetti. "Diğer Ayla öldü."

Ne? Zihnim bu yeni vahiy karşısında çığlık attı.

Şaşkınlıkla ona baktım ama o fark etmedi. Isaak çoktan arkasını dönüp merdivenlerden aşağı iniyordu ama daha önce yüzündeki ifadede bir anlık acı yakaladım. Sözlerinden tamamen dehşete düşmüş ve dehşete düşmüş hissederek Isaak'ın geri çekilen sırtına baktım.

Odama girerken son sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

Diğer Ayla öldü.

Annem hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hiç kimse onun hakkında konuşmadı. Sanki hiç var olmamış gibiydi. Ama mümkün müydü? Isaak annemi tanıyor muydu?

"Hayır, olamaz," diye fısıldadım. Diğer Ayla'nın öldüğünü söyledi. Ve ben hayattaydım. Her şey büyük bir yanlış anlaşılıyordu. Bu düşünceyle kendimi teselli etmeye çalıştım.

Geçmişim hakkında daha çok şey bilmek isterdim. Kendi ailem hakkında. Ama hiçbir şey bilmiyordum. Hayatımı kendi babam ve diğer herkes tarafından tamamen unutulmuş bir hayalet olarak yaşadım. Hayatımda sadece Alberto bir değişmezdi.

Ama beni daha da mahvetmekten başka bir şey yapmadı. Onunla geçirdiğim her gün, hiçbir şeyim kalmayana kadar kendimden bir parça kaybettim.

Isaak geçmişimin anahtarı olabilir mi? Annem onun Leila'sı mıydı?

Bilmek istedim ama kendimi ifşa etmeye gücüm yetmedi. Kimliğimin gizli kalması gerekiyordu ve bu görünüşü devam ettirmenin tek yolu kayıtsız kalmaktı. Umursamamalıyım. Bildiğim kadarıyla, bu sadece büyük bir tesadüftü.

Ama Isaak'ın sözleri zihnimin derinliklerine kazınmıştı.

Her şey çok belirsizdi.

Kaderim bile.

Bölüm 9

Alessio

"O kim?"

Lyov'un ofisime girdiğinde sorduğu ilk şey buydu. Kimden bahsettiğini biliyordum ama sorusunu duymazdan geldim. Lyov ve Isaak ilk kez göründüklerinde ben merdivenlerin başında duruyordum. Ayla'nın uzaktan donup kaldığını gördüm. İlk içgüdüm ona gitmek oldu. Ve yaptım... hiç düşünmeden.

Ama ne yaptığımı çok geç fark ettim.

"Alessio, sana bir soru sordum," diye homurdandı Lyov.

"Ben de görmezden gelmeyi seçtim. Şimdi, neden burada olduğunuzu tartışabilir miyiz?"

Yumruklarını masaya vurduğunda kafamı kaldırdım. "Sen aptal mısın? Olan onca şeyden sonra, bir kız için zayıf düşmene izin mi verdin?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye tısladım. Sandalyemi iterek ayağa kalktım ve ona baktım. Isaak ve Viktor'un kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, yüzlerinde kayıtsız bir ifadeyle kapıda durduklarını gördüm. Babasının oğlu.

Masanın etrafında dolaşarak Lyov'u ittim. "Bu işin dışında kal. Bu konuda ciddiym, Lyov. Bana ne yapacağımı söyleme."

"Ben sana bundan daha iyisini öğrettim. Gitmeden önce kafana deldim. Zayıflık yok. Herhangi bir zayıflığın olmadığından emin ol, çünkü düşmanlarının peşine düşeceği ilk şey bu," diye çıkıştı yüzüme doğru hareket ederek.

Yakasını yumruğumla kavrayarak, "Biliyorum!" diye bağırmadan önce onu ittim.

Lyov cevabıma güldü. "Bilirsin?" benimle alay etti, kahkahası ofisimin duvarlarında ve kulaklarımda sertti. "O zaman ona baktığında gözlerindeki o bakışı açıkla."

Sorusu üzerine durdum, bedenimde dolaşan öfkeyi hissettim. Beni itiyor, içimde derinlere gömmeye çalıştığım şeyi düşünmeye zorluyordu.

"Bunun sonucunun ne olacağını çok iyi biliyorsun, ama yine de kendini zayıflatıyorsun," diye devam etti aynı heyecanlı ses tonuyla, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Sözleri üzerine yumruklarımı sıktım.

O yanıliyordu. Tarih tekerrür etmeyecekti. izin vermezdim

"Bu imparatorluğu, bu aileyi sana verdim çünkü benim yaptığım hatayı yapmayacağını düşündüm," dedi Lyov, göğsü öfkeyle inip kalkıyordu.

"Ben sen değilim!" diye kükredim ve öfkeyle ona doğru ilerledim. Yumruklarım yüksek bir sesle yüzüne değdi ve sırt üstü sehpa düşti.

Göz ucuyla Isaak'ın bize doğru geldiğini gördüm ama Lyov onu durdurmak için elini kaldırdı. Ayağa kalktı ve çatlak, kanayan dudaklarını yeniyle sildi.

"Bu senin hatandı. Senin hatandı . Benim değil," diye tısladım. "Annemi sevdin. Onu bu boktan dünyaya sen getirdin ve onu öldürttün."

Gözleri öfkeyle çılgına döndü ve tüm gücüyle bana doğru geldi. Parmakları tişörtümü kavradı ve beni arkamdaki duvara doğru itti. "Haklısın. Bu benim hatamdı ve sen de aynı lanet hatayı yapıyorsun."

Beni bırakıp bir adım uzaklaştı. "Her şeyden sonra, senin daha iyi bileceğini düşündüm. Onu öldürteceksin. O zaman kendini kaybedersin. Ve sonunda, tüm aileyi seninle birlikte yıkacaksın."

Geçmişte olan buydu. Lyov bu imparatorluğu neredeyse mahvediyordu ve onu kurtaran bendim. Ama ben onun yaptığı hatayı yapmayacağım.

"Beni seninle karşılaştırmayı bırak!"

İkimiz de aynı anda birbirimize doğru ilerledik. Mideme bir yumruk indirene kadar uzaklaşma şansım olmadı. Omzuna yumruk atarak hızla karşılık verdim.

Sınırı olmayan bir öfke taşıyordum. Lyov kontrolümün son ipini koparmıştı. Yerde yuvarlandık, ikimiz de yıllarca süren öfkemizde kaybolduk.

Parmakları boynuma dolandı, sıktı. Yüzüne yumruk attığımda tutuşu kaydı. Birinin beni geri çektiğini hissettim ama tutuşlarına karşı mücadele ettim.

"Alessio, bırak onu. Lanet olsun Alessio. Bırak!" Viktor tersledi ve beni uzaklaştırdı.

Isaak, Lyov'un ayağa kalkmasına yardım etti ve tekrar üzerime gelmeye çalıştığında onu tuttu. Viktor da beni tutuyordu. Sert nefesimiz odayı doldurdu, etrafımızdaki hava ürpertici ve gergindi.

"Haklısın. Bana bundan daha iyisini öğrettin. Aynı hatayı yapmayacağım," diye hırladım, ters ters Lyov'a bakarak.

"Duydun mu Isaak? Aynı lanet hatayı yapmayacak." Lyov gözlerini benden ayırmadan güldü. "Sen bir aptalsın ve tamamen hayal görüyorsun. Farkında olmadığın şey, zaten aynı hatayı yaptığın. O zaten senin zayıflığın. İnkâr içinde yaşamayı bırak."

Ona sadece kötü kötü bakabildim. Benim ifadem üzerine Isaak'a omuz silkti ve ilerledi. "Çok geç olmadan kendine gel. Kurtul ondan. O kahrolası duvarı kalbinin etrafına yeniden ör. Benim yaptığımı yapma."

Üzgün bir iç çekişle başını salladı. "Senin de aynı şeyi yaşamamı istemiyorum Alessio," diye fısıldadı. "Seni yıllarca süren gönül yarasından kurtarıyorum."

Benden bir adım uzaklaştı ve arkasına dönüp ikinci bir bakış atmadan uzaklaştı. Isaak hiçbir şey söylemeden onu takip etti.

Kapıyı açarak kapı eşiğinde durdu. Sonraki sözleri göğsüme bir darbe indirdi. Gözlerimi kapattım ve arkamı dönüp ondan uzaklaştım.

" Melekler bizim dünyamıza ait değil."

Bunu bana son sözleri olarak söylerken, kapının kapandığını duydum ve sonra sadece sessizlik oldu. Dayanılmaz ve acı verici bir sessizlik. Ayla'yı düşündükçe içim sızlıyordu.

"Alessio..." diye başladı Viktor ama hemen sözünü kestim.

"Ayrılmak. Sadece bırak."

İç çekti ama başka bir şey söylemeden gitti. Masanın etrafından dolandım ve tavana bakarak sandalyeme düştüm.

Lyov'un sözleri kulaklarımda yankılandı. Hatalı olduğunu söylemek istedim ama değildi. İnkâr içinde yaşıyordum. Ayla'yı zayıf noktam olarak düşünmek istemiyordum ama öyleydi.

Onu kaybetme korkusu içime yerleşmişti... ama güçsüzdüm. Onu uzaklaştırmak yerine, her gün daha yakın tutuyordum.

Ayla varlığının her zerresini tüketti. Ayla sahip olamadığım ama ihtiyacım olan her şeydi.

O benim ışığımdı. Bana tatlı zehrini yağdırdığı kalbime girmesine izin verirdim.

Onun içinde o kadar kaybolmuştum ki, ne hissettiğimi hissedemediğimi unutmıştım. Hepsi geçici bir mutluluk ve mutluluktu ama şimdi gerçeğin tadı ekşiydi.

Ayla benim meleğimdi ama ona sahip olamadım.

Böyle ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Saatler belki ama hareket edemiyordum. En sonunda kapı çaldı ve gözlerimi açtım. "İçeri gel," diye emrettim. Kapı açıldığında hizmetçilerden biri olan Sasha elinde bir tepsiyle göründü.

"Bay. Ivanshov, Viktor bana akşam yemeğini ofisine getirmemi söyledi," dedi.

Akşam yemeği? Duvardaki saate baktığımda yediyi geçtiğini gördüm.

"Kahveye koy," diye yanıtladım gözlerimi tekrar kapatmadan önce. Kapının kapandığını duymayı bekliyordum ama bunların hiçbirisi olmayınca gözlerim birden açıldı.

Sasha masamın önünde duruyordu. Gözleri göğsümde gezindi ve alt dudağını ısırdı. "Alessio," diye başladı, sesi daha şehvetli ve yumuşaktı. "Gerçekten stresli görünüyorsun. Herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

İç çekerek gözlerimi tekrar kapattım. Onu becerirdim. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğunda bir eğlence. Ama Ayla hayatıma girdiğinden beri Sasha'ya dönmeyi bir kez bile düşünmedim. Ayla tüm ilgimi çekmişti.

Kasığımda bir şey hissettim ve elim hızla Sasha'nın dolaşan parmaklarına dolanarak hareketini durdurdu. "Siktir git buradan," diye çıkıştım elini iterek.

"Kendini iyi hissetmeni sağlayabilirim. Her zamanki gibi," diye fısıldadı kulağıma.

"HAYIR. Ayrılmak."

Uzaklaşırken sinirli bir şekilde iç çekişini duydum. Ama Lyov'un sözleri kulaklarımda yankılandı ve kontrol için savaşıırken yumruklarımı öfkeyle sıktım.

Çok geç olmadan kendine gel. Kurtul ondan. O kahrolası duvarı kalbinin etrafına yeniden ör. Benim yaptığının aynısını yapma.

Melekler bizim dünyamıza ait değiller.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sandalyemi geri çektim. Ayağa kalkıp hızla Sasha'nın elini tuttum ve onu kendime doğru çektim.

Elimi sırtına koydum ve ön tarafını masaya dayadım, öne doğru büküm, böylece kışını geriye ittim. Şaşkınlıkla soluduğunu duydum ama sonra inledi, kışını aletime doğru hareket ettirdi.

"Sik beni, Alessio."

Saçından bir tutam alıp kafasını geriye doğru çektim. "Bana ne yapacağımı söyleme," diye tısladım kulağına.

"Hmm tamam. Ne istersen yap," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Saçını serbest bırakarak elbisesini kırmızı dantel tangası görünene kadar yukarı kaldırdım.

Melekler bizim dünyamıza ait değiller.

Sözlere karşı gözlerimi sımsıkı kapattım, parmaklarımı Sasha'nın kalçalarına bastırdım. Elimini körü körüne tangasına götürdüm, onu yırttım ve yere düşürdüm. Pantolonumun düğmelerini açmak için onu bıraktım ve aletimi çıkardım.

Melekler bizim dünyamıza ait değiller.

Bacaklarını tekmeleyerek açtım, vücudum onunkine bastırdı. Ona dokunmadan ıslak ve benim için hazır olduğunu biliyordum. Yumuşak horozun ucu uyluğunun iç kısmına değdi. Sasha inledi ve bana yaklaştı.

Onun inleme sesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kahretsin. HAYIR.

Ben ne yapıyorum?

Vücudundan uzaklaşırken, yapmak üzere olduğum şey karşısında tamamen dehşete düşmüş bir halde sendeledim. Bunu yapamazdım. Ayla'ma değil . Bana güvendi. Bana kendini verdi. Ona bu şekilde ihanet edemezdim.

Utanç bedenimi doldurdu ve acı dolu bir nefes aldım. "Çıkmak. Siktir git şimdi," diye homurdandım pantolonumun fermuarını tekrar çekerken.

"Ama..." Omuzlarının üzerinden baktı, yüzünde bir şaşkınlık maskesi vardı. Tam o sırada kapı gürültüyle açıldı ve Viktor'un içeri girdiğini gördüm. Silahını çıkardı ve Sasha'ya doğrulttu.

"Lanet olası beynini uçurmadan önce defol buradan," diye çıkıştı. Sasha hızla eğilip yırtık külotunu tutmadan önce şok ve korku içinde nefesini tuttu. Odadan koşarak çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Ciddi misin?" Viktor bana kükredi, gözleri öfke ve tiksintiyle parlıyordu.

"Yapma." El kaldırdım ama benim hakkımda konuştu.

"Onu becerecek miydin?"

"HAYIR!" Çabucak cevap verdim. "Durdum."

Kafasını sallayarak bana doğru yürüdü. "Gerçekten babanın sözlerinin seni ele geçirmesine izin mi vereceksin? Hayatını kontrol etmesine izin mi vereceksin?"

"Hayır," diye homurdandım.

Viktor başını salladı. "Ayla sana ne?"

"Böyle olmaması gerekiyordu Viktor. Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu. Planım, Ayla'ya yaklaşıp gerçeği ortaya çıkarmasını sağlamaktı. Hain olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyordu. Lanet olası plan buydu," diye çıktım parmaklarımı hüsrarla saçlarımda gezdirerek.

Başından beri plan buydu. Ayla ile yakınlaşın, güvenini kazanın ve gerçekleri ortaya çıkarmasını sağlayın. Ama bu şekilde bitmedi.

"Hiçbir şey hissetmek istemedim," diye bitirdim kırık bir şekilde.

"Biliyorum," diye kabul etti yumuşak bir sesle. "Ama artık plan bu değil. Bu plan yapıldığı gün sona erdi. Ona ceketini verdiğin ve onun gözyaşlarını kendi gözyaşlarıymış gibi hissettiğin an sona erdi."

"O haklı. Ayla benim sonum olacak," diye fısıldadım, pencereye bakmak için döndüm.

Dışarısı zifiri karanlıktı, içimdeki karanlığa çok benziyordu. Gözlerimi kapatıp alnımı cama yasladım. Onu kaybedemem Viktor. O her şeydir."

"Eğer ona benim yüzümden bir şey olursa..." diye başladım ama cümleyi tamamlamadım. Sözleri söylemeye cesaret edemedim. Kendimi Ayla'sız hayal edemiyordum. O benim bir parçamdı.

"Kabul ediyorum. Lyov haklıydı. O senin zayıflığın, diye yanıtladı Viktor soğukça. Sert bir nefes aldım, göğsüm acıyla sıkışıyordu.

"Ama o aynı zamanda senin gücün," diye bitirdi sözlerini. Sözleriyle kalbim hızla atmaya başladı ve gözlerimi açıp onunla yüzleşmek için döndüm.

İç çekerek başını salladı, gözleri biraz daha yumuşadı. "Hayatımıza girdiğinden beri çok değiştin. Ayla senin gücün. Seni her seferinde karanlıkta tökezlemekten alıkoyacak olan odur. Onun senin zayıflığın mı yoksa gücün mü olacağına karar vermek sana kalmış."

Sandalyeme çökerek başımı ellerimin arasına aldım. Ayla'yı nasıl koruyacaktım?

"Ona zarar verme, Alessio. Yaşadığı onca şeyden sonra, senin tarafından incitilmeyi hak etmiyor."

"İstemiyorum Viktor. Hayatımda ilk defa ne yapacağımı bilmiyorum." Üzücü düşüncelerimi söyledim, kelimeler dudaklarımda acıydı.

"Bunu sadece sen cevaplayabilirsin. Yine de bir şeyi unutma." Viktor duraksadı ve devam etmesini bekleyerek yukarı baktım. "O senin Meleğin."

Bunu söyledikten sonra bana başını salladı ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Meleğim.

Ellerimi enseme sürterek oradaki gergin kasları gevşetmeye çalıştım. Lyov ve Viktor'un söylediklerini düşünerek saatler geçirdim. Adımlarımı hızlandırdım, her geçen dakika içimde bir hüsrana oluşuyordu.

Saate bir daha baktığımda neredeyse on olmuştu. Ayla beni piyano odasında bekliyor olacaktı. Gözlerimi kapatarak iç çektim. Ayla'nın gülen yüzü kapalı göz kapaklarımın arkasında parladı. Birçok sinir bozucu saatten sonra, tek bir sonuca vardım.

Ayla'ya ihtiyacım vardı .

Babamın yirmi yıl önceki sözlerini hatırlayarak ayağa kalktım.

Bir melek, onsuz yaşayamayacağınız kişidir. Gitmesine asla izin verme. Çünkü onu kaybedersen sonsuza kadar eksik kalırsın.

Haklıydı. Ayla olmasa ben eksik kalırdım. Tatlı sesini, nazik dokunuşlarını ve öpücüklerini ve sevgi dolu gözlerini düşündüm. O benimdi .

Ofisimden çıkarken Ayla'nın beni affetmesi için dua ettim. Ona Sasha hakkındaki gerçeği söylemek zorundaydım. Onu becermedim ama yine de ona dokundum. Yalan söylemeyecektim. Ayla daha azını hak etmiyordu.

Beni kabul etmesi için de dua ettim. Değişmeyecektim. Hâlâ Patrondum ve son nefesime kadar öyle kalacaktım. Bu berbat hayata hazır olması için dua ettim.

Piyano odasının önünde durdum ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Tek istediğim onu kollarıma alıp her şeyi unutmaktı.

Kapıyı açtığımda odanın boş ve karanlık olduğunu görünce durdum.

Ne oluyor?

Piyano odasından hızla çıkıp odamıza doğru yol aldım. Kapıyı açtım ve komodinin üzerindeki lambanın hafifçe aydınlattığını gördüm.

Ayla yatağın kenarına oturmuş, yüzü duvara dönüktü. O metanetle otururken yumuşak parıltı güzel yüzünün üzerinde dans etti.

"Ayla?" diye sordum, odaya doğru ilerleyip kapıyı arkamdan kapatarak.

"Soğuk. Acımasız. Kalpsiz. Kibirli. Katil. sevimsiz. Alessio Ivanshov ne sevebilir ne de sevebilir. Bilinen kelimelerin hepsi bunlar, değil mi?"

Ayla'nın sözleri beni olduğum yerde durdurdu, onun kasvetli, mesafeli ses tonuyla kalbim tekledi. Başını sallayarak küçük bir kahkaha attı.

"Ayla sen ne diyorsun?" diye sordum içimde bir panik kabarak. Sesinden ya da bana bakmaktan kaçınmasından hoşlanmadım. Benim Ayla'ya benzemiyordu.

"Senin farklı olduğuna inanmak istedim," diye fısıldadı, bu sefer sesi sözcükleri bastırmıştı.

Umutsuzca onu kollarıma alıp tüm üzüntüsünü silmek isteyerek öne doğru yalpaladım. Ayla'nın kafası bana doğru döndü ve yüzündeki ifadeye acı bir nefes verdim.

Gözleri yaşlarla, yüzü kıpkırmızıydı ve acı ve kederle doluydu. Sanki ona ihanet etmişim gibi bana baktı.

Gözlerindeki bakış, bilmem gerekenleri söylemem için yeterliydi.

Hayır. Hayır. Hayır . Panikledim.

"Senin farklı olduğunu düşünmüştüm." Gözyaşlarını sildi. "Ama yanılmışım."

10. Bölüm

Ayla

"Ayla sen ne diyorsun?" Alessio sordu. Ben içeri girerken o panikliyor, sözlerimin ne anlama geldiğinden korkuyordu.

"Senin farklı olduğuna inanmak istedim," diye fısıldadım boğuk bir sesle, sesimin bu kelimeler yüzünden kırılmasından nefret ediyordum. Alessio'nun üzerimde sahip olduğu güçten nefret ediyordum. O benim huzurum, gücümdü ama aynı zamanda zayıflığımdı. Beni kırma gücü vardı.

Ve yaptığı tam olarak buydu.

Kalbimi birleştirdikten sonra, bana umut verdikten sonra hepsini aldı, beni yine bomboş ve kırık bıraktı.

"Farklı olduğunu düşünmüştüm," diye devam ettim aynı kısık sesle. Onun nasıl bir adam olduğunu bildiğim doğrudu ama benimleyken o farklıydı.

Tanıdığım Alessio tatlı ve nazikti. Dışarıda o bir katildi ve kalpsizdi ama benimleyken ihtiyacım olan her şeydi.

Ama hepsi bir yalandı.

Gözyaşlarımı silip sonunda Alessio'ya döndüm. Karanlıkta bile gergin vücudunu ve sert omuzlarını görebiliyordum. Yüzü panik ve korkuyla buruşmuştu.

"Ama yanılmışım." kelimelere boğuldum.

Başka bir şey söylememe gerek yoktu. Mavi gözlerinde farkındalık parladı. Gerçeği bildiğimi anladı.

"Neden?" diye sordum, sesim fısıltıya dönmüştü. Bir adım attı ama başımı salladığımda durdu. Ani bir öfke dalgası bedenimi sardı ve beni hızla ayağa kalkıp onunla yüzleşmeye sevk etti.

"Ayla..." diye soludu, sesi titriyordu. Nedenini bilmiyordum ama sesi beni daha da sinirlendirmişti. Bana dünyanın etrafımda dağıldığını, beni acımasızca ezdiğini hatırlattı.

"Nereye gidiyorsun?" Ben merdivenlerden çıkarken Maddie sordu.

Durmadan omzumun üzerinden "Alessio'yu görmeye gidiyorum" dedim. Sabahtan beri, Lyov ve Isaak ortaya çıktıktan sonra, Alessio'yu görmemiştim. Yokluğu göğsümde acı veren bir delik bırakmıştı ve birkaç dakikalığına da olsa tekrar onun yanında olmak istiyordum.

Gülümseyerek ofisinin yolunu tuttum. Kapının açıldığını gördüğümde sadece birkaç metre ötedeydim ve Sasha paniklemiş bir yüzle koşarak dışarı çıktı. Onu gördüğümde kaşlarım çatık bir şekilde havaya kalktı.

"Sorun nedir?" diye sordum, yaklaşarak. Beni görünce nefesi kesildi, elleri göğsüne gitti. Elinde tuttuğu şeyi gördüğümde gözlerim kocaman açıldı. Yırtık kırmızı bir tanga.

Gözlerim onunkilere takıldı ve o da gergin bir şekilde dudaklarını ısırarak suçlulukla bakışlarını kaçırıldı.

Hayır lütfen.

"Neden iç çamaşırını tutuyorsun?" Kısa bir sessizliğin ardından sertçe sordum. O cevap veremedi, Alessio'nun ofisinden Viktor'un gürleyen sesi yükseldi.

Kafam karıştı, Sasha'ya baktım ama benimle göz teması kurmaktan kaçındı. Soruma cevap vermeden etrafımda dolandı. Olduğum yerde donakalmış bir halde kalakaldım.

Ellerim titriyordu ve Viktor bağırmaya devam ederken ben de hafifçe titredim. Alessio'nun sesini duyduğumda, sonunda şaşkınlığımdan kurtuldum ve kapının önünde durana kadar ilerledim.

Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, aklım hala az önce gördüğüm şeyde kaybolmuştu. Ama sonra onun sözlerini duyduğumda kalbim duracak kadar kekeledi, göğsüm acıyla kasıldı... Alessio'nun sözlerini. Bacaklarım zayıfladı ve midem burkuldu. Birden midem bulandı.

"Planım, Ayla'ya yaklaşıp gerçeği ortaya çıkarmasını sağlamaktı. Hain olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyordu. Lanet olası plan buydu.

Ne demek istediğini anladığımda hıçkırıklarımı bastırdım. Hâlâ casus olduğumu düşünüyorlardı. Hepsisi bir yalandı. Bana asla inanmadılar.

Yeterince duyduktan sonra kapıdan uzaklaştım.

Alessio ve ben... her ne söylediyse, tatlı sözleri, öpücükleri, nazik okşamaları, hepsi yalan mıydı? Bu sadece bana yaklaşmak için bir numara mıydı?

Sadece düşüncesiyle felç oldum. Titreyen elimi ağzıma götürüp nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Ama sanki dünyam etrafımda son bulmuştu. Tekrar karanlığa doğru spiral çizdiğimi hissedebiliyordum.

Bağırışlar duydum ama kelimelerin hiçbiri bana mantıklı gelmedi. Sadece duyduklarımı düşünebiliyordum. Aynı sözler kafamda defalarca tekrarlandı. Acı veren ihanetlerinden kulaklarım çınliyordu.

Kapıya son bir kez bakıp arkamı döndüm ve kör bir şekilde odama koştum. Bu acı gerçeklikten kaçmam gerekiyordu. Buna inanmak istemedim. Alessio değil. Benim Alessio'm değil.

Kapı arkamdan kapandı ve yere çöktüm, hıçkıra hıçkıra ağlarken dizlerimi göğsüme bastırdım.

Bunu yapmazdı. Umursuyordu... Bunu gözlerinde gördüm.

Ancak Alessio Ivanshov'un düzenbaz olduğu biliniyordu. Benim bir hain olduğumu düşünürse, gerçeği bulmak için her şeyi göze alırdı.

Verecek hiçbir şeyim kalmayıncaya kadar beni kırmak anlamına gelse bile.

Alessio'nun bana doğru bir adım daha attığını görünce acı dolu anılarımdan sıyrılıp bir adım geriledim. Gözleri acıyla parladı ve beni teselli etmek ister gibi elini uzattı.

"Sasha'ya ne yaptın?" diye sordum, neredeyse duygusuz bir sesle, içimdeki gerçek kargaşayı gizleyerek. Alessio'nun yüzü suçluluk duygusuyla buruştu ve gergin bir şekilde yutkundu. Gözleri birkaç saniyeliğine başka tarafa kaydı, elleri yumruk şeklinde sıkı.

Tepkisi üzerine, zaten kırılğan olan kalbimin daha da çatladığını ve içindeki deliklerin derinleştiğini hissettim. Hiçbir şey söylemek zorunda değildi. Ben zaten cevabımı aldım.

"Ayla, düşündüğün gibi değil..." diye söze başladı ama hemen sözünü kestim.

"Ona dokundun mu?" Sorum üzerine duraksadı, gözleri bir anlığına sınımsı kapandı. Alessio önümde volta atıyor, parmakları hüsrarla saçlarına gidiyordu.

"Ona dokundun mu, Alessio?" tekrar sordum

"Ayla..." diye homurdandı.

"Öyle mi?" Bu sefer sesim daha yüksek çıkmıştı.

Bana doğru dönerek göz kırptı. "Lanet olsun Ayla. Düşündüğün şey değil."

Küçük, sert bir kahkaha atıp sırtımı duvara yasladım. "Demek yaptın."

Alessio bakışlarını kaybetti ve başını salladı. Bana doğru ilerledi ama elimi kaldırıp onu tekrar durdurdum. "Bana yaklaşma."

"Sizi Viktor'la konuşurken duydum," diye itiraf ettim, sesim garip bir şekilde yumuşaktı. Alessio irkildi, mümkünse bütün vücudu gerilmişti. "Bu doğru mu? Sence ben bir hain miyim?"

İçimden, hayır demesi ve bunun bir yanlış anlaşılma olması için dua ettim. "Ben casus değilim," diye devam ettim usulca, çaresizce bana inanacağını umarak.

Alessio'nun gözle görülür bir şekilde güçlkle yutkunduğunu gördüm ve hafifçe başını salladı. "Biliyorum Ayla."

İddiamı kabul etti ama yine de o sözleri unutamadım. Hala acıyor. Hala kırılıyormuş gibi hissediyordum. Acı katmanlarının altında, derin bir öfke şiddetleniyordu. Hiç böyle hissetmemiştim. İşkence gördüğümde bile.

Alessio'nun bana böyle hissettirmesinden nefret ediyordum.

Vücudum öfkemin gücüyle titredi ve Alessio'nun suçlu yüzüne bakarken birden bire patladım. İpi sınımsı tutuyordum, kontrolü kaybetmemek için çaresizdim ama tam o anda, onu kaybettim.

İleri atılarak Alessio'nun vücuduna çarptım ve yakasını sınımsı tuttum. "Neden? Neden bunu yaptın? Hepsi bir yalan mıydı? Söyle bana!"

Kolları belime dolandı ama onu sertçe ittim. Hızla doğrulmadan önce tökezledi, yüzünde tam bir şaşkınlık maskesi vardı.

"Gerçeği bilmek istiyorsun, değil mi? İyi. Sana söyleyeceğim," diye bağırdım, göğsüm eforla inip kalkıyordu. Sert nefesim odayı doldurdu ve Alessio acı içinde baktı.

"Sanırım sen-" demeye başladı ama onun hakkında konuştum.

"Tecavüze uğradığımda on altı yaşındaydım." Alessio'nun ağzı aniden kapandı, gözleri ani bir öfkeyle parlarken çenesi kasıldı. Ama kendi öfkemle ilerlemeye devam ettim.

"Evlenmem gereken adam on altıncı doğum günümde bana tecavüz etti ve bunu yedi yıl boyunca her gece yapmaya devam etti." Son kelimelerle boğuldum.

Anılar bana saldırırken gözyaşları görüşümü kör etti. Gözlerimin önünde parladılar ve bedenim sanki bütün o işkence gecelerini yeniden yaşıyormuşum gibi sarsıldı.

"Babam hiçbir şey yapmadı. Benimle hiç ilgilenmedi bile. Yalnızdım, evden çıkmama asla izin verilmedi. Sonra beni kendisine teslim etti . Beni mahveden zalim bir adam."

Gerçeğimi açıklarken, Alessio'nun yüzünün değiştiğini gördüm. Çok fazla öfke. Bunu durduğum yerden hissedebiliyordum. Sözlerim etrafımızda yankılanırken etrafımızdaki hava sertleşti.

"Seni kim üzdü?" diye homurdandı, vücudu bana doğru sinsice ilerliyordu. Sesi ölümcüldü, sözleri o kadar keskindi ki havayı bir kırbaç saplamış gibi hissettirdi. Ve gözleri... bana verdiği bakış tamamen vahşiydi.

Canavarı orada görebiliyordum. Herkesin korktuğu kişi.

Oradaki basınçla göğsümün yanmaya başladığını hissettim. Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Benim için acı içinde görünüyordu... ama aynı zamanda acımın da sebebiydi.

"Beni döverdi. Beni yatağımıza zincirler ve sonra yanlış bir şey yaparsam ya da yanlış bir şey algılasa beni kırbaçlardı.

Yüzü zaten bir öfke maskesiydi, ama ben başka bir gerçeği itiraf ettikçe daha da uğursuzca karardı. Yumruklarını sıkıştırdı ve ardından açtığını gördüğümde nefesimi tuttum. Alessio bunu birkaç kez yaptı ve yumruğunu her sıkışında kalbim sıkıştı.

"Seni bulduğumda evden kaçıyordum ve arabana saklandım. Biz böyle tanıştık. Ben casus değilim, Alessio. Ben sadece kabusundan kaçan, çaresizce huzur arayan biriyim," diye mırıldandım, omuzlarım düşerken, öfke bedenimi boş hissedene kadar terk etti.

Aklım gitmek istemediğim bir yerde kayboldu.

"Ben senin düşmanın değilim. Ben de başka bir kurbanım," diye fısıldadım kırık bir sesle, sözlerimdeki gerçeği duymasını umarak. Bir Abandonato olabilirdim ama Alessio'nun düşmanı değildim. Gerçek düşmanım kendi ailemdi.

Alessio'nun yüzü benim alanıma girerken gürlledi. Onu uzaklaştırmak için ellerimi kaldırırsam da durmadı. Önüme gelene kadar hareket etmeye devam etti, omuzlarım ellerinin arasında sıkıca tutuyordu. Parmakları tenime değdiğinde irkildim.

"DSÖ?" Basit bir kelime ama çok şey anlattı. Alessio'dan yayılan ham vahşi enerji etrafımızı sardı. Tehlike saçıyordu, gözleri öldürme niyetiyle doluydu.

Cevap vermeyince beni sarstı, güzel mavimsi gözleri daha da karardı. "Seni kim kırdı Ayla?" Alessio kükredi.

"Sen!" Çılgılık atarak onu kendimden uzaklaştırdım. Ani bir öfke dalgası bedenimi yeniden sardı. "Beni incittin. Canımı yakıyorsun."

Sözlerim üzerine irkildi, vücudu şiddetli bir şekilde gerilmişti. Yüzünde bir incinme belirdi, kaşları gergin bir şekilde çatıldı.

"Babam ya da beni teslim ettiği adam için hiçbir zaman umudum olmadı. Acıyı engellemeyi öğrenerek ellerinde uyuştum. Ama sen." Alessio'yu işaret ettim. "Sana güvendiğim için beni incittin. Sana her şeyi verdim. Bana dokunmana izin verdim..." Son sözlerim üzerine sustum. Sana kalbimi verdim.

Olduğu yerde kök salmış haldeyken yüzünden derin bir pişmanlık okunuyordu. "Ayla, lütfen izin ver..."

"Kaçtığım da huzur bulmayı beklemiyordum. Seni bulana kadar ne istediğimi bile bilmiyordum. Bana huzur getirdin. Sen onu alıp götürene kadar bu ışığın tadını çıkarıyordum," diye tersledim, sesim yükseldi.

Yanaklarımda ıslak bir şey hissettim ve elimi kaldırdım. Ağladığının farkında bile değildim. Alessio gözyaşlarımı görünce ıstıraplı bir ses çıkardı ve ben başka bir şey söyleyemedi kollarını bana dolayarak tekrar ilerledi.

Başım, yüksek sesle atan kalbinin tam üzerindeydi. Sonraki sözlerimde kolları beni daha da sıkılaştırdı. Sen benim kurtarıcımdın. Benim koruyucu meleğim."

Melek kelimesini duyunca sert bir nefes aldığını hissettim, kolları inanılmaz derecede bana dolandı. "Ama şu anda kalbim parçalara ayrılıyor gibi hissediyorum, Alessio."

Benden uzaklaşarak yanaklarımı avuçladı. "Özür dilerim Ayla. Çok üzgünüm. Sadece açıklamama izin ver," diye yalvardı.

"Neyi açıklamak istiyorsun, Alessio? Yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. Gerçek oradaydı. Sasha ofisinizden çıktı. Ona dokundun. Sonra hain olduğumu düşündüğün için bana yaklaştığını kabul ettin. Söyleyecek ne kaldı?" İçimdeki tüm savaşı kaybederek, usulca mırıldandım.

"Sen yapmadın..."

Gitmene ihtiyacım var.

İkimiz de aynı anda konuştuk, kelimelerimiz birbirine çarpıyordu. Alessio irkildi ve kalbim sıkıştı.

"HAYIR. Beni dinleyene kadar gitmiyorum," dedi kararlı bir şekilde.

"Bunu şu anda yapamam. Sadece git, Alessio."

"HAYIR."

"Ayrılmak!" Çığlık atarak onu uzaklaştırdım. Tanrım, neden anlayamıyordum? Eğer gitmeseydi, tam orada, onun önünde yıkılacaktım. Düşüncelerim ve duygularım karmakarışıktı.

Viktor'un kapıda belirlediğini gördüm. İçeri girdi ve Alessio'nun arkasında durdu. "Alessio, hadi gidelim. Ona biraz zaman ver," dedi yumuşak bir sesle.

"HAYIR. Bu işe karışma Viktor," dedi sert bir sesle. Bakışları hala benimkilere yapıştı ve bakışlarımı kaçırdım.

"Gitmeni istiyorum," diye ısırdım.

İnatla başını salladı. "Beni dinleyene kadar gitmiyorum."

"Seni dinlemek istemiyorum! Sadece git," diye terslendim. Bana doğru ilerledi ama Viktor onu tuttu.

"Hadi gidelim Alessio."

Onlardan uzaklaşarak, onları ayarlayarak duvara döndüm. Tartıştıklarını duydum ve birkaç dakika sonra kapı kapandı.

Sonra tam ve mutlak sessizlik. Sessizlik etrafımı sararken karanlıkta durdum. Gözyaşlarım yanaklarıma düştü ve onları silmek için hiçbir çaba sarf etmedim.

Teslim olmuş bir iç çekişle yatağımıza girdim ve yorganı üzerime çektim. Alessio olmadan yatak büyük ve boş geliyordu. Beni odasına getirdiğinden beri ilk kez onsuz uyuyacaktım.

Yatağın yanına uzanırken gözyaşlarım yastığını ıslattı. Kokusu beni sardı ve yanımda olmadığını bilmek kalbimi sızlattı. Onu uzaklaştırmıştım ama şimdi varlığını özlüyordum.

Ona geçmişim hakkındaki gerçeği anlattım. Bir parçası. Abandonato olduğum kısmı hala dışarıda bıraktım. Kavgamız sırasında gerçek dilimin ucundaydı. Keşke ona söyleyebilseydim ama tepkisinden korkmak beni hep durdurdu.

Bu durumun ironisi neredeyse gülünçtü.

Onu bana ihanet etmekle suçladım. Ama ben de ona ihanet ediyordum. Bu gerçeği ondan saklayarak, onun güvenine ihanet ediyordum.

Alessio'ya kızgındım ama bu öfkenin bir kısmı bana da yöneltilmişti. İşte tam da bu yüzden gitmesine ihtiyacım vardı. Alessio ile zayıftım. O yanımdayken duygularım kontrol edilemezdi.

Yanan gözlerimi kapatarak yastığını göğsüme bastırdım. Uykunun çabuk gelmesi için dua ettim.

Ama olmadı. Göğsüm hâlâ dayanılmaz derecede gergindi.

Bölüm 11

Ertesi sabah gerginlik ve kaygıyla doluydu. Midem tehlikeli bir şekilde burkuldu ve kalbim sürekli ağrıyordu. Yatak odamızdan çıkarken Viktor'un köseyi döndüğünü gördüm. Beni görünce adımları sendeledi.

Başını sallayarak bana yaklaştı. "Alessio'nun açıklamasına izin vermeliydin," dedi sertçe, selam vermeden.

"Bilmem gerekeni duydum. Söyleyeceği hiçbir şey gerçeği değiştiremez," diye cevapladım, soğuk gözlerini tutarak ve onlar benimkilere yandı.

Kafasını salladı. "İşte burada yanılıyorsun. Bırak açıklasın, sen de anlayacaksın."

"Beni incitti," diye fısıldadım.

Viktor'un gözleri yumuşadı ve aramızda sadece birkaç santim kalana kadar bir adım daha yaklaştı. "Kafası karışmış bir adam ama seni derinden önemsiyor."

"Umurunda olsaydı, Sasha'ya dokunmazdı." Viktor'un sözleri zihnimde yer edinirken sesim fısıltıdan farksızdı. Ona inanmayı o kadar çok istiyordum ki.

Alessio'nun umurundaydı. Bunu biliyordum. Onun gözlerinde gördüm. Ama ihaneti bende hala büyük bir boşluk bıraktı.

Viktor'un eli yüzüme geldi ve başparmağını hafifçe yanağıma bastırarak kaçan tek damla gözyaşını sildi. Başımı kaldırdım ve kısa bir süre başımın üzerinden baktığını gördüm. Gözlerinde bir şey parladı. O kadar hızlıydı ki yakalama şansım olmadı.

Ve sonra her şey çok hızlı oldu.

Bir an Viktor önümde durmuş, beni bir şekilde teselli ediyordu ve sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Hızla gözlerimi kırıştırdım ve nefesimi dışarı verdim, ellerimi göğsüne götürdüm. Beni öpmedi. Dudakları oradaydı, hafifçe benimkilere bastırıyordu ve neredeyse tüy kadar hafifti.

Arkamdan bir kükreme duyunca irkildim ve hızla geri çekildim, Viktor hiç mücadele etmeden beni bıraktı.

Neredeyse bir bulanıklıktı. Viktor yırtıldı ve duvara çarptı; Alessio, yüzüne birkaç öfkeli yumruk indirirken onu duvara sımsıkı tuttu.

"Aman Tanrım," diye ciyakladım, ellerim şok içinde ağzıma gitti. "Durmak!" Bağırdım.

Alessio'nun yüzü öldürme niyetiyle doluydu. Viktor ona yumruk attı ama bu onu sadece kızdırdı. "Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm," diye tısladı Viktor'un yüzüne doğru.

Onlara doğru koşarak Alessio'yu Viktor'dan çekmeye çalıştım. Ama hareketsizdi. Kolunu tutarak sertçe çektim ve sonunda dikkatini bana verdim. Alessio yukarı baktı, bakışları yoğun ve şiddetliydi.

"Durmak! Bırak gitsin, Alessio."

Gerilmiş kaslarının parmaklarımin altında gevşediğini hissettim. İşte o zaman elimi sırtında fark ettim ve hiç düşünmeden, neredeyse yatıştırıcı bir şekilde omuzlarını ovuşturuyordum. Elimi hızla çekerek bir adım geri attım ve kendini Viktor'dan uzaklaştırdı.

Alessio kollarını bana dolamaya çalıştı ama ben onun etrafından dolaşıp dokunuşundan uzaklaştım. "Neyin var?" Cevabını beklemeden Viktor'a döndüm. "Peki sen? Bunu bir daha asla yapma." Alessio'ya bakarak devam ettim. "Kendini onun seviyesine düşürme. Sen bundan daha iyisin," dedim, sözlerim Viktor'a yönelikti.

Alessio'nun sözlerim karşısında irkildiğini, gözlerinde incindiğini gördüm. Acı çekmesini istedim. Benim hissettiklerimi hissetmesini istiyordum.

Kalbimi avucunun içinde tutan adama son bir bakış atıp oradan uzaklaştım. Adımı söylediğini duydum ama yürümeye devam ettim.

Maddie'ye ihtiyacım vardı.

Mutfağa gittiğimde boş olduğunu gördüm. Henüz sabahın erken saatleriydi. Muhtemelen daha uyanmamıştı bile. Odasının olduğunu bildiğim üst kata çıktım.

Uykulu bir cevap duydum ve birkaç saniye sonra kapı açıldı ve yarı uykulu bir Maddie ortaya çıktı. "Ayla?" diye sordu. "Her şey yolunda mı? diye bağırıldığını duydum.

"HAYIR. Hiçbir şey yolunda değil." dedim ve içeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Gözleri irileşti ve hızla kolumdan tutup beni yatağa çekti.

"Sorun nedir? Alessio bir şey mi yaptı? diye sordu, sesi korkuyla yükseldi.

Derin bir nefes alarak her şeyi dışarı verdim. Gözleri sözlerim üzerine öfkeyle parladı ve sonunda bitirdiğimde yorgun bir iç çekti. Elini teselli etmek için dizimin üzerine koydu.

"Bu bir karmaşa." Katılıyorum. "Neden açıklamasına izin vermedin?" diye sordu.

"Bilmiyorum Maddie. Sadece çok kızdım ve incindim. Açıklamasına izin verseydim, muhtemelen söyleyeceği hiçbir şeye inanmazdım, diye mırıldandım kucağıma bakarak.

"Böyle bir şey yapacağına inanamıyorum," diye homurdandı Maddie alçak sesle. "Şimdi ne yapacaksın?"

Bir iç çekişle gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum."

Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden geri çekilip yaralarımı yalayacaktım, düşünmek ve anlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Alessio'dan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu ağrı kaybolana ve göğsüm sıkışıyormuş gibi hissetmeden tekrar normal nefes alabilene kadar.

Kapının çalındığını duyduğumda yatağımda oturuyordum. "İçeri gel," diye seslendim ve kitabımı koydum.

Kapı açıldı ve Viktor elinde yiyecek tepsisiyle içeri girdi. Onu görünce irkildim. Yüzü kırmızı ve morun çeşitli tonlarındaydı. Soruyla ona tek kaşımı kaldırdığımda, alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"Bu nedir?" Tepsiyi komodinin üzerine koyup yanıma yatağa oturduğunda sordum.

"Sana yemek getirdim. Maddie'den bu sabahtan beri hiçbir şey yemediğini duydum," diye yanıtladı canlı bir sesle.

"Ah." Tepsie baktım ve sonra tekrar ona döndüm. "Teşekkür ederim."

"Alessio ile konuştun mu?"

Adıyla omuzlarım kaskatı kesildi. Bu sabah Viktor'la kavga ettiğinden beri birbirimizi görmemiştik. Çaba göstermediğinden değildi. Alessio benimle pek çok kez konuşmaya çalışmıştı ama ben her seferinde uzaklaşmıştım.

"HAYIR. Onunla konuşmadım," diye yanıtladım kitabı tekrar elime almadan önce. Sayfalara baktım ama okumaya cesaret edemedim. Konsantrasyonum başka yerdeydi.

Viktor ve ben birkaç dakika sessiz kaldık. "Bu sabah için özür dilerim."

Ona bakıp devam etmesini bekledim. Duvara bakıyordu ve dudaklarının küçük bir sırtışıyla yukarı kalktığını gördüm. "Kes şunu. Seni öptüğüm için özür dilemiyorum." Devam etmeden önce bana doğru döndü. "Güzel bir bayanı öptüğüm için asla özür dilemem."

İçimden bir kahkaha attım ve tekrar kitaba baktım. "Ama yaptığım şeyi yapmak için nedenlerim vardı. Demek istediğimi anlamam gerekiyordu.

Bununla nereye varacağını merak ederek tekrar yukarı baktım, bu sefer tüm dikkatimi ona verdim. "Sana göre, onun tepkisini görmene ihtiyacım vardı. Umursamasaydı bu şekilde tepki vermezdi. Yattığı diğer kadınlarla dalga geçmem umurunda bile değil. Ama sen... ondan bu tür bir tepkiyi ancak sen alabilirsin.

Sözleriyle midem ısındı.

"Ve neredeyse bir öpücük bile değildi. Çok önemsiyor Ayla."

O devam ederken parmaklarım kitabımın kenarını sıkıştırdı. Ve ona. O inatçı bir orospu çocuğu. Aklını başına toplaması gerekiyordu ve bunu yapmanın mükemmel yolu buydu."

Kalbimin burkulduğunu hissettim ve akmayan yaşlarla gözlerim acıdı. Gözlerimi kırıştıtararak tekrar ağlamayı reddettim.

Cevap vermeyince ayağa kalktı ve uzaklaşmadan önce bana başını salladı. Kapıya yaklaştığında, hareketini durdurarak seslendim.

Bakışlarım komodinin üzerindeki tepsiye kaydı. Gözlerimi ondan ayırmadan cevabını bildiğim soruyu sordum.

"Seni buraya Alessio gönderdi, değil mi?"

Gözümün ucuyla Viktor'un bana bakmak için döndüğünü gördüm. "Yemek yemediğini biliyordu. Alessio tepsiyi sana getiriyordu ama hoş karşılanmayacağını anladı. Sana daha fazla acı çektirmek istemedi."

Sözleri kalbimi acıttı. İyi bir şekilde değil. İçime bir suçluluk duygusu hakim oldu ama hemen onu uzaklaştırdım. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da Alessio'nun da yemek yemediği idi.

"Yediğinden emin olur musun?" diye sordum. Viktor içini çekti ve odadan çıkmadan önce başını salladı.

Kapı kapanır kapanmaz kitabımı ittim ve sırtıma uzanıp düşünceli düşünceli tavana baktım.

Belki çok inatçıydım ama öyle bir noktaya gelmişti ki onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum.

Hayatım boyunca hiç seçeneğim olmadı. Bana ne yapılırsa yapılsın şikayet etmeden kabul etmek zorundaydım. Alessio'nun her şeyin kabul edilebilir olduğunu düşünmesini istemedim çünkü öyle değildi. Artık bir seçeneğim vardı.

Orada ne kadar süre yattığımı bilmiyordum, düşüncelerime dalmıştım ama saate baktığımda neredeyse on olmuştu. Bu bizim zamanımızdı. sadece biz _ Alessio beni piyano odasında bekliyor olacaktı.

Parmaklarım oynamak için can atıyordu. Orada olmak istedim ama küçük bir dırdırcı kısım beni durdurdu.

Bölüm 12

Alessio

Piyano odasına giderken kalbim hızla atıyordu. Alnımdan ve ensemden ter damladı. Odanın önünde durup elimi kapı koluna koydum. Boğazımın düğümlendiğini hissederek titrek bir nefes aldım.

Çok belirsiz hissettim. Endişeli. Korkmuş. Panik vücudumda safra gibi yükseldi ve sinirlerim karıncalandı.

Ayla'sız geçirdiğim her dakika deliriyor gibiydim. Onsuz kalbim ağrıyordu. Ona ihtiyacım vardı. meleğim _

Bana açıklamam için bir şans vermesini diledim. Bu sabah nasıl bittiğine bakılırsa piyano odasında olacağından bile emin değildim. Ama yine de umuyordum.

Kan kulaklarıma hücum etti ve kapıyı açarken nabzım fırladı. Odayı karanlık ve boş bulduğumda midemde bir endişe denizi kıvrıldı.

Meleğim burada değildi.

Tökezleyerek dışarı çıkarken içimi bir acı dalgası kapladı. Nasıl bu kadar kötü duruma düştüm? Duygularımla savaşmak yerine kabullenmeliydim.

Şimdi... şimdi meleğimi kaybetmiş olabilirim.

Kalbim tekledi, gözlerim iri iri açıldı. Hayır. O benimdi. Her şeyim. Onu yatağa bağlamak zorunda kalsam bile beni dinlemesini isterdim. Ama beni dinlerdi.

Onu yatağa bağlamayı düşünürken Ayla'nın sözleri kulaklarımda yankılandı.

Beni döverdi. Beni yatağımıza zincirler ve yanlış bir şey yaparsam ya da yanlış algılarsa beni kırbaçlardı.

Hareketsiz kaldım, göğsüm sıkıştı. Gözlerimi kapatırken, yeni bir acı dalgası bana vahşi bir yoğunlukla çarptı. Ayla'nın her bir sözü kalbimin üzerinde tırtıklı bir kenar gibi hissettirdi.

Ayla'nın tüm bunları yaşadığını hiç düşünmemiştim. Onun bu kadar çok acı çektiği düşüncesi kanımı kaynattı, ta ki içimdeki canavar kan dökmek için kudurana kadar. Onun kanı.

Piçi elime aldığımda, aşağı iniyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda boş salona baktım. Ayla'nın benim için ne ifade ettiğini, benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Yeni keşfettiğim bir güvenle yatak odamıza yürüdüm, kapıyı açtım ama odayı boş bulunca kaşlarımı çattım.

Odasında olmalı. Dün gece tam bir işkenceydi. Onsuz uyuyamayacağımı anladım. Ama bu gece bu değişecekti. Yatak odasına geçerken kapıyı çaldım ama cevap alamadım. Yumruğum kapının üzerinde birkaç kez hareket etti ama sadece sessizlik vardı.

Kafam karıştı, kapıyı açtım ama bu odayı da boş ve karanlık buldum.

Ne oluyor? Neredeydi?

Dışarı çıkarken içimde bir panik oluştu. Midem gerginlikle yuvarlanırken kalbim daha güçlü atıyordu. Hızla koridorda yürüdüm, ellerimi hüsrarla saçlarıma götürdüm, parmaklarımı kafa derimde gezdirdim.

"Ayla?" seslendim

Viktor'un odasından çıktığını gördüm ve bana şaşkınca baktı. "Ayla nerede?" Diye sordum.

"Onu en son gördüğümde odasındaydı," diye cevapladı, gözlerinde alarm parlıyordu.

"O burada değil!"

Panikle evin içinde etrafa bakınırken ayaklarım beni hızla merdivenlerden aşağı indirdi. Ayla'yı kaybetme düşüncesiyle vücudum titriyordu.

Son adımda durduğumda, Maddie'nin bana doğru geldiğini gördüm. Bakışları sertti ve kaşlarını çattıktan sonra yüzünü başka tarafa çevirdi, beni görmezden geldi.

"Ayla nerede?" Önümdeki inatçı kadına bakarak alçak sesle homurdandım. Bu soruyu cevaplayabilecek biri varsa, o da Maddie'ydi.

Çenesi meydan okuyan bir hareketle aşağı indi ve kollarını göğsünde kavuşturarak ofladı. Kahretsin! Öfke vücuduma yayıldı ve herkesi uyandıracağımı umursamadan kükredim.

"O nerede?"

Maddie'nin gözleri soğudu ve öne çıkmadan önce bana boş gözlerle baktı. Bana bakarak "Siktir git" diye tısladı.

Bununla etrafımda dolandı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Tüm vücudum öfkeyle titriyordu. Ve korku. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek, dişlerimi gıcırdatmaktan çenemdeki kaslar gıcırdarken onları sıkıca sıktım.

"Onu Maddie'nin odasına girerken gördüm."

Nikolay'ın sesi beni korkunç düşüncelerimden sıyırdı ve arkamı döndüğümde onu merdivenlerin tepesinde Viktor'un yanında dururken gördüm. Başını salladı ve titrek bir nefes verdim, vücudum bir rahatlamayla doldu.

Onlara bir bakış atmadan hızla yukarı çıktım ve Maddie'nin kapısını çaldım. Karşı taraftan yaklaşan sessiz ayak sesleri duydum ve omzum rahatlayarak çöktü. Oradaydı. hissedebiliyordum.

Kapı birkaç saniye sonra açıldı ve o açık pembe geceliğiyle orada dikildi. Ayla'yı görünce kalbim sıkıştı ve ona sarılmak istedim. Sadece ona sarılmak, onu hissetmek istiyordum.

Beni görünce gözleri iri iri açıldı ve kapıyı kapatmak için hamle yaptı ama ayağımla hareketini durdurdum. "Ayla. Dur," diye homurdandım.

Dudakları kederle kıvrıldı ve kızgın gözlerinde ateş parıldadı. "Alessio, sana söylemişim..."

"Ne dediğini biliyorum ama bu sefer beni dinleyeceksin," diye devam ettim onun üzerinden konuşarak.

"Hayır," diye tersledi, omuzları inatla geri çekildi.

"Bunu neden yapıyorsun?" dedim iç çekerek, bir yenilgi duygusu beni ele geçirdi.

Ayla birkaç saniye bana baktı. Oradaki yarayı gördüm. Acı, suçluluk, öfke, üzüntü. Meleğimin canı yanıyordu ve onu teselli etmeme bile izin vermiyordu.

"Bana nasıl güçlü olunacağını öğrettin," diye başladı, sesi yumuşaktı.

Ona göz kırptım, kafam karıştı. Ama sonraki sözleri kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

"Bu benim güçlü olmam."

Bunun üzerine kapıyı suratıma kapattı. Onu durdurma şansım yoktu. Kapıya baktığımda şok olmuşum.

Alnımı kapıya dayayarak gözlerimi kapattım.

Bunu nasıl düzelteceğim?

Bölüm 13

Ayla

Gözlerimi açmaya korkuyordum. Dün gece Alessio olmadan uyumak acı vericiydi. Kabuslarım geri gelirse diye uyku haplarımı almak zorunda kaldım.

Aklımın bir köşesinde, sinir bozucu bir ses bana bunun benim hatam olduğunu fısıldadı. Ama diğer ses karşılık verdi, düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledi.

Diğer yastığı göğsüme bastırarak gözlerimi açmadan önce yorganın altına derin bir iç çektim. Ama önümde gördüğüm manzarayla kaçma tehdidi oluşturan nefesimi bastırmak için hemen elimle ağzımı kapattım.

"Alessio," diye soludum, gözlerim onun uyuyan bedenine sabitlenmişti.

Mor yorganı üstümden iterek yataktan kalktım ve ona doğru yürüdüm. Yatağın yanındaki sandalyede uyuyordu, bacaklarını önüne doğru uzatmış, başı rahatsız gibi görünen bir pozisyonda yana dönmüştü.

Takım elbise ceketi dikkatsizce yere fırlatılmış, siyah gömleğinin düğmeleri açılmış, kolları dirseklerine kadar sıvanmış, orada biten dövmelelerinin sadece bir kısmı görünüyordu.

Önünde durdum, yüzünü görünce kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kaşları çatılmıştı, uykusunda bile gerginlikten alnı kasılmıştı. Yorgun görünüyordu, dudakları kaşlarını çatmıştı. Öne doğru eğilirken parmaklarım hafifçe alnına dokunarak gergin çizgileri yumuşattı.

Alessio dokunuşum altında hafifçe kıpırdandı ve ellerimi hızla çektim. Uykusunda her zaman huzurlu görünüyordu... ama bu sefer neredeyse acı çekiyor gibiydi. Ve ondan nefret ettim.

Acısının nedeni olabileceğimi bilmekten daha da nefret ettim.

Gözlerimi kapattığımda, dün gece kapıyı suratına kapattığım zamanki eziyet dolu ifadesini hâlâ görebiliyordum.

Gözlerimi tekrar açtım ve parmaklarımı yavaşça Alessio'nun yüzünde gezdirdim, onu okşadım ama ona dokunmadan. Dudaklarının, gözlerinin,

burnunun, kaşlarının izini sürdüm, teninin sadece bir santim uzağındaki parmaklarımı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Alessio. Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Kafam çok karışık," diye fısıldadım elimi çekmeden önce.

Sesimi duyunca alnının kırıştığını görünce hızla geri çekildim. Alessio'nun uyuyan suretine son bir bakış attıktan sonra arkamı döndüm ve banyoya yürüdüm. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz ona yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Alessio benim hem gücüm hem de zayıflığımdı. Onunla, kalbim mutlulukla yükseldi. O yokken kendimi boşlukta hissediyordum.

Gözlerimi tekrar açarak başımı salladım. "Düşünmeyi bırak Ayla," dedim kendi kendime aynaya bakarak. Yansımam bana baktı, yüzüm de hissettiğim kadar bitkin görünüyordu.

Tazelenip giyindikten sonra kapıya doğru yürüdüm ama tereddüt ettim.

Hala orada mıydı? Daha uyanmadı mı?

Onu tekrar görecek cesaretim olduğunu sanmıyordum. Onu bir daha görürsem, onu anında affedeceğimi ve beni tutması için yalvaracağımı biliyordum.

Sonunda parmaklarım tokmağa dolandı ve kapıyı açtım. Derin bir nefes alıp dışarı çıktım.

Oda boştu.

Alessio gitmişti.

Daha önce uyuduğu sandalyeye bakarken omzum düştü. Üzüldüm mü rahatladım mı bilemedim. Gözlerim koltuğa takılı kalırken, içten içe onun hala burada olmasını umduğumu fark ettim.

Bu duygular kafa karıştırıcıydı. Sinir bozucu ve kesinlikle sinir bozucu.

Koltuğa baktım, dudaklarım kederle kıvrıldı. Başımı sallayarak son kez bakmadan odadan çıktım.

Maddie mutfakta beni bekliyordu ve ben içeri girer girmez tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Alessio'nun odamdan çıktığını gördüm," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Evet," iç çektim. "Muhtemelen geceyi orada geçirdi. Uyandığımda onu koltukta uyurken gördüm."

"Onunla konuştun mu?" diye sordu. Gözümün ucuyla ona baktım ve onun da bana beklentiyle baktığını gördüm. Başımı sessizce salladığımda omuzları hüznle düştü.

"Daha ne kadar ondan uzak duracaksın? Sana onu affet demiyorum çünkü o aptal hareketinden sonra o kadar kolay affedilmeyi hak etmiyor ama bence

açıklamasına izin vermelisin. Onun iyiliği için değil, kendi iyiliğin için," diye açıkladı Maddie, ifadesi biraz umutluydu.

Haklı olduğunu biliyordum ama şimdi Alessio'nun karşısına çıkacak cesareti bulmam gerekiyordu.

Bütün sabah ve öğle yemeğinde Alessio'dan başarılı bir şekilde uzak durmuştum. Bunu yapmak bana acı veriyordu ama günün çoğunu düşünerek geçirmiştım. O, biz ve olanlar hakkında.

Ama her seferinde aynı sonuca vardım.

Korkmuştum.

Benim için hissettiklerinin yalan olmasından korkmuştum. Beni unutup bu kadar kolay hayatına devam etmesinden korkmuştum. Ne de olsa onun için sıraya giren pek çok kadın vardı.

Ben her zaman ikinciydim... Alberto ile bile. Onun olduğumu iddia etse de , asla benim olmadı. Onu başka kadınlarla paylaşmak zorunda kaldım. Onları önümde becerir, beni izlemeye zorlardı. Ve sonra hemen ardından beni becerirdi.

Acı dolu hatıralara karşı gözlerimi kapatırken, parmaklarımı yorganın etrafına kenetledim. Kapalı gözkapaklarımın ardında tek görebildiğim Sasha'nın elinde yırtık külotuyla Alessio'nun ofisinden çıkmasıydı. Alessio'nun ona bu kadar kolay dokunduğunu düşünmek acı vericiydi.

Orada ne kadar süre düşünceler içinde oturduğumu unutmuştum ama sonunda saate baktığımda akşam yemeğini hazırlama vakti gelmişti. Yataktan kalkıp eski yatak odamdan çıktım.

Aşağıya iniyordum ki Alessio'nun yukarı çıktığını görünce adımlarım duraksadı. Dikkatle telefonuna bakarken kafası yere eğikti. Boğazım aniden kurudu ve elim tırabzanı sıktı.

Yoluna çıktığımdan tamamen habersiz olarak üst kata devam etti. Ama benden birkaç adım aşağıdayken dondu, başını yavaşça kaldırıp bana baktı.

Onun güzel, yorgun yüzünü görünce derin bir nefes aldım. Yüzü yumuşadı ve benim bir adım altıma gelene kadar yavaşça merdivenlerden yukarı çıktı. Bu pozisyonda neredeyse aynı boydaydık.

Acı ve özlemle dolu mavi gözleri, beni kederli bir ifadeyle içeri alırken yüzümü taradı. Gözleri çok şey anlatıyordu.

İlk defa, ne hissettiğini görmeme izin veriyordu. Tam orada, açıktaydı, gözleri kırılganlıkla parlıyordu, daha önce hiç kimseye göstermediğinden emin olduğum bir şeydi.

Ama işte buradaydı, bana kendisinin başka bir parçasını veriyordu.

Eli, parmağı yanağımda bir çizgi çizene kadar yavaşça yukarı kalktı. Dokunuşu nazikti, neredeyse tüy kadar hafifti.

"Ayla," diye fısıldadı, adım sanki bir dua fısıldıyormuş gibi dudaklarının arasından kaydı. Gözleri dudaklarımda kalırken başparmağı dudaklarımın üzerinde gezindi.

Alessio bu kadar yakındayken, onun büyüleyici, acı dolu gözlerinde kayboldum. Daha ben düşünmeden bedenim içgüdüsel olarak ona çekildi.

"Alessio," diye soludum, biraz daha yaklaşarak. Sesimi duyunca yanağıma avuçladı ve yüzümü nazikçe tuttu.

Ama sonra bağlantı koptu. O anda bizi birbirimize bağlayan büyü bir anda yok oldu ve ikimizi de şaşkın ve tamamen üzgün bıraktı.

"Patron."

Alessio geri çekilip onu çağıran sese doğru dönerken yüzümden sıcak dokunuşunun kaybolduğunu hissettim. Phoenix aramızda baktı ve sonra gözlerini Alessio'ya dikti.

Hızla aşağı bakarken, tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi serbest bıraktım. Phoenix bir şeyler söylüyordu ama onu duymazdan geldim.

Alessio ile olan anımın kesintiye uğramasından dolayı hayal kırıklığına uğradım, onunla ve Phoenix'le göz teması kurmaktan kaçındım ve yoluma devam ettim.

Alessio'nun gözlerini sürekli üzerimde hissettim, bakışları sırtımda delikler açtı. Vücudum gerginlikten gerilmişti ve nefesimi ve hızlı atan kalbimi kontrol etmeye çalışarak terli ellerimle elbisemi ovuşturdum.

Mutfağa adımımı atıp Maddie'ye hızlı bir gülümseme gönderdim, kendimi iyi hissetmiyorken her şey yolundaymış gibi davrandım .

Bunu daha fazla sürdüremezdim. Sadece canımı acıtıyordu. Ancak bu süreçte Alessio'nun da canı yanıyordu. Ve onun incinmiş olduğu düşüncesi göğsüme bıçak saplanıyormuş gibi hissettirdi.

Kendinden emin bir adamdı. Kibirli ve kendinden çok emindi ama o merdivenlerde duran Alessio tamamen farklı bir adamdı.

İkimizin de iyiliği için kendime güçlü olmayı diledim.

Kolumdaki bir el beni düşüncelerimden ayırdı. Maddie soru sorarcasına tek kaşını kaldırarak bana baktı.

Gergin bir şekilde yutkunarak ayaklarıma baktım ve tekrar yukarı baktım, sonunda düşüncemi dile getirdim.

"Yardıma ihtiyacım var."

Bölüm 14

Bacaklarım neredeyse çılgınca yukarı ve aşağı zıpladı. Gergin hareketlerinde rastgele bir ritim bulundu. Çarpan ve çılgınca atan kalbimin atışıyla eşleşti.

Dizlerimin zıplaması endişemi göstermeye yetmediyse de ellerim bunu açıkça gösteriyordu. Titreyen ellerimi kucağıma koydum, parmaklarım önce sınımsız kenetlendi, sonra elbisemin kumaşını kavradı.

Gerginlikten yavaş yavaş deliriyor olmam şaşırtıcı değildi.

Ne de olsa piyanonun başına oturmuş Alessio'nun ortaya çıkmasını bekliyordum.

Piyanoyu en son çalalı iki gece olmuştu. Son iki gece Alessio, benim piyano odasına gelip onun için çalmamı umuyordu. Ve şimdi onu bekleyen bendim .

Gelecek miydi? Yoksa bana mı kızmıştı? Benim ona yaptığım gibi o da beni bekletecek miydi?

Alessio'nun gelmeyeceği düşüncesiyle her geçen saniye daha da endişeleniyordum.

Şu anda ne yapıyordu?

Notumu aldı mı?

Çiçek?

Okurken gülümsedi mi? Onlar için mutlu muydu?

Yoksa onları görmezden mi geldi?

Hediyelerimi reddetmesi düşüncesiyle dudaklarım kaşlarını çatarak kıvrıldı. Ama sonra başımı salladım. "Kes şunu Ayla," diye mırıldandım.

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz kapıda bir ses duydum ve kafamı ona doğru çevirdim.

İşte oradaydı. Alessio.

Ayakta dimdik duruyordu, nefes almakta zorlanırken elleri kapıya dayanmıştı. Bütün yolu buraya kadar koşmuş gibi görünüyordu. Alnından boncuk boncuk terler akıyordu ve gözleri benimkilere sabitlenirken tenine yapışmış birkaç saç teli vardı. Nefesi neredeyse çılgıncaydı, içeri doğru yürürken gözlerinde vahşi bir ifade vardı.

Birkaç kez gergin bir şekilde yutkunduğunu, hareketle birlikte boğazının inip kalktığını gördüm. Alessio, piyanonun hemen önünde bulunan koltuğuna doğru yürüdü.

Her zamanki yerine oturarak, ben piyano çalarken her gece alacağı pozisyonda bacaklarını öne doğru uzattı.

Hiçbir şey söylemedik. Sadece sessizlik vardı.

Ama aramızdaki sessizlik yeterliydi. Her zaman yeterliydi. Sadece birbirimizin varlığına, gözlerimizin birbirimizde olmasına ihtiyacımız vardı. Hissettiklerimizi ifade etmek için kelimelere asla ihtiyaç duyulmadı.

Bu yüzden gözlerimi ondan ayırmadım ve o da aynısını yaptı.

Maviden yeşile.

Derin bir nefes daha alarak gergin omuzlarımı gevşetmeye çalıştım ve titreyen ellerimi piyano tuşlarına koydum. Dokunuşum hafifti, zar zor dokunuyordum. Parmaklarım tuşların üzerinde usulca hareket etti ve ağzım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bunu özledim.

Sadece piyano değil, sadece Alessio ve benim aramdaki bu an.

Özledim onu. Varlığı, gülümsemesi, parıldayan mavimsi çelik renkli gözleri. Bizimle ilgili her şeyi özledim.

Ben de oynadım.

Gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmazken, her gece yaptığım gibi onunla oynadım. Bizim için oynadım .

Müzik akıyordu, sıcaklığıyla bizi sarmalıyordu. Tatlı, yumuşak bir melodi. Alberto'nun beni her zaman içine atacağı karanlıktan kaçmaya çalışırken öğrendiğim bir şey.

Bana her zaman huzur getirdi ama şu anda bunu kendim için yapmıyordum.

Bunu Alessio için yapıyordum, ona huzur getireceğini ve ona verdiğim acıyı hafifleteceğini umuyordum.

Ona verecek pek bir şeyim yoktu, bu yüzden sahip olduğum tek şeyi ona verdim. Sahip olduğumu bildiğim tek şey. Yıllardır yakınımda değer verdiğim bir şey.

Şarkıyı bir kez çaldıktan sonra ikinci kez çaldım. Gözlerim, koltukta gevşemeye başlayan Alessio'nun düşen omuzlarına takıldı. Dudaklarının

arasından derin bir iç çekiş kaçtı ve yüzündeki acı dolu ifade yavaşça solmaya başladı, ta ki yumuşak gözlerle bana bakana kadar.

Bakışları arasında eridim, onu içime çekerken kalbim hızlandı.

Şarkı ikinci kez sona erdiğinde durakladım, nefes alırken parmaklarımı tuşların üzerinde nazikçe gezdirdim. Alessio hareketsiz kaldı ve bir sonraki hamlemi bekledi.

Tezgahı yavaşça iterek ayağa kalktım ve Alessio'nun karşısına geçerek piyanonun önünde durana kadar piyanonun etrafından dolandım. Aramızda hiçbir şey yoktu. Sadece birkaç adım atmam gerekiyordu ve onun kollarında olacaktım.

Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Bir saniye Alessio'dan uzakta dururken, hemen önünde, açık bacaklarının arasında duruyordum. Ona bakarken dizlerim kanepesine değdi.

Gözlerim sert, kaslı göğsünde ve ardından sağ elinin üzerine gelene kadar kollarının uzunluğunda aşağı doğru kaydı.

Ona verdiğim çiçeği elinde tutuyordu.

Tek bir beyaz şakayık.

Parmakları, hiç bırakmak istemiyormuş gibi gövdeye dolanmıştı. Ama o zaman bile, narin çiçeği mahvetmekten korkuyormuş gibi tutuşu neredeyse nazik görünüyordu.

Gözlerim diğer eline kayarken hıçkırıklarımı tuttum.

Piyano odasına gelmeden önce ona gönderdiğim notu tutuyordu. Ne dediğini biliyordum. Sonunda ona gönderme cesaretini bulamadan önce ona saatlerce bakmıştım.

Lütfen piyano odasına gelin. Senin için oynamak istiyorum.

Söylediği buydu. Basit sözler, yine de ikimiz için de çok şey ifade ediyordu.

Gözlerimi ondan ayırıp tekrar gözlerine baktım. Bir daha düşünmeden kucağına oturdum, yanlara doğru yerleşip göğsüne yaslandım.

Alessio'nun şok nefesini hissettim ve sonra kolları beni öyle hızlı sardı ki şaşırdım. Beni kendine çekip yüzünü boynuma gömdü.

İsmim onun dudaklarında zar zor bir fısıltıydı ama duydum. Onu hissettim. Başımı omzuna koyarak bir kolumu beline doladım.

İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. Alessio yüzünü boynuma gömdü ve kollarını bana dolamadan önce oraya yumuşak bir öpücük kondurduğunu hissettim.

"Ayla," diye söze başladı ama belini sıkarak onu durdurdum.

"Sadece konuşmama izin ver, tamam mı? Bir şey söylemem gerekiyor," diye yanıtladım.

"Tamam," diye hemen kabul etti. "Sen nasıl istersen Ayla."

Başımı omzundan uzaklaştırmak, onu da boynumdan uzaklaştırmaya zorladı. Kucağına oturdum, yüzlerimiz arasında birkaç santim vardı. Ellerim yanaklarını kavramak için yukarı çıktı, parmaklarım hafifçe sakalını ovuşturdu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Alessio'nun gözleri büyüdü ve hızla başını salladı. "HAYIR. Yapma..." Ama akıp giden sözleri, parmağımın dudaklarına bastırılmasıyla kesildi.

"Hayır, beni dinle Alessio. Lütfen, sadece şunu çıkarmama izin ver, tamam mı?"

İçini çekti ve bana sert bir şekilde başını salladı, parmakları kalçalarımın saplandı. "Seni incittiğim için üzgünüm. Kızgındım ve incinmişim ve senin de incinmeni istiyordum. Yaptığın şey yüzünden hala kızgınım ve kırgınım ama sana zarar veremem. Benim yüzümden acı çektiğini düşünmek bana acı veriyor."

Alessio boğucu bir ses çıkardı. Elini yüzünü kaldırdı ve benimkinin üzerine koydu. Çarpıcı yüzüne baktım, çok yorgun ve kimsesiz görüldüğünde bile ne kadar güzel olduğuyla kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum," diye devam ettim. "Neden casus olduğumu düşündüğünü anlıyorum. Mantıklı, bu yüzden bana daha önce güvenmediğin için seni suçlamıyorum. Bu son iki gün, elimizdeki her şeyin bir yalan olması mümkün mü diye düşünüp durdum. Korkmuştum ve hala korkuyorum."

Parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra burnunun üzerinde gezinirken, parmaklarım gözlerinin altında yukarı doğru çıkmaya devam etti. Bunun için seni affedebilirim.

Duraksadım ve sonraki kelimeleri söylemeden önce güçlkle yutkundum. "Ama Sasha'yla olanlar için seni o kadar kolay affedebileceğimi sanmıyorum."

Alessio ağzını açtı ama onu tekrar susturdum. "Onunla seks yapmamış olsan bile, yine de ona dokundun." Son kelimelerle boğuldum.

Alessio'nun başka bir kadına dokunma düşüncesi mide bulandırıcıydı. Ben de yalan söylemiş olabilirim. Alessio'dan büyük bir sır saklıyordum, ben de bir o kadar suçluydum ama Alessio'nun başka bir kadına dokunmuş olmasını kabul edemiyordum.

"Başka bir kadına dokunduğun düşüncesi - başka biriyle bu kadar kolay birlikte olduğun düşüncesi, çok acı verici, Alessio. Bunu hemen atlatacağımı

sanmıyorum. Geri kalanı için seni affedebilirim ama Sasha'ya dokunduğun için seni affetmem zaman alacak."

"Ayla," diye fısıldadı kırık bir sesle, gözleri suçlulukla dolmuştu. "Ben çok üzgünüm."

"Hikayenin tamamını bilmiyorum. Bildiğim tek şey ona dokunduğun. Açıklamanı istememem için nedenlerim var, diye mırıldandım, parmaklarımı kaşlarına değdirdim ve ona her dokunduğumda olduğu gibi tüm vücudum karıncalandı.

"Çünkü şimdi açıklarsan, senden ve niyetinden şüphe edeceğim. Yargılarım öfkem ve incinmemle gölgelenecek. Ve senden asla şüphe etmek istemiyorum."

Çenesini tekrar kavradım ve avucuma eğilerek dokunuşuma burnunu soktu. Kalbimin çatladığını ve ardından sevgi gösterisinde yavaşça toparlandığını hissettim.

Öne eğilerek burnunun ucuna tatlı bir öpücük kondurdum. Alessio'nun neredeyse memnuniyetle içini çektiğini hissettim.

"Bunu çok uzun zamandır düşündüm. Bana umursadığını o kadar çok gösterdin ki Alessio. Bana yardım ettin, yanımda oldun ve beni güçlü kıldın. Aptalca inatçı olduğumda bile benden asla vazgeçmedin ve beni asla karanlıkta bırakmadın. Yaşadığımız her şeyi ve benim için yaptığın her şeyi düşündüğümde seni affedebileceğimi düşünüyorum. Sonunda seni affedeceğim."

"Ve tüm ihtiyacım olan bu. Sadece affına ihtiyacım var, Ayla." Sözler alçak sesle ve neredeyse şiddetle söylendi.

Ona yapmacık bir gülümseme sunarak devam ettim. "Açıklama vaktin geldiğinde, sana inanmaya hazır olmak istiyorum. Ve bunun için, şu anda kalbimi dolduran bu öfkeyi ve aptalca acıyı yenmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Ne kadar zaman? Ne kadar zamana ihtiyacın var Ayla?" diye sordu, gözleri ihtiyatla iri iri açılmış, ifadesini gölgeleyen çaresizlik katmanları.

"Sadece birkaç gün. Tüm istediğim bu."

Bu sözler söylendikten sonra sustuk. Alnımı alnına yasladım ve nefes aldık. Ellerim ensesine gitti, tırnaklarım derisinde yumuşak bir şekilde yukarı ve aşağı sürüklendi, tam da onun sevdiğini bildiğim şekilde. Yavaşça gevsemeye başladı, gergin kasları dokunuşum altında gevşedi.

"Senden uzak olmak canımı yakıyor Ayla. Bu acı verici."

Sözleri üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı ve akmayan gözyaşlarımı hızla sildi. "Üzgünüm."

"Ama üzülmeyi istemiyorum," diye sözünü hemen kesti. "Kızmakta ve incinmekte sonuna kadar hakkın var. Fena sıçtım. Şu an içinde bulunduğumuz bu karmaşa benim suçum. Bu yüzden anlıyorum. Başka bir adamın sana dokunduğunu görseydim, muhtemelen onu hiç düşünmeden öldürürdüm."

Onun sözleriyle, dün Viktor'un beni öptüğü sahneyi hatırladım. Alessio, Viktor'un bana dokunduğunu görünce çılgına dönmüştü.

"Yani seni suçlamıyorum Ayla," dedi. "Sana istediğin kadar zaman vereceğim. Lütfen çok uzun sürmesin . Uzun süre bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Alessio usulca itiraf etmeden önce duraksadı, sonraki sözleri nefesimi kesti. "Sana ihtiyacım var."

Benim de sana ihtiyacım var demek istedim.

"Tamam," dedim başımı tekrar omzuna koymadan önce. Alessio kollarını etrafıma doladı ve beni kendine yakın tuttu.

"Nerede yatacaksın?" İkimizin de içinde bulunduğu sessizliği aniden o bozdu.

"Odamda. Odamızda sana dokunmadan uyuyabileceğimi sanmıyorum. Aramızda herhangi bir mesafe olmasına dayanamam," diye cevapladım, onsuz uyuma düşüncesinden nefret ederek.

"Odamızda sensiz uyuyabileceğimi de sanmıyorum," diye itiraf etti, parmaklarıyla çıplak kollarımda rastgele desenler çizerek.

Başımı kaldırıp Alessio'ya baktım, bakışlarım onun soru soranını arıyordu. Açıklamama hazır olana kadar odamız boş kalacak. Hazır olduğunda yatak odamızda buluşuruz," diye açıkladı mavimsi gözleri beni esir alarak.

Kulağa mükemmel geliyordu. "Tamam," diye tekrar onayladım. Alessio bana küçük bir gülümseme yolladı ve hemen dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Alnımı alnına yasladım ve gözlerimi tekrar kapatıp kollarını etrafımda hissetmeme izin verdim. Bu anın kalbime girmesine izin verdim, onu orada sıkıca tuttum. Gitme zamanımın geldiğini bilerek sıcaklığını son bir kez içime çektim.

Birkaç dakika sonra arkama yaslandım ve Alessio'nun gözleri hüznle döndü. "Artık gitmeliyim," diye fısıldadım.

Alessio başını salladı ve ben de yavaşça kucağından indim. Kolları kucağına düştü ve vücudunu titreyen bir nefes terk etti, yüzünden ıstırap dolu bir ifade geçti.

Ona son bir bakış attıktan sonra uzaklaşmak için arkamı döndüm ama bileğimdeki bir tutuş beni durdurdu. Aşağıya baktığımda, Alessio'nun elinin

beni bırakmamak için bileğimi sardığını gördüm. Onunla tekrar yüz yüze geldiğimde, gözleri ışıktaki parlayarak ona baktı.

Ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan otoriter bir tavırla, "Fazla uzun sürme," diye emretti huysuzca. Sesi sertti, talepkardı ve açık bir uyarı içeriyordu.

Başımı sallamadan önce gülümsemeden edemedim.

Hala beni bırakmadı. Bu sefer sözlü olarak cevap verdim. "Tamam aşkım."

Sözlü cevabımdan memnun kaldığında, gitmeme izin verirken parmaklarını bileğimin etrafına doladı.

Arkamı dönüp gitmeden önce birkaç adım geri yürüdüm.

Odama girip kapıyı kapattım ve direkt yatağa girdim. Uyku hapımı içtikten sonra yumuşak yorganın altına gömüldüm ve gözlerimi kapattım.

Ama uyku beklediğim kadar hızlı gelmedi.

Bunun yerine tek düşünebildiğim Alessio'ydu.

Yorganın altında vücudum karıncalanıyor ve ısınıyordu. Alessio artık beni tutmuyor olsa da onu hala tenimde hissediyordum. Sanki beni damgalamış gibiydi, onun olduğumu anlamamı sağlıyordu .

Ve bunu inkar etmek yoktu.

Ben onundum .

Bölüm 15

"Ciddi misin?" Maddie odasına girip kapıyı arkasından çarparak çarparken homurdandı. Ses tonuyla başımı kaldırdım ve ona soru soran bir bakış atarak kitabımı koydum.

"Ha?" Diye sordum.

Üç lanet gün. Hayır, karala şunu, beş gün Ayla! Bu ne kadar sürecek?" Bana ters ters baktı. Ne hakkında konuştuğunu tam olarak biliyordum ve hayal kırıklığını dile getirdiğinde, suçluluk duygusuyla aşağı baktım.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum ve artık böyle devam edemez," diye haykırdı, gizleyemediği sabırsızlığı ses tonunda ve ifadesinde belli oluyordu.

İç çekerek başımı salladım. "Biliyorum-"

Ama konuşmama fırsat vermeden sözümü kesti. "Alessio neredeyse deliriyor. Yemek yemiyor ve hatta zar zor uyuyor. Onu gördün mü? Korkunç görünüyor! Ve öfkeyi unutmayalım. Aman Tanrım, düşüncesi bile titriyor. Herkese saldırıyor ve insanları sağa sola vurmakla tehdit ediyor. Bunu sadece bir kez itiraf edeceğim ama şu anda ondan ben bile korkuyorum." Durdu ve rantına devam etmeden önce hızlı bir nefes aldı.

"Onu hiç böyle görmemiştim. Ateş püskürten bir ejderha gibi ve herkes ona yaklaşmaktan korkuyor. Evinin her bir üyesi, Viktor ve Nikolay bile ondan uzak duruyor. Ve annem de. Bu bokla işimiz bitti ve hemen şimdi düzeltilmesini istiyoruz! Ve bunu yalnızca sen düzeltebilirsin," diye tersledi Maddie, parmağını bana saplayarak.

Son üç gün içinde onu tek gördüğüm gece piyano çaldığım zamandı. Ama o kadardı. Oynadıktan sonra kalkıp uzaklaştırdım.

Acı vericiydi ve içimde derin bir sızı bıraktı. Daha da kötüsü, bunun Alessio'yu da incittiğini biliyordum.

Maddie haklıydı. Bunu çok uzun süre saklamıştım. Sorun şu ki, onu çoktan affetmiştim ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ya da belki de söylemeye cesaretim yoktu. Her iki durumda da artık her şey benim omuzlarımdaydı ve ben de ondan af dilemek zorundaydım.

Ben bir şey söylemek için ağzımı açmadan, Maddie kollarını göğsünde kavuşturarak çok korkutucu görünmeye çalışarak devam etti. Ama bakışları bana odaklandığı için fazla çabalamasına gerek kalmadı.

Kızgınken korkuyordu.

"Sen de kendine zarar veriyorsun Ayla. Bu ikinize de zarar veriyor. Sen de doğru düzgün yemek yemiyorsun ve uykusuz olduğunu görebiliyorum. Bu koyu halkalar sana pek yakışmamış. Lütfen herkesin iyiliği için onu paçayı sıyırap zavallı adamın açıklamasına izin verir misiniz?"

Evet. Kesinlikle korkutucuydu.

Kollarımı da göğsümde kavuşturarak ona bir bakış attım. "Biliyorum."

Maddie alay etti ama sonra ifadesi yumuşadı. "Seni incittiğini biliyorum."

Başını sallayarak yüksek sesle konuşmadan önce alçak sesle bir şeyler mırıldandı. "İşte bu yüzden açıklamasına izin vermelisin ki ikiniz de bunu

birlikte çözebilirsiniz. Birbirinize ihtiyacınız var. Ayrıca onu çoktan affettiğini ama söylemeye korktuğunu da biliyorum. Sadece açıklamasına izin ver!"

"Bu arada sen kimin tarafındasın?" geri ateş ettim.

Maddie duraksadı, ağzı açıldı ama sonra tekrar kapattı. Ofladı ve dudaklarını somurtarak büktü. "Aylesio'nun yanında."

Aylessio? Ne?

Kaşlarını alaycı bir şekilde kıpırdatarak beklentiyle bana baktı.

Ayla ve Alessio. Aylessio . Bizim için gemisinin adı.

Farkına vardığımda bir kahkaha attım. Gerçekten pes etmiyordu.

"Gülme. Bu gemi batmıyor, beni duyuyor musun? Yelken açtı ve yelken açmaya devam edecek! Benim gözetimim altında batmıyor. Bana gözlerini kısıt ama ses tonu artık alaycı bir kıvraklığa bürünmüştü.

"Karıştırdım, değil mi?" Alessio'yu düşünerek sordum.

"Tam olarak değil. Sadece onunla konuşman ve bu yanlış anlaşılmayı düzeltmen gerekiyor, diye yanıtladı yanıma oturarak. "Neden böyle tepki verdiğini anlıyorum. Ben de aynı şeyi yapardım. Ama şimdi ikinizin de birbirinize açtığınız acıyı düzeltmenin zamanı geldi."

"Biliyorum. Onunla bu akşam konuşacağım," diye yanıtladım. Bu bozulan ilişkiyi onarmanın zamanı gelmişti. Alessio'ya onu affettiğimi söylemem ve karşılığında ondan af dilemem gerekiyordu.

Maddie yanımda rahat bir nefes aldı. Ah, Tanrıya şükür. Alessio'nun normal haline döndüğünden emin olun, lütfen. Şu an bizi korkutuyor. Yine de acısını senden başka herkesten çıkardığına seviniyorum."

Öfkesi bana yönelirse buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

Maddie omuz silkti ve ardından tatlı bir sesle beni cesaretlendirdi, "Git, adamını bul. Sana ihtiyacı var. Yeter ki ondan vazgeçme."

O haklı. Alessio her zaman herkes için savaşıyordu, benim için bile. Beni tutmak için savaştı. Karanlığımdan kurtulmak için mücadele etti ve benden asla vazgeçmedi. Ve şimdi onun için savaşma sırası bendeydi.

Maddie yataktan kalktı ve gülümsedi. "Bu arada, ben adamımı alacağım." Bana göz kırptı ve ardından odadan çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz hızla banyoya gittim. Yüzümü yıkadıktan sonra saçımı taradım ve açık bırakmaya karar verdim. Alessio'nun sevdiği gibi sırtımdan aşağı güzelce akıyordu.

Banyodan çıktım ama odanın ortasında Alessio'yu gördüğümde olduğum yerde kalakaldım. Yan dönmüş, yüzü duvara dönüktü.

Dün gecedен bile daha kötü görünüyordu. Kaba sakalı bir santim daha uzamıştı ve günlerdir tıraş olmadığı belliydi. Takım elbisesi sanki içinde

uyumuş gibi kırış kırıştı. Dudaklarının kenarı kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrıldı.

Tamamen yıpranmış görünse de Alessio benim için hâlâ en yakışıklı erkekti.

Yüzünü bana döndüğünde düşüncelerim bölündü. Yüz ifadesindeki değişikliği gördüğümde gözlerim kocaman açıldı. Alessio kollarını göğsünde kavuşturdu; Bana dik dik bakarken bacakları omuz genişliğindeydi.

Bana o kadar sert bakıyordu ki neredeyse geri adım atacaktım.

"Alessio..." diye başladım ama sözümü kesti.

"Bunu artık yapmıyorum."

Oh hayır. Lütfen hayır. Bizi tamir edilemeyecek şekilde kırdım mı?

[illegible]

Açıklamak için elimi kaldırdım ama göğsünden derin, kızgın bir hırıltı çıkınca ağzım birden kapandı.

Maddie bir konuda yanılmıştı.

Alessio bu sefer kesinlikle öfkesini benden çıkarıyordu.

"Sana fazla beklemeyeceğimi söylemiştim. Ben sabırlı bir adam değilim Ayla, dedi Alessio alçak, ölümcül bir sesle.

"Alessio, lütfen..." diye mırıldandım titrek bir sesle.

O ileri doğru yürürken ben geri çekildim ama sonra duvara çarptım. Kahretsin, duvar hep yoluma çıktı. Her seferinde.

Alessio bana kızgın mavi gözlerle bakarken çenesini kaldırdı. Göğsüm acı verici bir şekilde sıkıştı ve onun delici, yoğun bakışları altında gergin bir şekilde yutkundum.

"Ben de gelip seninle konuşmak üzereydim," diye açıklamaya çalıştım, bunun onu biraz olsun sakinleştireceğini umarak.

Ama olmadı.

"Gerçekten mi?" Tükürdü.

Gözlerimle ona yalvararak sessizce başımı salladım.

Alessio beni duvara köşeye sıkıştırırken bedenimden birkaç santim ötede durdu.

"Gerçekten," diye mırıldandım.

"Çok uzun sürmeyeceğini söylediğini sanıyordum," diye tısladı kulaklarıma. Kalbim onun sözleriyle daha hızlı atıyordu ve titreyen elimi göğsüne koyarak onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Kötü hareket. Sadece onu daha çok kızdırdı.

Parmağı bileğimi sardı ve uyarı anlamında sıktı. "Beni sinama Ayla," diye alçak sesle homurdandı.

"Beni incittin ve zamana ihtiyacım vardı," diye tersledim aniden.

Başka bir kötü hareket. Bu sefer öfkeliydi.

Alessio başını yana eğdi ve bana baktı, gözleri beni tartıyordu.

Vücudu benimkine yapışana kadar ileri adım attı. Elleri belime dolandı, parmakları kalçalarımına saplandı. "Benden korktuğun zaman bu çok daha kolaydı," diye karşılık verdi.

Gözlerim büyüdü ve nefesim kesildi. Tutuşuna karşı mücadele ederken, mavi gözlerinin şiddetli bir yoğunlukla çatırdadığını gördüm.

Alessio beni duvardan uzaklaştırdı ve dudaklarının köşesinin küçük bir sırtıyla yukarı kalktığını gördüm. Bu yeterince uyarı olmalıydı.

"Artık bunu benim yöntemimle yapıyoruz, kedicik," dedi huysuzca, sesi derin ve alçaktı.

Ama düşünenecek vaktim yoktu.

Bir saniye içinde kendimi onun omuzlarının üzerinde baş aşağı sallanırken buldum.

"Alessio, bırak beni," dedim, tutuşuna karşı mücadele ederek. Alessio dinlemedi. Bunun yerine, odadan çıktı ve merdivenlere giden koridorda yürüdü.

Alessio! Yapma!" tersledim "Beni boşver."

Sırtımda bir tokat hissettiğimde gözlerim irileşti ve ağzım kapandı. Az önce bana şaplak mı attı?

Alessio'nun omzundaki pozisyonumdan oturma odasında duran Viktor, Nikolay, Maddie ve Lena'nın yüzlerinde kocaman gülümsemelerle bize baktıklarını gördüm.

Nikolay pek gülmüyordu. Dudakları sadece küçük, zar zor bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Maddie ve Lena'nın yüzlerinde kocaman gülümsemeler varken Viktor sırıtıyordu. Maddie kendisiyle son derece gururlu görünüyordu ve bana kaşlarını kaldırdı.

Bunu gördüklerine inanamadım.

Karşılığında Alessio'nun poposunu çimdikledim ve bu da kıcıma bir tokat daha yememe sebep oldu. Tokatladığı yer canını yakmasa da biraz yaktı. Seğirdim ve tutuşuna karşı mücadele ettim.

Bu bana bir şaplak daha kazandırdı. Ve başka. Aslında dört. Her popo yanağında iki tane. Sert ve hızlı bir şekilde aşağı indiler ve beni suskun bıraktılar.

"O güzel kıcını yüzüme doğru oynatman işine yaramıyor kedicik. Bu yüzden hareket etmeyi bırakmanı öneririm. Ya da değil. Mücadele etmeye devam edebilirsiniz. Şu anda beni gerçekten zorlaştırıyor.

Bunu herkesin önünde söylediği için tamamen utanmış ve şok olmuş hissederek gözlerimi kapattım ve Alessio'nun omuzlarına gevşek bir şekilde uzanarak hareket etmeyi bıraktım.

İstedğimden çok daha uzun süre baş aşağı sallanıyordum ve o merdivenlerden çıkarken başım ağırlaşmaya başladı. Odamıza doğru yol aldı ve içeri girdi, arkasından kapıyı tekmeleyerek kapattı ve yatağımıza doğru yürüdü.

Beni üzerine fırlattı ve ben de şiltenin üzerinde zıpladım. Gözlerimi açtığımda, Alessio üzerime tırmandığında şok içinde ağzım açık kaldı. Dizlerini kalçalarımın iki yanına koyarak beni hareketsiz tuttu.

Kalbim tekrar hızlı atmadan önce bir saniyeliğine duracak kadar kekeledi.

"Alessio... dinle..."

"Kapa çeneni."

Dudakları benimkileri buldu ve beni susturmayı başardı. Sahiplenircesine dudaklarımı tuttu ve beni nefes nefese öptü.

Ah evet, kesinlikle beni susturdu. Beni nasıl susturacağını çok iyi biliyordu.

O uzaklaşırken, ellerimi hareket ettirmeye çalıştım ve kapana kısılmış olduklarını fark ettim. Alessio beni öperken kollarımı başımın üzerine kaldırmıştı ve şimdi beni tutsak ediyordu.

Tamamen hareketsizdim ve bedeninin altında Alessio'nun insafına kalmıştım.

Bir dahaki sefere konuştuğunda dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Bu sefer ben konuşacağım ve sen dinleyeceksin. Tek kelime etme kedicik. Konuşmam bitene kadar olmaz."

Bölüm 16

Alessio öpücüğüyle beni nefessiz bırakmış ve tamamen sersemletmişti ve şimdi sözleri kalbimi hoplattı. Vücudum onun altında eridi ve onun öfkeli ama acı dolu gözlerine baktım. Korkmalıydım ama korkmuyordum. Alessio'dan değil.

Bana kızmış olabilirdi ama yine de nazikti. Öfkeyle aşağı bakarken bile parmakları nazikçe ve yumuşak bir şekilde yanağımı okşuyordu. Alessio bunu neredeyse farkında olmadan, sanki bana dokunması, beni hissetmesi gerekiyormuş gibi yapıyordu.

Birkaç saniye birbirimize baktık, Alessio birdenbire söyleyecek söz bulamamış gibi göründü. Gözlerindeki öfke, dile getirilmeyen duygularla yumuşayana kadar yavaş yavaş kayboldu. Hâlâ ellerimi başımın üzerinde ve bedenimi onunkinin altında tutsak halde, alınlarımız yumuşak bir şekilde birbirine değene kadar yavaşça eğildi.

"Sana bir hikaye anlatacağım," dedi.

Kafam karışmıştı, ona sadece gözlerimi kırıştırdım. Bir hikaye? Bu yüzden mi beni buraya bir hikaye için sürükledi?

"Alessio..." diye başladım, onun altında çabalayarak, beni bırakacağını umarak vücudumu büktüm.

Ama yapmadı. Bunun yerine, üzerimdeki tutuşu sıkılaştı ve bakışları geri döndü.

"Hareket etmeyi bırak ve dinle. Tek kelime etme Ayla."

İç çekerek gevşekçe uzandım ve onun hikayesine başlamasını bekledim. Aslında ne söyleyeceğini merak ediyordum. Bu yüzden onun hikayesini dinleyecektim.

Ve sonra onu affettiğimi bilmesini sağladım.

Alessio bakışlarını tekrar kaybetti ve dudakları tüy gibi hafif bir öpücükle burnumun ucuna dokundu. "Bir zamanlar mavi gözlü ve güzel uzun siyah saçlı bir kadın varmış. O çok güzeldi ve gelmiş geçmiş en nazik insandı. Gülümsemeleri ve kahkahaları bulaşıcıydı. Bir adam onu gördü, o da onu gördü. İlk görüşte aşktı, dediler. Birbirlerine geri dönülmez bir şekilde aşık oldular."

Bir aşk hikayesi? Her zamankinden daha kafam karışmış halde sessizce dinledim, kalbim biraz daha hızlandı.

"Bir oğulları oldu." Alessio durakladı ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "O onun tatlı nazik oğluydu." Sesi son sözcüklerde çatladı, parmakları bileklerine dolandı. "Mutlu bir aileydiler."

Bedenim gerginlikle kasıldı. Bunun mutlu bitmeyeceğine dair bir his vardı.

"Adam her zaman karısına Melek derdi . Küçük çocuk nedenini merak etti. Bu yüzden ona Meleklerin ne olduğunu ve neden Melek olduğunu anlattılar.

Melek.

Uyu, Melek. sana göz kulak olacağım

Aniden kafamda bir anı canlandı. Bulanıktı, ses kafamın içinde zar zor bir fısıltıydı ama duydum. Alessio'nun sesi, bir kez kulağıma fısıldadı.

Uyu, Melek. sana göz kulak olacağım

Alessio konuşmaya devam ettiği için tepki verme fırsatım bile olmadı. "Baba, bir Meleğin tatlı, kibar, şefkatli, sakın ve yumuşak biri olduğunu söyledi. Gezegendeki en güzel kadın. Her yönden harika olan biri. Melek, odaya girdiğinde kalbinizin daha hızlı atmasını sağlayan kızdır. Nereye gidersen git ihtiyacın olacak kız. Daha iyi olmayı istemeni sağlayan kız. Angel, senin kayan olan biri. Tüm kalbinle sevdiğin kişi. Kendini onsuz yaşayamayacağın kişi."

Alışmış gibi yanıtı neredeyse tekdüzeydi. Sanki bu uzun zamandır kafasının içinde dolaşıyordu ve bunu ezbere biliyordu.

Ve Angel'in tanımı olan bu hikayeyi, Alessio'nun ezbere bildiğini hissettim.

Sesinin kelimelerin üzerine hafifçe çatlamasından ve kaslarının gerginlikten sımsıkı kenetlenmesinden, bu hikâyenin herhangi bir hikâye olmadığını biliyordum.

"Ayrıca meleğini bulursan onu asla bırakma dediler. Çünkü onsuz sonsuza kadar eksik kalacaksın. Sesi biraz yumuşamıştı, artık bir fısıltıdan biraz daha yüksekti. Bileğimdeki parmakları artık sıkı değildi, bu yüzden tepkisini görmek için ellerimi biraz büküm.

Ellerimi elinden kurtarmak için çabalamak yerine omuzlarına gitti. Onu tutarken parmaklarım etrafını sardı. Alessio rahatlayarak titrediğinde, ona tutunduğum için pişman olmadım.

Bedenim ona sesleniyordu; Tutunma ve tutulma ihtiyacı, reddedilmesi imkansız bir ihtiyaçtı. Yani savaşmadım. Bana hikayesini anlatmaya devam ederken bu kırık adama teslim oldum ve ona tutundum.

"Küçük çocuk açıklamadan memnun kaldı ve annesinin Meleği olduğuna inanmaya kararlı olmasına rağmen bir gün Meleğiyle tanışmak için sabırsızlanıyordu." Son birkaç kelimeyi söylediğinde dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Gülümsemesini kaybettiğinde ve yüzü bir acı dalgasıyla buruştuğunda, kalbim acı verici bir şekilde hızla çarpan bir atışla yeniden çalışmaya başlamadan önce durdu. Alessio'yu daha sıkı tuttum, parmaklarım usulca omuzlarını okşadı. Ona her türlü rahatlığı sunmak istedim.

"Ama sonra annesi öldü. Yavaş, acılı bir ölüm. Herkesin, özellikle de küçük çocuğun kalbini kıran acımasız bir ölüm."

Sert bir nefes aldım ve biliyordum...biliyordum...bu bir hikaye değildi. Gerçektir.

"Tek hissettiği karanlık ve acıydı. Gözleri kör olmuştu ama yıllar geçtikçe uyuşmayı öğrendi. Hissetmek değil. Karanlığa dönüştü. O bir canavar oldu." Alessio duraksadı ve ardından bana küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Soğuk. Acımasız. Kalpsiz. Kibirli. Katil. sevimsiz. Küçük çocuğun şimdiye kadar kullandığı tüm sözler bunlar. Herkes tarafından saygı duyulur ve korkulur. Ne sevebilir ne de sevebilir."

Gözlerim bir an acıyla sınıksız kapandığında irkildim. Bu sözler, onu incitmek için Alessio'ya savurduğum sözlerin aynısıydı.

Meleğine bulma umudunu yitirdi . Bunun aptalca bir fikir olduğunu düşündü. Meleklerle inanmayı reddetti çünkü bir canavarın asla bir Meleği olamayacağına inanıyordu. Ve o bir canavardı." Sesi alçak ve huysuzdu, neredeyse acı çekiyordu.

Konuşurken bana dokunmayı bir kez bile bırakmadı. Ve onu asla bırakmadım.

"Alessio, hayır." Başımı iki yana salladım, onun acı dolu öyküsünü durdurmaya çalıştım.

Ama bir kez başladıktan sonra onu durdurmak imkansızdı. Yavaşça yanaklarımı okşamaya devam etti.

Ama sonra yatağının altında saklanan kırık bir kız bulunca her şey değişti. Pisti ve ondan çok korkuyordu. Ama anında onun tarafından çekildi. Onda onu çağıran ve ona... hissettiren bir şeyler vardı. Bundan nefret ediyordu. Hissetme fikrinden nefret ediyordu. Daha fazla itemeyecek duruma gelene kadar itti. Artık gerçeği inkar edemezdi."

Konuşurken burnumun ucuna bir öpücük daha kondurdu ve sonra yine nefesimi keserek anlatmaya devam etti. Gözlerimden yaşlar fışkırdı ve tek bir damla köşeden aşağı kayd ve ıslak bir iz bırakarak saçlarımda kayboldu.

"En tatlı, en nazik ve çok nazikti. O kadar güzeldi ki gözlerini ondan alamıyordu. İçte ve dışta güzelliğin gerçek tanımıydı. O nefret iken o aşktı. O sevilmezken nazikti. O soğukkanlılıkla öldürürken tatlı ve nazikti ve pişmanlık duymadı. O karanlıkken o aydınlıktı. Meleğini bulduğunu anladı . Artık inkar

edemezdi. Çünkü ona ihtiyacı vardı. Onsuz yaşayamazdı. Onun içinde olmadığı bir dünya hayal etmek istemiyordu."

Alessio, sanki en uzun süre gibi gelen bir süre boyunca duraksadı ve kelimeleri etrafımızda asılı bırakarak gözlerimizi birbirine kenetledi. Birlikte nefes aldık, kalplerimiz uyum içinde atıyordu.

Gözümden bir damla daha yaş aktı ve yanağımdan aşağı aktı. Alessio onu dudaklarıyla çabucak yakaladı ve öperek uzaklaştırdı. Yüzüme bir başkası düştüğünde, o da aynı şeyi yaptı. Gözlerimi kapatarak hıçkırıklarımı geri çektim.

Alessio kulağıma, O küçük çocuk bendim, Ayla, diye fısıldadı, nefesi beni orada gıdıklıyordu. "Ve yatağının altında bulduğu kırık dökük kız, Meleği, o sensin. Sen benim meleğimsin."

"Ben..." diye başladım ama hemen ağzımı kapattım. ne diyeceğimi bilemedim İtirafı bende gerçekten karışık duygular bırakmıştı.

Sanki yüzüyormuşum gibi hafif hissettim. Kalbim bir sinek kuşunun kanatları kadar hızlı atıyordu ve tıpkı bir sinek kuşu gibi uğulduyordu. Mutlulukla ve çok fazla... aşkla şarkı söyledi. Saf bir sevinçle doldum.

Alessio'nun dudakları yanaklarımda oyalandı ve ardından hafifçe geri çekilip güzel mavi gözleriyle bana baktı. İfadesi yumuşak ama kararlıydı. "Haklısın. Sasha'ya dokundum.

Gözyaşlarımı sildim, parmaklarım acıyla omuzlarına saplandı. İrkilmedi, beklediğimden değil.

Tavrımdaki değişikliği anında fark etti. Yanaklarımı tekrar okşayarak beni sakinleştirdi. "Ona dokundum ama öpmedim. Ona dokundum ama onu becermedim. Sasha ile hiçbir şey yapmadım.

Ona sadece gözlerimi kırıştırdım, kafam karışmıştı ve biraz şaşkın hissediyordum. "Açık sözlü ve dürüst olacağım. Evet, onu becermeye çok yaklaşmışım. Evet, donunu yırttım ve masamın üzerine eğdirdim ama hayır, onu becermedim. Yapamadım Ayla. Tek düşünebildiğim sendin. Sen. Her dakika. Piyano çalıp dereye doğru yürürken tek görebildiğim gözlerin, güzel gülümsemen, dingin ifadendi. Tek duyabildiğim senin kahkahan ve tatlı sesindi."

Alessio sert, derin bir nefes aldı ve ardından yorgun bir iç çekişle bıraktı. İfadesi bitkindi, sesi belirsizlikle doluydu ve o kadar çok kederle doluydu ki kalbim ağrıyordu. Onun acısı için acıyordu. "Çıldırılmışım. Babamda ve her şeyde. Hislerim. Senin için zayıflığım. Ve ben çok korkmuştum. Annem, babam onu sevdiği için öldü. Şeytanların dünyasında yaşayan bir melek ve sonunda bu yüzden öldürüldü. Seni de kaybedeceğim diye çok korkuyorum. Seni kaybetme düşüncesi bile beni deli ediyor."

"Ben Sasha ile hiçbir şey yapmadım," dedi tekrar, gözleriyle ona inanmamı isterken sesi neredeyse gaddarlıkla doluydu. Gerçeği görmem için bana yalvardılar. "Bana inandığını söyle Ayla."

Ellerim omuzlarından ayrıldı ama geri çekilmek yerine yanaklarını avuçladım. "Sana inanıyorum," diye fısıldadım.

Gerçekten yaptım. Sözleri ve yüzü dürüstlüğü anlatıyordu. İnanmam için oradaydı. Sasha'ya dokunmadığını söylediğinde içim bir kez bile şüpheyile dolmadı. Daha önce şüphelerim varsa, şimdi silindi.

"Sana inanıyorum, Alessio," dedim tekrar, parmaklarımı hafifçe yanaklarına bastırarak. Alessio üstümde rahatlayarak ürperdi, nihayet kollarımda gevşediğinde gözleri kapandı.

Ben onu yatıştırırken birkaç saniye öyle kaldık. Gözlerini tekrar açtığında, bu sefer mavimsi küreler yoğun bir şekilde parlıyordu. "Plan, hain olup olmadığını öğrenmek için sana yaklaşmaktı," diye söze başladı.

Titreyerek bırakmaya başladım ama hızla ellerimi kavradı ve sıkıca yanaklarına bastırdı.

"Ama bu sadece bir bahaneydi," diye hemen ekledi. "Sana yaklaşmak için bunu bir bahane olarak kullanıyordum. Seni ilk gördüğüm andan itibaren içimde sana yakın olma dürtüsü vardı. Seni tutmak için. Ama bu bir zayıflık gösterisiydi. Bu yüzden sana yaklaşmak için her türlü bahaneyi bulmaya çalıştım. Plan yapıldığı gün sona erdi çünkü ne olursa olsun kendime yalan söyleyemezdim. Kendime bunun herkesin güvenliği için yapmam gerektiğini söyleyip durdum ama içten içe bunu kendim için yaptığımı biliyordum. En başından beri sana ihtiyacım vardı." Onun gözlerine baktı.

"Her şeyi batırdım," diye soludu Alessio üzgün bir şekilde. "Yaptığımı biliyorum ama senden beni affetmeni istiyorum. Bana kendimi kanıtlamam için bir şans daha vermek için. Lütfen tekrar kalbine girmeme izin ver. Bana bu şans verirken bir daha gitmene asla izin vermem. Seni bir daha asla kırmayacağım."

Durdu ve aynı yumuşak sesle devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Asla hak ettiğin adam olmayacağım ama ihtiyacın olan adam olacağım. Seni güldüren ve gülümseten adam olacağım, tüm kabuslarını uzaklaştıran, sana güneydin ve iyi geceler öpücüğü veren ve arada bir sürü öpücük bırakan. Ben senin kurtarıcın olacağım. Şimdi ve hayatımın geri kalanında."

İtirafı üzerine gözlerimden yaşlar fışkırdı ve ona titrek bir şekilde gülümседim. "Kesinlikle kelimelerle bir ilişkiniz var," diye yanıtladım.

Alessio küçük bir kahkaha attı ve başını iki yana salladı, dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Sadece senin için, Melek."

Bana Melek dediğinde gözlerim genişledi , gözyaşları ben onları durduramadan akıyordu. Alessio gözyaşlarını silerken, "Beni ağlatıyorsun," diye mırıldandım.

"Mutluluk gözyaşları mı bunlar?" diye sordu, biraz kararsız görünerek.

Başımı salladım, suskundum ve bana nefes kesici gülümsemelerinden birini hediye etti. "İyi. Bundan sonra akıtacağın tek gözyaşı mutluluk gözyaşları olacak."

"Tatlısın."

Alessio, itirafım karşısında gücenmiş göründü ve bana sahte bir bakış attı. Dayanamayıp güldüm. Görünüşe göre Mafya Patronu gerçekten tatlı olmasına rağmen kendisine tatlı denilmesinden hoşlanmıyordu .

"Ben bir katilim Ayla. Kesinlikle tatlı değil, dedi gözlerimin içine bakarak.

Gülümseyerek eğildim ve onun bana yaptığı gibi burnuna bir öpücük kondurdum. "Dışarıda bir katil, dediğin gibi bir canavar olabilirsin ama burada," elimi kalbine bastırdım, "burada çok tatlısın. Benim için tatlısın."

Alessio'dan nefes kesici bir gülümseme daha. Bu sefer gülümsemesi yüzünü ve gözlerini öyle bir mutlulukla aydınlattı ki kalbim sızladı... iyi anlamda. Titredi ve ben onun kucağında eridim.

Sonunda, daha önce gördüğüm acı artık yoktu. Umutlu görünüyordu.

Alessio derin bir nefes alarak devam etti. "Seninleyken, sonunda nefes alabildiğimi hissediyorum. Uzun zamandır karanlıkta yaşıyorum ama sen bana ışık ve huzur getiriyorsun. Beni güldürüyorsun ve gülümsetiyorsun, bu çok uzun zamandır yapmadığım bir şey. Senden uzaktayken kendimi boşlukta hissediyorum, sanki kendimden bir parçamı kaçırmışım gibi. Sensiz olmayı hiç istemiyorum, Angel. Hayatta kalacağımı sanmıyorum. Seninleyken, dünyanın kralıymışım gibi hissediyorum. Sen yanımdayken her şeyi başarabilirim. Senin benim zayıflığım olduğuna inanırdım. Sen. Sen her zaman benim zayıflığım olacaksın ama aynı zamanda benim gücümsün."

Vay canına. Vay. İtirafıyla boğazım düğümlendi, ta ki nefes almak imkansız hale gelene kadar. Alessio, diye mırıldandım, dudaklarımda sürekli bir gülümseme vardı.

"Aşkın ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı Alessio, en hafif öpücükle dudaklarını benimkilere değdirerek. "Ama sana karşı hissettiğim şey aşksa, öyle olsun."

"Aşkın ne olduğunu ben de bilmiyorum," diye itiraf ettim, parmaklarımı yavaşça yanaklarında ve sonra dudaklarında gezdirerek.

Alessio beni kırmaya korkuyormuş gibi en ufak bir baskıyla tekrar dudaklarımdan öptü ve gülümsedi. "O zaman birlikte öğreneceğiz, Angel."

melek _ Alessio'nun bana öyle demesinden hiç bıkaçağımı düşünmemiştim.

"Bana bir kez Melek demiştin. Kriz geçirdiğimde," diye mırıldandım.

Alessio gülümsedi. "Evet. Senin benim meleğim olduğunu her zaman biliyordum ama bunu kabul edemeyecek kadar inatçıydım.

Artık inatçı olup olmaması önemli değildi.

"Sen benim meleğimsin."

Evet bendim. Ben onundum . Ben onun meleğiydim.

Ve o benimdi. Benim Adamım. Benim canavarım. O her kimse, katil ya da yanımdaki tatlı adam olsun, onu kabul ettim.

Gözlerimi kapatarak, Alessio'yu hissederek, dokunuşunun ve sesinin tadını çıkararak duyularımın hakim olmasına izin verdim. O olmadan yaşayamam. Bu güzel kırık adam bana kalbini vermişti ve ben de karşılığında benimkini onun avuçlarına koymuştum.

Biz iki kırık kalptik. Bir bütün oluşturan iki kırık yarım.

"Sana her şeyin mükemmel olacağına dair söz veremem." Alessio'nun sesiyle gözlerim açıldı ve devam etmesini bekledim. "Hayatım mükemmel değil. Dünya berbat ve tehlikeli. Hayat pembe olmayacak. Ama elimden geldiğince mükemmel yapacağıma söz verebilirim. Tek bildiğim sana ihtiyacım olduğu. Bu beni bencil bir adam yapıyor Ayla. Gitmene izin vermeliyim. Bensiz daha iyi durumda olursun ama konu sana gelince bencil biriyim."

Onu susturmak için parmaklarım dudaklarına gitti. "Sorun değil. Tüm duymaya ihtiyacım olan buydu, Alessio. Ben de sensiz yaşayamam. Bu benim için yeterli. Gereğinden fazla. Başka bir şeye ihtiyacım veya isteğim yok. Ben sadece seni istiyorum . "

Ben başka bir şey söyleyemeden Alessio beni göğsüne bastırdı ve sınıksız sarıldı. Kaburgalarım kırılacak gibiydi. "Nefes alamıyorum," diye ciyakladım ama yine de kollarımı ona doladım ve sarılmaya aynı şiddetle karşılık verdim.

Alnımın üstünü öptü, dudakları orada kaldı. "Sen benim meleğimsin."

İşte oradaydı. Yine o sözler.

Memnuniyetle iç çektim. Seni seviyorum ihtiyaç vardı. Biz bundan daha fazlasıydık. Alessio'nun bana fısıldadığı kelimeler, o yaygın üç kelimedenden daha fazlasını ifade ediyordu.

benim meleğimsin Bunlar daha fazla güce sahipti.

"Ve sen bana huzuru getiren adamsın." Kelimeleri çok yumuşak bir şekilde fısıldadım. "Kalbimi kanat çırpıtan, midemi keleklerle dolduran adam. Senden sadece bir bakış, basit bir kelime, sadece bir tatlı öpücük veya bir yumuşak okşama, beni en mutlu kadın yapmaya yeter. Sen benim gücünsün, Alessio."

Kolları etrafımı sardı ve gülümsedim. Ah evet, sözlerim onun üzerinde, onun sözlerinin benim üzerimde yaptığı etkinin aynısını yaptı.

Alessio az konuşan bir adamdı ama yine de bana çok şey anlatabiliyordu. Keşke söyleyecek daha çok şeyim olsaydı. Kalbimin ne olduğunu... gerçekten ne hissettiğimi göstermek için daha fazla kelimeye sahip olmayı diledim. Ama yapmadım.

Ona göstermeyi tercih ederim. Dudaklarını benimkilere yaklaştırarak onu öptüm. Yumuşakça ve nazıkçe. Öpücük hızlı ya da sert değildi. Tatlı ve yavaştı. Zamanımızı harcadık, dudaklarımız senkronize hareket etti ve birbirimizin tadını çıkardık. Alessio öpücüğü yönetmeme izin verdi. Daha fazlası için zorlamadı. Onu öpmeme izin verdi . Ben de en uzun süre yaptım.

Dillerimiz yavaş, tatlı bir sevgiyle birleşti. Nefesimiz kesilene kadar öpüştük. Ayrıldığımızda, kalbim eski haline dönmüş gibi hissetti. Alessio'nun bana attığı bakıştan onun da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordum.

Öpücükten dudaklarım hala titriyordu. Onu hala orada hissedebiliyordum ve dudaklarıma hülyalı bir gülümseme yayıldı.

"Sen hayatıma girmeden önce seni hayal ettim. Hala küçük bir çocukken, seni hayal ettim. Siyah saçlar ve yeşil gözler, güzel bir gülümsemeyle," dedi Alessio huysuzca, sesi duygulardan gergindi.

Ben kekeledim, o gülümsedi. Sen her zaman benim için yaratılmışsın Ayla.

"Ben ... idim." Başımla onayladım. "Keşke seni daha önce bulsaydım, Alessio. O zaman beni bu kadar uzun süre beklemene gerek kalmazdı.

"Önemli değil. Şimdi beni buldun ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Beni asla bırakmanı istemiyorum. Denemiş olsan bile, sadece geri geleceğim," diye dalga geçtim, ama söylenen sözler gerçeği yansıtıyordu.

"İyi." Bu sefer dudaklarımı ısıran Alessio oldu.

Öpücük eskisi kadar tatlı değildi. Beni yedi. Beni deli gibi öptü. Eşini özleyen bir hayvan gibi. Dudaklarımı derinden ve sahiplenici bir şekilde aldı. Alessio beni sahip olduğu her şeyle öptü.

Dili dudaklarımın arasından geçip çılgınca bir çaresizlikle beni öptü. Dudaklarına doğru inledim, ellerimi saçlarına götürdüm, parmaklarımı sıktım. Alt dudağımı ısırdı ve ben de daha fazlasını talep ederek öpücüğüne daha çok eğildim.

Geri çekildiğinde, çarpan kalbinin benimkine karşı olduğunu hissedebiliyordum. Alessio, şehvet orada şiddetli bir yoğunlukla parlarsa da, yumuşak gözlerle bana baktı. Onun için beklentiyle titredim.

"Beni affeder misin?" diye sordu, sesi arzuyla pürüzlüydü.

Gülümseyerek parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve tırnaklarımı tam onun sevdiği şekilde ensesinde hafifçe sıyırdım. "Evet. Sen beni buraya

sürüklemeyen önce ben seni çoktan affetmiştim. Aslında seninle konuşmaya geliyordum ama sen beni yendin."

"Evet?" diye sordu, gözleri yüzümde gezindi ve ardından onaylamak için derin derin benimkilere baktı.

"Evet, Alessio," başımı salladım. "Seni affediyorum."

Sonra dudakları tekrar benimkilere çarptı. Bana sert, morarıcı bir öpücük vererek beni nefessiz bıraktı. O uzaklaşınca biraz kıkırdadım. Ayırık kalçalarımın arasında sertliğini hissedebiliyordum.

tahrik oldum Ona ihtiyacım vardı. Onu affettim.

"Seni affediyorum ama Sasha'ya dokunduğun için hâlâ biraz kızgınım," diye mırıldandım, dudakları tekrar benimkilere doğru inmeye başladığında.

Alessio dondu, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Biliyorum," diye mırıldandı.

Ve sonra oradaydı. Çok sevdiğim o gülüş. Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve inlememi bastırmak zorunda kaldım.

Başka bir şey söyleyemeden, beni hızla yuvarladı ve benden şok bir nefes aldı. Alessio sırtüstü uzandı, ben ona binerken, başı yastığının üzerinde, dizlerimi kalçalarının iki yanında.

Alessio, hafifçe yukarı doğru itip kalçalarını benimkine doğru yuvarlamadan önce mükemmel sırtışıyla bana hediye etti. Sert aleti bana bastırduğunda bu kez dudaklarımdan utanmadan bir inilti kaçtı.

"Biliyorum," dedi tekrar.

Ve sonra kalçalarını bir kez daha yuvarladı.

Benimle alay etti, sert uzunluğu örtülü kasığıma lezzetli bir şekilde sürtündü. Pantolonuna ve külotuma rağmen onu hissettim. Sert, sıcak ve hazır.

Alessio huysuzca, "Bana istediğin cezayı verebilirsin," diye yanıtladı. Buğulu gözlerle ona baktım ve bana göz kırptı ve öneride bulunmak için tek kaşını kaldırdı.

Alessio elbisemin eteğini yavaşça yukarı kaldırdı, parmakları çıplak kalçalarımın üzerinde geziniyordu. Alaycı dokunuşuyla beni deli ediyordu. Sonunda ne demek istediğini anladığımda küçük bir kahkaha attım.

O imkansızdı. Doyumsuz.

Mırıldandım, kalçalarıma geçici bir hareket verdim. Alessio inledi, hafifçe yukarı doğru eğildi. Ellerim aramıza girdi ve pantolonunun arasından onu kavradım.

"Siktir," diye tısladı.

Onu hafifçe sıktım ve karşılığında onunla dalga geçtim. Avucuma bastırırken sertliğini ve sertliğini hissedince neredeyse bir inilti daha

ıkaracaktım. Onu pantolonunun üzerinden ovuşturdum, puslu gözlerim şehvetli gzlerindeydi.

Herhangi bir ceza var mı? İstediğim herhangi bir şey?" diye sordum, alaycı dokunuşlarıma devam ederek.

"Evet," diye inledi. "Herhangi bir şey."

Yüzüm onunkinden birkaç santim yukarıda, dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar öne doğru eğilerek fısıldadım, sesim boğuk çıkmıştı. "Herhangi bir şey?"

"Bir şey, kedicik," diye hemen kabul etti, kalçasını tekrar yukarı doğru yuvarlayarak avucuma bastırdı.

Gülümseyerek dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum ve sonra geriye yaslandım. Aletini bırakarak tek kaşımı kaldırdım.

"İyi. Bana  gün boyunca dokunamazsın."

Alessio'nun gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı şokla açıldı. "Ne?" diye kekeledi. O beni durduramadan onu ittim ve hızla yataktan kalktım.

Doğruldu, hâlâ bana şaşkın şaşkın bakıyordu. "Beni duydun. Bana  gün boyunca dokunamazsın."

"Hayır," diye çıkıştı Alessio. "Bunu yapmıyoruz. Bir hafta senden uzak durmak, sana dokunmamak. Ve şimdi  gün daha mı? Hayır. Yol."

"Evet," diye cevapladım sakince. "Bu senin cezan."

Elini yüzünü ovuşturarak hayal kırıklığıyla homurdandı. "Aklımda başka bir ceza türü vardı."

Ah evet, kesinlikle yaptı. Ben de aldırmazdım ama bu sefer onu kızdırma sırası bendeydi. tadını ıkaracaktım.

Alessio sırtımdan önce birkaç saniye boş boş bana baktı, gözleri tekrar şehvetle karardı. "Kedicik," dedi boğuk bir sesle.

Oh hayır. Hayır. Ne yaptığını biliyordum.

Yataktan kalkıp bir adım uzaklaşınca bana doğru yaklaştı. "Hayır, Alessio."

"Beni istediğini biliyorum," diye devam etti, eli kendi fincanına gitti. Hala sertti.

Başım beladaydı. Onu inkar edemezdim, özellikle de böyleyken.

Elimi uzatıp ters ters bakmaya çalıştım ama şimdiden ıslandığını hissedebiliyordum. Ah! Kendine gel Ayla.

"HAYIR. Kal," diye emrettim.

Durdu, başını iki yana salladı. "Ben köpek değilim Ayla."

"Senin seksi sesin ve son derece lezzetli, güzel vücudun bu sefer bende işe yaramayacak," diye mırıldandım. Alçak olmasını kastetmiştim ama o kelimeleri duydu.

Kendimi tokatlamak istediğim için Alessio alçak sesle kıkırdadığında ona dik dik baktım. "Hmm...Demek günahkar bir şekilde lezzetli, güzel vücudumu beğendin?"

Gözlerimi devirerek kollarımı kavuşturdum. "Yapma."

Alessio önümde durana kadar bana doğru yürüdü, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Bunda yanlış bir şey yok. Benim kadınımsensin. Vücudumu takdir etmeye ve onu ne istersen adlandırmaya hakkın var," diye mırıldandı, nefesi beni orada gıdıklıyordu.

"Ve inatçı olmayı bırakırsan, onunla da istediğin her şeyi yapabilirsin." Kulağıma bir öpücük kondurdu, dili ıslak bir iz bırakarak boynuma doğru indi. Onu reddetmek neredeyse imkansız hale gelene kadar öptü, yaladı ve emdi.

"Alessio," diye soludum.

"Aletimi içinde istiyorsun, değil mi? Şu anda ıslandığını biliyorum, benim için damlıyorsun."

Haklıydı. Bu sinir bozucu adam.

"Alessio." Elimi göğsünün üzerine koyarak onu ittim. "Davranmak. Sadece üç gün."

"Kesinlikle! Üç lanet gün işkence!" diye homurdandı, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bir gün," diye pazarlık etmeye çalıştı.

Olmuyor.

"Hayır. Üç gün."

"Bir gün kedicik. Alacağın tek şey bu."

"HAYIR."

"İyi! Bir buçuk gün."

"HAYIR. Üç gün."

"Ayla, inat etmeyi bırak," diye ters ters baktı Alessio.

"İnatçı olmayı bırak. Herhangi bir ceza dedin." ters ters baktım

"İki gün! Bu kadar. Artık yok, diye çıkıştı Alessio.

"HAYIR."

"İki gün Ayla. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, iki gün sonra senin için geliyorum, dedi, söz gözlerinde ve sesinde netti.

Ellerimi havaya kaldırıp ofladım. "İyi! Dokunma olmadan iki gün."

"O kadar bekleyebilir misin?" diye sordu tekrar yaklaşarak.

Hayır. İşkence olacaktı.

"Hayır," diye dürüstçe yanıtladım. "Haklısın. İşkence olacak."

Alessio kollarını bana dolamadan önce içini çekti. "O zaman neden?"

"Belki hâlâ biraz kızgınımdır?" Sarılmasına karşılık vererek göğsüne bir öpücük kondurdum. "Affettim seni. Ancak bu, hâlâ biraz incinmediğim anlamına gelmiyor."

"Tamam aşkım. İki gün," diye mırıldandı kulağıma.

Alessio geri çekildi, ben de parmak uçlarımda yükselerek onu dudaklarından öptüm. Geri çekilip elimi göğsüne bastırdım. "İşe geri dönmem gerekiyor."

Elini kaldırdı ve bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Akşam yemeği için görüşürüz."

17. Bölüm

Alessio'yu odamızda bıraktım ve mutfakta Maddie'ye katıldım. Ona herhangi bir uyarıda bulunmadan onu fırından çıkardım ve etrafımızda döndürdüm. İlk başta şaşırmış göründü ama hemen bir kahkaha attı.

Duraksamadan önce ona sıkıca sarıldım. "Görüyorum ki her şey yolunda gitti," dedi.

"Evet. Kusursuzdu. Maddie, o tek kelimeyle harika," dedim büyük bir memnuniyetle. "Bazen onu haketmiyormuşum gibi hissediyorum. Ama ben bencilim. Onsuz olmak istemiyorum."

Maddie gülümsedi, yüzü mutlulukla parladı. "İkiniz için de çok mutluyum. Ondan vazgeçme, tamam mı?"

Başımı sallayarak "Asla" diye söz verdim.

Bu, kalbime yakın tutacağım bir sözdü. O benimdi ve onun için her gün savaşacaktım.

"Bu kadar hızlı inmene şaşırdım." Maddie kavrulmuş tavuğu çıkarmak için fırına dönmeden önce bana tek kaşını kaldırdı.

"Hımm... evet, bununla ilgili. Ona üç gün boyunca bana dokunamayacağını söyledi. Kelimeleri o kadar hızlı söyledim ki, ağzım utançla kapanmadan önce bir araya geldiler.

"Ha?" diye sordu Maddie, kafası karışmıştı.

Tabureye oturup tekrar konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Ona bana üç gün boyunca dokunamayacağını çünkü hâlâ kızgın olduğumu söyledim."

Maddie kahkaha atmadan önce bir saniye bana baktı. "Seks yapmaktan mı kaçınıyorsun? Aman Tanrım, bu paha biçilemez."

Omuz silktim. "Ama iki gün oldu. Benimle pazarlık etmeye çalıştı."

"Elbette. Alessio'dan bahsediyoruz. İki günü bile kabul etmesine şaşırdım."

"Zor bir pazarlıktı," diye kabul ettim.

"Seninle gurur duyuyorum kızım," dedi Maddie, göğsü gururla şişerek. "Alessio'nun yaptığı şeyin yanlış olduğunu ve kolay kolay unutulmayacağını bilmesi gerekiyor."

Başımı salladım ve çıkmasına yardım ettim. Çok tanıdık bir ses duyduğumda Maddie ve ben her şey hakkında küçük bir sohbete geçtik.

Sırtım dikleştirdi ve Maddie'nin donup kaldığını gördüm.

Ses yaklaştı ve bıçağımı daha sıkı tuttum.

Nina.

Burada ne işi vardı?

Maddie'nin kapı eşiğinde dik dik baktığını gördüm ve derin bir nefes aldım. Ve sonra onu duydum.

Maddie, diye selamladı. "Sadece bir bardak suya ihtiyacım var."

Maddie cevap vermedi. Taburemde arkamı dönerek onunla göz göze geldim. Uluğun ortasına zar zor gelen oldukça dar siyah bir elbise giymişti. Kırmızı topuklu ayakkabıları güzeldi ama o kadar uzundu ki, onların içinde nasıl yürüdüğünü merak ettim. Sarı saçları omuzlarının etrafında güzelce kıvrılmıştı. Yüzü parlıyordu, dudakları rujdan kırmızıydı. Başka bir deyişle, kesinlikle muhteşem görünüyordu.

Nina bana tepeden tırnağa baktı, alay etmeden önce beni süzdü ve gözlerini devirdi. Hala burada olmana şaşırdım, diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum bıçağı tezgahın üzerine koyarak.

"Gördüklerinden sonra, kıcının incineceğini ve zavallı olacağını, utanç içinde kaçacağını düşünmüştüm," diye dürüstçe yanıtladı.

"Hala buradayım," dedim.

"Bunu görebiliyorum. Ama ne kadar süreyle? Siktiğim arkadaşlarının hiçbirisi çok uzun sürmez," diye karşılık verdi. "Ben hariç." Nina saçını omzunun üzerinden attı ve bir bakışla aynı hizaya geldi.

Ciddi miydi?

Gözümün ucuyla Maddie'nin Nina'ya baktığını gördüm. Oh, sinirlendiğinde kesinlikle korkutucu.

"Pekala, birkaç hafta sonra seninle ilgilenmeye devam edecek gibi değil." Omuz silkti.

"Neden öyle diyorsun?" Elimden geldiğince sakın bir şekilde sordum. İçten içe biraz utandım ama kontrol etmeye çalıştığım şey bu değildi. Uzak tutmaya çalıştığım, içimde kaynayan öfkeydi.

Ona en içten gülümsememi sunarak cevabını bekledim.

Başını sallayarak alay etti. "Kendini gördün mü?"

Kafam karıştı, kendime baktım. "Kendimi her gün aynada görüyorum," diye mırıldandım.

"Sen çok... katısin," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Alessio'nun ilgisini uzun süre elinde tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Yeter, kaltak!" Maddie yandan homurdandı.

Ah lütfen. Ben sadece doğruyu söylüyorum. Gerçekler acıtır, değil mi?" Nina geri çekildi. Tekrar bana dönerek hakaretlerini savurmaya devam etti.

"Çok sadesin. Katı. Sana baktığımda, muhtemelen boktan biri olduğunu söyleyebilirim. Alessio'nun maceracı birine ihtiyacı var. Onu ayak parmaklarında tutabilecek biri. Senin kadar soğuk olmayan biri."

Sakin ol Ayla. Derin bir nefes al. Sorun değil. Sadece seni incitmeye çalışıyor. Kazanmasına izin verme.

"Seni küçük..." Maddie konuşmaya başladı ama Nina onun hakkında konuştu.

Bana biraz daha yaklaşıarak devam etti. "Gerçekten senin için, yeni tanıştığı biri için beni terk edeceğini düşünüyor musun?"

Ellerimi yumruk haline getirdim ve boş gözlerle ona baktım.

"Ben daha çok ona benziyorum. Her zaman uyumlu olduk. Yatakta ve yatağın dışında. İster beni beceriyor, ister sadece çalışıyor olalım.

Kıskançlık gözlerimin önünde kırmızı bir pustu. Ve çok fazla öfke.

Kırmızı dudaklarını yaladı ve sonra gülümsedi. Gülümsemesi hiç samimi değildi. Benimle alay ediyor, onun yanıldığını kanıtlamam için bana meydan okuyordu. "Onu yıllardır tanıyorum ve her zaman bana geri dönüyor. Alessio her zaman daha fazlası için geri gelir. Ve seninle işi bittiğinde, yatağıma geri dönecek . Hayatındaki diğer tüm aptal kadınlar gibi sen de uzun süre unutulacaksın."

Bu kadar. Yeterince aldım!

Hızla ayağa kalkarken Nina'yı şaşırttım ve şaşkınlıkla kaşlarını çatarak bir adım geri çekildi. Hiç düşünmeden tezgahın üzerinden uzandım, elim körü körüne bir şeye uzanıyordu. Herhangi bir şey.

Ne yazık ki elim Lena'nın bu sabah yaptığı pastayı yakaladı.

O zaman her şey çok hızlı oldu.

Bir saniye bana ters ters bakarken Nina'nın önünde duruyordum ve sonra pasta yüzüne dikildi.

Ciyakladı ve birkaç adım geri attı, pasta yüzünden yere düştü. Nina öfkeyle ellerini yüzünde gezdirdi. "Seni kahrolası kaltak. Bunun bedelini ödeyeceksin."

Ona tepki vermesi için fırsat vermedim. Eğildim, kalan pastayı aldım ve tekrar yüzüne çarptım, güzel sarı saçlarının ve mükemmel yüzünün her yerine bulaştırdım.

"Seni aptal çirkin sürtük!" homurdandım.

18. Bölüm

Yüksek sesim kulaklarımda yankılandı ve odanın içinde çınladı. Ben asla yemin etmedim. Durmadan. Ve daha önce hiç bu kadar deli olmamıştım. Kalbim önümde duran kadından intikam alma ihtiyacıyla şiddetle çarpıyordu.

Nasıl cüret eder?

Sadece bana değil, Alessio'ya da hakaret etti. Alessio ve benim sahip olduklarımıza hakaret etti. İlişkimiz mükemmel değildi ama birbirimize olan hislerimiz saftı. Orada durup başka birinin onu lekelemesini izleyecek değildim.

Nina'nın yüzü çikolatalı kekle kaplıydı... aslında benim en sevdiğim kek. Lena onu benim için pişirmişti ve bir an için, bozulduğu için içim bir hüznle doldu ama öfke... bedenim onunla titriyordu. kör oldum

Tek duyabildiğim Nina'nın korkunç sözleriydi.

Bana uzanmaya çalıştı ama ben hızla yolumdan çekildim ve saçına uzanıp parmaklarımı pastanın bozmadığı buklelere doladım.

"Bırak beni!" diye bağırdı. Parmaklarım sadece daha sıkı kenetlendi.

"Alessio ile olan ilişkim hakkında bir daha asla böyle konuşma," diye tısladım yüzüne. "Alessio ve benim sahip olduklarımızı görmek için çok yanılıyorsun ve nefretinle kör oldun. Belki biraz kalbini açarsan belki o zaman aşkın ne olduğunu ve ne kadar saf olduğunu anlarsın."

"Aşk aptalca. Ve Alessio'nun seni sevdiğini düşünecek kadar aptalsın. O sevemez. Nasıl seveceğini bilmiyor," diye tersledi.

"Yine yanılıyorsun." Parmaklarımı saçlarına doladım ve yüzünü yüzüme yaklaştırdım. "Herkes onun kalpsiz olduğunu söylüyor ama ben zalim canavarın arkasındaki adamı gördüm. Sert ve acımasız olabilir..." Durdum, Alessio'yu ve itiraflarını düşündüm. Tüm tatlı sözlerini, öpücüklerini ve nazik okşamalarını düşündüm. Nina'nın öfkeli gözlerine dönüp devam ettim, "Ama o sevebilir. Ona inanıyorum."

"Ve bu senin ilk ve son hatan olacak," diye yanıtladı, sert kahkahası kulaklarımda acımasızca çınladı.

Sabırım küçük bir ipin ucunda asılıydı ama birdenbire koptu. Tadı acı ama şaşırtıcı derecede tatmin edici olan ani bir öfkeyle kör olmuştum.

"Benim hatam senin nefret dolu sözlerini dinlemek olur." Daha bir şey söylemesine fırsat vermeden saçlarından tutarak onu mutfaktan çıkardım.

"Bırak beni!" diye bağırdı Nina, sesi arazide yüksekti.

Nina'nın parmakları bileğime dolandı, tırnakları neredeyse acı verecek şekilde tenime saplandı. Yüzümü buruşturdum ama gitmesine izin vermedim. Beni kaşdı ve bileğime ve koluma bir batma hissi yayıldığında kan aldığını anladım.

Yanma hissini görmezden gelerek, neyse ki zaten açık olan ana kapılara ulaştım. Nina'yı dışarı sürükleyip ittim ve saçlarını kavradım.

Ayağa kalktı ve hızla tekrar ayağa kalkmadan önce dizlerinin üzerine düştü. Yüzünü bana çevirdiğinde öfkeden köpürüyordu. Vücudu onunla titriyordu.

"Bir daha geri gelme ve nefretini ve güvensizliklerini başkalarına yaymayı bırak. Sadece Alessio'ya ve bana hakaret etmedin, aynı zamanda bu süreçte kendine de hakaret ettin. Seni sevebilen ve seninle sevişebilen bir adamla birlikte ol. Seni sadece becerecek ve sonra seni başka kadınlarla yatmaya bırakacak biriyle değil. Bu gurur duyulacak bir şey değil."

Benim sözlerim üzerine Nina'nın biraz kasıldığını gördüm, sadece biraz. Kısacık bir an içindi. Dudakları acıklı bir şekilde kıvrıldı ve yüzü pastayla kaplı olsa da bana yolladığı bakışı hâlâ görebiliyordum.

Ah lütfen, senin derslerine ihtiyacım yok. Sen nesin? Bir aziz?"

Başımı üzgünce sallayarak küçük, pişmanlık dolu bir kahkaha attım. Umutsuzdu.

"Hayır, ben bir aziz değilim." Duraksadım, kendi sözlerim beni şaşırttı. Doğruydum. Ben aziz değildim. Bana bir şeyler hissettiren tek adamın güvenine ihanet eden bir yalancıydım. Beni birçok yönden sahiplenilen ailenin güvenine ihanet ediyordum.

Suçluluk duygusu neredeyse dayanılmazdı, kalbim bununla sızlıyordu. Alessio'ya her şeyi anlatmak için neredeyse içeri koştum ama ayaklarım aynı yere saplandı.

Bilinmeyen korkusu acı ve korkutucu bir şeydi.

Hayır, ben bir aziz değilim, diye tekrarladım Nina'ya bakarak. "Ama aşk ve nefret arasındaki farkı biliyorum. Acı ve aşk. İyilik ve zalimlik. Ama anlamıyorsun. Nefreti sevgi ve nezakete tercih ettin."

Ona son bir bakış attıktan sonra bir adım geri çekildim ve tekrar evin içindeydim. "Geri gelme. Ve kal. Uzak. İtibaren. Alessio." Ciddi olduğumu anlamasını sağlamak için her kelimeyi noktaladım.

"Yapmazsam ne yapacaksın?" alay etti.

Ona kendi bakışlarımı göndererek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Suratına kek fırlatıp seni dışarı sürüklemekten daha kötüsünü yaparım. Beni test etme. Kendi öfkemi ve ne yapabileceğimi bilmiyorum. Bir deney olmak istemezsin."

"Sen faydasızsın. Kelimelerimi işaretle. Alessio bana geri dönecek," diye homurdandı Nina, sözlerinin suratıma bir tokat olmasını umarak.

Ama acımadılar. Gerçeği biliyordum. Alessio'ya güvendim.

"Alessio seni istemiyor. O beni seçti." Derin bir nefes alırken, onu düşündüğümde dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Tepkisini görmeden kapıyı suratına kapattım. Arkamı döndüğümde dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı ama herkesin orada durduğunu görünce durdum.

Viktor, Nikolay ve Maddie oturma odasında durmuş, tam bir şok içinde bana bakıyorlardı. Maddie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve neredeyse parmak uçlarında zıplıyordu.

Viktor yerinde bir sırtısla başını salladı ve gülmemek için kendini zorladığı belliydi. Sahte bir öksürükle, "Onu asla kızdırmamamı hatırlat," dedi. "Kahretsin, yavru kedinin pençeleri var."

Nikolay sadece başını salladı, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

"Bu epikti!" Maddie ciyakladı. "Aman Tanrım. Evet! Gururlu bir anne gibi hissediyorum. Kızım çok büyüdü."

Maddie gururla ciyaklarken, sonunda ne yaptığının farkına vardığımda şaşkınlıkla ellerime baktım.

Maddie yanıma gelip bana sarıldığında Nina'yla olan karşılaşmamın etkisi hâlâ devam ediyordu. "Harikaydın ve kesinlikle Nina'ya yerini gösterdin."

Ne söylemem gerekiyordu? "Hmm...teşekkür ederim?"

Maddie, bariz şaşkınlığıma başını sallayarak güldü. Viktor uzaklaşmadan önce bana başını salladı, Nikolay da onu yakından takip etti.

Maddie beni mutfağa doğru çekmeye başladı ve o anda merdivenlerde duran Lyov ve Isaak'ı fark ettim. Lyov'un gözleri, her hareketimi takip ederek dikkatle bana odaklanmıştı.

Yoğun bakışları altında ürperdim. Lyov ve Isaak malikanede kalmıyorlardı ve onları zar zor gördüm. Ama ne zaman burada olsalar ve ne zaman karşılaşsak, gözlerini hep üzerimde, beni izlediklerini hissettim. Bazen gerçek beni görebildiklerini, gerçekte kim olduğumu bildiklerini hissettiler.

Lyov'un bakışlarındaki hoşnutsuzluğu görebiliyor ve hissedebiliyordum. Nedenini anlamasam da benden nefret ediyordu.

Hızla aşağı baktım, gözlerine bakmaktan kaçındım ve mutfağa koştum. Ne zaman eve gelseler, ben uzakta dururdum. Dikkatleri üzerime çekmeden elimden geldiğince.

"Zavallı pasta ama. Çirkin yüzüne şımarık geldi. Pasta bunu hak etmedi." Maddie'nin sesi beni düşüncelerimden ayırdı ve dağınıklığa baktım.

"Lena'nın kızacağını düşünüyor musun?" diye sordum, Lyov düşüncesini aklımın bir köşesine iterek.

Ah, sanmıyorum. Annemin kızacağını biliyorum ."
ah ah.

Gözlerim banyonun kapısına takıldı. Alessio oradaydı, duşunu alıyordu.

Birkaç dakika sonra duşun kapandığını duydum. Ve sonra sessizlik oldu.

Sessizlik sadece avuçlarımın terlemesine neden oldu ve avuçlarımı geceliğimin üzerine sürdüm. Kapı birkaç saniye sonra açıldı ve Alessio sadece siyah eşofman giyerek dışarı çıktı.

Gözleri anında üzerimdeydi ve baktığımı fark ettiğinde, neredeyse alaycı bir şekilde parıldadılar. Yaklaştı, yatağın yanında durdu, iri vücudu üzerimde belirdi.

Bakışlarım göğsünden aşağı, yırtık karın kaslarına ve ardından biraz aşağısına doğru bir yol izledi, ancak gözle görülür şişkinliği gördüğümde hemen kafamı kaldırdım.

Ben onun göğsüne dik dik bakarken Alessio kıkırdadı, yanaklarım utançla kızardığında gözlerine bakmayı reddettim.

"Peki bu nasıl olacak?" Sesi alçak ve derindi. Ona uzanmamak için yorganı kavradım.

"Ne?" Başını yatağa doğru salladığını görünce başımı kaldırdım.

"Dokunmamamız gerekiyor. Nasıl uyuyacağız?" diye sordu, soru sorarcasına bir kaşını kaldırarak.

Ah. Sağ.

Odanın köşesindeki koltuğa bakıp gülümsedim. "Kanepede uyuyabilirsin."

Alessio ona baktı, sonra tekrar bana döndü, ifadesi şaşkınlıkla doluydu. "Cidden beni kendi yatağımdan mı atıyorsun?"

Bizim yatağımız olduğunu söyledin . Yani ben de karar vereceğim, değil mi? Kırpiklerimi masumca yukarı kaldırdım, toplayabildiğim en masum yüzü takınmaya çalıştım.

Alessio kanepeye doğru yürürken havlusunu heyecanla sehpanın üzerine fırlatırken sadece dik dik baktı. Omuzlarının gerginleşmesini ve yüzümdeki gülümsemenin kaybolmasını izledim.

Haksızlık ediyordum. Bizim odamız dememiz önemli değildi ; burası hâlâ onun odasıydı. Onu kanepede uyutmak mantıklı değildi. Ya da güzel.

Oflayarak yataktan kalkmaya başladım. "Odama gitmeliyim," diye önerdim sessizce.

Alessio'nun gözleri büyüdü ve "Hayır" diye çıkıştı.

Yatağı işaret etti ve bu sırada bana baktı. "Oraya geri dön," diye emretti. "Benden bu kadar uzakta, diğer odada olmandansa, aynı odada olup sana dokunmamayı tercih ederim."

"Alessio..." diye başladım ama sözümü kesmeden açıklama fırsatı bulamamıştım.

"HAYIR. Ne benim odam var ne de senin. Bu yatak benim olduğu kadar senin de. Bu bizim. Burası artık senin odan. Anladım?" Sanki anlamamı ve ne söylediğinden asla şüphe duymamamı istiyormuş gibi, sözleri noktalı bir şekilde cevap verdi. "O zaman o güzel kıcını yatağına koy ve uyu."

Dövüşü kaybettim ve yatağın kenarına oturdum, hâlâ kendimi biraz suçlu hissediyordum. Gözlerim yere dönüktü ama Alessio'nun sesli bir iç çekişini duydum ve hızla yatağına yaklaştı. Önümde durdu ve ayaklarına baktım.

Elleri kalçalarımın iki yanında şilteye dayanıp beni hapsettiğinde, gözlerine bakmaktan başka seçeneğim yoktu. "Bu kadar derin düşünmeyi bırak, Angel," diye yatıştırdı sessizce.

melek _ Bu kelimeyle kalbim eridi ve gülümsedim. Alessio öne doğru eğildi, alını benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ama dokunmadık. Çok yakındık ama dokunamadık. Tek yapmam gereken biraz öne eğilmektir ve birbirimize dokunuyor olacaktık.

Ama ikimiz de kıpırdamadık.

"İyi geceler," diye fısıldadı.

"İyi geceler," diye aynı yumuşaklıkla cevap verdim.

Hâlâ hareket etmedi, ben de kıpırdamadım. Ve sonunda hareket ettiğinde, gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum ve o uzaklaşırken benimkinin, göğsümün ağrıdığını hissettim.

Aramızdaki o küçük an istediğimizden daha kısa sürmüştü.

"Şu an seni öyle çok öpmek istiyorum ki Ayla," diye itiraf etti. Sözleri vücuduma bir ürperti gönderdi. Ben de bunu istiyordum. Ama öylece öpüşemeyeceğimizi ikimiz de biliyorduk . Daha fazlasına yol açardı ve kendimizi durduramazdık.

"Ama bekleyeceğim. Senin için bekleyeceğim."

O mükemmeldi ve en tatlı sözleri söyledi. Ona direnmek zordu.

Verdiği cezayı unutarak kayıp gittiğimi hissedebiliyordum. Ona doğru uzandığımı hissedebiliyordum ama o çoktan uzaklaşmıştı. "Uyumaya devam et, Melek."

O ışıkları söndürürken başımı sallayarak yorganın altına uzandım, sadece yanımdaki lamba odanın her yerine yumuşak bir ışık saçıyordu. Kanepeye döndüm ve Alessio'nun kollarını göğsünde kavuşturmuş şekilde uzandığını gördüm. Karanlıkta gözlerinin kapalı olup olmadığını göremedim.

Belki de kanepenin için fazla büyüktü. Gerçekten öyleydi. Alessio'nun üzerine uzandığı kanepenin zarif görünüyordu.

Yorganın altına daha derine gömüldüm ve kendimi yumuşak şilteye bastırdım, kendime endişelenmeyi bırakıp sadece uyumaya karar verdim.

Saatler sonra hala uyumuyordum. Alessio'ya baktım ve uyuyup uyumadığını merak ettim. Fazla düşünmeden sessizce yataktan kalktım ve Alessio'ya doğru yol aldım.

Gözlerinin kapalı, yüzünün uykudan sakın olduğunu görmek için ayaklarım önünde durdu. O böyle çok güzeldi. Alessio'ya baktığımda zalim adamı, katili ya da canavarı görmedim. Tek gördüğüm oydu , bana Melek diyen adam . Gerçek onu gördüm.

Çarşafı vücudunun üzerine çektim, kalbim biraz daha hızlandı. Umarım uyanmaz. Dönmeyince ellerimi kafasına götürdüm, saç tutamlarını iterken parmaklarım hafifçe alnına dokundu.

Uyanık olup dokunuşumu hissetmesini dileyerek onu neredeyse yatıştırıcı bir şekilde okşadım.

"Dokunmamamız gerektiğini sanıyordum."

Sesiyle elimi çektim. Alessio tek gözünü açarak bana kendi sırtıtışını gönderdi. Alaycı bakışıyla alay ederek, kollarımı göğsümde kavuşturdu. "Bunca zaman uyanık mıydın?"

"Evet," diye yanıtladı, vücudunu örten çarşafa bakarak.

"Neden bir şey söylemedin?" diye mırıldandım.

"Ve bana dokunma fırsatını kaçırıyor musun?" geri ateş etti.

"Pekala, bu hile yapmaktır," diye yanıtladım.

"Bana dokunan sensin." Gözlerini tekrar kapatmadan önce tek kaşını kaldırdı.

"Uyu." Bu sefer ona emir veren bendim. Alçak bir kahkahayla göğsü gümbürdedi ve ben de karşılık olarak gülümsedim. İki gün. Bunu yapabiliydik.

Yenilenmiş bir özgüvenle yatağa geri döndüm. Başımı yastığa koyar koymaz gözlerimi kapattım ve uykunun gelmesini bekledim.

Karanlıktı. Yağmurlu ve sisli. Vücudum her şiddetli titremeyle titriyordu. Rüzgar şiddetle etrafımda esiyordu. Karanlıktı. Çok karanlık. Neden karanlıktı? Neredeydim?

Hiçbir şey göremedim. Sadece karanlık. Gözlerim kapalı mıydı? Onları açmaya çalıştım... ama zaten açıklardı.

Yardım. Bağırmaya çalıştım ama ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Ve sonra sesini duydum. Onun uğursuz sesi. Derim süründü, sırtım kasıldı ve omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Hayır. Hayır. Çığlık atmak istedim.

Şimdi neden sadece karanlık olduğunu anladım. Cehenneme geri dönmüştüm. Beni yakaladı. Şeytan beni yakaladı ve bu sefer gitmeme izin vermedi.

Tekrar bağırmak istedim ama sesim çıkmamıştı.

"Gerçekten kaçabileceğini düşündün mü?"

Sesi kulağımın dibindeydi ama hiçbir şey göremiyordum. Sadece onu hissettim. Nefesini boynumda hissettiğimde küçük bir parçam öldü.

"Seni daima bulacağım."

Ondan irkildim ama eli acıyla kollarımı kavradı ve çığlık attım. Bu sefer duydum. Sesim boğuk çıktı ve çığlığım kulaklarımda cınladı.

"Bağırmak. İstedığın kadar bağır. Bu sefer seni kimse kurtaramayacak. O bile değil."

O bile değil.

Alessio. Hayır. Alessio, neredesin? Çığlık atmak istedim ama sesim yine yoktu.

Ve sonra onu gördüm. Karanlığın içinden bile onu gördüm. Bana doğru yürüyordu. Kurtarıcım. Benim özgürlüğüm. O buradaydı. O beni kurtaracaktı. Beni şeytandan ve bu kabustan kurtaracaktı.

Ama tek gördüğüm gözlerindeki öfkeydi. Onunla parladılar. Çok fazla öfke. Çok fazla nefret.

Hepsinin bana yönelik olduğunu anladığımda kıkırdadım. Başımı sallamaya çalıştım, açıklamaya çalıştım ama uyuşmuştum.

Önümde durdu, iri vücudu tehlikeli bir şekilde benimkinin üzerinde beliriyordu. Güvende hissetmek yerine tek hissettiğim korkuydu. Bana olan tüm öfkesini ve nefretini hissedebiliyordum. Vücudundan titreyerek tam olarak nasıl hissettiğini anlamamı sağlıyorlardı.

ona ihanet ettim. Ve şimdi bedelini ödemek zorundaydım.

"Senden nefret ediyorum." Sözleri tıslayarak kalbimi bin parçaya ayırdı. "Sahip olduklarını hak ediyorsun. Ruhun şeytana aittir."

Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen. İnan bana.

Uzaklaşıyordu. Benden uzakta, beni şeytanla geride bırakıyor.

Geri dönüş yok. Lütfen geri dön. beni bırakma

Gözden kaybolmaya başladı. Çığlık attım, bağırdım ama ses çıkmadı. Sadece şeytanın kahkahaları duyulabiliyordu.

"Senden nefret ediyorum." Bu sözler kulaklarımda yankılandı.

"O senin," dedi şeytana. HAYIR! Ben seninim! Sadece senin. Lütfen geri dön.

"Bir daha yüzünü bana gösterme. Benim için ölüsün."

Üzgünüm. Beni Affet lütfen. Lütfen. Lütfen.

Sonra o gitti, beni zihnime, bedenime ve ruhuma işkence eden şeytanla bırakarak karanlığın içinde kayboldu. Kurtarıcımı gözden kaybettiğimde paramparça oldum.

"HAYIR!"

Yatakta doğruldum, vücudum ter içindeydi. Çığlıklarım la kulaklarım çınıladı. Işık anında yandı ve Alessio birkaç saniye içinde yanımdaydı ama ben irkildim.

Tek görebildiğim benden uzaklaşıp karanlıkta kaybolup beni geride bırakmasıydı. HAYIR.

Yatakta öne doğru eğilerek kollarımı boynuna doladım ve onu kendime sımsıkı tuttum. Tutuşum boyun eğmezdi. Gitmesine izin vermeyi reddettim. Kollarını hızla belime doladı, beni kucağına çekti ve aynı sımsıkı tuttu.

"Beni bırakma. Lütfen beni bırakma. Beni asla bırakma. Yapamam. Lütfen. Beni bırakma Alessio," diye mırıldandım göğsünden, onsuz olma düşüncesiyle kalbim hızla çarpıyordu. Vücudum sessiz titremelerle titriyordu ve kollarında titriyordum.

Gözyaşlarım sonsuz bir akışla yanaklarımdan aşağı aktı. Ona yalvarmaya devam ettim.

"Şşşt... Buradayım. Ayrılmıyorum. Ben buradayım, Melek."

Sözleri yatıştırıcıydı ama içimdeki korku dindirilmiyordu. Alessio göğsünde ağlarken beni yatıştırmaya devam etti. Beni hiç bırakmadı, kollarını sıkıca belime doladı. Parmaklarının yavaşça kalçalarımı okşadığını hissettim.

"Ayrılmıyorum. Seni hiçbir zaman bırakmayacağım. Ağlama, Melek. Gözyaşlarına dayanamıyorum. Ben tam buradayım. Seni yakaladım, diye devam etti Alessio ona inanmamı isteyerek tatlı bir şekilde kulaklarımda.

Keşke yapabilseydim. Ona inanmak istedim. Bu sadece bir rüyaydı, sadece bir kabustu, kendimi ikna etmeye çalıştım.

Ama gerçekten öyle miydi? Belki de Alessio gerçeği öğrendiğinde sadece gerçeği, benim gerçeğimi gösteriyordu.

Ne de olsa benden nefret ediyordu. Gerçek ben. Abandonatos'tan nefret ediyordu ve bunun benim gerçeğim olmamasını ne kadar istesem de, öyleydi... ve ben onun düşmanıydım.

Onu kaybetme düşüncesiyle parmaklarımı boynuna doladım. Suçluluğumun tadı acıydı. Kalbim ağrıyordu ve beynim uyuşmuş gibiydi. unutmak istedim Alessio ile bu mutlu balonun içinde yaşamak istiyordum, ama ne kadar süreyle?

Gözyaşlarım sonunda durmuş, hıçkırıkları küçük hıçkırıklara dönüşmüştü. Alessio'nun yatıştırıcı sözleri sonunda bulanık zihnime girdi ve ona karşı topalladım. Hala birbirimize sarılıyorduk, bırakmayı reddediyorduk.

Denesem de yapamadım. Onu bırakırsam parçalara ayrılacaktım gibi geliyordu.

"Lütfen beni bırakma." diye fısıldadım son kez.

"Yapmayacağım," diye yemin etti.

"Bana söz ver."

"Sana söz veriyorum Melek."

"Sözlerinden dönmediğini söylemiştin." Yüzümü sert göğsüne gömdüğümde sesim boğuktu.

"Ben de istemiyorum. Sana verdiğim sözden asla dönmeyeceğim Ayla. sen benim olduğun kadar ben de seninim. Gitmene asla izin vermeyeceğim." Saçlarımı okşadı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Onun sözleri duymak istediğim şeylerdi. İsteddiğimden daha fazlasıydılar. Bana verdiği sözler dışında, gerçeğimi öğrenirse bunların hiçbir anlamı kalmazdı.

Ama yine de ona söz verdim. Benim için bencilceydi. Belki... sadece belki, bu sözü verseydi beni bırakmaz mıydı?

Alessio, ne olursa olsun yeminini asla bozmayacak türden bir adamdı. Bu yüzden onu mümkün olan her şekilde bana bağlamaya çalıştım.

Ellerim göğsüne gitti, bir yeri tam kalbinin üzerindeydi. Vuruşunu avucumda hissettim. Benimki kadar sert yarışıyordu.

O endişeliydi. Hatta korktum.

Derin bir nefes alıp bir şeyi itiraf ederken parmaklarım yavaşça göğsünü okşadı.

"Benim adım Ayla Blinov değil."

Onlar benim tarafımdan söylenen en zor kelimelerdi. Kalbimin küçük bir parçasını kırdı. O an keşke Ayla Blinov olsaydım dedim. Bir Abandonato değil.

Henüz onu kaybetmeye hazır değildim. Ama bir şey itiraf edebilirim. Herhangi bir şey. Adım adım.

Ama sonraki sözleri beni şaşırttı.

"Biliyorum."

Başımı aniden kaldırdım ve omurgamdan aşağı kayan korkuyla ona baktım. Yüzü neredeyse okunmuyordu ama gözleri yumuşaktı, sanki değerli biriymişim gibi bana bakıyordu.

"Bilirsin?" tükürdüm.

"Buraya geldiğin ilk gün geçmişini kontrol ettim," diye yanıtladı basitçe. "Ve hiçbir şey almadım. Ülkedeki her Ayla'yı aradık. Kulağa sizinkine benzeyen isimlerin geçmişini bile kontrol ettim. Ama hala bir şey yok. Sanki hiç var olmamış gibiydin. Bu yüzden adın hakkında yalan söylediğini biliyordum.

"Bunca zamandır yalan söylediğimi biliyordun?" diye sordum, bu yeni ifşaya tamamen şaşıarak.

"Evet." Basit bir kelime, tek hece, ama dünyamı alt üst etmeye yetti.

"Ama neden? Neden kalmama izin verdin?"

"Başta merak ettim ama sonra seni bırakamayacağımı anladım. Artık bana yalan söylemenin bir önemi yoktu. Bazen yalan söylediğini bile unutuyorum," diye açıkladı sessizce.

"Ama ya casus ben olsaydım? Yoksa düşman mı?" Kelimeleri yuttum, aniden midem bulanınca boğazım düğümlendi. "Ne yapardın?"

Alessio bir saniyeliğine bana baktı, mavimsi gözleri ruhuma işliyordu. "Seni öldürmek zorunda kalırdım."

Aniden gelen ılığı durdurmak için elimi ağzıma götürüp yüzümü tekrar göğsüne gömdüm. "Ben senin düşmanın değilim," diye fısıldadım.

"Biliyorum," diye aynı yumuşaklıkla yanıtladı. Elleri kollarımı okşuyordu ve ben onun kucağında eridim.

"Neden yalan söylüyorsun Ayla? Ayla senin adın mı? diye sordu Alessio aniden.

"Evet, benim adım Ayla. Bu konuda yalan söylemedim."

"Öyleyse neden soyadın hakkında yalan söyledin? Neyi saklamaya çalışıyorsun?" Daha fazlası için bastırdı. "Tehlikede misin? Peşinde biri mi var?"

Ona sert bir baş selamı verdim. Sadece basit bir baş sallama ve sonra sustuk. Alessio başka bir şey sormadı. Cevap vermemi beklediğini biliyordum.

"Evleneceğim adam."

Onlara fısıldadım ve Alessio dondu, bedeni gerilirken kolları beni çelik şeritler gibi sıktı. "Ne?" diye sordu, sesi sakın ve alçaktı ama sakın olmaktan başka her şeyi hissettiğini biliyordum.

Bu tonda konuştuğunda en sinirli halinde olduğunu biliyordum.

"Beni istiyor, Alessio. Kaçmış olmam önemli değil; beni ölü ya da diri bulana kadar asla rahat bırakmayacak." Derin bir nefes alarak burnumu çektim ve gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. "Ben onun takıntısıyım, en değerli varlığım ve ben tekrar yatağına girene kadar beni aramaktan vazgeçmeyecek."

Alessio'nun parmakları kalçalarımına saplandı ve yüzümü buruşturdu. "Kim o?"

Başımı salladım. "Ayla kim o?" diye sordu, sesi ölümcüldü.

"HAYIR."

"Kahretsin!" diye homurdandı. "Onu neden koruyorsun?"

Kafamı kaldırdım ve başımı çılgınca salladım. "HAYIR! seni koruyorum ! Ve ben. O tehlikeli bir adam, Alessio. Deli bir adam."

Gözleri yarıklara dönüştü. "Benden daha mı tehlikeli?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevapladım. Alberto'nun bana takıntılı olduğunu biliyordum ama nereye kadar giderdi, bilmiyordum.

O bir ölü Ayla, diye yemin etti. "Adını söyle."

Gözlerindeki öfke barıyordu. Ama bana değildi. Benim içindi . Beni inciten adama yönelikti.

sessiz kaldım Saldıracağını sandım ama yapmadı. Bunun yerine alnını benimkine dayadı. "Neden bu kadar inatçısın?"

"Çünkü hayatta kalmak istiyorum. Seninle yaşamak istiyorum. Ve seni kaybetmek istemiyorum."

"Melek," diye mırıldandı. "Beni kaybetmeyeceksin."

Adım hakkında, kim olduğum hakkında yalan söylüyor olabilirim ama yalan söylediğim tek şey bu. Senin için hissettiklerim gerçek," diye itiraf ettim, zamanı geldiğinde bu sözleri hatırlayacağını umarak.

"Bana gerçeği söyleyecek misin?" diye sordu Alessio.

Keşke sana gerçeği söylemek zorunda kalmasaydım, Alessio. Çünkü gerçek seni kırar. Ve kalbini kırmaya dayanamam. Ama zorundayım. Bir gün, sana söylemek zorunda kalacağım. Ve o gün her şeyimi kaybettiğim gün olabilir.

"Yapacağım. Hazır olduğumda. Şu an unutmak istiyorum. Geçmişte yaşamak istemiyorum."

Anlayış gözlerinde parladı ve içini çekti. "Seni koruyacağım Melek." İşte oradaydı. Başka bir yemin.

Başka bir şey söylemedim. Başımı omzuna yaslayıp derin bir nefes verdim ve bedenimin onun kucağında gevşemesine izin verdim. Alessio bizi yatağa yatırdı ve örtüyü üstümüze çekti. Bir kez bile gitmeme izin vermedi.

"Sana dokunmamam gerektiğini biliyorum ama ikimiz de birbirimiz olmadan uyuyamayacağımızı biliyoruz. Alessio kulağıma bir öpücük kondurmadan önce, bu gece sana sarılacağım ve yarın sözümü tutacağım, dedi.

Kollarından biri karnıma dolanmış, sırtım önüne dönüktü. Beni sıkıca tuttu ve vücudunun içine aldı. Elimi elinin üzerine koydum ve gözlerimi kapattım. "Sözünü tutacağını biliyorum."

"Uyu, Melek. Sana göz kulak olacağım.

Sözünü kalbimde tutarak, uykunun beni ele geçirmesine izin verdim. Bu sefer içim huzurla doldu. Ne de olsa kurtarıcımın kollarındaydım.

Bölüm 20

Alessio'nun kıyafetlerini katlarken şarkının ritmine göre hareket ederek odanın içinde süzıldüm. Mırıldandım, vücudum hafifti.

Kabusumun üzerinden iki gün geçmişti. Alessio ve ben bu konuyu bir daha konuşmadık. Asla daha fazlası için zorlamadı veya daha fazla soru sormadı. Bana ihtiyacım olan zamanı veriyordu ve bunun için sonsuza kadar minnettardım.

Günlerimi sayıyor olmalıyım. Gerçeği söylemeliyim. Ama yakında yapardım.

Hayatımı kaderin ellerine bırakmadan önce bu anı biraz daha yaşamak istiyordum.

Alessio'ya gerçeğimi söylediğimde, o yargıç, jüri ve cellat olacaktı. Ölümüm anlamına gelse bile onun kararını kabul etmekten başka seçeneğim olmayacaktı.

Bu mutluluğu bir süre daha yaşamak istiyordum. Belki de bunun için korkunç bir insandım.

Bilmiyordum... ama umurumda da değildi. Sadece mutlu olmaya devam etmek istiyordum.

Alessio'nun son kıyafetlerini de katladıktan sonra saçlarımı hızlıca at kuyruğu yaptım. Gülümseyerek, Alessio'nun onu tekrar aşağı çekmesini düşündüm.

İki gün olmuştu. Alessio'nun cezası bitmişti. Birazdan benim için gelecekti. Beklenti ve arzu bedenimi yaladı ve titreyerek bacaklarımı birbirine bastırdım.

Tam yataktan kalkacaktım ki yerde kitabımı gördüm. Başımı sallayarak eğildim, parmaklarım kitabı kavradı.

kalkıp gittim. Sırtım neredeyse düzelmişti ama hiç şansım olmadı.

Sert bir vücut etrafımı sardı. Çığlık attım ve bir el ağzımı kapatarak beni susturdu. Gözlerimden yaşlar akarken mücadele ettim ama güçlü vücut beni yerimde tuttu.

Korku vücuduma girdi ve zihnim yarışmaya, kalbim hızla çarpmaya başladı. Öne doğru itildim ve yatağa düştüm, çarpmanın etkisiyle gözlerim kapandı.

Vücutum ters çevrildi, böylece sırt üstüydüm ve vücut benimkinin üzerine oturdu. Adama bakmayı reddederek gözlerimi sımsıkı kapattım.

Ya şeytan beni bulsaydı?

Bölüm 21

Düşüncelerim çılgına döndü. Adam vücutumun üstüne yerleşti ve sonra ne olacağından korkarak donup kaldım. Titrek bir nefes alarak kendimi rahatlamaya ve düşünmeye adanmıştım. Zihnim işbirliği yapmayı reddetti. Tek düşünebildiğim, Alberto'nun uğursuz kahkahalarıydı.

Bir saniye geçti ve sonra bir tane daha. O hareket etmedi, ben de. Saniyeler geçtikçe, beni boğan korku yavaş yavaş dışarı çıkmaya başladı. Dağınık düşüncelerime ve alarmıma rağmen, kişiyi tanıyormuşum gibi hissettim.

Vücutunun benimkine baskı yapmasından, her santiminden bunu biliyordum. Geceleri onu keşfederek, hissederek geçirmiştim. Kokusu etrafımı sardı ve kaslarımın gevşemeye başladığını hissettim.

Vücutum onu tanıyordu ve buna göre tepki veriyordu.

Onu tanıyordum . Ve o şeytan değildi.

Ellerim içgüdüsel olarak omuzlarına gitti ve neredeyse çaresizce tutundum. Gözlerim mavimsi çelik renkli olanlarla karşılaşmak için aniden açıldı. Erimiş gözlerine baktım. Serttiler ama çok fazla arzu ve şehvetle doluydular.

Bir saniye daha geçti ve bedenim onunkinin altında eridi, korku uçup gitti, kontrolü ona verirken kaslarımın kilidi açıldı.

Sonra sırtıttı, çok günahkar bir şekilde yakışıklı ve şeytani bir şekilde seksi görünüyordu.

"Alessio," diye tersledim, parmaklarımı uyarmak için omuzlarına bastırdım. "Beni korkuttun!"

Mırıldandı, mümkünse gözleri daha da ısınmıştı. Alessio yüzü boynuma gelene kadar eğildi, vücudu benimkini yatağa bastırdı. Burnunu boynumun uzunluğu boyunca gezdirdi ve giderken küçük öpücükler bıraktı.

"Çok kötü bir kedi yavrusu oldun," diye mırıldandı, sesi boğuk ve derindi. Aman Tanrım. "Adamlarımla flört ediyorum."

Oh, bu! Farkına vararak gözlerimi sımsıkı kapattım. Başım büyük beladaydı. Alessio ile dalga geçme girişimimde bir minx oynadım. Maddie haklıydı. Ateşle oynuyordum.

Alessio bir öpücük daha koydu ve ardından uyarmak için hafifçe ısırıldı. "Beni kışkırtmaya çalışıyor. Çok kötü bir kedi yavrusu."

Köprücük kemiğimi öptü ve sonra tekrar yukarıya, öpücüklerinin ıslak izlerini bırakarak, kollarında macun kıvamına gelene kadar tenimi yaladı, emdi ve kemirdi. Ah, diye inledim utanmadan.

Dişleri köprücük kemiğimin hemen üstündeki hassas deriyi sıyırdı ve ona bastırırken sırtım yataktan kalktı. Sert uzunluğunu bacaklarımın arasında hissettim ve inledi.

"Alessio," diye soludum. Artık korkunun yerini arzu ve beklenti almıştı. Artık korkmuyordum. Tek ihtiyacım olan oydu.

Bana bakmak için hafifçe geri çekildi. "Şu anda ince bir ipin ucundayım Ayla. Nazik olmayacağım."

Alessio dudakları kulağımın yanına gelene kadar tekrar eğildi, sonraki sözleri heyecandan titrememe neden oldu. "Seni becereceğim. Bu zor ve hızlı olacak."

Sözlerinden, sesindeki pürüzle karışan bir karıncalanma hissettiğimde bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya çalıştım. Ama Alessio'nun kalçaları aralarına girerek hareketimi durdurdu.

Alessio, puslu ve şehvetli gözlerle bana baktı. "Fazla gelirse bana söyle, çünkü sınırlarını zorlamak üzereyim." Sesinde bir uyarı ama aynı zamanda çaresizlik vardı, sanki artık kendini kontrol edemiyormuş gibi.

Sadece başımı sallayabildim, vücudum onun her hareketinin fazlasıyla farkındaydı. Başımı salladığımı görür görmez, aniden geri çekilmeden önce gözümü kırpmaya veya düşünmeye fırsatım olmadı. Sonra sessiz odada yüksek sesle yankılanan bir yırtılma sesi duydum.

Gözlerim büyüdü ve elbisemin üst kısmının yırtıldığını görmek için kendime baktım. Ve sonra Alessio yine üstümdeydi ve bana tepki verme şansı vermiyordu. Dudakları benimkilere çarptı ve beni sahiplenircesine öptü. Zihnim ve bedenim onun moraran öpücüğü yüzünden kontrolden çıktı.

Kontrolünün bozulduğu belliydi.

Korkmak yerine hissettiğim tek şey zevkti. Bana ihtiyacım olan zevki vereceğine güvenerek kendimi ona teslim ettim - ikimizin de ihtiyacı vardı.

Elbisemi aşağı çekmek için hafifçe hareket etse bile dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı. Ona yardım etmek için mücadele ettim, ikimiz de öpücüğü kesmeyi reddediyorduk. Elbisem nihayet belime geldiğinde, elleri tekrar yukarı kalktı ve sutyen kuplarımı aşağı çekti.

Parmakları göğüs uçlarımı bulduğunda dudaklarına inledim. Dokunması ve dikkat etmesi için yalvararak ona doğru mükemmel tomurcuklar haline geldiler. Dili ağzımın içine kaydı ve öpücük derinleşti, ağzı benimkini yuttu, dudaklarımdan tadına baktı ve ısırıldı.

Parmakları meme uçlarımı okşadı ve ben onun kucağında titredim, dokunuşunu ittim ve daha fazlasını istedim. Ve bana daha fazlasını verdi.

Dudakları benimkileri terk etti ama tenimi terk etmediler. Alessio meme uçlarıma ulaşana kadar boynumdan aşağı öpücükler bıraktı. Zaten ıslanmışım ve bacaklarımdan arasından damlıyordum. Ağrıdım, doldurulmak istiyordum. Alessio dilinin ucunu döndürdü, daha fazlası için sırtım kamburlaştı. "Hıh..."

"Bunu beğendin mi?" alay etti.

cevap vermedim Ama bana istediğimi verdi. Yaladı, emdi ve meme uçlarımla oynadı, beni aynı anda hem sıcak hem de soğuk bıraktı. Tenim ürperdi ama yine de garip bir şekilde boş hissettim.

Parmakları saçlarına dolandı, onu içime itti ve tek kelime etmeden daha fazlası için yalvardı. Dudakları tenimi terk etti ve pişmanlıkla inledim. "HAYIR."

Alessio geri çekildi ve bana ateşli bir bakış attı. "Yalvarıyor musun kedicik?"

Başımı kaldırıp ona baktım, o da kıkırdadı. "HAYIR? Tamam, merak etme. Yakında yalvaracaksın."

Vücudu benimkini terk etti. Alessio aceleyle kıyafetlerini çıkardı. Kravatını neredeyse öfkeyle çekiştirdi ve ardından takım elbise ceketi ve atılan gömleğiyle birlikte yere fırlattı.

"Maddie'nin sana verdiği doğum kontrol haplarını alıyor musun?" O sordu. Ona istediği cevabı vermekle yetindim. Sırada pantolonu ve boxeri vardı.

Sonra tüm çıplaklığıyla karşımda duruyordu. Sertliği karnına doğru yükseldi ve bu manzara karşısında inledim.

Ondan bir kıkırdama daha geldi ve parmaklarını sert uzunluğu boyunca doladı. Kendini ovuştururken huysuzca, "Elbiseni çıkar," diye emretti.

Eline baktım, beklentiyle dudaklarımdan ısırıldım. "Ayla," diye homurdandı. Ses tonuyla doğruldum ve parçalanmış elbisemi hızla çıkarıp yere, Alessio'nun atılmış giysilerinin yanına fırlattım.

Soğuk hava çıplak tenimi öptüğünde vücudum gerildi. Sütüyenimi çıkardım, gözlerim hâlâ Alessio'nun kalın, sert ve uzun santimlerindeydi.

"Her şeyi kaldırın. Seni gözlerim önünde çıplak istiyorum," diye talep etti. Sert ve aniden gergin bir şekilde yutkunarak, dantelli külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı çektim ve yere fırlattım.

Bir sonraki emrini beklerken Alessio'ya bakarak diz çöktüm. Gözleri parladı ve dudaklarını ısırarak bana seksi bir sırıtış daha verdi.

"Vücudunuz ibadet edilmek için yaratılmıştır."

Onun tarafından ibadet edilmek istedim. Gözlerindeki bakışı sadece kendim için istiyordum. Ve karşılığında, ona ihtiyacı olan veya istediği her şeyi vermek istedim. Onun olmayı tüm kalbimle istiyordum.

Alessio, "Bacaklarını aç," dedi.

Neredeyse anında yaptım. Gözleri bacaklarımdan arasına yapışık kaldı ve bir dizi küfür savurdu. Gözümü kırpıstıramadan, yine üstümdeydi. Alessio, sırtım ona dönük olacak şekilde dizlerimin ve ellerimin üzerine gelene kadar beni ters çevirdi.

Şaşkınlıkla nefesim kesildi ama şikayet etmedim. Vücudu benimkinin üzerinde kalıplandı ve dizleriyle kalçalarımı ona uyum sağlamak için daha da genişletti.

Onu bu şekilde göremezdim. İşitmeme ve onun her dokunuşuna odaklanmak zorunda kaldım. Yanağımı yastığa dayayarak sabırsızlıkla bekledim. Beni çabucak kavrayacağını düşünmüştüm ama bunun yerine aletini öne doğru itmeden bacaklarımdan arasına koydu.

Bunun yerine bana sürtünerek ucunu ıslaklığımı kapladı ve bu hisle inledim. Daha fazla sürtünme isteyerek kalçalarımı onunla birlikte hareket ettirdim ama parmakları belime dolanarak beni sabit tuttu.

için ıslak mısın ? diye sordu, sesi boynumda derin ve sıcaktı.

"Evet," diye inledim, sert boyunun başını girişimde hissettiğimde.

"Öyleyse göster bana."

Ne yapacağımı bilemez halde gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım.

"Ben..." diye başladım ama Alessio sözümü kesti.

"Elini bacaklarının arasına koy, kendinle oyna," diye emretti.

Çekingen parmaklarla bacaklarımdan arasına uzandım ve ıslaklığımı dokunur dokunmaz donup kaldım. "Göster bana Ayla."

Elimi çekip ona gösterdim, yanaklarım ısınırken parmaklarımı tuttu ve dudaklarına götürdü, tadımı aldı, ıslaklığımı parmaklarımdan yaladı. Kalçasını benimkine yaslarırken zevkimi takdirle mırıldandı.

"Alessio..." Tekrar inledim.

"Ne istiyorsun kedicik?"

"Sen."

Alçak sesle kıkırdadı, göğsü arkamda titredi.

"Daha spesifik olmalısın."

Ah! Bunu neden yapıyordu?

Lütfen, diye yalvardım.

Dudakları kulağımın yanındaydı, nefesi oradaki tenimi gıdıklıyordu. "Parmaklarımı istiyor musun? Benim dudaklarım?" Kalçalarım geriye doğru itilip sözsüz bir şekilde ona yalvarırken bir saniye duraksadı. "Hmm...yoksa sikimi mi istiyorsun? Nefesin kesilene ve daha fazlası için yalvarana kadar seni derin ve sert bir şekilde beceriyor muyum?"

"Evet. Alessio, lütfen!"

"Neye evet? Parmaklarım? Ağzım?"

"HAYIR!" diye bağırdım.

"Ne?" utanmadan alay etti. "Söyle. Bekliyorum."

"Ben-" Nefesim kesildi ve içime sadece bir santim ittiğinde sustum. Ama sonra tekrar çekip beni yine boş bıraktı. "Bekliyorum kedicik."

Öne uzandı ve parmaklarıyla meme uçlarımla dalga geçti.

"Kahretsin! Seni istiyorum! Beni becermeni istiyorum!" Dedim, dokunuşu ve ona olan arzum beni deli ediyor.

Bu onun için yeterliydi. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, Alessio amansız bir vuruşla içime çarptı. Hava, ciğerlerimi sert bir çığlıkla terk etti ve ben de onun altında ezildim.

Sert kalınlığı beni neredeyse acı verici bir şekilde doldurdu. Prezervatif olmadan, onun her santimini hissettim, ıslak ısımın içinde nabız gibi atıyordu. Yüzümü yastığa bastırarak yüksek sesle inledim.

Alessio neredeyse sonuna kadar geri çekildi, öyle bir güçle içime girdi ki nefes almakta zorlandım. Beni amansızca becerdi ve her itişisi ham bir ihtiyaçla karşıladım.

"Kahretsin," diye boynuma doğru küfretti. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

Bana her vurduğunda ona sıkıca sarıldım. Daha güçlü. Daha hızlı. Daha derine. Kontrollü vuruşları kontrolünü kaybediyor.

"Sen benimsin !" Kulağıma doğru homurdandı, nefesi sertti.

"Evet!" Onun ihtiyacının acıyla farkındaydım çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum.

Duygu çok fazlaydı. Vücudum titriyor ve kontrolden çıkıyordu. Beni bu duygudan yalnızca Alessio kurtarabilirdi ama bana istediğimi vermiyordu.

Arzu midemde birikti ve kasıldım, gelme ihtiyacı bedenimi doldurdu, beni uçurumdan attı.

Alessio beni çekip çıkardı, beni boş ve asılı bıraktı. "Alessio," diye itiraz ettim.

"Hayır gelemezsin. Seninle işim henüz bitmedi kedicik," diye homurdandı tekrar içime girmeden önce. "Yarın, ağrıdığın, zonkladığın ve ağrıdığın zaman, sana böyle hissettirdiğimi hatırlayacaksın. Seni düzenin ben olduğumu hatırlayacaksın."

Beni sert aletiyle ağzına kadar doldurdu. "Diğer tüm erkekler için seni mahvedeceğim."

Alessio, söylediği her kelimedede ciddi olduğunu göstererek, öfkeli darbelerle defalarca bana çarptı. Parmakları kalçalarımın saplandı ve yarın morluklar bırakacaklarını biliyordum.

İnlemelerimi ve çığlıklarımı tutarken parmaklarımı yastığın etrafında sıktım. Beni deli ediyordu ama onun derin itişlerine teslim olmaktan ve sert vücudunun altına boyun eğmekten başka bir şey yapamıyordum.

Daha fazlasını isteyerek, daha fazlasını talep ederek kalçalarım ona doğru eğildi, ama o kendini tuttu. Zevkimi elinde tuttu ve her seferinde uzaklaşmadan önce beni uçurumdan aşağı sürdü, beni defalarca boş bıraktı.

Islaklığım bacaklarımın arasında birikti ve hüsrarla çığlık atmamak için dudaklarımı ısırdım. Gelme ihtiyacıyla kaslarım gerilmişti. Beni her itişinde onun inlemelerini duydum ve her kendini dışarı çekişinde benim çaresiz inlemelerimi duydum.

Çok yakın. Çok yakın. Kenardan tırmandığımı, neredeyse düştüğümü hissedebiliyordum. "Alessio..." Yastığa doğru tekrar çekildiğinde çığlık attım.

Alessio'nun parmakları saçlarıma dolandı ve neredeyse sert bir şekilde başımı geriye doğru çekti. "Adımı haykır. Çığlıklarını duymak istiyorum. Herkesin seni becerdiğimi, aletimin şu anda senin içinde derinlerde olduğunu bilmesini istiyorum."

Sahiplenici homurtu ve köküne kadar gömülü olarak içime tamamen ittiğinde beni uçurumdan attı. O şiddetli bir darbeye ciğerlerimi terk etti ve o, içimde derin bir yere çarptı. Çığlıklarım odayı doldururken, adı duvarda yankılanıyordu.

"Alessio!"

Kaybettim. Ağladım, yalvardım ve daha fazlası için yalvardım. Ona büyük bir şevkle ihtiyacım vardı ve bunu bana sadece o verebilirdi. Sonunda yaptı. Alessio bana geri döndü, saçımı çekti ve beni onun sert darbeleriyle karşılaşmaya zorladı.

Ve dediği gibi, yalvarmaktan vazgeçmedim. Beni eşine aç bir hayvan gibi aldı. Beni vahşice becerdi. Daha güçlü. Daha hızlı. Daha derine.

Yalvardım, adı hep dudaklarımda, sonunda patlayana kadar. Orgazm bana öyle bir şiddetle saldırdı ki dizlerimin bağı çözüldü ama Alessio'nun elleri beni destekledi ve itişlerine karşı koymam için beni kaldırmaya devam etti. Milyonlarca parçaya ayrıldım, bedenim orgazmımın gücüyle titriyordu.

Ben süzülürken, Alessio'nun derine inmeden önce iki kez daha içime pompalandığını hissettim. Bir kükremeye geldi, dudaklarında benim adım.

Onu hissettim... içimde. Her yer. Aklımda ve kalbimde. Kendini çok haklı hissetti. İçimde, üstümde, vücudu benimkinin üzerine döküldü. Ben onundum, o da benim.

Sert nefesimiz odayı doldurdu ve onun atan kalbinin arkamda olduğunu hissedebiliyordum. Alessio kalçamı bıraktı ve yatağa düştüm, o üzerime çöktü, vücudu sıcak bir battaniye gibi benimkini kapladı.

Başımı yastığa koyar koymaz gözlerimi kapattım ve Alessio'nun üzerimden yuvarlandığını hissettim. Protesto edercesine inledim ve onun derin kıkırdamasını duydum.

Kıçıma bir şaplak hissettim ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başımı ona çevirerek, bu güzel, engebeli yüze baktım.

Vay canına, diye fısıldadım. Bana gamzelerini göstererek gülümsedi ve kalbim sıkıştı.

"Seni incittim mi?" diye sordu, aniden ciddileşti.

Başımı salladım. Kesinlikle her yerim ağrıyordu ama o beni incitmedi. Bunun yerine, bana daha önce hiç tatmadığım bir zevk verdi.

"Güzel, çünkü seninle işim bitmedi."

Gözlerim genişledi. Alessio beni sırt üstü yatırdı ve açık bacaklarımın arasına yerleşti. Yaptığın o küçük numara... beni kışkılandırmaya çalışıyordu. Sana söyleyeyim, çok sinirliyim. Bütün gece seni götüreceğim... sana bir ders vermek için."

Sözüne inledim.

Ve sözünü tuttu. Beni tekrar tekrar aldı. Bazen hızlı, bazen yavaş. Tamamen yıpranıp ağrıyana kadar beni becerdi.

Kaç kez geldiğimizi sayamadım ama üzerime çöktüğünde kollarımı omuzlarına dolayıp boynunu okşadım. "Sanırım dersimi aldım," nefes nefese kaldım.

Bölüm 22

Gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Alessio, yüzünün gömülü olduğu boynuma bir öpücük kondurmadan önce güldü.

"Ağlıyor musun?"

"Evet."

"İyi." Alessio geri çekildi ve yanıma yüz üstü düştü, sırtını bana uzattı. Onunla yüzleşmek için yan döndüm.

Alessio neredeyse uykulu bir şekilde gülümsedi, gözlerini boynuma dikti. Öne uzandı ve bir parmağını deriden nazikçe okşadı. "Seni işaretledim," diye fısıldadı, kendisiyle son derece gururlu görünüyordu. Gözleri sahiplenici bir parıltıyla parladı.

Başımı sallayarak gülümsedim. Alessio'nun kontrolünü hiç böyle kaybettiğini görmemiştim. İlk defa sahipleniciliğinin boyutunu görmüştüm. Korkmalıyım ama korkmuyordum. Bunun yerine, istendiğimi ve arzulandığımı hissettim. Ve son olarak, sevildiğimi hissettim.

Alessio'ya yaklaştım ve sırtını gördüm. Başımı koluna yaslayarak, rüya gibi bir iç çektim. Beni asla incitmeyeceğini biliyordum. Alessio bana sadece zevk verirdi.

Elim sırtına gitti ve parmaklarım sırtının yarısını ve kürek kemiklerinin etrafını kaplayan kuş dövmesini takip etti. Kuş ateşten yükseliyormuş gibi görünüyordu ama tasarımı çok güzel yapılmıştı. Ona her baktığımda tamamen büyülenmiştim.

Alessio'nun kasları benim gezinen ve keşfeden dokunuşum altında esnedi. "Bu ne tür bir kuş?" diye sordum merakla, parmaklarımı açık kanatlarında gezdirirken.

Cevap olarak, "Bu bir Phoenix," diye mırıldandı. "Patron olarak devraldığım gün anladım."

"Ah." Bir sonraki sorumu sorarken parmaklarım kuşa dokunmaya devam etti. "O ateşten mi çıkıyor?"

Başını salladığını hissettim. "Ateş ve kül."

"Kül?" sorguladım.

"İşi devraldığım da, Aileler neredeyse yok edildi. Annemin ölümünden sonra Lyov tamamen kaybetti. Her zaman sarhoşt u ve Ailelerle zar zor ilgilendi. Neredeyse mahvolmuşt uk ve her şeyi kaybetmeye çok yakındık. Artık Boss olmaya uygun değildi. Yeterince güçlü değildi. On dokuz yaş ıma geldiğimde unvanı bana devretti ve ben de Patron oldum," diye açıkladı Alessio. Annesinin ölümü ve babasının adı anıldığında, dolaş an elim dondu ve hava bedenimi terk etti.

Alessio, hikayesine devam ederken ilk baş ta fark etmemiş gibi göründü. "Kül, görevi devraldığım da Aileleri temsil ediyor. Her şey ve herkes yok edildi. Çok şey kaybettik ve imparatorluğumuzu yeniden inşa etmek için baş tan baş lamak zorunda kaldım. Daha güçlü ve daha büyük bir Ordu kurmuşt um, küllerinden imparatorluğum."

Bazen onun kim olduğunu unutuyordum. New York şehrini ve ona ait olan her yeri demir yumrukla kontrol etti ve yönetti. O bir patrond u. En güçlülerinden biri. İtalyanlardan bile daha fazla. "Phoenix sensin," sözlerim karş ısında boğuldum.

Baş ını tekrar hissettim. "Neden bana dokunmayı bırakt ın?" diye sordu, sanki dokunmam ı istiyormuş gibi kaslarını esneterek.

"Üzgünüm," diye mırıldandım ve ani bir korkuyla titrememe rağmen nazik okşayış ına devam ettim. "Ateş ne olacak?"

"Ateş artık benim sahibim. Her şeyin ve herkesin üzerine çıkıyorum. Ben usta, yargıç, jüri ve celladım. Herkes önümde eğiliyor." Sesi güçlüydü ve güç doluydu.

Gerginliğime karşı sertçe yutkunar ak gözlerimi kapattım. Ona gerçeğimi nasıl söyleyecektim? Ona güvenmiş tim ama yine de birçok yönden ondan korkuyordum... tepkisinden.

"Yine durdun."

Gözlerim tekrar açıldı ve hızlıca bir özür daha mırıldandım. Elim sırt ında gezinirken, Alessio'nun rahatlamış ve memnun bir şekilde iç çektiğ ini duydum. "Ellerini üzerimde seviyorum."

Sana dokunmayı seviyorum, diye itiraf ettim usulca.

"Beni sakinleştir Ayla. İçimde büyüyen ateş i söndürdün," diye itiraf etti.

Parmaklarım kolundaki zincir dövme yi izlemeye başladığında omzuna bir öpücük kondurdum. Boynundan başladı ve kolunun uzunluğu boyunca devam etmeden önce Phoenix'in etrafında kıvrıldı ve dirseğinin hemen üzerinde durdu.

"Peki ya bu? Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, ağır, kara zincirlerin üzerindeki elimi yatış tırarak.

Alessio dokunuşum karşısında donup kaldı.

ben de dondum Alçak ve derin bir sesle cevap verdiğinde sohbeti başka yöne çekmeye başladım.

"Geçmişime zincirlenmişim demek."

Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmedi ama bu beni durdurmadı. "Ne demek istiyorsun?"

"İntikamımı temsil ediyor."

Sözleri göğsüme bir darbe indirdi ve kalbimde bir sızı hissettim. Az önce bulduğum her şeyi kaybetme düşüncesi kadar acı vericiydi. Alessio'nun vücudunu gösteren zincire baktım ve gözlerim yaşlarla doldu ama hemen gözlerimi kırıştırdım.

"Aynada onu her gördüğümde, bir hatırlatma işlevi görüyor. İtalyanlardan intikamımı almam gerektiğini hatırlatıyor. Zincire her baktığımda öfkemi ve nefretimi besliyor."

Ah, sesi çok fazla tiksinti ve tiksinti ile doluydu. Sözleri yılların öfkesiyle doluydu. Sözleri odayı doldururken vücudu gergindi, kasları gergindi, itirafı etrafımızı sarmıştı.

İtalyanlardan -Abandonatos'tan- o kadar nefret ediyordu ki, vücudunu bir hatıra olarak işaretlemişti.

"Zincire her baktığımda annemin cansız gözlerini, kanını etrafımda görüyorum." Alessio'nun sesi son birkaç kelimenin ardından kesildi ama sonra derin bir nefes aldığını hissettim. Dokunuşum altında ürperdi ve ben de acı dolu bir çığlğın kaçmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Beni tüketti. Bunca yıldır ve şimdi bile devam etmemi sağlayan şey bu. İntikam ihtiyacım beni hayatta tuttu," diye devam etti Alessio aynı gergin sesle.

Onun bu kadar uzun süre acı çekmesi düşüncesi beni çılgına çevirmişti. Hepsini alıp, onun tüm acısını ve yıllarca çektiği ıstırapı silebilmeyi diledim.

Kolundan başımı kaldırmaya cesaret edemedim. Nazik dokunuşumla onu yatıştırırken yüzümü Alessio'dan sakladım. "Alfredo çoktan öldü. Ne yapacaksın? İtalyanlara mı?" diye sordum.

Alberto hala yaşıyor. O onların sözde Patronu. Alfredo ölmüş olabilir ama o küçük herif yönetimi devraldı ve ölmesi gerekiyor." Kalbim hızlanırken Alessio bir an duraksadı, alnımda gergin bir ter oluştu.

Devam ettiğinde, kendimi ondan uzaklaşmaktan alıkoymak zorunda kaldım. "Her biri. Yoluma çıkan herkesi öldüreceğim. Onların kahrolası Patronu olana kadar katliam yapacağım. Onları ayaklarımın altına alana kadar durmayacağım."

Alessio, vücudu eliminin altında titrerken, neşesizce güldü. "Bu nihai geri ödeme. İmparatorluğunu kuran ordusu, bana Tanrıları olarak tapınarak önümde eğiliyor."

Tatlı ve nazik Alessio'yu görmüştüm. Kızgın Alessio görmüştüm. Ama bu... bu kadar çok nefret ve intikamla dolu olanı, onun konuştuğunu ilk kez görüyordum ya da duyuyordum.

Ve Alessio'nun tüm farklı tonları arasında beni en çok korkutan bu oldu.

Ama korkuma rağmen, ani bir rahatlama hissettim. Ve Alessio'nun kollarında güvende.

İtirafı sırasında verdiği tek sözü kaçırmadım.

Alessio, işkencecim Alberto'yu öldürmeye yemin etmişti. Bir gün bu adamdan, hayatımdaki şeytandan kurtulacağımı bilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu.

Alessio, diye fısıldadım.

"Evet?"

Parmaklarım zinciri ve ardından Phoenix'i takip etti. "Yoluna çıkan herkesi öldüreceğini söylemiştin. Peki ya masumlar?"

Alessio gergindi. "Ne?" dedi yavaşça. Ah hayır, bu tonu biliyordum. Ama ben zorlamaya devam ettim. bilmem gerekiyordu.

Konuşurken sesim titriyordu. "Peki ya masum olanlar? Onlar da yok olacak mı? Sırf bir İtalyan olmaya mahkûm oldukları için mi? Bir Abandonato?"

Benim gibi. Sözcükler dilimin ucundaydı ama onları tam zamanında durdurdum.

Hayatımın en uzun zamanı gibi gelen bir süre boyunca konuşmadı. Sonra konuştu. Ve yaptığında, ne olursa olsun... sonumun hep aynı olacağını biliyordum.

"O ailede hiç masumiyet yok. Bunların hepsi şeytanın ürünüdür. Annemin ve kız kardeşimin kanıyla lekelenmişler."

Elimi ağzıma götürüp hıçkırıklarımı bastırdım. Kurban ve masum olmam önemli değildi çünkü günün sonunda ben bir Abandonato'ydum.

"Bana bir şey söyle Alessio," dedim boğuk bir sesle. "O ailede masumiyet olmadığını söylemiştin. Onlardan nefret ediyorsun. Ama..." Durdum ve derin bir nefes aldım. "Ben onlardan biri olsaydım ne yapardın? Ya sana bir Abandonato olduğumu söylersem?"

Sorum sessizlikle karşılandı. Gözyaşlarımı hızla sildim ve beklemeye başladım. Ve bekledi. Ve bekledi. Saniyeler geçti... ve sonra dakikalar. Sessizlik bizi sararken hala bekliyordum.

Alessio aniden altımdan kaydı ve sonra ben sırt üstüydüm ve o üzerimde belirliyordu, bakışları yoğun, kaşları sorgulayıcı bir şekilde çatılmıştı.

"Neden bahsediyorsun?" diye homurdandı.

Yanaklarını avuçlayarak fısıldadım, "Bu sadece bir soru, Alessio. Sadece merak ediyorum."

"Ayla, bu aptalca bir soru. Bunu neden soruyorsun ki?" Bana ters ters baktı. "Bunu bir daha söyleme."

Eğilip burnuma bir öpücük kondurdu. "Kendini bir daha o pisliklerle ilişkilendirmeni asla istemiyorum. Lanet bir şaka olarak bile değil . Beni duyuyor musun?"

Sözleriyle kalbim tekledi ve kendimi durduramadan dudaklarımız buluşana kadar onu aşağı çektim. Onu sahip olduğum her şeyle öptüm. Nefesim kesilene kadar onu öptüm. Onu son öpücüğümümsü gibi büyük bir şevkle öptüm.

Alessio dudaklarımın arasından homurdandı ve yavaşça geri çekildi, ikimiz de derin nefesler alıyor, kalbimiz hızla çarpıyor, birbirimize aynı ritimle şarkı söylüyorduk.

Bir Abandonato olamayacak kadar masum, tatlı ve kibarsın. Kalbin saf. Bir melek Abandonato'ya ait olamaz," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Nefesim hızlandı ve parmaklarım saçlarını kenetledi.

"Alessio..." dedim usulca. Bana sevgi dolu gözlerle baktı. Ve gözlerimde aynı şeyi görebildiğini biliyordum, çünkü kendimi ona vermiştim. Kalbim, bedenim, ruhum ve aşkım.

Göğsümdeki kavurucu ağrıya rağmen gülümsedim.

Ve sonra o da yaptı.

Gülümsemelerimiz birbirimizin kalbini aydınlatmıştı. Gözlerindeki acının yumuşayana kadar kaybolduğunu görebiliyordum.

"Yeter artık. Uyumalıyız. Geç oldu," diye uyardı sessizce. Yataktan kalktı, ışıkları kapattı ve tekrar yatakta yanıma gelmeden önce sadece gece lambasını açık bıraktı.

Alessio sırt üstü olana kadar bizi yuvarladı ve ben de onun üzerine yarı uzanmış haldeydim. Kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yani hızla atan kalbinin üzerine koydum. Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti ve yorganı üzerimize çekti.

Bir iç çekişle gözlerimi kapattım.

Alessio'nun intikamı omuzlarına ağır bir şekilde biniyordu. Yakında Alberto'yu öldüreceğini biliyordum. geliyordu. Ölümü, devraldığı anda imzalanmıştı.

Hayatımda ilk kez birinin ölümünün daha hızlı gelmesi için dua ettim. Alessio'nun işkencecimin hayatına son vermesi ve bizi geçmişimizin zincirlerinden kurtarması için dua ettim.

Alessio'nun benim bir Abandonato olduğuma inanmayı reddettiği an, tam da bir karar verdiğim andı.

Naif bir düşünceydi. Hatta aptal. Belki saflığım sonunda beni öldürürdü.

Ama o an artık Ayla Abandonato olmadığıma karar vermiştim.

Ben sadece Ayla'ydım.

Alessio'nun Ayla'sı.

Alessio'nun Meleği.

Son düşüncem bu olunca, Alessio'nun kalp atışları beni huzurlu bir uykuya daldırdı. Mutluluk etrafımıza yayılırken bizi derede öpüşüp sevişirken hayal ettim.

Bölüm 23

2 ay sonra

Aynaya bakarken mırıldandım. Alessio tüm vücuduma aşk ısırıkları bırakmıştı . Boynumda herkesin görebileceği bir yerde işaretini bıraktı. Böylece kime ait olduğumu biliyorlardı. Bunlar onun sözleriydi.

Haftalar geçtikçe, nihayet tatlı, nazik Alessio'nun arkasındaki gerçek sahiplenici adamı bir anlığına görebildim. O kıskanç bir adamdı ve onu kıskançlıktan kasten delirttim. Bazen, sırf onu kızdırmak için erkeklerinin yanaklarına konan kısa, masum bir öpücük.

Daha sonra sadece seks için yaptığımı kabul ediyorum.

Dün gece gibi. Bu düşünceyle, karıncalanma hissi yoğunlaşırken bacaklarımı birbirine bastırdım. Beni tekrar tekrar aldı. Yatakta, duvarda, yerde, komidin ve kanepede. Odadaki her yüzeyde sevgimizi tamamlamıştık.

O bir canavar, diye düşündüm başımı sallayarak, şişmiş kırmızı dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamasam da.

Çabucak giyinirken, saçlarımı taradım, böylece izler gizlendi. Onları elimden geldiğince saklamaya çalıştım.

Hazır olduğumda, Maddie'nin yanına gitmek için aşağı indim. "Günaydın Lena. Maddie."

"Günaydın bebek."

"Günaydın canım."

Önlüğü belime bağladım ve kahvaltıda onlara yardım etmeye başladım. Sonunda yemek yapmayı öğrendim ve bundan zevk aldığımı fark ettim.

Kahvaltı için sofrayı kurduktan sonra, Maddie ve ben ortalığı temizlerken Lena dinlenmeye gitti. "Biliyor musun, ses geçirmez duvarlara ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum," dedi gelişigüzel bir şekilde.

Elmamı yuttum, gözlerimden yaşlar akıyordu. Tamamen utanmış hissederek elmama baktım. "Gürültüm mü? Tekrar?"

"Evet." O güldü.

"Önceki gece çok gürültülüydün!" geri ateş ettim.

Kahkahası öldü. "Bunu duydun mu?"

"Evet." Bu sefer gülme sırası bendeydi.

"Mümkün değil!" nefesi kesildi ama sonra duraksadı. Maddie kalçasını tezgaha dayayarak merakla bana baktı. "Bu neden adamlar bundan bir yarışma yapıyormuş gibi hissettiriyor? Kadının en yüksek sesle kim çığlık atırabilir gibi.

Gözlerim büyüdü ve başımı şiddetle salladım. "HAYIR!"

Sadece başını salladı. "İnan bana, böyle bir şey yaparlar. Bize gelince tamamen mağara adamı oluyorlar.

"Vay."

Kahkaha atmadan önce birbirimize bir saniye baktık. "İmkansızlar."

"Ve doyumsuz," diye ekledi. Bu doğrudu. Alessio'nun eşi benzeri olmayan bir dayanıklılığı vardı. Bazen ona ayak uyduramıyordum. Son birkaç gece, benden çıktığı anda neredeyse anında uykuya dalarım.

Vücudum neredeyse her zaman ağrıyordu ve ağrıyordu. Ama Alessio baştan sona bir beyefendiydi. Her zaman ilgilenildiğimden emin oldu. Çılgın seks seanslarımızdan sonra ılık ve rahatlatıcı banyolar. Bazen bana masaj yapardı. Umursadığını gösterecek küçük şeyler.

Onun tarafından değer verildiğimi ve tamamen sevildiğimi hissetmediğim bir gün bile olmadı.

"Uyuyacağım. Artur dün gece zar zor uyumama izin verdi," diye mırıldandı esneyerek. Düşüncelerimden sıyrılıp ona el salladım.

Okumaya o kadar dalmıştım ki kapının açıldığını duymadım.

"Melek," diye seslendi Alessio. Kafamı kaldırdım ve kitabı gülümseyerek kapattım.

"Alessio," diye cevapladım, ellerimi onun için uzatıp sessizce onu bana çağırdım. İçeriye doğru ilerledi ve kapıyı arkamdan kapattı. Yanıma gelip ellerimi tuttu ve doğrulmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu.

"Gitmem gerekiyor," dedi aniden.

Tekrar yarışmadan önce kalbim duracak gibi oldu. "Gitmek zorundasın?"

Alessio pişmanlık dolu bir ses çıkardı, başını salladığında gözleri kederliydi. "Bazı işlerle ilgilenmem gerekiyor. Eyalet dışında. O yüzden birkaç günlüğüne buralarda olmayacağım."

"Ne zaman?" diye sordum, parmaklarımı yorganın üzerinde gergin bir şekilde hareket ettirerek. Onsuz olma fikrinden nefret ediyordum.

"Bu gece gidiyoruz," dedi usulca, gözlerimin içine bakarak.

Omuzlarım düştü ve dudaklarımdan boyun eğmiş bir iç çekiş döküldü.

"Benimle gelmeni istiyorum."

Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı ve şaşkınlıkla yukarı baktım. Alessio'nun mavi gözleri odaya düşen güneş ışınlarıyla parlıyordu ve dudaklarında küçük bir gülümseme oynayarak yanağındaki küçük girintiyi gösteriyordu.

"Ne?" tükürdüm.

"Hiç sahile gittin mi?" diye sordu, başını söz konusu tarafa doğru eğerek.

Sessizce başımı salladım.

"Florida'ya gidiyoruz. Orada çok güzel kumsallar var," diye mırıldandı.

gidemedim Alberto hâlâ dışarıdaydı. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti ve başımı salladım.

"Ancak-"

Alessio bana herhangi bir mazeret söyleme şansı vermedi. "Güvende olacaksın."

cevap vermedim Sahili görmek için umutsuzca onunla gitmek istedim. Alessio ile birlikte olmak.

Alessio benim adıma karar verdi. Öne doğru eğildi ve beni dudaklarımdan öptü, beni nefessiz bıraktı. "Benimle olmanı istiyorum. Meleğime ihtiyacım var."

Tek bir cevabım vardı. "Tamam," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Alessio, tam boyuna gelmeden önce bana güzel gülümsemelerinden birini gönderdi. Önünde durana kadar beni yataktan kaldırdı. "İyi. Çanta hazırlamana gerek yok."

Kafam karışarak itiraz etmeye başladım ama parmağını dudaklarımın üzerine koydu. "Sorun değil, Melek. Her şey halledilecek."

Bana bir öpücük daha verdikten sonra odadan çıktı ve beni başıboş düşüncelerimle baş başa bıraktı. Alberto'dan kaçtığımdan beri ilk kez malikaneden çıkıyordum.

Korku vücuduma girdi ve nefes almakta zorlandım.

Alessio'nun sözleri kafamda yankılandı, yüksek ve net, beni biraz sakinleştirdi.

Güvende olacaksın.

Meleğime ihtiyacım var.

Tehlikeliydi, yine de böylesine büyük bir risk almaya istekliydim. Sadece Alessio'ya güvendiğim için... sadece onsuz olmaya dayanamadığım için. Ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Gün boyunca kendime güçlü olmayı diledim. Kendime defalarca her şeyin iyi olacağını söyledim. Güvendeydim.

Maddie odama geldi ve ona söyledim. Heyecanlıydı, benim için çılgınca mutluydu. Canlı bir şekilde kumsaldan ve orayı ne kadar seveceğimden bahsetti ama yine de panik beni hiç bırakmadı.

Ve nihayet gece çökmüştü ve bizim için ayrılma vakti gelmişti. Alessio odaya girdi ve gergin bir şekilde yutkunarak yataktan atladım.

Bana doğru geldi, gergin ifadem karşısında kaşları çatıldı. "Hey." Yüzümü avuçladı, yüzümü yukarı kaldırdı, böylece gözlerim onunkilerdeydi. "Sorun ne, Melek?"

"Ben-" Sözler ağzımdan çıkmadı ve titreyen bir nefesle sustum.

Alessio hızla beni kollarının arasına aldı ve vücuduna sımsıkı tuttu. Derin bir nefes aldım ve kaslarım yavaş yavaş gevşemeye başladı. Canım pahasına ona sarıldım ve kulağımı göğsüne bastırarak atan kalbini dinledim.

"Ayla, gitmek istemiyorsan gitmene gerek yok. Seni zorlamak istemiyorum," diye kulağıma nazıkçe fısıldadı, eli yatıştırıcı bir şekilde sırtımı ovuşturdu.

Parmaklarımı takım elbise ceketinin çevresine doladım ve başımı salladım. "HAYIR."

"Nedir? Konuş benimle Melek."

"Gitmek istiyorum," diye mırıldandım.

"Emin misin?" diye sordu, sesi biraz boğuktu.

Başımı salladım. "Evet. Beni de yanına al, Alessio." Bu sefer Alessio'nun talebi değil, benim seçimimdi.

Alessio geri çekildi ve gururlu gözlerle bana baktı. "İşte benim kızım. Gücünle beni hep hayrette bırakıyorsun."

Gözlerimi kapattım, biraz rahatlamıştım. Dudakları göz kapaklarıma değdi. Her birini öptü ve sonra burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. Dudakları en yumuşak öpücüklerle yanaklarıma dokundu ve sonra benimkilerin üzerindeydi, beni yavaş ve derinden öpüyordu.

Geri çekildi, parmaklarını boynumun arkasına doladı, yumuşak bir şekilde okşadı ve sonra beni güven verici bir şekilde sıktı. "Hazır?"

Sadece başımı salladım. Elimi sıkıca tutmuş, merdivenlerden aşağı iniyorduk. O benim gücümdü.

Ama ana kapıya vardığımızda adımlarım sendeledi. Orada duran Nikolay, Viktor, Phoenix, Artur ve diğer iki adamın Alessio ve beni beklediğini gördüm.

Kapılara yaklaştığımızda yoğun bir şekilde terlemeye başladım, panik boğazımı tırmalıyordu. Bunun gözyaşı hiperventilasyonu ile sonuçlanacağından korktum. Kapıya korkulu bir bakış attım ve ellerimi Alessio'nunkilere doladım.

Beni sıktı ve adımlarını benimkine uyacak şekilde yavaşlatarak ihtiyacım olan zamanı verdi.

Midem döndü ve büküldü. Başım zonkluyordu, kan sağır edici hissedene kadar kulaklarıma hücum etti.

Bunu istiyordum... yine de korkuyordum.

Alessio elimi bir kez daha sıktı. İşte oradaydı. Bana gücünü gönderirken verdiği sessiz destek. Bunu yapabilirdim. Bunu yapmak zorundaydım. Bu korkuyu yenmem gerekiyordu.

Kapıdan çıkıp geceye adımımızı atar atmaz nefesim kesildi ve bacaklarım neredeyse pes etti ama Alessio hemen kolunu belime dolayarak beni destekledi.

"Anladım seni Melek."

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayım. Alessio için. Benim için. Artık korkuyla yaşayamam. Güçlü olmalıyım. Korkusuz olmalıyım.

Arabaya yürüdük ve Viktor kapıyı açtı. Önce arka koltuğa kaydım ve Alessio saniyeler sonra bana katıldı. Kapı kapandı ve karanlık bizi sardı. Alessio beni kucağına çekti ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Seni yakaladım," diye tekrarladı tekrar.

Başımı omuzlarının üzerine koyarak rahat bir nefes verdim. "Teşekkür ederim."

"Seninle ilgilendiğim için bana asla teşekkür etme," diye mırıldandı kulağıma. Alessio elini enseme, saçlarımin altına kaydırđı ve nazikçe sıktı.

Kapının çarparak kapandığını duydum ve ardından Viktor'un sesi arabayı doldurdu. "Hazır?"

Alessio cevap vermedi. Cevabımı beklediklerini yavaş yavaş fark ettim .

Bunu yapabilirim . Derin bir nefes alarak onlara ihtiyaç duydukları kelimeleri verdim. "Hazır."

Araba hareket etmeye başladı ve gözlerimi açıp pencereden dışarı baktım. Malikaneden ayrıldığımızı gördüm ve kapı arkamızdan kapandı.

Dışardaydım. Panik bedenimi yeniden ele geçirmeye başladı ama Alessio'nun boynumu sıkıca saran eli beni sakinleştirdi. Yüzümü boynuna gömdüm ve gözlerimi kapattım.

Bu uzun bir yolculuk olacaktı.

"Uyu, Angel," diye fısıldadı Alessio.

Ve yaptım. Saatlerce mışıl mışıl uyudum ve bir dahaki sefere uyandığımda sabah olmuştu, güneş ışığı arabanın içini aydınlatıyordu.

"Oraya varmamıza ne kadar var?" Alessio'nun göğsüne sordum. Artık kucağında değildim; onun yerine yanına oturdum. Yine de ona bir mengene gibi dolanmıştım. Göğsünü yastık olarak kullanıyordum ve kollarımı beline dolamıştım.

"Sekiz saat falan," diye yanıtladı, sesiyle göğsü gümbürdüyordu. "Yol üzerinde birkaç duraklamamız gerekiyor." Bir süre uyumuş olmalıyım.

Alçak sesle güldü. "Yorgun olmalısın ve dün gece kendine verdiğin stres, zihnin ve vücudun üzerinde ağır bir yük oluşturdu."

"Alessio?"

"Evet?"

"Banyoya ihtiyacım var," dedim olabildiğince sessizce.

"Nikolay, bir sonraki çıkışa git. Kahvaltı için dinlenmemiz gerekiyor," diye emretti.

"Patron," Nikolay, Alessio'nun talebini kabul etti.

Araba durduğunda, önce Viktor ve Nikolay indiler. Kapımızı korudular ve sonra Alessio dışarı çıkıp beni arkasına çekti. Bir kafeye girdik ve Alessio bana küçük bir çanta uzattıktan sonra hemen tazelenmek için banyoya gittim.

Kendimi tekrar prezentabl bulduktan sonra dışarı çıktım ve neredeyse Nikolay'ın sırtına çarpıyordum. Etrafında döndü. "Patron seni orada bekliyor." Başıyla girişı işaret etti. Alessio ve Viktor'a katıldık ve arabaya geri döndük.

Alessio bana kahverengi bir çanta uzatarak, "Victor sana donut ve çörek almış," dedi.

"Teşekkürler Viktor."

"Hoş geldin bebeğim."

Alessio yanımda homurdanırken ben isme kıkırdadım. "Ona öyle deme."

Viktor bana yeni takma adı vereli birkaç hafta olmuştu. Onunla birkaç kez flört etme girişiminden sonra, yanımda oturan kara kara düşünen adamı kıskandırmak için eğlenceye o da katıldı. Viktor, Alessio'nun düğmesine basmanın en iyi yolunu buldu.

Benim için yeni lakabı: baby girl . Alessio bundan nefret ediyordu ve bu isim her söylendiğinde zihninde Viktor'u birçok şekilde öldürüyormuş gibi görünüyordu.

Kız bebek nasıl bir isim ki zaten?" tersledi.

Viktor güldü ve bana göz kırptı. "Bak Kim Konuşuyor. Kadınına Kedicik diyen kişi ."

"Siktir git! Bayıldı," dedi Alessio, bana tek kaşını kaldırarak.

"Ayla sana bebeğim dememi seviyorsun değil mi?" diye sordu Viktor, sadece Alessio ile alay etmek için.

"Seviyorum." dedim kahrkahrımı elimin arkasına saklayarak.

Alessio'nun eli uyluğuma geldi, parmakları uyarmak için tenime bastırdı. Bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, sesi daha boğuk bir ton aldı. "Bunu ödeyeceksin kedicik."

A, biliyorum.

Ona masum bir şekilde gülümseyerek dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum. Alessio'nun gözleri arzuyla doldu ve dudaklarımı ısırdım. Başımı sallayarak ona uyaran bir bakış attım.

Alessio'nun omzunda uyuyakalmış olmalıyım, çünkü sonra bildiğim tek şey, birinin beni uyandırmak için sarstığıydı.

Alessio'nun gülümseyen mavi gözleriyle tanışmak için gözlerim açıldı. "Biz burdayız."

Kafamı kaldırdım ve camdan dışarı baktım. Buradaydık. Sinir krizi veya panik atak olmadan başardım.

Alessio kapıyı açtı ve önce dışarı çıktı. Elimi tuttu ve beni arabadan çıkardı. İlk duyduğum şey dalgaların sesiydi. Sonra rüzgarı tenimde hissettim. Okyanus dalgaları dışında her şey sessizdi. Burnuma okyanus kokusu gelince gülümsedim.

Barış. Huzur gibiydi.

Alessio'ya baktığımda onun çoktan bana baktığını gördüm, bakışları hayranlıkla doluydu.

"Neredeyiz?" Diye sordum.

"Bu sahil evini dün satın aldım. Burası bizim. Sahil de bizim. Özel bir plajdır. Buraya bizden başka kimsenin girmesine izin verilmiyor" diye açıkladı.

"Burada sadece biz miyiz?" diye sordum şaşkınlıkla.

Kafasını salladı ve beni arabadan uzaklaştırmaya başladı. Ama eve doğru yürümek yerine ters yöne yürüdük.

Okyanusun sesi yaklaştı ve kokusu beni daha çok etkiledi. Heyecan ve beklenti göğsümü doldurdu.

Okyanusun ilk görüntüsünü gördüğüm anda, nefesim bir vızıltı gibi çıktı. Güzelliği nefesimi çaldı. Gerçek dışı görünüyordu.

Alessio elimi bıraktı. Git, diye ısrar etti. "Çıplak ayaklarınızın altındaki kumu hissedin."

Hemen ayakkabılarımı çıkardım ve kuma ilk adımımı attım. Yumuşaklık ayaklarımı biraz gıdıkladı ve ayak parmaklarımı kıpırdattım, ayaklarım kumun daha derinine battı. Alessio'ya baktım ve cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

Bir adım daha attım... ve sonra bir tane daha. Her adımda, kalbim bana bunu veren adama olan sevgimle doldu.

Eğildim ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeden önce bir avuç kum aldım. İçimden bir duygu dalgası geçti ve gözlerim sızladı. Bu kadar mutlu olmak mümkün müydü?

Başımı gökyüzüne kaldırdım ve gözlerimi kapatıp güneşin yüzümü öpmesine izin verdim. Uzun bir aradan sonra ayağa kalkıp suya doğru yürüdüm. Alessio'yu arkamda hissettim. Uzakta değildi ama beni de durdurmuyordu.

Alessio, kendi başıma keşfetmeme izin veriyordu. Gözlerini üzerimde tutarken, bana istediğimi yapma özgürlüğü veriyordu.

Gelgite yaklaştıkça kum ıslaktı. İlk adımı attığımda ve su ayaklarımın üzerinden geçtiğinde küçük bir nefes verdim. Orada durup suyun ayaklarımı yıkamasına izin verdim.

Bir kolun belime dolandığını hissettiğimde gülümsedim. Alessio beni vücuduna çekti ve elimi sahiplenici ve koruyucu bir şekilde karnımın üzerinde duran kolumun üzerine koydum.

Dalgalar etrafımızda usulca dalgalanırken ve dudaklarıma bir gülümseme yayılırken, tek bir şey düşünebiliyordum.

Sözler aklımdan geçti ama söylemedim.

Sözler düşüncelerimde sadece bir fısıltıydı. Sadece Alessio için yazılmış kelimeler.

Seni seviyorum.

Bölüm 24

Alessio

Okyanusa doğru yürüyüşünü izledim, kumu ilk kez hissetmesini izledim. Ayla'nın adımları sanki sükunete doğru süzülüyormuş gibi neredeyse tüy kadar hafifti. Yaklaştıkça ve su ayaklarının etrafında aktıkça, omuzlarının daha da gevşediğini gördüm ve başını gökyüzüne doğru eğdi.

Sahili olan birçok yere gittim ama hiç umursamadım. Kumu veya okyanusu hissetmek için zaman ayırmayı hiç düşünmedim. Ama Ayla'nın bunu yaşamasını izlemek bana bazen sahip olduklarımıza şükretmemiz gerektiğini gösterdi.

Ve ona minnettardım. Meleğim.

Pantolonumu bileklerimin üstüne kadar yuvarlayıp Ayla'nın yanına gittim. Arkasına yaklaştığımda, kollarım içgüdüsel olarak beline dolandı ve sırtı önüme yaslanana kadar küçük vücudunu benimkine çekti. Bir elini koluma koydu ve gülümsedi.

Bu... ihtiyacım olan şey buydu. O. Biz.

Dalgalar etrafımızda usulca dalgalanırken, tek bir şey düşünebiliyordum.

Gitmesine asla izin vermiyordum. Artık gerçek mutluluğu tattığıma göre, Ayla'sız yaşayabileceğimi sanmıyordum. O her şeydi ve daha fazlasıydı.

Kulağının yanına bir öpücük kondurup dudaklarımın orada oyalanmasına izin verdim. Ayla içini çekti ve sonra kollarımda döndü. Elleri belime gitti ve kafasını kaldırdı.

Ayla bana gülümsedi, o kadar büyük bir gülümsemesi vardı ki, yeşil gözleri parlıyordu... aslında tüm yüzü parlıyordu. Güzelliğine hayranlıkla bakarken nefesimi tutmama yetti.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," dedi gözlerini gözlerime dikerek.

"Burayı beğendin mi?" diye sordum, parmaklarım yanağına hafifçe dokunarak.

"Evet. Ve yine de bana evi göstermek zorundasın," diye mırıldandı. Öne eğilerek göğsümün ortasına bir öpücük kondurdu ve sonra başını oraya koydu. Saniyeler dakikalara dönüştü ve benim hareket etmeye hiç niyetim yoktu.

En sonunda yavaşça geri çekildim. "Hadi gidelim. Sana evi gezdireceğim. Sonra da bazı işlerle ilgilenmem gerekiyor."

"Tamam aşkım!" Geri çekilip kolumdan tuttu ve beni heyecanla eve doğru çekti. Okyanusa bakan verandaya çıktık ama içeri girmek yerine merdivenlerde donup kaldım.

"Sağ. Önce bir şeyler yapmalıyım," diye mırıldandım Ayla'nın şaşkın yüzüne bakarak. Ona fırsat vermeden eğilip ayaklarını yerden kestim ve onu göğsüme yasladım.

Vay canına. Ne yapıyorsun?" Kollarını boynuma doladı ama ben sadece gülümsedim, kollarımda o evin içinde yürüyordum.

"Seni eşikten taşıyorum," dedim neredeyse gururla. Neyse ki adamlar orada değildi yoksa bunun sonunu asla duymazdım.

"Neden?"

Maddie yapmam gerektiğini söyledi. Neden bilmiyorum. önemli olduğunu söyledi." Bana söyleneni yapmazsam emrini ve öldürme niyetini hatırlayarak gözlerimi devirdim.

"Bu tuhaf."

Kabul. Şikayet etmesem de bunu neden yapmak zorunda olduğumuzu da bilmiyordum. Ayla'yı her yere taşırdım ve onun kollarımda olması beni mutlu etmeye yetiyordu.

Kahretsin, gerçekten amcık kırbaçlanmışım.

Ayla'yı tekrar yerine oturtup evin içinde dolaştık, ona her yeri gösterdik. Ayla'nın hoşuna gitti. Yanılmıyorsa, burayı malikaneden daha çok seviyordu. Sade bir sahil eviydi.

Son durağımız yatak odamızdı. Ayla kapıyı iterek açtı. "Vay. Buradan sahili görebiliriz." Balkona doğru koştu ve güldü. "Alessio, bu harika. Bayıldım!"

"Beğendiğine sevindim." Dolaba doğru ilerlerken Ayla'nın parmak uçlarında zıplamasını izledim. "Ayla," diye seslendim, dikkatini tekrar bana verdim.

Etrafında döndü ve gözleri kocaman açıldı. "Nasıl?" Şaşkınlıkla bana doğru yürüdü.

"Evi aldığımında bir hizmetçi tuttum. Temiz olduğundan emin oldu ve ben de sana kıyafet almasını söyledim.

"Bu sadece birkaç kıyafet değil. Bu çok fazla!" Ayla dolaba bakıp tekrar bana bakarak mırıldandı.

Omuz silktim, aniden kendimi onun yoğun bakışları altında kıpırdanırken buldum. Ayla öne çıktı ve elini benimkine koydu. Yüzünde nefes kesici bir gülümseme belirdi. "Çok tatlısın."

Harika. Artık tatlıydım.

"Bunu daha önce aştık, kedicik."

Öfkeyle başını salladı. "Ve eminim senin tatlı olduğun sonucuna vardık."

"HAYIR. Tatlı olduğum sonucuna vardın."

"Tatlı olmanın nesi bu kadar kötü?" diye tartıştı, şimdi bana dik dik bakarken gülümsemesi kaşlarını çatmıştı.

Dudaklarımın küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Belinden tutarak onu kendime çektim, vücudu benimkini şekillendiriyordu. Serte karşı yumuşak. Endişeyle dudaklarını ısırdı. "Sana neden tatlı olmadığımı göstermemi ister misin?"

"Şimdi benimle dalga geçiyorsun," diye mırıldandı. "Geri alıyorum. Sen bir canavarsın."

"Ah kedicik, eve döndüğümde ne kadar canavar olduğumu göstereceğim," diye söz verdim geri çekilmeden önce. Onu dudaklarından öptükten sonra odadan çıktım.

Dışarı çıkarken Nikolay, Viktor, Artur ve Phoenix'in arabanın yanında durduğunu gördüm. Viktor, Ayla ile kalmanı istiyorum. Onu yalnız bırakmak istemiyorum."

Viktor başını salladı ve içeri girdi. Diğerlerine bir şey demeden arabaya bindim. Bir şey söylemek zorunda değildim. Rutini zaten biliyorlardı.

Birkaç eyalette faaliyet gösteren birkaç yeraltı dövüş çetemi vardı. Yıl boyunca birkaç kontrol yapıldı ve bu ay Florida'ydı.

Daha fazla üye toplamanın zamanı gelmişti. Sadece en iyi dövüşçüler - katiller- benim için çalışma onuruna sahipler.

Artık Ayla hayatımda olduğuna göre daha fazla korumaya ihtiyaç vardı. Hiçbir şeyi riske atmak istemedim. Onu sahip olduğum her şeyle koruyacaktım.

Araba yalpalayarak durduğunda çoktan gaza gelmiştim. Kapıya doğru yürüdüm, Nikolay, Artur ve Phoenix hemen arkamdaydı.

İçeri girdiğimde adamlar başlarını eğdiler. İçeriye doğru yürürken kalabalığın çığlıklarını duydum. İnsanlar tezahürat yapıyor, daha fazlası için bastırıyor, ölüm için ilahiler söylüyorlardı.

Dövüşü en iyi şekilde gördüğümüz VIP salonuna yukarı çıktım. Oturduğumda bakışlarım cam pencerede kaldı.

Dövüşü izlerken kanım çekildi. Yüzük daha çok bir zindana benziyordu. Bu bir kafesti ve kavgadan sonra sadece bir kişi dışarı çıktı. Sadece kazanan. Savaşçılar dilimledi, bıçakladı, kanını akıttı ve yaşamak için savaştı. Acımasızdılar, saldırılarında neredeyse hayvansıydılar.

Birkaç dakika izledikten sonra favorim zaten vardı ve kazananın o olduğunu biliyordum. Sonuçta acımasızdı. Rakibiyle oynamasını, hareketleriyle onu bir kuklaya dönüştürmesini izledim.

"Onun adı ne?" Diye sordum.

"KATİL olarak biliniyor. O yirmi üç yaşında ve on üç yaşından beri savaşıyor. O en iyilerden biri ve hiçbir savaşı kaybetmez. Her dövüş için yaklaşık beş milyon dolar kazanıyor," dedi Nikolay hemen.

"Hmm... onu işe al."

Patron, Alberto'nun kirli işlerini de yapıyor. Sanırım onun bir paralı asker olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Onu işe al. Alberto'nun ona verdiğinin üç katını ona vereceğim."

"Ya sana ihanet ederse?" Phoenix arkamdan sordu. "Ona güvenilemez."

"Bana ihanet etmeyecek. Eğer yaparsa, o zaman basit; gözlerinin arasına bir kurşun sıkarım. Eğer o Alberto'nun adamıysa, bizim tarafımızda olması önemlidir. Bizi cehenneme götürecektir. Ayrıca ona vereceğim parayı da geri çevirmeyecek."

Bu dünyada iş söz konusu olduğunda, mesele sadece paraydı. Avantajınıza ne işe yaradıysa, onun peşinden gittiniz.

KILLER'ın sadık bir adam olmadığını bilmek için uzağa gitmeme gerek yoktu. Alberto için çalışıyor olabilirdi ama sadık olmasının hiçbir yolu yoktu. Onun gibi adamlar başkalarına boyun eğmezdi. Herkes onun gibi katillerden korkardı.

Maçın geri kalanını izlemedim. zorunda değildim. Kimin kazandığı belliydi. Ayağa kalktı, kalabalık patladı, kazanan açıklanırken ses sağır ediciydi.

Arabaya doğru yürürken çığlıklar hala kulaklarımda çınliyordu. Alberto'nun sonu yakında geliyordu. İntikam ihtiyacımın tadını alabiliyordum. İtalyanlar önümde eğilirlerdi. Her biri. Bundan emin olacaktım.

Bölüm 25

Sahil evine vardığımda güneş ufukta çoktan kaybolmuştu. İçeri girdiğimde Viktor'u kanepede oturmuş silahlarını ve bıçaklarını parlatırken gördüm. Piç, oyuncaklarını parlak tutmaya bayılırdı.

Gözlerini elindeki hançerden ayırmadan "Ayla yukarıda," diye mırıldandı.

Odamız boştu ama bizimkinin yanındaki odadan hafif bir şarkı sesi duyabiliyordum. Tabii ki oradaydı. Ben daha iyi bilmeliydim.

Yaklaşıp kapıyı yavaşça ittim ve karşımdaki manzarayla kalbim sıkıştı.

Ayla odanın içinde dolaşıyordu. Güzel yüzünde bir gülümsemeyle kendi etrafında dönerken arka planda yavaş bir şarkı çalıyordu.

Varlığımdan habersizdi ve ben de ona hayran olma fırsatını değerlendirdim. Kapıya yaslanıp gözlerimi Meleğimden ayırmadım.

Ayla dizlerine kadar gelen açık pembe bir elbise giymişti. Çıplak ayakla dans ederken siyah saçları sırtından dökülüyordu. Melek gibi görünüyordu. imkansız güzel

Arkasını dönüp beni görünce dolgun kırmızı dudaklarından küçük bir inleme kaçtı. Ayla bir an donakaldı ve bana baktı.

Aramızda bir adım kalana kadar ona doğru yürüdüm. Bana baktı, başını yana eğdi, ikimizi de şaşırtan bir sonraki hareketimi bekledi.

Elimi ona uzatarak, asla söyleyeceğimi düşünmediğim sözler söyledim. "Bu dansı yapabilir miyim, Angel?"

Ağzı önce açık kaldı sonra birden kapandı. Utangaç bir şekilde başını eğdiğinde yanaklarında bir renk tonunun yükseldiğini gördüm, dudaklarında küçük bir gülümseme oynadı.

Birlikte olduğumuz onca zamandan ve yaptığımız onca şeyden sonra, benim yanımda hala utangaç olmasını kesinlikle sevimli buldum.

Oh, aynı zamanda kesinlikle cesurdu ve Maddie'nin etkisi altında küçük bir minx'e dönüşmüştü, ama utangaç ve gergin olduğu zamanlar vardı - hareketlerindeki tatlılık neredeyse göğsümü sıkıştırıyordu.

"Dans etmeyi bilmiyorum," diye fısıldadı Ayla.

Belinden tutarak alnına bir öpücük kondurdum. "Hiçbirini yapmam."

Ayla gülümsedi ve alçak sesle kıkırdadığımda başını tekrar eğip yüzünü göğsüme sakladı. Kollarını belime doladığında kollarımı kalçalarına doladı.

Ve sonra taşındık. Yavaş yavaş, şarkının ritmine uygun.

Ayla birbirimize sarılırken memnuniyetle iç çekti. Dans ettiğimizi söylemezdim. Sadece küçük daireler halinde hareket ettik ama bu bizim için yeterliydi. O sessiz an aramızda yüzlerce kelime konuştu.

Dansımız sona erdiğinde Ayla'yı belinden yukarı kaldırdım ve döndürdüm. Gülüşü etrafımızda yankılandı. Yüzü tam bir mutlulukla parlarken kalbim sıkıştı. Ayla değerliydi.

Onu koruma ihtiyacı o kadar yoğundu ki. Onu kaybetmeyi asla hayal edemezdim.

Onu yere bırakırken birbirimizin gözlerinin içine baktık. "Çok güzelsin," diye fısıldadım.

Tekrar. İşte oradaydı. O utangaç ve tatlı gülümseme.

Dudaklarımız buluştuğunda çok tatlı bir öpücüktü. Hafif, yumuşak ve çok tatlı. Nefesimiz kesilene kadar öpüştük.

Sadece nefes alabilmek için ayrıldık ve sonra dudaklarımız tekrar birleşti. Bu sefer dudaklarımız sert ve talepkardı, ikimiz de yavaş yavaş kontrolü kaybediyorduk. Bacaklarını belime dolayarak saniyeler içinde onu duvara yasladım.

"Ne istersin?" diye sordu Ayla, sesi biraz boğuktu.

"Hmm... sen," dedim boynuna doğru, aşağı doğru öperek.

"Hayır... yani... ye. Ne yemekten hoşlanırsın?"

"Sen. Seni yiyeceğim." Köprücük kemiğindeki deriyi ısırdım ve inlediğini duydum.

"Yiyecek," dedi nefes nefese.

Ne oluyor? Böyle bir anda neden yemekten bahsediyordu?

Ayla'nın parmakları saçlarıma dolandı ve başımı çekti. "Senin favori yemeğin ne? Tatlı gibi mi?"

"Neden?" diye sordum, olayların ani dönüşü karşısında tamamen kafam karışmıştı.

Omuz silkti. "Sana bakmak istiyorum. En sevdiğiniz yemeği ve hepsini pişirin. Benim için çok şey yapıyorsun Alessio ama ben karşılığında çok az şey veriyorum.

Gülümsemesi kayboldu, mutluluğunun yerini hüznün aldı.

Cevap vermeden önce dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Zaten benimle ilgileniyorsun, Angel. Düşündüğünden daha fazlasını yapıyorsun."

"Ama..." tartışmaya başladı.

"HAYIR." sözünü kestim.

"Yine de istiyorum. En sevdiğin pasta hangisi?" tekrar sordu. Son haftalarda Ayla'nın da çok inatçı olduğunu öğrenmiştim. Tartışmanın bir anlamı yoktu çünkü sonunda hep o kazanırdı. Yine de sadece kazanmasına izin verdiğim için.

"Çikolata," diye yanıtladım. Aslında umurumda değildi. Pasta yemedim ama benim için yemek pişirmek isterse... bu onun tatlı gülümsemesini geri getirdiyse, o zaman onu durdurmuyacaktım.

Ve işte oradaydı. Onun tatlı nefes kesici gülümsemesi.

"Tamam aşkım!" heyecanla duyurdu. Bacaklarını etrafıma doladı ve göğsümü itti. Onu bırakmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ayla parmak uçlarında yükseldi ve bana bir öpücük verdi. "Sana en güzel çikolatalı pastayı yapacağım."

Ben başka bir şey söyleyemeden o çoktan odadan çıkıyordu.

Başımı sallarken kıkırdamadan edemedim. Arkasından dışarı çıktım ama odanın köşesindeki piyanoyu görmeden önce değil. Biz gelmeden önce bir tane olduğundan emin oldum.

Piyano bizim bir parçamızdı. Ayla için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Sitede olmasak da, o yine de bizim için oynayacaktı.

Mutfağa girdiğimde Ayla'nın malzemeleri tezgahın üzerine koyarken telefonda hararetle konuştuğunu gördüm. "Herşeyim var. Maddie, kes şunu. Komik değil."

Bir saniyeliğine Maddie'nin konuşmasını dinledi ve ardından hayal kırıklığıyla homurdandı. "Bu sefer doğru yapacağım. En iyi pastayı yapacağım... çok kabasın."

Ne kadar süre orada durup Ayla'nın yemek yapmaya çalışırken konuşmasını izlediğimi bilmiyordum. Dinledim, izledim ve gülümsedim.

Ve sonra onun meleksi sesi beni o andan kopardı. "Alessio, benim için tadabilir misin?"

Ayla bana çikolatalı hamurla dolu kaşığı gösterdi. Parmağını içine daldırdı ve bana el salladı. Yaklaşarak elini avucuma aldım ve parmağını emdim. Ayla'nın nefesinin kesildiğini duydum ve sonra dudaklarını yaladı.

"Hmm...tatlı," diye mırıldandım parmağını yalayarak. "Senin gibi."

"Umm...tamam," diye yanıtladı şaşkınlıkla.

"Ah merhaba, Alessio!" Hoparlörden Maddie'nin sesini duydum. Kahrolası horoz engelleyici.

"Merhaba," diye mırıldandım aptal telefona bakarak.

Ayla tekrar arkasını dönmeden önce küçük bir kahkaha attı. Sırtına çıktım ve kolumu beline doladım ve pişirmeye devam ederken onu kendime tuttum.

Ayla omzunun üzerinden baktı, neşeyle parıldayan yeşil gözleri benimkilerle buluştu.
haklıydım O çok değerliydi.

Bölüm 26

Ayla

"Nereye gidiyoruz?" Alessio ve ben arabaya binerken muhtemelen onuncu kez sordum.

Cevap olarak, "Bir yere," diye mırıldandı.

"Bu bir cevap değil." Ona ters ters baktım ama o sadece sıırttı ve bana karşı koyamadığım o şeytani seksi bakışı attı.

"Bu bir sürpriz kediciik. Pençelerini geri çek."

"Ama bilmek istiyorum."

"Bu bir sürpriz, kadın. Aşık köpek yavrusunu rahat bırak bebeğim," dedi Viktor önden. Phoenix bir kahkaha attı.

Alessio ona ölümcül bir bakış attığında kendi kıkırdamamı durdurmak zorunda kaldım.

"Siktir git," diye çıkıştı Alessio. "Sürmek."

Ah, bu sabah çok neşeli. Dün gece biraz sevgi görmedi mi?"

Viktor'un gerçekten bir ölüm arzusu vardı.

"Seni vuracağım. Beni sınama," diye uyardı Alessio ölümcül bir ses tonuyla.

"Boss'a bir ara ver. Seni vurursa, pisliği daha sonra temizlemek zorunda kalacağım," diye mırıldandı Phoenix.

"Her neyse. Sadece küçük kızım için duruyorum. Onun masum gözlerini lekelemek istemiyoruz." Viktor dikiz aynasından bana göz kırptı.

Alessio'nun ellerini yumruk yaptığını gördüm ve hemen ellerimi onunkilerin üzerine koydum. Emniyet kemerimi çözdüm ve kucağına yanlamasına oturana kadar ilerledim.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp bir sonraki sözlerimi sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım. Kiskanacak bir şey yok, Alessio. Ben seninim. yürekten. Bana sahipsin. Akıl beden ve ruh. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu asla değiştiremeyecek."

Vücudu bir anda rahatladı. "Doğru şeyi ne zaman söyleyeceğini her zaman biliyorsun," diye mırıldandı.

"Gerçek bu, Alessio."

"Biliyorum Melek." Alnıma bir öpücük kondurdu, bende başımı omzuna koydum. Araba tamamen durana kadar öyle kaldık.

Alessio, "Buradayız," dedi. "Gözlerini kapat."

Ona güvenerek söyleneni yaptım. Kapı açıldı ve sonra dışarı çekiliyordum. Alessio beni göğsüne bastırduğunda ayaklarım yerden kesildi.

"Artık gözlerimi açabilir miyim?" diye sordum, aniden başım dönüyordu, kalbim heyecanla çarpıyordu.

"HAYIR. Sana ne zaman olacağını söyleyeceğim," diye yanıtladı huysuzca.

Birkaç dakika yürüdük ve sonra Alessio, tekrar yanında durana kadar beni yere bıraktı. "Dün gece dereyi özleyeceğini söylemiştin. Aç gözlerini Melek."

Yaptım ve sonra kalbim tekledi. Aman Tanrım.

Karşımdaki güzellik nefesimi kesti. Çiçeklerle dolu bir tarla. Birçoğu ve hepsi farklı renkler.

"Bu dere değil. Ama yakın."

Bu çok güzel, diye derin bir nefes verdim şaşkınlıkla. Sözüm yok, Alessio.

Karşımdaki manzaraya bakarken gözlerimden yaşlar süzüldü. Binlerce rengarenk çiçeğin açmış olduğu bir tarlanın ortasında duruyordum.

Hafif bir esinti yüzüme dokundu ve gülümsedim. Çok huzurlu.

Arkamı döndüğümde Alessio'yla yüz yüze geldim ve kollarına atılıp ona olabildiğince sıkı sarıldım. Geri çekilmeden önce yüzünü öpücüklerle kapattım ve mutlu bir şekilde güldüm.

"Bunun için teşekkür ederim. Seni seviyorum ... Son kelimeyi söyleyemeden dudaklarım aralandı. Kelimeler hep dudaklarımdaydı, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Ama yine de Alessio'ya gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyemedim. Kalbimdeki bir şey beni durduruyordu. Ona ne zaman söylemek istesem göğsüm sıkışıyor ve kalbim ağrıyordu. Böylece o üç kelime söylenmemiş kaldı.

Alessio neredeyse beklenti içinde bana bakarken gergin bir şekilde yutkunarak, elimden gelen en iyi gülümsemeyi topladım.

"Seviyorum," dedim onun yerine.

Kollarını belime doladı ve beni tekrar vücuduna çekti. Konuşurken birbirimizin gözlerinin içine baktık. "Biliyorum Melek. Biliyorum. Ben de seviyorum."

İşte oradaydı. Onun onayı. Aramızdaki kelimelere ihtiyacımız yoktu. Daha söylenmeden oradaydı. Eylemlerimizden ve gözlerimizden. Nasıl hissettiğini biliyordum ve kalbimin nereye ait olduğunu biliyordu. Bu bizim için yeterliydi.

Gülümsemedi ama yumuşak gözleri her şeyi söylüyordu. Ah, onu nasıl sevdim. O ihtiyacım olan ve istediğim her şeydi. O mükemmeldi... benim için.

Ama ben... onun için değildim.

Bu düşünceyle göğsüm sıkıştı.

Artık yalan söyleyemezdim.

Bu çok uzun sürdü ve artık ona ihanet edemezdim. Her gün, sevdiğim adama ihanet ettiğimi bilerek yaşamak zorundaydım. Sadece o değil, yeni bulduğum ailem.

Her gece ona söyleyecek cesareti bulabilmek için dua ederken, her gün zayıf ve hain olduğumu bilerek kendime eziyet ettim. Ona ve kalbine. Bizim için bir haindim. Aşkımıza.

Kalbimi ve ruhumu incittim. Kendimi boşlukta hissettim. İçim bomboştu.

Ona gerçeği söylemek zorundaydım.

Bu benim ölümüm anlamına gelse bile. Alessio'nun bana vermesi gereken her türlü cezayı almaya hazırdım. Gazabına katlanacak ve intikamını almasına izin verecektim ama daha fazla yalan söylemeyecektim.

Alessio'nun kaşlarını çatıldığını gördüm ve nedenini biliyordum. gülümsememi kaybetmişim. Yanağını avuçladım ve usulca, "Sahil evine geri dönebilir miyiz?" dedim.

Ona burada söyleyemezdim. Huzur dolu yerde değil. Sert gerçekliğimizle onu lekeleyecek değildim.

"Sana birşey söylemem gerek."

Alessio'nun yüzü endişeli bir hal aldı. "Ayla ne oldu?"

"Lütfen, Alessio," diye mırıldandım. Sözlerimde yenilgiyi bile duyabiliyordum. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken alt dudağım titredi ve midem düğüm düğüm oldu.

"Önemli bir şey. Ama burada söylemek istemiyorum," Sonunda güçlükle nefes alıp vermemi sağlayabildim.

Panik atak geçirmeyin. Şimdi değil Ayla. Bunu yapmak zorundasın.

Alessio'nun bakışları yüzümde gezindi ve oradaki sıkıntıyı görünce bedeni paniğe kapıldı ve gözlerinde korku parıladı ama çabucak yok oldu.

Kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. "Her ne ise, düzelecek," diye fısıldadı titrek bir sesle.

Yüzünü görebilmek için kucağından hafifçe uzaklaştım. Parmaklarım, yanaklarına yumuşak bir şekilde değene kadar dudaklarında ve burnunda gezindi. "Sana olan hislerim gerçek, Alessio. Aramızda ne varsa gerçek. Lütfen bunu unutma."

Alessio güçlükle yutkundu, kollarını bana doladı. Kafası karışmış, endişeli görünüyordu ama yine de başını salladı.

Vücuduna bastırarak dudaklarımı onunkilere sürttüm. "Sen benim her şeyimsin Alessio. Hala hayatta olmamın nedeni. Her gün gülümsememin sebebi."

"Ayla, neden..." diye sormaya başladı ama onu morarmış bir öpücükle kestim. Homurdandı ve öpücüğüne aynı şiddetle karşılık verdi, sahiplenici bir tavırla kontrolü ele aldı.

"Sana gerçeği söylediğimde, lütfen bu sözleri hatırla," diye fısıldadım.

Alessio bir şey söylemedi ama beni tekrar öptü. İkimiz de nefes nefese kalana kadar beni öptü. Ben de onu son öpücüğüm gibi öptüm. Belki öyleydi. Ve bunu hatırlamak istedim.

El ele arabaya geri döndük ve yolculuk sessizlikle sarıldı. Kimse tek kelime etmedi. Alessio saçlarımla oynarken başım omzuna yaslanmıştı. Aramızdaki sessizlik hep huzurla doluydu. Sessizliği sevdik ve belki de bunu son kez deneyimleyeceğim.

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları hızla sildi.

Yapamam - ağlamamalıyım.

Ne de olsa, bir kez olsun doğru şeyi yapmak üzereydim. Çok daha önce yapmam gereken bir şeydi ama artık hazırdım. Küçük bir mutluluk parçasını aldıktan ve Alessio tarafından tüm kalbimle sevildikten sonra, yapmam gereken her şeyle yüzleşmeye hazırdım.

Onu kırma, bizi kırma düşüncesi kalbimi sızlattı.

Alessio bana her şeyi vermişti. Bana kendisini, benden başka kimsenin bilmediği bir parçasını verdi. Sözler ağzından çıkmasa da beni seviyordu.

Bana huzur ve mutluluk verdi. O benim mutluluğumdu.

Onun mutluluğunu elinden almak üzereydim .

Acıya, üzerime salacağı her şeye dayanabilirdim ama bunun sebebinin ben olacağımı bildiğim için Alessio'nun acı çekmesini izleyemezdim. Beni öldürürdü... yavaş ve acı verici bir şekilde.

Ama onun gazabıyla yüzleşmeye hazırlanırken bile hala umudum vardı. Belki... sadece belki, Alessio beni affederdi. Belki bunu neden yaptığımı, ona neden yalan söylediğimi anlardı.

Belki beni yine de Meleği olarak kabul ederdi. Belki sonsuza kadar mutlu yaşardık. Çocukça düşüncelerdi.

Ama yine de sevgisinin öfkesinden ve intikam ihtiyacından daha güçlü olmasını umuyordum.

Araba durunca düşüncelerimden sıyrıldım. Bu andan korkuyordum ama o buradaydı ve şimdi onunla yüzleşmek zorundaydım.

"Siktir," Viktor yüksek sesle küfretti ve direksiyona yumruk attı.

"Onun burada ne işi var?" Phoenix homurdandı.

Alessio yanımda donup kaldı, vücudu sımsıkı kilitlendi, gergin kasları başımın altında toplandı. Ben de durdum, kalbim ağzımda atıyordu.

Alessio'nun ellerini kalçalarına bastırıldığını ve etrafımızdaki havanın soğuduğunu gördüm. Hareket ettiğinde başımı omuzlarından kaldırdım. Aniden mide bulantısı hissettim ve baş dönmesi hakim oldu. Boğazım kapanırken görüşüm dalgalar gibi önümde yüzdü.

Alessio dümdüz karşıya baktı, dudakları düz bir çizgi halinde inceltildi. Gözlerindeki yumuşak bakışı kaybetmişti. Şimdi, sadece soğukkanlı bir katil gibi görünüyordu. Duygusuz, gaddar ve öldürücü.

"Alessio," diye nefes aldım, Alessio'nun sevgi dolu bir adamdan, gözlerimin önünde bilinen canavara dönüşmesini izlerken kalbim tekledi.

Arabadan önce Viktor, ardından Phoenix indi. Ellerinin kemerlerinin arkasına, silahlarının hemen üstüne gittiğini gördüm. Alessio neredeyse sert bir şekilde kolumu tuttu ve beni arabadan çıkarırken yüzümü buruşturdu.

Ben ortada dururken Viktor, Phoenix ve Artur yanımıza gelip bir daire oluştururken Alessio onun geniş sırtının arkasına gizlenmişti.

Etrafımda dört iriyarı kaslı adam dururken, duruşları koruyucuydu, durduğum yerden hiçbir şey göremiyordum. Beni neden koruduklarını anlamadım.

Birden boğazım kurudu ve korkudan titredim. Etrafımızdaki hava gergin ve soğuktu... Çok soğuktu. Beni koruyan adamlardan dalgalar gibi yuvarlanan nefret ve öfkeyi hissedebiliyordum.

Viktor yanıma yaklaştı ve çenesinin gıdıklandığını, yüzünün Alessio'nunki kadar duygusuz ve soğuk olduğunu gördüm.

"Burada ne yapıyorsun? Benim mülkümde mi?" Alessio alçak sesle homurdandı, sırtı gergindi, sesi öfke doluydu.

"Sadece benim olanı, bana ait olanı geri almak için buradayım."

Bölüm 27

Dondum kaldım, tüm vücudum uyuştı.

O ses. Sadece her gece uykuma değil, tüm hayatıma musallat olan aynı ses.

Bu ses beni kırdı - ta ki tamir edilemeyeceğimi düşünene kadar.

Bu ses şeytana aitti.

Alberto , diye haykırdı beynim. Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen hayır. Şimdi değil.

Bu haksızlığa ağlamak, bağırarak istiyordum. Hiçbir şeyim kalmayana kadar yere düşüp toz olmak istedim. Böylece Alberto bana ulaşamazdı.

Neredeyse bayılacağımı hissedene kadar başım çılgınca koştı. Nefes almak. Nefes al, Ayla.

Sert bir nefes aldım ve ileri doğru bir adım atarak Alessio'nun omuzlarının yanından baktım. Hâlâ onun arkasında saklanıyordum; Önümdeki adama baktığımda sadece başımın tepesi görünüyordu.

Gözlerimi yakaladı ve gülümsemi. Bir zamanlar onun yakışıklı ve çekici olduğunu düşünmüştüm. Hatta ilk tanıştığımızda ona biraz aşık olmuştum. Sonunda gerçek gerçeğini bulduğumda, bunun sadece güzel bir yüz olduğunu ama kalbinin siyah olduğunu anladım. Sevmeyi bilmiyordu.

O, kötülüğün gerçek tanımıydı.

Ve yüzündeki o gülümseme, bazı kadınlar buna kanabilirdi. Ama bu gülümsemeyi tanıyordum. Sadistçeydi ve acı vaadiyle doluydu.

"Canım, artık eve dönme vaktin geldi," dedi Alberto, sanki tutmamı bekliyormuş gibi elini uzatırken bana bakarak.

Titredim ve Alessio'nun arkasına saklandım, elim sırtına gitti, parmaklarım ceketini kenetledi ve hayatım için tutundum.

Bu oluyor olamaz. Güvende olmam gerekiyordu.

Göğsüm daralırken nefesim sert pantolonla dışarı çıktı. Onu kaybediyordum - kendimi tekrar kaybediyordum.

Alessio. Oh hayır. Hayır. Böyle olmaması gerekiyordu. Gerçeğimi bu şekilde öğrenmemesi gerekiyordu.

Etrafımdaki herkes dondu. Viktor, Phoenix, Artur ve Alessio. Sessizlik. Mutlak sessizlik. Viktor kaşlarını çatarak bana baktı. Alessio'nun arkasından sindiğimi görünce bana doğru bir adım atarak beni korudu.

Alessio donup kalırken Phoenix ve Artur'un kafası karışmış görünüyordu. Parmaklarımin altındaki kasları gerilmişti ve gerçek gerçeğimi görebilmesi için o gözlerle bakabilmeyi diledim. Onu sevdiğimi ve ona asla ihanet etmek istemediğimi.

Hava soğuktan ölümcül hale geldi. Henüz kimse ölmemiş olmasına rağmen ölüm kokuyordu. İliklerime kadar ürperdi ve korku omurgama işleyerek ürperdim. Dizlerimin bağı çözüldü ama düşmeyi reddederek Alessio'ya tutundum.

Henüz kimse ölmemişti .

Ama tek bir son olacaktı. Kan dökülmesi. Savaş. Bir aile ayakta kalana kadar hepimiz kan içinde yıkanacaktık.

Ve o anda hangisi olduğundan emin değildim.

Ivanshov'lar veya Abandonatos.

"Lanet gözlerini ondan çek," diye çıkıştı Alessio. "Ve mülkünden siktir git. Savaş başlatmak istemezsin."

"Savaş çıkarmak için burada değilim. Burada olma sebebimi alır almaz gideceğim. Bunun kan dökülmesiyle bitmesi gerekmiyor, Alessio. Bana istediğimi ver, rahatsız edilmeden gideyim," dedi Alberto, sanki bir iş anlaşmasını tartışıyormuş gibi sakince.

İşte o zaman oldu.

Silahlar çekildi ve ben arkaya itildim. Viktor, Phoenix ve Artur silahlarını Alberto ve adamlarına doğrulttu. "Çık dışarı," diye homurdandı Viktor. "Yoksa lanet olası beynini yere sıcratırım."

Bana söylendiği gibi tehdit karşısında titredim. Bunun sonu kötü olacaktı ve her şeye rağmen Alessio'yu kırılmış halde bırakacaktım.

Onu bırakamazdım. Ben onun meleğiydim. Bana ihtiyacı vardı.

Onların arkasından Alberto'nun ellerini kaldırdığını ve alçak sesle kıkırdadığını gördüm. "Adamlarımin sana silah doğrulttuğunu görüyor musun? Hayır. Dediğim gibi, sadece müstakbel karım Ayla'yı geri almaya geldim. Benimle geliyor ve kan dökülmesine gerek yok.

HAYIR! Bağırarak istedim ama sesim çıkmadı. Korkudan felç oldum. Çok fazla acı ve korku. Kalbim baskı altında küt küt atıyordu.

"Neyin?" Viktor gözlerini kırıştırtarak bana bakarken kekeleydi.

Alessio hala bir şey söylememiştir. Sessizdi - çok sessizdi. Neden bir şey söylemiyordu? Neden bağırıyordu?

Bir şey söyle Alesio. Lütfen. Bir şey söylemek.

Ah, görüyorum ki sana henüz söylememiş. Ne yazık," diye şakladı Alberto. "Peki, o zaman seni şımartmama izin ver. Şu anda arkanda koruduğun kadın Ayla Abandonato. Rahmetli Alfredo'nun kızı ve tek çocuğu. Ve ayrıca müstakbel eşim. İtalyan kraliçesi. Senin düşmanın."

"Hayır," diye sızlandım. Hayır dur! Ellerimi kulaklarıma götürüp başımı salladım ama sözlerine, sesine engel olamadım.

Phoenix şok içinde bana baktı, Artur dik dik baktı ve Viktor duygusuz gözleriyle sadece baktı. Alesio ise - hiçbir şey. Bana hiçbir şey vermedi. Gözlerini Alberto'dan ayırmadan sırtı hâlâ bana dönüktü.

Silahını çekmemişti. Hayır, orada öylece durdu. Bakmak. Hareketsiz.

Ama hissedebiliyordum... Üzerinden yayılan öfke. Kontrol için yalvardığını biliyordum. Canavarı içeride tutmaya çalışıyordu.

Kimin uğruna? bilmiyordum

"Hadi artık aşkım. Utangaç olma. Eve gelme vaktin geldi. Çok uzun süredir ortalıkta dolaşmıyorsun," dedi Alberto, sesi neredeyse yatıştırıcıydı ama alay ettiğini biliyordum.

Gözlerimle ona yalvararak, söyleyemediğim kelimeleri söyleyerek Viktor'a baktım. Lütfen, beni almasına izin verme. Lütfen.

Viktor başını salladı ve ardından Alesio'ya baktı. Gözleri parlayarak Alberto'ya döndü. "Ancak benim cansız bedenim üzerinden Ayla'yı alıp götüreceksin," diye homurdandı sonunda tehditkar bir şekilde.

"Bu zor olmak zorunda değil. Alesio, bir Patron olarak, senin insanların yatağını sıcak tutan cimri bir fahişeden daha önemli olduğundan eminim." Alberto kıkırdadı.

Kahkahası havada cınladı ve kanım kükredi. Kulaklarım kanıyor gibiydi. Sesi, varlığı, sadist gülüşü, hepsi benim için çok fazlaydı.

Son sözleri sonunda Alesio'dan tepki aldı. Ama beklediğim biri değil.

Alesio sakın ama bir o kadar da soğuk ve ölümcül bir sesle, "Victor, onu içeri al," dedi.

Viktor başını salladı ve kolumdan tutup beni kapıya doğru çekti. Alesio, Artur ve Phoenix'i hala ayakta, Alberto'ya dönük halde gördüm. Ama Alberto'nun gözleri benim üzerimdeydi, vücuduma ve yaptığım her harekete odaklanmıştı.

Viktor kapılarda durdu ve ben de ona sokularak koruma aradım.

"Siktir git buradan, Alberto. Bunu son kez söyleyeceğim. Ateş etmek için sadece bir kurşun yeter ve savaş üzerimizde olacak. Mülkümü terk edin yoksa adamlarım ateş etmek zorunda kalacak."

Alberto tek kaşını kaldırdı ve yavaşça geri çekilmeye başladı. "Haklısın. Ayla'nın karar vermesine izin vereceğiz."

Alessio'nun yumrukları daha da sıkıldı, yüzü caniydi.

Alberto bana göz kırptı. "Bekliyor olacağım aşkım." Bununla birlikte, arabasına bindi, adamları uzaklaşırken arkalarından takip etti.

Ve sonra yalnızdık.

Alberto gitmişti, yine de kalbim şiddetle atmaya devam etti, dizlerimin bağı çözülene kadar vücudumda korku dolaşmaya devam etti. hasta olacaktım Midem yuvarlanırken öne doğru eğildim ve garaj yolunda kurudum.

Alessio yanımdan geçip beni orada bıraktı. Artur ve Phoenix yakından takip ettiler. "Alessio," diye soludum kuru iniltielerimin arasından, boğazım kapanırken, dilimdeki acı tadı aldığımda gözlerime yaşlar batıyordu. "Alessio..."

Ama asla dönmedi. Viktor karnım yatışana kadar beceriksizce sırtımı sıvazladı. Tekrar kollarımdan tuttu ve beni içeri çekti, kapıyı kilitlemeden önce arkamızdan kapattı.

Omuz silktim ve Alessio'nun peşinden koştum. Alessio! Lütfen beni dinle. Lütfen."

Ama bacaklarım zayıfladı. Bir yığın halinde yere düştüm ama Alessio'nun peşinden mücadele ettim. "Açıklamam için bana bir şans ver, lütfen. Sana gerçeği söyleyecektim. Bu yüzden geri gelmek istedim. Açıklamama izin ver. Alessio!

Ama bana hiç bakmadı. Bir kere bile değil. Adamlardan hiçbiri dönmedi. Alessio'nun arkasından ağlayarak, onu dinlemesi için yalvararak yerde kaldım.

Alessio. Lütfen," diye sızlandım. "Sadece açıklamama izin ver."

Viktor durdu ve bana doğru döndü. "Bırak kızım."

"HAYIR. Viktor, açıklamama izin ver, lütfen. Ama o da Alessio'nun peşinden eve girdi.

Ve sonra yalnız kaldım. Yere çöktüm ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Kollarımı dizlerime dolayarak ileri geri sallandım, zihnim hızla uyuşuyor, vücudum her geçen saniye daha da soğuyordu.

Sen benim meleşim sensin.

dere. Piyano. Çiçekler. Alessio'nun gülümsemesi. Tatlı öpücükler, nazik okşamalar ve yumuşak sözler.

Zihnimi iyilerle doldurdum ve kötöleri unutmaya çalıştım. Sorun değil, Ayla. sen iyisin Her şey tamam. Mükemmel. Tam mutluluk. Kahkaha, sevgi ve güzel gülümsemeler. Yüzdüm ve mutlu yerime gittim.

Kendimi hafifçe sallayıp gülümsedim. yere yatırdım Mutlu. Mutluydum. Alessio beni öpüyordu. Benimle sevişiyordu. mutluyduk

Dere kenarındaydık, derede oynuyorduk. Alessio peşimden koşuyordu. Kahkaha Mutluluk. mutluyduk

Dans ediyorduk. Alessio beni odanın içinde döndürdü. mutluyduk Ben onun meleğiydim. sevildim Sevildik.

Mutlu. Mutlu. Mutlu.

Bacaklarımı göğsüme çekerek gülümsedim. Sorun değil, Ayla. Sen mutlusun. Her şey tamam. Hiçbir şey yanlış değil.

Ve sonra aniden gerçekliğe geri itildim. Bir dakika hiçbir şey hissetmedim. Çok soğuk hissettim.

Ama sonra derim yanıyordu. yanıyordum. Sanki derimin altında binlerce minik böcek geziniyormuş gibi derim diken diken oldu. Çızdım ve çızdım. Yine hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, göğsüm o kadar çok ağrıyla sıkışıyordu ki nefes almak imkansızdı.

Açıklamalı ve Alessio'nun beni dinlemesini sağlamalıydım. Dizlerimin üzerinde yalvarmaya karar vermem gerekse bile, yapardım. Ama benim açımdan gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Gözyaşlarımı silip ayağa kalktım ama tekrar yere düştüm. Bacaklarım beni taşımıyordu. Vücudum panik atak yüzünden zayıflamıştı ve görüşüm hâlâ baş dönmesinden bulanıktı.

Ben de süründüm. Ne olursa olsun Alessio'ya gitmem gerekiyordu.

Merdivenlere geldiğimde yutkundum ve yüzümdeki teri sildim. Tırabzana tutunarak ayağa kalktım ve üç basamağı çıktım.

Verandanın önünde durdum ve bir adım atmaya gittim.

Ama hiç şansı olmadı.

Artur önümde durarak yolumu kapattı. Rahat bir nefes verdim. "Alessio ile konuşmam gerekiyor. Lütfen bırakın beni içeri alayım. Onunla konuşup açıklamama izin verin, diye yalvardım kolundan tutarak.

Ama bana o kadar soğuk bir bakış attı ki korkuyla uzaklaştım. Artur sertçe kolumu tuttu ve kaslarıma bir ağrı saplanırken ciyakladım. Beni kendine çekti ve dizlerim altımda büküldü. Ama yine de durmadı.

Beni merdivenlerden aşağı çekti ve çılgınca başımı salladım. "Hayır, bırak gideyim. Artur, bırak beni! Alessio ile konuşmam gerek."

Ama durmadı. Bunun yerine, beni kapılara doğru çekti, ben onu bırakması için zorlamaya çalışırken bacaklarım arkamda sürükleniyordu.

O daha güçlüydü. Başım dönüyordu, hastaydım ve erimemden zayıflamıştım. Adil bir dövüş değildi.

"HAYIR. Gitmeme izin ver. Artur! Durmak!"

O yaptı. Sırtına çarptım ve arkasını döndü, yüzü nefret ve öfkeyle doluydu.

"Orospu! Alessio'nun gerçekten seni görmek istediğini düşünüyor musun? Yaptıklarından sonra mı? diye tersledi, dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Düşündüğümde daha hayalperestsin."

"HAYIR. Gitmeme izin ver!" dedim, içimde hayal kırıklığı ve çaresizlik büyüyor. "Umurumda değil. Bunu neden yaptığımı anlamasını sağlamalıyım."

Güldü, başını salladı. "Gerçekten hayal görüyorsun," dedi bana tükürerek.

Eyleminden tamamen şok olmuş bir halde orada durdum. Beni yine sürüklüyordu. Durması için yalvardım. Bir çığlık attım.

"Seni küçük fahişe. Senin yüzünü görmek istemiyor. Asla. Hayatından çıkmanı ve ondan uzaklaşmanı istiyor" diyerek kalbimi daha da kırdı.

Bu oluyor olamaz.

Artur'un bırakmasını umarak tırnaklarımı kollarına geçirip kaşıdım. "HAYIR! Bunu yapmazdı. Alessio bunu yapmazdı."

Artur arkasını döndü ve beni omuzlarının üzerinden attı. "HAYIR!" Sırtına defalarca yumruk attım. "Gitmeme izin ver. sana inanmıyorum! Alessio bunu söylemezdi. O yapmazdı.

"Alessio!" diye bağırdım, sesim kısılmıştı. Yararsızdı. Sesim ham bir şekilde çizilmişti. Yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibiydim.

"Artur, bırak gideyim. Alessio seni öldürecek. bana dokunma Böyle bir şey söylemezdi. Beni hayatından asla böyle atmazdı."

Artur'a attığım sözlerle inanmak istedim. Ama düşüncelerimin derinliklerinde, belki de haklıydı.

Zihinsel olarak inkar içinde çığlık attım.

Alessio'ya inanmak zorundaydım. Benden nefret etse bile benimle kendisinin konuşacağından emindim. Adamlarından birini göndermemek. Ama ya eğer?

Ya benden yüzümü görmeye dayanamayacak kadar nefret ediyorsa?

Hayır. Alessio - tanıdığım Alessio, asla böyle bir şey yapmazdı.

"Yalan söylüyorsun. Bırak gideyim," Artur'a tekme attım.

"Baban annesini ve kız kardeşini öldürdü. Senden nefret ediyor Ayla. Derin nefret. Görüş alanına girersen seni hiç düşünmeden öldürür. Asla konuşma şansın olmazdı. O sandığın adam değil. O bir katil. Ve sen onun düşmanısın," dedi Artur, son sözlerle kıkırdarak.

"Alessio!" Çığlık attım ama sesim alçak ve gözyaşlarımdan dolayı gıcırtılı çıkmıştı. Beni asla duymayacaktı.

"Hepimize bir iyilik yap ve defol buradan," dedi Artur, beni aşağı çekerek. Artık kapıların dışındaydık ve bir panik dalgası hissettim.

Artur'u ittim. "Alessio benden nefret ediyorsa ve gerçekten hayatından çıkmamı istiyorsa, bunu yüzüme söylemek zorunda kalacak. Ona ancak o zaman inanırım. Eğer beni öldürürse, öyle olsun."

Tekrar içeri girmeye çalıştım ama Artur kolumdan tuttu ve beni geri çekti. "Siktir git orospu." Mücadele ettim, savaşmadan pes etmedim. Kendim için, Alessio için ve bizim için savaşmak zorundaydım .

Artur beni itti ve başka bir kol olmasaydı düşebilirdim.

HAYIR!

Dokunuşu... tenim onun altında yandı. Kafamın içine geri çekilirken sesim yine gitmişti. diye bağırdım içten içe. İçim yanacakmış gibi hissedene kadar çok çığlık attım.

Dokunuşu bile beni deli etmeye yetiyordu.

Gözlerim genişledi ve yüksek sesle nefesim kesildi, boğazımda panik pençesi hissederken nefesim daha sert çıktı. Korku, ruhum korku ve acıdan başka bir şey bilmeyene kadar vücuduma ve zihnime girdi.

Tutuşu güçlüydü ve ondan uzaklaşamıyordum. Artur'un beni şeytanla baş başa bırakarak geri geri yürüdüğünü görünce felç oldum.

Mücadele etmeye çalıştım ama vücudum hareket etmiyordu. Bedenim başka ne yapacağımı bilemediği için şeytanın eline teslim oldum. O adama boyun eğmeye o kadar alışmıştı ki, yapabildiği tek şey buydu.

Kaslarım acıyana kadar gerildi ve kilitlendi. Yavaş yavaş uyuşmaya, duygusuzlaşmaya başladığımda panik içime yayıldı.

Artur, kapıları kapatmadan önce, "O tamamen senin," dedi.

Ve sonra yalnızdım. Alberto'yla.

Korku ve acı beni çok etkiledi. Kafam ikiye ayrılacak gibiydi. Kalbim çoktan kırılmıştı. Bir insan kalbi olmadan nasıl yaşar? Çünkü benimki binlerce parçaya ayrılmıştı. kırıldığını hissettim. Tüm bedenim ve ruhum bunu hissetti.

Ve bu sefer, tamir edilemeyeceğini biliyordum.

Alberto'nun tutuşu sıkılaştı ve midem bulandı. Baş dönmesi tekrar hakim olurken öğürme dürtümü bastırdım. Obsidyen bir karanlık etrafımı sardı ve çığlık atmak istedim.

Alessio! Ama hiçbir söz söylenmedi.

Alberto beni çekti ve beni arabaya ittiğinde çığlık attım.

"Alessio!"

Ama çok geçti.

Kapı kapandı ve Alberto yanıma oturdu. Araba hareket etmeye başladığında kendimi kapıya yapıştırarak ondan sürünerek uzaklaştım. Hayır hayır hayır.

Kapıyı çektim, açmaya çalıştım ama Alberto elini saçlarıma doladı ve saldırısı altında kafa derim yanana kadar sertçe çekti.

Kafamı kapıya çarptı. Bir kere. İki kere. Acı kafatasıma kadar ulaştı ve yanağım ağrıdı. Ağzımda kan tadı alabiliyordum.

"Çok kötüsün aşkım. Ama artık eve dönme vaktin geldi, dedi Alberto, yanağımı kapıya sıkıca bastırarak. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kıkırdadım.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni kendine çekti. Alberto sırtı ama gözleri alev alev yanıyordu. Kanım dondu.

Ölümüm beklediğimden erken gelmişti.

"Senin uyuma vaktin geldi."

Kaşlarımı çattım ve sonra bacağımda bir acı hissettiğimde çığlık attım. Elinde bir sırınga ve kalçamdaki iğneyi görmek için aşağı baktım. "Hayır," diye geveledim.

Bakışları tıpkı kendisi gibi soğuk ve duygusuzdu. Elinin tersi yüzüme çarptı ve kapıya doğru uçtum, baskı altında başım çatırdadı.

Karanlık görüşümü bulandırırken kendimi kaybediyordum.

"Alessio," diye sızlandım.

Alberto kükredi ve yüzümü pencereye daha çok bastırdı. "Onun adını bir daha asla söylememeyi öğreneceksin. Sanırım seni bana teslim ettiğini unuttun.

Başımı sallamaya çalıştım, yavaş yavaş gözden kaybolmama rağmen gözlerimi açmaya zorladım.

"Sanırım daha önce sana karşı çok yumuşak davrandım. Şimdi gerçek acının ne olduğunu hissedeceksin." Alberto sözünü kulağıma fısıldadı, tırnağı acıyla yanaklarıma saplandı.

İçimi bir uyuşukluk kapladı ve şiddetli bir şekilde titredim, vücudum onun tutuşu ve bana verdiği ilaç altında ufacanıp zayıflıyordu.

Gözlerim kafamın içine yuvarlandı. Bu oydu. Benim gerçekliğim. Kaderim.

İlaç beni etkisi altına alırken ve baş dönmesi beni bir karanlık ve umutsuzluk bulutunun içine atarken tek yapabildiğim ağlamak ve hareketsiz kalmaktı.

Beni altına çeken ağır baskıya boyun eğdim ve gözlerim kapandı.

Karanlık çöktüğünde son düşüncem Alessio'ydu.

Ben Üzgünüm Alessio. Seni seviyorum.

Bilincimi kaybettiğimde adı kafamda sadece bir fısıltıydı.

Alessio.

Bölüm 28

Alessio

Alberto'nun görüntüsü bedenimde bir öfke lavının akmasına neden olmuştu. Ama elimden geldiğince sakin kalmaya çalıştım.

Tek düşüncem Ayla'yı güvende tutmaktı. Alberto'dan çok uzakta.

Onun benim zayıflığım olduğunu bilemezdi.

Ama sonra Ayla'ya onu tanıyormuş gibi baktı. Sanki sahip olunması gereken bir şeymiş gibi. Gözlerini oymak, gözlerinin tam ortasına bir kurşun sıkmak istedim. Sadece Ayla'ya baktığı için. meleğim _

Hiç beklemediğim şey, ardından gelen şoktu. Ve ihanetin acısı.

Ayla'nın arkamdan inlediğini duydum ve tırnaklarının tenime saplandığını hissettim. Paniğini hissettim. Ondan titriyordu. Etrafımızı saran hava, onun korkusuyla kalınlaşıyor.

Ama kulaklarımda yalnızca Alberto'nun sözleri çınlıyordu. Diğer her şey bulanıktı.

Şu anda arkanda koruduğun kadın Ayla Abandonato. Rahmetli Alfredo'nun kızı ve tek çocuğu. Ve müstakbel eşim. İtalyan kraliçesi. Senin düşmanın.

Ayla Abandonato. Lanet olası bir Abandonato.

O bana yalan söyledi. Bunca zaman, her şey bir yalandı.

Gerginlikten omzum ağrıyordu ama yüzümü elimden geldiğince ifadesiz tuttum.

Zayıflık yok. Alberto'nun sözlerinin beni nasıl etkilediğini bilmesine gerek yoktu. Ayla'nın ihanetinin bana ne yaptığını bilmesine gerek yoktu.

ona güvendim. İçeri girmesine izin verdim.

O benim meleğimdi.

Boğazımı tıkayan duygu yığını yuttum ve doğruca Alberto'nun gözlerinin içine baktım.

"Victor, onu içeri sok," dedim, sesim sakindi ama soğukluk ve ölümcül bir uyarı vardı.

Sözcükler içgüdüsel olarak çıktı. O düşmandı, yine de onu koruma ihtiyacım hiç azalmadı. Aklım ne kadar öfkeli olursa olsun, yine de onun için hissediyordum.

Bana ihanet etti ama yine de benim meleğimdi.

Gözümün ucuyla Viktor'un Ayla'yı kapılara doğru çektiğini gördüm. Bana bakıyordu, gözlerini gözlerimden hiç ayırmıyordu, ona bir şans vermem için yalvarıyordu.

Orada her şeyi gördüm. Onun acısı. Korku. Panik. Ve son olarak, aşkı.

Aptal hain kalbim buna tutunmuştu. Bu bakışa inanmak istedim.

Kararım aptalca olabilirdi ama mantıklı olan tek karar buydu.

Tüm dikkatimi Alberto'ya vererek ona ürpertici bir bakış attım. "Siktir git buradan, Alberto. Bunu son kez söyleyeceğim. Ateş etmek için sadece bir mermi yeterlidir ve savaş bizim üzerimizde olacaktır. Mülkümü terk edin yoksa adamlarım ateş etmek zorunda kalacak."

Alberto tek kaşını kaldırdı ve yavaşça geri çekilmeye başladı. "Haklısın. Ayla'nın karar vermesine izin vereceğiz.

Şu an onu vurmak istiyordum. Gözlerinin tam ortasına bir kurşun sık. Ama bu sadece kendi üzerimize savaş getirir.

Ve Ayla tam ortasında olacaktı. Onun güvenliği tehlikeye atılamazdı.

Öldürme niyetim yüzümden belli olmuş olmalı, çünkü Alberto sırtı ve sonra şehvet düşkünü Ayla'ya baktı. "Bekliyor olacağım aşkım."

Phoenix'in elini kolumda hissettim ve silahıma uzandığımı fark ettim. O piçin hayatına son verme ihtiyacıyla titriyordum. Yavaş ve acı verici.

O gün gelecekti. Şimdi değil. Ama yakında.

Sonunda Ayla'ya dönme cesaretini toplayana kadar arabaların uzaklaşmasını izledim. Öne eğildiğini gördüm ve tam orada, garaj yolunda hiperventilasyon yaparak kurumaya başladı. Küçük bedeni şiddetli bir şekilde titriyordu, hıçkırıkları kalbimi sıkıca sıkıştırmasına neden oluyordu.

Onu kollarıma almak, güvenli bir şekilde kucağıma almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Ama kendimi durdurdum.

Ona saldıracığımı ve onu inciteceğimi biliyordum. Ve yapmak istediğim son şey onu incitmektir... şu anda acımın sebebi o olmasına rağmen.

Ben de uzaklaştım. Ondan.

Onu korumak için yaptım.

Daha önce vurulmuştum. Bir kaç sefer. Ama Ayla'nın ihaneti, bedenimi delip geçen kurşunlardan daha acıydı.

Arkamdan seslendi, ismim dudaklarındaydı. Dinlemem için yalvardı ama uyuşmuştum. Umursamayacak kadar uyuşmuş. Onun yalanlarını, ihanetini anlamak için uyuşmak. Ona güvendim ama karşılığında bana hiçbir şey vermedi.

Ona kendimi verdikten ve ona kalbimi açtıktan sonra, yine de yalan söyledi.

Ama öfke dalgaları arasında bile nedenini anladım.

Abandonatos'tan nefret ettim.

Ve onlardan biriydi. Annemi ve kız kardeşimi öldüren adamın kızı.

"Kahretsin!" Küfür ettim, kapının yanındaki duvara yumruk attım. Korkmuş olmalı. Çok korkmuş. Hiçbirimize söylememesine şaşmamalı.

Peki masum olanlar? Onlar da yok olacak mı? Sırf bir İtalyan olmaya mahkûm oldukları için mi - bir Abandonato?

Ayla'nın sorusu kulaklarımda çınladı ve hüsrarla saçımı çektim, parmaklarımı kafa derimin içine soktum. Bana söylemek istedi. Pek çok kez söylemek istedi ama Abandonatos'a olan nefretim onu her zaman durdurdu.

Hala sözlerimi sanki bir gün önce söylenmiş gibi net bir şekilde hatırlıyordum.

O ailede hiç masumiyet yok. Bunların hepsi şeytanın ürünüdür. Annemin ve kız kardeşimin kanıyla lekelenmişler.

Ona beslediğim sözler bunlarken Ayla'nın bana doğruyu söylemesini nasıl bekleyebilirdim?

Yoluna çıkan herkesi öldüreceğini söylemiştin. Peki ya masumlar?

Farkına vardığımda kendimi hasta hissettim. Kendinden bahsediyordu. O masumdu.

Seni bulduğumda evden kaçıyordum ve arabana saklandım. Biz böyle tanıştık. Ben casus değilim, Alessio. Ben sadece kabusundan kaçan, çaresizce huzur arayan biriyim.

Söylediği her şey, düşüncelerim çılgına dönene kadar bana geri döndü. Ve işte o zaman kontrolümü kaybettim.

Bir kükreyle sehpaye uzandım ve onu ters çevirerek duvara çarptım. Yüzlerce cam parçası etrafa saçıldı.

Ellerimi yumruk yaptım ve duvara eskisinden daha sert bir yumruk attım. Parmak boğumlarımda üzerindeki derim sıyrıldı ama bu yeterli değildi.

Nefes nefese kalıyor, zincirlerimden kurtulmak isteyen canavara karşı savaşıyordum.

Farkına varmamın ani telaşı başımı döndürdü. Ciğerlerim daraldı. "Kahretsin!" diye bağırdım.

Nefret ettiğim adam, öldürmeye yemin ettiğim adam... düşmanım, meleğimi inciten oydu. Onun acı çekmesine neden olan oydu. Kabuslarının sebebi.

Alberto. Aylamı mahvetmişti.

Kanım onu öldürme dürtüsüyle kükredi. Hayatına son vermek için. Ayla'nın kabusunu bitirmek için.

Arkamı döndüğümde Artur, Viktor ve Phoenix'in orada durduğunu gördüm. Bana bakıp onlara emir vermemi beklerken yüzleri kayıtsızdı.

Ama başka bir şey dikkatimi çekti. Birisi eksikti. Odaya neredeyse öfkeyle göz gezdirirken kalbim panikle hızlandı.

"Ayla nerede?" Yumruklarımı sıkarken parmak boğumlarım ağrırken homurdandım.

Viktor'un kaşları soruyla kalktı ve arkasına baktı. "Tam arkamdaydı," diye homurdandı, yüzü hafif bir panikle buruşmuştu.

"Onu yalnız bıraktın!"

Yumruğumu attım ve yüzüyle birleşti. Odada bir çıtırtı yankılandı ama umursamadım. "Onu sana bıraktım. Onu içeri getirmen gerekiyordu.

Kendimi kontrol altına almaya çalışırken onu içeri alması ve güvende tutması için Viktor'a güvendim.

"Takip edeceğimi düşünmüştüm. Muhtemelen dışarıdadır. Sakin ol, dedi Viktor, kanayan ağzını tutarak.

Artur yanıma geldi. "Onu bulacağım, patron."

Başımı salladım ve Viktor'dan uzaklaştım. "Onu içeri getir," diye emrettim. Artur başını salladı ve bakmadan gitti. Onu koruma, onu herhangi bir acıdan uzak tutma ihtiyacı çok büyüktü. Alberto ona yaklaşmıyordu.

Başım yana doğru eğildi ve Viktor'a dik dik baktım. ters ters baktı "Tamam mısın? Çünkü Ayla içeri girdiğinde böyle davranamazsın. Onu ölümüne korkutacaksın."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece haklı olduğunu bildiğim için.

Ayla'yı incitmek için buradan gitmem, mantıklı düşünmem, Ayla'dan uzaklaşmam gerekiyordu.

O benim meleğim olmasına rağmen yine de bana ihanet etti. Kalbim ve aklım sürekli bir savaş halindeydi.

O anda, onun bir Abandonato olduğu gerçeğinden çok bana yalan söylemesinin beni incittiğini fark ettim.

Ayla bir Abandonato olabilirdi ama masumdu. O başka bir kurbandı. Ve bunun için ona zarar veremezdim.

Bu düşünceyle başımı salladım. İşte tam da bu yüzden kalpsiz olmalıydım. Acımasız. Bu yüzden ilk başta ona hiç yaklaşmak istemedim.

İnsan kalbi garip bir şeydi. Hain ve zayıftı. Bizi zayıf kıldı. İntikamımı unutmak benim için kolaydı çünkü Ayla'ya karşı hissettiklerim daha güçlüydü.

Sahip olduğumuz şey benim intikam ihtiyacımdan daha güçlüydü.

Kanepeye çöktüm ve yorgun bir şekilde alnımı ovuşturdum. Bu nasıl oldu? Bir dakika her şey mükemmeldi ve şimdi... mahvolmuştu.

Beni daha çok ilgilendiren Ayla'nın duygularıydı. Ne kadar korkmuş ve endişelenmiş olmalıydı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Viktor, yüzü bana bakan kanepeye oturarak. Meraklı ama şüpheli gözlerle bana baktı. "Ayla'yla mı?"

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım. "Bu bir soru mu?" diye tısladım. "Gerçekten ona zarar vereceğimi düşünüyor musun?"

Viktor sessizce bana baktı ve sonra başını salladı. "Ona zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Ya yaparsam?"

Cevabını öğrenmem gerekiyordu. Ayla'nın adamlarımla nerede durduğunu, herkes için ne kadar önemli olduğunu bilmem gerekiyordu.

Zamanı geldiğinde hepsinin onun önünde durup onu koruyacağını bilmem gerekiyordu.

"Sana karşı çıkmak zorunda kalırdım," diye basitçe yanıtladı, sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi omuzlarını silkti. Ama gözleri yoğundu ve bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Cevabını beklerken kafamı Phoenix'e çevirdim. Kafasını salladı. "Ona zarar vermene izin veremeyiz patron."

Bir rahatlama hissettim. Onlar Ayla'nın şampiyonlarıydı. Bir şey olursa onu koruyacaklardı.

Ancak rahatlama kısa sürdü.

Artur'un kapıda durduğunu gördüm. Yalnız. Yüzü bitkindi ve gözlerimi yakaladığında başını sallayarak yere baktı.

"Ayla nerede?" diye sordum ayağa kalkarak.

"Patron, özür dilerim," diye yanıtladı başını eğik tutarak.

"Nerede. Dır-dir. Ayla?" Kalbim neredeyse acıyla hızlanırken her kelimeyi noktalayarak, dişlerimi sıkarak sordum.

"Patron, onu durdurmaya çalıştım. Gerçekten yaptım. Ama gitti. O kahrolası piçle. Ben de gözlerime inanamadım."

"HAYIR!" diye bağırdım yanından koşarak.

Basamaklardan aşağı inip araba yoluna çıkarken içimi bir panik kapladı. Kapılar kapalıydı ve onları yırtarak açtım ama çok geç kalmıştım.

Alberto'dan hiçbir iz yoktu. Ayla'dan iz yok. Meleğim. O hiçbir yerde görünmüyordu.

Arkamda Viktor, Phoenix ve Artur'un sesini duydum. Hava gerginlikle çıtırdadı.

"Ayla bunca zamandır sadece seninle oynuyordu. Bize yalan söyledi. O küçük sürtük, dedi Artur tiksintiyle.

Arkamı dönüp Artur'u yakasından tuttum. "Yalan söylüyorsun!"

İmkansızdı. Ayla bana ihanet edemezdi. Bana ihanet etmezdi... böyle değil.

Parmaklarımı boynuna bastırırken Artur yüzünü buruşturdu. "Ona asla orospu deme! O nerede?"

"Patron, Ayla'nın yanına gittiğini gördüm. Kollarının arasındaydı," diye hırıldadı, ben parmaklarımı boğazına daha sıkı bastırırken.

Çılgık atmak istedim. Öfkelenmek. Birine vur. Öldürmek istedim... Öldürmeye ihtiyacım vardı .

"Sana ihanet etti, Patron," dedi Artur, sesi boğuktu.

Ve işte o zaman patladım. Kaybettim.

"Kapa çeneni! Kapa çeneni!"

Silahımı kemerimden çıkarıp Artur'un çenesinin altına doğrulttum. Başını şaşkınlıkla kaldırdı ve gözleri ani bir korkuyla parladı. "Yalan söylüyorsun!" diye homurdandım, namluyu boğazına doğru iterek. Tetiği çekip hayatına son vermek için parmaklarım kaşınıyordu.

Sertçe yutkundum ve hafifçe başını salladı.

O zaman neredeyse tetiği çekiyordum. Viktor beni çekip almasaydı, Artur ölmüş olacaktı.

Alessio! Kahretsin!" Viktor kulaklarıma tısladı. Hava almak için öksürürken Artur'a ters ters baktım.

"Aklını mı kaçırdın? Silahını adamına doğrultmak. Biz bir kardeşiz, Alessio," diye benimle mantık yürütmeye çalıştı. Ama Viktor'u zar zor duydum.

Kulaklarımda cınlayan tek kelimeler Artur'unkilerdi.

Sana ihanet etti, Patron.

Gitti. O kahrolası piçle. Ben de gözlerime inanamadım.

Bütün bu zaman boyunca sadece seninle oynuyordu.

"HAYIR!" Saçlarımı hayal kırıklığıyla, inkarla tuttum. "Ayla yalan söylemiyordu!"

Bu bir yalandı. Ayla bana ihanet etmezdi. inanmadım İnanamadım.

Tecavüze uğradığımda on altı yaşındaydım.

On altı yaş günümde bana tecavüz etti ve bunu yedi yıl boyunca her gece yapmaya devam etti.

Babam hiçbir şey yapmadı. Benimle hiç ilgilenmedi bile. Yalnızdım, asla evden çıkmama izin verilmedi. Sonra beni kendisine teslim etti. Beni mahveden zalim bir adam.

Beni döverdi. Beni yatağımıza zincirler ve sonra yanlış bir şey yaparsam veya yanlış bir şey yaparsam beni kırbaçlardı.

Her kelime, her an, kederden kör olana kadar bana geri döndü. Nefes almak için savaşıırken ciğerlerim daraldı, kalbim çok acı verici bir şekilde ağrıyordu.

Ayla geçmişini anlatırken onun sözlerinden gerçeği duydum. Acı dolu gözleri, kabusları yalan değildi. Onlar gerçektir. Onun acısı gerçektir.

Ama neden ayrılırsın ki? Onunla... onu yok eden aynı canavarla mı?

Mantıklı değil. Hiçbiri mantıklı değildi.

Buna inanmayı reddettim.

Çünkü ona inandım. Bize inandım .

"Gitmedi," dedim kapılara bakarak. "Alberto'ya geri dönmezdi."

"Kabul ediyorum," dedi Viktor yanımda. "Kendi isteğiyle gitmesine imkan yok. Ayla'nın ondan ne kadar korktuğunu gördüm."

Tek bir sonuç vardı.

Alberto onu aldı. Onu burnumun dibinde kaptım.

Gözlerim büyüdü ve ani bir acı göğsüme saplandı ve neredeyse iki büküm olmuşum.

Midem bulandı ve ellerim yanımda titriyordu. Alberto'nun ona yaptıklarını düşündükçe ürperdim. Ve şimdi yine onunlaydı. Onun insafına. Kaçtığı karanlığa geri itilmişti.

Ve hepsi benim suçumdu.

Yapacak basit bir işim vardı. Onu koru. Ama başarısız oldum. Meleşimi hayal kırıklığına uğrattım.

"Alberto'yla ayrılırken gördüğüne emin misin?" Phoenix'in arkamdan sorduğunu duydum.

Artur, "Onu arabasına binerken gördüm," diye yanıtladı.

Viktor, "Yani Alberto onu tehdit etmiş olabilir," diye ekledi.

Önemli değildi.

Hiçbirinin önemi yoktu. Nasıl ya da neden oldu.

Önemli olan tek şey Ayla'yı sağ salim geri almaktı. Ve Alberto'nun artık bir tehdit olmadığından emin olmak.

O anda intikamım unutuldu. Abandonatos'u neden bitirmem gerektiğinin nedeni unutulmuştu.

Başka bir amaçla değiştirildi.

Meleğimi inciten her birinden kurtulmak. Yavaş ve acı verici. Onu hiç görmemiş olmayı dileyene kadar.

Bölüm 29

Arkamı dönüp içeri girdim. Adamlarım arkamdan yakından takip ettiler.

"Patron, çok üzgünüm. bilmiyordum Düşündüm ki... Artur başladı ama hemen sözünü kesti.

Onunla yüzleştim ve dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi, tabancasını önüne koydu. Bir teslimiyet duruşu.

"Seni ve Ayla'yı hayal kırıklığına uğrattım. Hayatımı almaya hakkınız var."

Eğilerek silahını elime aldım. "Haklısın. Şu anda canını alabilirim. Kadınıma orospu dediğin için. Bir hata yaptın ama bu senin son hatan olacak."

Boyum gibi ayağa kalktım ama silahımı kafasına doğrultmak yerine ona emir verdim. "Ayağa kalk."

Ayağa kalktı, başı hâlâ eğik bir şekilde bana bakıyordu. "Bir şansın daha var. Ayla'yı canın pahasına koru, affedileceksin."

Herhangi birimizin düşüneceğini düşündüğü için onu suçlayamazdım. Ayla'nın bize ihanet ettiğini düşünmek daha kolaydı.

Ama biliyordum... Meleğim asla böyle bir şey yapmazdı.

"Victor, telefonunu takip et," diye emrettim. Kafasıyla onayladı ve telefonunu çıkardı.

Odaya göz gezdirirken elimle yüzümü ovuşturdum. "Phoenix, diğer adamları ara. Ayla'nın yerini alır almaz ayrılıyoruz."

Ayla'nın önceki gece benim için yaptığı pastayı gördüğümde hala konuşuyordum. Yemek masasına doğru yürürken göğsüm amansız bir baskıyla sıkıştı. Tek görebildiğim onun tatlı gülümsemesiydi. Gülüşünü, melodik sesini duydum. Ve yumuşak öpücüklerini hissettim.

Masaya ulaştığımda donup kaldım, gözlerim pastanın yanındaki eşyaya gitti.

Viktor konuşmadan önce arkamdan küfrettiğini duydum. "Alessio, telefonu..."

Derin bir nefes almaya çalıştım ama nefes alamıyordum. Kalbim düşerken yumruklarımı sıktım. Öfkeyle bağırarak Ayla'nın telefonunu alıp duvara fırlattım.

Hiç düşünmeden pastayı da fırlattım. Duvara sıçradı. duramadım. Meleğim Alberto ile birlikte olduğu ve onu bulmanın hiçbir yolu olmadığı düşüncesiyle öfkem daha da alevlendi.

Ayla'yı incittiği düşüncesi beni deli ediyordu.

Kaynarken görüşüm kırmızı bir katmanla kaplandı. Etrafımdaki her şeyi yok ettim. Kimse beni durdurmadı çünkü onları da yok edeceğimi biliyorlardı.

Vücudum öldürme ihtiyacıyla titriyordu. Kan hırsına kapıldım.

Kan dökülecekti. İnsanlar ölecekti, masum olanlar bile. Yoluma çıkanlar için sadece ölüm vardı.

"Bu bir savaş," diye homurdandım, sesim jilet kadar keskindi. Etrafımda kan olduğunu hayal ederken göğsüm inip kalkıyordu, nefesim düzensizdi.

Alberto'nun son nefesini verirken kanının vücudundan akmasını izlemek istedim. buna ihtiyacım vardı.

Kanım derimin altında kaynadı, yakıcı bir yanıkla alevlendi ve beni öldürmeye sevk etti. Ölüm. Canavar kükredi ve bu sefer onu serbest bıraktım. İçimdeki karanlığı kucakladım.

Çünkü bu bir savaşı.

Alberto başlattı.

Ve ben onu bitirecektim.

Bölüm 30

Nikolay

Arabam Alberto'nun yazlık evinin önünde durdu. Bir saniye sessizce oturdum, ne yapacağımı ve neler olduğunu düşündüm.

Ne zaman bir toplantımız olsa, beni kulüplerine çağırırdı ama malikanelerine asla. Ama şimdi, evlerinden birinin hemen önünde oturuyordum. Beni aradı, acilen onunla buluşmamı istedi.

Ve hiç düşünmeden geldim.

İstedğim için değil. Mecbur olduğum içindi.

Onun çirkin yüzüne dayanamadım. Onu her gördüğümde, kahrolası vücudunu parçalara ayırıp köpeklerle yedirme dürtümü bastırmak zorunda kalıyordum. Alberto'ya olan nefretim sınır tanımıyordu. Soluduğu havadan bile tiksindim.

Ve onu her gördüğümde, onu öldürme gücümün olmasını ve o kahrolası kara kalbini sökerken hayatın gözlerinden yavaşça çıkmasını izlemeyi diledim.

Ama bunların hiçbirini yapamadım.

Oflayarak koltuğa yaslandım. Derin bir nefes alarak, öfkeli düşüncelerimi ve kana susamışlığımı sakinleştirmeye çalıştım. Buradaydım ve işimi halletmem gerekiyordu.

Bir soru düşüncelerimi yakmasına rağmen.

Florida'da ne yapıyordu? Ona Boss'un gezisinden bahsetmedim.

Boss'la aynı zamanda burada olması büyük bir tesadüftü.

Kafamı sallayarak düşüncelerimden arındım ve arabadan indim. Kapı çoktan açılmıştı, ben de kapıyı çalmadan içeri girdim. zorunda değildim. Adamları geldiğimi zaten biliyorlardı.

Arkası bana dönük bir şekilde mutfakı temizleyen bir hizmetçi gördüm. Alberto nerede? diye sordum, sesim titriyordu.

Arkasını dönmeden önce eli göğsünün üzerinde, neredeyse beş fit havaya sıçradı. "Umm...onu son gördüğümde ofisindeydi," diye ciyakladı, gözleri korkuyla dolmuştu.

Ofisi nerede? Sessizce koridorun sonunu işaret etti. İkinci bir bakış atmadan onun yönünü takip ettim.

Koridorun sonuna geldiğimde kapının önünde duran ve onu koruyan bir adam gördüm. Konuşmadan önce kapıya doğru kafamı salladım. "Alberto'yu görmem gerekiyor. Beni aradı.

"Sen kimsin?" diye sordu, eli silahına uzanarak.

Nikolay.

Tanıdık gözlerinde parladı. "O burda değil. Patron yaklaşık bir saat önce dışarı çıktı. İltilenmesi gereken bir şey vardı."

"Onu bekleyeceğim," dedim, ona ürpertici bir bakış atarak, beni reddetmesi için cesaretlendirdim. Adam oflayıp kapıyı benim için açtı.

"Yakında döner," dedi başıyla odayı işaret ederek. İçeri girdim ve beni takip ederek kapıyı arkasından kapattı. Tabii ki beni takip edecekti. Beni Alberto'nun ofisinde yalnız bırakmasına imkan yoktu. Onun için ben bir yabancıydım.

Farkına varmadığı şey, benim de içeriden olduğumdu.

oturmadım Bunun yerine, ofisi arşınladım.

Bir şeyler yanlış hissettirdi. Alberto beni asla evine çağırır, özellikle de burada olmasaydı. Ve en önemlisi, onun burada ne işi vardı? Bizimle aynı zamanda.

Düşündüğümüzden daha fazla casusu var mıydı?

Elimi hayal kırıklığıyla başımın üzerine ovuşturdum ve kaçmakla tehdit eden hırıltıyı bastırmaya çalıştım.

Hala volta atıyordum ki gözüme bir şey takıldı. Bu sadece küçük bir bakıştı, ama izlerimde ölü durmam için yeterliydi.

Olamaz. Hayır.

Alberto'nun masasına yürüdüm ve resim çerçevesini elime aldım. Gözlerimin bana oyun oynadığını düşündüm. Belki öyleydi. Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım ama resim hala oradaydı. Hâlâ oradaydı.

Yeşil gözlerine bakıyordum.

Ayla.

Ağzım açık kaldı ama çenemi güçle gıcırdatarak hemen kapattım. Resme baktım, bir an beynim boşaldı.

"O kim?" Cevabımı zaten almış olmama rağmen yüksek sesle sordum.

"Patronun kadını," diye yanıtladı adam basitçe.

Parmaklarım resim çerçevesinin çevresini sıktı. "Onun adı ne?"

Ayla Abandonato. Kaltak aylar önce kaçtı. Ama Boss onu şimdi buldu. Gittiği yer orasıydı. Bunca zaman Ruslarla birlikte saklanıyordu. Buna inanabiliyor musun?" dedi tiksintiyle.

Midem düştü ve donup kaldım, kaslarım onun sözleriyle sınıksıkı kilitlendi. Bu oluyor olamaz.

O bir Abandonato'ydu. Ve Alberto'nun kadını. O hain miydi?

Bu düşünceyle göğsüm sıkıştı. Hayır. İnanmadım. Bize ihanet etmesine imkan yoktu.

Resme baktım. Ayla burada çok farklı görünüyordu. Gözleri şimdi olduğu gibi parlamıyordu. Kasvetliydiler, neredeyse cansızdılar. Gülümsemesi yoktu. Yüzü ve duruşu sertti.

Bu Ayla, ilk kez tanıştığım Ayla'ya benziyordu. Kirli, yaralı ve çok korkmuşken. Kırılan kişi.

Onu kıran Alberto'ydu. Ayla'nın işkencecisiydi.

Adam konuşmaya devam ederken sesi sanki suyun altındaymış gibi geliyordu.

"Muhtemelen oradaki her erkeği de becerdi. O bunun için iyi. Yine de şikayet etmeyeceğim. Onu kedi en iyi biridir. Benim aletime bir eldiven gibi oturdu.

Zihnim öfkелendi ve kırmızı gördüm. Resmi yere koyarak silahıma uzandım. Tepki verme ya da silahına uzanma şansı yoktu. Silahımı ona doğrulttuğum sırada gözlerinin şaşkınlıkla parladığını gördüm. Sonra tetiği çektim.

Tek atış. Boğazının tam ortasına bir kurşun. Onu öldürmek için ihtiyacım olan tek şey buydu.

Sessizce yere battı, kanı, ele geçirilen vücudunu sardı. Ofisin her yerinde ve arkasındaki duvarda, etinin bir kısmının sıçradığı yerde kan vardı.

Kimse Boss'un kadını hakkında böyle konuşmadı. Onun gibi adamlara asla merhamet göstermem.

Ona bir kez daha bakmadan ofisten çıktım ve arabama bindim. Ayla'nın resmiyle görüşüm kör oldu. Yüzündeki kırık bakış.

Ve sonra sözleri kulaklarımda çınladı.

Kaltak aylar önce kaçtı. Ama Boss onu şimdi buldu. Gittiği yer orasıydı. Bunca zaman Ruslarla birlikte saklanıyordu.

"Kahretsin!" diye bağırdım direksiyona yumruk atarak. Alessio'yu uyarmalıydım. Garaj yolundan çıktım ve aynı anda cep telefonunu aradım.

Ama açmadı. Bu asla olmadı. Her zaman aldı.

Omuzlarım gerginlikten ağrıyordu ve boğazım aniden kurumuştı. Gözlerimi yoldan ayırmadım ve diğerlerini aramaya çalışırken umursamazca sürdüm.

Ama kimse telefonlarına cevap vermedi.

Yüksek sesle küfrederek telefonumu yanımdaki koltuğa fırlattım. Yol doluydu. Oraya asla zamanında varamayacaktım. Alberto bir saat önce ayrıldı. Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Ya da belki saldırmak için bekliyordu?

Bu mükemmel bir zaman olurdu. Ayla'yı veya Boss'u koruyacak kadar adam yoktu.

Hayır.

Bunun olmasına izin veremezdim. Patron Ayla'yı kaybedemezdi.

Şimdi değil. Asla.

Hayatta kalamazdı. Çünkü biliyordum ki Ayla kendini kaybederse Boss da kendini kaybederdi, kırılırdı.

Ve bunun olmasına izin veremezdim.

Direksiyona tekrar yumruk attım ve parmaklarıma bir acı saplandı. Hızla U dönüşü yaparak rotayı değiştirdim. Sonraki otuz dakika boyunca tüm trafik kurallarını çiğnedim.

Sahil evine geldiğimde hızla dışarı çıktım. Garaj yolu ürkütücü bir şekilde sessizdi. Ama ölüm havada asılı kaldı. Neredeyse ürperticiydi.

Merdivenleri koşarak çıktım ve eve girdim ama karşımda gördüğüm manzarayla adımlarımda donakaldım.

Ev dağınıktı. Tamamen yok edilmiş.

Phoenix ve Artur başları ellerinin arasında kanepede oturuyorlardı, duruşları bozulmuştu. Viktor duvara yaslanmıştı, gözleri kapalıydı, yüzü acıyla buruşmuştu.

Boss'un iki eli de duvara dayalıydı. Yüzü bana dönüktü ama gergin omuzlarını görebiliyordum. Bütün vücudu katıydı.

Ayrıca bir şey daha fark ettim.

Ayla ortalıkta yoktu.

Farkına varmak beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürdü.

Çok geç kaldım.

Bölüm 31

Ayla

Yavaş yavaş bilincim yerine gelirken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başım zonkluyordu ve kaslarım ağrıyordu. Bütün vücudum acıyordu.

Sonunda görüşüm netleştiğinde, bir nefes verdim. Vücudum dondu ve aniden mide bulantısı üzerime saldırdı. Midemden boğazıma gelen safrayı geri yutmak zorunda kaldım.

Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Kapana kısılmış hissettim. Kapana kısılmıştım .

Alberto bana sahipti. Tamamen onun insafına kalmıştım.

Göğsüm sıkıştı ve hıçkırıklarım yüzünden boğuldum. Bu nasıl oldu? Her şey mükemmeldi ama yine karanlığa geri atılmıştım.

Alessio'yu düşünürken gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı düştü. Onu o kadar çok seviyordum ki onu bir daha göremeyecek olma düşüncesi kalbimi sızlatıyordu. O benim her şeyimdi ve şimdi yine yalnızdım, kurtarıcım yoktu.

Yine kabusumu yaşıyordum.

Kolumu kaldırmaya çalıştım ama yapamadığımı öğrenince dehşete düştüm. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama yapamadım.

Ağır hissettiler ve bileklerime veya ayak bileklerime dolanan çeliğin soğukluğuyla karıştırılamazdı. Tekrar hareket ettim ve metal sallanma sesi karanlığı doldurdu.

Zincirlenmişim.

Panikle hareket etmeye çalıştım. Kollarımı ve bacaklarımı burktum ama sadece metal derimi ısırduğında acı içinde haykırdım.

Duvara yaslandım ve çaresizlik içinde gözlerimi kapattım. Ellerim ve bacaklarım nemli bir taş duvara kelepçelenmişti. Bir köle gibi duvara zincirlenmişim.

Nefes almak için savaşıırken boğazım düğümlendi. Görüşüm baş dönmesiyle yüzdü ve gözlerimi açık tutmaya çalışırken başım duvara doğru eğildi.

Yaklaşan ayak sesleri duydum ve mideme kramp girdi. Korkuyla inledim. Nabzım şakağıma ve boğazıma acı verici bir şekilde çarptı. Paniğimin ve korkumun baskısı altında göğsüm ağırlaştı.

Duvara yaslandım, yaklaşan kaderimi bekledim.

Ve sonra aniden, artık karanlıkta değildim. Işık yanıyordu ve ani parıltıyla gözlerim anında kapandı. Geri çekildim ve sanki beni koruyabilirmiş gibi kendimi duvara daha çok yasladım.

Ellerimle yüzümü kapatmaya çalıştım ama acımasızca çekildiler. Gözlerim aniden açıldı ve Alberto'nun gözlerinin içine bakıyordum.

Parmaklarını koluma doladığında acıyla bağırdım. Gülümsediğinde kıkırdadım.

"Şşşt, aşkım," dedi kulağıma, diliyle boynumu yalıyordu.

Korku beni hareketsiz kıldı. Parmaklarını saçlarıma doladı ve ben ona bakana kadar başımı geri çekti.

"Gerçekten seni bulamayacağımı mı düşündün?" diye tısladı, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Kaçabilirsin ama ben seni her zaman bulacağım."

Kalbim battı. Bugünün geleceğini biliyordum. Güvende olduğumu düşünmekle çocukça davrandım.

Eli saçımda dolanırken Alberto çılgına dönmüş görünüyordu. Saç derim ateş gibi yanarken yüzümü buruşturdum.

"Seni becermesine izin mi verdin?" diye sordu çenemi tutarak. Parmakları tenime saplandı ve ağlamamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. "Tabii ki sen yaptın. Sana dokundu. Benim olduğumu unuttun mu?" Alberto yüzüme karşı hırladı. Geri çekildim ve başımı salladım.

Nasıl unutabilirim? Ne de olsa geçmişime zincirlenmiştim. Ama bir an için kendimi Alessio'nun olduğuma inandırmıştım.

Alberto bir an bana baktı. Gözyaşlarının yanaklarımdan süzülmesini izledi ve gözlerinin zevkle parladığını gördüm.

Beni bıraktı ve ayağa kalktı. Duvara yaslandım, vücudum aniden zayıfladı. Alberto geri geri yürüdü ve odanın ortasına yerleştirilmiş sandalyeye oturdu. Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, tehlikeli derecede korkutucu görünüyordu.

Hemen odaya baktım ama boştu. Pencere yoktu ve oda bitmemiş görünüyordu.

Farkına vardığımda sert bir nefes aldım. Bir oda değildi. Bir zindandı.

Gözlerim birdenbire açıldı. Alberto'nun dudakları ürpertici bir bakışla beni mızraklarken kıvrıldı. Bakışları karşısında titredim ve aşağı baktım. Ona bakamazdım. Yüzü, yaşadığım her kötü şeyi hatırlatıyordu.

Alberto, "Babanın planını mahvettin," diye söze başladı. Kaşlarım çatıldı ama bakmadım. "Bunca zaman, Ruslar seni öğrenmesin diye seni sakladı. Ve şimdi senin varlığını biliyorlar."

Yüzümü yarı kapatan saçlarımdan arasından ona baktım. Alberto başını salladı. "Sen lanet olası bir sorumluluktun. Bir zayıflık. Kim olduğunuzu bilselerdi, peşinize düşerlerdi. Malikaneden çıkmama neden hiç izin verilmediğini hiç merak ettin mi?"

cevap vermedim Cevabımın ne olduğu önemli değildi. Alberto ne isterse söylerdi.

"Çünkü sen ölü bir kadınsın. Yirmi bir yıl önce bir yangında öldün."

Başım birdenbire kalktı, kalbim bu yeni vahiy karşısında küt küt atmaya başladı. Alberto ifademe güldü, yüzü uğursuzdu. "Ama dünya böyle düşünüyor. Ölümün uydurmaydı, babanın düşmanı peşine düşmesin diye."

Birden yüzü değişti. Öfke tüm gücüyle geri döndü. "Ama sen bunların hepsini mahvettin. Kaçmak zorundaydın. Ve sonunda o lanet olası Ruslarla birlikte olmak zorunda kaldın. Artık gerçeği biliyorlar."

Başını sallayarak gülümsedi. Kötü niyetliydi ve ürperdim. "Ama bence her şey yolunda gitti."

Ne demek istediğini anlamadım. Ben sadece gülüşünü gördüm. Anılarıma musallat olanın aynısı. O gülümsemeyi asla unutamayacaktım.

Alessio. Neredesin? sessizce yalvardım. Ona ihtiyacım vardı. O olmadan nefes alamayacakmışım gibi hissediyordum.

Alberto'nun sandalyesinden kalkıp bana doğru yürüdüğünü gördüm. Diz çökerek yüzümü tuttu. "Ne düşünüyorsun aşkım?"

Ben cevap vermeyince tsk etti. "Bana Alessio'yu düşündüğünü söyleme?" yüzüme karşı alay etti.

Sözleri tam kalbime saplandığında güçlkle yutkundum. Gülümsedi, yüzü kulağımın hemen yanındaydı. "Unuttun mu? Seni bana verdi."

HAYIR.

Beni ele vermedi. O beni sevdi. Bunu biliyordum. Alessio benim için gelirdi.

"Seni bir hiçmişsin gibi bana verdi. Gerçekten seni kurtarmaya geldiğini düşünüyor musun?" kulağıma fısıldadı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve onun acı sözlerini engellemeye çalıştım. Ona inanmadım. yapmadım

Alessio'ya inandım. bizde . _

"Aşkım, bana bak," diye talep etti Alberto.

Şeytana bakmaktan başka çarem yoktu. Bütün kontrol ondaydı. Sonunda gözlerimi açtığımda, Alberto'nun yüzünün yumuşadığını gördüm. Bana neredeyse sevgiyle bakarken gözleri daha açık bir gölgeye dönüştü.

"Görmüyor musun? Seni umursayan benim," dedi parmağını yanağımda gezdirerek.

Korku göğsüme fırladı, nefes alamayana kadar beni sıkıştırdı. Ne yaptığını biliyordum. Alberto bunu hep yapardı. Gözümün önünde değişirdi. Bir canavardan nazik bir adama dönüşmek.

Bunu aklımla oynamak için yaptı. Beni onun istediğine inandırmak için. Beni gerçekten umursadığına inandırmak için.

Başlangıçta işe yaradı. Ama artık gerçeği biliyordum. Onun için her şey bir oyundu. İçinde zerre kadar insanlık yoktu. O bir canavardı.

"Yaptığım her şey bizim için. Senin için. Düşmanlarım sana zarar vermesin diye seni her zaman korudum ve güvende tuttum" diye devam etti.

Onu kapatmaya çalıştım. Gerçekten yaptım, ama alaycı sözleri kulaklarımda çınlayarak ayrılmayı reddetti.

"Alessio seni umursamıyor. Asla yapmadı. Ama ben yaparım. Senin için buradayım." Alberto öne eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Dudakları dudaklarıma gitti ve beni öptü. Neredeyse tatlı ve özür dilercesine. "Sen benim kraliçemsin."

Kıkırdadım ve uzaklaştım. Bana vuracağını sandım ama vurmadı. Bunun yerine Alberto parmağıyla yanağımı ovuşturdu. "Asla umursamadığını göreceksin. Senin için gelmiyor Ayla."

Çılgılık atmak istedim. Yapma! Lütfen dur.

Yalan söylüyordu. Alessio'nun umurundaydı. Ben onun meleğiydim. Benim için gelirdi. ona güvendim.

Alberto eli çıplak kalçalarımda gezinirken kulaklarıma fısıldamaya devam etti. Elbisemin altına girdiler, dokunuşu yumuşaktı. Ama yumuşaklık aldatıcıydı. Yumuşaklık sadece acının vaatlerini taşıyordu.

"Sorun değil. İyi olacak. Artık evde olduğuna göre, güvendesin. O sana zarar veremez."

Dantelli külotumun içinden beni delen bir parmak hissettiğimde gözlerimi sımsıkı kapattım. Ağrı. Tek hissettiğim acıydı. Bu tekrar olamaz.

Belki de sadece bir rüyaydı. Bir kabus. Ama gerçek olduğunu biliyordum. Bu kabus benim gerçeğimdi.

Uyluğumu sahiplenircesine tuttu, parmaklarını tenime geçirerek izlerini bıraktı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam ederken burnumu çektim.

Hiçbir şey söylemedim. Alberto ile nasıl çalıştığını biliyordum. Sessiz kaldığım sürece, o kadar da kötü olmayacaktı.

Ve sonra aniden nezaket kayboldu. Elinin tersi yüzüme çarptı ve kafam duvara çarptı. Acı başımı ve boynumu delerken çılgılık attım.

Alberto saçımı kavradı ve beni salladı. Prangalar cildimi acı bir şekilde ısırana kadar beni ileri doğru çekti. Tekrar bağırdım, acı dayanamayacağım kadar yoğundu.

Sadece fiziksel olarak acıtmadı. Benim de kalbim acıyordu. İçeri giriyordum, yavaş yavaş kendimi etrafımı saran karanlığa kaptırıyordum.

"Gerçekten sana nazik davranacağımı düşündün mü aşkım?" yüzüme tükürdü.

Başımı salladım, sözlerindeki dile getirilmeyen sözden midem şiddetle kasılmıştı. Kalbim sıkıştı ve felç oldum.

Yumruğu yüzüme değdi ve dudaklarım aralandı. Bu sefer bağırmadım. Sırada ne olacağını bildiğim için bekledim.

"Bana ihanet ettin Ayla. Bana bunu yaptırıyorsun. Hepsi senin suçun," dedi elbisemi yırtarken boynuma doğru.

Elleri vücudumu okşadığında ürperdim. Alberto bana dokunurken yüzüme öpücükler kondurdu. Nazik ve acı karışımı. Bana ikisini de veriyordu, kafamı karıştırmaya, aklımı kandırmaya çalışıyordu.

"Seni becereceğim ve sana tam olarak kime ait olduğunu göstereceğim," diye homurdandı kulaklarıma.

Kalbim battı ve aklım boşaldı.

Başta direndim. Daha önce hiç yapmadığım bir şey. Ama bu onu sadece daha çok kızdırdı. Onu istemedim. Ben sadece Alessio'yu istiyordum. Alessio'mun dokunuşunu istiyordum. Bunun yerine, canavarın dokunuşunu hissetmeye zorlandım.

Güçlü olmaya çalıştım ama sonunda zayıftım.

Alberto, sırtım onun önüne gelecek şekilde dizlerimin üzerine gelene kadar beni döndürdü. Kapana kısılana kadar yüzümü duvara dayadı. Zincirler bana bu kadar sıkı sarılıyken hiçbir şey yapamıyordum.

Uyluklarımı ayırdı ve ucunu girişimde hissettim. "Sen Benimsin! Bunu asla unutma Ayla. Bana ait!"

Acıyla ve acımasızca içime çarptı. Dudaklarımdan kaçan çığlığa engel olamadım.

Beni sertçe ve acıyla çekerken nefesini ensemden hissettim. Aletini içimde defalarca yumrukladı, parmakları tüm bu süre boyunca boğazımı sardı ve kontrolün onda olduğunu bildiğimden emin oldum.

İçeriden kesiliyordum. Cam kırıkları ile iğnelenmiş gibi hissettim. İçim kanıyordu. Kalbim kanıyordu. Ruhum kanıyordu, merhamet dileniyordu. Acı çok fazlaydı. Vücudum ve kalbim parçalara ayrılırken sessiz kaldım. Bağlantımın koptuğunu hissettim.

Bu acımasız ceza hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Ben karanlığa kaybolana kadar beni tekrar tekrar aldı.

Ve bu sefer geri dönemeyeceğimi biliyordum.

Bir kükreme ile geldiğinde başım döndü. Alberto benden kaydı ve cum'unun kalçalarımın içinden aşağı doğru kaydığını ve beni en aşağılayıcı şekilde damgaladığını hissettim.

Onun saldırısından tüm vücudum ağrıyordu. Hareket edemiyordum, öylece yattım, başım gevşekçe soğuk duvara yaslandı.

Alberto'nun dudaklarını kulaklarımın yanında hissettim. "Senin için gelmiyor. Ne kadar yalvarsan da gelmiyor. Seni asla bulamayacak. Kimse senin için gelmiyor."

Sözlerini kabul etmeyerek gözlerimi kapattım.

"Sen bir hayaletsin Ayla. Unutulmuş bir hayalet. Hep gölgelerde yaşadın."

Sözleri kalbimi en korkunç ve acı verici şekilde kazıdı. Çünkü onların gerçek olduğunu biliyordum.

Ama acıyı daha da kötüleştiren, hep böyle yaşayacağımın farkına varmaktı. Karanlıkta. Kaçış olmadan saklandı.

Ben gerçekten bir hayalettim. Unutulmuş biri.

Vücudumda dolaşan ıstıraba yavaş yavaş yenik düşerken gözlerim kafamın içinde yuvarlandı.

Ama uyuşukluğa rağmen hala Alessio'yu düşünüyordum.

Ne kadar imkansız olursa olsun, yine de onu tekrar hissedebilmeyi ve atan kalbini dinleyebilmeyi diledim. Sadece bir kez daha.

Son bir kez, atan kalbini hissetmek istedim.

Bölüm 32

Alessio

Arabadan indiğimde uyuşmuş hissettim. Garaj yolunda dururken araziye baktım. Ön kapılar açıldı ama ayaklarım hareket etmeyi reddederek olduğu yere sabitlenmişti.

Göğsümde bir ağrı vardı. Ayla ile ayrıldım ama onsuz dönüyordum. Eve Meleğim olmadan dönme düşüncesi ve onun beni selamlamak ya da öpmek için orada olmayacağını bilmek, göğsümdeki acıyı yoğunlaştırdı.

Viktor yanıma geldi ve bekledi. Nikolay'ı sol yanımda hissettim. Ve sonra Phoenix ve Artur. Kimse ileri adım atmadı. Hepsi beni bekledi.

Ne kadar acı çekersem çekeyim, yine de bir Patron, yani Kraldım. Böyle bir anda zayıf düşmeme izin veremezdim. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak ileri doğru bir adım attım ve kapıya doğru yürüdüm. Attığım her adım ağırdı, başarısızlığımı hatırlatıyordu.

İçeri girdim ve kapıdan girer girmez Maddie üstümdeydi. Yakamı tuttu, yüzünde bir öfke ve inançsızlık maskesi vardı.

"O nerede?" Çığlık atarken sesi titriyordu. "Bunun olmasına nasıl izin verdin?"

Hıçkırıklarını bastırırken gözleri yaşlarla bulanıklaştı, göğsü çabayla inip kalkıyordu. "Onu koruyacağına söz vermiştin, Alessio."

Hiçbir şey söylemedim.

O haklı. Ayla'yı korumaya yemin ettim ama yapamadım. Babam da haklıydı. Bunun olmasına izin vermeyeceğimi düşündüm. Güçlü olduğumu sanıyordum ama tarih tekerrür ediyordu.

Göğsümdeki gerginlik yeniden geri gelmişti. Maddie yakamı bıraktı ve ıstıraplı çığlıkları kulaklarımda çınlayarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Söz vermiştin," diye hıçkırdı dizlerimin yanında. "Söz verdin."

Bir çığlık daha duydum ve başım aniden Lena'ya çevrildi. Göğsünü tutuyordu, nefesi kesildiğinde gözleri kocaman açılmıştı.

"Lena!" Viktor ona doğru koştu ve o devrilmeden önce onu kanepeye çekti. "Sam'i ara," diye emretti, Lena nefes nefese kalmaya devam ederken, yüzü ıstıraptan buruşmuştu.

"Tatlı çocuğum," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı.

Bu çok fazlaydı. Tüm duyguları üzerime yıkıldı; hayal kırıklığı, acı, keder o kadar derin ki kalbim onunla sızladı. Sakin kalmaya çalışarak titreyen ellerimi yüzümde gezdirdim. Herkes için güçlü olmaya çalışmak.

Ayla için. Bana güçlü ihtiyacı vardı.

Artur, Maddie'yi kollarının arasına aldı. Hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzünü onun göğsüne gömdü. Boğazımdaki duygu yumrusuna karşı yutkunarak başımı salladım ve ileri doğru yürüdüm.

Maddie önümde durdu. "Ayla bir Abandonato olabilir ama o masum."

Sesi sadece bir fısıltıydı ama bana ulaştı. Ve sözler kalbime doğrudan bir darbe oldu.

"Biliyorum," diye mırıldandım, yanından geçerken dümdüz baktım.

"Alessio, sen..." Sustu, sesi çatlamıştı. "Şu anda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Gözlerim kapandı, Ayla'nın acı çektiği düşüncesiyle parmaklarım yumruk halini aldı.

Onu bulacağım, dedim, sesim duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştığım için boğuktu.

Onu bulacağım. Yüksek sesle söylenen bir yemindi.

Maddie önüme çıktı, yanağından bir damla yaş süzüldü. "Söz mü?"

Daha önce sözümü bozdum ama bu sefer değil. Ben de başımı salladım. Maddie cevabımdan yeterince memnun görünüyordu ve gözlerinde hiç şüphe yoktu. Sadece mutlak güvenle parladılar.

Yolumdan çekildi ve ben yukarı çıkmaya devam ettim. Koridordan ofisime doğru yürürken sadece Ayla'nın güzel kahkahasını ve tatlı sesini duydum. O her yerdeydi ama hiçbir yerdeydi.

Aniden bir öfke dalgası bedenimi sardı. Alberto'nun ölmesi gerekiyordu.

Ama önce onu bulmam gerekiyordu. Ve herif akıllıydı. Bir korkak ama akıllı. Ayla tuzağına düştüğü an, ızgaradan çıktı. Bulunacak hiçbir yer yok.

Ayla'yı alalı sadece saatler olmuştu ama yıllar gibi gelmişti.

"Siktir," diye yemin ettim, ofisimin kapısını açarken, öylece kalakaldım.

Lyov pencereden dışarı bakıyordu, Isaak'ın vücudu koltuğa yaslanmış, başı ellerinin arasında, sanki tüm enerjisi vücudunu terk etmiş gibi.

İçeri girdim ve iki adamı da yakından inceledim. Abandonatos'tan tutkuyla nefret ediyorlardı ama Ayla'yı bulmam için önüme çıkmalarına izin vermeyecektim. Sonuçlar lanet olsun.

Gözümün ucuyla adamlarımın beni içeride takip ettiğini gördüm. Babam ve Isaak'la yüz yüze geldiğimde ifadem soğuk ve duygusuz kaldı.

"Bilmeliydim," dedi Isaak, etrafımıza bir kafa karışıklığı bulutunun çökmesine neden olarak. Isaak'ın sesiyle Lyov'un sırtı kaskatı kesildi, gözleri sınıksı kapandı.

"Leila'ya çok benziyordu ama buna inanmak istemedim. Buna inanmayı reddettim," diye devam etti Isaak, sesi son sözlerin üzerine çökmüştü.

Alfredo'nun karısı mı?

"Ne?" diye bağırdım, ilerledim.

Isaak yukarı baktı ve gözlerinin kırmızı olduğunu görünce şok oldum. Hayır, ağlamıyordu. Ama yüzündeki ıstırap, gözyaşlarından daha çok şey anlatıyordu.

"Leila'yı tanıyor muydun?" Gözlerimiz buluştuğunda sordum. İrkildi ve bizi kabul etmek için hâlâ arkasını dönmemiş olan Lyov'a baktı.

"Evet. Leyla'yı tanıyordum. Onu tanımaktan da öte," diye mırıldandı.

Başımı iki yana sallayarak baktım ve bekledim. Cevabı tahmin edebilirdim ama ondan duymam gerekiyordu. Doğrusu.

Isaak'ın açıklamasını beklerken düşüncelerim çıldırdı.

"Anlamak için başlangıcı bilmek zorundasın."

Lyov'un gırtlaktan gelen sesini duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Söyle ona," diye emretti arkasına dönmeden.

Isaak ayağa kalktı ve odayı arşınladı. "Annenin ölümünden sonra tek amacımız Abandonatos'u devirmektir. Alfredo'nun zayıflığını bulmak için gönderildim."

Durdu, sanki devam etmesi ona acı veriyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Leila'nın onun zayıf noktası olduğunu düşündük, bu yüzden aylarca ona göz kulak oldum. Uzaktan. Her hareketini izledim ve bekledim. Haftalarca izledikten sonra taciz belirtileri görmeye başladım. Bazen dudağı kanıyordu. Yanakları kırmızı veya morun bir tonu olurdu. Bir keresinde topallayarak yürüyordu."

Bu neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Ayla . Adı kafamın içinde bir fısıltıydı ve çenemi sıktım, dişlerimi gıcırdattım.

"Leila her gün aynı saatte bir kafeye giderdi. Karşıdan karşıya geçmesini izledim. Daha fazla uzak kalamayacak hale gelene kadar izledim. Çok üzgündü. Çok kırıldım," diye devam etti Isaak. Uzun zaman önce volta atmayı bırakmıştı. Gözleri şimdi duvara yapışık. Anılarında kaybolmuştu.

"Ama o asla yalnız değildi. Her zaman kucağında bir bebeği vardı. Gülümsediğini gördüğüm tek an, küçük bohçayla oynadığı zamandı. Önümdeki kırılmış kadını tanımak için çaresizce onlara yaklaştım.

Bunun nereye varacağını biliyordum ama Isaak'ı durdurmadım. Bu yüzden konuşmaya devam etti. Ve bunu yaparken, sözleri zaten kırılğan olan kalbimi bıçakladı.

"Bebegin adı Ayla'ydı. Ayla Abandonato. En tatlı küçük bebektir. Onunla tanıştığımda sadece üç aylıktı." Ayla'nın adının üzerine Isaak'ın sesi biraz bozuldu.

Koltuğa oturduğumda gözlerim kapandı.

"Leila ve ben birbirimizi tanıdık ama kim olduğumu bilmiyordu. Gerçek adım değil. Biz... biz bir ilişki başlattık. Yasaktı ve ikimiz de biliyorduk. Ama bu bizi durdurmadı. Birkaç ay sürdü. Ayla'nın büyümesini izledim. Önümde ilk adımını attı ve bana doğruydı.

Viktor'un küfrettiğini duydum ve Isaak duraksadı. Oda bir anda sessizlikle doldu ve sessizlik boğucuydu.

"Ne oldu?" diye sordum, sesim sessiz odaya karşı sertti.

Isaak devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Leila benim hakkımdaki gerçeği öğrendiğinde çok kızdı ama bunu neden yaptığımı anladı. O gece, onun

kaçışını planladık. Onu ve Ayla'yı korumanın tek yolu buydu. Ama biraz geç kaldım."

"Leila yangında öldü" dedim.

"Hayır," diye homurdandı Isaak aniden. "Yapmadı."

Yüzünü bana çevirdiğinde kafamı ona çevirdim. Öldüğünü duydum. Alfredo onu öldürürken çığlıklarını duydum. Onu vurdum. Piç kurusu beni aradı ve beni dinletti. Üç silah sesi ve ardından sessizlik oldu."

Başını sallayarak elini yüzüne götürdü, vücudu titriyordu. Sinirle. Ve derin üzüntü.

"Leyla ölmüştü ve ben hiçbir şey yapamadım. Ama Ayla'ya gitmem gerektiğini biliyordum. Leila'ya, Ayla'nın yaşadığı hayatı yaşamayacağına dair söz verdim. Ayla özgür ve mutlu olacaktı. Onu korumaya ve o cehennemden çıkarmaya yemin ettim." Isaak sert, duygusuz bir kahkahayla sözünü kesti.

Başını salladı, hala gülüyordu. "Çok geç kaldım. Tekrar. Ayla-"

"—yangında öldü," diye bitirdim.

Bu hikayeyi herkes biliyordu. Alfredo'nun malikanesinin yarısı alev aldı. Eşi ve kızı dahil çok sayıda can alındı. Hikaye buydu, ama açıkça böyle olmadı.

Ayla henüz bir yaşındaydı. İlk başta inanmadım. Ama tabutunu gördüm. Çok küçüktü. O çok küçüktü. Annesinin yanında yere indirildiğinde çok kırılgan görünüyordu," Isaak'ın sesi artık sadece bir fısıltıydı.

Isaak'ı yıllardır tanıyordum ama onu hiç bu kadar kırılmış görmemiştim. Boynumun arkasını ovuşturarak oradaki gerilimi boşaltmaya çalıştım.

Her şey şimdi anlam kazandı. Neden Ayla hakkında hiçbir şey alamadık... araştırmamız ne kadar yoğun olursa olsun. Neden Ayla'nın bir Abandonato olabileceğini bir an bile düşünmemiştim.

O bir hayaletti. Alfredo bundan emin olmuştu.

"Lanet olası piç," diye tısladı Isaak, gözleri aniden alevler saçarak. "O biliyordu. Ayla için geldiğimi biliyordu. Benim kanıma sahip olmayabilir ama onu kendi kanım gibi sevdim.

"Bizi Ayla'nın öldüğüne inandırdı. Isaak'ı uzak tutmanın tek yolu buydu. Bunca yıl onun öldüğünü düşündük." Isaak'ın başka bir şey söyleyemeyeceği anlaşıldığında Lyov nihayet tekrar konuştu.

Isaak patlayana kadar sadece birkaç saniye sessizlik oldu. Öne uzandı ve hareketlerinde neredeyse çılgınca beni yakaladı.

Onu bulmalısın. Lütfen, Alessio. Orada hayatta kalamaz. Tekrar olmasın. Onu kurtarmak zorundayız. Onu bulmalıyız. O...o...sen..." Isaak bana yalvardı, nefesi paniklemişti.

Göğsüm sıkıştı, o kadar sıkıştı ki nefes almak neredeyse imkansızdı. Ve öfke, vücudumu pençeledi, gülüyor, alay ediyor, beni sarsıyor, kurtulmam için yalvarıyordu.

Ona cevap vermeyince Isaak uzaklaşırken yumruklarım titriyordu.

Bu bir kısır döngüydü. Acı, ıstırap ve öfke. Onunla kör olana kadar bizi bulutlandırdı. Ama tüm bunların arasında tek bir ışık vardı.

Ayla.

Ayağa kalkıp büyük panelli pencereye doğru yürüdüm. Lyov, tüm çatışma boyunca olduğu gibi yanımda durdu.

Ve sonra Viktor yanımdaydı. Isaak, Lyov'un tarafında. Nikolay, Viktor'un yanında. Phoenix, Nikolay'ın yanında ve Artur, Phoenix'in hemen yanında.

Bir kardeşlik.

Derin bir nefes alarak yavaşça verdim. Konuştuğum zaman, sözlerim kesinlik ile cınladı.

"Ayla'yı eve getireceğim."

Alberto başına neyin geldiğini bilmiyordu. Meleşimi almış olabilir ama ben onun için geliyordum.

Bir canavar olmuş olabilirim. Katil. Kalpsiz. Acımasız. Ama Alberto için daha da kötüsü, benim Ayla'nın canavarı olmamdı.

Hepsinin cesetlerini Ayla'nın ayaklarına teslim edene kadar durmayacaktım. Ayla'ya acı çektiren adamlardan intikam alma ihtiyacıyla kanım kükredi.

Onu bulmak için yoluma çıkan her şeyi yakardım. Bu yıkımın başlangıcıydı. Bir kan banyosu.

Ve bakmayı bırakmayacaktım. Meleşimi bulana kadar olmaz.

Yumruğum yüzüne değdiğinde parmak boğumlarım çıtladı. Sessiz odada sağır edici bir ses vardı. Hiçbir şey hissetmedim ve öfkeli yumruğumun altındaki zavallı piç acı içinde inliyordu.

Geri çekilip koltuğa oturduğumda şişmiş gözleriyle bana baktı. Çatlamış dudakları aşırı derecede kanıyordu ve yanakları kırmızıydı ve birkaç kesikten kan sızıyordu. Derin değillerdi ama ona kör edici bir acı yaşatmaya yetiyorlardı.

Ağzı açıldı ama dudaklarından çıkan sesler neredeyse duyulamayacak kadar yumuşaktı. "Eğer beni öldürecekse, sadece yap. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Sandalyeye bağlanalı iki saat olmuştu. Alberto'nun adamlarından biri. Ama Alberto'nun nerede olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ayla götürüleli bir hafta olmuştu. Alberto'nun sekiz adamını çoktan öldürmüş olmam önemli değildi. Ölmek için yalvarana kadar onlara işkence etti. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Uzanıp sağ elinin işaret parmağını tuttum. Parmağımı geriye doğru bükerken gözlerine baktım. Zalim hizmetimden kaçmaya çalışırken vücudu titriyordu. Ama gidecek hiçbir yeri yoktu.

O benim insafımdaydı.

Bir pop sesi duydum; parmağı çatladı, kemiği kırıldı. O inlerken kırık parmağı bıraktım. İki parmağımı daha tutup başka bir çıt sesi duyana kadar onları imkansız bir açıyla büküğümde, çığlıkları hâlâ odada yankılanıyordu. Ya da birkaç çatlak demeliyim.

Bu kez, kemikler deriyi kırdı. Dışarı çıkıp onunla alay ettiler.

"O nerede?" dedim dişlerimin arasından.

"Bilmiyorum... bilmiyorum..." diye hıçkırdı, parçalanmış parmaklarına bakarak.

Viktor elini adamın saçlarına doladı ve başını geriye doğru çekti, boynu acıyla sandalyenin arkasına bastırdı. Daha itiraz edemedi yüzüne ıslak bir bez çarptı.

Viktor, ağır ve dondurucu suyla ıslanmış bezi pisliğin yüzüne tuttu. Viktor kan dolaşımını durdurarak daha fazla bastırırken, tükürdü ve istilaya karşı savaştı.

Sonra kumaş gitti. Nefes nefese kalmıştı ama şişmiş burnundan zar zor nefes alıyordu.

"Son kez soracağım. Alberto nerede? Ayağa kalktığımda sandalyeyi iterek ayağa kalktım.

Birkaç kez başını salladı. "O...söylemedi...bana...pl...lütfen...inan...bana."

Viktor bezi tekrar yüzüne kapatırken yumruğum karnına indi. Bu sefer daha ıslaktı ve suyun ağzına ve burnuna dolduğunu, onu boğduğunu biliyordum.

Vücudunun yavaş yavaş hayattan vazgeçtiğini gördüğümde, ıslak bezi kaldırması için Viktor'a başımı salladım. Adamın vücudunun üzerinden dikilip, hissettiğim tüm nefretle ona dik dik baktım.

Parmaklarımı elinin etrafına sardım ve sertçe bastırdım, bileği tutuşumun altından kırılana kadar çevirdim. Boğazından bir çığlık yükselirken gözleri büyüdü.

"Lütfen... öldür...beni..." diye yalvardı, mücadele etti ama savaşılamayacak kadar zayıftı.

Ölümünün yaklaştığını biliyordu. Ve bunun için yalvardı. Ne kahrolası bir korkak.

Gözlerim ona kısıldı. Alberto'nun adamları bana istediğim...gerekli cevabı vermeden ölmem için yalvarıyorlardı.

Alberto akıllıydı. Kimseye söylemeden saklandı. Sağ kolu adamlarının peşine düştüm ve onlar bile bilmiyorlardı.

Ama bu kadar uzun süre gizli kalmasına yardım eden biri olmalı. Her kimse, onu bulana kadar durmayacaktım.

Silahımı çekip dizine nişan aldım. Bir el ateş edildi, kurşun diz kapağını deliyordu. Acı içinde çığlık attı ve ben kıkırdadım. Sadece dışarıdan kıkırdadım - içeride, canavarım kahkahalarla kükrüyordu. Daha çok kan dökülmesini istedi.

Meleğimin işkencecilerinden daha fazla kan.

Başka bir atış. Başka bir mermi. Diğer dizinde. Çığlığı kulaklarımı delip geçti ama bu yeterli değildi. Asla yeterli olmadı.

Cebime uzandım ve spiral bıçağımı çıkardım. Adamın gözleri iri iri açıldı ve iniltileri daha da şiddetlenerek başını salladı. Hayatına kolayca son vereceğimi düşündü.

Ne kadar saf.

Viktor da gülümsedi ve bıçağını çıkardı. Boynuna bir dilim. Hızlı ve hızlı. O kadar derindi ki kanı etrafımıza aktı ve kemikleri görünüyordu.

Adam kesikten artan bir hızla kan sızarak homurdanan bir ses çıkardı.

Ama bitmedi. Henüz değil.

Bıçağımı elimde sımsıkı tutarak geri çektim ve ardından göğsüne, tam kalbine sapladım. Ağzı sessiz bir çığlıkla açık kaldı, kanı etrafımıza fişkırdı. Zemin onunla kaplıydı. Hava ölüm kokuyordu ve kanın bakır kokusu.

O sarsılırken sırttım ve sonra gözleri kocaman açık şekilde sandalyeye çöktü. Cansız kalana kadar korku doluydular. Sadece başka bir ceset.

Meleğimi bulmak için bir adım daha.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Viktor, dudakları sadist bir gülümsemeyle kıvrıldı. Beklentiyle eldivenli ellerini ovuşturdu.

"Listedeki bir sonraki adam," diye yanıtladım, sesim ürpermişti. Bu tonda başkası olsa sinirlenirdi ama benim adamlarım değil. Sonuçta, aynı şeyi özledik.

Düşmanlarımızın kanı ve ölümü.

Önümdeki ölü cesede sırtımı dönerek odadan çıktım. Ama Nikolay'ın çakmağını çıkardığını görmeden önce değil.

Günün sonunda ceset külden başka bir şey olmayacaktı.

Güneş ışığına adım attığımda derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Her zamanki gibi Ayla'nın gülüşünü ve parlayan yeşil gözlerini gördüm. Güzellik saçıyordu.

Onu düşünürken dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hissettim.

Geliyorum, Melek. Beni bekle.

1 hafta sonra

Odaya girdim ve adam beni görünce titredi. Dizlerinin üzerindeydi ve Nikolay kollarını sırtına dolamıştı. Başka bir tutsak. Alberto'nun en güvendiği adamlarından biri daha.

Phoenix yanımda, "Bakalım ne söyleyeceksin," dedi.

"Lütfen... Hiçbir şey bilmiyorum," diye yalvardı.

Gülmekten göğsüm gümbürdüyordu. Başka ne yapabilirdim?

Henüz hiçbir şey yapmadım ve o zaten yalvarıyordu. Başladığımda ne yapacağını merak ettim.

"Benim... bir... karım var," diye kekeledi, gözleriyle bana yalvararak. Ve bir kızı. Lütfen, bana ihtiyaçları var."

Alay ederek öne doğru yürüdüm ve onu saçından tuttum. "Bunu Ivanshov'larla uğraşmadan önce düşünmeliydin."

Nikolay uzaklaştı ve ben adamı duvara çarptım. Kafası bir çatırtıyla çarptı ve yüzünü buruşturdu.

"Alberto'nun nereye saklanacağını düşünüyorsun?" Hırladım, parmaklarımı boynuna doladım. Nefes borusuna bastırdım, başparmağımı yukarı aşağı hareket ettirdim. Nefes almakta zorlandı, yüzü mor bir tona büründü.

Parmakları elimi tuttu, çekiştirdi, kavrayışından kurtulmaya çalışarak kaşdı, ama hepsi boşunaydı.

Arkamda bir nefes sesi duydum ve ardından bir ağlama sesi. Omzumun üzerinden baktığımda, kapıda duran dehşete kapılmış bir kadın gördüm; kucağında uyuyan bir bebek vardı.

Ah. Karısı ve kızı.

Tutsağıma döndüm ve korkulu gözleri benimkilerle buluştu. Karısına bakmaya çalıştı ama vücudum onun görüşünü gizliyordu.

Vücudu oksijen eksikliğinden titremeye başladı. Ama hepsi bu değildi. O da korkudandı. Karısı ve kızı için.

Gülümsemeden edemedim. İlginç.

"İçeri gelin bayanlar. Eminim kocan son nefesini verirken yanında kalmak isterdin. Yalnız ölmesini istemeyiz. Ona eşlik et," diye alay ettim, bakışlarımı adamın gözlerinden ayırmadan.

Boğazını tutan elimi bırakarak uzaklaştım. Dizlerinin üzerine düştü ve kalbim güçle güm güm atmaya başladı. Yine Alberto'nun adamlarından biri diz çökmüş, önümde eğiliyor.

Arkamı döndüğümde Phoenix'in kadın ve bebeğine bir sandalyeye kadar eşlik ettiğini gördüm. Oturdu ama tüm vücudu bir yaprak gibi titriyordu.

"Sen kimsin?" o fısıldadı.

Ölümcül bir sesle, "Ben kocanızın celladıyım," diye yanıtladım. Kıkırdadı ve bebeğini daha sıkı göğsüne bastırdı.

"Ama... o..." diye kekeledi ama sözünü hemen kestim.

"Onu hakediyor."

Başını sallarken gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Lütfen ona zarar verme."

"Yalvarman, onu daha çok incitmek istememe neden oluyor." Eldivenli elimi hâlâ nefes nefese olan kocasına doğrultarak güldüm.

Viktor, kadına büyük bir ilgiyle bakarken kollarını göğsünde kavuşturarak kıkırdadı. "Lütfen yalvarmaya devam et. Sadece daha eğlenceli olacak, diye kışkırttı.

"Sen şeytansın. Hepiniz. Canavarlar. Bunu nasıl yapabildin?" ağladı.

"Ah, asla kötü olmadığımı söylemedim." Koltuğuna geri oturduğunda omuz silktim. Phoenix bir elini omuzlarında tuttu ve titredi.

O kadar itici değilim, diye mırıldandı alçak sesle.

Korkmuş zavallı kadına başımı sallayarak kocasına döndüm. Nikolay'i beyzbol sopası tutarken gördüm. Omuz silkti. "Bazen yaratıcı olmamız gerekiyor."

Sonra sopayı adamın sırtına vurdu. "İşte patron," dedi Nikolay, geri çekilirken sopayı bana vererek.

"Konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?" Ayağımın dibindeki adama bakarak sordum.

"Doğruyu söylüyorum. Alberto...bana...hiçbir şey söylemedi," ağzından ve burnundan akan kanın arasından hırıltılı bir şekilde soludu.

Sabrim taştı ve patladım. Kemiklerin çatırdamasını duyana kadar sopayı bacaklarına vurdum. Çığlık attı. Karısı çığlık attı. Bebek ağladı.

Ama bu beni durdurmadı.

Beni teşvik etti. Yarasa midesine temas etti. Kaburgaları masif ahşabın altında kırıldı ve vücudu acıyla kasıldı.

"Lütfen dur. Durmak!" karısı ağladı.

Durmak! Lütfen dur! Ayla'nın sesi kulaklarımda yankılandı ve ben şok içinde tökezledim. Kafamın içinde çınlayan sesiyle göğsüm sıkıştı.

Melek. Meleğim.

Acı içinde kıvranan adama baktım, vücudu baskı altında şişmiş ve şişmişti. Uzaklaştım ve kadınla göz göze geldim. Şiddetle ağlıyordu ve bebek ağlamaya devam etti.

Phoenix gözlerimi yakaladı ve başını salladı. Bir şey söylemek zorunda bile değildim. Ne istediğimi anladı. Kadını kolundan tuttu ve evden uzaklaştırmaya başladı.

Karısı ve bebeğe kalacak güvenli bir yer verilecekti. Kötüler zincire vurulurken masumlar güvende olacaktı.

"Son bir şans. Bildiğin her şey. Bana söyle, karına ve kızına geri dönmene izin vereyim," diye tısladım yüzüne doğru.

Bu bir yalandı. Bu evden canlı çıkmıyordu. Bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Hepimiz yaptık.

"Bilmiyorum...bilmiyorum...gerçekten...bilmiyorum. Ama lütfen. Karımı ve kızımı... incitme.

İç çektim ve başımı salladım. Ayağa kalktım ve adamlarımla yüzleştim. Viktor sinirli görünüyordu. Nikolay birini öldürmeye hazırdı. Artur, zehirli adama dik dik bakıyordu.

Phoenix tekrar içeri girdi ve yorgunluk belirtisi olarak eliyle yüzünü ovuşturdu. Hepimiz yorgunduk. Ayaklarımızda ölü. Ama yine de pes etmiyorduk. Ayla'yı bulana kadar olmaz.

Önce Viktor'un, sonra Nikolay'ın gözlerinin büyüdüğünü gördüm. "Alessio!"

Silahlar çekildi ve arkamı döndüm, silahım bir anda adama doğrultuldu. Havada beş el ateş edildi ve ses evin duvarlarında yankılandı.

Beş mermi.

Ve beşi de adamın vücudunu delmişti.

Biri göğsünde, ikisi karnında, biri boynunda ve sonuncusu da gözlerinin arasında.

Adamlarımın her birinden bir kurşun. Bir de benden.

Ses çıkarmadan yere çöktü, bana çektiği silah parmaklarının arasından gevşekçe düştü.

Viktor, "Bir aptal adam daha öldü," diye tükürdü.

Cesede bir daha bakmadan evden çıktım. Cebimdeki telefonum titrerken kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

Arayanın kimliğinin bilinmediğini görünce, kim olduğunu bildiğim için aramayı cevapladım.

"Sana bir hediye daha bıraktım," dedim Alberto bir şey söyleyemeden.

"Adamlarımı öldürmek seni bana ulaştırmaz," diye alay etti.

"Belki de bu kadar korkak olmayı bırakıp benimle yüzleşmelisin," diye tısladım dişlerimin arasından.

Her gün ondan bir telefon aldım. Her gün benimle alay etti. Ve her gün Ayla'nın feryatlarını dinledikçe çaresiz kalıyordum.

Keşke telefonu takip edilemez olmasaydı. Piç her gün benimle oynamaktan zevk alıyordu.

Bu bir oyundu. İkimiz de oynuyorduk. Tehlikeli bir oyundu ve sonunda birimiz kaybedecekti.

Ve ben olmadığımın emin olacaktım.

"Ah, bunu neden yapayım? Burada kadınımınla vakit geçirmekten zevk alıyorum. Kaybedilen zamanı telafi ediyoruz." Acımasızca güldü.

Öfkem lav gibi yanarken kanım dondu. Derimin altında yandı ve vücudum onunla titredi.

"Onu kırmana izin vermeyeceğim," dedim, parmaklarımı yanımda yumruk haline getirerek.

"Ah," diye şakladı Alberto ve sonra güldü. "Çok geç kaldın. Onu çoktan kırdım. Kanatlarındaki her bir tüyü yoldum. Verecek hiçbir şeyi kalmayınca kadar aldım ve o zaman hala almaya devam ettim.

Kalbim ağrıyordu, midem bulandı ve acıdan neredeyse ikiye katlandım. Ayla. Ayla. Benim tatlı Meleğim.

"Görüyorsun ya, sonunda ben kazandım."

Buna inanmayı reddettim. Ayla'ya ulaşmam gerekiyordu. Onun bütün kabuslarını bir kenara atardım. Tüm kötü anıları alıp götürürdüm. Daha önce yapmıştım. Tekrar bir bütün olana kadar tekrar yapardım.

"Hayır," diye çıkıştım. "Henüz kazanmadın. Ölümün geliyor, Alberto. Günlerinizi saymaya başlayın."

Başka bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapattım.

Telefonu arabaya fırlatıp gözlerimi kapattım.

Üzgünüm. Çok üzgünüm, Angel. Beklettiğim için üzgünüm ama geliyorum.

Bölüm 34

3 hafta sonra

Piyanoya baktım.

Ayla her zamanki gibi orada oturuyordu. Saçları aşağıdaydı, güzel yumuşak dalgalar halinde sırtında dalgalanıyordu. Gözleri kapalıydı, mırıldanıp piyano çalarken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Benim için. Bizim için.

ben de gülümsedim O çok güzeldi. Meleğim.

Ayla yavaşça yukarı baktı ve büyüleyici yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Bana bir öpücük gönderdi ve ben de onu almak için uzandım. O güldü, ben yine gülümsedim.

Birden kahkahalar kesildi. Ayla yere baktı ve gözyaşları yanaklarından aşağı aktı.

Hayır. Ağlama, demek istedim. Öne uzandım ve öylece Ayla'm kayboldu.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, parmaklarım alkol şişesini sıkıyordu. Başım döndü ve gönül yarası beni hiç terk etmedi. Her gece olduğu gibi sarhoştum.

unutmak istedim Ama sonra kendimi suçlu hissettim ve utandım. unutamadım __

Ayla gitse de beni hiç bırakmadı. Adımı hatırlamayacak kadar sarhoşken bile Ayla'yı hiç unutmadım. O her zaman oradaydı. Onu hissedebiliyordum. Bazen onu ben de görüyordum.

Alberto, Ayla'yı benden alalı beş hafta olmuştu. Beş hafta deli gibi meleğimi aradım. Ama hiçbir yerde bulunamadı.

Sadece ona dokunmak istedim. Onu tut. Öp onu.

Gözlerimi tekrar açtım ve piyanoya baktım. Tezgah boştu. Meleğim orada değildi. Acıttı. O kadar acıyordu ki bazen nefes alamıyordum.

O gitti. Ve yalnızdım. yapayalnız.

Onu özlemiştim. Sadece onun verebileceği huzuru özlemiştim. Onun aşkını özlemiştim.

Ama meleğim gitmişti. Ve onsuz kayboldum.

Kırık, boş bir kabuk.

Ayla bir keresinde benim onun huzuru olduğumu söylemişti. Ama o da benimdi. Karanlığıma ışık oldu.

Ama ışık gitmişti ve etrafımı sadece karanlık sarmıştı. Karanlığa alışmışım ama şimdi beni sadece boğuyordu. Sadece beni kırık bıraktı.

Ayağa kalkıp piyanoya doğru sendeledim. Tuşlara dokundum ve Ayla'nın şu an orada olduğunu düşündüm.

Sensiz yaşayamam Angel. Yapamam.

Viktor

2 hafta sonra

Piyano odasının kapısını açtım ve karşıma çıkan manzarayla derin bir nefes aldım. Ayla gittiğinden beri her geceki manzara aynıydı ama yine de beni derinden sarsmıştı.

Alessio piyanonun yanında yerde yatıyordu, vücudu bir top şeklinde kıvrılmıştı.

Elimle ağzımı ve yüzümü ovuşturup duygularımı bastırmaya çalıştım.

Alessio'yu hiç bu kadar kırılmış görmemişim. Yani dünyayla bağlantısı kesildi. Çok kayıp.

Öne doğru yürürken dizlerimin üstüne çöktüm ve bir kolumu kollarının altına sarıp onu yukarı çektim. Tökezledi, gözleri kapandı. "Hadi koca adam. Hadi seni yatağa atalım," diye mırıldandım, ağırlığı üzerime çökerken.

Onu odasına sürükledim ve yatağa ittim. Alessio uyanmadı. Tabii ki yapmadı. Kendini unutmak için içti.

Ceketini çıkardıktan sonra ayakkabılarını da çıkarıp yere fırlattım. Alessio'yu sürükleyip onunla ilgilenme çabamdan alnımdan ter fişkırdı.

İşim bittiğinde yorganı vücudun üzerine çektim. Kaşları gergin bir şekilde çatıldı ve alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

Yaklaştıkça, söylediklerini duyduğumda kalbim tekledi. Göğsümü ovuşturarak oradaki ağrıdan kurtulmaya çalıştım.

" Melek ," diye fısıldadı.

İç çektim ve boynumun arkasını ovuşturdum, omzumu yuvarladım, gergin kaslardan kurtuldum. Ne kahrolası bir karmaşa.

Alessio tanıdığım en güçlü adamdı, en acımasızıydı, yine de buradaydı... o kadar çaresizce sevdiği kadına aşık olmuştu.

Yine de onu suçlamadım.

Ayla'yı sevmemek elde değildi. Dünyamızın karanlığına ışık getirdi. O ışıktı .

Alessio'ya arkamı döndüm ama babamın kapıda durduğunu görünce durdum. Alessio'ya baktı ve sonra gözlerini bana çevirdi.

"Bunu birçok kez yaptım," diye mırıldandı. Başımı iki yana salladım ve açıklamasını bekledim.

"Lev için. Maria'yı kaybettiğinde aynen böyleydi ve tıpkı senin gibi ona bakmak zorundaydım. Parçaları toplamasına yardım etmem gerekiyordu. Ama sorun şu ki çok fazla parça var. Lyov hâlâ kırık bir adam..." Devam etmeden önce Alessio'yu işaret ederek duraksadı. "Ve şimdi de Alessio."

Tekrar yatağa baktım ve Alessio'nun sanki uykusunda kavga ediyormuş gibi mücadele ettiğini gördüm. Kabuslar her gece uykusunu böldü.

Bu yüzden Lyov onu uyardı. aşık olma Kendinizin zayıflamasına izin vermeyin. Nedeni tam olarak buydu. Ben bunu yaşamıştım. Lyov bunu yaşamıştı ve tek yapmak istediği Alessio'yu aynı acıdan kurtarmaktı."

Başka bir şeye inanmayı reddederek, "Ayla'yı bulacağız," diye karşılık verdim.

Onayladı. "Umarım yaparsın. Hepimizin iyiliği için. Kurtarılmaya ihtiyacı var ve Alessio'nun da ona ihtiyacı var."

Yürümek için döndü ama sonra durdu. Omzunun üzerinden bana duymak istemediğim sözler söyledi.

"Bizim yaptığımız hatayı yapmayın."

Bununla birlikte ayrıldı. Ve yatağa çöktüm.

Komodinin üzerindeki fotoğraf çerçevesine takıldı gözüm. Elime alıp Ayla'nın yüzüne baktım. Gülüyordu, gözleri büyük bir aşkla parlıyordu.

Başparmağımı yanağına sürterek Alessio'ya baktım ve sonra tekrar yüzüne baktım.

"Bazen, keşke onun yatağının altına hiç saklanmasaydın diyorum," diye fısıldadım. "Ve biz seni hiç tanımadık."

Babam beni uyarmak için çok geç kalmıştı.

Çünkü ben zaten aynı hatayı yapmıştım.

Bölüm 35

Ayla

Vücudum garip bir şekilde sıcaktı. Yüzüyordum ve etrafımı bir huzur duygusu sardı. Gözlerim açıldı ve birkaç kez kırpıştırarak çevreme alışmaya çalıştım.

Gözlerim nihayet ışığa alıştığında nefesim kesildi, kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınıyordu.

Zindanda değildim.

Hayır, güzel bir odadaydım. Doğrudum ve Alessio'nun yanımda oturduğunu görünce gözlerim büyüdü.

Alessio!

Oradaydı. yanımda O beni buldu! O geldi... o gerçekten benim için geldi. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Kalbim hızlandı ve bir çılgılla onun kollarına atladım. Alessio. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Lütfen beni bırakma. Lütfen," diye hıçkırdım göğsünde.

"Şşş... seni yakaladım, Angel."

Ah, onun sesi. Şu kelimeler. Tam da duymak istediklerimdi. Duymayı o kadar çok istiyordum ki.

Kolları beni sardı, beni vücuduna yasladı. Saçlarımı okşadı ve yüzüme nazik öpücükler kondurarak tüm acımı dindirdi.

"Alessio, sen...beni buldun." O çok sevdiğim büyüleyici mavi gözleriyle bana baktığında hıçkırarak hıçkırdım.

"Seni daima bulacağım." Alnıma bir öpücük kondurup dudaklarının bir süre orada kalmasına izin verdi. "Sizi bu kadar beklettiğim için özür dilerim."

Parmaklarımı ceketinin çevresine doladım ve başımı salladım. Benim için geldin. Bütün önemli olan bu."

Alessio bana daha sıkı sarıldı. "Alberto'nun sana yaptığı her şeyi geri alacağım."

Şeytanın adı anıldığında onun kollarında ürperdim. "Beni incitti, Alessio," diye itiraf ettim gözyaşlarım yanaklarımdan hiç bitmeyen bir akışla akarken.

"Biliyorum. Ama seni bir daha asla incitmeyecek, dedi Alessio, benden uzaklaşarak. Beni sırt üstü yatırdı ve üzerime eğildi.

"Nerene dokundu, Angel?" diye mırıldandı, dudaklarımı nazikçe ve çok yumuşak bir şekilde öperek.

"Her yerde," diye inledim Alberto'nun bana dokunması, beni mümkün olan en kötü şekilde kirletmesi ve küçük düşürmesi düşüncesiyle.

"Hepsini alacağım," diye yemin etti Alessio dudaklarımı almadan önce. Öpücük yavaş ve nazikti. Sanki bir hazine, değerli bir mücevher, seilmeyi hak eden biriymişim gibi beni özenle öptü.

Ve Alessio, Alberto'nun dokunuşunu yavaş yavaş kendi dokunuşuyla değiştirdi. Parmakları ve dudaklarıyla vücudumun izini sürdü. Yavaşça, yumuşakça ve nazikçe. Vücudumu özenle ve sevgiyle inceledi. Çok sevgi.

Ama cennetim uzun sürmedi.

Çünkü aniden cehenneme geri itildim.

Girişimi yoklayan bir parmak hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"HAYIR!" Çığlık attım, sesim korku doluydu.

"Hmmm... bu benim için mi aşkım? Benim için ıslak mısın?

Dehşete kapıldım, dondum ve üzerimi uyuşukluk kapladı. Alberto beni kabaca bacaklarıma bastırdı, avucunu sertçe bana bastırdı. Korku ve tiksintiyle irkildim ve titredim.

Meme ucumu emiyor, cildimi ısıyor ve eziyet ediyordu. Alberto bana tepeden bakana kadar hafifçe geri çekildi.

Yüzündeki gülümseme, hasta olacağımı düşünene kadar midemi alt üst etti. Pek çok vaatte bulundu. Karanlık vaatler. Her gün acı vericiydi. Her gün vücudum istismar edildi. Her gün kalbim biraz daha kırıldı. Her gün Alessio'nun kollarında olmayı diledim.

Ve her gün Alessio'nun beni bulmasını umuyordum.

Ama benim için gelmemişti. Henüz. Hala umuyordum. Hala inanıyordum. onda.

Alberto geri çekildi ve ona tamamen açılana kadar dizlerimi yukarı itti. Ağlamamak ya da bağırmmamak için dudaklarımı ısırđım. Dövüşün her şeyi daha da kötüleştirdiğini çabucak öğrenmiştim.

Gözyaşlarım yanaklarıma düştü ve onları silmeye tenezzül etmedim. Alberto onları görünce sırtıttı ve kalbim sızladı.

Zayıf. Çok zayıftım. Alessio benden utanırdı. kendimden utandım

Ben kirliydim. Kullanılmış. bir fahişe.

Ben bir Melek değildim. Artık değil.

Alberto her zamanki gibi üstüme çıkıp beni yanına almak yerine telefonunu çıkardı. Dizleri kalçalarımı birbirinden ayırmış ve yerinde tutuyordu. Gövdesi kalçalarımı yatağa yaslıyordu. hareket edemedim Hayır, onun altında tamamen çaresizdim.

Telefonu tam bacaklarımmın arasında tuttu.

Sonraki sözleri beni uçurumdan attı ve düşüyordum. Karanlık uçurumun derinliklerine düşüyor.

"Neden Alessio'ya bir fotoğraf göndermiyorum, ha? Kadınının başka bir erkek için ıslak olduğunu ve damladığını bilsin."

Nefesim vücudumu yüksek bir ıslık sesiyle terk etti ve nefes almakta zorlandım. Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen hayır. Bunun dışında herhangi bir şey.

Başımı salladım ya da öyle sandım. Bağlantım çok kopmuş hissettim. Korku ve aşağılanma ile felç oldu. Nefesim çok hızlı geliyordu ve kanım donmuştu.

"Hayır," diye zayıfça itiraz ettim, sesim zar zor fısıltı gibi çıkıyordu.

Kalbim neredeyse acı verecek şekilde göğsümde gümbürdüyordu ve ağzımın tadı safradan acıydı. hasta olacaktım Midem bulandı ve kasıldı.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu ve dudaklarım ağlamamı bastırma çabasıyla titriyordu.

Alberto sadece güldü. Telefondan gelen flaşı gördüğümde, birdenbire buğumdan sıyrıldım ve vücudunun altında debelendim.

Alberto'nun burun deliği genişledi ve dudakları hırlayarak geri çekildi. Yüzüme sert bir tokat attı ve inledim.

Vücudum zaten günlerce süren tacizden ağrıyordu. Alberto beni götüreli ne kadar olmuştu? Birkaç gün? Haftalar? bilmiyordum Ne de olsa her gün zindanda kapana kısılmıştım. Ben sadece karanlığı biliyordum.

Bugün hariç. Bugün bir odadaydım.

Başından beri Alberto'nun planı bu muydu?

Göğsünü ittim ama kıpırdamıyordu. Bırak beni , diye bağırđım kafamın içinde. Sesim gitmişti. Boğazım ağrıyordu ve başım dönüyordu.

Alberto telefonu yatağın üzerinde bir yere fırlattı ve sonra üzerime çıktı. Onu kapımın yakınında hissettim ve gözlerimi kapattım.

Vücudum korkuyla doldu ve boğazım çok sıkıydı. Neyin geleceğini bilmekten göğsüm ağrıyordu. Benimle aynı hizaya gelirken bedenimi acımasızca kavradı.

"Sen benimsin," diye tısladı yüzüme doğru.

Yüzümü ondan uzaklaştırıp yan tarafa baktım. Alessio'yu ve mutlu anlarımızı düşündüm.

Sesini kafamın içinde duydum ve gülümsedim.

Sadece sevildiğini bilmeni istiyorum... sen önemlisin.

Başkalarına mutluluk getiriyorsun. Işık getir Ayla. Seni önemseyen insanlar var.

Düşündüğünden daha değerlisin.

Sen bir dövüşçüsün Ayla. Öyleyse savaşmaya devam et. Şimdi pes etme.

Ayla...ne kadar güçlü olduğunun farkında mısın? Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Gücünüz diğerlerinden daha parlak parlıyor.

Güçlü. Alessio benim güçlü olduğumu düşündü. Nikolay ve Maddie bile benim güçlü olduğumu düşündüler. Ama yanılmışlardı. değildim. Zayıftım.

Gözlerim lambaya takıldı ve kısa bir an için Alessio'nun bana savaşmam için bağırdığını duydum.

Alberto içimi itti ve zaten kırık olan ruhum daha da çatladı. Ama yine de Alessio'nun bana savaşmamı söylediğini duydum. Beni savaşmaya zorluyor.

Alberto içimde hareket etmeye başladığında lambaya baktım. Her zamankinden daha yavaştı, zamanını alıyordu. Titredim, vücudum saklanma ve gözden kaybolma ihtiyacıyla kaşınıyordu.

Savaş, Ayla.

Hiç düşünmeden lambaya uzandım. Her şey çok çabuk oldu. Bir dakika Alberto içimdeydi ve sonra lambayı kafasına çakıyordum. Kafasına iki kez, kanamasına yetecek kadar sert vurdum.

Acıyla inledi ve benden uzaklaştı.

O uzaklaşır uzaklaşmaz vücudum hafifledi ve bir saniye bile kaybetmeden yataktan yuvarlandım. Bacaklarım altımda pes etti ve yere düştüm.

zar zor ayakta durabiliyordum. Bütün vücudum titriyordu. Kapıya doğru süründüm ve sonunda kendimi ayaklarımın üzerinde itmeyi başardım. Öne doğru tökezleyerek kapıya ulaştım.

Ama çok yavaşım.

Alberto yine üzerimdeydi. Saçımı tuttu ve bileğine doladıktan sonra yüzümü tokmağın tam üstüne kapıya çarptı.

Ağrı kafama ve kafatasıma doğru yol aldı. Çarpmanın etkisiyle boynum ağrıdı ve görüşüm bulanıklaştı.

Çenem mi kırılmıştı? Elmacık kemiğim mi?

Tüm yüzüm acıyordu, sanki alev alev yanıyordu.

Ağrı, gözlerimin önünde siyah noktalar belirene kadar omurgamdan aşağı ilerledi. Onları uzaklaştırmak için gözlerimi kırıştırdım ama acı çok fazlaydı.

Başımı tekrar kapıya çarptı ve yanağımı orada tuttu. Parmaklarını kafatasıma bastırdı ve kör edici ıstırap tüm vücuduma yayılırken çığlık attım.

Gözlerimin önünde yakıcı bir acıyla benekler dans ediyordu. Gözlerimin önüne kırmızı damlalar düştü. Kanım.

Alberto, "Dersini aldığını sanıyordum, ama belli ki almamışsın," dedi. "Benden kaçamayacağını sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Kıkırdadı, göğsü sırtımda hareket etti. "Peki neden kaçıyorsun? Kime? Alessio? Seni bana verdiğini unuttun mu? Seni burada benim insafına bıraktı," diye alay etti kulaklarıma.

Bunlar bana her gün söylediği sözlerdi. Ama ona inanmadım. Bunları ne kadar söylerse söylesin, ona asla inanmayacaktım.

"Neden ona koşuyorsun, ha? Seni umursamıyor, Ayla, diye devam etti Alberto, parmakları saçlarımı daha sıkı kavrayarak.

Gözlerimi kapatıp onu engellemeye çalıştım. Ama Alberto engellenmesi imkansız bir adamdı. Her yere sızmış bir hastalıktı.

"Muhtemelen şu anda başka bir amcığın içine taşaklarla gömülüdür. Onun için bu kadar önemlisin, aşkım.

Yapma! Kapının önünde ağladım. Kalbim küt küt açıldı ve parçalar her yere uçuştı. Boş. Ben böyle hissettim.

"Ayy, Alessio'nun başka bir kadınla yattığı düşüncesi canını acıtıyor mu?" dedi, parmağını boynumdan aşağı okşayarak. "İsteddiği amcığı alabilir. Sen özel bir şey değilsin Ayla."

Daha çok ağladım, başım ve vücudum başka bir şey yapamayacak kadar ağırdı. "Şu an hayal mi kuruyorsun? Onu becerirken başka bir kadının bacakları onun beline dolanmış mı?"

İlk defa yalvardım.

"Yapma. Lütfen...Lütfen...dur...lütfen...lütfen," diye yalvardım. Her şey acıtıyor. Hatta ruhum sızlıyordu, acı içinde bağıırıyordu.

Alberto nefesini tuttu ama sahteydi. "Yalvarıyor musun aşkım? Peki bu bir ilk değil mi? Daha önce yalvardığını hiç duymadım. Öyleyse yalvar. Hadi, durmam için bana yalvar."

"Lütfen..."

"Alessio seni umursamıyor," diye fısıldadı. "Yapmaz. Çünkü öyle olsaydı şimdiye kadar senin için gelirdi.

Başımı sallamaya çalıştım ama yapamadım.

"Tabii ki gelmiyor. Muhtemelen seninle ilgili her şeyi unutmuş." O güldü, ben ağladım.

"Senin için gelmiyor. Onu unut. Umutların ne olursa olsun, önemli değil. Çünkü umursamıyor. Bir aydan fazla oldu."

Bir aydan fazla? Hayır. Bu doğru olamazdı.

Bir aydan fazla bir süre geçmesine rağmen Alessio hâlâ gelmemiştir.

O seni umursamıyor.

O senin için gelmiyor.

Alberto'nun sözleri gözlerimde çınladı ve gözyaşları beni kör etti.

Ya orada bile olmayan bir umuda tutunuyorsam?

Vücudumu kapıdan uzaklaştırmadan önce, Sen bir hayaletsin aşkım, diye fısıldadı. Beni saçlarımdan sürükledi ve yüz üstü yere düşene kadar beni yatağa itti. Onunla savaştım.

Yavaş yavaş bilincimi kaybetmeye başladığımda vücudum pes etmişti, acı dayanılmazdı.

Alberto üstüme çıktı ve bana çarptığında ses çıkarmadım. Hiç ses yok. Alessio'yu düşündüm.

Bana daha hızlı girerken, Alberto kulaklarımda benimle alay etti.

Ama ben dinlemedim.

Unutulmanın derinliklerine gömülürken, sadece Alessio'yu düşündüm. Benim Alessio'm. Kurtarıcım.

Sen benim meleğim sensin.

Sesi kafamın içinde sadece bir fısıltıydı ama duydum. Beni akli başında tutan tek şey buydu. Beni hayatta tutan

Onun için yaşadım .

Çünkü benim için geleceğini biliyordum.

Alessio neredesin?

Bölüm 36

Alessio

2 hafta sonra

Elimdeki resimlere baktım. Onlara bakmam gerekenden daha uzun süre baktım.

Resimler sadece ellerim titrediği için titriyordu. Ayla götürüldüğünden beri içimde sürekli bir öfke vardı. İçimdeki öfkeyle yaşadım. Devam etmemi sağladı. Beni meleşimi bulmaya yetecek kadar sağlam tuttu.

Ama şimdi kızıyordum. Öfke ve öfke arasında büyük bir fark vardır. Öfke, birini delirtmeye yetiyordu. Ama öfke, insanları psikotik yaptı.

Ve ben de tam olarak böyle hissediyordum.

Anlam vermeyi geçmiştim. Artık derin bir nefret ve öfke dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Elimdeki fotoğraflara baktığım anda içimde kalan azıcık insanlık gitmişti.

Alberto'nun vücudunu parçalamanın çeşitli yollarını hayal ederken, içimde öfke kaynadı.

Parmaklarım, yumruğumda ufalanana kadar resimleri sıktı. Gözlerimi kapatıp fotoğrafı nereye düştüğünü umursamadan odanın diğer ucuna fırlattım. Gözümün önünden gitmesine ihtiyacım vardı.

Kendimi kontrol altında tutma çabasıyla çenem kasıldı.

Kapalı göz kapaklarımın ardından Ayla'nın yüzü parladı ve içimden bir acı dalgası yayılırken bedenim gerildi. Öfke katmanlarının altında kalbim sızlıyordu.

O kadar çok ağrıyordu ki baskı altında boğuluyordum.

Ama bu acı, Ayla'nın yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi. Düşüncesi beni deli etmeye yetmişti.

Öfkeme rağmen kapının açıldığını duydum. Gözlerim birden açıldı ve Viktor ofisime adımını attığında onunla temas kurdum.

Kapının önünde durdu, gözleri ayaklarına kaydı. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve eğildi.

Viktor fotoğrafı sıkıca ellerinin arasına aldı ve ona baktı. Ne gördüğünü biliyordum.

Ayla'nın çıplak, bacaklarını açmış, gözleri ürkmüş, yaşlarla dolu görüntüsü sonsuza kadar hafızama kazınmıştı.

Bir saniye geçti. Ve sonra başka. Viktor nihayet tepki verene kadar tam bir dakika geçti.

Yüzü öfkeden kızarmıştı. "Bu nedir?" diye homurdandı.

"Alberto bize bir hediye gönderdi," diye yanıtladım hissizce, sesim birikmiş duygulardan biraz kısılmıştı.

"Onun sikini kesip ona yedireceğim," diye çıkıştı Viktor ayağa kalkarak.

Sandalyeme dik bir şekilde oturdum ve ona ters bir bakış attım. "O benim öldürmem."

Öne doğru bir adım atarak masamın önünde durdu, bakışları sabitti. "Onu önemseyen tek kişi sen değilsin."

"O. Dır-dir. Bana ait. İle. Öldür," diye tısladım ayağa kalkarken.

Viktor içini çekerek başını salladı. "Bu hakkı senden asla almayacağım. Onu bulduğumuzda, öldürmen için senin olacak. Ama geri kalanımızın da bunda parmağı olacak."

Birbirimize baktık. Hiçbir kelime konuşulmadı. Etrafımızdaki hava gerginlikle doldu. İntikam ihtiyacımız altında daha da soğudu ve ağırlaştı.

"Yeterince adil," diye yanıtladım. Viktor başını salladı ve elinde tuttuğu ağır dosyayı masamın üzerine koyarak kanepeye oturdu.

"Alberto ile bağlantılı tüm isimler. Sağ kolu adamları. Aileleri de listelenmiştir. Onlar hakkında bilinecek her şey var," dedi Viktor, başını dosyaya doğru sallayarak.

Oturdum ve kendime doğru çektim. "Zaten onun adamlarından birçoğunu yakaladık. Kimse bir şey bilmiyor. Saklandığı yeri sır olarak saklayacak kadar akıllıydı. Adamları bir avuç korkak. Gerçeği bilselerdi, yaşama şansı için bana söylerlerdi."

"Ya Enzo?" Aynı soru düşüncelerimde demleniyordu ama bu başka bir çıkmaz sokaktı.

Nikolay'ın verdiği bilgilere göre o da saklanmış. Alberto'nun ikinci komutanı. Hedefimiz olacağını biliyordu, dedim, sandalyeme yaslanarak. Boynumdaki kaslar ağrıyordu. Gerginliği azaltmak umuduyla parmaklarımı enseme bastırarak kaslarıma masaj yaptım.

Vücudum yorgunluktan zayıflamıştı. Böyle devam edersem Ayla bulunduğunda bana bir faydası olmayacaktı.

Viktor, yüzünde düşünceli bir ifadeyle, "Enzo'yu bulursak, Alberto'yu bulmaya bir adım daha yaklaşmış oluruz," diye mırıldandı. "Alberto gözden

kayboldu ve ikinci komutanı hiçbir yerde bulunamadı. İmparatorluğu savunmasız ve bunu biliyor. Alberto, Enzo'ya saklandığı yer hakkında hiçbir şey söylememiş olsa bile, onunla iletişime geçmesi gerekecek."

"İmparatorluğuyla tek iletişimi Enzo aracılığıyla," diye ekledim beklentiyle öne doğru oturarak.

"Ama önce Enzo'yu bulmalıyız," dedi Viktor dişlerini gıcırdatarak.

Enzo'yu bulamazsak, bizi ona götürecek tek bir kişi vardı. Ya da onu bize getirin . "Karısı," diye önerdim.

Viktor başını salladı. "Ülke dışında."

"Ne zaman geri dönecek?" Yüksek sesle merak ettim.

"Bilmiyorum. Ayla'nın götürüldüğü gün ayrıldı. Muhtemelen onu korumak içindi."

Ayla'nın adını duyunca kalbim tekledi ve içime bir başka acı dalgası daha çarptı. Parmak boğumlarım beyazlaşana kadar ellerimi yumruk şeklinde sıktım.

Önümdeki dosyaya baktım. "Bu adamlardan biri, en azından biri, Enzo'nun nerede olduğunu bilmeli. Hatta Alberto'nunki. Tek seçeneğimiz bu."

"Onlara ulaşacağız. Hepsi. Bu listedeki herkes sorgulanacak. Ayla bulunana kadar durmayacağız," diye söz verdi Viktor.

Hayır. Durmamıza imkan yoktu. Ayla bulunacaktı. Bugün veya yarın. Ya da ertesi gün. Ama bulunacaktı.

"Sorgulandıktan sonra ne yapmak istiyorsun?" Viktor sordu. Ama cevabı zaten biliyordu. Sadece onaya ihtiyacı olduğu için sordu. Bir itişe, yeniden yeni bir amaca ihtiyacı vardı.

Masamdaki fotoğraf çerçevesine baktım. Ayla'nın fotoğrafıydı. Maddie o fotoğrafı Ayla benden alınmadan birkaç gün önce çekmişti.

Gülüyordu, yüzü aydınlanmıştı ve yeşil gözleri ıslık ıslık parlıyordu. Güzelliği, gülüşü, gülüşü, hepsi büyüleyiciydi.

"Hepsini öldürün," diye fısıldadım, hâlâ Ayla'nın resmine bakarken.

Hiçbiri masum değildi. Alberto'nun adamlarına gelince masumiyet yoktu. Ayla'nın bana tacizini anlattığı zamanı hala hatırlıyorum. Hasta piç izlerken Alberto'nun adamları ona nasıl tecavüz edecekti.

Bildiğim tek yolla Meleğimin intikamını alacaktım.

İtalyanları yok edecektim. Birer birer, bana boyun eğene kadar. Ayla'ya.

Öne uzanıp fotoğrafın içinden Ayla'nın yanağına dokundum. Bekle beni Melek.

Kapının açılmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Ayla'dan gözlerimi çevirdiğimde babamla Isaak'ın içeri girdiğini gördüm.

Lyov'un dumanı tütüyordu, aldığı her nefeste göğsü inip kalkıyordu. "Aileler, Patron olarak yeteneklerinizi sorguluyor."

Viktor onlarla yüzleşmek için döndü. "Ne?" diye homurdandı, ayağa kalktı.

Lyov, Viktor'un patlamasını duymazdan geldi. Bunun yerine bana ters ters baktı ve cevap vermem için beni cesaretlendirdi. Ama cevabım yoktu. İşlerin bu noktaya geleceğini biliyordum.

"Ayla'yı ararken dört Ailenin Patronu olduğunuzu unuttunuz. İşle ya da başka bir şeyle ilgilenmiyorsunuz. Bir sorun olduğunda onları Viktor'a gönderiyorsun. Ailelerin Patronları olarak seni sorgulamaya hakları var," diye ekledi Isaak, Lyov'un yanına gelirken.

"Sen Pakhan'sın . Patronların patronu. Böyle devam ederse sana olan inançlarını kaybederler, diye mırıldandı Lyov.

"On bir yıl önceki gibi mi? Sana olan inançlarını ne zaman kaybettiler? Ivanshov'lar unvanı kaybetmesinler diye beni Patron yapmaktan başka seçeneğin yokken?" Kafamı sallayarak karşılık verdim.

Neredeyse her şeyimizi kaybettiğimizde, düşüşünden bahsedildiğinde gözleri çılgına döndü. "Sana bundan daha iyisini öğrettim, Alessio," diye homurdandı, öne çıkarak.

"Benim yaptığım gibi başarısız olursan, her şeyimizi kaybederiz," diye çıkıştı Lyov. İlerledi, masamın önünde durdu.

Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta olana kadar öne doğru eğildi. "Bu düşüşe devam ederseniz, Solonik vaftiz babası olarak görevi devralabilir. Bunu biliyorsun. Bunu yapmak için her fırsatı değerlendirdi ve şimdi onu davet ediyorsunuz."

Rus Mafyası dört aileden oluşuyordu. İvanşovlar, Solonikler, Agronlar ve Gavrikovlar.

Her ailenin kendi Patronu vardı ama ben hepsinin Patronuydum. Vaftiz babası. Diğer aileler Ivanshov'ların altındaydı. Ancak Solonik görevi devralmak istemişti. Lyov bu imparatorluğu bana devretmeseydi, uzun zaman önce Pakhan olacaktı.

Ve şimdi sadece zayıf olduğumu kanıtladığım için başka bir fırsat arıyordu.

Lyov yakamdan tuttu ve beni öne doğru çekti. "Sana aşık olmamanı söylemiştim. Ve şimdi işe yaramaz hale geldin. Benden daha güçlü olduğunu sanıyordum. Açıkça yanılmışım."

Yakamı bırakarak ayağa kalktı, bakışları beni yere indirirken gözünü kırpmadan. "Ben devralıyorum."

Sözler söylendiğinde şaşırmadım. Hayır, geleceğini biliyordum. Bunu bekliyordum ve buna hazırlıklıydım.

Ama Viktor değildi. "Ne?" ileri doğru hareket ederek patladı ama Isaak bir eli kolunda onu durdurdu.

"Ayla'yı ararken bir işe yaramazsın. O yüzden onu bulmaya konsantre olman daha iyi. Ailelerle ben ilgileneceğim. Onu bulduğunuzda ve güvende olduğunda, pozisyonunuzu geri alacaksınız," diye duyurdu Lyov.

Cevabımı beklemedi. Umurunda olduğundan değil. Ofisimden çıktı, Isaak hemen arkasından.

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordu Viktor, kapı arkalarından kapanır kapanmaz.

"Bu şekilde daha iyi. Ayla'yı ararken Aileler için endişelenmek istemiyorum. O benim önceliğim," diye mırıldandım, bakışlarım yeniden onun fotoğrafına çevrildi.

Sonunda ayağa kalkmadan önce Viktor'la aramızda birkaç dakikalık sessizlik oldu. "Diğerlerini ara. İlgilenmemiz gereken işlerimiz var."

Listedeki sıradaki adam. Meleğime doğru bir adım daha. Küçük adımlardı ama sonunda beni istediğim yere götüreceklerini biliyordum. Yapmak zorundaydılar. İstedikimi, ihtiyacım olanı elde edene kadar durmayacaktım.

Ofisten çıktım, Viktor da hemen arkasından geliyordu. Adımlarım ofisin yanındaki odanın önünde sendelediğinde, Viktor tek kelime etmeden uzaklaştı. Ben söylemeden bile neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyordu.

Ve şu anda mahremiyete ihtiyacım vardı.

Oturma odasının kapısını açıp içeri girdim ve kapıyı yavaşça kapattım. Şaşırtıcı olmasa da ışık zaten açıktı. Bu odaya sadece iki kişinin girmesine izin verildi. Ben değilsem, o zaman babamdı.

Aynı anda odaya girmiştik.

Yüzü duvara dönük, eli arkasında, bacakları omuz genişliğinde açık, savunma pozisyonunda duruyordu. Lyov, bilinen güçlü adama çok benziyordu.

Ama içten içe acıyordu.

Bunu biliyordum çünkü annemin portresine bakıyordu. Aslında bir aile portresiydi. Çerçeve büyüktü ve duvarın neredeyse yarısını kaplıyordu. Annem bir kraliçeye yakışır bir kanepede oturuyordu, altın rengi güzel bir elbise giymişti. Benim daha genç bir versiyonum kucağına otururken babam onun yanında duruyordu. Küçük kız kardeşimle karnı yuvarlaktı.

Portrenin yanında annemin ve yanında duran babamın başka bir fotoğrafı vardı. Ama bu ben doğmadan önceydi, ailem evlendikten hemen sonraydı.

Bu bir gelenektir.

Ve o duvarda neredeyse başka bir portre görebiliyordum. Ayla ve ben, annemin oturduğu sandalyede otururken, olacağı kraliçeye çok benziyorduk.

Ama görüntü aniden Lyov'un sesiyle paramparça oldu.

"Annemi her gün özlüyorum. Her gün, o yokken neden hala hayatta olduğumu merak ediyorum. Onu olması gerekenden daha çok sevdim." Durdu ve sonra kuru bir şekilde kıkırdadı. "Kimi kandırıyorum? Onu hala eskisi kadar seviyorum. Bu tür bir aşk asla ölmez, Alessio."

Haklıydı. Asla ölmeyecekti. Birkaç ay önce yüzüne gülerdim ama şimdi değil. Çünkü onun nasıl hissettiğini biliyordum. Sevdğin kadını tüm zerreleriyle kaybetmenin acısı.

"Onu ne kadar seviyorsun?" aniden sordu.

Soruyla irkildim ve boş boş duvara baktım. "Onun için öldürürüm," diye yanıtladım. "Ve onun için ölürüm. Senin sorunun cevabı bu mu?"

İlk başta hiçbir kelime konuşulmadı. Lyov en sonunda aynı monoton sesle devam etmeden önce aramızdaki tek sessizlik, sırtı hâlâ bana dönüktü.

Sözleriyle kalbim sıkıştı ve yanma hissinden kurtulmak için göğsümü ovuşturdum. "Sende öyle bir aşk var. Dürüst olmam gerekirse, böyle hissetmeni hiç istemedim. Ayla'yı ilk gördüğümde annemi de görmüştüm. Ve düşmemenin imkansız olduğunu biliyordum. Artık düştüğüne göre yapabileceğimiz bir şey yok."

Sessiz kaldım, konuşamayacak kadar duygulardan bunalmıştım. Ama babam ikimiz için de yeterince konuştu. "Onu geri al, hayatın pahasına koru ve onu ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği şekilde sev."

Annemle babamın portrelerine bakarak kararlı bir şekilde, "Yapacağım," dedim. Son bir bakışla odadan çıkmak için arkamı döndüm ama Lyov'un sesi beni yine durdurdu.

"Annen seninle gurur duyardı."

Duygusuz, titrek bir kahkaha atarak başımı salladım. "Yalan söyleme."

Homurdandığını duydum. Bu kez konuştuğunda, sesi o kadar duygu yüklüydü ki kalbimi sızlattı. "Kalbinde beni, bir canavarı sevmeyi bulsaydı, o zaman seni de aynı derecede, hatta daha fazla severdi. Annenin kalbi saf ve sevgiyle doluydu. Senin mutlu olmanı isterdi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kim olduğun ya da ne yaptığın değil. Her zaman bunu hatırla."

Sözleri üzerine göğsüm sıkıştı. Hiçbir şey söylemeden odadan çıktım. Kalbim ağırdı ve acıyordu. Birçok farklı nedenden dolayı acıttı. Ama tek hissettiğim kör edici bir acı olana kadar hepsi bir araya geldi. Ayla'nın olmaması canımı yaktı. Çaresiz olduğumu bilmek daha çok acıtıyordu.

Ama aynı zamanda canımı yaktı çünkü bu sözleri hep babamdan duymak istemişimdir. Bu sözler ve desteği için can atıyordum. Ve şimdi onlara sahip olduğum için onlarla ne yapacağımı bilmiyordum.

Aniden buğulanan zihnimi dağıtmak için başımı sallayarak, aklımda tek bir amaç ile koridorda yürüdüm. Meleşimi bulmak için. Tüm önemli olan buydu.

Ama amaçlı adımlarım ve kararlı zihnimle bile tek bir düşünceyi aklımdan çıkaramadım.

Oturma odasında babamla yirmi iki yılda en çok konuştuğumuz şey buydu.

Bölüm 37

3 hafta sonra

Başım Ayla'nın yastığına gömüldü. Hala onun gibi kokuyordu. Yıkıtmayı reddettim. Ondan bir şeye ihtiyacım vardı ve ondan geriye kalan tek şey onun tatlı vanilya kokusuydu.

Nefes aldım ve gözlerimin yandığını hissettim. Zavallı hissettim.

Ama çok ileri gitmiştim. Ayla ve ben olmadan neredeyse üç aydır yavaş yavaş kendimi kaybediyordum. Her gün daha da kötüydü. Nasıl yaşayacağımı bilemeyene kadar her gün daha da zorlaştı.

yemek yemeyi unuttum Bazen uyumayı bile unutuyordum. Sadece duvara baktım, meleşimin anılarında kayboldum.

Aramayı hiç bırakmadım. Tek bir gün değil. Ama ne kadar arasam da, ne kadar uzağa baksam da hiçbir yerde görünmüyordu.

Sanki hiç var olmamış gibiydi. Burada asla. Bazen bütün bunların bir rüya olup olmadığını merak ediyordum. Gerçekten burada olup olmadığını merak ettim. Benimle.

Ama o buradaydı . Hala onun kokusunu alabiliyordum. Bazen onu gör. Kahkahasını ve tatlı sesini duy. Her yerdeydi ama yine de gitmişti.

Ve o olmadan boştum.

Babam ve Isaak böyle mi hissediyordu?

Bütün ev umutsuz bir ruh hali içindeydi. Kimse gerçekten konuşmadı. Hepimiz diğer her şeyi umursamayayı bıraktık. Tek umursadığımız ve düşündüğümüz kişi Ayla'ydı.

Maddie daha çok kız kardeş gibi olan bir arkadaşını kaybetti. Lena için Ayla bir kızdı. Şımartılacak ve sevicecek başka bir çocuk. Adamlarım kendilerini başarısız hissettiler.

Her şeyim olan kadını kaybederken.

Derin bir nefes alarak sırtımı döndüm ve tavana baktım. Acımla Ayla'nın yaşadıklarını düşündüm.

Onun acısı benimkiyle kıyaslanamazdı. Canının yandığını bilmek daha çok canını yakıyordu. Benim acım önemli değildi ama onunki önemliydi.

Acısını hissettim ve bu beni kırmaya yetti.

Alberto arardı ama son aramasının üzerinden üç hafta geçmişti. Diğer taraftan sessizlik dışında üç hafta.

Günlük araması için biraz minnettar olduğumu fark ettim. En azından Ayla'nın yaşadığını biliyordum. Şimdi, bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum ve yapabileceğim tek şey umut etmektir.

Ama umut çok aptalca bir duyguydu. Kendimi bu kadar çaresiz ve umutsuz hissederken nasıl umut edebilirdim? Hepsi yorgun bir umuttu.

Umut etmek yerine aşkımıza inanmayı seçtim. Belki de Ayla'yı yaşatacak kadar güçlüydü.

Onu bulduğumda Ayla'nın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Ama zamanı geldiğinde ondan vazgeçmeyeceğimi de biliyordum. Daha önce yaptığım gibi onu tekrar iyileştirecektim. Ona tekrar yaşamayı, gülümsemeyi, gülmeyi ve tekrar sevmeyi öğretecektim.

Alberto kanatlarını kırmış olabilir ama tekrar uçmasını sağlayacaktım.

2 hafta sonra

Garaj yolunda durdum ve Nikolay'ın kilitten geçişini izledim ve sonra kapı açıldı. Evin içine girdim, adamlarım arkamdan geliyordu.

Ev sessizdi, neredeyse boş görünüyordu. Ancak oturma odasındaki kadın, evin boş olduğu algısına ihanet etti.

Sırtı bize dönüktü ve ayak seslerimizi duyunca hızla döndü, eli panikle göğsüne gitti. Gözleri korkuyla parladı ve birkaç adım geri çekilip arkasındaki duvara çarptı.

"Merhaba Anna," diye başladım evin içine doğru yürümeye, havayı daha tehlikeli ve ölümcül hale getirerek.

Anna duvarın önünde titredi, tüm vücudu dehşetle titriyordu. Geri gelmesine şaşırdığımı söylemek yetersiz kalırdı. New York'a adımını attığı anda neyle karşılaşacağını biliyor olmalıydı ama yine de geri döndü.

Ve şimdi bizi doğruca Enzo'ya götürecekti.

"Yolculuğun nasıldı?" diye sordum, önündeki koltuğa oturarak. Arkama yaslandım ve ayak bileğimi karşı dizime bağladım ve bir atmaca gibi tepkisini izledim.

"Sen... ne... sen...?" diye kekeledi, çılgınca odaya ve adamlarıma bakarak. Bir kaçış aradı ama yoktu. Bu sefer değil.

Yine de bu onu denemekten alıkoymadı. Mutfığa koştu ve ben hayal kırıklığı içinde iç çektim.

"Kedi fare oyunu oynayacak vaktim yok, Anna," diye öyle yüksek sesle seslendim ki sesim duvarlarda yankılandı.

Çığlığını duydum ve birine onu bırakması için bağırdı. Yüzümü hayal kırıklığıyla ovuşturarak oturma odasına geri dönmesini bekledim.

Arkamı döndüğümde Nikolay'ın onu sallarken onu geri sürüklediğini gördüm. Anna, Nikolay'ı durdurmaya çalışırken vücudunu yere attı. Durmak yerine kolunu tuttu ve vücudunu yerde sürükledi.

"HAYIR. Gitmeme izin ver! Beni incitme, lütfen," diye inledi Nikolay onu önüme bırakırken.

"İşbirliği yaparsan seni incitmem," diye metanetle yanıtladım ve ona ters ters baktım.

İrkildi ve geriye doğru sendeledi. Başını sallayarak, "Ayla hakkında hiçbir şey bilmiyorum" diye fısıldadı.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı ve göğsümden kalpsiz bir kıkırdama yükseldi. Ayla için burada olduğumu nereden biliyorsun?

Gözleri büyüdü ve ağzını kapattı. Çok geç. O çoktan yakalanmıştı.

"Kocan nerede? Bana Enzo'nun nerede olduğunu söyle, ben de seni bırakayım," diye hırladım, yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde öne doğru oturdum.

Başını defalarca salladı. "Bilmiyorum. gerçekten bilmiyorum Lütfen, doğruyu söylüyorum."

"İnsanların yalan söylemesinden gerçekten nefret ediyorum," diye şakıdım ve korkmuş kadına biraz nefes alması için arkama yaslandım.

"Yalan söylemiyorum," diye yalvardı, gözleri korkuyla iri iri açılmıştı. Sanki birinden ona yardım etmesini istercesine yalvaran gözlerle adamlarıma baktı.

Ama kimse ona yardım etmeyecekti. O benim insafımdaydı.

"Katıldığınız şeyleri biliyorum. Her detayını. Masum bir yüzün olabilir ama masum olmaktan çok uzaksın," diye tısladım, sesim her kelimedede daha da yükseliyordu.

Enzo, Alberto ile birlikte insan kaçakçılığı işinin bir parçasıydı. Karısının da işin içinde olduğunu öğrendiğimde şaşırdım. Kurbanları köle olmaları için eğitti.

Bir kadının bunu bir başkasına yapacağını düşünmek midemi bulandırıyordu. Ayla'nın da o kurbanlardan biri olabileceğini bilmek kalbimi sızlattı.

Titremesi kötüleşti, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken yüzü buruştu. Beni biraz şaşırtmadı. Korkusu boşunaydı ve çaresizdi.

"Konuşmaya başla!" diye bağırdım. Köşede büzülerek duvara yaslanırken sırtı doğruldu. Hiçbir şey söylemeyince Nikolay öne çıktı ve onu yukarı çekti.

Viktor bir sandalye getirdi ve önüme koydu. Nikolay onu sandalyeye çekerken savaştı. Viktor vücudunu sandalyeye bağlayıp onu işe yaramaz ve bizim insafımıza bıraktığında cıglık attı ve ağladı.

Silahımı çıkardığımda, "Lütfen canımı yakma," diye korkuyla inledi. "Lütfen. İnanın hiçbir şey bilmiyorum."

"Seni incitmeyeceğim," diye basitçe yanıtladım, sesim eskisi kadar duygusuzdu.

Ayağa kalktığımda, "Merhamet et," diye yalvardı, çok daha küçük vücudunun üzerinde yükseldi.

"Dediğim gibi, seni incitmeyeceğim," diye yalvarmaya kalkışmasıyla alay ettim. Keşke konuşsaydı.

Yüzlerimiz yakınlaşana kadar öne eğilerek devam ettim. "Asla bir kadını incitmem."

Gerçek buydu. Asla bir kadını incitmem, hatta onları öldürmek için onlara el bile sürmem. Adamlarım ve ben böyle çalışmadık.

Vücudu iplere yaslandı ve gözlerinde bir rahatlama ifadesi parladı. "Bana zarar vermeyecek misin? gitmeme izin verecek misin? Lütfen, hiçbir şey bilmiyorum."

Bu sefer gülümsedim. Soğuk, kalpsiz bir gülümseme.

Gözleri genişledi. Yüzündeki sıkıntılı ifade beni neredeyse güldürecekti. Ne kadar saf. Kaderinin belirsizliğiyle titrerken yüzünü panik ve korku kapladı.

Bekledim.

Bir saniye. İki. Üç. Dört.

Her geçen saniye paniği artıyordu.

Beş. Altı. Yedi. Sekiz.

Sessizce ağladı. Sadece gülümsedim, yoksa yarı sadistçe bir gülümseme miydi? Muhtemelen.

Dokuz. On. On bir. On iki.

Arkamızdaki kapının açıldığını duydum. Bir patlama ile kapandı. Sert zemine çarpan yüksek topukların sesini duydum.

"Biri beni mi aradı?" davetsiz misafir arkama dedi. Davetsiz misafirin sesindeki gülümsemeyi hissettim.

cevap vermedim Bakışlarım Anna'da kaldı, gözünü kırpmadan. Gerçi şimdi arkama bakıyordu. Zaten iri olan gözleri daha da büyüdü.

"Sana zarar vermeyeceğimi söyledim. Ama bu başkasının yapamayacağı anlamına gelmez," diye mırıldandım sadece onun duyabilmesi için.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı korkuyla, ben geri çekilirken, tam boyumla ayağa kalkarken sırtım düzleşti. "Sen kimsin?" Sesi titriyordu ama sözler herkesin duyabileceği kadar açıktı.

"Benim adım önemli değil."

Sözler alçak sesle söylendi ama ses çok karanlık vaatler içeriyordu. Bir adım geri gittim ve Anna'nın korkuyla titremesini izledim. İfadesi korkuyla doldu ve gözyaşlarını uzak tutma çabasıyla dudakları titredi.

Arkamı döndüm ve davetsiz misafirle yüz yüze geldim. Dudaklarımın kenarı küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Sadece o böyle bir iş için giyinirdi. Siyah deri ceket. Dar siyah deri pantolon. kırmızı topuklu Ceketinin kapüşonu başının üzerindeydi ve yüzünün yarısını kapatıyordu. Görünüşünü kamufle etmek için kullanıldı.

Bir saniye geçti. Bir diğer.

Ellerini kaldırıp kapüşonunu indirdi ve yüzünü gösterdi. Yüzü her zamanki gibi kusursuzdu, dudakları kırmızıya boyanmıştı. Ancak bu sefer farklı görünüyordu. İfadesi hiçbir duygu göstermiyordu.

Doğruca arkamdaki bağlı kadına bakarken sarı saçları sırtına dökülmüşü.

Karşılama ya da nazikliğe yakın bir şey olmasa da, dudaklarında bir gülümseme yayıldı. Hayır, sadist bir gülümsemeydi. Avını avlamaya hazır bir avcı.

Önümde duran kadın katile çok benziyordu.

Nina.

Benim için gizli çalıştı ama aynı zamanda bir katildi. Eğitimli bir suikastçı. Pis işlerimi yapan biri.

Ve kirli iş derken, işbirliği yapmayı reddeden kadınların cevaplarına işkence etmeyi kastetmiştim.

İleriye doğru bir adım attı. Bir diğer. Yanımdan geçip Anna'nın önünde durana kadar birkaç adım daha.

adını hatırlamayacak olman . Ya da yaşamakla ölmek arasındaki farkı," diye başladı, sesi alçak ve ölümcüldü.

Yüzleri birbirine yaklaşıp ve burunları neredeyse birbirine değene kadar öne doğru eğilen Nina'nın dudakları kıvrıldı. "Ben senin en kötü kabusunum bebeğim. Ben senin... Ölüm dediğin şeyim.

Bunlar, tutsaklarına beslediği sözlerin aynısıydı. Korkudan titrerler ve bazen altlarına işerlerdi. Anna'dan aldığı tepki de farklı değildi.

Nina işinde iyiydi. Çoğundan daha iyi. İşini tutkuyla yaptı.

Nina, adamlarım ve benim içimizde sahip olduğumuz aynı karanlığa sahipti. Kan istiyordu. Öldürmeye ihtiyacı vardı.

Aletlerin ve ihtiyacın olan her şey ayağının yanındaki çantada, dedi Viktor, sonunda sesini yükselterek.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı, gözlerini tutsağından ayırmadan.

Başımı sallayarak, oradaki gerginliği gidermeye çalışarak omuzlarımı salladım. "O tamamen senin," diye mırıldandım arkamı dönüp uzun adımlarla uzaklaşmadan önce.

Adamlarım beni yakından takip ederken evden çıktım.

Nina yardıma ihtiyacı olduğundan değil, yalnız çalışıyordu.

Ben duvara yaslanırken Nikolay kapıyı kapattı. "Bu yüzden?" Viktor sordu.

Cevabım basitti. "Bekleriz."

Yaptığımız tam olarak buydu. Bekledik.

Çoğunlukla sessizdi ama dikkatli dinlediğimde boğuk çığlıklar duyulabiliyordu. Kapının yanında beklerken kulaklarımızı doldurdular. Anna'yı kırması saatlerini almamalıydı ama Nina'yı tanıdığına göre, o sadece acele etmiyor ve bundan zevk alıyordu.

Orada neler olduğunu tahmin edebiliyordum ama birkaç dakika sonra düşünmeyi bıraktım. Nina yaratıcı olmayı severdi. Bizi hep şaşırttı ama ne yaptıysa hep etkili oldu. Günün sonunda ihtiyacımız olan cevapları aldık ve önemli olan da buydu.

Nasıl aldığımız önemli değildi.

Üç saat sonra, Anna'nın bu kadar dayanmasına şaşırmış olsam da sonunda kapı açıldı. Nina, az önce içeride olanlara bakılırsa taze ve şaşırtıcı derecede nezih görünerek dışarı çıktı.

Ama yine de, Nina temiz bir suikastçıydı. Bir katilin olabileceği kadar temiz.

Yanımda durdu, dümdüz karşıya bakarken yüzü ifadesizdi. Sadist gülümsemesi gitmişti ve şimdi yerini daha memnun, rahat bir gülümseme almıştı.

Nina siyah deri eldivenlerini çıkardı. Kesinlikle kana bulanmışlardı, ama siyah olan şey, döktüğümüz kanın üzerinde hiç görünmemesiydi.

Eldivenleri yanında duran Phoenix'e uzattı, tırnaklarını incelerken gözleri ellerindeydi.

"Bir maniküre daha ihtiyacım var," diye mırıldandı ve tsked.

Başımı sallayarak kapıya baktım.

Dikkatimin nerede olduğunu fark etti ve içini çekti. "Enzo Black Club'da saklanıyor."

Soruyla kaşlarım çatıldı. "MC mi?"

"Tek ve sadece. Alberto için çalışıyorlar. Gizli. Enzo'yu saklamaya yardım etmelerine şaşmamalı," diye yanıtladı Nina abartılı bir öfkeyle.

"Anna sonunda itiraf etti mi?" sessizce sordum

Nina başını salladı. "Onu kırmam biraz daha uzun sürdü." Devam etmeden önce omuz silkti. "Ama ne kadar sürerse sürsün, biriyle işim bittiğinde, her zaman kırık kalır."

Bu doğrudu. Nina yaptığı işte iyiydi. Kendisine Ölüm demeyi severdi . Yine de bu ismi hak etti.

Oldukça sadık, diye ekledi Nina. Ne yazık ki iş ölüm kalım meselesine geldiğinde sadakati uçup gitti.

"Yaşıyor mu?" Cevabını bilmeme rağmen sordum.

Şey, ben ayrıldığımda öyleydi... Hayatı hakkında düşünmesine izin vermenin iyi olacağını düşündüm. Cömert bir ruh halindeydim, şanslıydı. Ama yaklaşık iki dakika önce nefes almayı bıraktı," diye yanıtladı Nina kuru bir sesle, saatine bakarak.

Viktor alay etti. Cömert bir ruh hali, diye mırıldandı alçak sesle.

Nina duydu ve ona ters ters baktı. "Birdenbire, artık cömert bir ruh halinde değilim. Beni sınama, Viktor."

Bana döndü ve bu süreçte bakışlarını kaybetti. Yüzü hâlâ soğuktu ama gözlerinde, bir şeyler hissetmesi mümkün olsa bile, bir tür sempati vardı.

"Ayla için üzgünüm," dedi pişmanlıkla. Alberto'nun nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Kulüplerde kadınlara nasıl davrandığını gördüm ve şu anda Ayla'nın neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Sözleri üzerine göğsüm sıkıştı ve vücudum buz kesti. Başını sallayan Nina devam etmeden önce aşağı baktı. "Ayrıca ona bir özür borçluyum. Söylediklerim için. Söylediğimi gerçekten kastetmeme rağmen. Onu test ediyordum. Yeterince güçlü olup olmadığını görmek için."

Viktor başını salladı ve ofladı. Diğerleri gözlerini devirdi. Nina gözlerini zehir saçarak dik dik baktı.

"Ah lütfen, hepiniz biliyorsunuz ki o bana parmağını bile değdirmeden önce onun vücudunu ikiye ayırabilirdim," diye tısladı, öfkesi belliydi. "Bu, ciddi olmadığını kanıtlamak için yeterli."

Gözlerimi yorgun bir iç çekişle kapattım. "Onu bulduğunda ondan özür dileyebilirsin."

Gözlerimi açtığımda Nina'nın başını salladığını gördüm. Sessizliğe düştüğümüzde verandadan indi. "Başka bir yardıma ihtiyacın olursa - herhangi bir şey için - ara," dedi, sırtı dik, yüzünde bir kararlılık ve gerçek bir sadakat ifadesi vardı.

"Umarım onu yakında bulursun," diye mırıldandı Nina uzaklaşmadan önce. "Sahip olduğu hayattan daha fazlasını hak ediyor."

Nefes almakta zorlandım, kontrolü elimde tutma çabasıyla göğsüm inip kalkıyordu. Nina'nın geri çekilmesine baktım ve birkaç dakika sonra nihayet kendimi sakinleşirken buldum.

Kanım hala öldürme ihtiyacıyla kükrüyor olsa da, öfkeyi tenimin katmanlarının altında tuttum.

Kapıya dönüp baktım. Hemen çekip gitmeli ve Phoenix'in temizliği halletmesine izin vermeliydim ama merak beni ele geçirdi.

Eve geri adım attım ve kan kokusuyla saldırıya uğradım. Sandalyeye bağlı kadına baktım. Ya da kadından geriye ne kaldı?

Acı hissetmedim. Hiçbir pişmanlık. Hiç duygu yok.

Yavaşça ona yaklaştım ve birkaç adım ötede durdum.

Viktor arkamdan küfretti. "Evet, lanet olsun. İşte ben buna sanat derim."

"En iyi haliyle yaratıcılık," diye ekledi Nikolay sessizce. Phoenix ve Artur kıkırdadılar.

Sadece baktım. Başı gevşek bir şekilde sandalyenin arkasına düştü, kanı etrafına akarken vücudu sarktı.

Sağ elindeki tüm parmakları kaybetmişti. Tüm tırnakları sol elinden. Kayıp parmakları yerde bir kan gölünün içindeydi. Bir gözü eksikti.

En acı verici ve korkunç şekilde oyulmuş gibi görünüyordu. Şaşırdığımdan değil. Diğer gözü cansız bir şekilde karşıya bakıyordu. Işık onu terk etmişti. Yüzü kanla kaplıydı; elbiseleri onunla sıırıslam olmuştu.

Havada ölüm kokusu asılıydı. Talihsiz bir durum için talihsiz bir ölüm.

Savaşan duygular aklımdan şiddetle geçti, ama onları çabucak bastırdım. Şimdi bir ölüm karşısında zayıf düşmenin zamanı değildi.

"Anka kuşu. Artur. Temizle," diye emrettim cansız kadından yüzümü çevirerek.

Evden çıktım ve temiz havayı alır almaz derin bir nefes aldım.

Nikolay ve Viktor'u yanımda hissettim. "Sıradaki ne?" Viktor sordu.

Tek cevabım "Siyah Kulüp" oldu.

38.Bölüm

Enzo'nun yerini öğrendikten sonra bulmamız uzun sürmedi. Düşündüğümünden daha sorunsuz düştü. Küçük bir kavga, birkaç silah çekildi. Etrafımızda bazı mermiler uçtu ve sonra Enzo'yu kulüpten dışarı sürükledim.

Ve şimdi bir sandalyeye bağlıydı, benim bodrumumda kilitliydi.

Saatlerdir sorguya çekiliyordu ama ben hala ihtiyacım olan cevapları alamamıştım.

Alberto'nun nerede olduğunu bilmiyordu.

Yalan söylediğini düşündüm ama gerçek yüzünün her yerine yazılmıştı. Gerçekten bilmiyordu. Korkusu sert zırhını ele verdi. Korkmuştu.

Alberto zeki bir adamdı ama daha ne kadar gizli kalacaktı?

Tekrar öksürüp kırık dişini tükürürken Enzo'nun önüne oturdum. Kan damladı ve çenesinden aşağı kaydı. Derin bir nefes aldı, göğsü neredeyse acı verecek kadar inip kalkıyordu. Her hava girişi onun için zor görünüyordu.

Küçük bir kahkaha attı ve kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. Kahkahası kulağa komik geliyordu, neredeyse zorlamaydı. Öne eğilerek konuşmasını bekledim.

"Neden Nikolay'a sormuyorsun?" diye hırıldadı.

Omurgam düzeldi ve kaslarım onun sözleriyle gerildi. "Kendinden... çok eminsin, ama senin... en güvendiğin adam... bir hain. Ona sor..."

Sanki bu birkaç kelimeyi söylemek onu yormuş gibi başı öne eğildi.

Arkasında duran Nikolay parmaklarını boğazına dolayıp sıktı. Enzo nefes almakta zorlandı, yüzü kıpkırmızı ve mosmor oldu. Derisindeki damarların kırıldığını bile gördüm.

Gözleri odağını kaybetmeye başladığında elimi kaldırdım ve Nikolay hemen bıraktı. Aniden göğsümden bir kahkaha yükseldi. Alçak bir kıkırdamaydı ama kulağa ölümcül ve soğuk geliyordu. Hatta tehlikeli.

Enzo'ya konuşmadan önce nefesini düzene sokması için zaman verdim. "Hain o değil," diye sakince yanıtladım, sandalyeme geri oturarak.

Enzo art arda öksürürken kafasını kaldırdı. Gözleri şaşkınlıkla parladı. "O... o... O... seni... gözetliyor... Alberto için."

"Yanlış," diye mırıldandım. "O değil. Alberto'nun böyle düşünmesi çok kötü."

"Ne?" Enzo kekeledi, kanlı yüzünün her yerinde kafa karışıklığı yazılıydı.

Cevap vermek yerine ayağa kalktım. Odadan çıkarken içimde bir hayal kırıklığı oluştu. Alberto'nun adamları Nikolay'ın hain olduğunu düşündüyse, gerçek hainin kim olduğunu bilmiyorlardı.

Alberto'dan bir akıllı hamle daha. Benim mülkümden biri Alberto için çalışıyordu ama bunu Alberto dışında kimse bilmiyordu.

"Kahretsin!" diye bağırdım duvara yumruk atarak. Parmak boğumlarımın çıktığını duydum ama acı beni ürkütmedi. Sadece beni daha çok sinirlendirdi.

"Ne yapmak istiyorsun?" Nikolay sessizce sordu. Her zaman sakindi, her zaman bir sonraki adıma hazırды.

Onu öldürme. Henüz değil."

Enzo, Alberto'nun ikinci komutanıydı. Alberto'nun ona ihtiyacı olacaktı. Ne de olsa imparatorluğu şu anda Enzo'nun elindeydi. Alberto'nun bir gün Enzo ile iletişime geçmesi gerekecekti.

Ve yaptığında, hazır olacaktık.

Gözlerimi kapatıp alnımı duvara yasladım.

Ayla'nın yüzü kapalı göz kapaklarımın ardından parladı. Aynı tatlı gülümseme. Kahkahasının sesi.

Ancak bu sefer fısıltısını duydum. Üç yasak kelime.

Seni seviyorum.

Sözler aramızda asla söylenmedi, ama oradaydı.

İlk defa keşke deseydi dedim. Meleğim yokken o sözlerin elimde olmasını isterdim.

Bölüm 39

Ayla

1 hafta sonra

Benim adım ne?

hatırlamaya çalıştım. Adımı fısıldamaya çalıştım ama dudaklarım kıpırdamadı.

Benim adım ne?

Hatırlamaya çalışarak kendime bu soruyu birkaç kez sordum. Ama her şey bulanıktı. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Adımı...hayatımı...ya da herhangi bir şeyi hatırlayamadım.

Sadece uyuşmuştum. Kayıp. hissetmedim

Nerede olduğumu bilmiyordum. Her zaman karanlıktı, sadece biraz ışık vardı. Soğuk, kontrolsüz bir şekilde titreyene kadar tenime sızdı.

Benim adım. Adımı hatırlamam gerekiyordu.

Ay...A...A ile başladı.

Al...Ay...Ay...

Gözlerimi kapatıp soğuk zemine uzandım ve dizlerimi göğsüme çektim. Anılarım kırıldı, her yerde paramparça oldu.

Ay...Ayla...

Ayla.

Kulağa doğru geliyordu. Aşına. Bana benziyordu .

Ayla.

Benim adım Ayla.

Bu yeni ifşaya tutundum. Ayla. Benim adım Ayla'ydı ve hatırlamam gerekiyordu. Bir daha unutamazdım. Bu bir rutindi. Hatırlardım ama sonra tekrar unutturdum.

Benim adım Ayla.

Cümleyi kafamda tekrarlarlarken bir fısıltı duydum. Hepsi kafamın içindeydi ama fısıltılar devam etti. Tek kelimeydi. İki Hece.

Benim adım değildi.

Ama kulağa çok doğru geliyordu. Sanki bilmem gerekiyormuş gibi.

Adımı her hatırlamaya çalıştığımda, Melek kelimesi her zaman kafamda bir fısıltıydı.

Ayla. Melek. Ayla. Melek.

Anlam veremedim ama kafamın içinde defalarca tekrarladım.

Ben kimdim? bilmiyordum

Nereden geldim? bilmiyordum

Bir bulanıklık içinde yaşıyordum. Zifiri karanlık bir dünyada. Ben bir hiçtim. Hiçbir şeymiş gibi hissettim. Ben sadece boş bir gemiydim.

Bu zindana kilitlendiğimden beri ne kadar zaman geçti?

Günler ve geceler, sayamadığım kadar birbirine karıştı. Günler, haftalar, aylar?

Keşke bilseydim ama şeytan karanlıkta kalmamı sağladı. Her şeyimi elimden almıştı, anılarımı bile.

Ayak ve bileklerimdeki prangalarla duvara kıvrılmış halde ileri geri sallandım. Yavaş yavaş unutulmaya, kaçışın olmadığı başka bir karanlık uçuruma düşerken gözlerim kapandı.

Kapının açılma sesiyle uyandım. Kapandı ve şeytanın bana yaklaştığını görmek için gözlerimi açtım.

Emrini bekledim, bedenim ve zihnim emirlerini yerine getirmeye hazırды.

Elinde bir kase tutuyordu ve burnuma yemek kokusu doldu. Açlık aniden bana saldırdığında midem kasıldı.

Beni düzenli olarak beslemedi. Bazen günlerce yemeksiz kalırdım, ta ki midem o kadar acı verici bir şekilde kramp girene kadar nefes almakta zorlandım.

O kadar sert titreyene kadar beni soğuk zeminde bırakırdı ki, içim titriyormuş gibi hissettirirdi.

Kase aramızda yere yerleştirildi. Birkaç metre öteye fırlattı.

"Yemek yemek."

Tek kelime komutu verildiğinde gözlerini üzerimde tuttu. Sesinin tonunda bir miktar öfke vardı ama aynı zamanda sorulara da yer yoktu.

Oturdum ve benden birkaç adım ötedeki kaseye baktım. Daha fazla vakit kaybetmeden itaatkar bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm. Onun istediği buydu.

Ve ona verdim. Sadece bana sunduğu yiyeceğe ihtiyacım olduğu için.

Çanağa doğru emeklerken soğuk sert zemini dizlerimin ve avuçlarımın altında hissettim. Onurum uzun süre paramparça oldu. Ruhum ezildi, kalbim parçalandı.

Hiçbir şeyim kalmamıştı. Boş bir kabuğun tanımıydım. Şeytan bundan emin oldu.

Yemek yemek için eğildiğimde, tekrar birkaç adım öteye tekmeledi. Tekrar süründüm. Tekrar kaseye tekme attı.

Bu işlem, prangalarımın tüm uzunluğunu kullanana kadar bir kez daha tekrarlandı ve kaseye ulaşmak için onları zorladım.

Hâlâ dizlerimin üzerinde, eğilip çorbayı yaladım. Zayıf vücuduma mümkün olduğu kadar çok şey sokmaya çalışıyorum. Sıcak sıvı ağzıma dolduğunda midem bulandı.

Tatsızdı ama yine de yedim. Yapabileceğim tek şey buydu.

Her yutkunuşumda vücudum titriyordu. Şeytanın pantolonunun fermuarını açtığını duyduğumda aklım başımdan gitti ve olmaları bekledim.

Onu arkamda hissedince yemeye devam ettim. O üzerime eğilip vücudunu benimkinin üzerine yerleştirirken hâlâ yemeğimi yiyordum. Yemek yemeyi bırakırsam beni daha çok incitecekti.

Girişimde ağır uzunluğunu hissettim ve gözlerimi kapattım. İçeri itti, sadece hafifçe nüfuz etti. Onun için her şey bir oyundu.

Vücuduma alabildiğim kadar sıvı alarak yemeye devam ettim.

Derinlere gömülene kadar beni yavaşça itti. Ayakta durmaya çalışarak ellerimi zemine daha çok bastırdım.

Parmakları kalçalarımın saplandı ve neredeyse acıyla irkildim. Her seferinde daha derine ve daha hızlı işleyerek içime girmeye başladığında prangalarım sarsıldı. Vücudumu istediği gibi bükerken dudaklarından neredeyse vahşi bir hırıltı çıktı.

Güçlü ve acı verici bir şekilde içime itti. Beni tekrar tekrar kucağına alırken vücudum ikiye ayrılıyormuş gibi hissettim.

Çorbaya baktım, gözlerim bulanık, zihnim uyuşmuş, bedenim bomboş.

Midem acıyla yuvarlandı. Dilimde safra tadı aldığımında boğazım düğümlendi. Ağzım acı bir tatla doldu ve çorbama daldım.

O içimde işini bitirirken, kendime engel olamadım. Kustuğum gibi vücudum inip kalkarak öğürdüm. Kusmuk çenemden ve boynumdan aşağı indi.

Zindan zaten kötü kokuyordu, ama kusmuk sadece korkunç kokuyu artırıyordu. Tekrar kusmam için yeterliydi.

Şeytan güldü. Gülüşü kulaklarımda yankılandı. Vücudum acıyor. Her şey acıtıyor.

Benden çıkarken, kasemin yanına yere düştüm. Yanağımı kusmuğun olduğu yere, yere koydum. Nefes almaya çalıştım ama çok zordu.

Acıdan sakat hissettim.

Şeytan odadan çıkarken güldü. Artık orada olmadığı zamanlarda bile, kahkahasını duydum. Kulaklarım onunla çınladı. Gülüşünü asla unutamayacaktım.

O pozisyonda ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Gözlerim dolmaya başlayınca dizlerimin üzerine çöktüm ve duvarın yanındaki yerime döndüm.

Yatağa uzandım ve gözlerimi kapatarak kendime kıvrıldım.

Aklımda bir yere gitmeye çalıştım, bu kabustan kaçabileceğim bir yere. Ama hiçbir şey hatırlamıyordum.

Hayır, bu bir yalandı.

Bir şey hatırladım.

Adımı unuttuğumda bile. Her şeyi unuttuğumda bile unutmadığım bir şey vardı.

Mavi gözlü. Mavimsi çelik renkli gözler.

O mavi gözlere sahip bir yüz, kapalı gözlerimin arkasında her zaman parlardı. Yüz bulanık olsa da hep gözleri görüyordum.

Bu kabusta değişmeyen tek şey buydu.

Bazen yüzünde bir gülümseme belirtisi görürdüm. Çoğu zaman daha fazla konsantre olmaya çalıştım ve ara sıra mavi gözlerin arkasındaki adamı neredeyse görebiliyordum.

Her şey kırık anılardan ibaretken, mavi gözlü adam benim kurtarıcımdı. Kendimi tamamen kaybetmemi engellediği için ona kurtarıcı dedim.

Kim olduğunu bilmiyordum ama diğer her şeyi unutmuşken, onu unutmamı engelleyen bir şeyler vardı. Ve o mavi gözler.

Aklım onu unutmama izin vermiyordu. Her kimse, her neredeyse, muhtemelen bilmiyordu ama o benim kurtarıcımdı.

Ben hiçbir şey bilmezken onun orada olması tuhaftı. Her zaman düşüncelerimde.

O benim için kimdi? Merak ettim.

Gözlerim kapalıyken bir sesin bana seslendiğini duydum. Mavi gözlü adam bana seslendi.

Melek dediğini duyunca şaşırdım . Bana Melek diyordu .

Bu benim adım mıydı? Melek?

Hayır, benim adım Ayla'ydı.

Kafam karıştı, başım ağrımaya başladı ama yine de kendimi hatırlamaya zorladım.

Piyano. Beyaz çiçekler. Orman. Nehir.

Hepsi kafamda bulanık görüntülerdi. Ben onları anlamaya fırsat bulamadan kapalı göz kapaklarımın arkasından parladılar.

Alessio.

İsim aklımda bir fısıltıydı. Gülüşmeler duydum. Ve Alessio adı.

Alessio. Bunu kalbimde hissettim.

Tatlı öpücükler. Nazik okşamalar. Sevgi dolu gözler.

Anıların hepsi anlamsız, kırık bulmacalardı.

Ama kesin olan bir şey vardı ki, bana saldıran tüm paramparça anılara rağmen, mavi gözlü adam her zaman oradaydı. Her bir hatıra parçasında, oradaydı.

Alessio.

Adı bu muydu?

Doğru hissettirdi. Sanki... onun gibiydi.

Kurtarıcımın sonunda bir adı vardı. Alessio.

Gözlerim hala kapalıyken, yavaşça başka bir karanlık çukuruna battım. Yorgunluğuma ve ağrıma yavaş yavaş yenik düşerken uyku bedenimi ele geçirdi.

Ve her uykuya daldığımda olduğu gibi, mavi gözlü adam beni rüyalarımda karşıladı.

Alessio.

Adı aklımda sadece bir fısıltıyken, bileklerim ve ayak bileklerimdeki prangalarla soğuk sert zeminde uyuyakaldım.

Bölüm 40

Maddie

Salondaki saate baktım. Saat 21:30'du. Adamlar hala evde değildi. Her dakika geçtikçe endişeleniyordum.

Bu gecenin Ayla'yı eve getirecekleri gece olmasını umdum.

Ben de geceliğimle kanepeye oturdum ve sabahlığımı etrafıma sardım. Bekledim. Bir mucize eseri Ayla'nın sağ salim karşıma çıkması için dua ettim.

Ama yine, bu gece durum böyle değildi.

Adamlar kapıdan içeri girdiler, ben de ayağa fırladım ve çılgınca Ayla'yı görebilmek için etrafa bakındım. Başlarını öne eğmiş, yenilgiyle dolu bir gece daha omuzları çökmüş görünce boğazım düğümlendi.

Göğsüm sıkıştı ve neredeyse yere düşüyordum. Umutsuzluk içimi doldurdu ve yanaklarım çoktan gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Alessio tek kelime etmeden yanımdan geçerken ağladım. Birkaç dakika sonra acı dolu kükremesi evin içinde yankılanınca hıçkırı hıçkırı ağladım.

Nikolai uzaklaştı. Ve sonra Viktor. Kimse tek kelime etmedi.

Phoenix kapıda kaldı, yüzü kederle gerildi. O sırada üzerindeki kanı fark ettim. Gözlerim kocaman açıldı ve panikle ona doğru koştum.

"Anka kuşu!" Nefesim kesildi, kollarımı vücudunun üzerinde gezdirip yarayı aradım. "Sana ne oldu?"

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Ayla'nın acı çektiği ve şimdi de Phoenix'in incindiği düşüncesiyle yavaş yavaş deliriyordum.

Elimi tuttu, hala göğsünün üzerinde tutuyordu. "Şşşt... Ben iyiyim, Maddie. Bu benim kanım değil.

Yanağımı avuçladı, başparmağıyla tenimi hafifçe ovuşturdu. Uzaklaşmalıydım. Bana bu şekilde dokunması yanlıştı. Bu şekilde umursamam daha yanlıştı.

Ama uzaklaşamayacağımı fark ettim.

Yaralı değil misin? Kanla kaplı takım elbisesine bakarak fısıldadım.

Kafasını salladı. "HAYIR."

Hava, yüksek bir ıslık sesiyle vücudumu terk etti ve rahatlayarak iç çektim. Ama arkamdan Artur'un sesini duyduğumda rahatlamam kısa sürdü.

Gözlerim kocaman açıldı ve hızla Phoenix'ten uzaklaştım. Başımı bırakmadı.

Başımı çevirdiğimde Artur'un bize baktığını gördüm. Gözleri ne hissettiğini gösteriyordu. Sanki ona ihanet etmişim gibi bana baktı.

Artur'u incitme düşüncesi kalbimi sızlattı. Phoenix'e döndüğümüzde bakışlarımız buluştu. Bana gözleriyle yalvardı.

Ama ona istediğini veremezdim.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıp yavaşça geri çekildim. Beni daha sıkı kavradı ama serbest kalana kadar elimi büküdüm. Ona bakmadan geri çekildim ve Artur'a döndüm.

Doğruca Artur'un koluna girdim ve yüzümü göğsüne gömdüm. Derin bir nefes alarak tanıdık kokusunu içime çektim. İhtiyacım olan buydu.

Beni kollarının arasına aldı ve odasına götürdü. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz beni duvara yasladı, dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Artur bizi yatağa doğru iterken beni öfkeyle öptü. O üstüme oturduğunda yumuşak yatağın üzerine düştüm. Ben düşünmeden, ben onun altında çıplak kalana kadar beni geceliğimden çıkardı.

Öpücüğü canımı yakıyordu, elleri tenimde sertçe duruyordu. Dokunuşu araştırmıyordu. Bana zevk vermek için dokunmadı.

Artur neredeyse aklını kaybetmiş gibiydi.

Artur mu? sorguladım.

Cevap vermedi. Bunun yerine, boynumdan aşağı öpücükler bırakmaya devam etti. İyi hissetmeliydim ama bu sefer sadece üşüdüm. Neredeyse bağlantı kesildi.

Artur mu? Ne yapıyorsun?"

Beni görmezden geldiğinde paniğim büyüdü ve omuzlarını ittim. Artur, dur.

Yapmadı. Yüzü bacaklarımın arasına gelene kadar karnımı öpmeye devam etti. Vücuduma dokunan Artur o değildi.

Onu sertçe iterken tırnaklarım omzuna saplandı. "Artur, dur!" Daha yüksek sesle seslendim.

Başını kaldırdı, gözlerinde şehvet ve öfke karışımı bir ifade vardı. Bir an kafası karışmış göründü ve sonra başını yana eğerek bana hararetle bir bakış attı.

"Beni korkutuyorsun. Senin derdin ne?" dedim ondan uzaklaşarak. Yorganı elime alıp vücudumu örtmesi için çektim.

İfadesi pişmanlıkla değişti, gözleri pişmanlıkla parladı. Artur parmaklarını neredeyse öfkeyle saçlarının arasından geçirdi, ancak bu sefer kendine kızgın görünüyordu.

"Konuş benimle," diye yalvardım, kafasında bir şeylerle mücadele eden sevdiğim adama bakarak.

Yatağa yanıma çöktü ve tavana baktı. Elini yüzünü ovuştururken göğsünden küçük bir hırıltı yükseldi.

"Kahretsin! Üzgünüm. Çok üzgünüm, Maddie. Benim sorunum ne bilmiyorum. Onun sana dokunduğunu gördüğümde deli oluyorum ," diye yanıtladı dişlerini sıkarak. "Elleri senin üzerindeydi ve ben onları vücudundan ayırmak istedim."

Görüntü beni soğuttu. "Artur," diye çıktım.

Yüzünü bana döndü. Sonunda elini kaldırmadan önce sessizce birbirimize baktık. Yanağımı nazikçe avuçladı, gözlerinde yumuşak bir bakış vardı.

Önce sana sahip olmasından nefret ediyorum, diye fısıldadı.

Bu hatırlatmayla irkildim ve ondan uzaklaştım. "Bu konuyu asla açmayacağına söz vermiştin. Geçmişte kaldı. Orada bırak Artur. Artık bana sahipsin. Seni seçtim."

"Biliyorum," diye mırıldandı.

"O zaman bu kadar derin düşünmeyi bırak. Lütfen Artur. Phoenix'in aramıza girmesine izin verme. Onu geçmişte bıraktım ve sen de aynı şeyi yapmalısın," diye yalvardım.

Sözleri söylerken bile beynim yalanlar haykırıyordu. Phoenix'i geçmişte gerçekten terk ettim mi? Gerçekten onu aşmış mıydım?

Artur'u sevdim. onu seçtim

Ama bu gece Phoenix'in incindiğini düşündüğümde, kalbim ikiye ayrılacakmış gibi hissettim. Bunca yıldan sonra hala böyle hissetmek nasıl mümkün olabilirdi?

"Özür dilerim Maddie."

Artur'a baktım ve kalbimin biraz daha genişlediğini hissettim. Bu adam, ona en çok ihtiyacım olduğu anda, Phoenix yanımda olmadığına, yanımda durdu.

Phoenix beni kırık bıraktığında Artur benim için oradaydı.

Öne eğilerek Artur'u yavaşça öptüm. Dudaklarıma inledi ve öpücüğüne aynı şevkle karşılık verdi. Geri çekildiğimde dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Kalbim artık eskisi kadar ağır hissetmiyordu.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek ona gülümsedim. "Banyoya ihtiyacım var. Hemen dönerim," diye mırıldandım yataktan atlamadan önce.

Kapıyı arkamdan kapatıp lavaboya gittim. Yansıma bakıp hızlıca saçımı taradım. Ve sonra yüzümü yıkadım.

Beyaz bornozu üzerime sarıp derin bir nefes aldım.

Sert ittim... eskisinden daha sert. Phoenix'i kafamdan ve kalbimden ittim. Onu düşünmeyi reddettim. bizden . _

İhtiyacım olan Artur'du. Sevdığım adam. Şimdi ona söyleyecek cesarete ihtiyacım vardı. Bunu çok uzun süre uzatmıştım. Gerçekten nasıl hissettiğimi bilmesi gerekiyordu.

Ayla'nın kaçırılmasından beri birbirimizden uzaklaşmıştık ama benim yeniden bize ihtiyacım vardı .

Ayrıca sevginin kendimize saklanmaması gerektiğini de öğrendim. Alessio ve Ayla birbirlerini çok sevmişler ama bunu bir türlü söylemeye fırsat bulamamışlar. Kalbim onlar için, ikisinin de yaşadıkları için sızlıyordu.

Artur ve benim aramda aynısını istemedim.

Kelimelere ihtiyacımız yoktu ama söylemek istedim. Artur'un onu yeterince sevmediğini düşünmesini istemedim. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Çünkü zaten hayata bir adım daha atmak üzereydik. Birlikte.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Hızla atan kalbimin sakinleşmeye başladığını hissettiğimde gözlerimi açtım ve yansıma gülümsedim.

İkinci bir bakış atmadan kapıyı açtım ama olduğum yerde kalakaldım. Kalbim duracak kadar kekeleydi.

"Merak etme. Ayla'yı bulamayacaklar."

Gözlerim büyüdü ve tamamen sessiz kaldım. Nefes almaya bile korkuyordum. Yüzü pencereye dönük olan Artur'un sırtı bana dönüktü, telefonu kulağının yanındaydı.

Konuşmaya devam ettiğinde göğsüm sıkıştı. "Neredeyse dört ay oldu ve onu hala bulamadılar. Hepsi benim sayemde."

Yumruklarım sıkıldı. hayır . Bu oluyor olamaz. Artur değil.

Diğer kişiyi dinledi ve ardından "İşimi nasıl yapacağımı biliyorum. Seni bulmamalarını sağlayacağım."

Fısıldasa da kelimeler kulaklarımda yüksek sesle yankılanıyordu. Kalbim güm güm atıyor ve bir davul gibi güm güm atıyordu. Vücudum panikle soğurken boynumdaki damarlar zonkluyordu.

Ve öfke. Çok fazla öfke. Öfke, patlamaya hazır olana kadar içimde sıcak bir lav gibi birikti.

"Gitmek zorundayım. Beni bir daha arama. Bu çok büyük bir risk," diye mırıldandı telefonu kapatmadan önce.

Kısmen kapının arkasına gizlendim, bacaklarım aniden zayıfladı.

Artur hain miydi?

Buna inanmak istemedim. Zihnim bana karşı şiddetle savaştı. Bu doğru olamaz. Bu düşünceyi aklımdan çıkarmaya çalıştım ama gerçek tam önümdeyken nasıl başaracaktım?

konuştuğunu duydum. Açıkça itiraf etti. Bunu daha önce nasıl görmedim? Nasıl kaçırdım?

Öfke ve hayal kırıklığı gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Ama Ayla'nın sevdiğim adam yüzünden acı çektiği düşüncesi de canımı yakıyordu.

Piç. Nasıl yapılabilir?

Alessio onun yaşamasına asla izin vermezdi. Kahretsin, yaşamasına izin vermeyecektim .

Öne çıkarak Artur'a doğru yürüdüm. Ayak seslerimi duydu ve hızla arkasına döndü, yüzündeki şaşkınlık belliydi.

Maddie mi? Gergin bir şekilde yutkundu ama çabucak baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle sakladı.

Önünde durduğumda, burnuna çarpmadan önce yumruğumu geri çektim. "Seni pislik herif."

Hızla doğrulmadan önce şaşkınlıkla geri sendeledi. Gözleri kocaman açıldı. "Ne oluyor, Maddie?"

"Seni duydum," diye tısladım. Yüzünde bir korku parıltısı vardı, ama bu hızla kayboldu ve soğukkanlılığını yeniden kazandı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu masum numarası yaparak.

O küçük pislik. Benim üzerimde işe yaramayacaktı. İçeride öfkelen dim. Altında dans eden alev gibi tenim karıncalandı. Vücudum öfkemle sarsıldı.

"Masum davranma, Artur. Sen delisin!"

Masumiyet cephesi aniden gitti ve bana baktı. "Sesini azalt."

Kıkırdadım ve bir adım geri gittim. "Bize ihanet ettin," dedim ona.

Beni tam tersine ikna edemeyince, yanaklarımdan yaşlar süzülmesine rağmen, alaycı bir şekilde güldüm. "Nasıl yapabildin?" boğuldum. "Alessio'nun senin için yaptığı onca şeyden sonra ona borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Yüzü bir öfke maskesiydi. "Benim için hiçbir şey yapmadı!"

Onun patlamasıyla geriye sendeledim. "Sen çok aptalsın. Neden? Neden bunu yaptın?"

"Bu gerçekten bir soru mu, Maddie? Buradaki aptal gibi davranıyorsun," diye tısladı.

Farkına vardığımda gözlerim büyüdü. "Tanrım, şu an çok tiksindim. Baban bir haindi, sen de öylesin!"

"Babamı öldürdü!"

"Çünkü o bir haindi! Ve Alessio sana acıdı. Sokaklarda ölüme terk edildin ve o sana bir yuva verdi. Senin farklı olduğunu düşündü. Sana güvendi," diye tartıştım boğazımdaki yumruyu geçerek.

Başımı sallayarak birkaç adım geri gittim. "Sana güvenmesini sağladın. Başından beri planın bu muydu?"

Cevap olarak bir şey söylemeyince cevabımı almıştım.

"Beni iğrendiriyorsunuz!" ona tükürdüm.

Odadan çıkmak için arkamı döndüm ama Artur'un sesi beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

Arkamı dönüp ona kötü bir bakış attım. "Senden uzak! Şu an sana bakamıyorum bile."

O bir haindi ama ben değildim. Sessiz kalacağımı sanıyorsa çok yanılıyordu.

Artur'un ihanetiyle acı çekiyordum. Nefes almak zordu ama arkasına uzanıp silahını çektiğinde daha da zorlaştı.

Bana doğrulttu. "Bir adım daha atarsan seni vururum."

Korku tüm bedenimi sardı ve derimden ter fişkırdı. Donup kaldım, kaçsam mı diye tartışıyordum.

Artur aramıza baktı ve ifadesi biraz yumuşadı. Maddie, seni incitmek istemiyorum.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Aileme ihanet etmek beni incitiyor Artur. Bu beni tahmin edebileceğinden çok daha fazla incitiyor."

Pişmanlık yüzüne yansdı. "Maddie..."

Hıçkırıklarımdan odayı doldurdu. Göğsümü ovuşturarak oradaki ağrıdan kurtulmaya çalıştım. "Ayla ne olacak? Sana ne yaptı? Bunu ona nasıl yaparsın?"

Arthur başını salladı. "Sadece ortada kaldı. Alberto onu istiyordu ve ben de Alessio'dan intikamımı almak istiyordum. Yenilmezdi ama sonra hayatına Ayla girdi. O onun zayıflığı. Alessio'yu yok etmenin tek zayıf noktasını yok etmekten daha iyi bir yolu var mı?"

Acımasız sözleriyle nefesim kesildi. Artur için böyle sözler duymayı hiç beklemiyordum. Tanıdığım tatlı adam neredeydi?

Titremem yeniden başladı, ancak bu sefer korku ve öfke karışımıydı. Bu kadar kalpsiz olduğu için Artur'a öfke. "Ayla masum. Onu, onu yok eden canavara mahkum ediyorsun. Ona yapılanları biliyordun ama yine de onu oraya gönderdin."

Arthur omuz silkti. "Bir taşla iki kuş oldu."

"O bunu hak etmiyor. Ona yaptıkların, tüm benliğimle senden nefret etmem için yeterli." Sesim nefret ve mutlak umutsuzlukla doluydu.

Panik vücuduma yayılırken cildim çığ kalmış gibi hissettim. Dünya etrafımda dönerken aniden başım döndü. Alessio'ya gitmem gerekiyordu.

Bir adım geri gittim ama Artur onu yakaladı. Gözleri genişledi. Maddie, bana bunu yapma, diye uyardı, gözleri bana yalvarıyordu.

O an beni gerçekten vurup vurmayacağını merak ettim. Düşünceler kafamda hızlandı. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, midem bulanıyordu. Midem acıyla kasılırken, hasta olacağımı biliyordum.

Yanımdaki şifonyere doğru baktım. Silahım. Sadece birkaç adım sonra silahıma uzanabilirdim. Artur'a baktım ve dikkatini dağıtmanın yollarını düşündüm.

Kuruyan dudaklarımı yalayarak boğazımdaki ağır yumruyu yutkundum. "Peki ya biz? Beni hiç sevdin mi Artur, yoksa o da mı sahteydi?"

Hızla başını salladı. Kolunun biraz düştüğünü gördüm. "HAYIR. Biz gerçekiz, Maddie," diye itiraf etti sakın bir sesle.

Dolaba doğru bir adım attım. Fark etmemiş gibiydi, ben de konuşmaya devam ettim. "Ne olacak şimdi? Bize? Bana göre?"

Cevabını beklerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı düştü.

"Benimle gel. Benimle kaç, Maddie," diye yanıtladı. Sesi o kadar yumuşak, hatta tatlıydı ki sanki benimle sevişiyor gibiydi.

Şifonyere doğru bir adım daha.

Ama bu sefer fark etti ve silah yine doğrudan bana doğrultuldu. Hareket etme, Maddie. Beni sana zarar vermeye zorlama."

Şifonyerden -silahımdan- sadece iki adım uzaktaydım. Midem gerginlikle kasılırken ellerim iki yanımda titriyordu.

"Beni gerçekten vuracak mısınız?" diye sordum, vücudum yavaş yavaş uyuşmaya başladı.

Bir adım daha attım. Arthur cevap vermedi.

Ama odadan bir silah sesi geldiğinde cevabımı almıştım.

İlk başta hissetmedim. Kurşun bedenime değdiğinde tökezledim. Ama bunu hissedemeyecek kadar şaşırmıştım.

Bir saniye geçti. İki. Üç.

Ve sonra her yerim ağrıyordu. Omuzum alev almış gibi yanıyordu. Cildim çığnenmişti ve ağrı omzumdan geçip omurgam boyunca ilerlerken neredeyse öğürecektim.

Omzumun sol tarafına, cüppeme kanın aktığı ve kurşunun derimi deldiği yere baktım.

Artur pişmanlıkla inledi. Açık pencereye doğru adım attığını görmek için yukarı baktım. Yapmak istediğini bildiğim için harekete geçtim.

Adrenalin vücuduma pompalandı ve çekmeceye uzanıp silahımı çıkardım. Odada başka bir silah sesi yankılanırken aynı anda ona doğrulttum.

İkinci bir mermi vücudumu delirken dizlerimin üzerine çöktüm. Ağrı. Çok fazla acı. Dayanılmaz bir yanma hissiydi ve bu sefer onu midemde hissettim. Aşağı baktım ve bornozumun kanımla hızla ıslandığını gördüm.

Hayır. Lütfen hayır.

Olduğum yerde donakaldım ve vücudum ıstırap içinde nabızı atmaya devam etti. Hızla kan kaybediyordum. Ağrıyan sadece vücudum değildi. O an kalbim ve ruhum paramparça olmuştu.

Vücudum acıyla kasılırken çığlık attım. Sıcak hissettim. Çok sıcak. Yanıyordum. Görüşüm önümde bulanıklaştı ve seslendim.

"Alessio!"

Artur'un hızla pencereye doğru ilerlediğini gördüm. Refleks olarak hareket ederek silahımı doğrulttum ve tetiği çektim.

Kaçırdım.

Kurşun pencereye isabet etti ve cam paramparça oldu, kırıklar odanın her yerine saçıldı.

Artur pencereden dışarı çıktı ve ben yere düşerken cenin pozisyonuna kıvrıldım ve tekrar çığlık attım.

"Alessio!"

Kalbim birkaç kez tekledi. Alessio'nun odanın içinde koştuğunu ve ardından diğerlerini gördüğümde, ağlasam mı rahatlasam mı bilemedim.

Şaşkın nefesler ve şok bakışları vardı. Alessio yanıma diz çöktü ve beni kollarının arasına aldı. Maddie mi? boğuldu.

"Artur..." Acıyla nefesim kesildi. "O...o...hain...casus..."

Alessio'nun ifadesi öfkeyle gürledi. Vaktimin az kaldığını bildiğim için konuşmaya devam ettim.

"O... biliyor," Vücuduma ateşli bir ağrı saplandığında sustum. Dudağımın kenarından kanın aktığını hissettim.

Ölecektim. Ben konuşmaya çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "O... Ayla'nın... nerede olduğunu... biliyor..."

Alessio bir şeyler haykırdı. Viktor'un odadan koşarak çıktığını gördüm. Nikolay pencereden atladı.

Alessio'ya baktım, bu sefer hıçkırıklarımın şiddetiyle vücudum titriyordu. Elimi karnımın üzerine, merminin geçtiği yere koyarak gözlerimi kapattım.

"Bebeğim..."

Bebeğimi asla göremeyeceğimi anladığım an kalbim paramparça olmuştu. Sadece bir gün önce öğrendim. Ama şimdi, onu görme şansım bile olmadan onu kaybetmişim.

Kız mı erkek mi doğuracağımı bile bilmiyordum. Çok erkendi.

Gözlerimi tekrar açtığımda Alessio'nun dehşete düşmüş bir ifadeyle bana baktığını gördüm. "Bebeğim...bebeğim...bebeğim..." Kollarında ağladım.

Arkasından Phoenix'in koşarak odaya girdiğini ve ardından annemi gördüm. Bana doğru koşarak Alessio'nun yanında dizlerinin üzerine çökerken yüzü bir korku maskesiydi.

Beni donakalmış, gözleri boş ve ruhsuz olan Alessio'nun kolundan çekti. Şoktaydı.

Bakışlarımı Alessio'dan kaldırıp Phoenix'e çevirdim. Gözlerindeki yaşları görünce zaten morarmış olan kalbim biraz daha kırıldı.

Phoenix'i hiç ağlarken görmemiştim. Durmadan. Ama tam orada, gözlerimin önünde kırıldığını gördüm.

Maddie, diye boğuk bir sesle beni göğsüne çekti. "Sam nerede?" diye bağırdı.

Maddie, orada bekle. Tamam aşkım? Buradayım," dedi yanağıma doğru.

Ağrı şiddetlenirken parmaklarım karnımı sıktı ve nefes almayı gittikçe daha zor hale getirdim.

Phoenix yüzüme öpücükler kondurdu ve sessizce ağladım.

Aptaldım... Çok aptaldım.

"Beni bırakma, Maddie," diye fısıldadı Phoenix, dudaklarımı nazikçe öperek.

Neden ondan bu kadar uzun süre uzak kaldım? Neden kırdık birbirimizi

Karanlık yavaşça etrafımı sarıp beni daha da aşağı çekerken kalbim ağrımaya devam etti.

Elimi kaldırıp yanağını okşadım. gülümsemeye çalıştım.

Ona gülümsememi vermek istedim. Gülüşümü sevdi.

Ama dudaklarım sertleşmişti. Ona doğruyu söylemek için konuşmaya çalıştım.

Gözlerinin içine bakarak, söyleyemediklerimi anlamasını isteyerek avucumu yanağına bastırdım.

Seviyorum-

Elim düştü, daha fazla tutamayacak kadar zayıftı. Zifiri karanlığa atılırken Phoenix'i ve diğer her şeyi gözden kaybettim.

hissizleştım Tüm duygular gitmişti. Hiçbir şey acıtmadı... Hiçbir şey hissetmedim.

Unutulmaya yenik düştüğümde, bu sözleri gerçekten sevdiğim adama söyleme şansım olmasını diledim.

Seni seviyorum.

Bölüm 41

Alessio

Silah sesi tüm vücudumu sarmıştı. Ayla'yı düşünerek piyanoya bakarken her şey sessizdi, soğuktu.

Ve sonra sessizlik gitti. Silah sesiyle değiştirildi. Bir çığlık duydum. Sonra bir silah sesi daha.

Diğer her şey bir bulanıklık içinde oldu. Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyordu ve hiç düşünmeden piyano odasından koşarak çıkıyordum.

Bir acı çığlık daha. Maddie'nin sesi. Bu Maddie'nin sesiydi.

Koridorun sonuna doğru çığlığı takip ettim, kalbim çılgınca atıyordu. Arkamda ayak sesleri duydum ve bakmadan onların Viktor ve Nikolay olduğunu anladım. Benimkinden birkaç oda uzaktaydılar. Şüphesiz onlar da silah sesini duymuş olmalılar.

Çığlığın Artur'un odasından geldiğini fark ettiğimde ayaklarım hafifçe sendeleyerek durdu. Gözlerimin panikle büyüdüğünü hissettim ve adımlarımı hızlandırdım. Emlak saldırı altında mıydı?

Hayır! Tekrar olmasın!

Vücudum korkuyla kasılırken ellerimi yumruk yaptım. Kapıyı açmak için koştum, gözlerim çılgınca odanın içinde bir tehdit arıyordu.

Gördüğüm ilk şey kırık cam oldu ve kısa bir an için annemin yüzü gözlerimin önünde parladı.

Şu an. Silah sesi. Çığlıklar. Çok tanıdık geldi.

Acı bir inilti duyduğumda gözlerim yere kaydı. Önümdeki manzarayla vücudum kaskatı kesilirken kaslarım sımsıkı kenetlendi.

Şok içinde neredeyse tökezleyecektim ama tam bir dehşet içinde Maddie'ye bakarken kendimi durdurdum. Gözlerim onu çevreleyen kan havuzunu takip etti ve midem bulandı.

Kan benim için yeni bir şey değildi. Kana ve onunla gelen dehşete alışmıştım. İnsanların kanını dondurdum. Kanadıklarında güldüm. Kahretsin, kan kaybından ölürken canları için yalvardıklarını görmek hoşuma gitti.

Hayır, kandan korkmuyordum. Midemin burkulmasının ve dizlerimin güçsüz hissetmesinin nedeni bu değildi.

İşte bu andı, beni hasta eden bu deja vu hissi. Bunu yedi yaşımdayken, annem son nefesini verdiği anda gördüm.

Ve şimdi onu tekrar görüyordum.

Maddie'nin yanına koştum ve onu kollarıma çekmeden önce yanında diz çöktüm. Maddie mi? boğuldum.

Sonraki sözleri acıyla doluydu ama ben onları duydum. Gün gibi açık. Göğsüme başka bir ağrı türü getirdiler. Acı ve sonra öfke. Çok fazla öfke.

"Artur..." diye soludu acıyla. "O...o...hain...casus..."

Maddie vücudu sarsılırken yüzünü buruşturdu. Korkmuş gözlerle bana bakıyor, yalvarıyordu. Yüz ifademin öfkeyle gürlendiğini bilmek için yüzümü görmeme gerek yoktu. Titreşimi iliklerime kadar hissettim.

Maddie güçlükle nefes almasına rağmen konuşmaya devam etti.

"O... biliyor," diye sözünü kesti ve yüzü buruştu, alnından terler boşandı. Dudaklarının kenarından kan sızdı.

Konuşmaya çalışırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "O... Ayla'nın... nerede olduğunu... biliyor..."

Ayla. Adını duyunca kalbim hızlandı. Kollarım Maddie'yi daha sıkı sardı.

Uyuşukluk gitmişti. Zihnim bir kez daha aydınlandı. Vücuduma sızan soğukluk yerine tek hissettiğim yanan öfkeydi.

"Onu elde etmek!" diye bağırdım. Viktor'un odadan koşarak çıktığını gördüm. Nikolay pencereden atladı.

Sıcak hissettim, cildim öldürme ihtiyacıyla kaşınıyordu. Kanamasını sağlamak için .

Artur, en güvendiğim adamlarımdan biri. Nasıl görmedim? Ben ona güvendim ama o bana ihanet etti. Ne kadar süreliğine?

Ölüyor, üşüyordu, evsizdi, açlıktan ölüyordu. Ama ben onu aldım, ona bir ev verdim. Bir aile. Babası bir hain olduğunda bile ona inandım.

Aptal. Çok aptalca. İnsanlara kolay kolay güvenmezdim ama Artur'a güvenmek bir hataydı. Kocaman bir tane.

Başımı sallayarak Maddie'ye baktım. Bedelini ödemek zorundaydı. Aptallığının bedelini Ayla ödemek zorundaydı.

Maddie kollarımda ağladı, hıçkırıklarının şiddetiyle tüm vücudu titriyordu. Elini karnının üzerine, merminin geçtiği yere koydu.

Gözlerini kapatarak fısıldadı. Sesi alçaktı, sözleri çok yumuşaktı. "Bebeğim..."

Ne-?

Ona baktım, tamamen dehşete kapılmıştım.

Onu yanlışı duydum. Zihnim bana oyunlar oynuyordu. Ona sormak, bu kafa karışıklığını gidermek istedim ama dilim ağırlaştı.

Gözlerini tekrar açtı. "Bebeğim...bebeğim...bebeğim..." diye ağladı kollarımda.

Hata yoktu. Karışıklık yok. Zihnim bana oyun oynamıyordu. Açıkça duydum ve canımı yaktı. Sözler canımı yaktı ve bunun Maddie'yi ne kadar incittiğini hayal bile edemiyordum.

Dudaklarım hareket etmedi. Sadece baktım. Maddie kollarımdan alındığında bile, Phoenix çığlıklar atarak, ağlayarak, onu bırakmaması için yalvarırken bile hareket etmedim.

Gözlerim yavaşça Maddie'nin çok kanayan midesine gitti. Bebeğin kurtulmasına imkan yoktu. İmkansızdı.

Maddie bunu başarabilecek miydi?

Hiçbir şey bilmiyordum.

Sam koşarak odaya girdiğinde düşüncelerimden sıyrıldım. Phoenix, Maddie'yi yatağa taşıdı ve ben de hızla ayağa kalktım.

Haksızlık karşısında kanım kaynadı. Hayır, cevap bulma ihtiyacıyla öfkeyle kükredi. Öfkeliydim, vücudum öfkemin gücüyle titriyordu.

Gözlerim odanın içinde dolaştı ve tekrar odaya daldığında Viktor'la temas kurdum.

İfadesindeki öfkeyi, sabırsızlığı ve endişeyi gördüm. Kontrol için mücadele ettiğini de biliyordum. Ben de öyleydim. Hepimiz öyleydik.

Artur canlı çıkamayacaktı.

Viktor bana baktı ve tekrar dışarı çıkmadan önce başıyla tek bir selam verdi. Beni delirme noktasına getirmek için gereken tek şey bir baş sallamasıydı.

Artur yakalanmıştı ve kontrolüm kırılmıştı.

Maddie'ye son bir bakış attıktan sonra odadan çıktım. Phoenix'i aramadım. Hiçbir anlamı yoktu. Artık Maddie'nin yanından ayrılmayacaktı.

Bodruma doğru ilerlerken öfkemin kaynamasına izin verdim. Daha sonra bana iyi geleceğini bildiğim için öfkeyi hissetmeme izin verdim.

Sadece öfke devam etmemi sağlayacaktı. Zayıflığa zaman yoktu. Ayla'nın korkmuş ve incinmiş, Maddie'nin kanlar içinde ve ölmek üzere olduğu görüntüsünü zihnimin bir köşesine ittim.

Viktor kapının önünde beni bekliyordu, ifadesi sertti. Hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek hiçbir şey yoktu. İçimizden biri bize ihanet etti. Güvendiğimiz ve kardeş gibi davrandığımız biri.

Ama şimdi bu ihanet üzerinde duramazdık. Bunun için zaman yoktu. Tek amacımız cevaplar almak ve Ayla'yı bulmaktı.

Viktor kapıyı açtı ve ben de kendinden emin ve kararlı adımlarla içeri girdim. Öfkeme rağmen yavaş.

Artur bir sandalyeye bağlıydı, yüzü bana dönüktü. Başı öne eğikti ama benim içeri girdiğimi duyduğunu biliyordum. Vücudunun kasılması onu ele verdi.

Nikolay, yüzünde öldürücü bir ifadeyle arkasında duruyordu.

İleriye doğru yürüdüm, Artur'dan sadece iki adım ötede durdum. Oda sessizlikle doldu. Hiçbir söz söylenmedi ama hava ağır ve gergindi. Neredeyse boğucu.

Sessizliğin birkaç dakika daha sürmesine izin verdim. Artur daha da gerildi. Hepsi bir oyundu, bir hakimiyet oyunuydu ve o anda güç bendeydi ve Artur sadece bir piyundu.

Kontrolün ince ipine zar zor tutunduğumu hissettiğimde ilerledim. Ona kredi verirdim. Hareket etmedi ya da kıpırdamadı.

Çenesinden tutarak kafasını kaldırdım. Bana boş gözlerle baktı, tamamen duygusuzdu. Derin bir nefret ve öfkeyle dolup geri çekildim ve ona yumruk attım. Parmak boğumlarımın gücü altında burnunun çitırdadığını duydum.

Çığlığını, kanını özlemiştim. Ses çıkarmayınca ona eskisinden daha sert bir yumruk attım. Çok tatmin edici bir ses vardı. Başka bir kırık kemik. Bu sefer gözlerini acıyla sımsıkı kapatarak yüzünü buruşturdu.

Boğazını tuttum ve sıktım, nefes almak için savaşmasını izledim. Yüzü önce kırmızıya sonra mora döndü. Geniş gözleri panik içinde bana bakarken hücreler derisinde küçük kırmızı noktalar halinde parçalandı.

Tutuşum altında boğulurken gözlerinin beyazı kırmızıya döndü. Gözbebekleri büyüdü ve ben onun bir nefes daha almak için canını kurtarmak için verdiği mücadeleyi izleyerek gülümsedim.

Ağzının kenarı şişmişti ve elmacık kemiğinin üzerinde bir yırtık vardı. Burnu çoktan şişmiş, çirkin bir yeşil tonuna dönmüştü.

Nefes borusunu hissederek parmaklarımı biraz daha sıktım. Boğazında oluşan basınç yüzüne doğru yükselirken boğuldu.

Acısına gülme dürtüme karşı savaştım.

Ayla onun yüzünden acı çekiyordu. Masumdu ama hak etmediğı bir şeyin bedelini ödüyordu. Hepsi karşımdaki bu adam yüzünden. Ona verilecek olan hiçbir zaman yeterli olmayacaktı. Asla tatmin olmazdım.

Artur'un gözlerinin tekrar kafasına döndüğünü gördüğümde, onu bırakmadan önce bir kez daha bastım. Başı öne düştü ve tehlikeli bir şekilde öksürdü, bir sonraki nefesi için çaresizce nefesi kesildi.

Tüm vücudu, alabildiğince fazla havayı içine çekme çabasıyla titriyordu.

Zor nefesini kontrol etmeye başladığını fark ettiğimde saçından tuttum ve kafasını geriye doğru çektim. Boynunu sandalyenin arkasına yasladım ve ona baktım.

"Neden?" sadece sordum

Bir kelime. Bir soru. Artur benim adamlarımdan biriydi. Nasıl çalıştığını anladı. Sormadan ne istediğini anladı.

İhanetin acıtacağını düşündüm. Acıtmıştı ama en çok öfkem beni tüketiyordu. Öfke görüşümü ve diğer tüm duygularımı gölgeledi.

Ayla'yı bulmam gerekiyordu ve Artur benim tek umudumdu. Güvendiğim biri yüzünden onun tehlikede olduğu ve incindiği düşüncesi tüm vücuduma bir acı dalgası gönderdi.

Benim hatam mıydı? Bu aklımda sürekli bir düşünceydi, o benden alındığından beri her gün beni yavaş yavaş öldüren bir şeydi.

"Bunu neden yaptın?" yüzüne doğru kıkırdadım. İrkilmedi ama gözlerinin yana kayması korkusunu ve acısını ele veriyordu. Bakışlarımın şiddet ve intikam vaat ettiğini biliyordum. Sesim onunla titredi.

Cevap vermeyince, sabrımı hızla kaybederek ona tekrar yumruk attım. "Bana cevap ver!"

Gözünün yanında bir yarık vardı ve yumruğum üzerine indiğinde yüzünü buruşturdu. Görünüşe göre Nikolay onun hakkında bir numara yapmış.

Elime baktım ve kanını gördüm. Eldivenlerimi takmıyordum ve o anda takmak da istemedim. Acı çektiğini ve acı çektiğini bilerek kanını ellerimde görmek istedim.

Ayla'yı düşünürken yüzüne bir yumruk daha indirdim. Çenemin kasıldığını hissettim ve dişlerimin birbirine sürttüğünü duydum. Yapabilseydim, yaptıklarından dolayı onu bağırsaklarından asardım.

Artur öksürdü ve boğuldu, ağzında biriken kanı tükürdü. Şişmiş gözleriyle bana baktı. "Babamı öldürdün."

Bunun geleceğini biliyordum. Bana ihanet etmesinin tek bir nedeni vardı.

Babası benim hayatıma ihanet etti, babam ve Patron olarak görevi devraldığında onu öldürdüm. Pişmanlık duymadan, hatta bir gram suçluluk duymadan. Onu soğuk yerde kanlar içinde bıraktım. Akşam geldiğinde cenazesi çoktan gitmiş ve gömülmüştü.

Artur evden atılmıştı. On yedi yaşındaydı. Birkaç gün sonra onu bulduğumda, açlıktan ölüyordu. Evsiz. Ve yalnız.

Onu evime geri getirdim. Biz arkadaşlık, kardeşlik, kan bağı yoktu ama yine de kardeşlik.

İşlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama bunca zaman ihanete uğradım. On yıl boyunca bana ihanet etti.

Başımı sallayarak uzaklaştım. Ellerim arkamda, Artur'a ters ters baktım. Sonunda ölümcül bakışlarımın ağırlığı altında irkildi. Dudaklarımın kenarının memnuniyetle seğirdiğini hissettim.

"Bunca zaman hain sen miydin?" Viktor arkamdan homurdandı.

Artur ona baktı ve ardından kıkırdadı. Cevap vermeden önce sustu ve acıyla inledi. "Evet. Bunca zaman... o... bendim... ama... sen bunu göremeyecek kadar... kördün...."

Nikolay'ın yüzü gürlledi ve öne uzanıp Artur'un karnına bir yumruk attı. Acı içinde iki büklüm oldu ve kırık burnundan hırıldadı.

"Siktir," diye mırıldandı.

Yüzümü sinirle ovuştururken derin bir nefes aldım. Onu öldüremedim. Şimdi değil. Ayla'yı bulana kadar olmaz. Ve bana kolay kolay söylemeyeceğini biliyordum.

Parmaklarım onu öldürme ihtiyacıyla kaşındı. Ama şimdilik, Meleğime verdiği acının ağırlığını hissedene kadar onu incitecektim.

"Neden Ayla? Düşmanlığın bize karşıydı...ona değil," diye sordu Viktor yanıma gelerek.

Arthur başını salladı. "Haklısın. Benim düşmanlığım seninleydi." Ayrıldı ve gaza bastı. Derin bir nefes alarak acılı bir ses tonuyla devam etti. "Plaja gittiğimiz güne kadar onun kim olduğunu bile bilmiyordum. Alberto bana güvenebilirdi ama akıllıydı. Onun evine girmeme asla izin verilmedi. Sadece sopaları. Ama o gün beni evine çağırdı. Orada Ayla'nın resmini gördüm. İki ile ikiye bir araya getirdim ve işte böyle. O bir Abandonato'ydu.

Viktor, "Bu, onu neden teslim ettiğini açıklamıyor," diye çıkıştı. Öfkeyle ilerlediğini görünce kolundan tuttum ve onu durdurdum.

Artur konuşmaya devam etti. Alberto onu geri istedi ve ben de bunu sana ödetmek istedim. Kolaydı. Bir taşla iki kuş. Seni alt etmenin en iyi yolu, zayıflığıyla sana vurmaktı. Ve o senin tek zayıflığındı.

Sessiz kaldım, öfkemi kontrol etmeye zorladım. Hareket edersem onu öldürürdüm.

"Yıllarca bekledim, planladım. Zayıflığını aradım. Sen güçlü bir orospu çocuğuydun. Sloganınız öldür ya da öl idi. Ve sonra hayatına Ayla girdi. Neredeyse çok kolaydı," dedi Artur sert nefesiyle.

Kuru bir şekilde kıkırdarken dudağının küçük bir gülümsemeyle seğirdiğini gördüm. "Sadece iki hata yaptın. İlki bana güvenmekti."

Son darbeyi indirmeden önce derin bir nefes aldı. İkincisi Ayla'ya aşık olmaktı. Yani, görüyorsun, sonunda... bu senin... hatandı. Onun... senin zayıflığın olmasına izin verdin.

Viktor öne uzandı ve Artur'u üç şiddetli yumrukla yumrukladı. "Seni kahrolası piç!" diye kükredi.

Bir yumruk daha atmak için uzandı ama Nikolay daha hızlıydı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Nikolay'ın sesini duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Alberto, Boss'a ihanet etmediğimi biliyor muydu?" Artur'un kulaklarına tısladı.

Artur acısıyla güldü. "Kahretsin... evet... o her şeyi biliyordu. Bu bizim planımızdı. Ben arkandan iş çevirip ona doğru bilgileri verirken, onun sana inandığını düşündürürdük. Nikolay ona yanlış bilgi verirken onun her zaman senin hareketlerini bildiğini nasıl düşündün?"

"Yani her şey boşuna mıydı?" Viktor hırslayarak hayal kırıklığı içinde geri çekildi.

Arthur başını salladı. "Bu... apaçıktı. Nikolay... fazla... sadıktı. O... ölüme... yakınken bile... asla... hiçbir şey dökmedi."

Durdu, sıkıştırılmış ciğerlerinden çaresiz havayı içine çekti. "O... senin... Alessio'ya asla ihanet etmeyeceğini biliyordu." Nikolay'a dönüp kırık dudaklarının arasından gülümsedi. "Sen...gibi... kahrolası sadık bir köpeksin."

Nikolay'ın gözleri öfkeyle şiddetle parladı. "Seni küçük pislik," diye tükürdü.

"Artık önemi yok," dedim sonunda. "Ayla nerede?"

Hiçbir şey önemli değildi. Artur neden bana ihanet etti ya da nasıl... sadece Ayla önemliydi. Onu bulmak için Artur'a güvenmekten nefret ediyordum ama başka yolu yoktu.

Bana tek kaşını kaldırdı. "Siz... gerçekten... bunun... bu kadar... kolay olacağını mı düşündünüz?"

Bu sefer dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Hiçbir şekilde nazik bir gülümseme değildi. Hayır, sadece acı vaat ediyordu.

"Hayır, kolay olacağını düşünmemiştim." Ağır bir omuz silktim ve yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim kalana kadar öne doğru eğildim. "Senin için kolay olmayacak . Hiç de bile."

Arkama yaslandım ve Nikolay'a başımı salladım. Beyaz bir bezi Artur'un ağzına itti ve kullanışlı işine bakarak geri çekildi.

Viktor arka masaya yürüdü ve en sevdiği ekipmanla geri döndü. Clippers. Genellikle parmakları temiz ve fazla çaba harcamadan keserlerdi.

Nikolay ayrıca spiral bir bıçakla geri geldi. Benim favorim.

Ben Viktor'un işe koyulmasını izlerken bana verdi. Yavaş başladı. Birkaç yumruk, Artur'u boğdu ve o hala konuşamayınca Viktor tırnaklarına kadar hareket etti.

Orospu çocuğu gibi acıyordu. Artur'un çığlıkları kumaş tarafından bastırılıyordu ama bedeninin titremesinden korkunç bir acı çektiği belliydi.

Henüz parmaklarını kaybetmemişti. Sadece üç çivi.

Elimi kaldırdım ve Viktor hemen durdu. Nikolay, Artur'un ağzındaki bezi yırttı ve acı parmaklarında dolaşıp vücuduna yayılırken çığlık attı.

Eli kol dayanağına bağlıydı ve parmaklarının nasıl titrediğini gördüm. Kan içindeydiler ve bu manzaraya kıkırdadım.

"Şimdi mi konuşmak istiyorsun?" Onun kanlı dağınıklığına bakarak merak ettim.

"Siktir... sen..." diye hırıldadı.

"HAYIR? istemiyor musun?" alay ettim. "Tamam o zaman. Eğlence."

Viktor saç kesme makinesini Artur'un işaret parmağının üzerinde, ilk ekleminin hemen altında tuttu.

Bekledi. Beklemek bir tür zihinsel işkenceydi. Birini kırmanın en iyi yolu. Beklemek onları gerginleştirdi, daha fazla korkuttu ve korkuları sınır tanıımıyordu.

Kafamdan saniyeleri saydım.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Arthur çığlık attı. O kadar yüksek sesle bağırdı ki kulaklarım çınladı. Acısı kulaklarıma müzik gibi geldi ve arkamdaki sandalyeye oturdum.

"Bu sadece bir parmaktı," diye mırıldandı Viktor, yerdeki kanlı parmak boğumuna bakarken.

"Kanamadan ölmediğinden emin ol," diye tersledim. Onunla işimiz henüz bitmedi. Cevaplarımızı alana kadar ve Ayla odamızda güvende olana kadar.

Birkaç dakika geçti, bir parmak daha kayboldu. Her elde bir tane.

Konuşup konuşmayacağını görmek için bekledim ama Artur inatla sessiz kaldı. Hüsrana uğramış homurdanmamı bastırmak için başımı sallayarak ayağa kalktım ve Viktor yolumdan çekildi.

Öne eğilerek Artur'un çenesini tuttum. "Eğer konuşursan, bu senin için kolay olacak," diye uyardım.

"Ben... biliyorum... seni..." dedi nefes nefese. "Önemli değil...konuşsam...ya da konuşmasam...yapamayacağım...canlı...her halükarda."

Meraklı gözlerle ona bakarak başımı iki yana salladım. "Akıllı. Haklısın. İki şekilde de canlı çıkamayacaksın. Ama konuşursan daha hızlı ölürsün."

Başka bir yalan ve bunu biliyordu.

Konuşmadığında, sadece iyi bir ölçü için iç çektim. Tatlı zamanımı alarak, nefesini tutması için ona biraz zaman tanıyarak sandalyesinin etrafında dolaştım.

Yine önünde durdum. Ayaklarına bakıyordu, şişmiş dudakları gergin, inatçı bir çizgi halindeydi.

Spiral bıçağı derisini kırmaya yetecek kadar hafifçe yanağından aşağı sürükledim. Ama bundan sonra ne olacağını bilmesi için yeterliydi.

Bıçak diğer yanağına ulaştığında daha sert bastırdım ve kırık derisinden kan sızdı. Yüzünü buruşturdu ama sessiz kaldı, çığlığını durdurmak için dudağını ısırıldı.

Spiral bıçağın kestiği yerin yandığını ve Artur'un muhtemelen ıstırap içinde olduğunu biliyordum.

Kan izi bırakarak bıçağı boynuna doğru sürükledim. Cilt kırmızıya döndü ve geri çekildim. Nefesi sert ve yorucuydu. Her nefes, nefes almak ve vermek zor görünüyordu.

Bıçağı baldırlarına dayadım ve giderken kesikler açtım. Kesikler çok derin değildi, sadece birkaç dakika sonra dayanılmaz bir acıya neden olacak kadardı.

"Artık konuşmaya hazır mısınız?" Çığlıkları yatıştıktan sonra sordum.

Tısladı ve bana baktı. Başımı salladım. Viktor yeniden işe koyulurken Nikolay yerde volta atıyordu.

İki çivi ve parmak daha.

Sonra vücudunda kesikler yaptım.

Bazen Artur'u acısıyla nefes alması için yalnız bırakarak odadan çıktık. Ve sonra geri döndük. Böyle devam etti... saatlerce. Çaresiz ve tamamen umutsuz hissetmeye başlayana kadar.

Bir dahaki sefere odaya tekrar girdiğimizde, Artur'un başı öne eğikti. Sabah olmuştu. Bir saat boyunca Maddie'nin odasının dışında dolaşıp içeri girip girmemem gerektiğini tartıştım.

Ama vicdan azabı kalbime ağır geldi. Bunun yerine dışarıda kaldım.

Sonra Ayla'nın orada olmasını dileyerek piyano odasıdaydım. Başka bir suçluluk sancısı. Başka bir acı dalgası.

Bir saat kendime acıyarak debelendikten sonra oradan uzaklaştım ve bodruma indim.

Öfke tüm gücüyle geri dönmüştü. Hava kan kokuyordu. Ölüm ve belirsizlikle ağır geliyordu.

Artur'a baktım, ondan bir tepki bekliyordum. Ona doğru ilerlediğimde yavaşça kafasını kaldırdı. Yüzü neredeyse tanınmaz hale geldi. Şişmiş, kırmızı, yeşil ve mor karışımı. Birkaç kesim. Bazıları derin, bazıları zar zor orada.

Bana şişmiş gözleriyle baktı ve çenesinin çalıştığını gördüm. Ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Tekrar denedi ama sanki bir uğultu sesi gibi geldi. Artur boğazını temizlemeye çalıştı ve derin bir nefes almadan önce birkaç kez öksürdü.

Yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördüm ve tekrar denedi. "O..."

Gözlerim büyüdü ve öne doğru bir adım attım. "O nerede?" diye sordum, kalbim hızlanıp kafese kapatılmış bir kuş kadar çılgınca atarken.

"O...o..." Yavaşça devam etmeden önce boğuldu. "Benim... evimde."

"Senin evin?" Viktor homurdandı.

Artur yavaşça başını salladı. "İşte...Alberto...burada...saklanıyor...Benim evim...onu...kullanıyor...saklanmak...yeri."

Parmaklarımı saçlarımdan geçirip arkamı döndüm ve duvara yumruk attım. Tüm bu zaman. Burnumuzun dibindeydi.

"Taşın," diye emrettim Viktor ve Nikolay'a.

"Senin iyiliğin için umarım oradadır," dedim Artur'a.

Bana boş boş baktı ama gözlerinde bir şey gördüm. Neredeyse pişmanlık gibi görünüyordu. "O orada."

"Bunu bize neden şimdi söylüyorsun? Neden yarı ölü olana kadar bekleyesin?" Nikolay sordu.

Aynı şeyi merak ettim. Arthur cevap vermedi. Aşağı baktı ve dudaklarının hareket ettiğini gördüm. Hiç ses çıkmadı ama dudakları bana bilmem gerekenleri söyledi.

Maddie.

Derin bir nefes alarak adamlarıma doğru başımı salladım. Dışarı çıktılar ve Artur'a son bir bakış atarak ben de dışarı çıktım.

Phoenix ile salonda buluştuk. Kapalı kapıya baktı, gözleri öldürücüydü. "Hayatta mı?"

"Öyle. Onu henüz öldürme," diye emrettim. Yalan söylüyorsa diye. Ayla bulunduğu anda, ardından ölümüne imza atılacaktı.

Bir adım attım ama durdum. Maddie nasıl?

Phoenix acıyla inledi, yüzü buruştu. Sam mermileri çıkardı. O tamam."

Derin bir nefes alarak duvara baktı, gözleri büyük bir acıyla doluydu. "Ama... ama bebek başaramadı."

Bebeğin başaramayacağını bilsem de bu sözleri duymak göğsüme bir darbe indirdi. Bunun gerçek olmamasını dileyerek aşağı baktım. Artur'u parça parça parçalamak istedim.

"Senin miydi?" sessizce sordum Belli olmadığını düşündüler. Ama öyleydi. Yıllarca, aralarında her ne yaşansa da, yine de umursamışlardı. Belki de hala birbirimizi seviyorduk.

Phoenix yumruklarını sıktı ve tekrar yukarı baktım. Gözlerini sıkıca kapatarak başını salladı. "Hayır," diye boğuldu. "Hayır... Maddie... o asla..." Durdu, derin bir nefes aldı. Maddie asla aldatmadı. Bunu asla yapmazdı. Bebek Artur'undu."

Ağır bir kalple Phoenix'e başımı salladım. "Ayla'nın yerini bulduk."

Kapıya baktı. "Maddie'yi bırakamam."

Senden asla Maddie'yi bırakmanı istemeyecektim. Geri kalanımız gideceğiz."

Bana minnet dolu bir bakış attı ve oradan uzaklaştım. Yukarı kata çıkarken oturma odasında durdum ve Nina'nın araziye girdiğini gördüm.

Bize doğru koştu. Nikolay aradı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, Viktor'un bana uzattığı havluyla ellerimi silerken.

Bana Artur'un hain olduğunu söyledi. O küçük bok," diye homurdandı, gözleri ateş saçıyordu.

Viktor, "Bize Ayla'nın nerede olduğunu söyledi," diye mırıldandı.

Nina'nın gözleri büyüdü. "O yaptı? O nerede?"

"Artur'un evi," diye yanıtladı Viktor. Sesinde duygu yoktu. Işıksız. Öfke yok. Hiç bir şey. Ben de aynı şekilde hissettim.

"Geliyorum," diye duyurdu.

"Cidden? Bunun gibi?" Viktor, Nina'nın kıyafetini işaret ederek karşılık verdi.

Kendine baktı. "Bu topuklar öldürücü topuklular. İşe yarayabilirler. Kim bilir?"

Nikolay, "Bir yük olacaksın," diye savundu. "Senin kışını kurtaracak vaktimiz yok."

Nina başını iki yana salladı. "Gerçekten mi?"

Hızlı oldu. Ama sonra bildiğimiz şey, Viktor'un Nina'nın bacakları boynuna dolanmış halde yerde yattığıydı.

"O da neydi öyle? Hiçbir şey demedim, diye çıkıştı Viktor.

"Hala benim bir yük olduğumu mu düşünüyorsun?" tükürdü, sesinde zehir vardı.

Kalktı ve bana baktı. "Ayla'yı koruyacak başka bir vücut," diye ekledi, bana tek kaşını kaldırarak. Bunu reddedemeyeceğimi biliyordu. "Bence onu bulduğunda yanında bir kadına ihtiyacın olacak."

Viktor ayağa kalktı ve Nina'nın sırtına baktı. "Sürtük," dedi ağzıyla.

Nina'ya bakarken kararlılığını gördüm ve sonunda başımı salladım. O haklı. Ayla'yı korumak için ne kadar çok ceset olursa o kadar iyi. Ve Nina bir sorumluluk olmaktan çok uzaktı. O daha değerliydi. Herkesi kolayca öldürebilecek bir katil.

Dışarı çıktım, ardından Nikolay, Viktor ve Nina geldi. Adamlarımdan birkaçı zaten arabaların yanında bekliyordu. Viktor sürücü koltuğuna otururken tek kelime etmeden bindim.

Artur'un evine giden yol gergindi.

Araba durunca hızla indim. Bu sefer Nikolay ve Viktor liderliği alırken, Nina ve ben arkada kaldık.

Nikolay kapıyı çarparak açtı ve saniyeler içinde içeri girdik.

İçeri girer girmez silahlar patlıyor ve mermiler uçuşuyordu.

Kahrolası! O hazırды ve yalnız değildi.

Adamları evin etrafını sardı ve ben de başımı delebilecek bir mermiden kaçınarak hızla eğildim. Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve önümdeki adama ateş ettim, mermim tam kalbine saplandı.

Çocuk oyunu oynayacak vaktim yoktu.

Arkamı dönüp yoluma çıkan her adama ateş ettim. Bacaklarında, bazılarının boyunlarında ve birkaç tanesinin kafalarında mermiler.

Her şeye rağmen Alberto hiçbir yerde bulunamadı. bir korkak. Tabii ki, hiçbir yerde bulunamadı.

Adamlarının çoğu yere düştüğünde, Viktor ve Nikolay'a başımı salladım. Ben diğer adamları vurmaya devam ederken onlar evi aradı, yanımdaki Nina da aynısını yapıyordu. Saldırılarında acımasızdı. Kurşunları şaşırtıcı bir gaddarlıkla vücutlarını deliyordu.

Önümde duran bir adamın silahını göğsüme doğrulttuğunu gördüm. Tetiği çektim ama hiçbir şey olmadı.

Duvarda bir silah sesi yankılandı. Göğsümde ateşli bir ağrı olmasını bekliyordum ama adamın düşerek öldüğünü görünce yanımdaki Nina'ya baktım.

Silahını deri pantolonuna sürttü ve bana göz kırptı. "Rica ederim."

Viktor merdivenlerden aşağı koştu, ifadesi çılgıncaydı. "Ayla yok."

Nikolay yanıma geldi. "Birinci katı aradım. O da orada değil."

"Ne?" diye haykırdım, vücudum panik, korku ve son olarak da öfkeyle titriyordu.

"Her yere bak! Burada olmalı!"

Mutfaktan yemek odasına geçerken oturma odasına çılgınca baktım. Sonra üst kattaki yatak odaları. Evin her köşesini aradım.

Onu bulamayınca tekrar aradım. Çılgınca. çaresizce. Tekrar tekrar aradım. Burada olması gerekiyordu.

Meleğim hiçbir yerde bulunamadı. Tekrar.

Oturma odasının ortasında duruyordum, başım zonkluyordu, göğsüm ağrıyordu. O burada değildi ama onu hissettim. Tarif edilemez bir duyguydu ama eve adımımı atar atmaz kalbim hızlandı. Sanki Ayla'nın burada olduğunu biliyormuş gibi.

Onu hissettim. Tenim garip bir hisle karıncalandı ve gözlerimi kapattım. Hayır, burada değildi. Her yere baktık ama burada değildi.

Kalbim sıkıştırılmış göğsümde ağırlaştı, bir kez daha başarısız olmanın ıstırabını çekerken ciğerlerim ağrıyor.

Ayla. Ayla. Neredesin?

Bir çığlık duydum.

"Patron!"

"Alessio!"

Gözlerim aniden açıldı ve bana silahını doğrultmuş bir adama baktım. Silahımı kaldırmaya, hatta yoldan çekilmeye bile fırsatım olmadı. Yere düşerek eğilmeye çalıştım ve sonra silah sesi kulaklarımda çınladı.

Birkaç saniye sonra sağ bacağımda yakıcı bir acı hissettim. "Kahretsin!" diye bağırdım.

Arkamda bir çığlık ve ardından acı dolu bir çığlık duydum. Bacağıma baktığımda merminin geçtiği yerde kanadığını gördüm.

Hâlâ yerdeyken arkamı döndüğümde Nina'nın adamın göğsünden topuğunu çıkardığını gördüm. "Siktir git! Bunlar Louboutin topuklu ayakkabılardı. Şimdi senin kirli kanınla kaplı."

Bize dönüp baktı. "İyi misin Alessio?"

"Sadece bir nick," diye mırıldandım. Yalandı. Kurşun bacağımdan geçmişti ve şimdi içerideydi.

Nina baktığımızı fark etti ve kanlı topuğuna baktı. "Ne? İşe yarar dedim. Kurşunlarım bitmişti."

"Yani bir adama topuğunu atıp onu öldürmesini umarak mı?" diye sordu Nikolay, bacağımdaki yanmaya aldırış etmeden ayağa kalkarken.

"Oldukça fazla," diye yanıtladı, diğer topuğunu da çıkardı ve yalınayak ayağa kalktı.

"Biz ne yaptık?" diye sordu Viktor, yüzünde mahzun bir ifade vardı.

Sorusunu görmezden geldim, gözlerim son bir kez evin içinde gezindi. Her yere baktık. Arthur yalan mı söyledi?

Ya da belki Alberto Ayla'yı çoktan götürmüştü? Hayatım boyunca hiç kimseyi tam orada yaptığım kadar incitmek istememiştim.

Sert, havlayan bir kahkaha attım. Boştu, herhangi bir duygudan yoksundu. Ayla'yı bir an önce bulamazsam aklımı kaybedecektim.

Topallayarak uzaklaştım ama ayaklarım halıya takıldı ve neredeyse düşüyordum. Hemen doğruldum ve lanet halıya baktım, onu çıplak ellerimle parçalamak istiyordum.

Ama gözüme başka bir şey çarptı ve halıyı parçalama düşüncesi uçup gitti.

Halı ayaklarımdan etrafına dolanmıştı ve altında ahşap bir kapı vardı. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ve halıyı tamamen ittim.

Nina'nın nefesinin kesildiğini duydum.

Halı dekorasyon için orada değildi. Bir şeyi örtmek için oradaydı - yerdeki kahrolası bir kapıyı saklamak için.

Viktor kapalı kapıya bakarak alçak sesle küfretti.

"Bodrum yok. Kontrol ettik," diye ekledi Nikolay, gözleri kocaman açıldı.

"O zaman bu kapı da neyin nesi?" homurdandım. Cevap beklemeden eğildim ve ağır mandalı açtım. Çözüldüğünde, kapıyı çektim ve yüksek bir sesle yere çarptı.

Merdivenler, diye mırıldandı Nina. "Ne oluyor be? Bir bodrum katına çıkıyor."

Hiçbir şey söylemedim. Denesem de yapamadım. Dilim ağırlaştı, vücudum uyuştı. Oradaydı. Biliyordum. Onu hissettim.

Nikolay gelip önümde durdu ve telefonunu açıp meşaleyi yaktı. İlk adımı attım, kalbim hızla atıyor, çılgınca atıyordu.

Merdivenlerden karanlıkta indik, sadece Nikolay'ın ve Viktor'un telefonları fener olarak kullanılıyordu. Sahanlığa varır varmaz Nina elini duvara bastırarak bir elektrik düğmesi aradı.

Birkaç saniye sonra bodrum aydınlandı.

Bodrum tamamlanmamıştı. Duvar veya fayans yok. Daha çok lanet olası bir zindana benziyordu.

İçeri adım attığımda bacaklarım titriyordu. Bir adım daha. Birkaç tane daha ve durdum.

Burnuma kötü bir koku geldi ve ürperdim. Koku korkunçtu. Nefes almak neredeyse imkansızdı. Günlerce sidik ve kusmuk kokuyordu. Ayla. Meleğim burada mıydı? Bu yerde?

Kalbim acıyla sıkıştı ve titreyen bacaklarla öne çıktım. Ne kadar ileri gidersek, koku o kadar kötüleşti.

Arkamda Nina'nın öğürdüğünü duydum. "Sanırım hasta olacağım," dedi nefes nefese.

"Siktir, bu da ne?" Viktor homurdandı.

Ben ölmüyordum. Çok canlıydım ama o anda gerçekten ölüyormuşum gibi hissettim. Ayla'nın böyle bir yerde olması düşüncesi neredeyse dayanılmazdı.

Sonunda bodrumun diğer ucuna ulaştığımda, olduğum yerde kalakaldım, midem acıyla burkuluyordu.

"Hayır," diye mırıldandım, karşımdaki görüntüyle gözlerim iri iri açıldı.

Arkamdan küfrettiklerini duyunca, benim gördüklerimi gördüklerini anladım.

Bizden uzaklaşmış, yüzü duvara dönüktü. Yüzünü görmedim ama o olduğunu biliyordum. Bunu kalbimde hissettim.

Oradaydı. Ayla'm. Tam karşımdaydı. Soğuk sert zeminde yatıyordu, duvara yaslanmıştı. Ayak bileklerinde ve bileklerinde zincirler vardı.

Ve zar zor örtülmüştü, beyaz elbisesi vücudunu hiçbir şey örtmeyecek kadar yırtılmıştı.

"HAYIR. Hayır hayır!" Bacağımdaki yanma ağrısını görmezden gelerek ileri atıldım. Yanına düşerken vücuduna dokunmaya bile korkuyordum.

Ayla çok kırılğan görünüyordu. Çok küçük. Çok kırılmış. Kilo vermişti, kemiklerinin bir kısmı neredeyse görünüyordu. Öne uzandım ve yağlı saçlarını nazikçe yüzünden çektim.

Yüzü kir içindeydi ve hafifçe morarmış görünüyordu.

"Ayla?" Yanağına hafifçe dokunarak kırık bir şekilde fısıldadım. Çok soğuk. Çok soğuktu, donuyordu.

Kalbim tekledi ve çılgınca arkama baktım. Yüzleri korku maskeleriydi. Üşümüş. O çok soğuk," diye tekrarladım.

Ayla'ya baktım, aklım ve kalbim deliriyordu. Acı bedenimi sardı. Acıttı. Her şey acıtıyor. Bacağım değildi ama en çok kalbim acıyordu.

Ayla'm. Benim tatlı Meleğim.

Donmuş, çok hareketsiz yatıyordu. Çok hareketsiz.

Kalbimin kırıldığını hissettim. Onu kaybettiğimde, acı çektiğimi düşündüm. Ama şimdi...artık gerçek acının nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Ve meleğim bundan daha beterini yaşadı.

"Melek," diye fısıldadım kulağına eğilerek. "Benim. Alessio. Şimdi buradayım."

Cevap vermeyince ağzımdan küçük bir hıçkırık kaçtı. O güzel yeşil gözlerini görmek için can atıyordum. Onun tatlı sesini duymak için.

Ona ihtiyacım vardı.

Ve onun da bana ihtiyacı olduğu kadar, hatta daha fazla ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Onu koruyamadım. Onu yüzüstü bırakmıştım ve bu düşünce kalbime bir kurşun gibi saplandı. Dikkatsiz davranmıştım ve bedelini o ödemek zorundaydı.

Gözlerim akmayan yaşlarla doldu ve yavaşça öne doğru eğildim. Elimden geldiğince nazikçe kollarımı Ayla'nın altına sardım.

Meleğimi kollarıma aldım ve göğsüme yaklaştırdım. Saçları kusmuk ve düşünmek bile istemediğim diğer şeylerle keçeleşmişti.

İleri geri sallandım, onu kendime tuttum, gözlerini açması için yalvardım.

Kollarımı yavaşça vücudunun üzerine bastırdım, başka çürük var mı diye baktım. Her şey bir anda çarptığında görüşüm bulanıklaştı. Tüm acısı ve

ıstırabı. Yüzü göğsüme dönüktü ve burnuna bir öpücük kondurdum. "Melek," diye fısıldadım.

Gözlerim ellerimi takip etti.

Kahretsin hayır. Hayır! HAYIR!

Kalbim acıyla tekledi. Kendimi nefes almaya zorladım. Gözlerim gördüklerimi algıladığında titredim.

Karnıma kramp girdi ve Ayla'yı daha sıkı göğsüme bastırdım.

Bu oluyor olamaz. Meleğim değil.

Gözlerim vücuduna, midesine sabitlendi.

"Hayır," diye inledim, başımı çılgınca salladım.

Gözlerim tekrar yüzüne gitti. Hala baygındı.

Meleğim. Benim güzel meleğim.

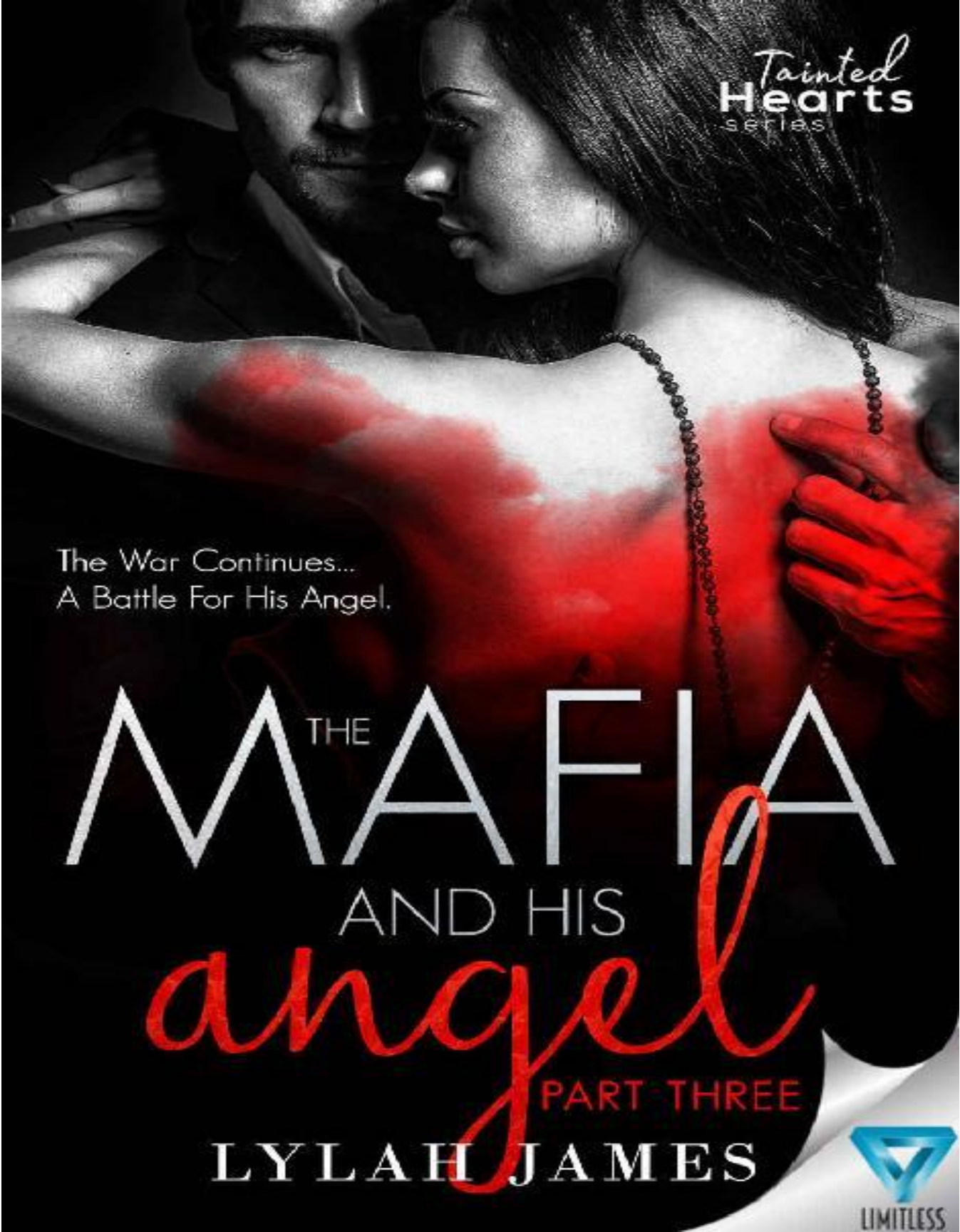
Gözlerim tekrar karnına kaydı. Yuvarlak, sert çıkıntılı midesi.

Bu sefer taş duvarlarda yankılanan öfkeli bir kükreme bıraktım.

2. KİTABIN SONU

Alessio ve Ayla'nın hikayesi 3. Kitapta devam ediyor.

Mafya ve Meleği: 3. Kısım

Tainted
Hearts
series

The War Continues...
A Battle For His Angel.

THE MAFIA

AND HIS

angel

PART THREE

LYLAH JAMES

MAFYA VE MELEK

3. BÖLÜM

Lekeli Kalpler Serisi

kaydeden Lylah James

özveri

Huzurlarını bulmak için mücadele eden tüm güzel Meleklerle. Güzelsin. Sen güçlüsün. Önemlisin. Gözyaşların şimdi dökülebilir ama umarım o damlacıklar bir gün gerçek, güzel bir gülümsemeye dönüşür.

İÇERİK UYARISI

Bu kitap organize suç, cinsel saldırı ve intihar dünyasının karanlık ve bazen de şiddetli tasvirlerini içeriyor. bazı olaylar bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Bu 3 kitaptan 3'ü – Mafya ve Meleği. Hikayeyi tam olarak anlamak için bu kitaptan önce Bölüm 1 ve Bölüm 2'yi okumak önemlidir.

önsöz

Ayla

Ona sahiptim... ve sonra onu kaybettim. Her şeyi kaybettim.

Kanatlarım uçmaya hazırdı, ama Şeytan onları kanat çırpı, ta ki hiçbir şeyim kalmayana kadar.

Sonra kurtarıcım geldi, beni bulmak için kan banyosu yaptı. O beni seviyor. Meleğinin özgür olmasını istiyor.

Ama kanatlarım kırılmışken tekrar nasıl uçabilirim?

Alessio

Ona sahiptim... ve sonra onu kaybettim. Aldığım her nefesin sebebi olan meleğimi kaybettim.

Onu kırabileceğini ve öylece ortadan kaybolabileceğini sanıyorsa, yanılıyordu. Onu bulup kıracaktım, tıpkı onun onu kıldığı gibi.

Bu savaş bitmedi.

Meleğime bir söz verdim.

Uçmasına izin vereceğime söz verdim... Ruhunu kurtaracağıma söz verdim.

Ve yeminlerim asla bozulmaz.

Bu, Meleğim için bir savaştı.

Bölüm 1

Viktor

Kırdı.

Alessio'nun gözlerimin önünde kırılmasını izledim.

Onu yıllardır -bebekliğimizden beri- tanıyorum ve onu en zayıf anında çok az kez görmüştüm.

Annesinin ölümünden beri onun hiç gözyaşı döktüğünü görmemiştim. Tabii ki değil. Dört ailenin patronuydu. En acımasız Bratva'nın Pakhan'ı . Zalim ve kalpsizdi.

Alessio Ivanshov ağlamadı.

Ama şu an kırıyordu.

Adamlarının izliyor olması umurunda değildi. Tüm dikkati Ayla'daydı.

Ağlamasını izledim. Ayla'yı sımsıkı sararak ileri geri sallarken, acımasız olduğunu bildiğim patronumun kadını için ağlamasını izledim.

Onlardan sadece birkaç adım ötede donakaldım. Gözlerim Ayla'ya kaydı ve göğsüm sıkıştı. Küçük bir duygu değişikliğiymiş ama acı vericiydi. Acı verici çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Nikolay yanımda durmak için hareket etti ve ben de zihnimi boşaltmaya çalışarak hızla başımı salladım.

"Burası berbat," diye mırıldandı, yüzünde bir korku ifadesi vardı.

Başımı salladığımda Nina'nın yanımdan hızla geçtiğini gördüm. Alessio ve Ayla'nın önünde diz çöktü. Nina hareketsizdi ve kafamdan saniyeleri saydım.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Döndü, ifadesi soğuktu ama gözleri çok şey anlatıyordu. Başını hafifçe salladı.

Ne demek istediğini anladım. Bu kötü oldu. çok kötü

Nina arkasını döndü ve onun hızla ceketini çıkardığını gördüm.

"Alessio, gitmemiz gerek," dedi ceketini Ayla'nın neredeyse çıplak vücudunun üzerine örttü.

Hareket etmedi. Alessio kendini o kadar kaybetmişti ki bizi duymadı bile.

"Ceketim çok kısa. Onu zar zor kaplıyor.

Nikolay ceketini çıkararak ilerledi. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Zaman kaybediyorduk.

Kahretsin! Kaybedecek vaktimiz yoktu. Tek bildiğimiz, dışarı çıkarken pusuya düşürülmek üzereydik.

Nina'nın Nikolay'ın ceketini Ayla'nın vücuduna sarıp Alessio'yu elinden geldiğince sarmasını bekledim.

Bitirdiğinde, gitmesi için ona başımı salladım. Alessio'nun karşısına geçip Ayla'ya baktım. Yüzü Alessio'nun boynuna bastırılmıştı ve yüzü yağlı, keçeleşmiş saçlarıyla gizlenmişti.

Alessio'nun çığlıklarını bastıran sesini duymazdan gelerek öne doğru eğildim. Ayla'yı böyle görünce mideme kramp girmesini bile umursamadım. Saçını yana kaydırarak morarmış yüzü ve boynunu görebildim, parmağımı ensesinin yan tarafına, nabzının üzerine koydum.

Sönüktü. Yavaş ama sabit bir hızda. İyiydi. En azından şimdilik.

Yavaşça yükselip alçalmasını izlerken gözlerim göğsüne kaydı. Çok yavaştı, sanki her nefesi almak için savaşıyor gibiydi.

Bakışlarım vücudundan aşağı, etrafındaki prangalara giden bir yolu takip etti. Ağır zincire dokundum ve sol ayak bileğindeki küçük mandalı çektim. Yol verdi. Prangalar bileklerine ve ayak bileklerine kilitli değildi. Artık zincirli olmayana kadar birbiri ardına onları çıkardım.

İç çekerek Alessio'ya baktım. "Gitmeliyiz."

Cevap vermeyince omzuna dokundum. "Alessio, buradan gitmemiz gerekiyor. Şimdi!"

Cevap yok. Şu an lanet olası aklından neler geçiyordu? Çok mu ileri gitmişti?

Kafamı sallayarak bu düşüncayı uzaklaştırdım.

Elim omzunda sıkılaştı. Onu şaşkınlığından kurtarmanın tek bir yolu vardı.

"Ayla'yı çıkarmamız lazım. Burada güvende değil, diye mırıldandım sessizce.

Kafasını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. Kalbim bir an durmuş olabilir. Gözlerindeki bakış yürek parçalayıcıydı.

Annesinin cenazesinin olduğu günü hatırladım. Ya da annesinin ölümünden sonra onu bulduğumuz an bile. Ağlamadı. Hayır, orada duygusuz bir şekilde durmuş, çevresinde olup biten her şeyi izliyordu.

Böyle bir adamın kalp kırıklığını anlamayacağını düşünürsünüz.

Ama şu an gözlerindeki bakış o kadar çok acıyı yansıtıyordu ki ben bile hissettim.

Bakış kısa bir an için oradaydı. Alessio, duygularını gizleyerek neredeyse çok hızlı değişti.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı ve sözlerimin eve çarptığını biliyordum. İyi. İçinden çıkması gerekiyordu.

Alessio tekrar Ayla'ya baktı. İfadesi biraz olsun yumuşadı. "O... ben..." diye mırıldandı, Ayla'yı daha çok göğsüne çekerek.

"Biliyorum. Onunla mülkte ilgileneceğiz. Şu anda önceliğimiz onu güvenli bir yere götürmek," diye mantık yürüttüm.

Derin bir nefes alarak başını salladı. Alessio, Ayla'nın yanağını okşadı, parmakları zar zor tenine değiyordu. Ona yapabileceğini düşünmediğim bir nezaketle davrandı.

Gözlerim boynuna kayarken Ayla'ya baktım. Parmaklarım da hâlâ boynundaydı ama şimdi düşüncesizce nabzını okşuyordum, dokunuşum tenindeydi.

Elimi hızla çekip ayağa kalktım. Ellerim iki yanımda yumruk yaptı, çenem ani bir hüsrarla gıcırdadı.

Alessio, Ayla'yı kollarına aldı ve yavaşça ayağa kalktı. Öne doğru sendelediğini görünce gözlerim bacaklarına gitti.

"Hadi gidelim," diye seslendi Nikolay. Başımı salladım ve hızla uzaklaştım. Nina ve Nikolay'ın ardından merdivenleri çıkmaya başladık.

İlk onlar çıkmayı başardı, ama Alessio'nun hala ilk adımda olduğunu görmek için ortada durdum. Merdivenlerden inip önünde durdum.

"Onu bana ver," dedim kollarımı iki yana açarak.

Alessio başını salladı, kollarını koruyucu bir tavırla Ayla'ya doladı. "Alessio, Ayla'yı bu şekilde dışarı taşıyamazsın. Onu yaralı bir bacakla güvende tutamazsın."

Gözleri öfkeyle parladı ve homurdandı. Onu koruyabilirim. Çekil yolumdan, Viktor."

İç çekerek gözlerine baktım. "Yaşadığımız onca şeyden sonra bana güvenmiyor musun?"

"Victor," diye uyardı. "Taşınmak."

Onu bana ver. Kahretsin! Bu kadar inatçı olmayı bırak."

Alessio bunu yapmak için hareket etmeyince sonunda anladım. Ayla'yı bu halde görünce koruma içgüdülerinin sınırı kalmamıştı. Kahretsin, başka bir adamın ona yaklaşmasına izin vermesinin hiçbir yolu yoktu.

"Onu dışarı çıkaracağım, Alessio. Bunu düşün. Bacağınla onu güvende tutamazsın. Ben daha hızlıyım." İç çektim, gözlerim yine Ayla'ya kaydı. "Onu sanki benim kadınımmış gibi koruyacağım."

Alessio'nun gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. İlerledi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "O senin değil," diye tersledi. Öfke orada olmasına rağmen kararlılığının uçup gittiğini gördüm.

Tekrar Ayla'ya baktı. "Ona bir şey olursa seni öldürürüm."

"Biliyorum," diye yanıtladım başımı sallayarak.

Alessio sonunda Ayla'yı kollarıma aldı ve ben de onu hızla göğsüme çektim. Ayla hafifti, neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Kollarımda kırılğan hissetti ve gözlerim yuvarlak karnına kaydı.

Daha önce ona bakmaktan kaçındım ama şimdi kollarımda olduğuna göre, yuvarlak tümsekten kaçmak mümkün değildi.

Ayla'nın Alberto ile yaşadığı dehşeti hayal bile edemiyordum.

Alessio bana başını sallamadan önce yanağına yumuşak bir okşamayla dokundu. Başımı salladım ve hemen arkamda Alessio ile merdivenlerden yukarı çıktım.

Evden çıkana kadar durmadık. Alessio arabanın arka koltuğuna oturduktan sonra Ayla'yı kucağına oturttum. Hemen kollarını ona doladı.

"Olabildiğince çabuk bizi eve götür," diye emretti.

"Patron," Nikolay sürücü koltuğuna oturmadan önce sözlerini onayladı. Ben Nikolay ile öne geçerken Nina, Alessio'nun yanındaydı.

Alessio, "İyileşecek," dedi. Dikiz aynasına baktım ve Alessio'nun bakışlarının Ayla'ya sabitlendiğini gördüm. Burnuna bir öpücük kondurdu. "Ona hiçbir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim."

Gözlerimi kapattım, koltuk başlığına yaslandım.

Haklı olmasını umdum. Başka seçenek yoktu.

Ayla'nın iyi olması gerekiyordu. Sadece onun iyiliği için değil, Alessio'nun akıl sağlığı için.

Bölüm 2

Alessio

Eve dönüş hızlıydı, bunun için teşekkürler. Yavaş yavaş delirdiğimi düşündüm. Yol boyunca kimse tek kelime konuşmadı.

Gözüm sadece Ayla'daydı. İyi olduğuna dair herhangi bir belirti bekleyerek onu izledim.

Ama bilinçsiz kaldı. Hareketsiz.

Onu okşadım, ona dokundum, uyanmasını bekledim. Ama hiçbir şey. Bir seçirme bile yok. Bana biraz huzur verecek hiçbir şey yok.

Araba nihayet durduğunda kapıyı açtım ve kollarımda Ayla ile dışarı çıktım. Viktor onu almaya geldi ama Ayla'yı göğsümde taşıyarak yanından geçtim.

Onu tekrar tutmasının hiçbir yolu yoktu. Onu daha önce ona teslim etmek içimdeki her şeyi aldı.

Fakat şimdi değil. Bacağımın düşecekmiş gibi hissetmesi umurumda değildi. Hayır, Ayla'ya ihtiyacım vardı. Onu kendim tutmak zorundaydım.

Sonunda kollarımda güvende olduğunu bildiğim için bana yakın olmasına ihtiyacım vardı.

İçeri girerken yaralı bacağım arkamdan sürüklendi. Hiç durmadan üst kata, odama çıktım.

Kapı zaten açıktı. İçeri girdiğimde Lena'yı yatağın yanında dururken buldum. Odaya adımımı atar atmaz bana doğru koştu.

"Nikolay zaten aradı. Küveti doldurdum," diye mırıldandı, önümde durarak. Lena öne eğildi. Ayla'yı görünce derin bir nefes aldı.

Gözyaşları gözlerini doldurdu. "Tatlı çocuğum."

Arkamdan Sam'in, "Ben ona bakmadan önce Ayla'yı temizlemelisin," dediğini duydum.

Yanından geçip banyoya girdim. Lena'nın dediği gibi, küvet çoktan dolmuştu. Kenara oturup Ayla'yı kucağıma oturttum.

Lena, omuzlarına doladığı ceketleri çıkarmama yardım etti. Parçalanmış elbiseyi tutarak vücudundan geriye kalanları kopardım.

"Onu temizlememe izin ver. Her yerde kanlar içindesin, Alessio. Ben Ayla ile ilgilenirken Sam bacağına bakabilir," diye önerdi Lena.

"Hayır," diye çıkıştım. Ayla'ya başkasının bakmasına imkan yoktu. Lena bile değil.

Onu yıkardım. Onunla ilgilenirdim. O benimdi.

İlgilenmem gereken benim. Sevmek benim.

Neredeyse dört ay sonra nihayet onu kollarıma almıştım. Yakın zamanda gitmesine izin vermeyecektim.

"Alessio," diye içini çekti Lena ama zorlamadı.

Ayağa kalkıp Ayla'yı yavaşça ılık suya bıraktım. Bacağım yerle temas ettiğinde irkildim. Bir sürtük gibi acıttı. Gözlerimi yumup bir saniyeliğine yanığı görmezden geldim ve tekrar Ayla'ya odaklandım.

Ayla'yı oturur pozisyona getirdim ve ılık suyun vücudunu sarmasına izin verdim. Hâlâ çok üşüyordu ve bir daha asla ısınmayacağından korktum.

Lena, Ayla'nın başının arkasına diz çöktü ve hızlı bir şekilde saçını şampuanlayıp yıkama işini yaptı. Su kirli bir kahverengiye döndü, kokusu burun deliklerime dokunuyor ve neredeyse midemi bulandırıyor.

Üzgünüm. Çok üzgünüm, Angel.

Düşündüğümden daha fazla acı çekiyordu. Ve onu bana nasıl geri getireceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonsuza dek parçalanmış olmamızdan korktum.

Elimi boynunda ve kollarında gezdirdim. Elim karnına yaklaştığında, aniden nefes almakta güçlük çekerek duraksadım.

Kafamda kurduğum tüm senaryolar arasında bu onlardan biri değildi. Ayla bu halde o cehennem deliğinde nasıl yaşadı? Nasıl hayatta kaldı?

Derin bir nefes alarak elimi yavaşça karnının üzerinde gezdirdim. Sertti ve derisi gergindi. Elim hızla çekerken boğazım yandı ve kalbim ağrıdı.

Bunun hakkında nasıl hissedeceğimi bilemedim - o mu... yoksa o mu?

"Alessio."

Başımı çevirdiğimde Lena'nın bana beklentiyle baktığını gördüm. Yüzündeki sempati ifadesini görmezden geldim ve dikkatimi tekrar Ayla'ya çevirdim.

Elime biraz sabun sıkarak hızla bacaklarını ve sonra sırtını yıkadım. İşim bitince Ayla'yı sudan çıkardım.

Lena kirli suyu hızla boşalttı. Ayla'yı tekrar boş küvete koydum, tekrar yıkadım ve tüm pisliklerden arındığından emin oldum. Üzerine su döktüm ve sabunu duruladım. Temizlenince Lena, Ayla'nın hareketsiz bedenine bir havlu sardı.

Acılı bir nefes alarak ayağa kalktım ve Ayla'yı tekrar kollarıma aldım. Topallayarak yatak odasına girdiğimde Sam, Viktor ve Nikolay'in yatağın yanında durduğunu gördüm.

Viktor'un gözleri yaralı bacağıma kaydı ve yüzü hüsrarla gerildi. "Sam, Alessio'nun bacağına bir bakmalısın. Çok fazla kanıyor."

Ayla'yı yatağa yatırarak, "İyiyim," dedim. Havluyu ona daha sıkı sardım ve yorganı yukarı çektim.

"Patron, izin ver önce sana dikiş atayım," diye önerdi Sam, arkamdan gelirken.

İçimde tuttuğum öfke sonunda patladı. "Bunun için zamanımız yok!" diye bağırdım.

Kan kaybediyorsun! Ayla'ya bu şekilde hiç yakışmıyorsun!" diye bağırdı Viktor, gözleri öfkeyle.

Sam'e döndüm. "İyi olduğundan emin ol. Onun iyi olmasını istiyorum. Düzelt onu!

"Ama patron..." diye söze başladı.

Öne fırladım ve yumruğumu yakasına dolayıp ayaklarını yerden kaldırdım. "Az önce ne dediğimi duydun mu lanet olası?"

Sertçe yutkundu ve başını salladı. Onu serbest bıraktım ve gömleğini düzeltti. Ayla'ya bakmadan bana dikiş atmasına izin vereceğimi nasıl düşünmüşler?

Viktor'a baktım, o da bıkkınlıkla başını salladı. Sam, ne diyorsa onu yap. Hiçbirimizi asla dinlemeyecek. Önce Ayla ile ilgilen."

Viktor banyoya gitti ve ben tekrar Ayla'ya döndüm. Sam öne doğru eğilip dizini yatakta Ayla'nın yanına koydu.

Havluyu tuttu ama ondan ayırmadı. Bana baktı, ifadesi dalgındı. "Patron, alabilir miyim? İzninizle, ne kadar kötü olduğunu görmem gerekiyor."

Ellerim yanlara yumruk yaptı. Onun vücudunu başka bir adamın görmesi düşüncesinden nefret ediyordum ama ne seçeneğim vardı ki?

Sam benim iznimi bekledi. Bağırma ve gözlerini oyma dürtüsü hissettim ama bunun yerine donakaldım.

Birinin koluma dokunduğunu hissettiğimde arkamı döndüğümde Viktor'un havlu tuttuğunu gördüm. "Yaranın etrafına bağla. Şimdilik kanamayı durduracak."

Eğildim ve hızlıca kanayan bölgenin çevresine bağladım. Yerinde olduğundan ve her yere kan sıçramayacağından emin olduktan sonra yatağın diğer tarafına yürüdüm.

Gözümün ucuyla Viktor ve Nikolay'ın sessizce odadan çıkıp bize mahremiyet sağladıklarını gördüm. Lena, eskisi kadar endişeli görünerek Sam'in yanında duruyordu. Gözyaşları çoktan gitmişti ama yüzünden üzüntüsü ve yorgunluğu okunuyordu.

Maddie vardı. Sonra Ayla vardı. Daha ne kadar dayanabilirdi?

Ayla'nın yanına yattım. Yaklaştıkça, bedenimi onunkinin etrafında şekillendirdim. Bir an için onu kendime tuttum, taze kokusunu içime çektim.

Sam'e sert bir bakış attım ve sonra başımı salladım. Lena, elleri kucağında düğümlenmiş halde Ayla'nın ayaklarına kapandı. Dikkatimi tekrar Ayla'ya çevirdiğimde, Sam'in dikkatlice yorganı ve ardından havluyu Ayla'nın vücudundan çektiğini gördüm.

Derin bir nefes aldığını duydum ve Ayla'nın solgun cildini bozan morlukları fark ederken kaşlarını çatıldığını görmek için yukarı baktım.

Yaşadıklarına dair kanıtları göremezsem diye korkarak morluklara bakmaktan da kaçınmışım.

Kollarını ve bacaklarını derin, mor morluklar kaplamıştı. Bazıları solmuştu ama diğerleri oldukça yeni görünüyordu. Belki birkaç gün. Dizleri ve dirsekleri

sıyrılmıştı. Muhtemelen sert zeminden. Cilt bazı yerlerde düzensiz görünüyordu.

Vücuduna bakmaya devam ederken, nefesim düzensizleşti ve ciğerlerim sıkıştı. Sol bacağının yan tarafı neredeyse siyahtı ve kollarından biri çirkin bir yeşile dönmeye başlamıştı. Bu çürük muhtemelen bir haftalıktan daha yeniydi.

Vücudunun her yerinde başka küçük kesikler de vardı. Yüzü biraz morarmıştı ama geri kalanından çok daha iyi görünüyordu.

Beni şaşırtan bir şey midesiydi. Göğsünden midesine kadar olan derisi solgundu ve herhangi bir morluk yoktu. Bir tane bile değil. Önü etkilenmemiş ve dokunulmamış gibi görünüyordu.

Ayla'nın bu durumda kendini nasıl koruduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - tek bildiğim onu canlı bulduğumdu. Nefes alıyordu ve ben onun böyle kalması için her şeyi yapardım.

Yüzümü boynuna gömerek gözlerimi kapattım. Onu şimdi kaybedemezdim. Onu bir kez kaybettim ve o kadar. Bir daha asla.

Sam, Ayla'nın cesedini inceledikten sonra, "Fena halde yaralanmış, Patron," diye mırıldandı.

Başımı Sam'e bakacak kadar kaldırdım. "Bunu görebiliyorum," diye homurdandım. "Ne yapabileceğini bilmek istiyorum."

Benim için işe yaramazsa, Ayla'ya bakacak başka birini bulmam gerekirdi. İyi olup olmadığını bilmek istedim. O iyi olsaydı .

"Yaralarını elbette tedavi edebilirim," diye söze başladı Sam. Durdu, gözleri Ayla'nın karnına gitti. "O hamile ve ben hamilelik hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Dişlerimi birbirine bastırarak çenemi sıkıca kenetledim. Kabul etmek istemediğim sözler.

O hamile.

Kahretsin! Bunu biliyordum ama bu sözleri duymak her şeyi daha gerçek kılıyordu. Gerçektir. Bu gerçektir. Meleğim hamileydi.

Bebeğin benden olup olmadığını bile bilmiyordum.

Gözlerim tekrar yuvarlak karnına kaydı. Bakışlarım Sam'in sesine takılıncaya kadar birkaç saniye yuvarlaklığa baktım.

Esareti sırasında zihninin ve vücudunun aldığı travmayı bilmiyoruz. Ve bunun hamileliğini ve bebeği nasıl etkileyebileceğini "diye devam etti.

Esaretinin ve onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığının hatırlatılmasından nefret ediyordum. Onu o cehennem deliğinden çıkarmanın son olacağını düşündüm. O benim kollarımda olduğu sürece her şey yoluna girecekti.

Ama hiçbir şey yolunda görünmüyordu.

Sam elini Ayla'nın göğsüne koydu. "Nefes alması zor değil. Bu iyi bir işaret. Muhtemelen derin bir uykudadır. Çoğu zaman, travma yaşayan insanlar kendilerini kapatma eğilimindedirler. Uyku, bunu yapmanın bir yoludur. Ayla muhtemelen gece gündüz uyuyacaktı. Dinlenmesi en iyisi. Ama onu kontrol etmeye devam etmen gerekecek."

"Yapacağım. Onu yalnız bırakmayacağım." dedim ve kulağına bir öpücük kondurdum. Onunla olacağım.

İyileştiği sürece, onun yanından ayrılmayacaktım.

Sam yaralarını temizlerken Ayla'nın yüzüne ve başına öpücükler kondurmaya devam ettim. Onları dezenfekte etti ve en kötülerinin etrafına bandaj sardı. Daha sonra morluklara merhem sürdü.

Kulağına tatlı sözler fısıldadım. Sözlerim kalpten geliyordu - o hareketsiz kaldığında acıyan aynı kalp. Ona ne kadar güzel ve cesur olduğunu söyledim. Nasıl da benim güzel ve mükemmel meleğimdi.

O benim her şeyimdi. Söyleyebileceğim her şeyi, uykusunda bile beni duyabileceğini umarak kulaklarına fısıldadım.

Onu okşadım. Ellerim yumuşak teninde gezindi, Sam işini bitirene kadar bir kez bile durmadı.

Ona dokundum, sarıldım, öptüm. Ve tüm bu süre boyunca hareketsiz kaldı. Göğsünün inip çıkması olmasaydı, ölü gibi görünecekti.

Beni çok korkuttu ve dua ettim - bir an önce uyanacağını umdum. Onun güzel yeşil gözlerine ihtiyacım vardı. Onun tatlı sesi.

Sam işini bitirdiğinde arkasına yaslandı ve ben de hemen Ayla'nın havlusunu yeniden düzelttim. Üzerini düzgünce örttükten sonra onu kendime doğru çektim.

"Patron, elimden geleni yaptım. Ama hamilelik konusunda uzman değilim. İhtiyacın olacak-"

"Zaten halledildi."

Sam, Nina'nın sesiyle kesildi. Nina ve başka bir kadının odaya girdiğini görmek için başımı kaldırdım. "Buradan o alacak," dedi Nina, başıyla yabancıyı işaret ederek.

"Bay. Ivanshov," dedi selamlayarak. "Ben bir kadın doğum uzmanıyım. İzninizle..." Başıyla Ayla'yı işaret etti.

"Ne kadar niteliklisin?" Yatağa yaklaşmaya başladığında homurdandım. Kollarımı Ayla'ya dolayarak korumacı bir tavırla karşımdaki kadına baktım.

"Alessio, o iyi. Onu yıllardır tanıyorum. Ve bizi hemen hemen tanıyor," dedi Nina içini çekerek.

Kadın gülümsedi. "Babam senin adamlarından biri. Erik Cooper. Ben Ivy Cooper'im."

İsim kesinlikle bir zil çaldı. Babası, Mark'la kulüplerime baktı.

Sonunda ona başını sallayarak yatağa yaklaştı ve Ayla'nın yanına yerleşti. Ivy havluyu ayırdı. Elini Ayla'nın yuvarlak göbeğine koyduğunda gözlerimi kapattım ve onu duymazdan geldim.

Yüzümü Ayla'nın boynuna ittim; tatlı kokusu sakinleşmeme yardımcı oldu.

Birkaç dakika sonra Ivy'nin sesiyle gözlerim açıldı. "Kalp atışı var."

Onun güvencesini beklediğimi fark etmemiştim. Sözlerini duyar duymaz içimi ezici bir rahatlama duygusu doldurdu.

Titredim ve derin bir nefes aldım. Ayla'nın boynuna bir öpücük kondurup, "İyi olacağız," diye fısıldadım.

"Hem stetoskop hem de fetal Doppler kullandım. Bir kalp atışı duyabiliyorsam, kesinlikle on iki haftayı geçmiştir. Ama ne yazık ki, ne kadar ilerlediğini veya hem annenin hem de bebeğin ne kadar sağlıklı olduğunu kesin olarak söyleyemem. Bunun için bir ultrason ve bazı testler yapmam gerekecek. Onun da uyanması gerekiyor, böylece bazı sorular sorabilirim," diye devam etti Ivy.

Parmaklarım Ayla'nın ellerimizin arasında kenetlendiği yerde sıkılaştı. Bebek de hareket etmiyor. Midesi benim zevkime göre çok katı. Kalp atışı olduğu sürece, iyidir. Ancak bir süre sonra bebeğin hareket ettiğinden emin olmanız gerekecek. Saatler hatta günlerce hareketsiz kalırsa, bu iyiye işaret değil."

"Şununla ilgili bir sorun olduğunu söylüyorsun..." Durakladım, kelimeyi söylemekte zorlandım ...

bebeğim _ Lanet olası bir bebek.

Ivy sürçmemi görmezden geldi ve devam etti. "Kesin olarak bir şey söyleyemem. Bugün ve yarın nöbet tutmanızı öneririm. Herhangi bir değişiklik olup olmadığına bakmak için yarın tekrar geleceğim. Sam, ofisinin bir bölümünü ultrason cihazları için kullanabileceğimi söyledi. Bu sayede Ayla'yı çok fazla hareket ettirmeniz veya kontroller için siteden çıkarmanız gerekmeyecek."

Elini Ayla'nın karnına koydu ve sert yumruğunu yumuşakça okşadı. Ayla küçük bir kadın. Yumruğunun büyüklüğünden, dört ayını geçtiğini söyleyebilirim. Esaret altında olmasına rağmen, yumruğu oldukça sağlıklı bir boyutta görünüyor. Daha fazla bilgi için ultrason yapmak zorunda kalacağım.

Ayla'yı okşayan ele bakarak "Uyanınca seni ararım" diye mırıldandım.

Midesine dokunmak neden zor geliyordu? Kendimi tümseğe çok uzun süre bakmaya bile ikna edemedim.

Tepkimden tamamen tiksinererek gözlerimi kırıştırdım ve Ayla'nın uyuyan yüzüne baktım. Çok huzurlu görünüyordu, yüzü solgun ve rahatlamıştı. Meleğim uyuyan güzele benziyordu.

Ama uykusu muhtemelen kabuslarla boğuşmuştu.

Onları uzak tutmak için orada olacaktım. Onun için şeytanlarıyla savaşırdım. Ne de olsa ona kanatlarını geri vereceğime söz verdim.

Göğsüm sıkıştı ve gözlerim akmayan yaşlarla battı. Hayatımda ilk kez kendimi... zayıf hissettim .

Göz yaşları. Aptalca gözyaşları. Ağlıyordum.

Aramanı bekleyeceğim, diye mırıldandı Ivy ayağa kalkmadan önce. Lena hemen yerini aldı ve Ayla'nın üzerindeki havluyu düzeltti. Yorganı üzerine çekti ve uzaklaştı.

Nina'nın Ayla'ya baktığını gördüm, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Birkaç saniye sonra Ivy ile tek kelime etmeden ayrıldı.

Sam yanıma geldi. "Artık sana dikiş atabilir miyim?"

Cevap vermeden yaralı bacağımı ona doğru ittim. Mermiyi çıkarıp yarayı dikerken dişlerim birbirine kenetlendi. Acı vericiydi ve kahrolası bir sürtük gibi yanıyordu ama Ayla'nın uyuyan yüzüne bakmak acıyı hafifletiyordu.

Sam bitirirken iğneyi görmezden gelerek onun içinde kayboldum. Yaptığı işi inceledikten sonra yaranın üzerine yeni bir sargı bezi bastırdı ve ayağa kalktı.

Sam odadan çıktığında hiçbir şey söylemedi. Lena, Ayla'nın üzerine titredi, alnında endişe çizgileri vardı.

Maddie nasıl? diye sordum umursamazca, Ayla'nın saçlarını yüzünden çekerek.

"Uyuyor," diye yanıtladı Lena sessizce.

sessizce başımı salladım. Çok şey oldu ve bundan nasıl geri döneceğimizi merak ettim.

Viktor'un odaya girdiğini görünce yorganı üzerime çekmeye başladım. "Ağrı kesici," diye mırıldandı, elindeki bardağı ve hapları bana uzatırken.

"Sam ve Ivy ne dediler?"

Omuz silktim ve hapları hızla yuttum. "Çürüklere gelince, iyileşecek. Ivy bir ultrason yapmak istiyor.

"Alessio, bebek..."

"Şimdi değil." Onu durdurdum. "Şimdi bunu düşünmek istemiyorum. Önceliğim Ayla."

Ondan uzaklaştığımda iç çektiğini duydum. Birkaç saniye bekledikten sonra nihayet odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Ayla'nın alnına öpücük kondurup kolumu göğsüne doladım ve onu tekrar önüme çektim. Bacağımdaki zonklayan ağrıyı görmezden gelip gözlerimi kapattım.

"Özür dilerim Melek. Seni başarısızlığa uğrattığım için. Seni hayal kırıklığına uğratmak. Keşke dinleseydin. Beni nasıl affedeceksin bilmiyorum ama seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum," diye mırıldandım kulağına.

"Sen benim her şeyimsin Ayla. Sadece uyanmana ihtiyacım var. Geri kalan her şeyi ondan sonra çözeceğiz. Söz veriyorum yanından ayrılmayacağım," diye fısıldadım.

O kıpırdamadı. Bir seğirme bile yok.

Hareketsizliği kalbime saplanan bıçaklar gibiydi. Onun için acıyordum.

Saniyeler, dakikalar ve saatler geçtikçe yavaş yavaş kararımı kaybettim. Gözlerim düştü ve onları ne kadar açık tutmaya çalışsam da bu neredeyse imkansız hale geldi.

ne oluyor

Görüşüm bulanıklaşıp yorgunluktan zayıfladığımda küfrettim.

Kollarım Ayla'ya bir kez daha sarıldı. Gözlerim kapandığında ve karanlık beni bulandırdığında, sonunda anladım.

Kahrolası pislik. Bana ilaç verdi. Aptal uyku hapları.

Bölüm 3

Uykulu uykulu gözlerim kırpıştırılarak açıldı. Görüşüm bulanıklaştı ve bilincin eşiğinden yuvarlandım.

Gözlerim nihayet birkaç saniye sonra parlak güneş ışığına alıştı. Ayla hala kollarımdaydı, vücudu benimkine demirlenmişti.

Elimi yuvarlak karnının üzerinde bulduğumda gözlerim irileşti. Bir saniye donup kaldım, hareket edemeyecek kadar korktum.

Boğazım aniden kurudu ve orada oluşan yumruyu yutarak yutkundum. Elim yuvarlaklığa daha sıkı bastırdım. Havlu düşmüştü ve ben artık onun göbeğiyle ten tene kalmıştım.

Midesi gerilmişti ama derisi hâlâ şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Elimin teninin üzerindeki kontrastına baktım. Elim büyük ve pürüzlüydü, avucum midesinin doluluğunun yaklaşık yarısını alıyordu. Yaralıyken bile güzellik saçıyordu.

Hala Ayla'nın karnına bakıyordum ve içgüdüsel olarak küçük halkaları ovmaya başladım. Ne yaptığımı fark ettiğimde elimi kapmaya gittim ama öylece durdum.

Gözlerim büyüdü ve nefesim ciğerlerimden yüksek bir ısıklık sesiyle çıktı.

Ne oluyor be.

Orada. Yine oldu.

İlk sefer o kadar hafifti ki zar zor hissettim. Ama bu sefer daha zordu.

Bunu hissettiğimde elim hareket etmişti.

Oldu...?

Yaklaştım, yüzüm Ayla'nın karnından sadece birkaç santim uzaktaydı. Bekledim ve kafamdan saniyeleri saydım.

Ben pes etmeye başlayınca yine oldu. Ve sonra tekrar. Bu sefer daha zor. Kıkırdadım ve hızla uzaklaştım.

"Anne, bebeği hissedebilir miyim?"

Elimi tuttu ve yuvarlak karnının üzerine koydu. Avucum karnına temas eder etmez sert bir tekme hissettim.

Sert tekmeler atıyor, diye fısıldadım.

Eskiden daha sert tekmelerdin.

"Prenses'in hareket ettiğini hissediyordum."

Hoş olmayan anılar karşısında sertçe yutkunarak elimi tekrar Ayla'nın hamile karnına koydum.

Tekrar hissettim. Tekme. Yoksa bir yumruk muydu?

O - bebek - hareket ediyordu ve ben onu hissediyordum.

Hiç düşünmeden bebeğin tekme attığı yeri okşadım. "Sonunda varlığını belli etmeye karar verdin," diye fısıldadım.

Hafif bir hareket daha oldu ve hayretle Ayla'nın karnına baktım. Tamamen büyülenmiş.

Nasıl hissedeceğimi bilmediğim bir noktaya gelmişim - ne hissettiğimi anlamıyordum.

Bir an bebek fikrinden nefret ederken, bir sonraki hareketinden büyüldüm.

Göğsümün sıkışması ve kalbimin çarpınması bana farklı bir hikaye anlattı. Bebek fikrinden nefret etmedim . Durumdan nefret ettim.

Ama bebek bu durumla geldi.

Bebeğin tekrar hareket etmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Elimi çekip başımı salladım ve yukarı baktım.

Kalbim tekledi ve bir an için durduğuna yemin ettim.

Güzel yeşil gözler bana döndü.

Arkamı dönüp nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Ne zamandır o gözlerle bakmak istiyordum. Ve şimdi öyleydim.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve doğrulup ona doğru eğildim. Gözleri parlak bir zümrüt rengindeydi. Sabah güneşinin ışığında daha parlak parlıyorlardı. Siyah saçları yastığın üzerine dağılmıştı ve uykulu gözlerle bana bakıyordu.

Çok güzel. Tanrıça gibi görünüyordu. Gerçek bir Melek.

Ayla'm geri dönmüştü.

Elimi yanağına götürdüğümde gülümsemeden edemedim.

Başparmağımı onun kadifemsi yumuşak teninde gezdirerek, "Ayla," diye gakladım.

Bakışları biraz yumuşadı ve dudaklarına tatlı bir gülümseme fısıldadı.

"S...sen...onun...gözlerine sahipsin."

Yumuşacık sesiyle gözlerim irileşti. Ayla konuşuyordu!

Ama sonra kafam karıştı. "Kimin gözleri, Angel?"

Bekledim ama yine konuşmadı. Kaslarım gergin bir şekilde kilitlenmeye başladı.

Baktı ve sonunda fısıldadı, o kadar yumuşaktı ki zar zor duydum, "A...Al...Alessio."

Ne?

"Ayla...neden bahsediyorsun? Benim. Alessio. Ben Alessio'yum .

Ve sonra gözlerini kapattı.

"HAYIR. Hayır hayır." Panikledim. "Melek aç gözlerini. Hadi, bana o güzel yeşil gözleri göster."

Yeterli değildi. Onları zar zor gördüm. Uyanık kalması gerekiyordu. Sesini duymam gerekiyordu. Gerekirse bunun için yalvarırdım.

hiç utanmadım. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Melek," dedim omuzlarını silkerek. "Lütfen bir şey söyle."

Kıpırdamadı bile.

Ne kadar süredir uyanıktı? özledim mi O uyanırken ben mi uyuyordum?

Nasıl bu kadar sorumsuz olabildim?

Bu sefer uyuyamayacaktım. Gözlerimi tekrar kapatmamın hiçbir yolu yoktu.

Kalbim kafesteki bir kuşun kanatları gibi hızla çarpıyordu. Kendimi kafese kapatılmış hissettim ve bu boğucuydu.

Sanki her şeyi dışarıdan izliyor gibiydim. Ayla çok uzaktaydı ve ona ne kadar uzansam da hep karanlıkta kayboluyordu.

O hep gözden kayboldu ve ben boş kaldım.

HAYIR!

Elini ellerimin arasına alıp konuştum. saatlerce konuştum

Uyanması için yalvardım. Af diledim. Aşkı için yalvardım.

Ona değer vereceğime ve ilgileneceğime dair sözler verdim.

Ama ne kadar kandırısam da, yaygara koparsam da, itsem de Ayla hiç kıpırdamadı ya da kıpırdamadı.

4. Bölüm

Zaten ertesi gündü. Lena yemekle geldi ama ben yemedim.

Ayla'nın yanında kaldım, onu kendime sımsıkı sardım, okşadım ve bir an önce uyanmasını umdum.

Adamlarım geldi ve gitti. Viktor beni düşünmeye çalıştı ama ben reddettim. Lena, ben dinlenirken Ayla ile ilgileneceğini söyledi ama ben herkesi uzaklaştırdım.

Boğazım tamamen kuruyana ve acıyana kadar konuştum. Belki sesimi duyup uyanır diye düşündüm.

Belki... belki... pek çok belki ve ben hala umuyordum.
Her şey çok umutsuz göründüğünde bile, hala umuyordum.
Kırılıyormuşum ve içten içe yavaşça kesiliyormuşum gibi hissettiğimde bile, yine de umut ettim.
Çünkü Ayla kollarımda olduğu sürece umut edebilirdim.
Bir zamanlar onun kurtarıcısıydım. Yine onun kurtarıcısı olacaktım.
Göğsüm yandı ve hayal kırıklığıyla elimle kalbimi ovuşturdum. Duygu, duygular, kalp - bunlar tam bir zayıflıktı.
Kuru bir şekilde kıkırdadım ve başımı yatak başlığına yasladım. Artık çok geçti. Geri dönüş yoktu.
Lyov ve Isaak'ın ne demek istediğini şimdi anlamıştım.
Hiç düşünmeden elimi Ayla'nın koluna koydum. Uyuyan formuna baktığımda, onun yavaşça kıpırdandığını gördüm. Alnı kırıştı ve dudakları seğirdi.
Öne oturdum, kalbim çılgınca atıyordu. Ellerim titremeye başladı ve alnımdan terler boşandı.
"Melek," diye fısıldadım o uzun saatler süren uykusundan uyanırken.
Gözlerini kırıştıtırarak açtı. Önce uykulu, sonra tamamen uyanmıştı.
Birbirimize baktık. Ve tıpkı gözlerimin onunkilerle ilk buluştuğu andaki gibi, kalbim tekledi ve midem düğüm düğüm oldu.
Sevinçten uçup ciğerlerimin tepesinden çılgık atabilirdim.
Ama sadece gülümsedim.
Öne eğilip alnından öptüm. "Ayla'm. Benim güzel meleğim." Yüzünü öpücüklere boğdum.
Ayla hareket etmeyince kaşlarım çatıldı ve geri çekildim.
Gülümsememi hızla kaybettim.
Sonunda bana hala cevap vermediğini fark ettim. "Ayla?" dedim yanağına dokunup kurumuş dudaklarında parmağımı gezdirerek.
Yeşil gözlerinde tanıma yoktu.
Aniden hasta hissettim.
Hala tek kelime etmemişti. Hayır, sadece baktı.
Beni görmediğini biliyordum.
Hiçbir şey söylemeden boşluğa baktı. Neler olduğunu anladığından bile emin değildim.
Onu geri getirmek için birkaç dakika harcadım. Ama işe yaramadı.
"Ayla," diye fısıldadım. "Benim. Alessio."
Hiç bir şey.
Ve işte o an kalbim paramparça oldu.

Bana sadece boş boş baktı. Yüzü duygudan tamamen yoksundu, gözlerinde her zaman orada olan ışık yoktu. Onlar boştu.

Yanılmışım.

Sonunda Ayla'yı kollarıma aldım; o güvendeydi. O benimleydi ama burada değildi .

Meleğim gitmişti.

Onun yerine boş bir kabuk vardı.

Bölüm 5

Ayla'ya donmuş bir şekilde baktım. Uzun zamandır gözlerinin üzerimde olmasını istiyordum ama bu şekilde değil.

Boş ve cansız değil.

Beni görmüyordu. Sanki orada bile değilmişim gibi.

Dikkatini bana çekmesini umarak yanağına hafifçe dokundum. Ama bunun yerine gözlerini kaçırdı. Odaya bakışını izledim. Dikkati benim sevdiğimden çok daha uzun süre duvarda kaldı.

Sonra bakışları tekrar etrafta dolaştı ve her bir parçayı inceledi. Odaya dikkatle bakmasına rağmen, hiçbir şey görmediğini biliyordum.

Aklında kaybolmuştu.

Gözleri orada olanı gördü, ama aklı bunu kabul etmedi.

Bunun onun esaretinden bir sonuç olacağından korktum.

Yaralanacağını biliyordum... belki de çaresizce... ama en azından beni tanıyacağını düşündüm .

O güzel yeşil küreler benimkine geri döndü. O gözleri ilk gördüğüm günü çok net hatırlıyordum. O zamanlar korkuyla doluydular. Ama yavaş yavaş

başka bir şeye dönüşmelerini izledim. Merak, şaşkınlık, mutluluk ve nihayet aşk vardı.

Ama şimdi bunların hepsi gitmişti. Onun yerinde hiçbir şey yoktu... gözleri hiçbir şey tutmuyordu.

Onlara bakınca ben bile boş hissettim. Ayla sayesinde yaşadığımı anladım. Onun mutluluğu benim olmuştu. Gülümsemesi ve kahkahası beni hayata döndürdü. Gözlerindeki bakış, gözlerindeki aşk bana şefkat ve sevgi getirmişti. Bana hissetmeyi öğrettiler.

Şimdi o kendi içine kapanırken ben çok fazla hissediyordum.

Bakışları benimkilere saplandı.

Maviden yeşile.

Herhangi bir değişikliği izlerken kalbim göğsümde ağır bir şekilde kekeleydi. Herhangi bir yaşam damlası. Bunların hiçbirisi olmadığında, farkındalık etrafıma ağır bir bulut gibi çöktü. Karanlığın çukuruna geri atılmıştık.

Meleğim için sadece bir yabancıydım.

Aniden çok sert ve belki de çok hızlı iteceğimden korktum.

Kafamı korkuyla sallayarak boğazımdaki yumruyu yutkundum. pes edemedim. Şimdi değil. Asla. Verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar, onun bana tamamen döndüğünden emin olana kadar savaşıyordum.

Kendimi gülümsemeye zorladım.

Zorlandım ama gülümsedim - onun için .

Parmağımı usulca yanağında gezdirdim ve Ayla'nın saçını kulağının arkasına kaydırdım. Hareket etmedi. Bakışları benimkilere sabitlendi.

Daha iyisini bilmeseydim, gözlerimden büyülenmiş göründüğünü söylerdim. Sanki bakabileceği tek şey onlarmış gibi.

Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim olacak şekilde etrafımda döndüm. Hafifçe geriye doğru eğilmeden önce dudaklarım burnunun ucuna değdi. "Beni muhtemelen duymayacağını biliyorum. Ya da anlasan da anlamazsın. Ama sesimi duymanı istiyorum. Burada olduğumu bilmeni istiyorum."

Kafamı yan tarafa çevirdim. "Melek," diye fısıldadım kulağına. Başına bir öpücük kondurup geri çekildim. "Çok güzelsin; bunu biliyorsun?"

Cevap vermeyince gülümsedim ve yanaklarını ovuşturdum. Eskiden yuvarlaklardı ama o kilo vermişti. Kendisi veya bebek için sağlıklı değildi.

Bebegi düşündüğümde gözlerim karnına kaydı. Derin bir nefes alarak elimi yumruğun üzerine koydum.

Derinlerde, onu tekrar hissetmek istedim. Bebeğin hareket ettiğini hissetme, onunla bir şekilde bağlantı kurma dürtüsü güçlüydü.

Elimi Ayla'nın karnına koyar koymaz bebek kıpırdandı. Gülümsemeden edemedim. Dokunuşumla hareket eden bebeğin düşüncesiyle garip bir şekilde başım dönüyordu.

Yumruğu ovuşturdum. "Kesinlikle dansçısın," dedim tümseğe tekrar hareket ettiğinde. "Ya da belki bir dövüşçü?" Göğsümden küçük bir kahkaha yükseldi. Orada atış talimi oynuyordu.

Avucuma sert bir tekme bastırdı. "Öyleyse bir savaşçı."

Başka bir tekme. Yüzüm tümseğin üzerine gelene kadar eğilerek elimi biraz daha sıkı bastırdım. "Ay-senin," diye duraksadım, boğazım aniden düğümlenirken, "annenin dinlenmesine izin vermelisin. O yorgun."

Bir tekme daha bekledim. Bu olduğunda, başımı salladım, kalbim eskisinden biraz daha dolu hissediyordu.

Başımı kaldırdığımda Ayla'nın hala bana baktığını gördüm. "Aç mısın?" diye sordum. Cevap vermedi, beklediğimden değil.

"Yemen gerekiyor." Ondan cevap gelmemesine rağmen konuşmaya devam ettim. "Lena'ya yiyecek getirmesini söylersem yiyecek misin?"

Ben zaten telefonuma uzanıyordum. Hemen Lena'yı arayıp Ayla'ya bir tepsi yemek getirmesini söyledim.

Ayla ile tekrar karşılaştım. "Lena en sevdiğin kızarmış erişteleri yaptı. Onları ne kadar sevdiğini hatırlıyor musun?" Yanına oturup saçlarını okşadım. "Son tabak için herkesle dövüşebilirsiniz."

Konuştum, konuştum, ona Maddie'yi ve birlikte yapacaklarını anlattım. Ayla'ya Lena'nın ona ne kadar hayran olduğunu anlattım.

Yeşil gözlerinde bir yaşam belirtisi bekledim ama yoktu. Sessiz kaldı. Sadece beni gözlemliyorum.

Lena sonunda tepsiyi kaldırdığında, Ayla'nın oturmasına yardım ettim.

Önce yemeğe sonra tekrar bana baktı. Çatalı dudaklarına götürdüm ve bir ısırık almasını bekledim. Ama yapmadı. Lena şımarırdı ve onu yemeye çağırdı ama Ayla kıpırdamadı.

Ellerim titrerken çatalı indirdim ve tepsiyi ittim. "Yemek yemeyecek."

"Ama Alessio, onun yemek yemesi gerekiyor. Sağlıklı değil," diye tartıştı Lena.

Ayla'nın yanımda kıpırdandığını hissettim. Yattı ve bana doğru döndü. Ayla gözlerini kapatmadan önce son bir kez bana baktı.

Nefesi saniyeler içinde düzene girdi, uykuya daldıkça vücudu gevşedi.

Meleğim gerçekten kırılmıştı, kanatları acımasızca kırılmıştı.

Alessio, diye fısıldadı Lena, sesi gözyaşlarından boğuktu. Gözlerimi uyuyan Meleğimden ayırmadan başımı salladım.

Lena tepsiyi aldı ve onun ayrıldığını duydum, kapı arkasından kapandı.

Kalbim ağırlaşarak Ayla'ya yaklaştım ve onu kendime çektim.

Göğsümde uykulu bir şekilde iç çektiğinde kollarımı beline doladım. Yumruğunu karnıma bastırdı ve bebeğin de sakinleşmeden önce son bir kez hareket ettiğini hissettim.

Birkaç dakika sonra hem anne hem de bebek mışıl mışıl uyuyordu.

Ama uyanık kaldım, zihnim uykunun gelmesine izin vermiyordu. Gözlerimi kapatmak imkansızdı. Ne zaman karanlık etrafımı sarsa, tek gördüğüm zindanda kapana kısılmış Ayla'ydı. Hamile, yaralı ve yalnız.

Ben de Ayla'yı kucağıma aldım ve o uyurken ona göz kulak oldum.

Hayatımda ilk kez, hiçbir fikrim yoktu. Ve zayıf. Sadece Ayla'yı değil, taşıdığı bebeği de hayal kırıklığına uğrattım.

Benim ya da Alberto'nun olması önemli değildi. Bebek masumdu. Ayla'nın parçasıydı. Elim tekrar yuvarlak karnına gitti. Tümseği elimde tutarken içimi ani bir sahiplenme duygusu doldurdu.

Onu uzaklaştırmak yerine memnuniyetle karşıladım. Ve bununla birlikte, öfkemin alevlenmesine izin verdim. Alberto sadece Ayla'yı incitmenin bedelini ödeyecek değildi. Hayır, acısı şimdi iki katına çıkacaktı.

Ayla kollarımda kıpırdandı ve beni düşüncelerimden ayırdı. Uyuyakaldığından beri biraz zaman geçtiğini görmek için saate baktım. Ayla uykulu bir şekilde gözlerini kırptırdı ve benimkilerle temas kurdular.

Birbirimize baktık, ikimizin de bakışları sabitti. Bir süre sonra kollarımda hafifçe hareket ettiğini hissettim. Sıkıca tuttuğum elinden kurtulup oturmasını izledim.

Odanın etrafına bakındı, gözleri köşedeki duvara odaklandı. Ayla bana bir daha bakmadan ayağa kalktı ve ben de şok içinde hızla yerimden kalktım. Gözlerim herhangi bir tepki beklercesine onu bir şahin gibi takip etti.

Ama yavaşça duvara doğru hareket ettiğinde bile ifadesinde hiçbir şey yoktu.

Onu takip ettim, bir sonraki hareketini beklerken midem düğümlendi. Keşke konuşsaydı. Ayla'yı anlamaya çalışırken kaldım. Ve onun sessizliğiyle onun gibi düşünmek zordu.

Duvarın önünde durduğunu görünce adımlarımı durdurdum.

Şaşkınlıkla bir adım attım ama Ayla diz çöküp duvara yaslanınca donup kaldım. Sonunda cansız gözlerini benimkilere getirdi. Kalbim o zaman atmayı bırakmış olabilir.

Ya da belki nefes almayı bıraktım?

Ayla'nın duvara yaslanıp kendi içine kıvrılmasını izlerken boğuluyordum. Farkına vardığımda, gözlerimi sımsıkı kapattım ve önümdeki görüntüyü kapatmaya çalıştım. Yumruğum yanımda kıvrıldı, çenem gıcırdadı.

Vücudum intikamla titriyordu. Ve ağrı. Çok fazla acı. Aylamı böyle görmek beni yavaş yavaş kırıyordu. Ayla'ya gelince, o benim zayıf noktamdı ama onun için savaşıyordum.

Güç ve Zayıflık. İkisi birlikte savaşıyor.

Gözlerimi tekrar açarak, onu zindanda bulduğum pozisyonda yatan Ayla'ya baktım. Aylarca bu şekilde kaldı. Bu pozisyon onun değişmezi olmuştu.

Parmaklarım yumruk halini aldı. Derin bir nefes alarak ileriye doğru bir adım attım.

Şimdi, onun değişmezi olacaktım.

Ayla'nın önünde durup yanına diz çöktüm. Yanağını avuçlayarak okşadım. Gözleri bir iç çekişle kapandı ve bir daha açılmadı.

Sert zemine yanına uzandım ve onu kollarıma aldım. Yarısını üstüme koydu ve ben onu tuttum.

"Seni bırakmayacağım Melek. Bana karşı ne kadar mücadele edersen et, gitmeyeceğim. Ben pes etmiyorum. Sen beni unutmuş olabilirsin ama ben sana tekrar hatırlatacağım. Bu benim sözüm, Angel."

Bu sözler sadece fısıltıydı ama benim için her şeydi.

Alnına bir öpücük kondurdum ve gözlerimi kapattım.

Böylece uykuya daldık.

Yerde, duvara karşı ama birbirimizin kollarında.

Bölüm 6

Sıçrayarak uyandım. Kalbim çılgınca güm güm atıyordu, vücudum terle sıırılsıklam olmuştu. Uyanıkken bile kabuslar beni hala rahatsız ediyordu. Hiç gideceklerini düşünmemiştim. O anılar beynime kazındı.

Ama beni sıkıntılı uykumdan çeken sadece kabus değildi.

Hayır, yalnız olduğum için olmuştu.

Yatak yanımda boştu.

Çılgınca odaya baktım ama Ayla hiçbir yerde bulunamadı. Odadan hiç çıkmadı. Kahretsin, onu taşıyan ben olmasaydım, yataktan hiç ayrılmazdı.

Bir anda yataktan kalktım ve banyoda onu aramaya gittim. Onu da boş bulduğumda panik vücudumu pençeledi. Odadan çıkarken göğsüm ağırlaştı.

"Ayla?" seslendim Ayaklarım piyano odasının önünde durdu ve kapıya baktım. Umut etmek istemiyordum ama yaklaştıkça kalbim hızlandı.

Gözlerim kapalıyken kapıyı açarken elim titriyordu. Karanlığı karşılamak için gözlerimi kırıştıtararak açtım.

Meleğim burada değildi.

İçimde bir korku kabardı ve korkuyla titredim. Boğazımdan bir gürültü koptu. "Ayla?" Merdivenlerden inerken çığlık attım.

Parmaklarım hüsrana ve korkuyla kafa derimin içine girdi. Ciğerlerimin tepesinde çığlık atarak, sesimin ona ulaşmasını umdum.

"Ayla!"

Viktor ve Nikolay'i merdivenlerden aşağı koşarken gördüm. Lena ve hizmetçiler mutfaktan çıktılar. Adamlarımdan bazıları yüzlerinde panik ifadesiyle koşarak kapılardan içeri girdiler.

"Alessio?" diye sordu Viktor, yanıma gelip.

"Ayla gitti," dedim titretilen bir sesle.

Gözleri genişledi. "Ne? Nasıl?"

"Bilmiyorum!" Hayal kırıklığı içinde homurdanarak burnumun kemerini çimdikledim ve yürümeye başladım. "Uyuyorduk. O benimleydi. Benden habersiz nasıl ayağa kalktı bilmiyorum."

Nikolay'ın diğer adamlara başını salladığını gördüm ve hepsi evin içinde koştu. Hizmetçiler de Ayla'yı aramak için aynı şeyi yaptı.

"Piyano odasını kontrol ettin mi?" diye sordu.

"Evet," diye tersledim. "İlk kontrol ettiğim yer orasıydı."

"Nereye gidecek?" Viktor mırıldandı.

Korktuğum şey buydu. Ayla'nın aklı başında değildi. Onu kurtaralı bir hafta olmuştu ama hala ilk günkü gibi kayıptı.

Tek değişiklik, dün yemeye başlamasıydı. Bu ancak günlerce denedikten sonraydı. Sonunda onu yerde uyumaktan vazgeçirdim. Bunlar küçük değişikliklerdi ama o cansız kaldığı sürece hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ayla'yı ararken boğazım kurumuş, bedenim ağırlaşmış halde evin içinde dolaştım. Evin içinde volta atarken kaslarım kasılmıştı.

"Ayla mı? Ayla!" diye seslendim ve tekrar merdivenlerden aşağı koştum.

Viktor arkamdan yakından takip etti. Hayal kırıklığı içinde yemin etti. Boynumun arkasını tuttum, orada oluşan gerilimi serbest bırakmak için parmaklarımı kasa bastırdım.

Hiçbir yerde değildi. Nereye gidecekti?

Bizim odamızda ya da piyano odasında olmasaydı o zaman...

Gözlerim şokla açıldı ve neredeyse geriye doğru tökezleyecektim. HAYIR.

"Alessio?" Viktor'un bana seslendiğini duydum.

arkamı dönmedim Aklımda tek bir hedefle evden koşarak çıktım.

Mümkün müydü? Ayla'nın anıları, onları ne kadar geri getirmeye çalışsam da inatla kilitli kaldı.

Ayla hissetmeyi reddediyordu. Sanki hissiz kalmayı tercih ediyormuş gibi.

Körü körüne koştum, bazen kırık dalların üzerinden kaydım ama hızla tekrar hızımı topladım. Yaram iyileşiyordu ama böylesine bir kuvvetle koşmak, baskı altında bacağımın zayıflamasına neden oluyordu. Acı verici bir yanma hissi bacağımdan yukarı çıktı ve öne doğru tökezledim.

Ağaca tutunarak yemin ettim. Bacağım tutuldu ve ilerlemek için mücadele ettim. Lanet işe yaramaz bacak.

Acıyı aklımın bir köşesine iterek Ayla'yı düşündüm.

Yaralı bacağım ağır ağır arkamda sürüklenirken topallayarak ilerledim.

Ağaçlar temizlenip güzel tarlaya dönüştüğünde, kalbim umutla biraz çılgınca çarptı.

Ayla'yla orada geçirdiğimiz zamanları hatırladıkça, akan suyun sesini duydum, gözlerim karıncalandı. O benden alındığından beri oraya gitmemiştim.

Tarla nihayet görüş alanına girdiğinde durdum ve ağaca yaslandım. Bakışlarım sonunda Ayla'yı bulduğunda nefesimi tutmak için savaştım. Akan suya bakarken sırtı bana dönüktü. Kayanın üzerine sessizce oturdu, uzun siyah saçları sırtından sarkıyordu.

İleriye doğru yürürken yanında durdum. Varlığımı tamamen görmezden gelerek dümdüz önüne baktı. Bir gülümseme ya da belki gözlerinde biraz ışık görmeyi umarak yüzüne baktım.

Hiçbirini bulamayınca kalbim sıkıştı ve midem düğüm düğüm oldu.

Sadece dereye baktı, yüzünde duygu yoktu. Ayla, karşısındaki güzellikten, buraya ilk gelişindeki gibi etkilenmemişti.

Derenin zihninin derinliklerine gömülü bir şey olduğunu biliyordum. Yavaş yavaş hatırlıyor olabilir miydi? Ya da belki eskisi gibi huzur arıyordu.

Piyano odası ve dere kesinlikle sevdiği, ona huzur veren yerlerdi.

Ve şimdi yine körü körüne ona uzanıyordu. Farkında bile olmadan.

Ayla'nın önünde diz çöktüm, kaslarım bacağımdaki ağrıya itiraz ederken yüzümü buruşturdum. Gözlerini arkamdaki dereye tuttu.

Bu tepkiye alıştığım için gülümsedim. Beni görmezden gelmiyordu. Orada olduğumu biliyordu. Meleğim kendini hissettirmek istemedi.

Bunu fark ettiğimi sansam da kalbimdeki acıyı dindirmedi. O boş yeşil gözleriyle bana her baktığında hissettiğim kalp kırıklığını durdurmadı.

Ağrı her gün kötüleşti. Yalnızlık beni pençeledi, ıstırap bazen dayanılamayacak kadar fazlaydı. Ama devam ettim. Ayla için güçlü kaldım. onun için yaşadım

Yanaklarını avuçlayarak yumuşak tenini ovuşturdum. "Böyle ayrılamazsın. Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun, Angel? Herkes seni arıyor. Uyanmak ve seni yanımda bulamamak en kötüsüydü. Bunu bir daha yapamazsın."

Cevap yok.

Bir tane beklemiyordum. Alışık olduğum başka bir şey daha vardı: Ayla ile konuşmak, sadece sessizliğim varken. İçten içe sesimi biliyordu. Ve aptalca, beni duyduğuna inandım.

"Bir dahaki sefere nereye gideceğini bana haber vermelisin," diye nazıkçe uyardım. Lena neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Zavallı kadını rahat bırakalım.

"Melek," dedim burnunu öperek. "Benimle konuşacak mısın? Herhangi bir şey. Bir şey söyle. Artık senin sessizliğine dayanamıyorum."

Sonunda gözleri benimkilere kaydı. Sevinçten neredeyse zıplayacaktım. Çok küçük bir şeydi ama anlamı çok büyüktü.

"Lütfen," diye yalvardım sonunda. "Lütfen bir şey söyle Melek. Sesini duymak istiyorum. Sesini duymam lazım. Bir şey söylemek. Tek kelime..." Sesim kısıldı. Derin bir nefes alarak devam ettim. "...beni duyduğunu, burada olduğumu bildiğini bana bildirmek için."

Tamamen sessiz kaldığında, aşağı baktım, aptal gözyaşlarımı tutmak için çok uğraştım. Gördüklerim acıyla nefes almama neden oldu.

Bu sefer... ruhum ağladı.

Ayla'nın ayakları yalınayaktı, ayakları morarmış ve kanlar içindeydi. Evden dereye yalınayak yürümüştü.

"Melek," diye fısıldadım. Sesimin nasıl kırıldığını duyabiliyordum. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü. Sadece birkaç damla ama çok zordu.

Yüzümü Ayla'nın kucağına gömdüm ve ağladım. "Sana yalvarıyorum. Adımı söyle. Adımı senin dudaklarından duymak istiyorum. Sesini duymak istiyorum."

Dizlerini tutarak yüzümü kalçalarına bastırdım. "Sadece benim adım. Tüm istediğim bu. Lütfen Ayla. Lütfen."

Dünyayı umursamadan ağladım ve yalvardım. O zaman kalbim bin kez kırıldı.

Yüzüm hâlâ kucağına gömülü halde bekledim. Ayla'nın değiştiğini hissettim. Neredeyse elini kolumda hissettim ama sonra hiçbir şey olmadı. Meleğim bana dokunmadı. Beni tutmadı. Konuşmadı.

Biraz daha bekledim. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre bekledim.

Ama sadece sessizliğim var.

Gözyaşlarım nihayet kuruduğunda arkama yaslanıp ıslak yanaklarımı sildim. Ayla bana boş boş baktı ve gözleri tekrar suya kaydı.

"Sen her zaman inatçıydın, biliyorsun," diye fısıldadım yanağına hafifçe dokunarak. "Vazgeçmiyorum Melek. Hatırlamayabilirsin ama bir keresinde sana senden vazgeçmediğimi ve bizden vazgeçmemeni söylemiştim."

Öne doğru eğilip dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. "Bunu sana tekrar söylüyorum. Ben senden vazgeçmem, sen de bizden vazgeçme."

Dudağım küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ben senden daha inatçıyım. Ne istersem onu alırım. Ve seni istiyorum."

Gözleri dereye sabitlendi ve ben yere oturdum. Manzarayı hayranlıkla izlemesi için ona biraz zaman tanıyarak bekledim. Dokunuşumla bebeğin hareket ettiğini hissederek karnını avuçladım.

Ayla'nın karnına ne zaman dokunsam küçük hep hareket ediyordu. Gece yarısı farketmezdi, bebek her zaman dokunuşlarıma cevap verirdi.

Bazen birbirimize bağlanmışız gibi hissettim. Bebeğin hareket ettiğini her hissettiğimde kalbimin sıkışması durmak bilmiyordu.

Bir süre sonra kalkıp Ayla'yı kucağıma aldım. Onu göğsüme bastırarak eve geri döndüm.

Sonunda içeri girdiğimde Lena'nın gözlerinin büyüdüğünü gördüm ve yukarı koştu. Viktor bana yardım etmek için öne çıktı ama yanından geçtim. Odama çıktığımda hemen banyoya girdim. Lena arkamdaydı.

"Sorun değil. Onu temizleyeceğim. Bir tepsi getirebilir misin? Yemek yemesi gerekiyor," dedim Ayla'yı küvetin kenarına oturtarak.

Lena sessizce başını salladı ve ayaklarını sürüyerek banyodan çıktı. Ayla'yı ayakları küvete girecek şekilde çevirdim.

"Bu biraz acıtacak," diye mırıldandım. Ayaklarını temizledim, tüm kiri ve kanı duruladım. Ayla bu süre boyunca ne ses çıkardı ne de kıpırdandı. Onun için acıyla kıvranan bendim .

Ayakları temizlendiğinde, kir ve az miktarda kanın onu olduğundan daha kötü gösterdiğini gördüm. Rahatlayarak iç çektim ve küvetten çıkmasına yardım etmeden önce ayaklarını kuruladım.

"Daha iyi hissetmek?" diye sordum onu kucağıma alarak. Göğsümde içini çekti, ben de sırtını sıvazlayarak gülümsedim. Bebek yumruğu yolumda olduğu için ona doğru dürüst sarılamadım. Ama onu elimden geldiğince yakın tuttum.

Bacağım dayanılmaz derecede ağrımaya başlayınca Ayla'yı yatağa taşıdım ve yorganı üzerine çektim.

Tepsi çoktan komodinin üzerindeydi. Karşısına oturarak kaşığı aldım.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım ve Ayla'nın dudaklarına bir kaşık pirinç tuttum. İlk lokmayı sessizce aldı ve kalbim yerinden fırladı. Günlerce uğraşıp yalvardıktan sonra dün yemeye başladı.

Bir hafta boyunca, Sam ona serum taktırdı. Vücuduna bir şey sokmanın tek yolu buydu.

Ayla'ya bir lokma daha yedirdim, yavaşça yedi, çiğnedi ve yuttu.

Lena yataktan uzaklaştı. Maddie nasıl? Odadan çıkmadan önce sordum.

Bir süre cevap vermedi ve cevabının ne olacağını biliyordum. "Başka bir ihtimal yok."

Kapı kapandı ve iç geçirdim, kalbim Maddie için ağırdı. Odasından çıkmayı reddetmişti. Ya da ye. O yaşayan bir hayaletti. Maddie, Ayla'nın döndüğünü duyunca onu görmeye gelir sandım ama uzak durdu.

Maddie, Ayla'yı henüz görmemişti. Bazı açılardan, böylesi daha iyiydi. Ayla'yı bu halde görecektir gücü olduğunu düşünmemiştim.

Ayla'nın yemesini izlerken birkaç ısırtık alarak onu beslemeye devam ettim. Bakışları her zamanki gibi bana sabitlenmişti. Neredeyse bir rutin gibiydi.

Ben de onu besledim ve konuştum. Sessizce yemeğini yedi ve...belki beni dinledi.

Her şeyden bahsettim, bazen Isaak ve Lyov'dan bahsettim.

Babam bunca zamandır işleriyle ilgileniyordu. Şikayet etmedi. Hayır, Patron pozisyonuna geri döndü. Kabul etmeyi reddetmeme rağmen, o ve Isaak'ın işleri hallettikleri için minnettardım.

Ayla'yı bir kez ziyaret ettiler. Hiçbir kelime konuşulmadı. Hızlıydı ama gözlerindeki bakışı gördüm. Ayla'da kadınlarını gördüklerini biliyordum. Lyov bebeğin yumruğunu gördüğünde rengi atmış ve afallamış halde dışarı çıkmıştı. O zamandan beri geri gelmemişti.

Tepsi nihayet boşaldığında ayağa kalktım ve gerindim. Ayla'nın bakışları hareketimi takip etti ve göz kırptı. "Piyano odasına gitmek ister misin?"

Sessizlik.

Gülümsedim ve onu yataktan kaldırdım. Başına bir öpücük kondurup onu piyano odasına götürdüm. Anıları geri getirmesini umarak onu her gün oraya getirdim.

Ayla'yı yedek kulübesine oturttum. Bana baktı ve acı şiddetlendiğinde bile ona hafifçe gülümsedim.

Bu bizim anımızdı. Ve şimdi, o bile gitmişti.

"Çaldığını hatırlıyor musun?" diye sordum, bankının yanında diz çökerek. Ayla piyano tuşlarına baktı ama cevap vermedi.

"Her gece benim için çalardın. Günün en sevdiğimiz zamanıydı. Sadece biz birlikte. Ben seni izlerken sen piyano çalıyorsun," diye devam ettim. "Hatırlıyor musun Melek?"

Cevap vermeyince derin bir nefes verdim. "Sorun değil. hatırlayacağını biliyorum. Belki şimdi değil. Ama bir gün yapacaksın. Neden biliyor musun?"

öne eğildim Kulağına, "Çünkü ben inatçı bir pisliğim ve senden vazgeçmeyeceğim," diye fısıldadım. "Yakında bir gün, o güzel yeşil gözlerin bana eskisi gibi aynı merak ve sevgiyle bakacak." Kulağının yanına bir öpücük kondurup "Hazır ol kedicik" diye bitirdim.

Ayağa kalktım ve kanepeye doğru yürüdüm. "İstediğim şeyler söz konusu olduğunda adil oynamam."

Yüzümü ona dönerek oturdum. Gözlerini tekrar piyanoya çevirmeden önce bir saniye bana baktı. Belki saatlerce böyle oturduk.

Oynayana kadar.

Sadece bir anahtar. Bir not.

Başımı kaldırdım, gözlerim büyüdü. Daha fazlasını duymayı umarak öne oturdum.

Ama o kadardı.

Gülümsedim. O kadar sertti ki yanaklarım acıyordu.

Daha fazlası olmadığı için hayal kırıklığına uğramak istiyordum ama Meleğim nihayet harekete geçtiğinde nasıl yapabilirdim?

Ayla bana baktı ve işte oradaydı - çok küçüktü. Neredeyse orada. Ya da belki sadece hayal ediyordum?

Ama sonra o kadar hızlı gitti ki, o kadar dikkatli bakmasaydım onu kaçırabilirdim.

O cansız yeşil gözlerde çok küçük bir duygu kırıntısı. Ayla bana baktı, gözleri yine boştu.

Ama göğsüm bir şekilde eskisinden biraz daha hafif hissediyordu.

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, bakışları beni takip ediyordu. Yanında durdum ve parmaklarının hâlâ tuşların üzerinde olduğunu gördüm. Sadece bir tuş çalmasına rağmen, bütün bir şarkıyı çalmış gibi hissettirdi.

"Ne kadar güzel görüldüğünün farkında mısın? Nefes kesicisin, Angel," diye fısıldadım onu tekrar kollarıma alırken. "Özellikle piyano çalarken."

Onu yatak odamıza taşıdım ve kendimi şaşırtıcı derecede hafif hissettim.

Ayla yatağa uzandı, ben de yorganı üzerine çektim. "Sen uyumak istiyorsun?"

Sadece gözlerini kapattı. Gülümsedim. cevabımı aldım

Yatakta ona katıldım ve onu yakınımnda tuttum. Bebek etrafta dans etti ve ben tümseği ovuşturdum. "Yerleş artık. Annenin uyumaya ihtiyacı var."

Tekrar hareket etti. Başka bir tekme. Çok inatçı.

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım. Bir süre sonra bebek nihayet sakinleşti ve Ayla uykuya daldı. Uyku zihnimi bulandırmaya başladığında kapı çaldı.

Yavaşça Ayla'dan uzaklaştım. Hala uyuduğundan emin olduktan sonra kapıya ilerledim ve yavaşça açtım.

Karşımda gördüğüm manzarayla gözlerim şokla açıldı.

Maddie mi?

Maddie gözlerinde yaşlarla bana baktı. "Onu görebilir miyim, lütfen?"

Sesi çok küçük ve kırılgan geliyordu. Neler olduğunu anlamak için birkaç kez gözlerimi kırptırdım.

Maddie aşağı baktı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Daha önce gelmeliydim ama cesaret edemedim. Üzgünüm Alessio. Bunu sana bıraktığım için. Bu... ben... Tanrım, bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu yalnız bıraktığıma inanamıyorum.

Gözyaşlarını sildiğinde sinirle yüzünün buruştuğunu gördüm. "Ama şimdi onu görebilir miyim? Lütfen."

Başımı sallamakla yetindim ve yoldan çekildim. Maddie hızla içeri girdi. Kapıyı kapattım ve yatağın yanında durmasını izledim. Yavaşça ağladı.

Yatakta Ayla'ya katıldığında kalbim gümbür gümbür atıyordu. Nihayet! Bu ikisinin de ihtiyacı olan şeydi. Birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Öne doğru yürüdüm ve Maddie'nin kollarını Ayla'ya doladığını gördüm. Gözleri açıldı ve boş gözlerle Maddie'ye baktı.

Ayla'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Ayla tekrar gözlerini kapadı ve saniyeler içinde uyuduğunu anladım.

Maddie de gözlerini kapattı. Ayla'yı uyandırmamaya çalışarak sessizce ağlamaya devam etti. Yatağın yanındaki kanepeyi Ayla'nın yanına çekip oturdum.

Arkama yaslanarak, Maddie'nin ağlayarak uyumasını izledim. Bir süre sonra kapının açıldığını duydum ve Phoenix'in içeri girdiğini gördüm. Gözleri

anında yatağa kayd1 ve orada Maddie'yi g6r6nce rahatlayarak omuzlarının 6kt6ğ6n6 g6rd6m.

Bana başını salladı ve Maddie'nin yanına bir sandalye çekti. İki kadınıımızın da uyumasını izledik.

Ayla'nın Maddie'nin kucağında biraz daha derine inmesini 6zlemedim.

Dudaklarım hayalet bir g6l6msemeyle yukarı kıvrıldı.

G6m6ř kaplama. K66k ve zar zor orada. Ama kesinlikle orada.

Umut vardı.

B6l6m 7

1 hafta sonra

Nikolay s6r6c6 koltuğundan, "On dakika içinde orada olacağız, Patron," dedi.

"Hmm..."

"Ya bu bir tuzaksa?"

"6yle olduğunu sanmıyorum. Başkanlarına işkence ettikten ve adamlarının yarısını birkaç dakika içinde 6ld6rd6kten sonra olmaz. Çok korkuyorlar," diye mırıldandım pencereden dışarı bakarak.

Ayla'dan ayrı kalmaktan nefret ediyordum. Ama Black Club arayıp Alberto'nun nerede olduğuna dair bir fikirleri olduğunu s6ylediğinde, başka seçeneğim yoktu.

İki hafta sonra tekrar saklanmaya başladı. Kahrolası bir korkaktı. Ayla'yı bulduğumuz g6n 6lkeyi terk etmişti.

Başımı tiksintiyle sallayarak bir şeyleri kırma dürtümle savaştım. O, olabildiğince çabuk kurtulmam gereken bir tehditti. Ayla hayatta olduğu sürece tehlikede idi. Bebek tehlikede idi.

Telefonuma baktım, Maddie'yi mi yoksa Viktor'u mu arayayım diye düşündüm. Ayla'yı kurtardığımızdan beri ilk defa ondan ayrı kalmıştım.

Ayla hala aynıydı. İyileşme yok denecek kadar az.

Piyanoya bir daha dokunmamıştı. Onu ne kadar ısrar etsem de olmadı.

Hala tek kelime etmemişti. Sesini duymayalı yıllar olmuş gibiydi.

Onu beslemezsem, yemezdi. Ve sadece ben onu beslersem yemek yiyeceğini çabucak anladık. Maddie bir kez denemişti ve Ayla bir lokma bile yemeyi reddetmişti.

Saatime baktım. Malikaneden ayrılalı yirmi dakika oldu. Ben yanından ayrıldığımda Ayla uyuyordu ve ben eve gelene kadar da uyumuş olmasını umdum.

Beş dakika daha. İçeri girer, kahrolası bilgileri alır, dışarı çıkar ve sonra Ayla'ya geri dönerdim.

Beş kahrolası dakika—

Telefonum çaldı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ekranı baktığımda Viktor'un aradığını gördüm. Çabucak aramayı cevapladım. "Nedir? Ne oldu?"

"Alessio," diye başladı ama bitirmeye fırsatı olmadı.

Arka planda bir çığlık duydum. Hayır ! "

Panik içimi kapladı ve ellerim titreyerek dimdik oturdum. "Neler oluyor?" diye çıktım, sesim korkuyla ağırlaşmıştı. Nikolay'ın dikiz aynasından bana baktığını gördüm, ifadesi endişeliydi.

Daha fazla çığlık vardı ve sonra biri hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Ayla!

"Alessio, ben Ayla," dedi Viktor hemen. "Uyandı ve seni orada bulamadı. Kahretsin! Tamamen kaybetti. Ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi tuhaf geliyordu. Kalbim sıkıştı. Ağlıyor muydu?

"Onu sakinleştirmeye çalıştım ama yanına gelir gelmez bağırmaya başladı. Maddie ve Lena bile onu sakinleştiremez. Kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermiyordu ve kendine zarar vereceğinden endişe ediyoruz," diye devam etti Viktor.

Arka planda bir şey çarptı ve Ayla'nın çığlık atıp ağlamasını dinlerken dehşet içinde oturdum.

Alessio, seni istiyor. Başka birine cevap vermeyecek. Biz denedik. Denedik ama sen gider gitmez uyandı. Maddie onun yanındaydı ve Ayla seni göremeyince çılgına döndü."

"Victor, lütfen bir şeyler yap!" Telefonda Maddie'nin ağladığını duydum. "Kendine zarar verecek."

Viktor'un küfrettiğini duydum ve kalbim acıyla kekeleydi. İçimden bir acı dalgası geçerken gözlerimi kapattım.

"Telefonu ona verecek kadar yaklaşabilir misin?" talep ettim. "Kendine zarar vermediğinden emin ol."

Yine bir çığlık duydum. Çok fazla acıyla doluydu ve gözyaşlarımı kırıştırdım.

Ben ne yaptım?

Onu hiç bırakmamalıydım.

Gözlerimi açtığımda Nikolay'ın bana başını salladığını gördüm. Ben bir şey söylemeden rotayı değiştirip U dönüşü yapıyordu.

Black Club ve Alberto'nun canı cehenneme. Ayla'mın şimdi bana ihtiyacı vardı.

Telefondan hıçkırık sesleri duydum ve kalbim sıkıştı. "Melek," dedim nazıkçe.

O sadece ağladı.

"Özür dilerim Melek. Çok çok üzgünüm. Eve geliyorum, tamam mı? Çabucak orada olacağım. seni bırakmadım Asla senden ayrılmazdım. İlgiyenmem gereken bir şey vardı ve şimdi evime, sana dönüyorum," diye fısıldadım, sesimin onu geri getirmesini umarak.

"Sen çok güçlüsün; bunu biliyorsun? Tanıdığım en güçlü insan ve sana çok hayranım. Ağlama benim tatlı meleğim. Eve geliyorum ve seni bir daha bırakmayacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Sözcükler karşısında sesim kısıldı ve Ayla sessizce ağlamaya devam ederken gözlerimi kapattım. Ağlaması yürek parçalayıcıydı. Duymak ıstırap vericiydi.

"Şşşt... sorun değil. İyi olacak. Döndüğümde seni dereye götüreceğim. Orada biraz zaman geçireceğiz. Sadece ben ve sen, tamam mı? Ne düşünüyorsun? Bunu ister miydin? dedim, parmaklarım telefonun etrafını sararken.

"Bu gece benim için oynar mısın?" diye sordum. "Ya da belki dans etmek istersin? Daha önce nasıl dans ettiğimizi hatırla ve sen gülümsüyordun, gülüyordun. Çok güzeldin meleğim O gün nefesimi kestin." Duygularımı ona iletmek için çaresizce telefonu daha sıkı tuttum.

"Eve geliyorum. Sadece birkaç dakika sonra tekrar kollarında olacağım." Cevap gelmeyeceğini bildiğim halde konuşmaya devam ettim.

Hıçkırıkları yavaş yavaş küçük hıçkırıklara dönüştü. Araba nihayet evin önünde durduğunda nefesimi dışarı verdim. "Eve geldim, Angel," dedim telefonu kapatmadan önce.

Kapıyı açtım ve hızla dışarı çıktım. Merdivenleri koşarken, yaralı bacağımdan keskin bir ağrı saplandığında neredeyse kapıya gelmiştim.

Evin içinde topalladım. Merdivenlerin tepesinden hıçkırık sesleri duydum. Odama kadar takip ederek kapıyı açtım.

Karşımda gördüğüm manzarayla dizlerim neredeyse çözülecekti. Oda tamamen çöpe atılmıştı. Lena ve Maddie kapının yanında birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı. Phoenix odanın içinde volta atarken, Viktor ortada durmuş, yüzü yatağın yanındaki köşeye dönüktü.

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım ve yavaşça ilerlemeye başladım.

Ayla komodinin yanında yerde yatıyordu. Duvara yaslandı, dizlerini göğsüne çekti, ağlarken ileri geri sallandı. Sanki her şeyden ve herkesten saklanıyormuş gibi kendi içine kıvrılmıştı.

Görüntü karşısında kalbim tekledi. Çok kırılmış, çok kırılgan görünüyordu.

Viktor'a döndüm. Acı içinde baktı. Kafasını sallayarak odadan çıktı.

Bakışlarım tekrar Ayla'ya kaydı. Yüzü kollarının arkasına gizlenmişti. Ayla'nın önüne geçip diz çöktüm. "Melek," diye fısıldadım.

Başını kaldırdı ve hıçkırıklarını bastırdı. Gözleri kırmızıydı ve yaşlarla doluydu. Yanakları kızarmış ve ıslaktı. Bana o kadar duygulu bir şekilde baktı ki, kabul etmem imkansızdı.

Çok fazla acı. Üzüntü. Kızgınlık. İhanet. Acıtmak.

O anda çok fazla, çok hızlı hissettiğini biliyordum.

Ayla yüksek sesle bir çığlık attı ve bir anda kollarımdaydı. Yere battık ve kucağıma tırmandı. Yüzü göğsümde saklıyken, içimde saklanmak istiyormuş gibi vücudumun daha derinlerine girdi.

Kollarımı ona doladım ve onu ileri geri salladım. "Şşt... sorun değil, Angel. Artık buradayım ve seni bırakmayacağım."

Başına ve yüzüne öpücükler kondurup ona daha sıkı sarıldım. "Anladım seni Melek."

Kolları etrafımda dolandı, beni tuttu. Göğsümde ağlarken parmakları yan tarafıma saplandı. Tek kelime etmedi. Onu zorlamadım.

Onu tuttum ve onun için yeterli olduğunu biliyordum. O benim kollarımda olduğu sürece bana da yetiyordu.

Herkes çıkarken kapı arkamızdan kapandı. Ayla ağlamaya devam ederken biz yerde kaldık. Onunla daha önce yaptığım gibi konuştum.

Onu yatağına taşıdım. Birbirimize sarılarak yorganın altına uzandık.

Sonunda gözyaşları durdu ve üzerimize sessizlik çöktüğünde ben de konuşmayı bıraktım. Biraz geri çekildim ve gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Gözyaşlarını sildi ve yanaklarını hafifçe okşadım.

Bir süre böyle kaldık ve sonunda Ayla yavaşça gözlerini kırıştırtarak açtı. Gülümsemeye çalıştım ama zor buldum. Kalbim ıstırap içindeydi. O kadar çok acıyordu ki nefes almak neredeyse imkansızdı.

Ayla bana baktığında derin bir nefes aldım.

Daha önce onlarda gördüğüm duygular şimdi gitmişti.

"Melek," diye fısıldadım. "Seni göreyim... ağla, kız. Bana vur. Bana bağır. Ama artık o boş gözlere bakmaya dayanamıyorum."

Sessizce bakmaya devam etti ve ardından gözlerini kapattı.

O kadardı. İç çektim ve nefesinin düzene girmesini bekledim.

Yavaşça uzaklaştım ve yataktan kalktım. Bacağım ağrımaya devam etti, topallarken kaslarım acı verici bir şekilde kasıldı.

Montumu ve pantolonumu çıkardıktan sonra yaraya baktım. Kanamıyordu ama sanki dikişler derimden sökölüyormuş gibi acıyordu.

Donup kaldığımda gömleğimi çıkarıyordum.

"Sen... yaralısın."

Gözlerim büyüdü, ağzım açık kaldı.

O ses. O güzel ses.

Sözler o kadar yumuşak söylendi ki sesi biraz cızırtılıydı. Ama duydum.

Boğazım aniden kurudu ve kalbim o kadar yüksek sesle güm güm atıyordu ki kendi kulaklarımla duydum. Göğüs kafesim sıkıştı. Etrafımda dönüp meleğimle yüz yüze geldim.

Cansız yeşil gözleriyle bacağıma bakıyordu. Ama lanet olası konuştu. Bana göre.

Yumruğumu ağzıma bastırıp boğazımı temizlemeden önce duygularımı geride tuttum.

"Ben... tamam," diye yanıtladım, bir adım öne çıkarak.

Bana bakmadan önce bakışları bir dakika daha yarama sabitlendi.

Birbirimize baktık. Maviden yeşile.

Onun tarafından daha fazla söz söylenmedi.

Sonunda gözlerini kapattı ve örtünün altına daha da gömüldü.

Bu sefer gülümsedim.

Ayla'ya kanatlarını geri vereceğime söz vermişim.

Ve meleğim tekrar uçabilene kadar savaşmaya devam edecektim.

Bölüm 8

Ayla

Ondan nefret ediyorum.

O güzel mavi gözlü adamdan nefret ediyordum.

Bana hissettirmesinden nefret ediyordum. Dokunuşunun bana hissettirmesinden nefret ediyordum.

Uyuşmuşluğa geri dönmek istedim ama ısrarcıydı, beni asla yalnız bırakmıyordu.

Alessio.

Adı buydu. Kurtarıcım. Ama artık benim kurtarıcım değildi. Onun olmasını istemedim.

Gitmesini istedim. Hiçbir şey hissetmemeye geri dönmek istedim.

Bununla çok uzun süre savaştım. Onunla çok uzun süre savaştım . Sesi, dokunuşu, nazik öpücükleri, yumuşak mavi gözleri. Hissiz kalmak için savaştım.

Ama her geçen gün daha da zorlaştı.

Yine de merak ettim. Hepsi rüya mı?

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Her şey bulanıktı. Her şey acıtıyor.

Şeytan artık burada değildi. Şeytan artık bana zarar vermiyordu.

sadece o vardı. Alessio.

Gözlerim açık da olsa kapalı da olsa o oradaydı. Beni yalnız bırakmazdı.

Bazen nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Kurtarıcımın gelmesini umardım. Ama o gerçek miydi? Yoksa bu şeytanın oyunu muydu?

Alessio'nun dokunuşu canımı yakmadı. Şeytanınki gibi değil.

Hayır, dokunuşu beni rahatlatmıştı. Her şey acıdığında beni yatıştırdı.

Bana sımsıkı sarılır ve kulağıma fısıldardı. Şimdi yaptığı gibi.

Gözlerimi kapattım ve onu dinlemeyi reddettim. Sesini duymak istemiyordum. Sesi anıları canlandırdı.

Bazen iyi. Bazen acı verici. Her şey acı vericiydi.
Güzel anılar bile. Ama anlam veremediler. Ben her zaman mutluydum. Ve o anılarda, Alessio her zaman oradaydı.
Ondan nefret ettim. Ondan çok nefret ettim.
Bana dokunmasını istemiyordum. Kulağıma fısıldamasını istemiyordum.
Çılgılık atmak istedim.
Ama sesimi bulamıyor gibiydim. Konuştuğum zaman şeytan nefret etti. Bu yüzden sessiz kaldım.
Alessio hiç durmadan konuşup konuşmam için bana yalvardığında bile yapamadım. yapmadım Sessizliğimle, gitmesini umdum.
"Melek, konuş benimle."
Sesi hem yatıştırıcı hem de acı vericiydi.
Hayatıma girmeden önce seni hayal ettim. Ben küçük bir çocukken, seni hayal ederdim. Siyah saçlı ve yeşil gözlü, güzel bir gülümseme. Meleğim.
Gözlerimi sımsıkı kapattım anıların şimşeklerine karşı. Göğüs kafesimin sıkıştığını hissettim. Her konuştuğunda anıları canlandırdı.
Gerçek olup olmadıklarını bilmiyordum. Piyano, çiçekler ve hatta o güzel nehir.
Hatta bana Melek derdi . Tıpkı rüyalarımındaki gibi.
Boğazım düğümlendi ve gözlerimi açtım. Mavi gözlerine baktım. Kendimi hep onların içinde kaybolmuş buldum.
Aynı hayal ettiğim gibi mavi gözleri vardı. O gerçekten benim kurtarıcımdı.
"Benim için oynar mısın lütfen?" Sanki yalvarıyor gibiydi.
Oynamak ister misin?
İstersen piyano çalmaya devam edebilirsin.
Bunu daha önce yaptım mı?
"Seninle dans etmek istiyorum Angel. Eskisi gibi gülümsediğini görmek istiyorum. O günü hala hatırlıyorum. Çok mutluydun, gülüyordun, gülüyordun. Seni döndürürken hala güzel kahkahalarını duyabiliyorum.
Bu dansı yapabilir miyim, Angel?
Şimdi söylemediğini bilsem de sesini kafamın içinde duydum.
İşte oradaydı. Nefes almayı zorlaştıran bir hatıra daha.
Dudaklarını alnımda hissettim. "Seni tekrar böyle görmek istiyorum."
Sözlerine karşı gözlerimi kapattım. Kolları belime dolandı.
"Bana bak Melek. Hadi, bana o güzel yeşil gözleri ver."
Ayla, bana bak.
Bana istediğimi verene kadar gitmene izin vermeyeceğimi biliyorsun.
Bir daha asla benden uzağa bakma.
Gözlerim aniden açıldı ve Alessio'nun gülümsediğini gördüm.

Sesi yine kafamın içindeydi.

"İşte buradasın." Burunlarımız birbirine değene kadar başını eğdi. "Bir daha asla benden uzağa bakma."

Kalbim tekledi. O sözler... başka bir hatıraydı. Ondan uzağa bakmamdan nefret ediyordu.

İçimde bir sürü duygu birikiyor. Çıldıırıyordum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Çok kaybolmuştum.

Ama artık kaybolmak istemiyordum.

Alessio elini kaldırdı, parmağı yanağıma dokundu. Dokunuşu şeytanın aksine nazikti.

"Ben üstümü değiştireyim sonra uyuruz. Tamam aşkım?"

Kalktı ve tekrar gözlerimi kapattım.

Saçların açıkken daha güzelsin.

Alessio'yu duyduğumda gözlerimi tekrar açtım. Gözlerimiz temas etti. Bana güzelim demişti.

Cildim ısındı ve kalbimde garip bir his hissettim. Midem kasıldı.

Gömleğini çıkardığını gördüm. Üzerinde sadece gri pantolon vardı.

Genelde çıplak uyurum ama bundan rahatsız olacağını düşünmüştüm. Sana eşofman giydirebilirim ama gömlekle uyumaktan nefret ederim.

Bana doğru yürürken sesi kulaklarımda çınladı. Biraz topalladığını gördüm, bacakları arkasında sürükleniyordu.

Ani bir duygu dalgalanması hissettim. Tıpkı daha önce onun incindiğini gördüğüm zamanki gibi.

Konuştüğüm zaman.

Yaralandın.

Onu incinmiş görmek benim için acı vericiydi. Bana incindiğim zamanları hatırlattı.

Birinin beni teselli etmesini istediğim zamanı hatırlattı. Birinin benimle konuşmasını, beni daha iyi hissettirmesini istediğimde.

Ben de konuştum.

Ve sonra hatamı anladım.

Kazanmasına izin vermiştim.

Hissetmemek için bu kadar uzun süre savaştıktan sonra, hissetmeme izin vermiştim.

Duygu her şeyi acıtıyordu. Çok acıttı.

Keşke orada olsaydım. Şeytan ile.

Çünkü o zaman uyuşmuştum. Bu çok daha iyiydi. Hiçbir şey acıtmadı. Anılar acı verici değildi çünkü benim hiç anım yoktu.

Böyle kalsın istedim.

incitmek istemedim. Artık değil.

Alessio'dan uzaklaştım. Beni sadece tuttu, kolunu kalçalarımın doladı, avucu karnımın üzerindeydi.

Yavaşça karnımı okşadı. "Şimdi sakın ol, küçük savaşçı."

Bebeğimi koru. Ne olursa olsun. Bebeğimi korumak zorundayım.

Sözleri kafamda duydum. Gözlerimi kapatarak nefes aldım.

Kafamdaki ses bana aitti. Kelimelerin ne anlama geldiğini anlamadım; Tek bildiğim, birini korumam gerektiği idi.

Şeytan'la birlikteyken bile bebeği korudum. Kendimi anlamazken bile karnıma dokunmasına asla izin vermedim. Eylemlerim bilinçsizce yapıldı. Kafamın içinde delinmiş gibi.

"Uyu, Melek. Sana göz kulak olacağım.

Uyu, Melek. sana göz kulak olacağım

Ondan nefret ettim. Sesinden nefret ettim. Getirdiği anılardan nefret ettim.

Ama o anıları istediğim için de nefret ediyordum.

Her ne kadar hepsinden nefret etsem de, derinlerde bir yerde, geçmişimin o küçücük anları için yaşadım.

Bölüm 9

Alessio

Ayla'nın kollarımda kıpırdandığını hissettim. Neredeyse uykulu bir şekilde içini çekti ve kucağıma daha da gömüldü. Gözlerimi açtığımda, görüşüm hala uykuluyken, ona baktım.

Huzur içinde uyuyordu, sadece birkaç saat önce gördüğü kabustan sonra çelişkili bir görüntü.

Konuşmayalı birkaç gün olmuştu ama o zamandan beri her gece kabuslar uykusunu kaçırmıştı.

Yine hissediyordu . Duyguları küçüktü, neredeyse görünmezdi ama kesinlikle oradaydı. Kabuslar bunun kanıtıydı.

Ayla, hiçbir şey hissetmeyerek yavaş yavaş kendini yok ettiğini fark etmeden, uyuşuk kalmanın daha iyi olacağını düşündü.

Dışarı çıkarmak zorunda kaldı. Kalbinin etrafındaki tüm duvarları kırana kadar durmuyordum.

"Günaydın, Angel," diye fısıldadım kulağına. Oraya bir öpücük kondurup kendimi dirseklerimin üzerinde ittim. Tekrar içini çekti ve gözlerini kırptırarak açtı.

Ayla bir an bana boş boş baktı ve sonra beni onaylamayı reddederek tekrar gözlerini kapattı. Her gün gibi.

Kedi yavrusu. Ne kadar masum. İnatçı bir herif olduğumu unutmuş gibiydi. Benimle istediği kadar dövüşebilirdi ama sonunda ben kazanacaktım.

Daha önce kazandım. Tekrar kazanacaktım.

"Çoktan geç oldu. Uyanıp yemek yemelisin," diye ittim ve onu burnundan öptüm.

Burnunu kırıştırdığını fark ettim ve gözlerini tekrar açtı.

Ayla kucağımdan çıktı ve oturmakta zorlandı. Kolumu arkasına koyarak oturur pozisyona gelmesine yardım ettim.

Avucumu sert karnının üzerine koydum. Bir tekme hissettiğimde gülümsedim. Yapmamak imkansızdı. "Sana da günaydın."

Ayla elimden uzaklaşmaya çalıştı ama bebeğin hedef alıştırması oynadığını hissederek elimi karnına daha sıkı bastırdım.

Elimi çektim ve Ayla elini koruyucu bir tavırla tümseğin üzerine koydu. En azından bebeği kabul ediyordu.

Gözlerini kaçırana kadar Ayla'ya baktım. Bazen ince duygular gösterirdi, ama çabucak giderlerdi.

Kendisiyle savaşıyordu.

Onunla da savaşmam gerektiğini düşündüm.

O zaman hızlı hareket ettim, kendimi bile şaşırttım. Ben her zaman sabırlıydım. Sabrım yavaş yavaş tükeniyor gibiydi.

Bacaklarımı kalçalarının iki yanına koyarak Ayla'nın üzerine eğilerek yüzümü onunkine yaklaştırdım.

Gözleri şokla açıldı. İşte oradaydı. Sonunda bir duygu. Güçlkle yutkunduğunu gördüm ve bakışları yavaşça yüzümde gezindi.

Yavaşça yanaklarını okşadım, burunlarımız hafifçe değiyordu. "Bana geri dön Melek. Seni bekliyorum. Sana yardım edeyim. Seni tekrar bütün yapmak için bana bir şans ver. Bize bir şans ver . Bizim için savaşın ."

Gözlerini kapattı. inatçı kadın

"Ayla aç gözlerini."

Gözleri birden açıldı. "Sana daha önce söyledim ve tekrar söyleyeceğim: benden uzak durma. gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum Bana bakıyor. Beni görünce. Sadece ben, Ayla."

Nefesinin boğazında nasıl tıkanıldığını ve bana nasıl büyümüş gözlerle baktığını özlemedim.

Ayla dudaklarını yaladı ve bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Ellerinin neredeyse öfkeyle karnını ovuşturduğunu fark ettim. Titriyorlardı. Yüzüne baktığımda kaybolmuş ve korkmuş görüldüğünü gördüm.

Ayla heyecanlı görünüyordu.

Kahretsin! Çok sert ittim.

"Melek," diye mırıldandım, dudağının kenarını öperek. "Benimle konuşmazsan sana yardım edemem. Ve sana yardım etmek istiyorum."

Ayla birkaç kez gözlerini kırptırdı ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle başını bana çevirdi. Devam etmemi bekler gibi başını iki yana salladı.

Kendi gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Bu sözleri ona daha önce de söylemişim.

Hatırlama ihtimaliyle kalbim sıkıştı. Yanaklarını okşarken ellerim titriyordu.

"Düşündüğünden daha değerlisin," diye fısıldadım usulca. Aylar önce, ona tam olarak bu sözleri söylemişim. Ve şimdi başka bir fark yaratacağını umarak onlara tekrar fısıldadım.

Alınlarımızı birbirine bastırarak onu kendime çektim. "Başkalarına mutluluk getiriyorsun. Işık getir meleğim. Beni değiştirdin. Bana hissettirdin. Bunca zamandır gölgenin beni kontrol etmesine izin verdiğimi fark etmemişim. Hayatıma girene kadar değil. Bana ışık getiriyorsun . Tıpkı gerçek bir Melek gibi."

Daha önce zayıftım. Kendini kestiğinde ve ben ona bu sözleri söylediğimde, gerçek duygularımı sakladım. Ona şimdi söylediğim gerçeği söylemeyi reddetmişim.

Ama işler o zamandan beri değişmişti. Değişmişim.

Ve şimdi tarihimizi yeniden yazacaktım.

İç çekerek ondan uzaklaştım. Yüksek sesle nefes verdi, yorganı ellerinde sıkıca yumruk yaptı.

Elimi onun elinin hemen yanına koydum. Santimlerce uzaktaydılar. Çok yakın ama dokunmuyor.

"Sana dokunabilir miyim?"

Bakışları ellerimize kaydı ama tepki vermedi. Yapmayacağını biliyordum.

"Elini tutabilir miyim?"

Ayla ağzını açtı ve nefes nefese kaldı. Başını kaldırdı, şaşkın gözleri benimkilerle buluştu.

Gözlerinde yaşların biriktiğini gördüğümde göğsüm sıkışmış gibi hissettim. Ellerimize baktı. Çok yakın. Ona dokunmak istedim. İstesem yapabileceğimi biliyordum.

Ama hareket etmedim. Onu bekledim.

Gözyaşları düşmedi. Elini karnına götürmeden önce birkaç kez yutkundu ve bana cevabımı verdi.

Tam bir déjà vu anıydı.

İçimden kıkırdadım. "Tamam aşkım. Demek böyle oynayacaksın."

Yüzlerimiz neredeyse birbirine değene kadar dizlerimin üzerine çöktüm. "O zaman senin oyununu oynayacağım," diye devam ettim. "Sana dokunmayacağım. Benden istemedikçe olmaz.

Gözlerinin arkasında yanıp sönen anıyı neredeyse görebiliyordum. Dudaklarının şaşkınlıkla aralanması onu ele veriyordu.

"Sana dokunmayacağım. Sen bana yalvarana kadar olmaz," diye bitirdim, sesim alçak ve kasıtlı olarak baştan çıkarıcıydı.

Başa dönmek üzereydik.

Ayla gözlerini sıkıca kapatmadan önce irkildi. Onu kollarıma alıp yakınımda tutmak için can atıyordum. Tüm acısını al. Kabuslarını uzak tut.

Ama bunu haftalardır yapıyordum. Pek bir fark yaratmadı.

Bu yüzden başka bir şekilde oynayacaktık.

Lena kahvaltımızı getirecek. Seni besledikten sonra bazı şeyleri halletmem gerekiyor. Uzakta olmayacağım ama," diye açıkladım.

Bu neredeyse bir rutindi. Panik atağından sonra ona ne yaptığımı ve nereye gittiğimi anlattım. Kafası rahat olsun diyeydi. Her zaman yanında olduğumu bilmesini sağlamak için.

Yataktan uzaklaşarak boy aynasına baktım ve Ayla'yı yakından izledim. Yataktan kalktı ve beni banyoya kadar takip etti.

İyi. Yavaş yavaş kendi başına bir şeyler yapıyordu.

Dişlerimi fırçaladım ve o beni taklit etti. Yüzlerimizi yıkadık ve ben üzerimi değiştirirken o elbisesini çıkarmadı.

Banyodan çıktığımızda kahvaltı tepsisi bizi bekliyordu. Ayla yatağın yanına oturmuş bekliyordu.

Tepsiyi aramıza koyarak ben de yerken ona da küçük lokmalar yedirdim. konuşmadım Ayla bana baktı, kafası karışmıştı ama tek kelime etmedi.

Kapı çalınca yataktan kalktım. "Bu Maddie olmalı," diye mırıldandım Ayla'ya.

"Gel" diye seslendim takım elbisemin ceketini giyerken. Maddie içeri girdi ve Ayla'ya gülümsedi.

"Tur için hazır mısın?" diye sordu beklentiyle Ayla'ya bakarak. Ayla hiç cevap vermedi.

Ayla'nın yataktan kalkmasına yardım eden Maddie, Bugün seni arka bahçeye götürebilirim, diye devam etti.

Ayla'nın panik atağından sonra Maddie, Ayla'nın mülkü yeniden tanımasına yardım etmenin iyi olacağını düşündü.

Ayla bana baktı, cevabımı bekliyordu. Bunu hep yapardı. Benden izin ister gibi. Evet dersem gidecekti. Hayır dersem, hiçbir şey söylemedi ama odada kalacaktı.

Artık değil.

"Maddie ile gitmek ister misin?" Diye sordum.

Soru sorarcasına kaşlarını çatıldığını, iki yanında titreyen ellerini gördüm.

Hadi, Melek. korkma Düşersen seni tutmak için orada olacağım.

Ayla, Maddie ile arka bahçeyi görmek ister misin? İttirdim.

Sessiz kaldı ama nefesinin hızlandığını gördüm. Maddie endişeyle bana baktı ama ben önümde duran güzel Meleğe odaklanmaya devam ettim.

Bana baktı. Ayla derin bir nefes aldı, bakışlarını benden hiç ayırmadı. Sanki cesaretini benden alıyordu.

Sanki ona güç vermişim gibi.

Cesaret verircesine gülümsedim. Hala gözlerime bakarken hafifçe başını salladı.

Kahretsin evet!

Çılgılık atmak, ellerimi havaya kaldırıp zıplamak istedim. O yaptı!

Yumruğumu bastırılmış dudaklarıma bastırarak boğazımı temizledim ama duygular taşkındı.

"Ofisimde olacağım. Maddie ile günün tadını çıkar. Sana çok iyi bakacak," dedim.

Tekrar başını salladı. Bu sefer gülümsemeyi tutmak imkansızdı.

Maddie'ye başımı sallayarak odadan çıktım. Cebimden telefonumu çıkarıp bana yardım edebileceğini bildiğim tek kişiyi aradım.

"Nedir?" ses cevap verdi.

"Nina, bir saat içinde ofisimde olmana ihtiyacım var."

Orada olacağım, diye yanıtladı. Başka bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapattım.

Nikolay ve Viktor çoktan ofisimin dışında beni bekliyorlardı. Onlara başımı salladım ve beni içeriye kadar takip ettiler.

"İsaak ve Lyov ne yapıyor?" Diye sordum.

"İşletmeler sorunsuz çalışıyor. Şaşırtıcı bir şekilde. Görünüşe göre henüz bağlarını kaybetmemişler," diye homurdandı Viktor.

"Bu iyi." Başımı salladım. Her şeyi sıraya koyacaklarını biliyordum.

"Kulüplerdeki kadınlar mı?"

Alberto ülke dışında ve adamları saklandığı için kulüpler üzerinde tam kontrole sahibiz. Ona ait olanlar bile. Lyov'un katı emirleri altında kadınlara adil davranılıyor," diye yanıtladı Nikolay.

Viktor, "Yoğun şekilde istismara uğrayanlar bakım altında" dedi. "Keşke Alberto elimizde olsaydı. Artık tek lanet sorun o.

"Ondan bir haber var mı?" diye sordum, sandalyeme yaslanarak.

Sessizce başlarını salladılar.

Cevaplara ihtiyacım var! diye bağırdım. "Siyah Kulüp üyelerinden gelen bilgiler bizi çıkmaza soktu. Bize hiçbir şey kazandırmadı."

Alberto'nun Kanada'da saklandığını söylediler. Adamlarım oraya vardığında, o çoktan gitmişti.

Alberto akıllıydı. Hiçbir zaman bir yerde kalmadı. Birkaç günde bir hareket etti ve arkasında iz bırakmadı. Onu takip etmek neredeyse imkansızdı.

Viktor, "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, Alessio," diye mırıldandı. Elini yüzünde gezdirdi hayal kırıklığıyla. "Ama unutma. Biz güçlü olabiliriz ama o da bir o kadar güçlü. Her yerde bağlantıları var. Bir mafya adamı şebekeden çıkmak istediğinde onu bulmak imkansızdır. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Lyov ve İsaak onu çıkardı. Sen de bir kez yaptın."

"Kim olduğu ya da ne yaptığı umurumda değil. Tek bildiğim, o yaşadığı sürece Ayla ve bebeğin güvende olmadığı. Onun ölmesine ihtiyacım var. Ellerimde onun kanına ihtiyacım var. O zamana kadar dinlenmeyeceğim," diye homurdandım tehlikeli bir şekilde.

"Onu bulana kadar durmuyoruz. Mark, kendisinin de bazı bilgileri olduğunu söyledi. yarın oraya gidiyorum Neye sahip olduğunu ve bize nasıl yardımcı olabileceğini göreceğiz," diye ekledi Nikolay.

"Güzel," diye mırıldandım.

"Artur ve Enzo ile ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Viktor, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Artur'dan bahsedildiğinde, içimi ani bir öfke dalgası kapladı. Parmak boğumlarım beyazlaşana kadar masayı sıkıca tuttum.

"Onları canlı tut," diye homurdandım. "Alberto bulunana kadar onlara canlı ihtiyacım var."

Viktor başını salladı. "Emin misin? Artur fiilen öldü. Enzo da öyle."

"Nasıl yaptığın umurumda değil. Onlara canlı ihtiyacım var. Alberto bulunduğunda hepsini birden bitireceğim. Küçük bir aile birleşimi gibi. Eminim beğeneceklerdir," diye homurdandım.

Derin bir nefes alarak masayı elimden kurtardım. "Sonuçta, onlarla işim henüz bitmedi. Yeterince kan dökmediler. Onların acısı, Ayla'nın yaşadıklarının yarısı bile değil."

Doğrudan Viktor'a baktım. "Onlarla işim bittiğinde, onları öldürmem için bana yalvaramayacaklar bile. İsteseler bile değil."

Viktor'un bana tek kaşını kaldırdığını gördüm ve neredeyse sadistçe gülümsedi. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor. Neredeyse yumuşadığını sandım. Görünüşe göre yanılmışım. Hala deli bir herifsin."

Aptal varsayımına başımı salladım. "Her zaman bir olacağım."

Daha bir şey demesine fırsat vermeden konuyu değiştirdim. Kim olduğumun hatırlatılmasını istemiyordum. Yaptıklarımın.

Ben bir canavardım. Pişmanlık duymadan öldürdüm. umursamadım

Beni her zaman endişelendiren şey... Ayla benim hakkımda ne düşünürdü? Onu elde etmek için ne yaptığımı öğrendiğinde mi?

"Başka bir şey var mı?" Düşüncelerimi dağıtmaya çalışarak hızlıca sordum.

Nikolay başını salladı ve Ayla ile ilgilenirken kaçırdığım her şeyden bahsetti. Lyov ve Isaak neredeyse mahvettiğim şeylerin icabına bakabilmişlerdi.

Nikolay, kapı çalındığında duraksadı.

"İçeri gel," diye seslendim, kim olduğunu zaten biliyordum.

Kapı açıldı ve Nina ortaya çıktı. Kapıyı kapatmadan önce içeri girdi. "Neye ihtiyacın vardı?"

"Nina ile yalnız konuşmam gerekiyor," dedim yüksek sesle. Viktor'un tek kaşını kaldırdığını gördüm ama tek kelime etmeden çekip gitti.

"Nikolay, dışarıda, kapıda kalmanı istiyorum," diye emrettim. O da başıyla onaylayıp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Koltuğa oturduğunda Nina'ya baktım. "Öyleyse nedir? Öldürmem gereken biri var mı? İsmi bana telefonda söyleyebilirdin.

"Soyun."

Ağzı açık kaldı ve sonra tekrar kapandı. "Ne?" diye kekeledi.

kollarımı kavuşturdum "Beni duydun."

"Bak, artık kulüplerde gizli görevde değilim. Ben striptizci değilim. Ve artık senin lanet arkadaşın değilim. Yani hayır."

"Ben de seni becermek istemiyorum. Bu yüzden burada değilsin. Seninle ilgilenmiyorum," diye yanıtladım kuru bir sesle.

"Hakarete uğramam gerekip gerekmediğini bilmiyorum," diye karşılık verdi ve bana şiddetli bir bakış attı.

"Senin için her şeyi hecelemem gerekiyor gibi görünüyor," dedim öne doğru oturarak.

Gözlerini devirdi. Ah lütfen beni aydınlat.

Ben de yaptım.

Ve güldü. "Gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Soru üzerine yutkundum ve yorgun bir şekilde alnımı ovuşturdum. "Bu ya çok kötü gidebilir ya da bize iyi bir sonuç verebilir."

"Ya kötü giderse?"

"Öyleyse en başa dönüyoruz. Ama iyi sonuçlar almayı umuyorum."

"Harika, yapacağım," diye kabul etti. Nina siyah ceketini ve gömleğini çıkardı.

Üzerinde sadece iç çamaşırları varken bana doğru yürüdü. Sandalyemi geri ittim ve bacaklarımın arasına sığması için ona yer verdim.

Yüksek sesli bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım. Açık kalçalarımın arasında diz çöktüğünü hissettim. Elleri bacaklarıma değdiğinde donup kaldım.

Panik ve korkuyla titredim. Ya bu kötü giderse?

Nina'nın elini tuttum. "Bana dokunma," diye homurdandım, ellerini ondan çekerek.

"Anladım," diye mırıldandı.

Kafamda saniyeleri saydım ve her saniye çok büyüktü.

Kapının açıldığını ve Maddie'nin sesini duyduğumda, parmaklarım Nina'nın saçlarını kavradı ve kafasını kasığımın yakınına getirdi.

Bu daha iyi iş.

Başını yukarı ve aşağı yönlendirerek, beni emme hareketini taklit ettim. Gözlerimi açtığımda Ayla'nın bana baktığını gördüm.

Gülümsedim ve kafamı geriye yatırdım. Meleğim donakaldı, bakışları tekrar benim gözlerime dönmeden önce Nina'nın kafasına gitti.

İşte oradaydı. Aradığım kıvılcım.

O güzel yeşil gözlerde bir miktar öfke vardı. Elleri karnına gitti ve kendini yatıştırmaya çalışarak yuvarlak göbeğini ovuşturdu.

Göğsü daha hızlı hareket etti, nefesi daha gürültülü hale geldi.

İnledim ve bundan nefret ettim.

Ayla başını salladı ve gözlerinde yaşlar gördüm. Yaralanmış görünüyordu.

Utanmalıydım. Göğsümdeki yakıcı acıyı bekledim. O oradaydı. Ayla'nın canının yandığını görünce kesinlikle oradaydı.

Ama aynı zamanda kendinden geçmiştim.

En azından gördükleri karşısında uyuşmamıştı.

Tekrar inleyip gelmişim gibi davrandığımda, yanağından aşağı bir damla gözyaşının süzüldüğünü gördüm. Kahrolası kalbimi kırdı ve içgüdüsel olarak Nina'yı uzaklaştırdım.

Ayağa kalktı ve kalçasını masaya yaslayarak masanın etrafından dolandı. "Merhaba," dedi boğuk bir sesle.

Ayla irkildi ve bir adım geri çekildi. Şüphemi doğruladı.

Nikolay'ı tekrar kapıda Nina'yla birlikte görmek, kesinlikle geçmişten bazı şeyleri geri getirdi. Uzak bir hatıramız.

Bunun onu benden daha fazla uzaklaştırmamasını umuyordum.

Maddie'ye baktım. Başıyla onaylayıp Ayla'yı kolundan tuttu ve odadan çıkardı.

Kapı kapanır kapanmaz ayağa kalktım ve yüzümü pencereye çevirdim, kaslarım gerginlikle kıvrılmıştı. "Bunu yapmaktan nefret ettim."

Yanımdaki duvara yumruk atarak gözlerimi kapattım.

"Dürüst olmam gerekirse, oldukça tuhaftı. Ama istediğini buldun mu?" Nina sessizce sordu.

"Evet ben yaptım. Sadece sonrasını görmem gerekiyor," diye mırıldandım, göğsüm ağırlaşmıştı. Ciğerlerim sıkıştı ve nefes almak daha zorlaştı.

"Umarım düzelir," dedi ayrılmadan önce.

Birkaç dakika daha ofiste kaldım. Adımlar atarken Ayla'nın gözyaşlarını aklımdan çıkaramadım.

Korku ve endişe içime işledi, beni boğdu. Daha fazla dayanamayıp ofisten çıktım. Ayla'nın beni odamızda beklediğini biliyordum. Maddie'ye kesinlikle onu oraya geri getirmesi talimatı verildi.

Aniden gergin hissederek kapının önünde durdum.

Belirsizliğin verdiği hayal kırıklığıyla parmaklarımı yumruk yaptım ve derin bir nefes aldım.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde Ayla'yı yatakta otururken buldum. Başını benimkine doğru kaldırdı, omzu gergindi. Gözlerinde korku gördüm ama benim olduğumu görünce korku hızla kayboldu.

Ayağa kalktı, eli boğazına gitti. Gerginlikti.

Ayla bana baktı, göğsü bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, nefesi sertti. İleriye doğru bir adım attım ve Ayla hıçkırıklarını tuttu.

Duvara değene kadar geri yürüdü. Ayla birkaç kez başını salladı ve öfkeyle boğazını ovuşturdu.

Yüzünün buruştuğunu gördüm ve sessizce ağladı. Tekrar ilerlemeye çalıştığımda başını iki yana salladı. Gözleri kocaman açıldı ve nefes nefese kaldı.

"Ben...ben...nefes alıyorum... alamıyorum...nefes alamıyorum..."

"Bok!" Küfür ettim, aceleyle ilerledim. Ayla'yı kucağıma alarak yatağa taşıdım.

Kenara oturup onu kucağıma aldım. "Sakin ol. Sorun değil. Çok hızlı nefes almaya çalışmayın. Ağırdan almak. Şşş... seni yakaladım, Angel. Yavaş nefes. İç ve dış."

Ayla başını omuzlarıma koydu ama ona söylediğim gibi ağır ağır nefes aldığını duydum.

Nefesi nihayet sakinleştiğinde, omzumda usulca ağladığını duydum. Onu kucağımda tuttum, bir kez bile bırakmadım.

Ayla da uzaklaşmaya çalışmadı. Hayır, kollarımı ölümcül bir şekilde kavradı.

Gözyaşları kalbimi en acı şekilde sızlattı.

İçimde oluşan garip bir duygu karışımıydı. Acı ve mutluluk. Hangisine tutunacağımı bilemedim.

Onun yerine meleğimi tuttum. Ben onunken onun benim çapam olmasına izin verdim.

Gözyaşları nihayet kurduğunda onu kollarıma aldım ve yatağa yatırdım.

Gözleri kapalıydı ama yüzü ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Onu kurtardığımızdan beri ikinci kez ağlıyordu. Her iki neden de onun esaretiyle değil, benimle ilgili her şeyle ilgiliydi.

O an tüm çabalarımın boşa gitmeyeceğini anladım. Beni tanıyordu. Ayla beni kalbinin derinliklerinde hissetti.

Bize inanmaya devam etmem gerekiyordu.

Ona son bir bakış attıktan sonra ayağa kalktım ama bileğimde bir şeyin sıkıştığını hissettim.

Gözlerim büyüdü ve aşağı baktığımda Ayla'nın kolumun kenarını tuttuğunu ve adım atmamı engellediğini gördüm.

Kafamı kaldırdım ve gözlerinin açık olduğunu gördüm. Bakışlarımız temas etti ve birbirimize baktık. nefes aldık Aramızda eşleşen bir ritim.

Ayla'yı birkaç kez yutkunurken gördüm. Tekrar gözlerime bakmadan önce elime baktı.

Bekledim... Ne kadar sürdü bilmiyorum ama bekledim.

Dudakları sonunda ayrıldı ve sesi kulaklarıma melodi gibi geldi.

"... sen... lütfen beni... tutabilir misin?"

Sözler yumuşakça söylendi. Kekeledi ama gözlerini benden hiç ayırmadı.

Kalbim sıçradı ve dans etti. Midem kasıldı ve kalbim boğazımda, başımı salladım.

"Seni tutacağım Melek. Seni ne kadar uzun süre istersen tutacağım. Burunlarımız birbirine değene kadar öne eğilerek, "Artık sana sarılmamı istemersen bile, yine de gitmene izin vermeyeceğim" dedim.

Yanaklarının daha da kızardığını gördüm. Burnunun ucuna bir öpücük kondurup Ayla'nın yanına uzandım.

Ben hareket edemedim, bana doğru döndü ve göğsüme gömüldü. gülümsedim o zaman

Kollarımı kalçalarına doladım, onu daha da kendime çektim. Midesi engel oluyordu ama ben onun etrafından dolaştım. Kucağıma sıkıca sarılınca yanağından öptüm.

Göğsümün içinde iç geçirdi, kollarını belime doladı. Kalbim yükseldi.

İkimiz de sessizdik.

O sessizliği bozduğunda neredeyse uyuyordum.

Sözleri beni şaşırttı. Kahretsin, sesi benim için bir şoktu. Tekrar konuşmasını beklemiyordum. Ama yaptı.

Ve bu sözleri söylemesini hiç beklemiyordum.

Sen benim kurtarıcısın, diye fısıldadı usulca göğsüme.

Kolları kalçalarımın etrafında çelik bir banttı. Ben onun kurtarıcısıydım. Önceden olduğu gibi.

Burnum duygularla karıncalandı. Dayanamayacak kadar çoktu, bu yüzden Ayla'nın neler yaşadığını ancak tahmin edebilirdim.

Sen benim kurtarıcısın, diye fısıldadı tekrar. "Onun değil."

Gözlerim büyüdü, sonunda nereye gittiğini anlamıştım. Sözler masumiyetle doluydu, sesi çok çocuksu, neredeyse korkmuş gibiydi.

"Sen onun değilsin," diye devam etti kırık bir sesle, nefesimi keserek.

Elimi kaldırıp çenesinin altına parmağımı koydum ve kafasını kaldırdım. Bana ağlayarak baktı. Yeşil gözleri cam gibiydi. Bana ilk tanıştığımız zamanı hatırlattı.

"Beni... bırakmayacak mısın?" diye sordu.

Başımı salladım ve alınlarımızı birbirine bastırdım. "HAYIR. Hayır. Hayır. Ayla, seni bırakmayacağım."

"O... seni... benden almayacak mı?" İfadesi çok kırılmıştı. Çok incinmiş ve korkmuş görünüyordu.

Vücudunu benimkine yaklaştırdım. "Hayır Ayla. Seni asla terk etmiyorum. Sana daha önce bir söz verdim. Seni asla bırakmayacağım dedim. Bu sözü tutuyorum. Beni senden ayıramayacak."

Dudaklarımız tüy kadar hafif bir dokunuşla birleşti. "Sen benim meleğimsin."

Ayla gözlerini kapadı ve omuzlarındaki gerginliğin yavaş yavaş yok olduğunu hissettim.

"Ben...şeytanla... birlikteyken...sen benim kurtarıcımdın. sen onun değilsin Sen... onun olamazsın," diye devam etti Ayla, kalbimi daha da kırarak.

"Şşş... Ben onun değilim. Ben seninim, Melek. Sadece senin. Daha önce senindim. şimdi  yleyim Ve ben her zaman senin olacağım. Tıpkı senin benim olduğun gibi," diye kulağına fısıldadım, bu sözleri daha sonra hatırlamasını umarak.

"Tıpkı senin kurtarıcın olduğum gibi. Sen benim güzel meleğimsin."

Göğsüme doğru mırıldandı. Gözleri kapalıydı ve hızla uykuya daldığını biliyordum.

Gülümseyerek kollarımdaki güzelliğe baktım.

Seni bekleyeceğim Melek. Sonsuza kadar. Bu sana yeminim.

10. Bölüm

1 hafta sonra

Arkanı d n, diye emrettim yumuşak bir sesle. Ayla söyleneni yaptı ve bana geri verdi.

"Su çok mu sıcak?" diye sordum, omurgasını sabunlayarak.

"Hayır," diye yanıtladı sessizce.

Cevabına gülümsedim ve onu yıkamaya devam ettim. Bacaklarını ovuşturdum ve sonra onu döndürdüm. Avucuma biraz şampuan sıkarak saçlarına masaj yaptım.

Gözlerini kapattı ve bana doğru eğildi. Gülümsedim ve onu hızla yıkadım. İşte böyle. Hepsi tamam."

Ayla gözlerini açtı ve bana baktı, gözlerinde hiçbir duygu yoktu. "Teşekkür ederim."

Dudaklarını öptüm ve duştan çıkmasına yardım ettim. Havluları ikimize de sardıktan sonra saçlarını kuruttum.

Göğsüme yaslanmadan önce neredeyse rüya gibi bir iç çekti. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Evet." Başını salladı.

"Saçını taramamı ister misin?"

Tekrar başını salladı. "Lütfen."

Yatak odasına girdik ve o yatağa oturdu. Arkasına tırmandım ve saçlarını pürüzsüz ve parlak olana kadar taramaya başladım.

"Bitti," diye mırıldandım, omzunu öperek. "Çok güzel görünüyorsun, Melek."

Dudaklarında küçük bir gülümseme izi gördüm. İlerlememizi görmek başımı döndürdü.

"En güzel." Dudaklarının kenarı hayalet bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ya ben?" dalga geçtim

Yataktan kalkıp karşısında durdum. Ayla ağzı açık bir şekilde bana baktı. Onu zorladığımı biliyordum. Ayla birkaç kelimeden fazla konuşmadı.

Evet. Hayır. Tamam. Lütfen. Teşekkür ederim.

Bazen gerçekten söylemek istediği bir şey olsaydı bir cümle söylerdi. Ama bu nadiren oluyordu.

Konuştuyorsa, sadece benim içindi.

Ayla'nın onunla konuşmaması Maddie'yi çıldırtıyordu.

Ayla çoğunlukla sessiz ve dikkatliydi.

Herhangi bir duygu gösterdiyse, ona geçmişi hatırlatan bir şey yaptığım içindi. Hala piyanoda bir şarkı çalmamıştı.

Ama o odada olmanın ona huzur verdiğini biliyordum. Tıpkı dere gibi. Ne zaman orada olsa, yüzünde her zaman sakin bir ifade vardı.

Gözleri en ufak bir şekilde parlar, o anlarda hissettiği küçük mutluluk kırıntılarını gösterirdi.

Ayla boğazını temizleyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Endişeyle dudaklarını ısırıp ve kucağına baktı.

"Sorun değil," diye hemen düzelttim.

Çenesini tutarak gülümsedim. "İstemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin."

Alnına bir öpücük kondurup geri çekildim. "Gidip üstümü değiştirmem gerekiyor."

"Güzelsin."

Ağzım açık kaldı ve hemen kapattım. Neredeyse nefesim tıkanıyordu ve birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım.

Bunu çok çabuk söylemişti ve şimdi gözlerini benden kaçırıyordu.

Gülümsedim. O çok değerliydi.

Cevap verince gülümsemeden edemedim. "Teşekkür ederim Melek. Yine de bana günahkârca, nefis bir şekilde seksi demene aldırılmazdım. Zaten büyük olan egom için harikalar yaratırdı."

Şaşırmış bir şekilde nefes aldı, gözleri büyüdü. "Bunu da hatırlıyor musun?" diye mırıldandım.

Cevap vermeyince dudaklarını öptüm ve geri çekildim. "Bazı şeyleri halletmem gerekiyor. Uyuyabilirsin, ben döndüğümde piyano odasına gideriz."

Ayla sessizce başını salladı ve dolaba girdim. Giyindikten sonra Ayla'yı yatakta görmek için dışarı çıktım.

Ona son bir bakış attıktan sonra dışarı çıktım.

Spor salonunda Viktor ile tanıştım. "Ayla ilk kez canımın yandığını görünce konuştu," diye başladım.

Viktor şaşkınlıkla bana baktı ve kahkahalara boğulmadan önce sıırıttı. Ah, bu eğlenceli olacak.

"Siktir git," diye homurdandım kum torbasına bir yumruk indirirken. Parmak boğumlarım çıplaktı ve yakında kanayacaklarını biliyordum.

"Üzgünüm, ilgilenmiyorum. Islak amları daha çok seviyorum," Viktor kollarını sıvayarak güldü.

Torbaya daha şiddetli yumruklar indirdim, parmak boğumlarım çoktan şişmişti ve cildim kanıyordu.

"Peki, seni becermemi ne kadar istiyorsun?" diye sordu, yaklaşarak.

"Amlarla ilgilendiğini söylediğini sanıyordum?"

Spiral bıçağını kullanabilir miyim?

"Hayır," diye çıkıştım.

Viktor homurdandı. "İyi."

Yumruğunu engelleyecek zamanım olmadı. Göğüs kafesime acı bir şekilde indi ve inledim. "Ölüm dileğin var," diye bağırdım.

"Bunu sen istedin."

"Bok. Sadece biraz incindiğimi görmesi gerekiyor! Sadece anılarını tetiklemek için.

"Hata, tamam. Bunu daha önce söylemeliydin." Viktor omuz silkti.

Ona ters ters bakıp dizine tekme attım. Aşağı indi. "Seni deli herif!"

Omuz silkme sırası bendeydi. "Ders bir. Her zaman tetikte ol."

Saatlerce savaştık. Ayla'ya hissettirmeye çalışmaktan daha fazlası olduğu ortaya çıktı. Öfkemizle ve kendimize olan nefretimizle savaştık.

Ayla'yı üzen adamlara olan öfkemiz birbirimizden çıktı. Phoenix ve Nikolay çok geçmeden bize katıldı.

"Nefes alamıyorum. Galiba bir şey kırdım, diye hırıldadı Viktor.

"Amcık," Phoenix acısıyla nefes aldı.

Nikolay, Phoenix'e "Hepimizden önce battın," diye hatırlattı.

Kafamı salladım ve topallayarak spor salonundan çıktım. Meleğime gitme vaktim gelmişti.

Kapıyı açtığımda Ayla'yı yatakta oturmuş boş boş duvara bakarken gördüm. Gözleri benimkilere doğru kaydı. Gölgede saklandım.

"Seni piyano odasında bekleyeceğim."

Hiç bakmadan odadan çıktım ve yan odaya geçtim. Koltuğuma yerleşerek onu bekledim.

Kapı açıldı ve bir nefes sesi duydum. "Alessio," diye soludu.

Sesiyle gözlerimi kapattım. Adımın dudaklarından çıkan sesi cennet gibiydi. Uzun zamandır bunu bekliyordum. Adımı söylemesi için.

Gözlerimi tekrar açtığımda Ayla'nın bana doğru geldiğini gördüm. Bacaklarımın arasına diz çöktü. "Ne oldu?"

Sesi yumuşaktı. Ama beni etkileyen gözleriydi. Bana acı çekiyormuş gibi baktı.

Yaralısın, diye fısıldadı, kanlı ellerime bakarak.

Acımı hissediyordu .

Ayla yüzüme baktı ve oradaki morlukları görünce yüzünü buruşturdu. "Antartman yapıyordum. Mühim değil."

"Ama sen incindin," dedi Ayla, ellerimi ellerinin arasına alarak. Odaya bakmadan önce gergin bir şekilde dudaklarını ısırды.

Ne aradığını biliyordum.

"İlk yardım kutusu odamızda. Dolaptaki ilk çekmece," diye mırıldandım. Ayla bir an bana baktı. Başını sallamadan önce gözlerinde tanıdık bir ifade belirdi.

Kalktı ve odadan çıktı.

Bir iç çekişle gözlerimi kapattım. Onunla çok gurur duyuyordum.

Geri döndüğünde gözlerimi açtım ve tekrar bacaklarımın arasına diz çökmüş olduğunu gördüm. Ayla ilk yardım çantasını karıştırdı, ben de antiseptik mendil ve bandajları seçmesine yardım ettim.

Kaşlarını çatmış bir süre ellerime baktı. Bakışları tekrar ellerime geçmeden önce benimkine gitti.

Sonra Ayla yavaşça parmak boğumlarımı temizledi. Nazikçe ve özenle. Kanı temizledi ve yırtık tenime hafifçe üfledi.

Gözlerimi ondan alamıyordum. O da bu bağı hissediyor muydu? Bu anın onun için bir anlamı var mıydı?

İşi bitince sargıları ellerime sardı.

"Teşekkür ederim Melek."

Kafası karışmış bir şekilde sargılı ellerime bakarken sessizce başını salladı.

"Bu tanıdık geliyor mu?" Sonunda sordum.

Ayla bana sertçe başını salladı. "Bunu daha önce yaptın. Aynı odada. Ve tıpkı bugün olduğu gibi, benim için canın yanıyordu.

Parmakları bandajlı eklemlerimi okşadı. "Sen beni unutmuş olabilirsin ama ben seni hala hatırlıyorum. Hala bizi hatırlıyorum. Her gece benim için piyano çalardın. Kucağımda otururken okurdun. Çalışırken saçlarınla oynardım. Bazen dereye giderdik. Suda oynardın. Her zaman düşüp incinmeden korkmuştum," diye açıkladım, sesim duygudan pürüzlüydü.

Bana biraz daha yaklaştı ve başını dizime koydu.

"En sevdiğin çiçek beyaz şakayık. Ama sen de pembe olanı seviyorsun. Okumayı seviyorsun. Nasıl dans edileceğini bilmiyorsun. ben de bilmiyorum Ama birlikte dans ettik. Saçlarını açık seviyorum, bu yüzden benim için her zaman açık bırakıyorsun. En sevdiğiniz yemek makarnadır. Çikolatayı seviyorsunuz, özellikle beyaz çikolatayı. Bitter çikolatadan nefret ediyorsun - senin için çok acı. Sabah giderken seni uyandırmasam kızardın. Bana günaydın öpücüğü vermezsen kızardım."

Ayla yanağını okşadığımda gözlerini kapattı. "Senin barışın olduğumu söyledin. Çapanız ve kurtarıcınız. Sen benim meleğimsin. Biz biriz. Sadece hatırlamana ihtiyacım var."

Ayla sessiz kaldı ama yüzündeki sakin ifadeyi görebiliyordum. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından konuştum.

"Benim için çal, Angel."

Ayla oturdu ve bana baktı. Gözlerimiz temas ediyor. Yeşilden maviye.

Teslim olmuş bir şekilde iç çekti. Hatırlamasının daha zor olduğunu biliyordum. "Bir şans ver."

Kalktı ve piyanoya gitti. Ayla banka oturunca ayağa kalkıp yanına gittim. Arkasında durarak elimi yuvarlak karnının üzerine koydum.

Avucuma sert bir tekme değdiğinde gülümsedim. "Küçük dövüşçü alıngan. O da sana tezahürat yapıyor."

Ayla parmaklarını klavyeye koydu, ben de bekledim. Bir tuşa bastı. Bir nota çalındı. Ve sonra başka bir anahtar.

İki not ve durdu. Omzu yenilgiyle düştü.

Yüzündeki mahzun ifadeye daha fazla dayanamadığımda öne doğru eğildim. "Sorun değil, Melek. Tüm zamanımız var. Hazır olduğunuzda deneyebilirsiniz. Seni zorlamayacağım.

Ayla sessiz kaldı ve dudaklarımı kulağına götürmeden önce yanağını öptüm.

Ve sonra uzun zamandır söylemek için çaresiz kaldığım tek şeyi fısıldadım.

Kasıldı ve ellerinin titrediğini gördüm.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Yanağında tek bir gözyaşı izi gördüğümde onu öptüm ve kelimeleri tekrar fısıldadım.

"Seni seviyorum meleğim."

Bölüm 11

Sözcükler dudaklarımdan zahmetsizce döküldü. Bunları hiç pişmanlık duymadan, karşımdaki kadına hayranlıkla söyledim.

Bir yıl önce, bu sözlerin mümkün olduğuna inanamazdım. Ama şimdi, onları söylemezsem boğulacakmışım gibi geliyordu.

Göğsüm hafifledi ve sonunda nefes alabildim. Ayla benden alındığından beri ona bu sözleri söylemediğime pişman oldum.

Belki de onları daha önce hiç fark etmediğim içindi. Birini sevmeyi hiç düşünmedim. Kahretsin, birini sevebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ayla benden koparıldığı an hatamı anladım.

O her şeydi ve daha fazlasıydı. Ona hayatımızın geri kalanında değer verecektim.

Elim Ayla'nın yanağında kaldı. Bir gözyaşı daha düştü ve parmağımın ucuyla damlayı takip ettim. Nefesinin değiştiğini ve yanaklarının güzelce kızardığını gördüm.

Ayla gözlerini sıkıca kapattı ve derin bir nefes aldı. Tepkisini bekledim. Bir şey söylemesini bekledim - herhangi bir şey.

Cevap vermeyince yanağını öptüm ve geriye yaslanarak ona yer verdim. Ne kadar uzun sürerse sürsün onu beklerdim.

Ayla tekrar gözlerini açtı ve piyanoya baktı. Parmaklarını klavyeye dayayarak piyano tuşlarını nazikçe okşadı. Düşüncelerinde kaybolmuş görünüyordu. Kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

Dudaklarından hüsrana uğramış bir ses kaçtı ve alnında ve boynunda ter damlacıklarının oluşmaya başladığını gördüm. Elleri yumruk şeklinde sıkıldığında, kalbim battı.

Kollarımı beline dolayıp onu kaldırdım. Bankta onun yerini aldıktan sonra Ayla'yı kucağıma aldım. Bir an dondu. Yavaşça bana yerleşmeden önce sertçe yutkunduğunu gördüm. Göğsüme gömüldü ve neredeyse rüya gibi iç çekti.

"Hatırlamak istiyorsun, değil mi?" diye sordum ellerini ellerimin arasına alarak. Ayla başını salladı, yüzünü göğsüme sakladı.

İç çektim, parmaklarımızı birbirine dolayarak. "Senin de hatırlamanı istiyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Sessizlik üzerimize çöktü ve ilk defa aramızdaki sessizlik hoşuma gitmedi. Onun sesini istiyordum.

Ayla ellerini ellerimin arasından çekip tekrar piyanonun üzerine koydu. Parmakları piyano tuşlarına değdiğinde keskin bir nefes aldım.

Nefes almak için savaşıırken ciğerlerim birbirine baskı yapıyormuş gibi hissediyordum.

Ayla tuşlara bastı ve odayı birkaç nota doldurdu. Gözlerini kapattığında kalbim tekledi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Meleğim hıçkırarak hıçkıra hıçkıra ağladı ve yüzünü tekrar göğsüme bastırdı. Sesi sadece bir fısıltıydı. "Yapamam..."

Başını kaldırıp onu hafifçe öptüm. "Beni içeri al, Angel. Sadece dışarıda güzel bir dünya olduğunu sana kanıtlamam için bana bir şans ver. Seni hak ettiğin şekilde sevmeme izin ver," diye yalvardım dolgun dudaklarına.

Ayla ellerini kaldırdığında donup kaldım. Elleri bir an yanaklarımda gezindi. Sonunda yanaklarıma dokunmadan önce yüzündeki belirsizliğin parıltısını yakaladım. Gözleri kapalıydı ama parmakları kaba sakalımın üzerinde geziniyordu.

Ayla acıyla iç çekerken düşüncesizce yanağımı okşadı. "Hatırlamıyorum. Deniyorum ama yapamıyorum."

Başını omzuma koydu, eli hala bana dokunuyordu. "Başım... denediğimde ağrıyor."

Ayla diğer elini göğsüme getirdi. "Ve burası da acıyor. Hatırlamak istemiyorum... çünkü canımı yakıyor."

Nefesimi tuttuğumu göğsüm yanmaya başlayana kadar fark etmemiştim. Sakin olmaktan başka bir şey hissetmeme rağmen kendimi rahatlamaya zorladım.

Nefes almak için savaşıırken keder, acı, pişmanlık ve aşk karışımı beni boğdu. Çok fazla keder. Kaybettiğimiz her şey için. Ve aşk - bu kadın için.

Elini sıkıca göğsüme, çılgınca atan kalbimin tam üzerine tuttum. "Ben de acı çekiyorum, Angel," dedim sessizce. "Seni ne zaman acı çekerken görsem içim acıyor."

Eli yanağımda durdu. "Ben... senin... incinmeni istemiyorum. Bundan hoşlanmadım.

Onu daha sıkı tuttum, hüzün göğsümde o kadar yoğundu ki zar zor nefes alabiliyordum. Sözleri ve sesindeki hüzün kalbimi sızlattı.

Bu kadın. Başımı salladım. Yaralıydı ve acı çekiyordu ama yine de benim için endişeleniyordu.

"Alessio," diye mırıldandı. Adımı duyunca ciğerlerim sıkıştı.

"Adımı senin ağzından duymayı ne kadar sevdiğimi biliyor musun?" Ona söyledim. Ayla'nın adımı söylemesinden asla bıkmazdım.

Boynuma doğru mırıldandı. "Adını hatırlıyorum. Ve senin gözlerin."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Aslında beni hatırladı. "Adımı bir daha söyle," diye yalvardım usulca.

Alessio, diye fısıldadı. Gülümsemediğini görmeden hissetmişim. Gülümsemem genişledi, göğsüm nihayet hafifledi. Alnına bir öpücük kondurup, kollarımda Ayla ile ayağa kalktım.

Bizi odamıza taşıırken kollarını boynuma doladı ve beni tuttu. Ayla'yı yatağa yatıracağım sırada kapı çaldı.

"İçeri gel," diye seslendim, kim olduğunu zaten biliyordum. Ayla yatağa oturdu ve omzumun üzerinden baktı. Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve yüzü yumuşadı.

Ah, işte benim kızım, dedi Lena yatağın yanında durarak. Beni itti ve Ayla'nın yanına oturdu.

Lena komodinin üzerine küçük bir kase ılık hindistancevizi yağı koydu. "Masajınız için hazır mısınız?" göz kırparak sordu.

Ayla heyecanla başını salladı. Bana baktı, dudaklarında güzel bir gülümseme vardı. Yanakları heyecandan hafifçe kızarmıştı. O... mutlu görünüyordu. Biraz utangaç ama huzurlu.

Yastığı düzeltip Ayla'nın arkasına yaslanmasına yardım eden Lena, "Al," dedi. Ayla elbisesini yuvarlak göbeği ortaya çıkana kadar yukarı çekti. Elleri tümseğe gitti ve hafifçe okşadı.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Yastığın üzerine yayılmış siyah saçları, pembe yanakları ve parıldayan yeşil gözleri ile bir Meleği andırıyordu. Parlıyordu.

Lena, "Maddie'ye hamileyken göbeğimin ovuşturulmasına bayılırdım," dedi, sesi beni düşüncelerimden ayırdı. Eline biraz yağ alıp Ayla'nın karnına götürdü.

Lena bunu birkaç gecedir yapıyordu. Ve bu Ayla'nın heyecanla beklediği bir şeydi. Lena ve onun yeniden nasıl bağ kurduğunu görebiliyordum.

Lena yuvarlaklığın üzerine ılık hindistancevizi yağını sürerken Ayla'nın karnına bakmasını izledim. Tümseğin Lena'nın dokunuşu altında hareket ettiğini gördüm.

"Ah, orada dans ediyor," diye güldü Lena. "Ne kadar mutlu bir bebek."

Lena, Ayla'nın karnına nazıkçe masaj yapmaya devam etti. "Güzel bir hamile göbeğin var. Ama derinin nasıl gergin olduğunu görüyor musun?"

Ayla başını salladı ve Lena'nın devam etmesini bekledi. "Hindistan cevizi yağı sıkı karnınızı yumuşatır. Bu sayede kendinizi çok rahatsız hissetmezsiniz. Ve kaşıntılı cildi de yatıştırır.

Ayla tekrar başını salladı. Aniden gergin görünerek dudaklarını ısırды. Hızla Lena'ya dönmeden önce gözleri benimkilerle buluştu. "İyi hissettiriyor," diye fısıldadı.

Lena duraksadı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Ayla onunla ilk kez konuşuyordu. Durduğum yerden gözlerinde yaşların biriktiğini gördüm ve Ayla'nın karnına baktı.

"Memnun oldum," diye yanıtladı Lena, sesi biraz boğuktu. Birkaç adım geri giderek onlara mahremiyet verdim. Bu onların anıydı.

Lena düşüncesizce konuştu. Ve Ayla, dikkatle dinledi, her kelimeyi ezberledi.

Lena, karnına ve Ayla'nın sırtına masaj yaptıktan sonra yorganı üzerine çekti.

Ayla neredeyse uyuyordu. Gözleri sarkıyordu, nefesi akşam dışarı çıkıyordu. Dudaklarında hâlâ küçük, memnun bir gülümseme vardı.

Lena gelip önümde durdu. Yanaklarımı okşadı. "Yaptığın şeyi yapmaya devam et. O... benimle çok uzun zaman sonra konuştu. Ve biliyorum, sen onu geri getirmek için mücadele etmeseydin, o asla o adımı atmazdı. hepsi sensin."

Sözleriyle göğsüm sıkıştı. Gözlerim Ayla'nın uyuyan bedenine kaydı ve neredeyse kalbimin teklediğini hissedebiliyordum.

"Cehennemden geçti. Ama ona çok fazla sevgi verirsin, verebildiğin kadar sevgi verirsin ki bu onun acısını ve ıstırabını silebilir. Onu sevmekten vazgeçme," diye fısıldadı Lena ayrılmadan önce.

Kapıyı kapattı ve beni kulaklarımda çınlayan sözleriyle baş başa bıraktı.

Cehennemden geçti.

Hatırlatmayla gözlerimi yumdum.

Benim güzel meleğim.

Elimi saçlarıma daldırdım. Onun acı ve ıstırabının sebebi bendim. Onu korusaydım, bunlar olmayacaktı. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Gözlerimi açtığımda Ayla'nın mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Yumruğunu tutuyordu ve boğazım düğümlenmişti.

Ayla hamileliği boyunca sevilmeli, değer verilmeli ve şımartılmalıydı. Ona bir kraliçe gibi davranılmalı, elden ele beklenmeliydi.

Ama bunun yerine, cehennemi yaşamak zorunda kaldı. Onu kırdı.

Gözyaşlarımla savaşıarak yatağa doğru bir adım attım. Keşke geçmişten yeniden yazabilseydim.

Onu sevmekten vazgeçme.

Asla. Onu sevmekten asla vazgeçemezdim. İmkansızdı. O benim tenimin altındaydı, kalbimin derinliklerine kazınmıştı. Ayla duvarlarımı yıkmıştı ve orada kalacaktı.

Babam haklıydı. O olmadan eksiktim.

Ayla uyuşturucu gibiydi. En bağımlılık yapan tür.

Yatağın önünde durup Ayla'nın saçlarını okşadım. Uykulu bir şekilde inledi ve uyanmadı. Gülümseyerek yatağa çıktım ve onu kollarıma aldım.

Ayla kucağıma oturdu ve kolunu belime doladı. Yüzünü göğsüme bastırdı ve uykulu bir şekilde içini çekti.

Ayla bir keresinde ateş olduğunu söylemişti. Kabul etmek zorundaydım. O ateşti. İkimiz de yanıyorduk ama artık çok geçti. Aşkımızı durduramadık - yok edilemezdi.

Bölüm 12

Ayla

Oynamak ister misin?

Parmaklarımı tuşlarda gezdirdim ama hiç basmadım. Gözlerimi tekrar açarak doğrudan Alessio'ya baktım. Bana dikkatle bakıyor, bekliyordu.

Bakışlarımız hala birbirine bağlıyken, parmaklarımın hareket etmesine izin verdim. Usulca. Nazikçe. Ve tatlı bir melodi geldi. Müzik yavaş, yumuşak bir dalga gibi etrafımızı sardı ve gülümsedim.

İstersen piyano çalmaya devam edebilirsin.

Benim için çal, Angel.

Çaldığını duymak istiyorum.

Sıçrayarak uyandım, gözlerim kocaman açıldı.

Oynamak ister misin?

Sözleri kulaklarımda yankılandı.

Benim için çal, Angel.

Alessio'ya baktım ve onun da uyandığını gördüm. Şaşkınlıkla bana bakarak hızla ayağa kalktı.

"Melek?"

Benim için çal, Angel.

Göğsümü ovuşturarak oradaki gerginlikten kurtulmaya çalıştım.

İstersen piyano çalmaya devam edebilirsin.

Gözlerim kapıya kaydı, nefesim eskisinden daha hızlı dışarı çıkıyordu.

"Ayla ne oldu?" Alessio sordu.

Benim için çal, Angel.

Parmaklarım kaşınıyordu. Dürtü şiddetli ve yoğun. Vücudum oynama ihtiyacıyla uğulduyordu. Duyguyu anlamadım.

Ama oynamazsam boğulacak gibiydim.

Alessio'nun sesi kulaklarımda çınlamaya devam etti.

Bütün anılar birer şimşek gibi gözlerimin arkasından geliyordu.

Benim için çal, Angel.

Ciğerlerim sıkışırken nefes almaya çalıştım. Hiç düşünmeden yataktan kalktım. Midemde keskin bir ağrı hissettim ama aldırış etmedim.

Alessio'nun adımı söylediğini duydum... Onu da görmezden geldim. Yatak odasından koşarak çıktım, ayaklarım beni piyano odasına götürdü. Kapıyı açıp içeri girdim.

Işıkları açtım ve oda anında aydınlandı. Alessio'yu arkamda hissettim ve gerilen omuzlarım gevsemeye başladı.

Derin bir nefes alarak içeriye doğru ilerledim ve piyanonun önünde durdum.

"Melek," diye fısıldadı Alessio. Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum.

Oynamak ister misin?

Evet. Evet. Evet. oynamak istedim Kalbimde ateşli bir çaresizlik vardı. Duygudan yıkılıp ağlamak istedim. Çok fazlaydı. Çok fazla hissettim.

Benim için çal, Angel.

İstedim. Alessio için oynamak istiyordum.

Ama nasıl olduğunu bilmiyordum.

Şakağımda hafif bir ağrı hissederek gözlerimi kapattım.

Benim için çal, Angel.

Gözlerimi kapatmadan banka oturdum.

Parmaklarım piyanoya değdiği anda kayboldum. Beni ele geçiren bu duyguda kayboldum.

Artık kendime ait değildim. Aklım çok günler öncesine gitti.

Parmaklarım piyanonun üzerinde gezindi. düşünmedim Sadece olmasına izin verdim.

Usluca. Nazikçe. Oynadım.

Piyanodan notalar dökülmeye devam etti ve tatlı bir melodi duyuldu. Müzik tatlı, yumuşak bir dalga gibi üzerimden geçti.

Gözlerimi açtım ve Alessio'nun mavi gözleriyle doğrudan temas kurdum. Kanepede oturuyordu, ifadesi şaşkınlıkla doluydu.

Başka bir şeye dönüştüğünü gördüm. Ne olduğunu anlamadım ama yüzü yumuşadı ve dudaklarında bir gülümseme oynadı.

Yumruklarını dudaklarına götürdü. Ellerinin titrediğini fark ettim.

Dudaklarım hareket etti... Gülümsüyordum .

Etrafımızda çalan melodiyle Alessio'ya baktım.

Birbirimize baktık.

Maviden yeşile.

Sonunda nefes alabildiğimi hissettim.

O an her şeyi unuttum. Her acı. Her acı. Her kötü hatıra.

Sadece bu an vardı.

Ben piyano çalıyorum. Alessio beni izliyor.

Huzur hissettim.

Alessio ayağa kalkana kadar şarkının bittiğini ve çalmayı bıraktığını fark etmemiştim. Şaşkınlığımdan sıyrılarak yanımda hareket etmesini izledim.

Alessio yanıma diz çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Hatırlıyor musun Melek?"

Sorusuyla kalbim sıkıştı. Başımı sallayarak çaresizlik içinde gözlerimi kapattım.

"Sadece piyano çaldığımı hatırlıyorum. Şarkıyı veya nasıl çaldığımı bile hatırlamıyorum. Bu... sadece... oldu," dedim sessizce.

"Gözlerini aç Ayla."

Talebi üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sorun değil. Acele etmeyin. Seni bekleyeceğim," diye teselli etti.

Yanaklarımı avuçladı. "Çaldığını duymak, şimdiye kadarki en güzel şeydi. Sonunda nefes alabildiğimi hissediyorum, Angel.

O benimle aynıydı. Gözlerim sızladığında gözlerimi kısıtım. Alessio beni kollarına aldı ve odadan çıkardı.

Yatakta, göğsünün derinliklerine gömüldüm. Dudakları alnıma hafifçe dokundu.

Bu şekilde uykuya daldık. Birbirimizin kollarında.

Ve hiçbir şey acıtmadı.

"Biliyor musun, şu an çok kıskanç hissediyorum. Alessio ile konuştun ve hatta birkaç gün önce annemle konuştun. Bu nasıl adil?"

Koyu saçlı kadın kollarını benimkilere sardı. Adı Maddie'ydi. Alessio olmasa da her zaman benimleydi. Beni evin her yerine götürdü. Maddie de çok konuştu.

"Yine de benimle konuşmayacaksın," diye mırıldandı.

Onun acı dolu ifadesi karşısında göğsüm sıkıştı. "Neden benimle konuşmuyorsun? Bana kızgın mısın?"

Hızla başımı salladım. Güçlkle yutkunarak gözlerine baktım. Tanıdık geliyordu ama onu hatırlayamadım.

Hiçbir şey söylemediğimde içini çekti ve bana üzgün bir şekilde gülümsedi. Yüzündeki hüznü gülümseme hoşuma gitmemişti. O hoş ve tatlıydı. Tıpkı Alessio ve Lena gibi.

Maddie tekrar yürümeye başladı ama ben yürümedim. Arkasını döndü ve benimle yüz yüze geldi. "Sorun nedir?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Gözlerimi tekrar açarak ona baktım. "Ben... seni hatırlamıyorum."

Ağzı açık kaldı. O gülmeye başlamadan önce sessizce birbirimize baktık.

Neden güldüğünü anlamadım. Gözünden akan yaşları sildi ve beni kollarının arasına aldı.

"Ayla az önce beni en mutlu kadın yaptın" dedi boynuma.

Ona geri sarıldım.

Kahkahası kesildi ve burnunu çekme sesini duydum. Boynumda bir ıslaklık hissettiğimde kalbim tekledi. Ağlıyor muydu?

Geri çekilmeye gittim ama kolları sıkılaştı. "Özür dilerim Ayla. Ben çok üzgünüm. Keşke bilseydim, diye ağladı.

Ne hakkında konuşuyordu?

Maddie ağlamaya devam etti. "Canım acıyor Ayla. Çok acıtıyor. Bazen nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Onu kaybettim. Onu kaybettim. Onu asla tutmayacağım.

Kafam karıştı, ona sadece sarıldım. Ne olduğunu anlamadım. Nasıl yardım edeceğimi bilemedim, bu yüzden onu tuttum. Canım yandığında Alessio'nun beni tuttuğu gibi.

Umarım Maddie için yeterli olmuştur.

Maddie sonunda sakinleştiğinde geri çekildi. Bana tatlı bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Buna ihtiyacım vardı."

Elimi kaldırıp gözyaşlarını sildim. "Tamam," diye yanıtladım.

Maddie'nin dudakları titredi ve gözlerini kıstı. "Lanet olsun Ayla. Beni bir daha ağlatma."

"Ağlamandan... hoşlanmıyorum."

"Sen gerçekten bir Meleksin." O güldü.

Başımı salladım. "Alessio bana Melek diyor."

Maddie gözlerini devirdi. "Evet, çünkü özünde çok romantik."

Bana tek kaşını kaldırdı. "Sana bir sır vereceğim."

"Tamam," dedim beni kendine doğru çekerken.

"Ben olmasaydım, o sert mafya adamı ve Meleği asla bir Mafya olmayacaktı. Diyelim ki geminin kaptanı benim."

Maddie göz kırptı ve gülümsedi. Gülümsediğinde gerçekten çok güzeldi.

"Anlamıyorum," dedim sonunda.

"Anlamak zorunda değilsin. Sadece şunu bil ki bu gemi benim gözetimim altında asla batmayacak," diye yanıtladı Maddie.

Merdivenlerden aşağı indik ama aşağıda kimin durduğunu görünce adımlarım dondu. Maddie de yanımda durdu.

"Ayla seni yeniden görmek ne güzel."

Sarı saçlı kadın bana gülümsedi ama hoş görünmüyordu. Daha önce Alessio ile olan aynı kadındı.

İçimde ani bir duygu dalgalanması hissettim.

Ondan hoşlanmadım.

Maddie yanımda, "Nina," diye homurdandı.

İsim çok tanıdık geliyordu. Onu daha önce tanıyormuş gibi hissettim. Ama hatırlayamadım.

bu sefer bir şey söylemeyeceğim ."

"Lütfen yapma. Kimse senin saçmalıklarını duymak istemiyor, diye çıkıştı Maddie.

Nina gözlerini devirdi ve merdivenlerden yukarı çıktı. Gözlerini üzerimde tuttu ve bana attığı soğuk bakışla neredeyse ürperdim.

"Alessio'nun neden hâlâ seninle ilgilendiğini anlamıyorum," diye mırıldandı yanımdan geçerken.

sen çok... katısin

Alessio'nun ilgisini uzun süre elinde tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun?

Ben daha çok ona benziyorum. Her zaman uyumlu olduk.

Anılar üzerime çökerken dudaklarım aralandı.

"Seni hatırlıyorum." dedim arkamı dönüp. Nina durdu ve bana baktı.

"Gerçekten mi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Anıları anlamadım ama oradaydılar. Oradaydı.

Alnımı ovuşturarak küçük ağrıdan kurtulmaya çalıştım.

"Senden hoşlanmıyorum," diye fısıldadım.

Nina'nın gülümsediğini gördüm. Ama çabuk gitti.

"Biliyorum," dedi uzaklaşmadan önce.

Maddie yanımda ofladı ve beni merdivenlerden aşağı çekmeye başladı. "Yemin ederim bir gün onu tekmeleyeceğim."

Maddie adımlarında durduğunda, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken hâlâ düşüncelerimde kaybolmuştum.

Durdum ve Alessio'nun kapıdan geldiğini görmek için yukarı baktım. Beni görünce hızla yanıma geldi.

Alessio dudaklarını aklına bastırdı ve sonra, "Dereye gitmek ister misin?" dedi.

Sadece başımı salladım, kucağında ve güzel mavi gözlerinde kaybolmuştum.

Nina'yı çabuk unuttum. Sadece Alessio'yu gördüm.

Maddie'ye başını salladı ve beni çekti. Maddie'ye el salladım ve Alessio'nun peşinden gittim.

Evden çıkıp ağaçlara doğru yürüdük. Dereye doğru yol alırken elim onun çok daha büyük olanında sımsıkı tutulmuştu.

Ağaçlar açılmaya başladı ve akan suyun sesini duyabiliyordum. Kalbim daha hızlı atıyordu ve başım dönüyordu.

Çiçeklerle çevrili açıklığın ortasında durduk.

Alessio önümde diz çöktü ve sandaletlerimi çıkardı. "Burada yalınayak olmayı seviyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım o ayağa kalktığı anda.

Geri çekildi ve akan suya doğru yürüdü. Bunu hatırladım.

Gözlerimi kapatarak anıların zihnimi ele geçirmesine izin verdim. Kalbim hafifledi ve temiz havayı içime çektim.

Suya yaklaştığımda gözlerim açıldı. Alessio'ya baktım. Bana bakarken kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Bakışlarım tekrar suya kaydı. Öne doğru bir adım attım, ayaklarım soğuk, akan suyla temas etti. Bileğimin derinliklerine doğru yürürken ürperdim.

Ayaklarımda akan suyu hissettim ve gözlerimi kapatıp bu yeni duygunun üzerimi kaplamasına izin verdim.

incinmedim

Güzel hissettirdi... Memnun hissettim.

Belimde bir kol hissettiğimde sırtımı Alessio'nun göğsüne yasladım.

"Bu dansı yapabilir miyim, Angel?"

Gözlerim birden açıldı.

Bu dansı yapabilir miyim, Angel?

Bunu daha önce yapmıştık. Kollarında döndüm ve Alessio bizi odadan çıkardı. Gözlerine bakarken ayaklarım çimlere saplandı.

"Dans etmeyi bilmiyorum," diye mırıldandım, bakışlarında tamamen kaybolmuştum.

Alessio kıkırdadı. "Hiçbirini yapmam."

Ellerimi omuzlarına getirdi ve belime sardı.

Ve sonra taşındık. Sahada süzüldük ve her adımda göğsüm daha dolgun geliyordu.

Midem döndü ve büküldü. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Göz temasını bir kez bile bozmadık.

Birbirimizin içinde kaybolmuştuk.

Alessio beni daha da yakınına topladı, kollarını sıkıca bana doladı.
O an hissettiğim tek şey huzurdu. Korunduğumu hissettim. Güvenli.
O benim can damarımdı.
Ve biliyordum ki, kurtarıcım yanımda olduğu sürece güvendedim.

Bölüm 13

Yatakta oturmuş Alessio'mu bekliyordum. Elim yuvarlak karnımdaydı, bebeğin hareket ettiğini hissediyordum.

Kapı açıldı ve Alessio banyodan çıktı. Saçlarını kuruturken havlusu omuzlarındaydı. Göğsü çıplaktı; sadece siyah eşofman giymişti.

Alessio gözlerimi yakaladı ve gülümsedi. "Neden gidip beni piyano odasında beklemiyorsun?"

Başımı salladım ve kalktım. Odadan çıkarken Alessio dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Piyano odasının önünde durdum.

Derin bir nefes alarak içeri girdim. İlk gördüğüm şey piyanoydu. Heyecanlı hissedem bedenim karşılık olarak uğuldu.

Birkaç gün önce oynamaya başladığımdan beri, Alessio ve ben bir gece bile kaçırmadık.

Oynamak bana huzur veriyordu ve Alessio'nun bakışlarının sıcaklığının tadını çıkarmak istiyordum.

Odaya doğru ilerleyerek Alessio'nun kanepesinin yanında durdum. Alessio'yu beklerken dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçtı.

Aşağıya inerken gözüme başka bir şey takıldı.

Bakışlarım Alessio'nun yanındaki kanepeye kaydı ve ona doğru bir adım attım. Nefesim boğazımda dondu.

Bir adım daha atıp koltuğun tam önünde durdum.

Buradaki sahne çok tanıdık geliyordu.
Gözlerim şoka rağmen önümdeki manzaraya olan odağını kaybetmedi.
Koltuğun üzerinde tek bir beyaz çiçek yatıyordu.
Çok yumuşak ve narin görünüyordu. Uzanıp çiçeği elime alıp göğsüme getirdim.
haklıydım Yumuşak ve narindi. Yapraklar açıktı ve kesinlikle güzel görünüyordu.
Alessio bu çiçeği benim için mi bıraktı?
Gülümsemeden edemedim. Elbette yapardı.
O çok tatlıydı.
Çiçeği hızla atan kalbime yaklaştırdım ve gözlerimi kapattım.
Midem ters döndü ve kalbim dans ediyormuş gibi hissettim.
Şakayıkları sevdiğini rahatlıkla varsayabilirim.
Alessio'nun sesiyle gözlerim irileşti ve ona döndüm. Kapıya yaslanmış, meraklı ama hayranlık dolu gözlerle bana bakıyordu.
Başını yana eğmişti ve ağzının köşesi yarım bir gülümsemeyle gerilmişti.
Yanaklarım yandı ve aşağı baktım. "Seviyorum," diye yanıtladım yumuşak bir sesle. "Gerçekten çok güzel."
Alessio yaklaştı ve önümde durdu. Bakışlarımızın buluşması için çenemi yukarı kaldırdı. Kalbi sıcaklıkla doluydu. Gözleri dudaklarıma kaydı ve onları gergin bir şekilde yaladım.
Göğüslerimiz birbirine değene kadar daha da yaklaştı. Derin bir nefes alıp hareket etmesini bekledim.
"Seni öpeceğim," diye mırıldandı, bakışları tekrar dudaklarıma kaydı.
"Tamam," diye fısıldadım.
Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, kafatasımdan bir acı çakması geçti. Parmaklarımı çiçeğin etrafında sıkılaştırırken irkildim.
Anılar ardı ardına kapalı gözlerimin arkasında parladı.
Onları durduramadım. Hiç ara vermeden gelmeye devam ettiler. Bu kadar. Aynı anda çok fazla. Kafam patlayacak gibiydi.
Her anı düşüncelerime girerken kalbim hızla atıyordu.
İçimi bir acı dalgası daha sardı. Sakatlayıcıydı ve ellerimi başıma götürerek çiçeği düşürdüm.
Parmaklarımı kafamın içine soktum, dünya etrafımda dönüyordu.
Hayır, hayır, hayır, hayır.
Durmak!
Acıttı. Çok acıttı.
"Ayla!" Adımı haykıran bir ses duydum.
Alessio. Beni arıyordu.

Cevap vermeye çalıştım ama dilim ağırlaştı. Dudaklarım aralandı ama onun yerine ağzımdan yaralı bir çığlık çıktı.

Boğazım düğümlendi ve bir sonraki nefesim için savaşımaya çalışarak öfkeyle boynumu ovuşturdum.

Dizlerimin bağı çözüldü ama bir kol beni yakaladı. Ayla! Kahretsin."

Unutulmaya yüz tutarken başım zonkluyordu.

Bu. Bu yüzden hatırlamak istemiyordum.

Acı. Kalbim zorla açılıp kapanıyormuş gibi hissettim. Kanıyordum. İçeriden kesilerek açılıyordum.

Acıyı asla unutmazdım. Unutmak istedim; Uyuşmak istedim.

Ama artık çok geçti.

Hatırlamıştım ve şimdi o anılarla yaşamak zorundaydım.

Bölüm 14

Gözlerim yavaşça açılırken başım ağrıyordu. ağır hissettim Gözlerimi kırıştırarak ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Tavana odaklandım, kafam biraz bulanıktı.

"Ayla?"

Adımı duyunca başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Gözlerim blues ile temas etti.

Alessio!

Kalbim tekledi ve boğuk bir çığlık attım. Her şeyi hatırladım. Her an. Söylediği her kelime. Ve sonrasındaki her şey.

Alberto.

Gözlerim büyüdü ve hızla yerime oturdum. Ondaki kaçış yoktu.

Alessio, "Şşşt... Buradayım, Angel," diye teselli etti. Gülümsemeye çalışırken ellerimi tuttu. Endişeli görünüyordu ve gözlerindeki korkuyu gördüm.

gözyaşlarımı durduramadım. Alessio beni buldu. O buradaydı. O gerçekten buradaydı.

O beni kurtardı...

Güvendeydim.

Beni cehennemden uzaklaştırdı.

Kalbim yerinden fırladı ve hızla kucağına atıldım. "Alessio," diye hıçkırarak kollarımı ona doladım.

Yüzümü boynuna gömerek ağladım. Alessio'ya inanmıştım. Ona güvenmiştim.

Bir kere olsun umudumu hiç kaybetmediğim için mutluydum.

Ne olursa olsun benim için geleceğini biliyordum.

Kalbim hızlandı ve ona daha sıkı sarıldım. Asla bırakmak istemedim.

Asla bırakmazdım. Ben onun olduğum kadar o da benimdi. Gözlerimizin buluştuğu gün kaderimiz belirlenmişti.

"Anladım seni Melek."

Şu kelimeler. Onun sesi. Kalbimde eskisi gibi aynı etkiyi yaptı. Onun sesi tam da duymam gereken şeydi.

Ve o sözler... Onlar için çaresizdim.

Beni yakaladığını biliyordum. Her zaman yaptı.

Alessio beni kendisine yasladı ve kulaklarıma tatlı sözler fısıldayarak burada olduğunu anlamamı sağladı .

Yüzüme hafif öpücükler kondurdu ve tüm acımı dindirdi.

"Alessio," diye fısıldadım kırık bir sesle. "Hatırlıyorum, Alessio."

Kolları belime dolandı. Dudakları şakağıma bastırdı. "Hatırlarsın?" diye sordu.

Sesindeki duyguyu duyabiliyordum. Elleri kalçalarımnda titriyordu ve ona daha sıkı sarıldım. Boynuna doğru başımı salladım. "Herşeyi hatırlıyorum."

Alessio bana bakabilmek için geri çekildi. Gözleri yüzümde gezindi ve sonra gözlerimin içine baktı. Onun camısı bakışını gördüm.

"Gerçekten hatırlıyor musun?" diye tekrar sordu, yumuşak sesi beni okşuyordu.

Başımı salladığımda Alessio beni göğsüne bastırdı. "Ayla. Kahretsin. Endişelendim. Çok korkmuş. Düşündüm ki... sen asla..."

"Beni buldun," diye hıçkırarak hıçkırdım.

"Seni buldum. Seni her zaman bulacağım Angel," diye onayladı. Başımı kaldırıp büyüleyici mavi gözlerine baktım.

"Alessio, hain ben değilim."

Elini dudaklarıma bastırarak kelimelerin akışını durdurdu. "HAYIR. Sen değilsin. olmadığını biliyorum. Senin olduğunu hiç düşünmemiştim. Sana daha önce de güvenmişim, şimdi de güveniyorum."

"Bana inan? Ama... daha önce... sahilde..."

Alessio bu anı karşısında irkildi ve ben bile göğsümde keskin bir acı hissettim.

"Yaralandım Ayla. Umutsuzca sevdiğim kadının bir Abandonato olduğunu yeni öğrendim. Sadece kızgındım ama senin casus olduğunu bir kez bile düşünmedim. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Düşünmek için zamanım olduğunda neden bir şey söylemediğini anladım" diye açıkladı.

Sertçe yutkunduğunu gördüm. Alınlarımız birbirine değene kadar başını eğdi. "Bir Abandonato olduğun için senden yüz çevirmedi. Yalan söylediğin için kırıldığım için arkamı döndüm. Sonunda her şeyi kabul ettiğimde çok geç kalmıştım. Sen çoktan gitmiştin. Peşinden koştum ama yine de çok geç kaldım. Ayla, o gün... Hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Parçalanıyormuşum gibi hissettim."

Boğazım kapandı. Savaştım, Alessio. Ona karşı savaştım. Kolay gitmedim. senin için bağırdım Dedi ki... beni görmek istemediğini söyledi. Beni ele verdiğini söyledi.

Alessio'nun ifadesi öfkeyle gürlledi. "DSÖ?" diye homurdandı. Ama gözlerinde bir tasdik ibaresi gördüm.

"Artur," diye fısıldadım. "Beni Alberto'ya verdi. Beni bir daha asla görmek istemediğini söyledi.

Yüzü acıyla buruştuğunda hemen ekledim, "Ama ona inanmadım."

Alessio dudaklarını çok nazıkçe benimkilere bastırdı. Öpüşü o kadar yumuşaktı ki neredeyse tüy kadar hafifti. Dudaklarımız temas ettiğinde gözyaşlarımızın tadını alabiliyordum.

"O sözleri hiç söylemedim, Angel. Sen benim herşeyimsin. Seni vermeyi asla düşünmem," diye itiraf etti, sesi sıkıntı doluydu.

"Biliyorum. Bize inandım, Alessio," dedim kollarımı kafasına dolayarak. Onu kendime çektim, dudaklarımız hala birbirine değiyordu.

"Ben de bize inandım. İnanmaktan asla vazgeçmedim."

Onun sözleriyle kalbim hızlandı. Göğsüm herhangi bir şeyi patlatacakmış gibi hissetmiyordu. Daha hafif hissettim.

"Beni delirmekten alıkoydun," diye mırıldandım, o yüzüme öpücükler serperken gözlerimi kapatarak.

Alessio kollarını bana doladı ve birbirimize sarıldık. İç çektim ve onun güvenli kucağına daha da gömüldüm. Sevildiğimi... değer verildiğimi... tapıldığımı ve korunduğumu hissettim.

Avucumun içinde yanağını hissettim, kaba sakalını hissettim. En son ne zaman tıraş oldu? Ellerim yüzünde gezindi, ona dokundu, onu hissetti.

Parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim ve parmak uçlarımı öptü. İçimi sevgi dolu bir duygu kaplarken gözlerimi kapattım.

Kucağına daha dik oturdum ve dudaklarını öptüm. Ona dokunmayı hiç bırakmak istemedim.

Ama bir tekme hissettiğimde düşüncelerim durdu. Aşağıya baktığımda, yuvarlak karnıma baktım. Alessio'nun bakışlarını takip ettiğini hissettim.

Gözyaşlarıyla savaşıırken burnum sızlıyordu.

Bir tekme daha hissettiğimde bu imkansızdı. Midemi tutarak bebeğimin hareket ettiğini hissederek ağladım.

Alessio elini benimkinin üzerine koydu. Tümseği sıkıca, koruyucu bir şekilde tuttuk.

"Beni incitti, Alessio," diye fısıldadım. "Beni çok incitti. Devam etti. Ağlamam ve ona durması için yalvarmam önemli değildi. O sadece... devam etti. Beni incitmeye devam etti. Defalarca," diye haykırdım, ellerimi sıkıca karnıma bastırarak.

Bebek tekrar hareket ettiğinde gözyaşları yanaklarımdan aşağı aktı. Bebeğim.

Yüzümü Alessio'nun boynuna bastırdım. "O çok acımasızdı. Hiç durmadı, Alessio. Ne kadar devam etti bilmiyorum. Sadece artık savaşacak gücüm yoktu. Ben sadece... her şeyin... gitmesini istedim. Ben sadece... mutlu olmak istedim. Seninle tekrar olmak istedim.

"Melek," diye inledi Alessio acıyla. İçindeki öfkenin yayıldığını hissettiğimde beni daha sıkı tuttu.

Bebek tekrar yuvarlandığında gözlerimi kapattım. "Bebeğimi öldüreceğini söyledi."

Alessio altımda dondu. Kasları gerildi. Bir an nefesinin durduğunu sandım. "Ne?"

Sesi tehlikeliydi. Sesiyle ben bile titredim.

Hatırladıkça kalbim sızlıyordu. Alberto acımasızdı. Beni elinden geldiğince kırmaya çalıştı. Verecek başka bir şeyim kalmayana kadar beni aldı. Yine de almaya devam etti. Beni kırmaya devam etti.

Yaptıkları yetmezmiş gibi sözleriyle beni kırmaya çalıştı.

"Doğurmama izin vereceğini ama... ölü bebeği sana teslim edeceğini söyledi."

Alessio'nun kolu koruyucu bir tavırla karnıma dolandı. "O bir ölü, Ayla. Onu bulduğumda, seni incittiğine pişman olacak. Bebeğimize zarar vermeyi düşündüğüne bile pişman olacak."

Gözlerim aniden açıldı, nefesim beni yüksek bir uğultu halinde bıraktı.

Bebeğimize zarar vermeyi düşündüğüne bile pişman olacak.

Bizim bebeğimiz.

Kalbim sıkıştı ve kızgın yüzüne baktım. Katili orada gördüm. Canavar. Ama korkmadım. Canavarın beni koruyacağını biliyordum.

O benim Canavarımdı.

Mavi gözlerine bakarak yanaklarını avuçladım. " Bebeğimiz dedin ."

Sözlerim üzerine Alessio'nun kaşları çatıldı. Bakışları önce karnıma kaydı, sonra tekrar yukarıya. "Evet. Bizim bebeğimiz."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak yutkundum. "Bebeğin senin olduğunu nereden biliyorsun?"

Alessio elini kaldırdı ve gözyaşlarımı sildi. "Bu mu? Bebek benim mi Ayla?"

Soruyla yüzümü buruşturdum, üzerime bir umutsuzluk çöktü. Gözlerimi kapatarak alnımı alnına yasladım. "Bilmiyorum," diye fısıldadım. Bebek tekrar hareket edince sesim kesildi. "Bilmiyorum. Üzgünüm. Çok üzgünüm, Alessio."

"Neden özür diliyorsun, Melek?"

Cevap vermeye gittiğimde, parmaklarını dudaklarıma bastırarak kelimelerin akışını durdurdu. "Tek kelime etme Ayla. Özür dileycek bir şeyin yok. Bu noktada, babanın kim olduğu umurumda bile değil. Bebek benim. Sen Benimsin. O bizim. Bütün önemli olan bu."

Eli yuvarlak göbeğime gitti. Yumruğu nazikçe okşadı. "Sanırım onu şimdiden seviyorum, Angel."

Elim onunkine gitti. "Onu istiyorum, Alessio."

İçimde bir koruyuculuk ve sahiplenme dalgası oluştu.

Bebeğimin babasının kim olduğunu bilmiyordum. Bilmek istemedim. Sadece bebeğimi sevmek istedim.

Bebeğime hiç sahip olmadığım tüm sevgiyi vermek istedim.

Alessio tekrar dudaklarını benimkilere bastırdı. Sanki bana değer veriyormuş gibi beni büyük bir özenle ve sevgiyle öptü. Beni camdan yapılmışım gibi nazikçe tuttu.

Sevildiğimi hissettim.

Dokunuşu yumuşak ve nazikti. Sözleri tatlıydı.

O ihtiyacım olan ve istediğim her şeydi.

Seni seviyorum.

Sözler boğazımda düğümlendi. Onları söylemedim. İstiyordum ama bir şey beni durdurdu.

Bana beni sevdiğini söyledi ama ben kelimeleri söyleyemedim. Nedenini bilmiyordum.

Zaten bunları söylemem gerektiğini düşünmemiştim. Sahip olduğumuz şey bu sözlerden daha güçlüydü. Sadece birbirimize olan sevgimizi hissetmemiz gerekiyordu.

O sözler olmasa da kalplerimiz birbirine dolanmıştı.

Alessio, dedim sessizce. "Sen benim huzurumsun."

Dudaklarıma doğru gülümsedi. "Biliyorum."

Cevabı dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu. Öpüştük, dudaklarımız yumuşakça birbirine değiyordu. Yavaş, nazik ve yumuşaktı. Dili benimkiyle birleşti ve öpücüğüne iç çektim.

Kapının çalınması bizi ayırdı. Alessio cevap veremedi, Maddie'nin içeriye koştuğunu ve ardından Lena'nın geldiğini gördüm.

Odanın ortasında durdu, gözleri benimkilerde. "Sam bana Ayla'nın bayıldığını söyledi."

Bakışları üzerimde gezindi, gözlerinde korku vardı. Lena yanında durdu, ifadesi de paniğe kapılmıştı.

Alessio hafifçe kıkırdadı. "Hatırlıyor," dedi.

Maddie'nin ağzı açık kaldı ve Lena'nın nefesi kesildi. Farkına varmadan, onların kollarında süpürüldüm. Bana çok sıkı sarıldılar. Birlikte ağladık.

Onları çok özledim.

"Bu kadar uzun sürdüğüm için özür dilerim," dedim gözyaşlarımla arasından.

"Bize geri döndün. Önemli olan tek şey bu, diye uyardı Lena nazikçe.

Maddie uzun süre gitmeme izin vermedi. Lena çoktan gitmişti ama Maddie hala beni tutuyordu. "Ben çok korktum Ayla. Hiçbir fikrin yok. Çok mutluyum. Yaptığım her fedakarlığın buna değdiğini hissediyorum.

Alnım şaşkınlıkla kasıldı ve Alessio'nun boş gözlerine baktım. Maddie duraksadı ve geri çekildi. Gözyaşlarını sildi ve gülümsedi, gözleri neşeye parlıyordu.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum, kafam karıştı.

O, başını salladı. "Merak etme. Birini strese sokmayı kesinlikle biliyorsun. Bu arada, benimle en son konuştuğun için hâlâ biraz kızgınım. Alessio'nun sesini önce alması hiç adil değil."

Utanarak başımı eğdim, sözleriyle kalbimin ısındığını hissettim.

"Ayla'nın dinlenmesi gerekiyor. Onunla yarın konuşabilirsin, Maddie, dedi Alessio beni kollarının arasına çekerek. Beni kucağına aldığı anda sırtım ona dönüktü.

Maddie başını salladı. "Haklısın."

Ayrılmadan önce alnımdan öptü. "Dinlenmen ve çok uyuman gerekiyor. Eminim her şeyi hatırlamak seni çok etkiledi.

Alessio'nun kollarında rahatlayarak, "Kendimi biraz zayıf hissediyorum," diye itiraf ettim.

"İşte bu," diye homurdandı, ayaklarımı yerden keserek. "Bilmeliydim."

Beni yatağa yatırdı ve yorgani üzerine çekti. "Dinlenmen gerek," diye emretti, bana sert bir bakış atarak.

Alessio bana bir hap verirken kapının kapandığını duydum. "Sam sana bunu vermemi söyledi. Baş ağrın için."

Hapı aldım ve ben içerken Alessio su bardağını dudaklarıma tuttu. İsim bitince beni sırt üstü yatırdı ve ışığı söndürdü.

Arkamdan yatağa tırmandı, beni göğsüne çekti, kolları belime dolandı, eli bebek göbeğimin üzerindeydi. Benimkini onun yanına koydum. Bebek yerleşmeden önce bir kez hareket etti.

"Uyu, Melek."

gözlerimi kapattım

Uyu, Melek. sana göz kulak olacağım

Bana göz kulak olacağını biliyordum. Her zamanki gibi.

Uyku zihnimi ve bedenimi ele geçirmeye başladığında dudaklarım küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Benim için geldi, tıpkı geleceğini bildiğim gibi.

"Beni sevdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım karanlığa.

"Seni sevdiğim için bana asla teşekkür etme, Angel," diye mırıldandı.

Bölüm 15

Pembe elbisemi giydim. Yuvarlak karnımın üzerine uzandı ve aynaya baktım.

Elbise çok güzel bir bebek pembesiydi ve kalçalarıma kadar geliyordu. Maddie bu elbiseleri aldığı için çok müteşekkirim.

Hamile karnıma tam oturuyorlar.

Yansımama bakarak bir yandan diğer yana döndüm. Bir gün önce Maddie saçımı kesmişti. Şimdi sırtımın ortasında, götürülmeden öncekiyle aynı uzunlukta idi.

Alessio'nun bu şekilde sevdiğini bildiğim için bilerek bıraktım. Yanaklarım banyodan daha yuvarlak ve kızarmıştı. Alessio'yu saatlerce öptüğüm için dudaklarım pembeleşmişti.

Anılarımı geri kazanalı dört gün olmuştu. Dört gün ve her gün bir peri masalı gibiydi.

Aynadan Alessio'nun banyodan çıktığını gördüm. Üst düğmeleri açık bırakılmış siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti.

"Hazır?" diye sordu, gelip arkamda durdu. Yansımamıza başımı salladım.

Ivy'i görecektik. Ultrason için. Bebeğimizi ilk kez görmek için.

Gergin bir şekilde yutkundum ve Alessio'nun göğsüne yaslandım. Bebeğin yumruğunu ovuşturdu ve bebek hareket ettiğinde gülümsediğini gördüm.

Boynuma bir öpücük kondurup beni odadan çıkardı. "Hadi gidelim."

Aşağıya, Sam'in ofisine doğru yürüdük. Kapı zaten açıktı, bu yüzden içeri girdik. Ivy masanın arkasında oturuyordu.

Bize sıcak bir gülümseme gönderdi ve ayağa kalktı. "Günaydın."

"Günaydın," diye yanıtladım. Bana masaya geçmemi işaret etti. Alessio arkaya yaslanmama yardım etti. Oda tanımadığım makinelerle doluydu.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Ivy yumruğumu ölçtü ve not defterine bir şeyler yazdı.

"İyiyim. Sadece biraz gerginim."

Kıkırdadı. "Elbette."

"Sabahları veya yemek yerken mideniz bulanıyor mu?"

Başımı salladım. "Tam olarak değil. Çoğu zaman gerçekten yorgunum."

"Ah, mutlu olmalısın. Sürekli uyumak için bir bahane," diye alay etti. "Elbiseni yukarı çeker misin? Karnının çıplak olmasına ihtiyacım var."

Ben hareket edemedim Alessio masanın etrafından dolandı ve elbisemi karnımın üzerine kadar çekti. Göğüslerimin üzerinde toplanarak görüşümün çoğunu sakladı.

Ivy mideme soğuk jel sürdü ve soğuktan irkildim. "Ne yapıyorsun?"

"Seni ultrason için hazırlıyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için tarihler ve ölçümler için hızlı bir sonogram yapacağım."

Başımı salladım ve Ivy asayı karnımın yuvarlaklığı üzerinde gezdirmeye başladı. Bilgisayarına bir şeyler yazdı. "Her şey iyi gözüküyor. Bebek sağlıklı görünüyor. İşte ufaklık, dedi Ivy ekranı işaret ederek. "Kafa bu."

Alessio araya girerek neredeyse kafasını ekrana dayadı. "Neden bu kadar küçük?"

"Bebek iyi ölçüyor. Endişelenecek bir şey yok."

Konumumdan ve ekranın önündeki Alessio'dan hiçbir şey göremiyordum. Başımı kaldırdım ve Alessio'nun gözleri bana doğru fırladı. Aceleyle yanıma geçti ve yarı oturur pozisyonda kalkmama yardım etti. Alessio ekranı görebilmem için boynumu destekledi.

"Bunlar eller."

"Çok küçükler," diye mırıldandım. Minik parmakları. Çok tatlıydı.

Gözlerimden yaşlar doldu ve Ivy bize bebeğimizi göstermeye devam ederken burnumu çektim. "O çok güzel," diye fısıldadım.

Alessio bir şey söylemeyince yüzümü ona çevirdim. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. Tamamen büyülenmişti. Bebeğimize bakarken bakışları ekrana kilitlenmişti.

Gözlerinde aşkı gördüm. Ufaklığa şimdiden bayılıyordu. Oradaki sahiplenmeyi de gördüm. Bebeğimizi hayatı pahasına koruyacağını biliyordum.

"O iyimi?" Alessio boğuk bir sesle sordu. Sesindeki duygusal tonla gözlerimden yaşlar aktı.

"Öyle. Endişelenecek bir şey yok," diye temin etti Ivy bizi.

Asayı karnımın üzerinde gezdirmeye devam etti. Tam o sırada bebek hareket etti. Memnun hissederek gülümsedim.

"Sürekli o diyorsun . Ne içtiğini bilmek ister misin?" diye sordu Ivy, bize beklentiyle bakarak.

Alessio ve ben birbirimize baktık. Dudaklarımı ısırdım ve başımı salladım. Alessio, Ivy'ye döndü. "Evet."

Ivy asayı birkaç saniye hareket ettirdi. "Bebek çok utangaç."

Ve sonra gülümsedi.

"Bu bir kız."

Dudaklarım aralandı ve bir hıçkırık kaçtı. Alessio yanımda donup kaldı. Ekrana baktım, bebeğimi izliyordum.

bir kız Bir kızımız olacaktı.

"Bir kız," diye fısıldadım.

Alessio hâlâ sessizdi, gözleri ekrana yapıştı. Yumruğunu ağzına dayadı ve gözlerini kapattı. Hiçbir şey söylemeyince kalbim sıkıştı.

Bir oğul mu istiyordu? Alessio'nun şunu söylemeye devam ettiğini fark ettim . Ben bile bebeğe erkek diye hitap etmeye başlamıştım.

Alessio gözlerini tekrar açtığında başını eğdi ve beni dudaklarımdan yumuşak bir şekilde öptü.

"Bir prenses."

Sözleri sadece bir fısıltıydı ama kalbim yerinden fırladı.

"Bir prensesimiz olacak, Angel."

Sesindeki aşkı duydum. Ve biliyordum, o da benim kadar mutluydu, belki daha fazla değildi.

Ivy bize gülümsedi ve ekranı kapattı. Bir kağıt çıkardı ve ikiye böldü. Birini Alessio'ya uzattı. "İşte bir resim."

Resme olması gerekenden çok daha uzun süre baktı. Ama şikayet etmedim. Sadece kızımızı izlemesini izledim.

kızı _ Bir kız bebek. Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

"Ayla en son ne zaman regl oldun biliyor musun? Hatırlamanın kolay olmadığını biliyorum ama bilmek gerçekten yardımcı olacaktır. Bu şekilde kesin bir teslim tarihi alabilirim," diye açıkladı Ivy.

Panik içinde Alessio'ya baktım, göğsüm birdenbire sıkıştı. Elimi tuttu ve bana cesaret verici bir bakış attı. "Gerçekten hatırlamıyorum. Ama son adetimi daha önce geçirdiğimi biliyorum..."

Sesim boğazımda düğümlendi ama Ivy anlamış gibi başını salladı. "Ölçüme göre yirmi dört haftalık hamile olduğunuzu söyleyebilirim. Yani beş buçuk ay. Neredeyse altı aylık hamilesin."

Neredeyse altı aylık hamilesiniz.

Alessio bana on sekiz hafta önce, neredeyse dört buçuk ay önce götürüldüğümü söyledi.

Bunun anlamı...

Gözlerim Alessio'nunkilerle buluştu. "O senin."

Sertçe yutkundu ve başını salladı. Alnı benimkine dokundu ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "O bizim."

Gülümsedim, yanaklarım gözyaşlarımdan ıslanmıştı. Alessio onları uzaklaştırdı. "Daha fazla gözyaşı yok, Angel."

"Mutluluk gözyaşlarıdır."

Alessio gülümsedi. "Tamam, mutlu gözyaşları kabul edilebilir."

Ivy boğazını temizledi ve birbirimizden uzaklaştık. "Bebek sağlıklı, sen de öyle. Beş gün sonra seni tekrar kontrol edeceğim. Bana ihtiyacın olursa diye bir önlem olarak iki hafta daha burada kalacağım."

Başımı salladım. Alessio kağıt havlu aldı ve midemdeki jeli sildi. Elbisemi aşağı indirdi ve beni oturur pozisyona getirdi.

"Şimdi, yaşadığın travma nedeniyle dikkatli olmanı istiyorum. Stres yok. Yatak istirahati de önemlidir. Sağlıklı ye. Mutlu bir anne, mutlu bir bebektir, diye bitirdi Ivy dizime hafifçe vurarak.

Alessio ayağa kalkmama yardım etti ve beni kendine çekti. "Teşekkür ederim," dedim yavaşça.

Gülmekten yanaklarım ağırırken odadan çıktık. Maddie ve diğerleri oturma odasında bizi bekliyorlardı.

"Bu yüzden?" diye sordu.

Alessio ve ben birbirimize baktık. Herkese bakmak için dönmeden önce gülümsedi.

"Bir prenses," dedi gururla.

Maddie ciyakladı ve beni kucakladı.

Lena tatlı tatlı gülümsedi ve bana sarılmaya geldi. "Tebrikler canım. Bize bir prenses verdiğin için teşekkürler. Bu evde bir bebeğimiz olalı çok uzun yıllar oldu."

Alessio'ya da sarılmak için geri çekildi. Maddie beni tekrar kollarının arasına aldı. "Çok mutluyum bebeğim."

Geri çekildiğinde, tartışan adamları fark ettim. Phoenix, Viktor'a sırtıttı. "Bana paramı ver."

"Siktir git! Sana söylüyorum, o bir erkek, diye çıkıştı Viktor. "Ayla, içeri gir. Ivy yanılıyor. Bu bir erkek."

Hayır, o bir kız, diye homurdandı Maddie.

"Bu bir kız," diye onayladı Alessio.

"Beş bin dolar, Viktor. Böyle korkak olmayı bırak," dedi Phoenix.

Bahis mi yaptılar?

Viktor Phoenix'e ters ters baktığında başımı salladım. Nikolay her zamanki gibi sessizce durdu ama bu sefer eskisi kadar kara kara düşünmüyordu. Yüzünde yarım bir gülümseme vardı.

Gözümün ucuyla Isaak ve Lyov'un spor salonundan çıktığını gördüm. Lyov beni görünce olduğu yerde kalakaldı. Gözleri karnıma kaydı ve bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Alessio kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne çekti. Lyov ve Isaak yaklaştıklarında Alessio boğazını temizledi.

"Bir kızımız olacak."

Lyov dondu ve güçlkle yutkunduğunu gördüm. Gözlerinde bir acı parıltısı belirdi ve yüzü kederle buruştu. Kalbim onun için ağrıyordu.

Ellerini iki yanında yumruk yaptı ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Alessio yanımda iç çekti. Alessio'dan uzaklaştım ve Lyov'u takip etmeye gittim.

Onun acı çekmesi düşüncesine katlanamıyordum. Hala acıyordu. Karısının ve kızının ölümü hâlâ peşini bırakmıyordu. Yapabilseydim... Acısını hafifletmek istedim.

Alessio kolumdan tuttu ve beni geri çekti. "Bırak onu, Melek."

"Bunu yapmam gerekiyor, Alessio. Lütfen," diye yalvardım, yukarı çıkan Lyov'u gözlerimle takip ettim.

Kolumu çektim ve ona küçük bir gülümseme gönderdim. "İyi olacağım."

Alessio'yu dudaklarından öperek Lyov'u takip ettim. Yatak odasına geldiğimde adımlarım sendeledi.

Yumruğum kapıyla temas ettiğinde, gerginlikten hafifçe titredim.

Cevap vermedi. Bekledim ve bekledim.

En sonunda kapıyı açtım ve içeri baktım. Gece lambası dışında oda karanlıktı. Odanın etrafına yumuşak bir ışık saçı.

İçeriye biraz daha ilerledim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Lyov, elinde bir fotoğraf çerçevesiyle yatağın kenarında oturuyordu. Yatağa ilerleyip yanına oturdum.

Aramızda sadece sessizlik vardı. Artık burada olduğuma göre, ne söyleyeceğimi, onun acısını nasıl yatıştıracağımı bilmiyordum.

Sonunda sessizliği bozdu.

"Bana çokça Maria'mı hatırlatıyorsun."

Sesi kırıktı ve midem bulandı. "Tıpkı senin gibiydi. Tatlı, güzel ve çok nazik."

"Sana bakıyorum ve tek gördüğüm meleğim," diye fısıldadı, parmaklarını çerçevenin üzerinde gezdirerek. Bir kadın fotoğrafı olduğunu gördüm. Maria olduğunu tahmin ettim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım kucağıma bakarak.

"Bu senin hatan değil." Lyov çekmeceyi açtı ve başka bir resim çıkardı. Bana verdi. Sonograma benziyordu.

"Bizim de bir prensesimiz olacaktı," dedi bebeği işaret ederek.

"Biliyorum," dedim yavaşça. Parmaklarım resmin üzerinde gezindi. Kalbim onun kaybıyla kıvranıyordu.

Lyov bana fotoğraf çerçevesini uzattı. "Bu benim karım."

Bu benim karım.

Değildi . _ Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, Maria hâlâ onun karısıydı.

Resme baktığımda Alessio'nun gözlerinin olduğunu gördüm. "O çok güzel."

"En güzeli," diye onayladı küçük bir kıkırdamayla.

"Kaybın için üzgünüm. Maria ve kızın bunu hak etmedi. O acıyı yaşamayı hak etmedin. Kalbim senin kaybın için sızlıyor," diye itiraf ettim dürüstçe.

"Ama belki de şu anda daha iyi bir yerdeler. Eminim bizi izliyorlardır."

"Öyle mi?" diye sordu, resme bakarak.

"Onlar Melek."

Fotoğrafa bir gözyaşı düştü ve hemen Lyov'un ağladığını anladım. "Maria'n seni çok sevdi. Kendini böyle cezalandırmanı isteyeceğini sanmıyorum. Senin mutlu olmanı isterdi. Anılarını yaşayarak ve onu bir gülümsemeyle hatırlayarak onurlandırın. Eminim o da senin için bunu isterdi.

Sessizlik çöktü üzerimize. Gerginleştım ve elbisemin eteğiyle oynamaya başladım. Bir süre sonra nihayet konuştu. "Ona çok benziyorsun."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğimde ayağa kalktım. Tam o sırada küçük prenses hareket etti. Belki de öyle olması gerekiyordu. Belki kaderdi ama o an ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Eğilip Lyov'un elini tuttum. Kafasını kaldırdı ve şaşkınlıkla bana baktı.

Elini karnımın üzerine, bebeğin dans ettiği yere koydum.

Sert bir nefes aldı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken yüzü buruştu. Diğer yumruğunu ağzına götürürken fotoğraf kucağına düştü.

Bana Alessio'yu hatırlattı. Baba ve oğul arasında pek çok benzerlik vardı. Sadece ilk kez görüyordum.

Lyov, başka bir kırık adamdı.

Prenses yanıma sert bir tekme indirdi ve yüzümü buruşturdum. "O güçlü," diye mırıldandı Lyov. Dudaklarında hayalet bir gülümseme vardı.

"Tıpkı babası gibi." Güldüm.

"Ve annesi."

Bunu söylemesini hiç beklemiyordum ama kalbim yerinden fırladı ve gülümsedim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım prensesimiz hareket etmeye devam ederken.

"Lyov, benden pek hoşlanmadığını biliyorum ama buradaki küçük prensesin büyükbabasına ihtiyacı var," diye başladım. "Prensesinle tanışma şansın hiç olmadı ama lütfen bundan yüz çevirme. O da bir o kadar değerli."

Tekrar hareket etti ve Lyov'un avucuna yumruk attı. Kabul etmiş gibi görünüyordu.

"İstersen onun hayatının bir parçası olabilirsin. Seni asla durdurmayacağım. Lütfen bundan, ondan kaçma," diye ekledim.

Lyov cevap vermedi ve bir süre sonra bebek hareket etmeyi bıraktı. Eli düştü ve kucağındaki resimlere baktı.

Cevabını bekledim. O söylemeyince, üzerimi bir hüznün dalgası kaplarken gözlerimi kapattım. Sesi beni durdurduğunda geri çekildim ve gitmeye başladım.

"Ben isterim."

Kalbim tekledi ve elimi karnıma bastırdım. Bunu duydun mu prenses?

"Prensesimi kucağıma alma şansım hiç olmadı. Ama bunu tutmak istiyorum."

Sözleri yeterince onaylayıcıydı. "Bence o da bunu isterdi."

Bölüm 16

Lyov'u düşünceleriyle baş başa bırakarak odadan çıktım. O iyi olurdu. Bu küçük prenses az önce hepimize umut verdi.

Alessio duvara yaslanmıştı. Odadan çıkar çıkmaz beni kollarının arasına aldı.

Onun göğsünde hıçkırdım. "O iyi olacak, Alessio."

Alessio bir şey söylemedi. Sadece ağlamama izin verdi. Gözyaşlarım nihayet kuruduğunda, göğsünün ortasına, atan kalbinin tam üzerine bir öpücük kondurdum.

"Nehre gidebilir miyiz?" diye sordum uzaklaşarak.

O gülümsedi. "Hadi gidelim."

Merdivenlerden aşağı indik ve Maddie'ye el salladım. El salladı ve mutfağa gitti.

Dereye yürüyüşümüz yavaştı. Tatlı vakit geçirdik, ellerimiz kenetlendi. Hiçbir kelime konuşulmadı. Buna gerek yoktu. Sessizlik yeterliydi. Rahattı. Bizdik.

Dereye vardığımızda bir kayanın üzerine ayaklarımı suya sokarak yerleştim. Alessio, elleri omuzlarımda, arkamda duruyordu.

"Mutlu musun?" diye sordum hamile karnıma küçük daireler çizerek.

"Ben fazlasıyla mutluyum, Angel. Çok mest oldum."

"Bebeğe her zaman erkek olarak hitap ettin. Kız olduğu için mutlu musun?"

Hemen cevap vermeyince daha da sinirlendim. Sonunda dudaklarını kulağımın yanında hissettim. "Mutluyum" demeden önce oraya bir öpücük kondurdu.

Rahatlayarak iç çektim ve devam ettiğinde, kalbim memnuniyetle daha da yükseldi. "Sanırım derinlerde bir yerde hep bir prenses istemiştim. Kaybettikten sonra..." Durdu ama ne demek istediğini anladım. "Sadece korktum. Umut etmek istemedim. Ama kız olduğunu duyduğumda kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Yemin ederim bir an durdu. Şu anda olabileceğim en mutlu kişiyim."

Sırtımı göğsüne yasladım ve başımı geriye doğru eğdim. Alessio bana baktı. "Ben de mutluyum."

Alessio gülümsedi ve alnımı, burnumu ve son olarak dudaklarımı öptü. Dudaklarımı tatlı bir şekilde aldı.

"Çok tatlı bir an. Böldüğüm için neredeyse kötü hissediyorum."

Gözlerim büyüdü ve kalbim durdu. Dondum ve yavaş yavaş uyuştum.

Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen hayır.

Aklım çılgılık attı, kalbim ağladı ve birden her yerim ağrıyordu.

O ses.

Bu oluyor olamaz.

Tekrar olmasın. Şimdi değil.

Alessio'nun arkamda donduğunu hissettim. Bizim konumumuzdan, dudaklarının hırılayarak kıvrıldığını gördüm. Başımı eğdim, korku görüşümü bulandırıyor. Korkuyla titredim.

O an, sadece havaya karışmak istedim. Ben var olmak istemedim. Şeytandan çok... çok uzakta olmak istedim.

Alessio dik durdu ve arkasını döndüğünü hissettim. Ben de yavaşça kalkıp arkamı döndüm ama Alessio'nun arkasına saklandım.

Alberto'yu olduğum yerden göremiyordum. Tamamen gizlenmişim, Alessio'nun arkasından korunuyordum.

Alessio elini silahının olduğu beline götürdü.

"Ah. Ah. Kıpırdama yoksa ateş ederim. Güven bana, bu sefer yapacağım, diye uyardı Alberto. "Ondan uzak dur."

Alessio kıpırdamadı. "Ondan uzak dur yoksa ateş ederim. Kahraman olmanın ne anlamı var? Seni vurduktan sonra onu da vurabilirim. O yüzden ondan uzak dur."

Alessio'nun eli kemerinde kaldı ve hala hareket etmedi. Alberto'nun güldüğünü duydum. Kulaklarım çınladı ve gözlerimi kıstım.

Hiç düşünmeden Alessio'nun arkasından çıktım ve yanına geldim.

Alberto'nun gözleri üzerimde gezindi ve aşağılık sırtışını gördüm. İşte buradasın aşkım.

Sesiyle ürperdim ama gözlerimi ondan ayırmadım. Farklı görünüyordu. Sakalı vardı ve kıyafetleri buruştu.

Gözleri kırmızı, yorgun ve... çılgın görünüyordu. Manyak parıltıları, hissettiğim tek şey mutlak korku olana kadar içimi delip geçti.

Kafam çılgına döndü; midem bulandı. Kalbim ağrıdı. Çok acıttı.

"Keşke kaçmasaydın," diye şakladı. "Seni hayatta tutardım. Ama şimdi beni kızdırdın. Artık cömert hissetmiyorum."

Panik boğazımı düğümledi ve Alessio'ya baktım. Sabırla Alberto'ya bakıyordu. Nasıl bu duruma geldi? Sadece birkaç dakika önce her şey mükemmeldi.

Alberto silahı bana doğrultarak bize doğru bir adım attı. Bakışları Alessio'ya kaydı. "Tek bir hareketle beynini dağıtırım. Sadece saniyeler sürdüğünü biliyorsun."

Alessio'nun elleri iki yanında yumruk yaptı. Yere düşüp merhamet dilemek istedim.

Nefesim hızlandı ve göğsüm sıkıştı. Alberto, sadece birkaç adım öteye gelene kadar ilerlemeye devam etti.

Silahı önce Alessio'ya sonra da bana doğrulttu. "Hmm... Önce kimi vurmam gerektiğini merak ediyorum."

Alberto silahı bana doğrulttu. "Küçük Melek mi?"

Silahı Alessio'ya doğrultmadan önce başını yana eğdi. "Kurtarıcısı mı?"

Kalbim acıyla tekledi ve karnımı ovuşturdum. Zar zor nefes alabiliyordum.

"Sen tam bir korkaksın, Alberto. Neden bir erkek gibi dövüşmüyorsun?" Alessio homurdandı.

Alberto çaktı ve silahı tekrar bana doğrulttu ama bu sefer karnıma doğrulttu. "Ya da bebek?"

HAYIR! Çığlık atmak istedim. Kalbim göğüs kafesimden çıkmak için atmaya çalışıyordu. Ellerim titriyordu ama hamile karnımı korurcasına kucağıma aldım.

"Ayy, ne kadar şirin," diye alay etti. "Bebek o zaman."

Gözlerim genişledi. Her şey çok hızlı oldu. Alessio'nun öne doğru yalpaladığını gördüm ve bacağı tekmelendi. Alberto'yu eline aldı ve silah uçup gitti.

Alessio, Alberto'yu yere indirdi ve ben donakaldım ve iki adamın yerde yuvarlanarak kavga etmesini izledim.

Alessio'yu kaybedemezdim. Yapamadım.

Dövüşmelerini izlerken korkudan gözlerim kör olmuştu. Kan için dışarı çıktılar ve o anda kimin kazanacağını bilmiyordum.

Kocaman gözlerimle silahı aradım. Silah nereye gitti?

Sonunda onu bir ağacın yanında fark ettiğimde, bir adım attım ama Alberto, Alessio'yu üzerinden itince durdum.

Elinde bir silah daha vardı.

Lütfen, hayır.

Güldü, tüylerimi korku ve tiksintiyle ürperten o kadar çılgınca bir kahkahaydı ki.

Alberto nefes nefese bile görünmüyordu. Görevdeki bir adama benziyordu. Onu daha güçlü, daha çılgın yapan bir şey vardı.

Alessio yavaşça bana doğru adım attı.

Alberto acımasızca gülümseyerek ölü gözlerini benimkilere çevirdi. "Gerçekten kaçabileceğini mi sandın? Ayla, unutmuş gibisin. Sen Benimsin."

O gerçekten Şeytan'dı. Bir an için, birinin nasıl bu kadar acımasız olabildiğini merak ettim.

Ama silahı karnımın tam ortasına doğrulttuğunda bu düşünce hızla dağıldı. "Aşık çocuğa veda et."

Prensesimi bu dehşetten saklamaya çalışıyormuş gibi karnımı tutarak inledim.

Ama Şeytan bizi bulmuştu ve bu sefer kaçış yoktu.

Bu oydu. Bu benim sonumdu.

Tetiği çektiğini gördüğümde kalbim sıkıştı. İki el silah sesi gelince gözlerim kapandı. Acıyı beklerken içimden bir korku geçti.

Saniyeler geçti ve ben hiçbir şey hissetmedim.

Gözlerim birden açıldı.

Alessio'nun önümde durduğunu gördüğümde nefesim kesildi, yüzü bir şok ve acı maskesiydi.

"HAYIR!" Çığlık atarak ilerledim. Kollarımı ona doladım, ellerimi vücudunun üzerinde gezdirerek yaralandığı yeri aradım.

Hayır lütfen. Bu bir kabustu. Bu olmuyordu. Alessio'yu kaybedemezdim. Acı dalgaları üzerime çökerken yüzüm buruştu.

Ellerimi onun üzerinde gezdirerek, "Alessio," diye hıçkırdım. "HAYIR. Neden, Alessio?"

Alessio belimden tuttu ve beni göğsüne çekti. Elleri karnıma gitti, yumruyu tuttu. Diğer eli de benim ona yaptığım gibi tüm vücudumda gezindi.

"Nereniz yaralı? Ayla, nerenden yaralandın?" diye sordu telaşla, sesi boğuktu. "Lütfen bir şey söyle!"

Üzerimi sakatlayıcı bir keder kapladı. Onun göğsünde ağladım. Yaralı değilim. Sen... kurşunu... aldın..."

"Ayla!" Alessio, yüzü dehşet içinde beni sarstı. "HAYIR. Vuruldun! yapmadım Çok geç kaldım."

Ağzımdan ıstıraplı hıçkırıklar döküldü, başımı sallarken ciğerlerim acıyla daraldı. Hıçkırıklarımın şiddetinden mideme kramplar girmeye başladı ve Alessio'nun yanaklarını avuçladım. Yaralı değil misin? Diye sordum.

Gözlerinde şaşkınlık gördüm ve hafifçe geri çekildi, gözleri vücudumda gezinerek beni inceledi. Ben de onun için aynısını yaptım.

Yaralı değilsin, dedi.

Ve o da değildi.

Kanım vücudumda o kadar hızlı akarken gözlerim büyüdü ki aniden zayıf hissettim. Kulaklarımda çılgınca atan nabzından başka bir şey duyamıyordum. Ne oluyordu?

"Öyleyse... kurşunu kim aldı?" Fısıldadım. Alessio güçlükle yutkundu ve beni kendine tuttu.

Arkamızı döndük, Alessio vücuduyla beni koruyordu.

Gördüğüm manzara nefesimi kesti. Acı kalbimi paramparça etti ve dizlerimin üzerine çöktüm, dik duramayacak kadar güçsüz, düşünemeyecek kadar güçsüzdüm.

Acıyla inledim.

"HAYIR!"

17. Bölüm

Alberto

Gerçekten kaçabileceğini düşündü.

Ne kadar saf. Hatta aptal. Dersini çok önceden ve şimdi bile öğrendiğini sanıyordum ama hâlâ öğrenecek çok şeyi varmış gibi görünüyordu.

Ne yazık ki sınıırıma ulaşmıştım. Artık sabırlı değildim. Beni her gün test etti. Her seferinde kaçtı. Adını her söylediğinde .

Ayla benimdi. Olmak istemese bile. Bu onun seçimi değildi. Bu asla onun seçimi değildi.

Sadece başka seçeneği olmadığı için.

Sonunda anlayana kadar onu ne kadar kırmam gerekiyor?

Onu kendi isteğine göre eğdirdiğimi sanıyordum. O benimdi. Başka hiçbir erkek ona dokunamazdı.

Ama onu açıkça yanlış değerlendirmiştim. Bu benim ilk hatamdı.

Onu ilk gördüğüm andan beri sadece Ayla ve ben vardık. Ama sonra Alessio geldi ve her şeyi mahvetti.

O olmasaydı Ayla hala benim olacaktı.

Gölgelerdeki yerimden onları izledim. Kollarını kadınıma dolamış, onu tutmasını izledim.

Onun gülümsemesini izledim - onunla birlikte gülmesini.

Parmaklarım silahımın etrafını sardı. Öfke ağır dalgalar halinde üstümden yuvarlandı.

Bu sondu.

Onların sonu gelmişti .

Gözlerim Ayla'nın yuvarlak göbeğine kaydı. Onun bebeği. Benim değil. Ona her baktığımda, bir hatırlatma görevi görüyordu.

Ona dokundu .

Fırsatım varken ondan kurtulmalıyım.

Aklıma gelen şeyle dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Artık önemi yoktu. Şimdi ondan kurtulacaktım.

Hiçbir şeyi kalmayana kadar ondan her şeyimi alırdım. Ayaklarıma düşmekten başka seçeneği kalmayana kadar.

Onları izledim.

Onu öptüğünde, parmağımı tetiğe sürttüm. Onu çekmek için can atıyordum. Hayatlarına son vermek için.

Bu çok kolay olurdu.

Gözlerindeki korkuyu görmek istedim. Alessio'nun gözünde. Onu çaresiz görmek istiyordum.

Benden her şeyimi almıştı.

Ben de aynı iyiliğe karşılık verecektim. Sonuçta, geri ödeme bir orospu.

Parmaklarımı tabancaya sıkıca dolayarak gölgelerin arasından çıktım.

"Çok tatlı bir an. Böldüğüm için neredeyse kötü hissediyorum."

Bana doğru döndüklerinde gülümsedim. Alessio'nun yüzündeki şaşkınlık neredeyse komikti.

Ama o benim hedefim değildi.

Hedefim, arkasına saklanan kadındı.

Görüş alanıma girdiğinde gülümsedim. İşte buydu aşkım.

Ayla ne istediğimi anlamadı, aldım. Zorla almam gerekip gerekmediği önemli değildi; sonunda her zaman istediğimi elde ettim.

O farklı değildi.

Silahlı Ayla'ya doğrultup ona baktım. Korku ve paniği gördüm. Beni şaşırtmadı.

Onu benimle cehenneme sürükleyecektim.

Sonunda benim olacaktı.

18. Bölüm

Ayla

Bağırmaktan boğazım ağrıdı. gözyaşım kalmamıştı. Sesimi bile bulamıyordum. İçimde bir şok oluştu ve önümde gördüğüm manzarayla donup kaldım.

Bu oluyor olamaz.

Yaşadığımız onca şeyden sonra değil. Bu kadar uzun bir yoldan geldikten sonra, bu son olamazdı.

Avuçlarım çimlerle buluştu, kucağıma bakarken dizlerim ağrıyordu. Bebeğim deliriyordu, çılgınca hareket ediyordu. Stresimi hissedebiliyor gibiydi. Kötü bir şey olduğunu biliyordu.

Bebegim.

Bağırmak vardı. İnsanların kavga ettiğini duyabiliyordum ama her şeyi görmezden gelmeyi seçtim.

Biri omuzlarımdan tuttuğunda, gözlerim Alessio'nun mavi gözleriyle buluştu. Oradaki paniği ve şoku da görebiliyordum ama tüm dikkati üzerimdeydi.

"İyi misin?" diye sordu panik içinde.

Başımı salladım ve omuzlarının üzerinden baktım. "Ama o... o..."

Alessio gözlerini sıkıca kapattı. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar bana baktı. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Sanırım," diye mırıldandım. Alessio ayağa kalkmama yardım etti ve kollarını bana doladı.

"İyi olacak," diye fısıldadı kulağıma.

"HAYIR. Öyle değil. Sen baba..." Sözlerim boğazımda düğümlenirken sustum. "Nasıl niçin...?"

Isaak, Lyov'un yanına diz çöktü. Çimlere doğru öksürdü. Kan görünce Alessio'dan uzaklaştım. "Ona yardım etmeliyiz! Aman Tanrım, ona yardım etmeliyiz. Kötü bir şekilde kanıyor... ve kan öksürüyor."

Parmaklarım Alessio'nun koluna dolandı. Çılgınca etrafıma bakındım, beni yere indirecek bir şey aradım. Tenim huzursuzluktan kaşınıyordu ve başım zonkluyordu.

Gözlerim Lyov'un arkasındaki manzarayla buluştuğunda ciğerlerim sıkıştı.

Alberto, üzerinde Nikolay ile yerdeydi. Viktor yanlarında duruyordu, silahı Alberto'nun kafasına doğrultulmuştu.

Hayatını sona erdirmek için tek bir kurşun yeterdi ama Viktor bunu yapmak için hiçbir çaba göstermedi.

Nikolay'ın Alberto'nun yüzüne şiddetli yumruklar indirdiğini gördüm. Acımasız yumruklardan kaçmak için yüzünü kapatmaya çalıştı ama kaçış yoktu.

Duyabildiğim tek şey tenle temas eden parmak boğumlarının sesiydi. Kulağa sert geliyordu. Ellerimi havaya kaldırıp kulaklarımı kapattım. Duymak istemedim. Onu görmek istemedim. Bunu düşünmek istemedim.

Gözlerim, kıpırdamadan Lyov'un yattığı yere döndü. Nefesim daha sert ve daha sert çıktı. "Alessio, ona yardım etmeliyiz!"

"Ayla sakın ol! Bu kadar stres yapmamalısın. Bebek için iyi değil," diye çıkıştı Alessio, elini koruyucu bir tavırla karnımın üzerinde gezdirirken.

Gözlerim büyüdü ve ellerini ittim. "Sen deli misin? Baban vuruldu! Kurşunu bizim için aldı. Şu anda benim ve bebek için nasıl endişelenirsin?"

Cevap vermesine fırsat vermeden Lyov'un yanına koştum. Yanına diz çöktüğümde sert bir tekme hissettim ve yüzümü buruşturdum. Lyov'un gözleri kapalıydı, nefes almakta güçlük çekiyordu. Kanlı midesini gördüğümde hıçkırıklarımı tuttum.

Çok fazla kan vardı.

Yüzü bembeyazdı, gözleri kısılmıştı. Alnındaki stres çizgisini gördüm. Avucum nemli cildine bastırdı ve onun ağır hareketini yatıştırmaya çalıştım.

"Lütfen kıpırdama. Kendini daha çok inciteceksin," dedim yumuşak bir sesle.

Isaak'ın küfrettiğini duydum. Alessio yanıma geldi. "Onu hareket ettirelim," diye mırıldandı.

Ayağa kalktım ve yoldan çekildim. Isaak ve Alessio, Lyov'un ayağa kalkmasına yardım etti.

"Ayla, önümüzden yürü," diye emretti Alessio. Sesinde tartışmaya yer yoktu. Gözleri bana yalvardı. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Alessio'nun onun önünde bana ihtiyacı vardı. Gözleri üzerimde. Güvende olduğumdan emin olması gerekiyordu. Onlara son bir bakış attıktan sonra arkamı döndüm.

Diğerleri çoktan gitmişti. Onları duymazdan gelmişim ve Alberto'yu götürdüklerinin farkında bile değildim. Rahat bir nefes verdim, omuzlarım sarkıyordu.

Alberto sonunda yakalanmıştı.

Sam'e doğru yola çıktık. Ivy bile oradaydı. Maddie ve Lena kapının önünde duruyorlardı.

Isaak ve Alessio, Lyov'u odaya sürüklediler ve yatağa ittiler. İçeri girmeden önce Maddie kolumdan tuttu. "Bence burada beklemeliyiz," diye önerdi nazik bir ses tonuyla.

Gözlerim Alessio'ya gitti ve onun bana doğru geldiğini gördü. Kollarını benim için açtı, ben de memnuniyetle kollarına girdim. Başımı göğsüne gömerek en büyük korkumu salıverdim. "İyileşecek mi?"

Ondan cevap gelmeyince kollarımı beline doladım. O sırada kollarının titrediğini fark ettim. Hafif bir sarsıntıydı ama bana ne hissettiğini anlatmaya yetti.

Dudaklarını şakağımda hissettim ve akmayan yaşlarla gözlerim yandı. Gitmesine izin vermemek için hızla atan kalbine bir öpücük kondurdum.

Bir kucaklamada kilitli kaldık. O anda onun gücü bendim. "O iyi olacak, Alessio. Prensesi elinde tutacağına söz verdi. Lyov'un torunuyla tanışması gerekiyor."

Kelimeleri söylemek zordu. Gözyaşlarımı dizginlemeye çalışırken sesim pürüzlü çıktı. ağlayamadım Zayıf olamazdım. Şimdi değil. Güçlü olmak zorundaydım.

Lyov bizi kurtardı... kurşunu bizim yerimize aldı.

Hepimiz için güçlü olmalıydım.

Artık Alberto yakalandığı için her şey yoluna girecekti. Güvendeydik.

Korku. Kızgınlık. Rahatlama. Üzüntü. tiksinti. Şok.

Şu anda duygularım sönmüş bir volkan gibiydi. Her şeyi içime gömdüm ve Alessio ile Lyov'a konsantre oldum.

"Ayla."

İsmim beni düşüncelerimden çıkardı ve Maddie'ye baktım. "Neden gidip dinlenmiyorsun? Sam'in işi bittiğinde seni arayacağız."

Başımı salladım ve Alessio'ya daha sıkı sarıldım. "HAYIR. Onun tamamen iyi olduğunu anlayana kadar burada kalacağım."

"Ayla," diye uyardı Alessio.

Bir şey demesine fırsat vermeden geri çekildim ve parmak uçlarımın üzerinde durdum. Dudaklarımı dudaklarına götürerek onu yumuşak bir şekilde öptüm. "Hiçbir yere gitmiyorum Alessio. Lütfen, burada kalmama izin ver," diye fısıldadım dudaklarına.

İç çekti, gözleri kapandı. "Çok inatçısın."

"Biliyorum," diye mırıldandım ona tekrar sarılarak. "Birlikte bekleyeceğiz, Alessio."

Ve yaptığımız tam olarak buydu.

Etrafımızdaki hava, üzerimize çöken kara bir bulut gibi belirsizlikle ağırdı.

Geçen her dakika daha çok korkmaya başladım. Lyov'un hayatta kalamayacağı düşüncesiyle kemiklerime kadar ürperdim.

"Ayla...Ayla...uyan."

Gözlerimi mahmur bir şekilde kırpıştırarak açtım ve Maddie'nin gülümseyen yüzüne baktım. Uykulu halimi üzerimden atarak ayağa kalktım. "Üzgünüm. Uyuya kalmışım."

"Sam kurşunu çıkarmayı başardı. Lyov'da sorun yok. Şimdi dinleniyor," dedi Maddie heyecanla.

Ağzım açık kaldı ve Maddie'nin sözleri kalbimi hoplattı. Bir tekme hissettiğimde elim içgüdüsel olarak karnıma gitti.

Karnıma sakinleştirici daireler çizdim. Dönüp Alessio'yu aradım. Yüzü duvara dönükken gergin sırtı bana dönüktü. Yanına gittim ve bir elimi omzuna koydum.

Dokunuşum altında anında rahatladı ve uzun, acı verici bir nefes verdiğini duydum. "O iyi, Alessio."

Bana sert bir baş işareti yaptı. "Biliyorum."

"Onu görmek ister misin?" Sessizlik üzerimize çöktüğünde sordum.

Alessio'nun önüne geçtim ve yanaklarını avuçladım. "Seni ne korkuttu?"

Gözlerindeki acıyı gördüğümde derin bir nefes aldım. "Hiç umursamadığını sanıyordum, Ayla. O gerçekten bir baba değildi. Annemi kaybettikten sonra hiç baba gibi davranmadı. Çoğu zaman unutulmuş bir evlattım."

Alessio başını eğip yüzünü boynuma gömdü. "Onun gözlerine nasıl bakacağımı ve seni kurtardığı için ona nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. O kurşunu senin için aldı."

Kollarımı kafasına dolayıp parmaklarımı sırtına, boynuna sürttüm. "Yanıyorsun. Bizi kurtardı . O olmasaydı vurulacaktın. O anda kimi kurtardığını umursadığını sanmıyorum. Ben, sen ya da Prenses olsun. O iyi bir adam, Alessio. Sadece biraz kayıp ve kırılmış ama iyi bir adam."

Alessio uzaklaşmadan önce tenimde iç çekişini hissettim. "Hadi gidelim."

Büyüleyici mavi gözlerine bakarak gülümsedim. Elimi tuttu ve beni odaya çekmeden önce parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Lyov, yanında Isaak ile yataktaydı. Yaklaştığımızda bakışları bize kaydı. Yüzü bir acı maskesiydi ama bize bir gülümseme yolladı. "Senin... ikinizin de... iyi olmasına sevindim."

Ona çapkın bir gülümseme verdim. "Teşekkürler... Çok teşekkür ederim."

Kıkırdadı ama hızla nefesi kesildi, yüzü bembeyaz oldu. "Bana... teşekkür etme."

Isaak ayağa kalkmadan önce bize baktı. "Sizi rahat bırakacağım," diye mırıldandı odadan çıkmadan önce.

Yatağın yanındaki sandalyede onun yerini aldım. Aklıma Lyov'un elini alarak midesine baktım.

Çarşafı örtülmüştü ama az önceki kanlı sahneyi hatırlayarak yüzümü buruşturdum. "Cidden çok acıyor mu?"

Lyov başını salladı. "Hiç de bile."

Alessio ofladı. "Sert davranmana gerek yok, ihtiyar."

Odaya girdiğimizden beri söylediği ilk sözler bunlardı. Sesi huysuz geliyordu ve başımı kaldırdığımda onun Lyov'a dik dik baktığını gördüm.

Aslında ikisi de birbirine bakıyordu.

Bakışlarını kaybetmeden önce iki adam arasında gergin bir an geçti. İkisi de sustuğunda iç çektim. Uzun bir yolumuz vardı.

Alessio yatağın etrafından dolanarak yanıma geldi. "Ayla hadi gidelim. Dinlenmen lazım. Ben de..." Alessio sustu, ifadesi öfkeliydi.

Ne demek istediğini anladım.

Alberto yakalandı ve Alessio intikamını almak için can atıyordu.

Ellerinin yumruk şeklini aldığını gördüm. Onları ellerime alarak parmak boğumlarına bir öpücük kondurdum. "Git. Burada olacağım. Yorulduğumda yukarı çıkıp uyuyacağım."

Tartışmak için ağzını açtı ama ben devam ettim. "İyi olacağım, Alessio. Gerçekten mi. Lütfen git. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Bu, Alberto için planladığı herhangi bir şeyde sorun olmadığını bilmesini sağlıyordum. Şeytan hakkında düşünmeyi reddettim çünkü bu, gömmek istediğim tüm anıları gündeme getirdi. Gözlerim Alessio'nunkilerle buluştu. Maviden yeşile. Öfkeli bakışından güç alarak gülümsedim.

Aramızda geçen uzun bir sessizlikten sonra tereddüt etti. Eğilip dudaklarımı öptü. Alessio uzaklaşmadan önce, "Senin için geleceğim," dedi.

Sözünü tutacağını bildiğim için gülümsedim. Elini kaldırdı ve başparmağını yanağıma dokundurdu. Dokunuşu yumuşaktı; bakışları aynı nezaketi taşıyordu.

Alessio kendini geri çekti. Aniden duraksadığında geri çekilmesine baktım.

İçimde bir şaşkınlık filizlenirken kaşlarımın çatıldığını hissettim. Konuşmadan önce omuzları gerildi. Sözler alçak sesle söylendi ama Lyov için olduğu kadar benim için de şok ediciydi.

"Bizi kurtardığın için teşekkürler."

Bununla Alessio uzaklaştı.

Gülümsemeden edemedim. Düşünen adamım. Çok inatçıydı.

Kapalı kapıya baktığını görmek için tekrar Lyov'a baktım. "Hayal mi kuruyorum?"

Bu sefer güldüm. "HAYIR. Sen değilsin."

Bir iç çekişle gözlerini kapattı. "Oğlumun bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

Boğazım düğümlendi ve kucağıma baktım. Çok güzel bir andı. Onu yakalamak ve sonsuza kadar kalbimde tutmak istedim. Baba ve oğlun bir zamanlar birbirlerinden nefret ettikleri günleri hâlâ hatırlıyorum.

Dinlenmelisin, diye fısıldadım çarşafını düzeltirken.

Gözleri çoktan kapanmıştı. Birkaç dakika sonra nefesi düzene girdi. Uyuduğunu biliyordum. Çok geçmeden gözlerim ağırlaşmaya başladı. En son

hatırladığım şey, Lyov'un uyuyan suretine bakıp baba ve oğulun ne kadar birbirine benzediğini düşünmekti.

Birinin kollarını dizlerimin altına sardığını hissettiğimde irkilerek uyandım. Alessio'nun kollarına sarılınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beni göğsüne yasladı ve içgüdüsel olarak başımı omzuna koydum.

Uykulu bir şekilde mırıldandım ve gözlerimi tekrar kapattım. "Sana yatmanı söyledim, Angel," diye uyardı. "Saatlerdir bu sandalyede oturuyorsun. Asla dinlemiyorsun. Bu senin ya da bebek için iyi değil."

"İyiyim," diye mırıldandım boynuna tutunarak.

Alessio'nun, "Onu yukarı çıkarıyorum," dediğini duydum. Gözlerimi açtığımda Lyov'un uyanık olduğunu gördüm. Alessio'ya başını salladı ve bana küçük bir gülümseme gönderdi.

Alessio vedalaşmamı beklemedi; beni çoktan odadan çıkarmıştı. "Çok inatçısın. Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Kendine daha iyi bakmalısın. Hatta yemek yedin mi? Siktir, Ayla. Lütfen bana bir şeyler yediğini söyle."

Hatırlatmayla yüzümü buruşturdum. Kızacaktı. Ayla, diye homurdandı uyararak. "Yedin mi?"

Cevap vermeyi reddederek dudaklarımı birbirine bastırdım. Hayal kırıklığıyla ofladı ama sessiz kaldı. Yüzüne baktım ve dudaklarının öfkeyle düz bir çizgi halinde incelendiğini gördüm.

Boynuna bir öpücük kondurdum. "Lütfen kızma."

"Değilim."

gözlerimi kapattım Kesinlikle öyleydi.

Yatak odamıza vardığında ışıkları açmadı. Alessio beni yatağa yatırdı ve yorganı üzerime çekti. Yatağa tırmandı ve beni kucağına aldı.

Sırtım önüne dönük olarak beni tuttu. Elini karnıma koydu, ben de elimi onunkinin üzerine koydum.

Kafamda yanan bir soru vardı.

Saatlerce yoktu.

"Öldü mü?"

Soru karanlıkta fısıldandı ama kalbim acıyla göğsümde güm güm atıyordu.

"Hayır," diye yanıtladı.

Nefesim beni yüksek bir ısıklık sesiyle terk etti. Elimi onunkilere doladım, göğsüm daha da sıkılaştı.

"Kolay bir ölüm olmayacak, Angel."

Sözlerine karşı gözlerimi kapatarak dudaklarımı ısırdım.

Hissettiğim rahatlama mı yoksa başka bir şey mi bilemedim.

"Uyu. Bunu düşünmeni istemiyorum. Yatağımızda ondan bahsetmeyeceğiz," dedi Alessio. Sesi kulaklarımda yumuşaktı ama içindeki öfkenin alevlendiğini biliyordum.

Öfke ve intikam duygularıyla hareket eden öfkeli bir adamdı. Neler yapabileceğini bilmiyordum ve o anda bilmek de istemiyordum.

Ben de bana söyleneni yaptım. Uyudum.

Alessio'nun kucağında güvenli bir şekilde, beni yıllarca inciten adam bodrumda tutsak tutulurken -acımasızca işkence görürken- uyuyakaldım.

19. Bölüm

Kase aramızda yere yerleştirildi. Birkaç metre öteye fırlattı.

"Yemek yemek."

Basit komut verildiğinde gözlerini üzerimde tuttu. Sesinin tonunda bir miktar öfke vardı ama aynı zamanda sorulara da yer yoktu.

Oturdum ve benden birkaç adım ötedeki kaseye baktım. Daha fazla vakit kaybetmeden itaatkar bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm. Onun istediği buydu.

Kâseye ulaştığımda ve yemek için eğildiğimde, tekrar birkaç metre öteye tekmeledi. Tekrar süründüm. Tekrar kaseye tekme attı.

Bu işlem, prangalarımın tüm uzunluğunu kullanana ve kaseye ulaşmak için onları zorlayana kadar tekrarlandı.

Hâlâ dizlerimin üzerinde, eğilip çorbayı yaladım.

Tatsızdı ama yine de yedim. Yapabileceğim tek şey buydu.

Şeytan pantolonunun fermuarını açtı ve ben de olacakları bekledim.

Zihnim uyku ve kabustan buğulanmış halde irkilerek doğruldum.

Hayır, bu benim gerçeğimdi.

Anılar, kapalı gözkapaklarımın ardında hızlı görüntüler halinde parladı. Her şey acıtıyor... ruhum bile.

Hatırlamak istemiyordum ama imkansızdı. Anılar her zaman beni avlamak için geri geldi.

Şeytanın kahkahalarını hep kulaklarımda işittim. Onu ne kadar unutup unutmak istesem de yapamadım.

Her zaman buna geri döndü. Hatırlamak Acı veren anılar. Onları tekrar tekrar yaşamak.

Omzumda bir el hissettiğimde irkildim. Aklım karardı.

Şeytan beni yeniden bulmuştu.

Midem bulandı ve dilimde safranın tadına baktım. Ciğerlerim acıyla daraldı ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Ayla, benim."

Yatıştırıcı ses, kara sisin içinden sızdı. Gözlerimi açtığımda yanımda oturan Maddie'yi gördüm. Bana nazık bir bakış attı ve ellerini teslim olurcasına kaldırdı.

"Sana zarar vermeyeceğim. Alessio gitmek zorundaydı ama seni yalnız bırakmak istemedi," diye açıkladı sessizce.

Kaslarımın gevşediğini, nefesimin normale döndüğünü hissettim.

Şeytan burada değildi.

Yakalandı, kaderini bekliyordu. Onun ölümü.

Alberto'yu düşününce içimi ani bir enerji dalgası kapladı.

"Onu görmek istiyorum," dedim.

Yataktan güçlükle kalktım ve Maddie beni takip etti. "Alessio?" diye sordu.

"HAYIR." Başımı sallayarak kapıya doğru ilerledim. Onu beklemedim. Beynim kapandı... biri hariç her düşünce gitmişti.

Şeytanı son bir kez görmek istedim.

Yüzünü görmek istedim... Gözlerindeki korkuyu görmek istedim. İçime aşılacağı korkunun aynısını o ruhsuz gözlerde görmek istiyordum.

Kurtarıcımın onun üzerinde yükseldiğini görmek istedim.

Merdivenlerden inerken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Maddie peşimdeydi. Konuşuyordu ama onu duymadım.

Sadece hedefime konsantre oldum.

Kendimi güvende hissetmek istiyordum... ve böyle hissetmemin tek yolu onun yakalandığını görmektir.

Bodrum katına geldiğimde kapıda iki adam gördüm. Beni görünce gözleri kocaman açıldı ve bir adım attılar.

"Ayla Hanım. Burada olmamalısın."

Omuzlarının üzerinden, kapalı kapıya baktım. "Onu görmek istiyorum."

İçlerinden biri bana garip bir bakış atarak, "Patron kimsenin girmesine izin verilmediğini söyledi," dedi.

Etrafımızdaki hava daha soğuktu. Ölümün özüyle ağırdı. Atmosfer iğrenç ve boğucuydu.

İçimden bir ürperti geçti. Kollarımı ovuşturarak üşümemi atmaya çalıştım. "Lütfen geçmeme izin ver. Onu görmek istiyorum."

"Kayıp-"

Maddie onların sözünü kesti. "Ona izin. Bunu yapması gerekiyor."

Dört adam da birbirine baktı. Yüzlerinde endişeli bir ifade belirdi ve Alessio'nun öfkesinden endişe duyduklarını biliyordum. Eğer onun emirlerine itaat etmezlerse, ağır bir şekilde ödeyeceklerdi.

"Alessio'ya seni zorladığımı söyleyeceğim. Hiçbir şey söylemeyecek," diye pazarlık etmeye çalıştım.

Adamlar geçmeme izin vermek için ayrıldılar. "Emin misiniz, Bayan? Burası sana göre değil."

"Eminim," diye yanıtladım.

Hayır, emin değildim. Göreceklerimden korkuyordum ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

Kapı açıldı ve kalbim sıkıştı. Göğüs kafesime ne kadar sert vurduğu için bir vuruş atladığını düşündüm.

Ellerim titriyordu ama onları yumruk yaptım. İçeri girdiğimde Alessio'nun arkasını döndüğünü ve şok içinde bana baktığını gördüm.

Karşımda gördüğüm manzarayla irkildim.

İlk fark ettiğim şey kıyafetlerinin ne kadar kanlı olduğuydu. Elllerinde de kan vardı.

Gördüğüm ikinci şey Viktor, Nikolay ve Phoenix'in kocaman gözlerle bana bakmalarıydı. Üzerlerinde de kan vardı.

Ve son şey... Alberto'ydu.

Bir sandalyeye bağlanmıştı, kolları arkasından bağlanmıştı. Başı öne eğikti, çenesi neredeyse göğsüne değiyordu.

Ölü görünüyordu.

Ama olmadığını biliyordum.

Sıkıntılı nefesini duyabiliyordum.

Kan her yerdeydi. Odadaki kanın bakır kokusu midemi bulandırdı ve midem acıyla bulandı.

"Ayla," diye soludu Alessio. Bana doğru bir adım attı ve dudaklarım gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak titredi.

"Ne...?" Başını salladı ve bıçağı yere düşürdü. Gözlerim onu takip etti. Bıçakta da kan vardı. Aslında bıçağın tamamı kanla kaplıydı.

Gözlerim Alessio'nun eline gitti. Beni nazikçe tutan ve beni seven aynı el.

Korkmalıyım ama korkmuyordum.

Çünkü bu ellerin beni güvende tutacağını biliyordum. Benim için kana bulandılar.

Tekrar Alberto'ya baktım.

Hafifçe hareket etti. Şeytan büyük bir güçlkle başını kaldırdı.

Ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, kalbim boğazıma geldi. Keskin bıçaklar beni deliyormuş gibi hissettim. Bakışları beni hasta etti.

Bu adam beni kırdı. Beni olabilecek en kötü şekilde aşağıladı. O benim yıllarca kabusumdu. Hayatımdaki şeytan.

Gözlerimi ondan ayırmadan titredim. Hayatımdaki her çirkinliği temsil etti.

Yere çökmek istedim. Batmak ve bir karanlık çukuruna batmak istiyordum. Her şeyi kapatmak için. Her acı. Şeytanın bana verdiği her acı.

Hiçliğin içinde kaybolmak istiyordum.

hissetmek istemedim. Bacaklarım uyuştı ve tüm vücudum ağırlaştı.

Çok acıttı. Her şey acıtıyor.

Karşımda Şeytan'ı gördüm. Ama her acı hatırayı da gördüm.

Her tecavüz. Her uğursuz gülüş. Çektiğim tüm işkenceler. Duvara zincirlendiğimi, beslendiğimi, dövüldüğümü ve sonra tecavüze uğradığımı hatırladım.

Karanlığa girip çıkana kadar adamlarının beni tekrar tekrar ele geçirmesine izin verdiği yılları hatırladım. Ta ki acıdan başka bir şey hissetmeyene kadar.

Her şeyi gördüm. Her şeyi hissettim.

Acı başımı döndürdü.

İçimde uyuyan tüm o duygular, hepsi patladı.

Öfke, iğrenme, üzüntü, acı. İçimden derinlerde bir şeyi besleyerek içimden geçtiler. Yapabileceğimin farkına bile varmadığım bir şey.

Hiç düşünmeden ileri atıldım. Silahını aldığım da Alessio şok içinde geri çekildi.

Silahı elimde tuttum ve Alberto'ya doğrulttum.

Viktor'un ilerlediğini gördüm ama Alessio elini kaldırarak onu durdurdu.

Ellerim silahın etrafında titriyordu ama kavrayışım asla kaymadı. Sadece tetiği çekmem gerekiyordu.

Beni incittiği gibi onun da incinmesini istiyordum.

Gözlerim bir saniyeliğine Alessio'ya kaydı. Bakışları çoktan üzerimdeydi. Şok olmuş ama gururlu görünüyordu.

Gölümsediğini görünce içim rahatladı.

Tatlı bir gülümseme değildi. Hayır, karanlığın vaatleriyle dolu bir gülümseme idi. Sadist bir gülümseme.

"Onu vurmak mı istiyorsun?" diye sordu Alessio, bana doğru yürüyerek. Adımları kasıtlı olarak yavaştı. Güçlü ve acımasız görünüyordu. Alessio Ivanshov, gerçekte olduğu Kral gibi görünüyordu.

Tarif edildiği canavar gibi görünüyordu. Herkesin korktuğu canavar.

Gözlerimi Alberto'dan ayırmadan başımı salladım.

Alessio yanımda durdu. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

Tekrar başımı salladım.

Onu vurmak istedim. Ama şimdi silah elimde olduğu için hareket edemiyordum.

Dondum kaldım, boğazım düğümlendi, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı.

"Victor," diye homurdandı Alessio. Viktor başını sallamadan önce Alessio'ya baktı. Alberto'yu çözdü ve sandalyeden kaldırdı.

Viktor onu ensesinden tuttu ve yerde bana doğru sürükledi. Gözyaşlarımı silerken içimi bir korkunun kapladığını hissettim.

Viktor, Alberto'nun bacağına tekme atarak önümde diz çökmesini sağladı. Sertleştirdim, bir adım geri gittim. Sırtım bir göğse çarptı ve onun Alessio olduğunu biliyordum.

Ne zaman arkama geçti?

Derin bir nefes alıp silahı daha sıkı tuttum. Parmağım tetiğe değdi ama yapamadım.

"Angel, bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Alessio kulağıma.

Başımı çılgınca salladım.

"Hayır," diye cevapladım kırık bir şekilde. "İstiyorum..."

Alçakgönüllülükle küfretti. "Bunu sadece istediğin için yapmana izin veriyorum. Tek atış, Ayla. Bu kadar."

Önümde diz çökmüş Şeytan'a bakarken midem kasıldı. Güç bendeydi ama yapamadım.

"Alessio..." diye yalvardım.

İç çekti ve elini benimkine doladı. Silahı birlikte tuttuk. "Sana yardım edeceğim, Melek."

Sesi kulaklarımda boğuktu, neredeyse sabırsızdı ama fazlasıyla gururla doluydu.

Silah, Alberto'nun diz kapağına doğrultulmuş. "Bir mermi, Angel. Ama onu öldürme. Onunla işim henüz bitmedi."

Kıpırdamayınca, Alessio beni dürttü. "Devam etmek."

Parmaklarımız tetiğe kenetlendi.

Bang!

Kulaklarım çınladı ve gözlerimi kapatarak irkildim.

Alberto o kadar yüksek sesle çığlık attı ki odanın içinde yankılandı. Kalbim yerinden fırladı ve nefesim daha sert çıktı.

Acı dolu çığlığı devam etti. Gözlerimi açtığımda yerde kıvrandığını gördüm. Her yerim kan içindeydi, elbisemde bile.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Alessio karşımdaydı. Silah elimden alındı ve ben geri itildim.

Alessio kollarını bana doladı. Yüzümü göğsüne gömdüm. Alessio beni bodrumdan yarı taşıırken Alberto hâlâ bağıırıyordu.

Kapı büyük bir gürültüyle kapandı ve ben irkildim. Silah sesine çok benziyordu.

Soğuktan ve acıdan titriyordum. Çok fazla acı.

Acının hiç biteceğini düşünmemiştim.

Alessio'nun göğsünde ağladım. Kan kokuyordu. Onunla kaplıydı.

Ama ben de onunla kaplıydım.

Bu düşünce midemi bulandırdı ve Alessio'dan uzaklaştım.

Bir kişiyi daha vurdum.

Nasıl...?

Bebğim hareket etti ve sert bir tekme hissettim. Prensesim.

Alessio beni tekrar göğsüne çekti. "Benden uzaklaşma, Angel."

"Onu incittim," diye fısıldadım. "Onu incittim, Alessio."

"Biliyorum. Orada çok cesurdun. Çok güzel. İntikam meleği gibi," diye fısıldadı. "Huşu içindeyim ve seninle gurur duyuyorum."

Alessio'ya karşı başım dönmüş ve sarkmış hissediyordum, tüm enerjim beni terk ediyordu.

"Onu böyle görmeni hiç istemedim. Onu öldürmek istediğini biliyorum Angel. Ama bununla yaşayamayacaksın," dedi Alessio, sesi alçak ama anlayış doluydu.

"Birini öldürmek asla kolay değildir. Seni sonsuza dek rahatsız edecek. Elleriniz her zaman onun kanıyla lekelenecek. Seni biliyorum. O bunu hak etse de başkasının canına kıydığın gerçeğiyle yaşayamazsın" diye devam etti.

Hıçkırıklarımı geri çekip ona daha sıkı sarıldım. Beni anladı. Tabii ki beni anladı. Alessio beni açık bir kitap gibi okuyabilirdi.

Bazen onun beni benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığını hissettim.

"Ben yaşadığım sürece ellerini kirletmeni istemiyorum. Yapmama izin ver." Alessio duraksadı ve yanaklarımı avuçladı. Başımı kaldırıp gözlerime baktı.

"Bırak senin canavarın olayım. Senin için öldürmeme izin ver, Angel.

sessizce başımı salladım. Dudaklarımızı birleştirerek öpüştük. Yumuşakça ve nazikçe. Etrafımızda olup bitenlerin bir zıtlığı.

Geri çekilip elimi hızla atan kalbinin üzerine koydum. Kendi ritmime uyuyordu. Beraber nefes aldık, gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı.

"Bunu ödet Alessio. Beni incittiği gibi incitmesini istiyorum, diye fısıldadım. "Bu beni kötü biri mi yapar? Benim başkasına ölüm dilemem için mi?"

Alessio başını salladı. "Asla. Sahip olduğu ve alacağı her şeyi hak ediyor. Onunla işim bittiğinde, ölmesi için yalvaramayacak bile."

Gözyaşlarımı sildim. "Sadece ondan güvende olmak istiyorum. Prensesimizin ondan güvende olmasını istiyorum."

Alessio, "Seni bir daha asla incitmeyecek," diye söz verdi. Dillerimiz birlikte dans ederken tekrar öpüştük. Alessio öpücüğü derinleştirdi ve ben onu daha sıkı tuttum.

Princess yanıma sert bir tekme indirdi ve Alessio geri çekilip mideme baktı. "Kahretsin, bu çok sert bir tekme idi. Orada mı çalışıyor?"

"Bunu hissettin mi?"

Tümseği ovuşturarak başını salladı. "Yukarı çık ve sıcak bir duş al. Gece senin için geleceğim. Beni piyano odasında bekle," diye sordu Alessio, gözleri biraz olsun yumuşamıştı.

Yüzü yumuşak ya da nazik değildi. Tatlı sevgilim gitmişti. Onun yerine intikam ve öldürme ihtiyacıyla dolu bir adam vardı.

Alessio'nun bu tarafını da sevmeyi öğrenmiştim.

Ve şimdi tatlı sevgilimin geri dönmesini sabırla beklerdim.

Bu arada ortalığı kasıp kavurmasına izin verirdim.

Dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. "Elinden gelenin en iyisini yap, Alessio."

Merdivenleri çıkarken sırtım ağrıyordu. Ayak tabanlarım bile ağrıyordu. Ve bugün neredeyse hiçbir şey yapmadım. Kimse bir şey yapmama izin vermezdi. Yataktan veya kanepeden ayrılmama izin verilmedi.

İç çektim, omuzlarım düştü. Sıkılmışım ve Alessio'yu özledim.

On sekiz saat onsuz.

Onu en son bir gece önce onun için piyano çalarken görmüştüm. Ondan sonra uyumaya gittik.

Ama onsuz uyandım, yatağın onun tarafı soğuktu. Sanki orada bile değilmiş gibi.

Ben uyuyakalır uyanmaz gitmiş olmalıydı.

Onu bir an bile göremedim ve çoktan gece olmuştu. Bütün günü bodrumda geçti. Bunu düşünmemeye çalıştım.

Sanki dışarıda başka bir işle uğraşıyormuş gibi davrandım.

Sadece bu tür bir iş değil. Şu anda uğraştığını bildiğim kişi.

Alberto'ya yaptıklarımı düşündükçe hâlâ ürperiyordum. Tek bir kurşun olabilirdi ama çığlıkları hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Şu anda Alessio'nun ellerinde yaşadığı onca acılar neredeyse düşünülemezdi.

Bunun düşüncesi iğrenç olmalıydı. Bu beni korkutsa da kötü hissetmiyordum. Bunu hak etti. Yaptığı onca şeyden sonra Alberto bunu hak etmişti.

Onun sonu buradaydı.

Sahanlığa geldiğimde durup derin bir nefes aldım. Ağrıyan sırtımı ovuşturarak piyano odasına doğru yol aldım.

"Anka kuşu, sorun değil. Şimdi gidebilirsin. Alessio birazdan burada olur, dedim kapıya vardığımda.

"Patron dedi ki-" Başımı sallayarak sözünü kestim.

"Ne dediğini biliyorum. Ama sadece birkaç dakikalığına. Lütfen git ve biraz dinlen. Yorgun olmalısın," dedim ona gülümseyerek.

Phoenix başını salladı. "Üzgünüm ama yalnız bırakılmamalısın. Bu, Patron'dan kesin bir emir ve şu an için senin koruman olarak atandım."

Boğazımdan sinirli bir ses çıktı. Alberto yakalandığından ve Alessio zamanının çoğunu bodrumda geçirdiğinden beri bu böyleydi.

Her yerde takip edildim. Phoenix değilse, o zaman ya Viktor ya da Nikolay'dı.

Hep arkamda oldular, göz kulak oldular.

"Alessio her an burada olabilir," diye mantık yürütmeye çalıştım. Erkeklerin sürekli beni takip etmesi içimde huzursuz bir his uyandırdı.

"O buraya geldiğinde gideceğim ve sen onun koruması altındasın." Phoenix ellerini arkasına koydu, bacakları koruyucu bir duruşla genişledi. Yüzü ifadesizdi. O an bana Nikolay'ı hatırlattı.

Ne de olsa akrabaydılar ve benzerlik oradaydı. Özellikle de Phoenix bir konuda ciddiye.

İnatçı adamlar, diye mırıldandım alçak sesle.

"Senin güvende ve bizim gözetimimiz altında olduğunu bilirse içini rahat edecek. Ona bu dileğimi yerine getir Ayla."

Yenilgiyle omuzlarım düştü, iç çektim. Ne demek istediğini anladım ama bu, kabul ettiğim anlamına gelmiyordu. İçimde garip bir his vardı, bu adamların beni korudukları düşüncesiyle göğsüm inanılmayacak kadar daralmıştı.

Neredeyse kendi hayatlarını umursamıyor gibiydiler. Her zaman benimle ilgiliydi. Benim güvenliğim. Benim ihtiyaçlarım.

Kendilerini daha az önemseyeceklerini düşünmek beni üzdü.

Phoenix duygu değişimimi fark etmiş olmalı çünkü bana nazik bir gülümseme gönderdi. Geleceğimizi taşıyorsun Ayla. Bunu anladınız mı bilmiyorum ama bu bebek Ivanshov'un mirasını devam ettirecek. Sizin ve onun korunması bizim birinci önceliğimizdir. Sizi sadece Boss'un emriyle korumuyoruz. Sizi istediğimiz için koruyoruz."

Söylediği her şey mantıklıydı. "Anlıyorum," diye mırıldandım, gözlerim merdivene kaydı.

Onu görmeden önce hissettim. Varlığı şimdiden kalbimin daha hızlı atmasına neden olmuştu. Midem bulandı ve başım dönüyordu. Kelebek dedikleri bu muydu? Alessio'yu her düşündüğümde ya da onu her gördüğümde bunu hissettim. Adı anılınca bile.

Sonunda onu gördüğümde dudaklarım bir gülümsemeyle gerildi. Vücudum artık bana ait değilmiş gibi ona doğru süzıldüm. Kollarını benim için açtı ve ben de onun kucağına kıvrıldım. Alessio'nun bende böyle bir etkisi oldu.

Ona karşı hissettiğim çekim, savaşamayacak kadar güçlüydü. Ve onunla savaşmak istemedim. Bunun yerine, onun varlığının tadını çıkarmak ve onun içinde yaşamak istedim.

Alessio, "Gidebilirsin," dedi, sesi sertti ve kulaklarımı tırmalıyordu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kollarımı beline doladım.

"Patron." Phoenix, Patronunun emrini başını sallayarak kabul etti ve uzaklaştı, ancak önce bize doğru hafifçe eğildi.

Yüzünü duygusuz görmek için Alessio'ya baktım. İşte o zaman çevremizdeki karanlık aurayı fark ettim, hava soğuktu. Yüzü sertti, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Etrafında bir kötülük duygusu vardı.

Bana tepeden bakıp gözleri benimkilerle buluştuğunda ifadesi değişmedi. Baş, dudaklarımız arasında birkaç santim kalana kadar eğildi. Dudaklarımız nefes nefese bir öpücükle buluştu. Dudaklarını benimkine daha çok bastırmadan önce yavaşça başladı, erişim talep etti.

Dudaklarım aralandı, dili benimkilerle buluşmadan önce dudaklarımın kenarlarına doğru kayd. Öpücüğüne inledim, parmak uçlarımda yükseldim, ona daha yakın olmak istiyordum.

Sonunda geri çekildiğinde nefesim kesildi ve daha fazlasını istemek zorunda kaldım. Ona baktığımda kızardığımı hissettim.

Gözlerini gördüğümde kalbim sıkıştı. Hiçbir duygu barındırmadılar.

Nazik sevgilim hâlâ kayıptı. Gerçekleşme kalbimi deldi.

Onu özlemiştim ve onu geri istiyordum.

Ama Alberto ölene kadar geri dönmeyeceğini biliyordum. Bu onun alışmam gereken bir yanıydı. Ne de olsa o bir katildi. Pakhan . _ Acımasız ve kalpsiz biri.

İç çektim ve elini tuttum, parmaklarımızı birbirine kenetledim. Bakışları yüzümde kaldı. Bu asla değişmeyecek bir şeydi.

Onun dikkati. O yanımdayken tüm bu ilgi bendeydi. Aynı odada olduğumuzda gözleri benim üzerimdeydi. Her zaman.

"Hadi. Senin için çalmak istiyorum," dedim onu piyano odasına çekerek.

Ben piyanoya doğru ilerlerken Alessio kanepedeki yerini aldı.

Elimi piyano tuşlarının üzerine koyduğumda, Prenses neredeyse hevesle hareket etti. Çalmaya başladığımda melodi geldi, yumuşak bir dalga bizi sardı. Küçük olan neredeyse anında sakinleşti.

Gözlerim Alessio'ya gitti ve onun da koltuğunda rahatlamış olduğunu gördüm. Gözlerini benimkinden hiç ayırmadı ve tüm dikkatinin bende olduğu gerçeğinden keyif aldım.

O benimdi... ve ben onundum. Biz birdik.

İlk şarkıdan sonra ara verdim. Bebek tekme attı ve benden küçük bir kahkaha yükseldi. "Çalmamı dinlemek hoşuna mı gidiyor?" diye fısıldadım, elim tümseği okşarken.

Başka bir tekme. Bunda zor bir tane.

Başka bir şarkı çaldım ve hareketleri tekrar durakladı.

Tıpkı babası gibi , diye düşündüm üçüncü bir şarkı çalarken.

İşim bittiğinde Alessio'ya doğru yol aldım. Beni kucağına çekti, kollarını etrafımda doladı.

Başımı omuzlarının üzerine koydum ve kucağında rahatlayarak beni tutmasına izin verdim. Yüzünü boynuma gömdü ve kokumu içine çektiğini hissettim. Dudaklarını boynuma bastırdı, beni ürperten yumuşak bir öpücüktü.

"Seni özledim," diye fısıldadım. Alessio cevap vermedi.

Yukarı baktım ve yanaklarını avuçladım. O sırada saçlarının ıslak olduğunu fark ettim. Daha önce dikkat etmemiştim ama üzerinde sadece siyah bir gömlek ve siyah pantolon vardı.

Üzerlerinde kan yoktu.

Aslında temiz kokuyordu.

Benimle buluşmaya gelmeden önce duş aldı mı?

Baş parmağımla yanağını okşadım, parmaklarımın altındaki kaba sakalı hissettim. Tabii ki duş aldı. Kendisi için değil. Ama benim için.

Bir süre sonra Alessio ayağa kalktı, beni hâlâ kollarında tutuyordu.

"Uyuyacak mısın?" Kendimi durduramadan soru çoktan sorulmuştu. Cevabı biliyordum ama yine de umuyordum.

Odamıza devam etmeden önce adımları bir saniye durakladı. Alessio arkamdan yatağa girmeden önce beni yorganın altına yerleştirdi. Beni kollarının arasına alarak basit bir emir verdi.

"Uyu, Melek."

Gözlerim kapalıydı ve Alessio'nun kollarında güvende hissediyordum. Bebeğimiz de sonunda yerleşti.

Yanımda kıpırdandığını hissettim. Aklım uykuyla buğulanmışken, Alessio'nun yataktan kalktığını hissettim.

Ona seslenmek, kalmasını söylemek istedim ama uyku beni dibe çekiyordu. Gözlerim kapalı, aklım başımdan gitti.

Kaydedilen son düşünce, Alessio'nun soruma asla cevap vermediği idi.

Ama şimdi onun cevabını almıştım.

Bu sırada elbisemin ıslanmamasına özen göstererek saçlarımı havluyla kuruttum. Yanımdaki Maddie ile uyandım. Alessio çoktan gitmişti. Ben uyuduktan hemen sonra gitmişti ve bir daha geri dönmedi.

Kahvaltıda da onu bir an göremedim. Kalbim buruk bir halde yukarı çıktım ve küvette biraz zaman geçirerek zihnimin mutlu bir şeyler düşünmesine izin verdim.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Sırtım düzeldi, kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Güvende olduğumu bilsem de korku hep oradaydı. Bana aşılandı.

Daha ne kadar böyle gideceğini merak ettim. Hep böyle korkacak mıydım? Kabuslarım hiç bitecek miydi?

Geçmişim beni rahatsız etmeye devam etti - her bir hatıra kafamda oynamaya devam etti. Bunun kolayca kaçabileceğim bir şey olmadığını hissediyordum.

"Ayla?" Viktor'un aradığını duydum.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü, nefesim ciğerlerimi çok hızlı terk etti. "Gelen!" geri aradım Demek Viktor'un zamanı gelmişti.

Saçlarımı hızla tarayıp sırtıma düşmesine izin verdim. İç çekerek kapıyı açtım ve Viktor'un endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Çok uzun sürdün," dedi, sanki bir tür yaralanma arıyormuş gibi korumacı bir tavırla üzerimde geziniyordu.

Başımı salladım ve kapıyı kapattım. "Sadece banyo yapıyordum. Rahatlatıcı, özellikle ağrıyan sırtım ve ayaklarım için."

Viktor geri adım atmadan önce başını salladı ve alanımı doldurduğunu hemen fark etti. Boğazını temizlemeden önce gergin bir şekilde başını ovuşturdu.

"Bugün için planlarınız neler?" diye sordu, hareket etmemi bekleyerek. Daha bir saat önce bodrumda ne yaptığını tam olarak bildiğim halde nasıl bu kadar gelişigüzel konuşabiliyorlardı?

Çok hızlı değiştiler. Bir an acımasız bir katilken, bir an sonra tipik bir adam gibi göründüler. Nazik birisi.

"Gerçekten hiçbir şey. Sanırım onu sadece Maddie ile geçireceğim.

Ve Alessio'nun bana geri dönmesini bekle.

Lyov'un çok solgun görüldüğünü fark ettiğimde adımlarım sendeledi. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve hızla ilerlemeye başladım.

Viktor da aynı şeyi yaptı, Lyov'u kollarından tuttu ve son birkaç merdiveni çıkmasına yardım etti. Kolum onun beline dolanmış, diğer tarafını destekliyordu.

"Ne yapıyorsun? Yatakta olmalısın," diye azarladım.

Lyov bizi omuz silkmeye çalıştı. "Ben iyiyim. Az önce vuruldum... Ben sakat değilim."

Kaşlarım çatıldı. "Bu iyi değil, Lyov. Sam dinlenmen gerektiğini söyledi. Etrafta dolaşmaya devam edersen dikişlerini yırtacaksın."

"Azarlanıyor muyum?" Kuru bir şekilde kıkırdadı ve bana sert bir bakış attı.

Sertçe yutkundum ve boyun eğmeyen bakışları altında gerildim. Bir an için onun gerçekte kim olduğunu unutmuştum.

"Hayır... ben öyle demek istemedim ki..." kekeleydim.

"Sadece karım beni azarladı," diye fısıldadı. Duymamızı istediği bir şey değildi. Ama yaptık. Viktor'un gözleri benimkilerle buluştu ve ikimiz de gülümsememizi sakladık. Bana kızgın değildi.

Viktor ve ben, Lyov'un odasına gitmesine yardım ettik. Sonunda yatağına yattığında çarşafı üzerine çektim. Nefes alıp vermesi ağrı belirtileri gösteriyordu.

"Sana bir ağrı kesici getireyim mi?" sessizce sordum

Lyov başını salladı. İnatçı adam. En azından artık Alessio'nun özelliklerini nereden aldığını biliyordum. Tamamen aynıydılar.

"Teşekkür ederim," dedi nefes vererek.

Şok içinde dondum ve gözlerimi kırıştırdım. Ve tekrar göz kırptı. Sonunda gülümseyerek elini okşadım. "Bana teşekkür etme. Sadece bir an önce iyileş."

Bir adım geri gittim ve onun acıyla irkildiğini gördüm. Rahat bir pozisyon arayarak etrafında döndü.

Onu acı içinde görmek aklıma başka bir düşünce getirdi. Bakışlarım Lyov'a kaydı ve sonunda kafamda yanan soruyu sordum.

"Alberto'nun orada olduğunu nasıl bildin?" diye sordum, yaklaşarak. Viktor'a dönüp cevaplarını bekledim.

"Ben... seni ve Alessio'yu izliyordum. Pencерem dereye giden yola bakıyor," diye mırıldandı Lyov, acısıyla sertçe nefes alarak. Gözlerim pencerelerine gitti ve haklı olduğunu gördü.

"Sen ormanda kaybolduktan sonra... Başka bir gölge gördüm. Yüzünü görmedim. Ben... kim olduğunu bilmiyordum. sadece koştum İkinize de ulaşmam gerektiğini biliyordum. Isaak ve diğerleri beni evden çıkarken görmüşler. Neden dereye koştuğumu gerçekten bilmeden takip ettiler."

Lyov durakladı ve pencereden dışarı baktı. Çok geç olana kadar onun Alberto olduğunu bilmiyordum. Silahımı çekecek vaktim falan yoktu."

Lyov sustuğunda Viktor, "Oraya zamanında vardığımıza sevindik," diye devam etti. "Eğer ikinizden birine - üçünüze - bir şey olsaydı -"

Cümlesini tamamlamadı, düşüncelerini askıda bıraktı. Ama ne demek istediğini biliyordum.

"Teşekkür ederim. Bunun için sana nasıl düzgün bir şekilde teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Sonsuza dek minnettar kalacağım. Hayatlarımızı kurtardın. Alessio'ya veya bebeğime bir şey olsaydı, hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Sözlerimin iki erkeği de etkilediğini biliyordum çünkü ikisi de bakışlarını kaçırdı. Viktor'un gözlerini kıstığını, parmaklarını yumruk yaptığını gördüm.

Gülümseyerek elimi koluna koydum. "Hadi gidelim. Lyov'un dinlenmeye ihtiyacı var."

Viktor ve ben Lyov'u uyuması için bırakıp kapıyı arkamızdan kapattık. Alnımı kapıya dayayarak derin bir iç çektim. Çok fazla can kaybedebilirdik. Düşünce kalbime ağır bir şekilde oturdu.

"Alessio sana sahip olduğu için şanslı bir adam."

Gözlerim aniden açıldı ve Viktor'la yüzleşmek için arkamı döndüm. "Neden öyle diyorsun?"

Bir an bana baktı, gözleri yumuşadı. "Nazik bir kalbin var. Görülecek bir şey olmadığında bile insanlarda iyiyi görüyorsun. Tüm kötü şeyleri göz ardı edip iyiye odaklanıyorsunuz."

Kalbim küt küt atıyordu ve övgüleri karşısında yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. "Belki de kimsenin beni umursamadığı içindir. Başkalarının benim hissettiğim acıyı hissetmesini istemiyorum. Yavaş yavaş seni canlı canlı yiyor."

Viktor öne çıkarak yaklaştı. Eli kalktı ve bu adamın alışılmadık dokunuşundan ürkmemek için kendimi zorlayarak donakaldım.

Parmakları hafifçe yanağımı okşadı. "Çok şey atlattın, yine de çok fazla gücün var. Seni lekelemeye çalıştı. Seni kırmaya çalıştı ama bunun yerine sen daha güçlü çıktın."

Onu düşünerek, "Alessio benim gücüm," diye fısıldadım. "O olmasaydı, belki de canlı çıkamazdım. Beni hayatta tuttu, Viktor. Alessio devam etmemi sağladı."

Viktor sözlerim üzerine duraksadı ve güçlkle yutkunduğunu gördüm. Acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Ona bakarken kafamdaki karışıklık zihnimi bulandırmıştı. "Onu ne kadar seviyorsun?" sessizce sordu.

"Kendimi sevebileceğimden daha fazla," diye yanıtladım, gerçeği konuşması çok kolaydı. "O her şeydir. Yanlış anladın. Alessio'ya sahip olduğu için şanslı olan benim."

"Belki." Kıkırdadı ama gözlerindeki bakış... Neden bu kadar kalbi kırılmış görünüyordu?

Bana onu ne kadar sevdiğini bir daha söyle, dedi daha da yaklaşarak.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. Viktor kendisi gibi davranmıyordu.

"Onu seviyorum. O benim yaşama sebebim," dedim dokunuşundan uzaklaşmaya çalışarak. Beni incitmeyeceğini biliyordum ama bu, dokunuşunun hoş karşılanacağı anlamına gelmiyordu. Böyle değil. Konumuzda çok samimi bir şeyler vardı.

"Viktor...neler..." diye başladım ama alnını benimkine dayadığında nefesi kesildi. Gözlerini çimdikledi, nefesini kontrol etmeye çalışırken göğsü benimkine karşı hareket etti.

"Bir daha söyle," diye talep etti. Gözleri hâlâ kapalıydı ama parmakları tüy gibi hafif dokunuşuyla yanağımı okşamaya devam etti. Hatta zar zor hissettim.

"Onu seviyorum."

Viktor gözlerini açtı ve bakışlarının dudaklarıma doğru kaydığını gördüm. Gözlerim büyüdü ve kalbim ağzımda atmaya başladı.

Hayır. Bu değil. Lütfen... bu değil.

"Güzel," diye mırıldandı.

Kapının yanında donakaldım, kılımı kıpırdatmaya cesaret edemiyordum. Bu gerçekten oluyor muydu? Viktor'un... var mıydı?

Hayır. Yapamadı.

"Güzel," dedi tekrar. Ve sonra gülümsedi. "Onu sevmeye devam et."

Kafasını yukarı kaldırdığında neredeyse irkildim. Dudaklarını alnımda hissettiğimde sertçe yutkundum ve bunun bitmesini bekledim.

Sonraki sözleri kalbimin çarpmasına neden oldu. "Onu sevmekten asla vazgeçme. Çünkü başka hiçbir erkek senin sevgine layık değil."

Omuzlarım çöktü ve sert bir nefes verdim. Viktor geri çekildi, sıcaklığı beni terk etti. Kapıya yaslanıp onu izledim.

"İkiniz de birbirinizi hak ediyorsunuz," diye devam etti. "Alessio'nun seni bulmasına gerçekten çok sevindim."

Durdu, gözleri haylazca parlıyordu. "Yoksa onu sen buldun mu demeliydim?"

Viktor bana Alessio ile ilk tanıştığım zamanı hatırlatarak göz kırptı. Haklıydı. Onu bulan bendim. Her şey onun arabasına bindiğimde başladı.

"Alessio'nun bunu yaşamasına asla izin vermeyeceğim. Zavallı piç. O kendine acıyarak debelenirken kadını onu aramaya gelmek zorunda kaldı."

Kahkahası beni daha iyi hissettirdi, üzerimdeki tüm gerginlik gitti. "Hey. Bu hoş değil." Koluna vurdum. "Öldürülmek istediğini sanmıyorum Viktor."

Alçak sesle güldü. "HAYIR. Beni öldüremeyecek kadar çok seviyor. Cidden konuşursak, onun ilk aşkı gibiyim.

Başımı sallayarak karnımı okşadım. Kahkahalarımız nihayet kesildiğinde, Viktor başını merdivenlere doğru salladı.

"Senden sonra bebeğim." Göz kırparak sırtıttı.

Bu... bu benim tanıdığım Viktor'du. Diğeri öncekinden... kafamı karıştırmıştı. O değildi.

Bir teşekkür mırıldanarak uzaklaştım, Viktor da hemen arkasından geliyordu.

"Şanslı piç," diye fısıldadığını duydum.

Başımı salladım ama yürümeye devam ettim. Bunu çok fazla düşünmenin bir faydası yoktu.

Viktor benimle ilgileniyordu. Bunu biliyordum.

Ama Alessio'ya asla ihanet etmeyeceğini de biliyordum.

Ve o da bana asla ihanet etmezdi.

Viktor, Alessio'nun erkek kardeşiydi. Aralarındaki güven kırılmayacak bir şeydi. Ayrıca Viktor'a tüm kalbimle güvenmiştim.

Maddie beni kollarının arasına aldığı anda ve Viktor Lena'yı yanaklarından öptüğünde gülümsedim.

Biz bir aileydik.

Taburede otururken Maddie ve Viktor'un ufak tefek şeyler için çekişmelerini izledim.

Aklım Alessio'ya kaydı. Göğüs kafesimde bir sızı hissettim. Bekliyorum Alessio. Seni özlüyorum ama seni bekleyeceğim.

Nazik sevgilimin geri dönmesini beklemek zorundaydım.

Onu beklerken, en korkunç şekilde intikamımı aldığını biliyordum. İntikam arzusu zihnini bulandırmıştı.

Ama umursamadım.

Onu her şekilde sevdim.

Çünkü tıpkı Alessio'nun dediği gibi; o benim Canavarımdı. Tıpkı onun meleği olduğum gibi.

Bölüm 21

Alessio

Yumruğumun gücü altında kemiğinin çatırdadığını hissettim. O kadar yüksekti ki kulaklarımda titredi.

Çığlığını duydum ama bu sadece öfkemi körükledi. Beni sadece daha fazlası için zorladı.

Saçından tutup yüzüne defalarca yumruk attım.

İki gün. Kahrolası piç yakalanıp ellerimizin altında acımasızca işkence görelî iki gün oldu.

Ama yine de onun kanına olan susuzluğum giderilmedi. Hissettiğim öfke hâlâ içimde kaynıyor, onu kırmakla tehdit ediyordu.

bitirmedim Bitmeye yakın değildim.

Aslında yeni başlıyordum.

Kanını akıtacaktım. Bunu en korkunç şekilde ödeyecekti.

Memnun olana kadar gidecek çok yolumuz vardı.

Alberto'nun fark etmediği şey benim de onun kadar deli olduğumdu.

Kafasını geri ittiğimde, sandalyenin arkasına çarptığını hissettim. Alberto'yu tuttum, başı öne düştü. Acıyla inledi, kanı her tarafına damlıyordu.

Parmaklarımı saçlarına dolayarak, bana bakana kadar başını sertçe geriye doğru çektim. Gözleri o kadar şişmişti ki zor açık tutuyordu. Alnında uzun bir kesik vardı. Derindi, kemiklerini görene kadar derisi soyulmuştu.

Bıçağımı aldım ve sapı derin kesiğe dayadım. Sapı yaraya çevirirken Alberto kollarımda çırpındı. Çığlık attı, ama sesi saatlerce süren çığlıktan neredeyse kaybolmuştu.

Sadece acı içinde inleyebiliyordu, sesi bir bebek gibiydi.

Çok fazla kanadığını görünce geri çekildim. Nikolay öne çıktı ve havluyu kesiğe bastırarak kanamayı durdurdu.

Kan kaybından ölmesine izin veremezdim.

Henüz değil.

Hala ona canlı ihtiyacım vardı.

"Bu nasıl hissettiriyor?" Tüm nefretimi kelimelere dökerek onu küçümsedim. "İyi hissettiriyor, değil mi? Diğer uçta olmak ferahlatıcı, değil mi?"

Öksürdü, öne doğru atıldı. Bıçağımı göğsüne dayayarak onu geri ittim. Bıçağı bu deriye ben bastırmadım.

Hayır, onunla oynadım.

Tıpkı benim Meleğimle oynadığı gibi.

Bıçağı göğsünün üzerinde gezdirerek bıçağı hissetmesine izin verdim. Tenine fısıldadı ama onu asla kırmadı.

Alberto acıyla ürperdi, gözleri başının arkasına kaydı. Bilincini kaybetmek üzereydi. Avucum sert bir tokatla yüzüne çarptı. "Sakin buna cesaret etme. Eğer yaparsan sikini keserim."

Gözleri aniden açıldı ve bana saf bir hoşnutsuzlukla baktı. Cüretine güldüm. Gözlerini zar zor açabiliyordu ve yine de buradaydı, bir şansı olduğunu düşünüyordu.

Bıçağı göğsüne daha da bastırarak sert bir nefes aldığını hissettim. Yine de derisini kesmedim. Göğsünde ve vücudunda şimdiden birkaç kesik vardı. Ama şu anda başka planlarım vardı.

Bıçak, soğuk bir iz bırakarak omzundan yukarı ilerledi. Sonra sağ kolundan aşağı. Bıçağım derisine gittikçe daha fazla bastırmaya başlayınca Alberto hareketsiz kaldı.

Elinin arkasına ulaştığımda duraksadım. Tüm bu süre boyunca gözlerim onun üzerindeydi ve onlarda korku gördüğümde keyif aldım.

"Yapma... yapma... yapma..." diye yalvardı.

"Ayla sana böyle mi yalvardı? Sana durman için yalvardı, değil mi?" Diğer elimle boğazını tutarak kükredim.

Nefes borusunu parmaklarımın altında hissederek nefes borusuna bastırdım. Parmaklarımı kemik setine bastırdım. Onu kolayca ezebilirdim.

Yüzü önce kırmızıya sonra boğulmaktan morarmaya başladığında kırılğan boynunu serbest bıraktım.

"Durmadın. O zaman neden yapayım? Bıçağı eline dayayarak yüzüne tısladım. Nikolay onun arkasında durdu ve Alberto'nun kolunu sabit tuttu.

Spiral bıçağımın ucunu elinin arkasına tuttum. Gözlerim onun bıçağa bakışını izledi. Korkudan titrediğini gördüm. Kanamasını izledim ve güldüm.

Bıçağımı geri çekip yere indirirken onun ıstırabına güldüm. Zor.

Çığlık attı, çığlık attı, feryatları odayı doldurdu. Kulağıma hoş gelen bir şarkıydı.

Alberto kolunu çekmeye çalıştı ama ben bıçağı çevirdim ve elini sabit tuttum. Kullanışlı işime baktım, gözlerim bıçağımın uzunluğunu takip etti. Bıçağın yarısı Alberto'nun eline saplanmıştı.

Etrafımıza kan döküldü ama umurumda değildi. Endişelerimin en küçüğü buydu.

"Bu bıçağı neden sevdiğimi biliyor musun?" Diye sordum. "Çünkü en acı verici olan o. Orospu çocuğu gibi acıyor. Elin muhtemelen düşecekmiş gibi hissediyor, değil mi?"

Bıçağı tekrar çevirdiğimde Alberto haykırdı. Eti birbirine sürtünen, kemikleri çıtırdayan, kırılan sesini duyabiliyordum. Kana karşı derinin ve etin sesi.

"Yine de merak etme. Düşmeyecek," diyerek onu teselli etmeye çalıştım. "Henüz değil."

"Lütfen..."

Zayıf girişimine tsking, geri çekildim ve ona baktım. "Ooo zavallı bebek. Yalvarıyor musun? Kulağıma müzik geliyor, Alberto. Devam etmek. yalvar bana Yalvarma şeklini beğenirsem belki seni bağışlarım."

Saldırım altında kıvrınmasını izlemek her şeye değdi.

"Lütfen...ea...se...hayır...daha fazla...lütfen...kolay gelsin..."

Yalvarması kalbimi burktu çünkü tek duyabildiğim Ayla'nın Alberto'ya durması için yalvarmasıydı. Yalvardı, yalvardı ama o hiç durmadı. Onu incitmeye devam etti... tekrar tekrar.

"Çok iyi yalvarıyorsun. Neredeyse kötü hissediyorum. Bıçağı tekrar etine saplamadan önce elinden çektim. "Ama ne yazık ki, yalvarma şeklini beğenmedim."

"Bana bıçakları getir," diye homurdandım. Phoenix emrettiğim gibi yaptı ve bana bir gece önce bilemediğim kırmızı bıçakları verdi. Alberto'ya bir hediye.

"O parmaklarla Ayla'mı incittin değil mi? O iğrenç parmaklar..."

Alberto gözlerini inanılmayacak kadar iri açarak başını sallamaya çalıştı. Ne kadar şişkin olduklarıyla olabildiğince genişler.

Ben kesiciyi serçe parmağına tutarken Nikolay sağ kolunu tuttu. "Belki de bunu saymalısın. Yardımcı olabilir," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

Alberto'ya düşünmesi için zaman vermedim.

Kesiciyi serçe parmağına bastırarak kestim.

Orada durmadım. Hayır, bütün parmaklarını kestim. Tek bir kesimde. Serçe parmağından baş parmağına.

Sadece saniyeler içinde sağ elindeki tüm parmakları kaybetti.

Parmaklarının ayaklarıma düşmesini izlerken kanın damlamasını izledim.

Alberto şok içinde eline baktı. Ve acı nihayet hissedildiğinde, kükredi.

Nikolay kolunu bıraktı ve ben de geri çekilip yeni keşfettiği ıstırabın tadını çıkarmasına izin verdim.

Havluyu alıp bıçağımdaki ve bıçağımdaki kanını sildim.

Kapı arkamdan açıldı ve Nikolay gitti. Viktor, Alberto'nun arkasında yerini aldı.

Gözlerimiz buluştuğunda Viktor'a baktım. Onayladı.

Ayla'nın durumu iyiydi.

Ayla'yı düşününce, aklım onun Alberto'yu vurduğu sahneye kaydı.

Onunla çok gurur duyuyordum. O benim dengimdi.

O anda gerçek bir intikam meleği gibi göründü.

Daha fazla zarar vermiş olsaydı, onu desteklemek için orada olurdum. Kahretsin, ellerini tutardım ve onu kesmesine izin verirdim.

Ama bu onun için değildi.

Ayla'yı tanıyordum. Alberto'yu vurmak, içindeki her şeyi, tüm gücünü ve nefretini aldı. Ama birini öldürmek... o benim meleğim değildi.

Senin canavarın olmama izin ver. Senin için öldürmeme izin ver, Angel.

Bundan daha doğru sözler söyleyebileceğimi sanmıyordum. Her kelimeyi kastetmişim. Ben onundum. Onun için öldürürdüm. Bunu daha önce yapmışım, şimdi yapardım ve gelecekte de onun için öldürürdüm.

elinden gelenin en iyisini yap

Sözleri aklıma gelince gülümsedim.

Evet Ayla... Elimden gelenin en kötüsünü yapmak üzereydim.

Ne de olsa Kraliçem konuştu ve onun dileği benim emrimdi.

Düşüncelerimden sıyrılarak Viktor'un sırasını Alberto'ya çevirdiğini gördüm. Delme, tekmeleme, dilimleme ve kesme. Alberto zaten dağınıktı ama şimdi tanınmaz durumdaydı.

Havada ağır bir kan kokusu vardı ama ben buna alışmışım.

Elimi kaldırdım ve Viktor saldırısını durdurdu. Güçlkle nefes alıyordu, bakışları Alessio'yu yakıyordu.

"Phoenix, Enzo ve Artur'u getir. Aile birleşimi zamanı," diye emrettim sakince. Bazen, sakinlik de aynı derecede ölümcüldü.

Artur'dan söz edildiğinde Phoenix'in yüzünün saf nefretle buruştuğunu gördüm.

Alberto sandalyesine yaslandı, neredeyse düşüyordu. Uzun bir yolumuz vardı.

Phoenix'in ezilmiş bir Enzo ve Artur'u sürüklemesini izlerken gözlerim kapıya kaydı. Onları Alberto'nun önüne itti. Yaklaştım ve dizlerinin üzerine çöktüler, önümde diz çöktüler.

Korkuları o kadar ağırdı ki havayı doydurdu. Neredeyse tadabilirdim. Sadece içimdeki canavarı besledi.

Lateks eldivenleri cebimden çıkarıp giydim. Zamanımı alarak yavaş yavaş yaptım. Beni dehşetle izlediler, çok fazla korku.

Kesici ellerimde sımsıkı tutulmuştu ve Artur'un önüne çömeldim. O benim adamımdı. En güvendiğim adamlardan biri.

Onu evime aldım. Ona benim adımı verdi. Ama sonunda hiç saygı göstermedi. Sadakati yoktu.

Viktor saçından tuttu ve başını geriye çekti. Çenesini açtığımda acıyla inledi. Titredi ve bükülerek kurtulmaya çalıştı.

Neyin geleceğini biliyordu. Ama kaçış yoktu. Bu sefer değil.

Viktor, Artur yere yatıp hayatı pahasına çarpınana kadar onu geri itti. Çenesini ellerimin arasında sıkıca tuttum, parmaklarım yanaklarını ısırıldı.

Yumruklarını yere vurdu, tutuşumu yerinden çıkarmaya çalıştı ama faydası olmadı.

Kesiciyi yüzünün önünde hareket ettirerek ona gösterdim. Viktor, Artur'un çenesini tuttu ve ağzını benim için açmaya zorladı.

Çığlık attı ama sadece bir uğultu olarak çıktı. Parmaklarım dilini kavradı, parmaklarım sertçe bastırdı. Et parçasını parmaklarımın arasında sıkıca tuttum.

Kesiciyi diline yaklaştırdığımda gözleri korkuyla açıldı. Başını sallamaya çalıştığında gülümsedim.

Bana gözleriyle yalvardı.

Ama çok geçti.

Meleğim onun yüzünden acı çekti. Ve şimdi sıra ondaydı.

Kesiciyi diline bastırarak başımı iki yana salladım. Kafamdan saniyeleri sayarak bekledim.

Harekete geçmediğimi görünce Artur bana şüpheyle baktı.

Bekledim ve bekledim.

Sonra çarpınmayı bıraktı, sustu.

Kasları gevşemeye başladı; koruması yere düştü.

Kestim.

Tek bir kesik ve dilini elimde tutuyordum. Artık vücuduna bağlı değildi. Ayağa kalkarak onun yerde kıvranmasını izledim, çektiği acı dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Arthur çığlık attı. Ağladı. O ağladı. Ağladı.

Ve gülümsedim.

"Çok fazla konuşmayı seçtin. Ben de konuşmanızı bitirmeyi seçiyorum. Bence bu adil bir karar, değil mi?" Herkesin görmesi için dilini tutarak gelişigüzel sordum.

Enzo bana dehşet içinde baktı, yüzü bembeyaz oldu. Alberto bayılacakmış gibi görünüyordu. Gösterdikleri zayıflığa kıkırdadım.

Phoenix bana plastik bir poşet getirdi ve içine dilimi düşürdüm. Düğüm atarak çantayı kapattım ve Artur'a fırlattım. İşte böyle. Senin lisanın. Kim bilir? Buna ihtiyacın olabilir.

Çantayı aldı ve göğsüne getirdi. Ağzından kan birikti. Çok acıklı bir manzara.

Enzo'ya döndüm ve kafasını salladı. Kaçmaya çalıştı ama Phoenix onu tuttu. Önünde durarak, "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye tısladım.

Gücün altında kaburgasının kırıldığını hissederek karnına tekme attım. Acı içinde uludu.

Ama bu sadece başlangıçtı.

Viktor'a başını sallayarak Enzo'nun yanına geldi ve pantolonunu indirdi. Enzo kurtulmaya çalışırken çığlık attı.

"Hayır...hayır...lütfen...hayır," diye yalvardı ama sözleri duymazdan gelindi. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Sikini elime aldım ve tekrar çığlık attığımda kıkırdadım. Bıçağı yukarı ve aşağı hareket ettirerek kesiciyi etine bastırdım. Onu kesmedim. Sadece bıçağı hissetmesine izin veriyordum.

"Lütfen..." diye tekrar yalvardı.

"Ne zaman yalvarsan bana Ayla'yı hatırlatıyor. Sana nasıl yalvardı. Bu beni daha da sinirlendiriyor. Yani gerçekten, bence yalvarmasan daha iyi olur , " diye tısladım, kesiciye biraz daha bastırarak.

Enzo başını salladı. "Ben... yalvarmayacağım... bunu yapma..." Hıçkırarak hıçkırdı, tüm vücudu şiddetle titriyordu.

"Yine de sana konuşmanı söylemedim. Şimdi daha çok sinirlendim."

Ona tekrar tepki vermesine ya da bana yalvarmasına fırsat vermedim.

Kesicim aletini dilimledi ve vücudundan ayırdı.

Ayağa kalktım ve onun acı içinde bağırmasını izledim. Tüm vücudu ısırapla kasıldı, çığlıkları odayı doldurmaya devam etti.

Etrafa savrulmasını izledikten sonra gevşek aletini ona fırlattım. Artur artık bağırmiyordu ama hâlâ acı içinde inliyor ve hıçkırıyordu.

"Kanayarak ölmediklerinden emin ol," diye talimat verdim ölümcül bir sesle. Kulağıma bile sert geldi.

Alberto'ya dönerek solgun yüzüne baktım. Fazla beyaz görünüyordu, bir hayalet gibi. Başını kaldıracak gücü yokmuşçasına sandalyenin arkasına gevşek bir şekilde sarkmıştı.

"Bu sadece bir uyarıydı. Sana. Sadece sana geleceğin hakkında küçük bir fikir vermek için. Hazır olun derdim ama kendinizi ne kadar hazırlarsanız hazırlayın yeterli olmaz."

Son sözlerim bunlar olduktan sonra bodrumdan çıktım.

geri dönecektim Yakında.

Ama şimdi meleğimi görme vaktim gelmişti.

Onun düşüncesiyle kalbim hafifledi. İçimdeki acı, öfke... hepsi sakinleştirici bir dalgaya dönüştü.

Merdivenleri çıkararak ofisime doğru yol aldım. Duş alıp temiz bir gömlek ve pantolon giydikten sonra piyano odasına gittim.

Işıkların kapalı olduğunu gördüğümde adımlarım sendeledi, kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Yatak odamıza doğru yürürken göğsüm sıkıştı. Kapıyı açtım, gözlerim karanlığa düştü. Odaya hafif bir ışık saçan sadece bir lamba yanıyordu.

Gözlerim onu bulmak için odayı taradı.

İşte oradaydı. Yatakta. Uyuyor.

Kapıyı arkamdan kapatırken içimi bir rahatlama kapladı. Yatağa biraz daha yaklaşıp uyuyan Meleşime baktım. Çok güzel görünüyordu.

Kaşları çatıktı ve uykusunun huzurlu olmadığını biliyordum. Parmağımı gergin çizgiler üzerinde hafifçe ovuşturarak düzelttim.

Yatağa tırmandım ve onu kendime çektim. Onu kendime yakın tutarak bedenimi ona sardım. Ellerim, bebeğin yumruğu etrafında yatıştırıcı daireler çizdi.

Ayla uykusunda inledi ve kollarımda döndü. Beni piyano odasında beklemediyse çok yorgun olmalı.

"Alessio," dedi uykulu bir şekilde, gözlerini ovuşturarak.

Dudaklarımı yumuşak bir öpücükle alnına bastırdım. "Ben tam buradayım. Uykuya geri dön."

"Hmm..."

Kucağıma girdi ve kısa sürede uykuya daldı.

Uyanık kaldım, zihnim kapanmayı reddediyordu. Ayla'yı kucağımda birkaç saat tuttuktan sonra ondan uzaklaştım. Tekrar odadan çıkmadan önce dudağına bir öpücük kondurdum.

Saniyeler içinde bodruma geri dönmüştüm. Alberto hala sandalyede otururken Artur ve Enzo duvara yaslanmıştı.

Odaya girdiğimde gözleri benimkilerle buluştu. Daha fazla yaklaşmadım.

Bunun yerine bekledim. Bize katılması gereken biri vardı.

Phoenix ve Viktor duvara yaslanmışlardı. Nikolay adım attı. Bekledik.

Sonra kapı açıldı.

Zemine çarpan topukların sesi sessiz bodrumda geliyordu.

Yanımda durduğunu hissettiğimde gülümsedim. Her zaman giydiği aynı kıyafeti giymişti. Siyah deri pantolon. Siyah deri ceket. Yine de topukları her zaman farklıydı.

Bu sefer koyu pembe topuklu ayakkabılar giymişti.

Dönüp kapüşonunu indirdiğini gördüm. Nina, Alberto'ya gülümsedi. "Aşkım. Beni özle?"

Alberto ona şok içinde baktı ve ters ters baktı. Bu Artur'un bile bilmediği bir şeydi. Kimse yapmadı. Bu sadece Nina ve benim aramdaydı.

Onu kulüplerden birine gizli görev olarak yerleştirdim. Onun için mükemmel fahişeyi oynayarak Alberto'ya yaklaştı.

Alberto gibi bir adama boyun eğmek için her şeyini aldı ama yaptı. Bana olan sadakati her şeyden önce geldi.

Nina öne doğru bir adım attı ve sahnenin gelişmesini izledim. Arkamda başka birini hissettim. Arkamı döndüğümde bilinmeyen adamla karşılaştım.

O gençti. Muhtemelen yirmi. Yüzünde Nikolay'inkine çok benzeyen uzun bir yara izi vardı. Boynunda bir yara izi daha vardı.

Kara gözleri sadece Nina'ya odaklanmıştı ve tek kaşımı kaldırdım.

"O benimle," dedi Nina ben soru sormadan.

"Buraya gel oğlum." Parmağını şıklattı. İtaatkar bir köpek gibi hızla onun yanına gitti. Ondan daha uzundu, topukları üzerindeyken bile başı sadece omuzlarına geliyordu.

Nina onun saçını okşadı ve onun ona hafifçe gülümsediğini gördüm. O anda, gülümsemenin sadece ona ait olduğunu biliyordum.

"O benim kanatlarımın altında. Korumam altında. Onu eğitiyorum," diye açıkladı Nina. "Hazır olduğunda, onu sana göndereceğim. O mükemmel olacak. Bundan eminim."

Viktor, Phoenix ve Nikolay şaşkınlıkla ona baktılar ama kimse tek kelime etmedi.

Yüzünü Alberto'ya çeviren Nina ileri doğru yürüdü. "Onu hatırlıyor musun? Üç yıl önce. Ailesini katlettin. Onu yaraladın. Hayatta kalmaması gerekiyordu."

Alberto'nun gözleri çocuğu izlerken genişledi.

Ama yaptı. Acımasız şakandan sağ kurtuldu," diye tısladı, delik açtığı elime yumruk atarak.

Alberto acı içinde uludu.

Nina tekrar çocuğa bakmak için döndü. Elini uzattı, tutmasını bekledi. Neredeyse hemen aldı.

Yanağını avuçladı. "Devam etmek. Biraz eğlenmenize izin vereceğim. Ama onu öldürme, tamam mı?"

Alberto'ya hevesle bakarak başını salladı. Nina geri çekildi ve çırağının eğlenmesine izin verdi. Yanımda durmak için geldi.

Ve izledik.

İtiraf etmeliyim ki, çocuk iyiydi. Ne de olsa Nina tarafından eğitilmişti. Daha azını beklemezdim.

"Onun adı ne?" diye sordum, elinde sigara tutarken onu izleyerek. Sırada ne olacağını biliyordum.

"Xavier," diye yanıtladı, gözlerini çocuktan hiç ayırmadan.

Sigarayı yaktı ve Nikolay, Alberto'yu tutmaya gitti. Ne kadar bağırsın bağırsın, kimseye tesir etmiyordu.

Oğlan sigarayı Alberto'nun tenine bastırarak cızırdamasını izledi. Göğsünün her yerinde yanık izleri bıraktı.

Sigarayı Alberto'nun etine saplayarak midesinde bir delik açtı. Neredeyse yanan etin kokusunu alabiliyordum.

Tekrar tekrar yaptı. Daha fazla sigara yakmak, onları Alberto'nun derisine bastırmak, yanmasını izlemek.

Alberto bilincini kaybetmeye başladığında Nina öne çıktı. "Durmak."

Oğlan durdu ve Nina'nın yanına döndü. Onun yanağını okşadı. İşte böyle. Seninle gurur duyuyorum. Tatmin oldun mu? İntikamın için bu yeterli mi?" Oğlan durakladı. Bana karşı dürüst ol, diye talep etti Nina.

Çocuk başını salladı. "Memnun olmadığınızı biliyorum. Ama onu öldürmek senin elinde değil. Bu senin dersin. Ne zaman duracağınızı ve ne zaman devam edeceğinizi bilmeniz gerekir. Devam etseydin ölecekti. Sabır ve kontrolü öğrenmeniz gerekiyor. Avinla oynamayı öğren."

Nina'yı memnun etmeye hevesli görünerek başını salladı.

Yavaşça onlara kafamı salladım. Alberto'ya baktığımda başının öne eğildiğini gördüm. Nikolay'a bir bakış attım ve başını salladı. Bir kovayı soğuk, dondurucu suyla doldurup Alberto'nun üzerine boşalttı.

Acıyla kekeledi ve yüzünü buruşturdu ama gözleri açıldı.

Başka bir çift lateks eldiven giydim. Masaya doğru yürürken, çok uzun zamandır kullanmak istediğim tek şeyi aldım. İnek kamçısını elimde tutarak Alberto'ya geri döndüm.

Parmaklarım saçlarına dolandı, yumruk yaptı ve onu sandalyeden kaldırdı. Dizlerim bu tarafa sert bir şekilde geldi, kaburgalarını kırdı. Kırılan kemiklerin tatmin edici sesini duyunca onu serbest bıraktım.

Alberto ayaklarımın dibine düştü.

Viktor ve Nikolay onu tutmaya geldiler. Phoenix bacaklarını tuttu. Yanına çömeldim.

Kırbacı elimde tuttum ama bana faydası olmadı. Kırbacı istemedim. Sapı istiyordum, parçalanmış sapı. Ahşaptan yapılmıştı, aklımdaki şey için mükemmeldi.

Pantolonunu indirdim ve o çırpınmaya çalışırken güldüm ama tamamen kapana kısılmıştı. Gidecek yer yok. Tıpkı meleğimi tuzığa düşürdüğüm gibi.

"Bundan zevk alacaksın," diye fısıldadım kulağına. "Uslu bir çocuk gibi kabul et, tamam mı?"

Benim altımda mücadelesini izlerken, karanlık bir şekilde kıkırdadım. Yavaşça kolu kışına ittim. Çığlıkları kulaklarımda çınladı ama onların tadını çıkardım. Acısını tattım.

Sap, rektumunun sadece birkaç inç içindeydi. Durakladım, bekledim, ıstırabının onu deli etmesine, onu daha da karanlığa itmesine izin verdim.

Yere ağıladı. Kızgın bir hırıltıyla, kolu kışına tamamen soktum. Alberto haykırdı ama ben devam ettim ve tekrar içeri itmeden önce biraz dışarı çıktım. Ona tekrar tekrar işkence ettim.

Deliği ciddi şekilde kanıyordu. Kıymık sap onun kanıyla kaplıydı ama ben devam ettim. Onu sen aldın. Tekrar ve tekrar. O seni istemediğinde, sen onu yine de aldın. İstemediğin bir şeyi kışına sokmak nasıl bir duygu? Ha?" diye kükredim.

Alberto sızlandı ve haykırdı. Sırtını okşadım. "Şşt... ben sana söylemedim mi? İyi bir çocuk gibi kabul et. Bu hoşuna gitti değil mi?"

Kolu tekrar yerine itip içine yerleştirirken kan dışarı sızmaya devam etti. Vücudu mutlak bir ıstırapla kasılırken başı yerden kalktı.

Kolu orada bıraktım ve ona bakmak için döndüm. Yüzü sadece kanıyla değil, gözyaşlarıyla da ıslanmıştı.

O da ağıladı. Ama ona saldırmaya devam ettin. Gözyaşların bana Ayla'nın acı çektiğini hatırlatıyor." Başını tutup yere çarptım.

Tutamağı çektim, yaptığım gibi acıyla çevirdim. Ayağa kalkıp Alberto'dan uzaklaştım.

Nina'ya doğru yürüdüm ve kırbacı ona uzattım. "İyi eğlenceler." dedim tek kaşımı kaldırarak. Kamçıyı elimden aldı ve Alberto'ya doğru yürüdü.

Ah, kesinlikle eğleneceğim, diye yanıtladı, dudakları sadist bir gülümsemeyle genişledi.

Topuğunu Alberto'nun dizinin arkasına bastırışını izledim. Topuğu etine battı ve acımasız saldırıdan kaçmaya çalışarak çığlık attı.

"Bana her seferinde dokunmana izin vermenin ne kadar iğrenç olduğunu biliyor musun? Beni hasta ediyorsun, diye tısladı, Alberto'nun sırtına binerek. Hiçbir uyarıda bulunmadan kolu tekrar deliğine soktu.

Viktor'a başımı salladım ve hızla yanıma geldi. Gözleri de bir o kadar bozuktu. Aynı görüldüğümü biliyordum.

Herkesin bizi bildiği canavarlar.

"Onunla istediğini yap. umurumda değil Sabah onu almaya geleceğim," dedim ve sonra Alberto başka bir yüksek sesle çığlık atınca duraksadım.

"Bu geceyi Ayla ile geçirmek istiyorum."

Viktor anlayışla başını salladı. "O seni özlüyor."

Bunu zaten bildiğim için iç çektim. Ben de onu özledim. Ondan ayrı kaldığım her dakika göğsüme saplanan bir ağrı gibi geliyordu.

"Sadece onları hayatta tut," dedim başımla Alberto, Enzo ve Artur'u işaret ederek.

"Yarın onların sonu gelecek. Kahrolası İtalyanların başlattığı şeyi ben bitireceğim," diye hırladım, parmaklarımı yumruk yaptım.

Viktor tekrar başını salladı. "Arkanı kolladım, Alessio."

yaptığını biliyordum. Her zaman arkamı kolladı.

Bir minnettarlık gösterisi olarak omzunu sıktıktan sonra bodrumdan ayrıldım ve Meleğimin yolunu tuttum.

Bölüm 22

Kapıyı sessizce açıp içeri girdim. Yatağın yanında durup Meleğime baktım. Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle mışıl mışıl uyuyordu. Güzel bir rüya görüyor olmalı.

Onu uyandırmadığıma emin olduktan sonra birkaç adım geri gittim. Beni böyle görmesini istemiyordum. Bu ihtiyacı olan son şeydi.

Benden korkmadığını biliyordum... gerçekte kim olduğumdan. Ama yaptığım şeyleri öğrenmeye hazır olduğunu düşünmemiştim. Ve yapmaya devam edecekti.

Sonunda, gerçekten bir canavardım.

Bu asla değişmeyecekti ve ben değişmek istemiyordum. Ben oydu.

Ayla'ya baktım ve kısa bir an için kendime farklı bir olasılık düşünme izni verdim. Ya farklı olsaydım adamım? Ayla'nın gururla erkeği olduğunu söyleyebileceği biri?

Deli bir canavar değil. Alessio Ivanshov değil.

İç çekerek ve ağır bir kalple uzaklaştım. Lavabonun kapısını kapatarak gömleğimi çıkardım.

Duşa girdim ve soğuk suyun üzerime yağmasına izin vererek kanı temizledim. Son saatlerde yaptıklarımın dair tüm kanıtları yıkıyorum.

Ellerimi duvara yaslayarak, sıkışan göğsümden nefes almaya çalıştım.

Orada kaldım, kapının açıldığını duyana kadar hareket etmedim. Kim olduğunu anladığımda gözlerim sımsıkı kapandı.

Biraz kıpırdanma oldu ve sonra duş kapıları açıldı. Omzumda yumuşak bir el hissettim ve tatlı sesini duydum.

Su soğuktan sığa döndü ve onun değiştirdiğini biliyordum.

"Alessio?"

arkamı dönmedim "Alessio, bana bak."

Hareket etmeden duvara yaslandım.

"Lütfen Alessio." Lütfen kelimesi ağzından çıkar çıkmaz arkamı döndüm ve Meleğime baktım.

Yanaklarımı avuçladı ve parmak uçlarında yükseldi. Ayla dudaklarımı yumuşak, nazik bir öpücük kondurdu. Tatlı bir öpücüktü.

hareket edemedim Dudakları yanaklarımın gitti, her iki tarafımı da öptü. Öpmeyden önce şakacı bir şekilde burnumu ısırıldı.

Sonra dudakları alnıma doğru hareket etti. O da başka bir yumuşak öpücük koymadan önce orada bir saniye oyalandılar.

Meleğim kollarını belime doladı, hamile karnı karnıma bastırdı. Başını hızla atan kalbimin üzerinde, beni kendine bastırdı.

Oraya bir öpücük kondurdu ve sonra neredeyse sevgiyle mırıldandı. "Seni özledim Alessio."

Boğazım kapandı. Sesindeki aşk kalbimi hoplattı. Kollarımı ona dolayıp Ayla'yı kendime çektim.

Birbirimize böyle sarıldık, kollarımız birbirine sıkıca dolandı. Sular etrafımızda çağlayana kadar bırakmadık.

O beni kucağına aldı, ben de onu kucağıma aldım.

"Seni seviyorum Angel," diye fısıldadım kulağına. "Seni çok seviyorum."

Bölüm 23

Ayla

Kapının açılma sesi beni uykumdan uyandırdı.

Alessio'nun yatağın yanına geldiğini gördüm. Neredeyse tamamen karanlığa karıştı, ama onu gördüm. Onu hissettim.

Bana dokunmadı. Beni kollarına alacağını sandım ama sıcaklığını hiç hissetmedim. Ben gözlerimi kapatıp onu beklerken Alessio sessizdi.

Hareket ettiğini hissettiğimde, uzaklaştığını görmek için baktım. Kalbim onun kaybını hissederek güm güm atıyordu.

Etrafımızda hava ağırlaştı. Alessio'nun omuzları, sanki acı çekiyormuş gibi kamburlaştı. Bundan hoşlanmadım. Alessio'nun acısı benim acımdı.

Banyoya girip kapıyı arkasından kapatmasını izledim. Birkaç saniye bekledim, parmaklarım ona dokunmak, onu hissetmek, onu tutmak için can atıyordu.

Daha fazla dayanamayıp yorganı üzerimden attım ve yataktan güçlükle kalktım. Öyle bir noktaya geldi ki yatarak kalkmak daha zor oldu.

Sessizce banyoya gittim. Alessio'ya mahremiyet vermeli miyim diye tartışırken parmaklarım kapı kolunda kaldı. Aklım evet dedi ama kalbim kabul etmedi. Alessio'yu tutmamı söyleyerek beni içeri çekti. Ona rahatlık vermek için.

Onu içten içe neyin kemirdiğini bilmiyordum ama onu almam gerekiyordu.

İçeri girdiğimde sırtı bana dönüktü. Alessio beni duydu ama hareketsiz kaldı. Elleri duvarlara dayalı, başı öne eğikti. Alessio'nun gömleği çıkarılmıştı ama pantolonu hâlâ üzerindeydi.

Elbisemi çıkarırken onun etrafında akan suyu izledim. Yere düşürürken gözlerim onun atılmış gömleğine kaydı. Siyahtı, her zaman giydiği renkti.

Islak lekeleri görünce gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. Rengini göremiyordum ama kan olduğunu biliyordum.

Gördüğüm manzarayla kalbim tekledi ve gözlerim tekrar önümdeki adama kaydı. Tiksinmem gerekirdi ama değildim.

Alessio Ivanshov sevdiğim adamdı. İster bir canavar, ister kalpsiz bir katil, ister benim tatlı sevgilim olsun, onu her yönüyle sevdim.

Onu Alessio yapan her yanıydı. Katil o olmasaydı sevdiğim adam olmazdı.

Derin bir nefes alarak duşa girdim. Alessio'nun omuzları gerildi ama hareket etmedi. Su dondurucu soğuktu, bu yüzden musluğu hemen sıcak tarafa çevirdim.

Elim soğuk tenine değdi, bedenim onunkine yaklaştı. "Alessio?"

Benimle yüzleşmedi. "Alessio, bana bak."

Alessio duvara yaslandı ve ben daha da yaklaştım. "Lütfen, Alessio," diye yalvardım.

Lütfen kelimesi ağzımdan çıkar çıkmaz arkasını döndü ve bana baktı. Sanki zihninde bir şeylerle mücadele ediyormuş gibi ifadesi acılıydı.

Tek kelime etmeden yanaklarını avuçladım ve yüzüne öpücükler kondurdum. Her öpücükte ona aşkı gösterdim. Söze gerek yoktu. Onu tuttum. Dokunuşumla sevdim onu.

Parmak uçlarımda yükselerek kapalı göz kapaklarını ve sonra alnını öptüm. Alessio titrek bir nefes verdi, omzu yenilgi gibi görünen bir şekilde çöktü.

Ona sarıldım. Hamile karnım yolumdaydı ama yine de başımı göğsüne yaslayabildim. Düzenli kalp atışları kulaklarımda cınladı ve göğsüne, atan kalbinin tam üstüne bir öpücük kondurdum.

"Seni özledim, Alessio," diye fısıldadım gerçeği. O da bana sıkıca sarılırken parmaklarım sevgiyle teninde gezindi, kolları beni sıkıca sardı.

Vücudumu onunkine bastırırken nefesi göğsünden yüksek bir ısıklık sesiyle çıktı. Dudaklarını kulağımda hissettim. "Seni seviyorum, Angel," diye fısıldadı sertçe. "Seni çok seviyorum."

Aşkı ilan etmesiyle başım döndü. Kucağından uzaklaşırken dudaklarımda küçük, sakın bir gülümseme belirdi. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarımız arasında birkaç santim kalana kadar yaklaştım.

Dudaklarımız buluştuğunda havai fişek gibi hissettim. Dudaklarımız birbirine değdiğinde sihir yarattık. Onu sahip olduğum her şeyle öptüm. İlk başta yavaş ve derin, dillerimiz çiftleşme dansında birlikte hareket etti.

Alessio öpücüğü daha da derinleştirirken dudaklarıma doğru inledi. Dudaklarımı ısırmadan önce başımı iki yana salladı. Parmaklarım saçlarını kavradı ve onu daha çok içime çekti.

Alessio'ya onu ne kadar sevdiğimi gösterecektim.

Biz uzaklaşırken sert nefesimiz duşu doldurdu. Alessio başka bir öpücük için başını eğdi ama ben geri çekildim. Ellerim kemerine gittiğinde kaşları çatık bir şekilde havaya kalktı.

"Ben hallederim." dedim pantolonunu indirirken. Tek kelime etmeden ayaklarını kaldırdı ve pantolonunu ve boxerını çıkarmama izin verdi. Onları ittim ve tekrar ayağa kalktım.

Alessio bana merakla baktı, gözleri her zamankinden daha koyuydu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu kollarını bana dolayarak.

"Seninle ilgilenmem için bana hiç şans vermiyorsun. Bırak şunu yapayım," diye mırıldandım avucuma biraz sabun sıkmadan önce.

Alessio tartışmak için ağzını açtı ama onu hızlı bir öpücükle susturdum. Şaşkınlıkla bana baktı ve ben neredeyse küstahça gülümsedim. Onu nasıl suskun bırakacağımı biliyordum.

Vücudunu sabunla köpürttüm, hatta bacaklarını yıkamak için dizlerime kadar indim. Alessio beni tekrar durdurmaya çalıştı ama görevime devam etmeden önce ona bir bakış attım.

Onu duş başlığının altına ittim ve suyun etrafımızdan akmasına izin verdim. Ben onu yıkarken Alessio benim için hareketsiz kaldı, ellerimi yumuşakça ve özenle cildine sürttüm. Parmaklarımızı birbirine doladım ve ellerimizi dudaklarıma götürdüm. Eline bir öpücük kondurduktan sonra yüzümü yıkadım.

Alessio yoğun mavi gözleriyle bana baktı, bakışları hiç titremedi. Tüm dikkati üzerimdeydi ve sevgi dolu bakışlarının altında keyiflendim.

İşim bittiğinde dışarı çıktım ve havluyu elime aldım. Alessio arkamdan yakından geldi ve onu büyük havluyla kuruladım. Ben onunla ilgilenirken garip bir şekilde sessizdi.

Diğer havluyu aldı ve aynı şeyi benim için yaptı. Onu durdurmaya çalıştığımda beni bir öpücükle susturdu. Yaralı öpücüğü beni sıcak ve istekli bıraktı.

Bizi banyodan çıkarırken ellerimi tuttu. Alessio'yu yatağa ittim. Bana merakla bakarken gözleri hafifçe büyüdü. Soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı ama o sessiz kaldı.

Hiçbir kelime. Sadece sessizlik. Sadece biz.

Yatağa onun yanına tırmandım. Yere yattığımda bana doğru döndü ve beni kendine çekti.

Dudakları benimkilere indi ve öpüştük. Erişim talep ederek dudaklarımı yaladı. İnledim, öpücüğü için ağzımı açtım. Beklentiyle titredim, saniyeler geçtikçe vücudum daha da yanıyordu.

Dilini dudaklarımın arasına iterek benimkini aradı. Ellerimi kafasına kaldırdım, parmaklarım saçlarını kavradı ve onu daha da yakına çekti.

Eli uyluğumun üzerinde fısıldayarak bacaklarımı hafifçe ayırdığında öpücüğü kesmedik. Ağzının içine doğru nefes aldım ama Alessio beni daha derinden öptü.

Tırnaklarım omuzlarına saplandı, ağzımdan küçük bir inilti kaçtı. Öpüşürken inledi ve hassas dudaklarımı hafifçe ısırdı.

Elini bacaklarımın arasında hissettiğimde, uyluğumun içini okşadığında, parmağını çekirdeğime yaklaştırdığında, öpücüğü kestim. Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarptı. Sert nefes alışım ile birlikte göğsüm daha hızlı inip kalkıyordu.

Alessio'nun dudakları aşağı doğru öpmeye devam ederken boynuma doğru hareket etti. Deriyi yaladı, hafifçe kıstırıp ısırdı ve izini bıraktı. Tırnaklarım sırtını ısırdığında göğsünden derin bir gümbürtü yankılandı.

Alessio'nun uyluğu bacaklarımı dürttü ve dudaklarımı yaladı. Üzerime yuvarlandı ve gözlerim kapandı. Alessio vücudunu benimkinin üzerine indirdi, gövdesinin alt kısmı ayırık kalçalarımın arasına yerleşti.

Sert uzunluğunun damlayan çekirdeğime dayandığını hissettim ve gözlerim aniden açıldı. Dudakları göğsüme ıslak öpücükler bırakmaya devam etti.

Ellerim omuzlarına gitti ve ittim. "HAYIR."

Alessio'nun gözleri anında şokla açıldı. Tekrar ittim, sözümü tekrarlar gibi sesim boğuk çıkıyordu. "HAYIR."

Gözleri şokla parladı, hayal kırıklığına uğradı ve sonra tiksinti duydu. Kendisi ile.

Alessio vücudunu hızla benimkinden uzaklaştırarak küfretti. "Kahretsin! Bok. Ayla'ya çok üzuldüm. Kahretsin! düşünmedim Seni daha fazla zorlamamalıyım."

Henüz yapılmamış bir hata yüzünden kendini hırpaladığını görünce kalbimin sıkıştığını hissettim. Başımı salladım ve yanaklarını avuç içime alarak dikkatini tekrar bana verdim.

"Hayır, demek istediğim bu değildi. Yanlış bir şey yapmadığın halde kendini hırpalamayı bırak," parmaklarımı kaba sakalının üzerinde gezdirerek nazikçe yatıştırdım.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama onu sırt üstü yatırdım. Alessio ağzını kapattı ve birkaç kez güçlkle yutkundu. "Ayla ne yapıyorsun?"

"Seninle ilgileniyorum," diye basitçe cevapladım.

Vücudumu onunkinin üzerine getirdiğimde gözleri anlayışla açıldı. "Yapmıyorsun..."

Dudaklarını sesli bir şekilde öptüm. Ellerim karnından sert sikine doğru gitti. Karnının alt kısmına karşı sert ve sağlam bir şekilde duruyordu.

Parmaklarım boyuna dolandı. Alessio derin bir nefes alarak öpücüğü bozdu.

Parmaklarım etrafını sardığında gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Ayla," diye inledi, ben de gülümsedim. Onu bu kadar kolay etkilememe bayılıyordum.

Sert boyunu okşadım ve bu kalpsiz katil Alessio'nun benim dokunuşumla çözülmesini izledim.

Çenesi kasılmıştı, nefesi daha sert ve daha hızlı çıkıyordu. Kalçalarımın arası ıslanmıştı ama oradaki ağrıyı görmezden geldim.

Başparmağımı ucunun üzerinde gezdirdiğimde, aralanmış dudaklarından derin bir homurtu kaçtı. Ellerimi şimdi daha hızlı bir şekilde yukarı ve aşağı hareket ettirmeye devam ederken sertti. Ben onun boyunu okşarken Alessio boğuk bir nefes aldı.

Aşağı baktım, elimin şişen aletinin üzerinde hareket etmesini izledim. Bacaklarımı birbirine bastırdım ve dudaklarımı yaladım.

Kalçaları elimle hareket etmeye başladığında onu daha hızlı çalıştırdım. Alessio parmaklarını benimkilere dolayıp sertliğini daha sıkı kavradım. Gözlerim onunkilere takıldı ve bana verdiği ilkel bakış karşısında sert bir nefes aldım.

Göğüslerim ağrıyor, bakışlarının yoğunluğu altında vücudum ihtiyaçla titriyordu.

"Böyle," diye kabaca emretti, ellerimizi daha hızlı ve daha sert hareket ettirerek. Elimi bıraktı ve gerisini bana bıraktı.

Elimi becerirken kalçaları sarsıldı. Baş parmağım ucun üzerinde döndü ve Alessio'nun pre-cum ile kapladı.

İnledi, gerginleşti. yakın olduğunu biliyordum. Üzerine eğilerek dudaklarını bir öpücükle aldım. Alessio beni sertçe öpmeden önce boynumu kavradı ve alt dudağımı ısırdı.

Altımda sertleşti ve öpücüğü bozdu. Ateş mavisi gözleriyle bakışlarımı tutan Alessio, elimin ve karnının her yerine geldi.

Nefessiz hissederek sonuca baktım, gözlerim elime kaydı. Alessio atılan havluyu almak için yatağın üzerine eğildi.

Havluyu tekrar yere düşürmeden önce elimi, aletini ve midesini temizledi. Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu, erkeğime bakarken heyecanımdan bacaklarımın içi ıslanmıştı.

Ona bakmadan duramadım. Alessio dizlerimden tuttu ve beni üzerine çekti, böylece onun üzerine biniyordum. Ona gülümseyerek alnımı alnına yasladım.

Elinin yavaşça iç uyluğuma doğru hareket ettiğini hissettiğimde şaşkınlıkla sıçradım. Parmağını ıslak merkezime bastırdı ve utanmadan inledim.

Zihnimi hızla silkeleyerek elini tuttum ve hareketini durdurdum. Elini bacağımdan çektim. Alessio şaşkınlıkla bana baktı ama ben onu öptüm.

Bu gece sadece sen, Alessio, diye fısıldadım dudaklarına. "Sadece sen."

Onu sevmek ve onunla ilgilenmek istiyordum. Bu gece, Alessio'nun bana benim ona ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacı vardı.

Onun benim sevgime ihtiyacı vardı, ben de ona özgürce verdim.

Alessio'nun gözleri sahiplenircesine karardı ve göğsünden hafif bir hırıltı yükseldi. Dudakları benimkilerle buluştuğunda, bana tam olarak kime ait olduğumu gösterdi.

Kontrol talep ederek alt dudaklarını ısırdım ve o da sorgusuz sualsiz bana verdi. İstediyimi alıp vermeme izin verdi.

Karşılığında ona her şeyimi verdim.

Öpücüğümle onu ne kadar sevdiğimi gösterdim. Ona olan aşkımı hiç sorgulamasın diye yaptım.

Bölüm 24

Ertesi sabah Alessio'nun yataktan kalktığını hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kalkmadan önce alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. Gözlerim sessizce onu takip etti.

Genelde günün ilerleyen saatlerinde uyanırdım. Ama bugün sabahı Alessio ile geçirmek istedim.

Küçük prensesim sanki bu kadar erken uyandığımızı onaylamıyormuş gibi beni yandan sert bir şekilde tekmeledi. Elimi yuvarlak göbeğimin üzerinde gezdirip sakinleşmesini bekledim.

Benim değerli küçük prensesim.

Bu düşünceye gülümsedim. Onunla tanışmak ve onu şımartmak için sabırsızlanıyordum. Onu hak ettiği şekilde sev. Alessio'yla benim hiç sahip olmadığımız tüm sevgiyi ona ver.

Bebeğim asla benim yaşadığım hayatı yaşayamazdı. Biri bana karşı çıkarsa dişimle tırnağımla savaşırm.

Ama kimsenin olmayacağını biliyordum. Onu sevdiğim kadar Alessio'yu da biliyordum ve herkes onu aynı şekilde seviyordu. O herkesin prensesiydi... herkesin beklediği ama istediğini asla fark edemediği mucize.

Sonunda banyoya gittiğimde yerleşti. Kapıyı açıp içeri girdiğimde Alessio'nun dişlerini fırçaladığını gördüm. Yanında durdum ve aynısını yaptım.

O benden önce bitti. Alessio gelip arkamda durdu. Kollarını kalçalarımın sardı ve banyodan çıkmadan önce boynumu öptü. Yüzümü yıkayıp saçımı taradıktan sonra Alessio'nun kıyafetlerini giydiğini görmek için dışarı çıktım.

Üzerinde zaten gömleği ve pantolonu vardı. Ceketini giyerken sırt kaslarının daralan gömleğinin altında toplandığını görebiliyordum.

Ona bakma fırsatı buldum. Arkasını döndüğünde, Alessio bana çarpık, seksi bir gülümseme verdi. Gözleri karanlıktı ve güçle doluydu. Yoğun bakışları karşısında neredeyse titreyecektim.

Alessio onun elementindeydi. Güç ve tam kontrol yayıyordu. İfadesi sertti. Bana doğru yürürken neredeyse korkunç görünüyordu. Gözleri, adımları, kendini tutma şekli... her şey hakimiyetten bahsediyordu.

Alessio acımasız mafya patronu gibi görünüyordu.

Onun incelemeci bakışları altında cesaretim arttı. Daha güçlü. Bu adam... o benimdi.

Önümde durduğunda kolu hızla kıvrıldı. Beni kendine çektiğinde nefesim kesildi. "Günaydın," diye fısıldadı kulağıma kabaca.

"Günaydın," diye yanıtladım. Alçak sesle kıkırdadı ve kollarım ona dolandı. "Benimle kahvaltı yapmak ister misin?" Diye sordum.

Alessio duraksadı ve geri çekildi. "Halletmem gereken işler var Ayla," diye ters ters cevap verdi. Yüzünde saf bir öfke belirdi ve ne demek istediğini tam olarak anladım.

Elimi göğsüne koyarak hafifçe okşadım. "Lütfen."

Alessio içini çekti, omzu hafifçe düştü. Tam o sırada kapı çalındı. Mahcup bir şekilde gülümsedim. "Bu bizim kahvaltımız."

Başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "İyi."

Kapıya koşmadan önce bir ciyıklama sesi çıkardım ve ona hızlı bir öpücük verdim. Kapıyı açıp hizmetçiye gülümsedim ve tepsiyi elinden aldım. "Teşekkür ederim." dedim kapıyı kapatmadan önce.

Tepsiyi sehpanın üzerine koydum ve Alessio'nun oturmasını bekledim. Beni kucağına çekti ve ben de yanlamasına göğsüne yaslandım.

Alessio kızarmış ekmekten bir parça alıp dudaklarıma götürdü ve ilk ısırtığı almamı bekledi. Yaptım ve sonra onu besledim.

Daha önce yaptığımız gibi birbirimizi besledik. Tepsi boşalınca Alessio şakağıma bir öpücük kondurdu. "Gitmek gerek."

İsteksizce başımı salladım. "Ne yapacaksın?" sessizce sordum

Alessio cevap vermeden beni kaldırdı ve yatağına doğru yürüdü. Beni yorganın altına aldı ve yorganı boynuma kadar çekti. Beni kucağına aldıktan sonra önce alnımdan sonra dudaklarımdan öptü.

"Bugün bitireceğim. Her şeyi bitireceğim," dedi sertçe dudaklarıma doğru.

Sözleri tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Sesinden neredeyse titriyordum. Bu sözlerle, uzaklaşmadan önce bana son bir bakış attı.

Gözlerimi kapatıp tuttuğumu fark etmediğim uzun nefesimi bıraktım.

Bu oydu. Alessio'nun beklediği son. Umutsuzca beklediğim son.

Gözlerimi kapatarak erkeğimin geri gelmesini bekledim.

Düşmanlarını katletme işini bitirdikten sonra. Düşmanlarımız.

Alessio

Aşağıya indiğimde sahanlıkta beni bekleyen Viktor ve Nikolay'ı gördüm. Yüzleri dalgındı ama onların da benimle aynı şeyi beklediklerini biliyordum.

Başımla onları işaret ederek bodruma doğru ilerledim. Yakından takip ettiler.

Viktor yanıma gelerek, "Çok fazla kan kaybettiler," dedi.

"Önemli değil," diye çıktım. Aklım onların ölme düşüncesiyle öfkeleni. Onlara daha çok eziyet etmek istiyordum. Kanamalarını ve daha çok acımalarını istiyordum.

"Günün sonunda hayatta olacaklar gibi değil," diye bitirdim kara bir kahkahayla. Viktor başını salladı ama yüzünde beliren uğursuz gülümsemeyi kaçırmadım.

Nikolay her zamanki gibi metanetliydi ama sinirliliğini hissedebiliyordum. Hepimiz o piçlerin nefes almayı bırakmasını bekleyemedik.

Hayatlarını elimden geldiğince acı bir şekilde sonlandırmayı garanti ederdim çünkü daha azını hak etmiyorlardı.

Bodruma doğru yürürken adımlarım sessiz duvarlarda yankılanıyordu. Phoenix ve Nina oradaydılar, gevşek vücutların başında duruyorlardı.

Dur, diye homurdandım. Nina acımasız hizmetini hemen durdurdu ama Phoenix'in öldürücü sisinden kurtulması daha uzun sürdü. Viktor onu uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"Kontrolü öğrenmelisin," diye tısladım Phoenix'e sert bir bakış atarak.

İntikam dolu gözleri hâlâ Artur'un üzerindeyken yutkundu. "Özür dilerim patron. Yüzünü görmek midemi bulandırıyor. Ödemesi gerekiyor."

Maddie'ye yaptıklarından dolayı. Sessiz sözler ama yine de kulaklarımızda yüksek sesle çınladılar.

Omzunu kavrayarak ona sıkıca sarıldım. "Ödeyecek," dedim önümde kanlar içinde olan cesede bakarak.

Alberto'ya yaklaştım. Yerdeydi, kolu imkansız bir açıyla bükülmüştü. Karşımdaki acınası manzaraya neredeyse gülecektim. Aslında güldüm.

Yan tarafına tekme attım ve başını kaldırmadan önce inledi. Alberto şişmiş gözlerle bana baktı. Oradaki nefreti görebiliyordum ama bu beni korkutmadı.

Bana olan nefreti, benim ondan ne kadar nefret ettiğimin yanına bile yaklaşamadı.

Kana bulanmış saçlarını kavradım ve kafasını sert zemine vurdum. Acı içinde uludu ama bu bile zayıftı, yeni doğmuş bir kuzu gibi.

"Kıçın nasıl hissediyor?" Kulağına tısladım. "İyi hissettiriyor, değil mi? Kendi ilacından tatmak için mi?"

Alberto sızlandı ve ben karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Tek fark, Ayla'nın hayatta ve güvende olması. Seviliyor ve hala nefes alıyor. Bebeğim güvende. Ama sen... sen. Are. Ölü. Et."

Nina yanına gelerek, "Dün gece ona bolca verdim," dedi. "Sanırım bundan hoşlandığını söylediğini bile duydum." Güldü, kanlı adamı tekmeledi. "Bir kez daha deneyebilir miyim?" masumca sordu. Başımı salladım. Bakmadan somurttuğunu biliyordum. Sadece Nina birisine işkence edip öldürme şansının olmadığı konusunda surat asardı.

"Dışarı çık. Gitmemiz gerek," dedim otoriter bir sesle. Sesim hakimiyetle alçaldı. Kimse beni sorgulamadı.

"Sanırım Terkedilmişleri bir ziyaret etmemizin zamanı geldi," diye devam ettim.

Alberto'nun kafası şaşkınlıkla kalktı ve ben de gülümsedim. "Adamlarının düşüşünü görmelerinin zamanı geldi."

Ben kral olarak yükselirken onun son nefesini vermesini izlerlerdi. Lanet patron olarak.

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama ağzından sadece hırıltılı bir ses çıktı. Başımı sallayarak ayağa kalktım. "Hadi gidelim."

Viktor, Alberto'yu bodrumdan dışarı sürüklerken saçından tuttu. Phoenix, Artur'u saçından tutarken, Nikolay'ın Enzo'su vardı.

Bir geçit töreni olacaktı. Bu adamları canları için savaşıırken herkes izlesin. Bana asla ters düşmemek bir dersti.

Önce ben yürüdüm, arkamda Nina, diğerleri de onu takip etti. Hava ölüm kokuyordu ve ben bundan zevk alıyordum. Ondan beslendim, gücümü umutsuzluklarından aldım.

Onlar için çok üzücüydü. Yanlış adamı kızdırdılar.

Önlerindeki sahneyi izlerken hizmetçimin nefesinin kesildiğini duydum. Adamlarımdan bazıları, gevşek vücutların geçişini izlerken gülümsedi.

Bazıları neredeyse zaferle haykırdı. Sonra yanlarından geçerken eğildiler.

Gözümün ucuyla Maddie'nin merdivenlerin yanında durduğunu gördüm. Hıçkırıklarını bastırırken gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

Bütün vücudu titriyordu. Lena, kızını teselli etmeye çalışarak yanında durdu.

Maddie'nin gözleri Artur'un vücudunu takip etti. Adımlarım sendeledi ve arkamı döndüm. Nina bana meraklı bir bakış attı ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Gözlerim, onun da Maddie'ye baktığını görmek için Artur'a kaydı.

Yüzü acı içindeydi ve bunun yaraları yüzünden olmadığını biliyordum. Maddie'ye bakarken kalbi kırık bir adama benziyordu.

Phoenix'e baktım ama çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Yanına bir adım bile yaklaşıyor. Ben patlarım, Patron."

İç çektim, burun kemerimi çimdikledim. Bir karar veremedim, Maddie'nin yaklaştığını gördüm.

"Uzak dur Maddie," diye çıkıştı Phoenix yüksek sesle.

Onu görmezden gelerek daha da yaklaştı. Maddie, seni uyarıyorum, diye homurdandı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Bana emir verme Phoenix. Pişman olacaksın," diye tısladı ona.

"Maddie..."

"Benim adıma herhangi bir karar veremezsin," diye karşılık verdi.

Kaşlarının saç diplerime ulaştığını hissettim. Görünüşe göre aralarındaki şeyler hâlâ karışık. Maddie'yi çözmek zordu. Phoenix bu ateşli silahla zor anlar yaşayacaktı.

Maddie, Phoenix ve Artur'dan yaklaşık iki metre uzakta durdu.

"Bırak onu," diye emrettim.

Phoenix güçlükle yutkundu. İlk içgüdüğü reddetmek oldu ama sonunda tutuşu gevşedi. Bir adım uzaklaştı, göğsü öfkeyle inip kalkıyordu.

Artur dizlerinin üzerine çöktü, şişmiş gözleri Maddie'ye bakıyordu. Bakışlarının karnına kaydığını gördüm. Maddie'den sadece birkaç santim uzaklaşana kadar sürünerek yaklaştı.

Onun irkildiğini gördüm, ama o yerde durdu, çenesini meydan okurcasına kaldırdı. Yavru bir kuzunun gücüyle yüzünü Maddie'nin karnına gömdü.

Titriyordu, göğsünden boğuk bir çığlık geliyordu.

Maddie'nin çenesinin sallandığını gördüm ama ağlamadı. Herkes donup kaldı, önlerindeki sahneyi izledi. Piç için neredeyse üzülecektim. Çocuğunun kaybı... bebeğinin ölümüne kendisinin sebep olduğunu bilmek... herkesi kırabilirdi.

O sırada Artur kırık bir adamdı.

Ağlamaya devam etti ve Maddie hareketsiz kaldı. Yavaşça elini kaldırdı ve saçlarını okşayarak başının üzerine koydu. Elini çekmeden önce kısa bir dokunuştı. Yüzü hala onun düz karnına gömülüydü ve Phoenix'e başımı salladım. Öne çıktı ve Artur'u uzaklaştırdı.

Üzgünüm olurdu .

Ama ben bu şansı elinden aldım. Maddie'nin onun gözlerindeki kelimeleri gördüğünü umdum. Buna ihtiyacı vardı.

Tek bir gözyaşı yanağından aşağı aktığında, onu gördüğünü biliyordum. Maddie başını salladı ve ikinci bir bakış atmadan uzaklaştı.

Yoğun bir bakış altında derimin karıncalandığını hissettim. Kim olduğunu hemen anladım. Sanki ona çekiliyordum.

Ayla'yı görünce başımı merdivenlerin başına kaldırdım. Hareketsiz durdu ve kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Canavar yanımda bunu görmesini istedi. Kanlı karışıklık. Onun için neler yaptığımı görmesini istedim.

Ama diğer yanımda, sahip olduğumu hiç bilmediğim nazik yanımda... bu yanımda onu tüm bunlardan korumak istiyordum.

"Hadi gidelim," diye homurdandım. Bakışlarımızı kırarak arkamı döndüm.

"Beklemek."

Yumuşak ses sert ama nazikti. duraklattım. Adamlarım durdu. Yumuşak komut karşısında herkes donup kaldı.

Neredeyse gülümsedim. O gerçekten kraliçeydi.

Arkamı döndüğümde onu merdivenlerden inerken gördüm. Aşağı inerken tüm gözler onun üzerindeydi ama gözleri sadece benim üzerimdeydi.

Ayla bizden sadece birkaç adım öteye gelene kadar yürümeye devam etti. Güçlkle yutkundüğünü gördüm ve sonra derin bir nefes aldı. Omuzları sıkıca geriye doğruldu ve çenesi dik tutuldu.

Gözleri Alberto'ya kaydı. Benimkilerin genişlediğini hissettim ve ileriye doğru koruyucu bir adım attım, dudaklarımın arasından küçük bir hırıltı kaçtı.

Phoenix'in bana tek kaşını kaldırıp alay ettiğini görebiliyordum.

Yanımda durana kadar ilerledim. Ayla bana tatlı tatlı gülümsedi ve parmak uçlarında yükseldi. Bunu yapmama izin ver, diye fısıldadı, dudaklarımı hızla öpmeden önce.

Reddetmeye gittim ama o zaten Alberto'nun seviyesine iniyordu. Arkasına geçtim, duruşum koruyucuydu. Onun piç kurusuna bu kadar yakın olduğunu görünce içimde bir sahiplenme dalgası oluştu.

Alberto'nun yüzünü tuttu ve kaldırdı, böylece birbirlerine bakıyorlardı. Acıyla yüzünü buruşturdu ama herhangi bir hareket yapmadı.

Ayla, dudakları kulağına gelene kadar öne eğildi.

"Seni affediyorum," diye benim de duyabileceğim kadar yüksek sesle mırıldandı.

Alberto kaskatı kesildi ve geri çekildiğinde gözleri kocaman açıldı. Sertçe yutkunduğunu gördüm, sanki Ayla'nın hareketi inanılmazmış gibi.

Yine de şok olmadım. Bunun yerine, tek hissettiğim gururdu. Onun gücüne hayran kaldım.

"Beni neden incittiğini bilmiyorum ama sen olmasaydın Alessio'yu bulamazdım. Seni affediyorum... Bu sana huzur verir mi bilmiyorum ama bu sözlerin söylenmesi gerektiğini düşündüm. İkimizin de iyiliği için. Özellikle benim."

Sesi yumuşaktı, neredeyse melek gibiydi. Alberto ona şok içinde baktı ve başını salladı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Kolumu Ayla'nın beline doladım ve onu yukarı çektim. Kollarımda döndü ve gülümsedi. "Devam etmek için buna ihtiyacım vardı. Alessio, yapman gerekeni yap. Tam burada seni bekliyor olacağım."

Ayla kucağımdan çıkıp bir adım geri çekildi. Lena ve hizmetçilerden birkaçı onun arkasında durmaya geldi. Adamlarımdan bazıları onu takip ederek yanlarını korumacı bir şekilde kuşattı.

Ona başımla selam vererek uzaklaştım. Bu kahrolası savaşı bitirmenin ve kadınıma geri dönmenin zamanı geldi.

Arabaya ilerledim ve Nina'ya bir bakış attım. Başını salladı. "Burada kalacağım."

Viktor onu arabaya iterken Alberto'ya alayla baktı. Ön koltuğa oturdum ve diğerlerini beklemeye başladım.

Arabalar dolup hazır olduğunda, garaj yolundan çıktık.

Abandonato malikanesine giderken sırtım tutulmuştu. Araba nihayet durduğunda indim ve derin bir nefes aldım.

Alberto'nun adamları ellerinde silahlarla koşarak geldiler. Kıkırdadım ve başımı salladım.

"Hayatlarınıza değer veriyorsanız, silahlarınızı bırakmanızı öneririm," dedim hafifçe ilerleyerek.

Adamlarımın etrafı Alberto'nun adamları tarafından sarılmıştı ama bu bizi korkutmadı. Aslında, adamları korku içinde siniyor olmalı. Ne de olsa patronları vardı.

Gözlerindeki korkuyu şimdiden görebiliyordum ama henüz yılmamışlardı. Yine de sorun değil. Az sonra önümde diz çökeceklerdi.

"Onu dışarı çıkar," diye emrettim Viktor'a. Başını salladı ve arabayı açarak Alberto'yu dışarı çıkardı.

Silahlarını bana doğrulttular ve ben de karşılık olarak onlara çaktım. "Bunu yapmak istemiyorsun."

Patronlarını görünce gözleri büyüdü. Nefes nefese kaldı. Bazıları soldu. Bazıları geri çekildi ve diğerleri şokta dondu.

Yüzlerindeki korku ifadesini sevdim. Ama teslimiyet bakışını daha çok isterdim.

Nikolay, Enzo'yu önümde yere itti. Hayatlarını kontrol ettim. Kaçış yoktu. Bu kanlı oyunu yeni kazandım.

"Viktor, bence bu adamlar sağır," dedim ağır ağır. "Bu konuda bir şey yapabilir misin?"

Avluda bir silah sesi duyuldu. Bir adam düştü... öldü.

Misilleme yapamadan Nikolay, Phoenix ve Viktor on kişiyi çoktan düşürdü. Geri çekilip karşımdaki manzarayı izledim.

Viktor, "Geri çekil ve daha fazla can kaybı olmasın," diye homurdandı. "Hepinizi öldürmek umurumda değil. Ama bu senin iyiliğin için."

Yavaşça silahlarını bıraktılar ve ben tek kaşımı kaldırdım. Kolaydı.

Hepsi bir avuç korkaktı. Zayıf. Korkaklar.

Başımı olumsuz anlamda sallayarak öne çıktım. Alberto'nun saçını kavradım ve kafasını kaldırdım. "Bana ateş etmenin bir anlamı yok. Savaş bitti. Alberto ellerimde, adeta ölü."

Başımı kaldırdım ve adamlarının her birini sert bir bakışla hizaladım. "Bu yüzden geri çekilip gösterinin tadını çıkarmanı öneriyorum."

Devam ederken sabit bakışlarımı onların üzerinde tuttum. "Beğensen de hoşlanmasan da, patronun olarak görevi devralıyorum. Benimle aynı fikirde olman önemli değil. Kabul etmezsen, son nefesini vereceksin. Basit. Çeneni kapa ve benim yapmak üzere olduğum şeye bak."

Adamlarımdan daha fazlası arabalardan dökülerek yan tarafımı sardı. Viktor ve Nikolay önümde duruyorlardı.

"Phoenix, Artur'u dışarı çıkar," diye talep ettim.

Alberto'yu bırakıp Enzo'nun yanına gittim. Alberto'nun adamlarından birkaçının koruyucu adımlar attığını gördüm. Ama adamlarım silahlarını onlara doğrultunca durdular.

Silahımı çıkardım ve Enzo'nun alnına doğrulttum. "Yanlış insanların yanında yer aldığında neler olduğunu sana göstermek üzereyim. Bundan ders çıkarmalısın."

Nikolay bana şeffaf bir çanta verdi. Herkesin görmesi için kaldırdım. Birkaç adam geri adım attı. Enzo'nun kopmuş aleti içindeydi. Çantayı ayaklarının yanına yere fırlattım.

Şok olmuş bakışları tekrar bana bakmadan önce ona kaydı. "Yanlış tarafı seçtiğinde böyle olur."

Parmağım tetiğe bastırdı. Bir silah sesi geldi ve gülümsedim. Enzo ayaklarıma kapandı, gözleri açık, cansız bir şekilde bana bakıyordu. Bir adam düştü.

Enzo'nun cesedini tekmelediğimde garaj yolu sessizdi.

Gözlerimi Alberto'nun adamlarından ayırmadan Artur'a doğru yürüdüm. Phoenix, içinde Artur'un dili olan çantayı bana verdi. Herkesin görmesi için onu da yere attım.

Bu sefer silahımın namlusunu Artur'un boynuna doğrulttum. Yuttu. Bana son kez baktıktan sonra gözlerini kapattı. Hiç kavgası kalmamıştı.

Bakışlarım kalabalığa kaydı. "Ve bana ihanet ettiğinde böyle oluyor."

Başka bir atış. Artur'un gevşek bedeni yere düştü. Ben uzaklaşırken elbiseme kan sıçradı.

"Bir numaralı ders. Bana asla ihanet etme. Sonuçlardan hoşlanmayacaksın," diye herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle homurdandım.

Alberto'ya doğru yol aldım. Bütün vücudu titriyordu. Benimle dövüşmeye çalıştı ama çok zayıftı.

Alberto'yu saçından kavrayarak onu yukarı çektim. Titreyen bacaklarının üzerinde durdu. "Nasıl hissettiriyor? Adamlarının ölümünü izlemesini mi istiyorsun? Senin şerefine yok. Güç yok. Hiçbir şeyin kalmadı."

Sözlerim sadece onun duyabileceği kadar alçaktı. Kendi kanıyla boğuldu, vücudu gevşeyerek öne doğru düştü. Yüzüne tükürerek, "Ve birkaç dakika içinde bir cesetten başka bir şey olmayacaksın," diye bitirdim. Alberto irkildi ve adamlarından gelen öfkeli gürlemeyi duyabiliyordum.

Ama kimse patronunu kurtarmak için harekete geçmedi.

Tekrar ileri atılmadan önce hafifçe geri çekildim. Ayağım dizine çarptı, yüksek bir çıtlıtlı avluda yankılandı. Alberto öne eğildi, acı içinde kükredi ve bacakları gevşedi.

Onu serbest bıraktım ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Tam da olması gereken yerdeydi. Ayaklarımin altında. Acı içinde yuvarlanarak yanına düştü.

Yanına çömeldim, ağzım kulağının yanındaydı. "İki yüz altı kemiğin bin bir şekilde nasıl kırılacağını biliyorum. Bin yöntemin hepsini senin üzerinde kullanmadığım için şanslısın." Fikri çok cazip bulmama rağmen.

"Sana daha kolay bir ölüm vereceğim, çünkü kadınıma daha çabuk dönmek istiyorum. Onu duydun. Beni bekliyor. Ve bir hanımı bekletmek çok ayıp," dedim sakince, onun zihniyle oynayarak.

"Herkesin izlemesini istiyorum!" diye bağırdım başımı kaldırarak.

Öfkemin hakim olmasına izin vererek spiral bıçağımı çıkardım. İlk cinayetimi o bıçakla yapmıştım. Kadınının intikamını aynı bıçakla almam adildi.

Bıçağımı Alberto'nun boynuna dayadım.

Bıçağım kesti, boynunu dilimledi. Homurdandı ve elimden kurtulmaya çalıştı. Kesik, herhangi bir ana arteri kesecek kadar derin değildi.

Onun için başka planlarım vardı. Bu kesinti sadece başlangıçtı.

Spiral bıçağımın bıçağı göğsüne doğru indi. Gözleri genişledi, tanıma orada yanıp söndü. Yine de ona düşünmesi için fırsat vermedim. Bıçak göğsüne saplandığında cıgılık attı.

Kan her yerdeydi. Yerde. Benim kıyafetlerim. Ellerim. Yüzüm.

Ama devam ettim.

Bıçağı defalarca göğsüne sapladım. Alberto mücadele etmeyi çoktan bırakmıştı.

Tabii ki yaptı. Artık nefes almıyordu.

Etini kesen bıçağın sesi kulaklarımı doldurdu. Kan ve et iç içe geçmiş, kanı etrafımızda birikmişti.

Her şeyi ve daha fazlasını hak etmişti. Ona daha fazla işkence yapamayacağım için kızgındım. Ölümü çok kolaydı. Çok kolay.

"Sana ait olmayan bir şeyi alınca böyle olur!" Bıçağı Alberto'nun göğsüne saplayarak kükredim.

Delik yeterince büyüdüğünde spiral bıçağımı yere düşürdüm. Elimi cansız bedenine bastırdım. Sonra parmaklarım istediğim şeye temas etti.

Onun kahrolası kalbini söktüm.

Kanlar içinde ayağa kalktım. Kalbi yere atıp herkese baktım. "Ben senin kahrolası Kralınım!"

Sesim yüksek ve net bir şekilde gürledi. Herkes anlamını anladı.

"Eğil," diye homurdandı Viktor.

En kötüsü buydu. Düşmanın önünde diz çökmek. Düşmanına hizmet etmek. Onun önünde eğilerek.

Ama başka seçenekleri yoktu. Artık onlara sahiptim.

Kimse eğilmeyince gülümsedim. "Bana meydan okumak isteyen var mı?"

Kollarımı iki yana açarak herhangi bir rakibi davet ettim. İri yarı bir adam hiç düşünmeden bana doğru hücum etti. Yanıma bir adım bile yaklaşmadı. Viktor onu yarı yolda yakaladı.

Onu yere atarak orada yattı... ölü.

Hayatıma son vermeye çalışan daha fazla adam bana doğru koştu.

Ama hiçbiri bana ulaşmadı.

Geri çekildim, askerlerimi izledim... adamlarım benim için savaştı. Kan döküldü. Adamlar yerde yatıyor, ölüyor. Bazıları çoktan ölmüştü. Etrafımdaki kaosu gülerek izledim.

Gerçekten bir şansları olduğunu düşündüler. Olamaz. Bu sefer değil.

Bu sefer yönetme sırası bendeydi. Kraliçemle... Meleşim yanımda.

İstekli rakipler hareket etmeyi bırakınca ileri doğru yürüdüm. Gözümün ucuyla birinin bana doğru geldiğini gördüm. Bıçağı sırtımdan alarak fırlattım.

Doğrudan sol göze.

Adam cansız bir şekilde yere düştü.

Kalabalığa dönüp soru sorarcasına tek kaşımı kaldırdım. "Başka kimse var mı?"

Sessizlik.

Sözlerim sessizlikle karşılandı.

Sonra birer birer önümde diz çökerek teslim oldular.

Babamın yapamadığı tek şeyi bugün başardım. Yirmi yıllık acı ve düşmanlığı bugün bitirdim.

İtalyanlar bize aitti.

Benim kurallarım var. Ama bir dahaki sefere onların üzerinden geçeceğim. Bugün için sadece hatırla, bana ihanet etme. Durmadan. Bugün gördüğün şey sadece bir gösteriydi. Beni test etme. Sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Duraksadım, mendilimle ellerimi sildim. "Viktor, cesetleri bir araya getir."

Alberto, Enzo ve Artur, bir ceset yığını içinde itilip kakıldılar. Nikolay bana çakmağı verdi. Çakmağı açıp alevlerin etrafta dans etmesini izledim.

Gözlerimi Alberto'nun adamlarından ayırmadan... şimdi benim adamlarım... Çakmağı cesetlerin üzerine fırlattım. Nikolay da cesetlerin üzerine bir çakmak daha fırlattı. Anında alevlendiler. Ateş cesetlerin etrafında dans etti, yanık et kokusu burun deliklerime doldu.

Cesetlerin yanmasını izledim, biri meleşimin işkencecisiydi. Sonunda kabusu sona ermişti. Ayla sonunda güvendeydi. Kızımız güvende olacaktı.

Bildiğim tek yolla Meleşimin intikamını almıştım.

"Saygı. Hepinizden saygı talep ediyorum. Sadece benim için değil, Kraliçeniz Ayla Abandonato için. Birinin ona saygısızlık ettiğini duyarsam, son nefesini vereceksin. Sen onun altındasın. Sana emrediyor ve sen de kahrolası

sadık bir köpek gibi ne derse onu yapıyorsun," diye alçak sesle hırladım, herkesin kuralı anladığından emin olmak için.

Başlarını eğdiler.

Dudaklarıma bir gülümseme fısıldadı.

Burada işim bitti. Arkamı dönüp arabaya bindim.

Senin için geliyorum, Melek.

Bölüm 25

Ayla

Ben kitabıma odaklanmaya çalışırken Maddie ayak tırnaklarını koyu kırmızıya boyayarak yanıma oturdu. Ama yapamadım.

Aklım sürekli Alessio'ya gidiyordu.

Ayla, sakın ol, diye mırıldandı Maddie. "Gerginliği buradan hissedebiliyorum. Bebek için iyi değil."

"Sadece endişeleniyorum," dedim ona dönüp.

Alnı kırıştı. "Endişelenmek? Kimin hakkında? Alessio?"

Mahcup bir şekilde başımı salladım. "Kızım, onun yakaladığı adamlar için endişelenmelisin. Kesinlikle Alessio değil." O güldü.

"Ama çok uzun sürüyor," diye karşı çıktım.

"Çünkü ölümlerini uzatıyor," diye karşılık verdi göz kırparak.

Bu beni susturdu. Çünkü muhtemelen doğruydu.

Maddie yüksek bir nefes verene kadar sessiz kaldım. Yataktan kalktı ve makyaj masama doğru yürüdü. "Biliyor musun, bunun Alessio'nun odası olduğuna inanamıyorum. Günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bir makyaj masası. Kadın kıyafetleri ve ayakkabılarıyla dolu bir dolap. Odaya biraz

kadınısı bir dokunuş," dedi Maddie odaya göz gezdirerek. "Onu serçe parmağına doladın bebeğim," diye fışkırdı Maddie, farklı bir ojeyle yatağa geri dönerek.

Karşımda bağdaş kurarak oturdu. Maddie ayaklarımdan tuttu ve nazikçe kucağına çekti.

"Beklemek. Ne yapıyorsun?" diye sordum uzaklaşmaya çalışarak.

"Hareket etmeyi kes. Tırnaklarını yapmama izin ver. Artık ayağa kalkabilecek gibi değilsin," diye mırıldandı, oje şişesinin kapağını çıkarırken.

Bu kısmen gerçektir. Karnım geniş olduğu için ayaklarıma ulaşmak zorlaşmıştı. Sadece hamileliğimin nasıl geçeceğini hayal edebiliyordum. Ayaklarımı görecektim miydi? Muhtemelen değil.

"Bu renk uygun mu?" diye sordu bana açık pembe şişeyi göstererek.

Başımı salladım. Rengi çok güzeldi ve favorilerimden biriydi. Sessizce Maddie'nin ojeyi tırnaklarıma sürmesini izledim.

Bugünlerde Maddie sessizdi. Her zamankinden daha sessiz. Gözlerinde koyu bir gölge vardı. Bazen üzgün ifadesini, gözlerindeki yaşları fark ederdim.

Benden ne kadar saklamaya çalışsa da sahte dış görünüşünün ötesini gördüm.

Artur hepimize ihanet etti. Ama acının çoğunu Maddie hissediyordu. Bu düşünceyle göğsüm sıkıştı ve elini tuttum.

Maddie, diye başladım. "Benimle konuş."

Bana soran gözlerle baktı ve ardından güldü. "Ne hakkında konuşalım aptal?"

Başımı salladım. Yine oradaydı. Muhtemelen yapmak isteyeceği son şeyken gülmek.

Yalan söylemeyi ve benden saklanmayı bırak, Maddie. Seni biliyorum. Artur'un yaptığı şeyin seni bana anlattığından daha çok incittiğini biliyorum ama lütfen bunu içinde tutma. Bu seni daha çok incitecek." diyerek sakinleştirmeye çalıştım.

Çenesi titredi ve gözyaşlarını sildi. "Hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldadı.

"Çünkü bana söylemeyeceksin. Herhangi birine sorabilirdim ama benimle konuşmanı istiyorum," dedim ona yaklaşarak.

Pembe yanağından aşağı bir damla yaş düştü ve onu hızla sildim. Eğer izin verirse, gözyaşlarını silmek için orada olacaktım.

Maddie bir şey söylemek için ağzını açtı ama kapı çalındığında hemen ağzını kapadı. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Bir şey yok Ayla. Lütfen bırak," diye mırıldandı.

Boğazımın arkasının kapandığını, duyguların beni boğduğunu hissedebiliyordum. "Önemli değil," diye fısıldadım, başka bir kapı çalınca.

"Bırak Ayla. Lütfen."

Üçüncü vuruş geldiğinde gözlerimi kapattım. "Girin."

Nina'nın kapıda durduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ağzım şok içinde açık kaldı ve Maddie de kapıya bakmak için döndü. Gözlerinin öfkeyle parladığını gördüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tıslayarak ayağa kalktı.

Nina odaya girdi. "Tartışmak için burada değilim. Ayla ile konuşmak istiyorum.

Sesi sakindi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Bana baktı ve ben de ona baktım.

"Pekala, seni burada istemiyor. Aslında kimse seni burada istemiyor. Elde etmek. Dışarı," diye homurdandı Maddie kendini savunurcasına.

"Onun adına konuşmayı keser misin? Ağzı var," diye tersledi Nina.

Ayla, dedi Maddie bana dönerek.

Omuz silktim, tekrar Nina'ya döndüm. "Nedir?" Diye sordum.

Nina alay etti ve kollarını kavuşturdu. "Hızlı yapacağım ve sadece bir kez söyleyeceğim."

Tek kaşımı kaldırıp devam etmesini bekledim. Sarı saçlarını omzunun üzerinden attı ve yatağa yaklaştı, topukları zemine sertçe vurdu.

Nina durdu ve derin bir nefes aldı. "Telafi etmek için buradayım."

"Seni küçük kaltak," diye yemin etti Maddie.

"Konuşabilmem için bir dakika konuşmayı keser misin? Açma-kapama düğmen mi kırıldı yoksa?" Nina alay etti.

Maddie ağzı açık bir şekilde Nina'ya baktı. "Teşekkür ederim," diye şaka yaptı Nina, dikkatini tekrar bana vererek.

"Söylediğim gibi, savaşmak için burada değilim. Aslında tam tersi için buradayım. Bunu şimdi yapmamın zamanı geldi. Daha önce söylediğim şey haddi aşmıştı. Sana bu şekilde hakaret etmemeliydim, diye başladı Nina, sesi sertti.

Gözleri soğuk, yüzü ifadesizdi. O anda bana Ivanshov erkeklerini çokça hatırlattı.

Sözleri mutfaktaki sahneyi geri getirdi. Aşağı baktım, söylediği onca şeyi ve sözlerin kalbimi nasıl delip geçtiğini hatırladım.

"Onları kastetmediğimi söylediğimde inanmanın zor olduğunu biliyorum," diye devam etti.

Başım aniden kalktı ve Maddie gözlerini devirerek alay etti. Nina, Maddie'nin kafasına delikler dikti. "İyi," diye homurdandı. "Belki biraz kastettim. Ama kırgındım ve kızgındım. Bu bir mazeret değil, ama lütfen sana ciddi bir acı vermek gibi bir niyetim olmadığını bilin."

Nina'nın sözlerini anlamaya çalışırken prensesimden teselli arayarak karnımı ovuşturdum.

"Bu çoğunlukla bir testti. Gücünü görmek için. Alessio için gerçekten yeterince güçlü olsaydın. Onunla liderlik etmek için."

"Eh, o senden çok daha güçlü," diye tükürdü Maddie.

Bu sefer Nina'nın dudağında küçük bir gülümseme belirdi. Hayalet bir gülümsemeydi. Bir saniyelğine oradaydı ve bir sonraki saniyede gitti. "Bundan hiç şüphem yok."

Sözleri doğrudan kalbime gitti. Fiziksel olarak konuşmadığını biliyordum. Sözleri daha derin bir anlam taşıyordu ve o anda bunları söylediği için minnettardım.

"İşte bu yüzden özür dilemek için buradayım. Söylediklerim için üzgünüm. Beni daha çok göreceksin, bu yüzden aramızın iyi olması daha iyi olur diye düşündüm," diye açıkladı Nina. "Alessio'yu istemiyorum. Evet, onu daha önce becerdim. Yalan söylemeyeceğim ve eminim ki senin için şekerleme yapmayacağım. Ama Alessio ve benim işimiz bitti. Sana aşık olduğu an bitmişti ve bu karara saygı duyuyorum," diye devam etti Nina aynı tekdüze sesle.

Nina derin bir nefes alarak yanıma geldi. Maddie bana doğru koruyucu bir adım attı.

"Ona zarar vermeyeceğim. Tanrım, sen benim kim olduğumu sanıyorsun?" dedi Nina, Maddie'nin beni ondan korumak istemesine açıkça güvenmiş görünerek.

"Bir an önce kaybolması gereken biri," diye yanıtladı Maddie, Nina'ya dik dik bakarak.

Eh, bu olmayacak, diye karşılık verdi Nina.

İkisi de birbirine baktı ve gözlerimi devirdim. Neden iki Maddie ile sıkışıp kalacağım hissine kapıldım? Yoksa iki Nina mıydı?

Aman Tanrım.

Boğazımı temizledim ve ikisinin de dikkati bana çevrildi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ve sanırım seni uzun zaman önce affettim, Nina.

Omuz silkerek ona küçük bir gülümseme gönderdim. Karşılık vermedi. Düzgün gülümsemeyi bilip bilmediğini merak ettim.

Sanırım baştan başlayabiliriz, dedi Nina birkaç sessiz saniyenin ardından. Elini bana verdi, sıkılamı bekledi.

"Nina Ivanshov," diye tanıştırdı.

Elini tuttum, kalbim çılgınca atıyordu. "Ayla," diye karşılık verdim. Boğazımdaki ani yumruyu güçlkle yutkunarak devam ettim. "Ayla Terk Edilmiş."

Nina'nın eli benimkini sıktı ve bu sefer gülümsedi. Yine de gözlerine ulaşmadı. Soğuk kaldılar.

"Uzun süre değil," diye yanıtladı tek kaşını kaldırarak. "Kısa sürede Ayla Ivanshov olacaksın."

Soruyla kaşlarını çatıttım ve nihayet anladığımda yanaklarımın kızardığını hissederek aşağı baktım.

Ben Nina'nın elini bırakırken Maddie aniden ciyakladı. "Aman Tanrım. Evet! O haklı! Aman Tanrım. Ayla İvanşov. Kulağa mükemmel geliyor, değil mi? Sağ? Yapmayı planladığımız çok şey var."

Sözleri karşısında yanaklarım ısındı ve utanarak dudaklarımı ısırdım.

Ayla İvanşov.

Bunun sesini beğendim. Aslında sevdim.

Maddie, "Kısa sürede Ayla Ivanshov olacaksın," dedi. "Bundan eminim."

Az önce söylediğim buydu, dedi Nina gözlerini devirerek.

Maddie ellerini kalçalarına koydu. "Her neyse, kaltak."

"Evet, her neyse, aptal inek," diye mırıldandı Nina alçak sesle.

"Az önce bana aptal inek mi dedin?"

"Evet. Bu yüzden?"

"Siktir git!"

"Hayır. İlgilenmiyorum," diye tersledi Nina kuru bir sesle.

Gözlerim kocaman açılmış bir şekilde ileri geri çekişmelerini izledim. Az önce hangi evrene ışınlandım?

Maddie duraksadı ve ardından kahkahayı patlattı. "Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Sanırım senden hoşlanıyorum, kaltak."

Nina başını salladı ve bana döndü. Bana başıyla selam verip uzaklaşmak için arkasını döndü.

"Bekle," diye seslendim. Aklımda bir soru yanıyordu.

"Adının Nina Ivanshov olduğunu söylemiştin. Adın nasıl İvanşov?" Merakla sordum.

Nina bana baktı ve kollarını kavuşturdu. "Yalnızca küçük bir grup insan Ivanshov adını alma ayrıcalığına sahip. Sadece en sadık. Ben onlardan biriyim. Alessio hayatı pahasına bana güveniyor. Ve senin. Bu aileye olan bağlılığım her şeyden önce gelir... her şeyden önce. Ve şimdi sadakatim sana uzanıyor.

Maddie başını salladı. "Sana söylemeyi unuttum. Benim adım da Maddie Ivanshov. Annemle aynı. Victor. Nikolay ve Phoenix. Hepimiz Ivanshov adını taşıyoruz. Bu, Boss'a son derece sadık insanlar için bir tür gelenek."

Gerçi Nina'nın bu ismi alacağını hiç düşünmemiştim, diye devam etti Maddie, Nina'ya merakla bakarak.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ama artık kimliğimi saklamam gerekmiyor. Gerçeğimi yakında öğreneceksin, bu yüzden beni kızdırmasan iyi olur. Can sıkıcı haşerelerden nefret ederim," diye yanıtladı Nina tembelce.

Tehdit oradaydı ama Maddie sadece kıkırdadı.

"İyi arkadaş olacağımızı düşünüyorum." Gülerken göz kırptı.

Nina'nın sırtı dikleşti ve ifadesi sert bir ifadeye dönüştü. "Arkadaş edinmek için burada değilim."

Bu cümle bana bir şeyler kattı. Bana Alessio'yu çok hatırlattı. Beni uzaklaştırmak için çok uğraşan kişi.

Nina'yı azarlamak, herkesin arkadaşına ihtiyacı olduğunu söylemek istedim ama sessiz kaldım.

Bir saniye bize baktı. Maddie'nin kolları bana dolanmıştı ve ona yaslanıyordum. Nina başını salladı ve cep telefonunu çıkardı.

"Geliyorlar," dedi Nina basitçe.

Bununla, kapıdan çıktı. Maddie ve ben birbirimize baktık.

Alessio geri dönmüştü. Kalbim aniden yüz kat hafifledi.

Maddie yataktan kalkmama yardım etti ve birlikte merdivenlerden aşağı indik. Son sahanlığa geldiğimde Alessio'nun ana kapılardan geldiğini gördüm.

İlk o geldi, iri ve sert görünüyordu. Duruşu hakimiyet saçıyordu. Arkasında, solunda Viktor ve Phoenix yakın yürüyordu. Nikolay sağındaydı.

En güvendiği adamları, evin içinde yürürken yanlarını sardılar. Hepsinin etrafını saran aynı karanlık aura vardı. Pahalı takım elbiseleri onları daha az tehlikeli göstermiyordu.

Ayaklarım beni ileriye doğru götürdü, kendime engel olamadan beni Alessio'ya doğru götürdü. Ortada buluştuk, vücutlarımız birbirine şekil verdi.

Alessio boynumun arkasını tuttu ve beni kendine çekti. Parmakları saçlarıma dolandı ve başımı geriye doğru çekti. Mavi gözleriyle bana bakarken nefesi kesilmişti.

Parmakları saçlarımı kavradı ve başımı daha da yaklaştırdı. Dudakları bana doğru indi ve ağzı benimkilerle buluştuğuunda kalbim sıkıştı.

Alessio beni sertçe öptü, erişim talep etti. Ona teslim olarak dudaklarımı açtım. Şiddetli bir savaşta dili benimkinin etrafında döndü. Ensemdeki saçımı kavradı ve sertçe çekti.

Beni çaresizce, neredeyse vahşice öptü. Öpücüğüne aynı şevkle karşılık verdim, ellerimi tutmak için omuzlarına götürdüm.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi ve öpücüğümüzü bir kez bile bozmadı. Öpücüğü daha derin, daha agresif bir hal aldı. O bende kaybolmuş gibi görünürken ben onun öpücükleriyle sarhoştum.

Alessio beni herkesin önünde sahiplendi.

Yüksek bir kükreme duydum. Garaj yolundan avluya kadar tüm malikane patladı. Adamlar zaferlerini haykırdılar. Kadınlar bu neşeli ana katılarak alkışladılar.

Halkımız kutlarken Alessio ve ben öpüştük.

Gururlu çılgınlık devam etti ve hemen bitmeyeceğini biliyordum.

Sonuçta, savaş yeni bitti.

İtalyanlar kaybetmişti.

Ve Ruslar kazanmıştı.

Bölüm 26

Farkındalığım omuzlarıma yerleşirken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Alessio'nun öpücükleri yavaşlamadı. Hayır, sahiplenici bir öpücükle dudaklarıma sahip çıkmaya devam etti ve kalbimin büyük bir aşkla çarpmasına neden oldu.

Öpücüklerine, sanki birbirimize açmışız gibi aynı şevkle karşılık verdim. Belki de kazanmanın adrenaliniydi.

Alt dudağımı ısırırken parmakları saçlarımı sıktı. "Eve geldim," diye mırıldandı kabaca.

Geri çekildim, parmaklarım hâlâ ensesini tutuyordu. Alessio'ya gülümseyerek başka bir öpücük için eğildim.

"Eve hoş geldin aşkım," diye fısıldadım dudaklarına.

İnledi, kolu belimi daha da sıkı sardı. Yuvarlak göbeğim olmasaydı, vücutlarımız birbirine karışmış olacaktı.

"Bir daha söyle," diye talep etti.

"Eve hoş geldin aşkım."

"Son kısım. Bir daha söyle," diye emretti, dudaklarımı öperek.

Yanaklarımın ısındığını hissederek küçük bir kahkaha attım. kızarıyordum. Birlikte yaptığımız onca şeyden sonra bu nasıl mümkün oldu?

Mavimsi çelik renkli gözlerine sevgiyle bakarken parmaklarım ensesini okşadı. "Aşkım," diye fısıldadım, yalnızca onun kulaklarına yetecek kadar yüksek bir sesle.

Alessio sıırttı ve mutluluktan kükreyerek başını geri çekti. "Kazandık!"

Gülerek onu kendime tuttum.

Evet. Kazandık.

Boğazımdaki yumruyu yutkunararak yutkundum. Babam gitmişti. Alberto gitmişti. İtalyanlar, Ivanshov ailesinin altındaydı.

Bu günün geleceğini düşünmemiştim ama işte buradaydım, kendi gözlerimle görüyordum. Onu deneyimlemek.

Ailem Abandonatos kaybettiği için paramparça olmalıydım.

Ama değildim. Abandonato'lar benim ailem olmadığı için. Asla olmadılar.

Gerçek ailem kazanmıştı ve ben de onlarla birlikte kutlayacaktım.

Adamlar gelip Alessio'nun sırtına vurdu. Sonra bana sarıldılar. Birçok sarılma ve öpücük vardı. Kahkahalar ve kocaman gülümsemeler.

Bana davrandılar ve kendilerininmiş gibi çektiler.

Zafer kükremeleri nihayet yatıştığında, Alessio başını kulağıma eğdi. "Bazı şeylerle ilgilenmem gerekiyor. Bu gece görüşürüz."

Gözlerim onu buldu ve somurttum. "Gitmek zorunda mısın? Daha yeni döndün."

Alessio'nun yoğun mavi gözleri sözlerim üzerine şiddetle parladı. Neredeyse sahiplenici bir şekilde. "Mecburum, Angel. Bu önemli. Artık o gittiğine göre, onun pisliğini temizlemem gerekiyor. Her şeyi yeni kurallara göre düzeltin."

Sözleri küçümseme şekli, neredeyse ürperecektim.

Alessio'ya Alberto'yu nasıl öldürdüğünü sormak dilimin ucundaydı. Nasıl bitirdi. Ama son saniyede kendimi tuttum.

Belki de ayrıntılara sahip olmamam daha iyiydi.

Alessio geri çekilmeden önce dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. Kendime yardım edemedim. Dudaklarım bir kez daha büzüldü.

Dudaklarımı öpmeden önce iç geçirdi. Zor. Her yerinde onun hakimiyetine sahip olan yara bereli bir öpücük.

Somurtmak yok. Ayrılmayı zorlaştırıyorsun," diye alçak sesle homurdandı.

Plan buydu. Yüksek sesle söyleyeceğimden değil.

Alessio yukarı çıkmadan önce bana göz kırptı, adamlar onu takip ediyordu.

Maddie yanıma gelip durduğunda dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı.

"Bir dahaki sefere biraz daha az PDA, bebeğim. Çok takdir edilecektir. Çok teşekkür ederim," dedi tek kaşını kaldırarak.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, bakışlarının altında yanaklarımın yandığını hissettim. "Ah. Şimdi kızarıyorsun! Bak, kıpkırmızsın. Alessio'nun seni diğer yirmi kişinin önünde resmen hırpaladığı zamana ne demeli?

Bir şaplak sesi duydum ve gözlerim açıldığında Lena'nın Maddie'ye dik dik baktığını gördüm. "Davranmak."

Maddie güldü ve bana göz kırptı. Kolumdan tuttu ve beni mutfağa çekti. "Hadi gidelim bebeğim."

Taburedeki yerime oturup Maddie'nin bize öğle yemeği hazırlamasını izledim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

O, başını salladı. "Hayır. Sadece otur. Yataktan bile çıkmamalısın. Ivy'nin ne dediğini hatırlıyor musun? Çoğu zaman yatak istirahatinde olmanı istiyor. Alessio'nun kıcını yatağa geri döndürmemesine şaşırdım.

Maddie durup başını salladı. "Boş ver. O başka bir şey yapmakla meşguldü."

Alaycı tonu sözlerini daha da komik hale getirmişti. Sessiz kahkahalarla omuzlarım sarsıldı.

Maddie tezgâha iki tabak getirdi. O daha oturamadan ellerimi savurdu, parmaklarım bileğini kavradı.

Benimle konuşana kadar yemek yemeyeceğiz, Maddie.

Sesim sert ama nazikti. Benimle konuşması gerekiyordu. Maddie her şeyi içinde tutuyordu. Onu yavaş yavaş canlı canlı yediğini biliyordum.

Perili gözleri benimkileri buldu ve başını salladı. "Ayla."

Uyarı sesini duymazdan geldim ve devam ettim. "Ne saklıyorsun? Neden bana söylemek istemiyorsun? Artur'un seni incittiğini biliyorum ve bunu hayal etmenin zor olduğunu da biliyorum. Ben de başta inanmadım. Alessio'ya ihanet etti. Ama sana da ihanet etti. Canının yandığını biliyorum ama sen başka bir şey saklıyorsun."

Maddie bileğini elimden aldı. "Kes şunu Ayla!"

Ona sarılmak için ayağa kalktım. Kollarım onun omuzlarına dolandı. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, Maddie. Senin için orada olacağım. Seni böyle göremiyorum. Bana kendimi hatırlatıyorsun. Eskiden nasıldım. Seni böyle görmek kolay değil."

Kollarımdan kurtulmaya çalıştı, bakışları yoğundu. Onu daha önce sinirli görmüştüm ama bana hiç kızmamıştı. Bu sefer bakışları bana dönüktü.

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" çığlık attı.

"Çünkü bana söylemeyeceksin," diye yanıtladım yumuşak bir sesle.

Aldığı her nefeste göğsü inip kalkıyordu. Gözlerinin dolduğunu gördüm ve burnunu çekip benden bir adım daha uzaklaştı.

Onu böyle görmek kalbimi kırdı.

"Onu kaybettim!" tısladı.

Omuzlarım çöktü. "Biliyorum. Üzgünüm, Maddie. Hain olduğu ortaya çıktığı için çok üzgünüm," dedim, sesim de kırılmıştı.

Maddie başını salladı, gözyaşları yanaklarından serbestçe akıyordu. "HAYIR. Onu kaybettim. Ben... bebeğimi kaybettim."

Sözleri boğuktu ama çok net çınılıyordu. Sözleri fısıldanmış olsa da yüksek geliyordu.

Maddie'nin dizleri çözüldü ve sessizce yere çöktü. Midesini cenin pozisyonunda tutarken kamburunu çıkardı. Hıçkırıkları yüksek ve yürek burkucuydu.

Kaybettim... bebeğim.

Sesimi çıkarmadan Maddie'ye baktım. Kalbim tekledi ve birdenbire dizlerimde güçsüzlük hissettim. Elim içgüdüsel olarak karnıma gitti ve karnımı tuttu.

Maddie hamile miydi?

Hıçkırıkları kalbime doğru yol alırken gözyaşları görüşümü kör etti. Sözleri kulaklarımda çınlamaya devam etti.

Maddie'ye o kadar kırılmıştım ki kalbim onun için sızlıyordu. Küçük prensesimi kaybetmeyi hayal bile edemezdim. Beni tamir edilemeyecek şekilde kırardı.

Tam o sırada küçük bir tekme attı ve elim tümseği ovuşturdu.

"Beni vurdu... beni çılgınca vurdu... ve bebeğimi öldürdü. Bunu nasıl yapabildi Ayla? Neden?" Maddie feryat etti.

Yaklaşıp Maddie'nin yanında diz çökmeye çalıştım. Zordu ama sonunda onun yanına yerleştim. Kollarım onun omuzlarına dolandı ve titreyen vücudunu benimkine çekti.

Maddie yüzünü boynuma gömdü, gözyaşları sonsuz bir sel gibi akıyordu. "O...benim...bebeğimi öldürdü."

Artur'un ne yaptığını biliyordum ama hasarın büyüklüğünü bilmiyordum. Kendi bebeğini öldürdü Bebekleri.

Biz ağlarken kollarımı Maddie'ye doladım. Onu kucağıma aldığımda kaybı için ağladı. Acısı sanki kendim için hissediyormuşum gibi gözeneklerime işledi.

Üzgünüm Maddie. Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Onun için sahip olduğum tek kelimeler onlardı. Ne diyebilirim ki? Kaybı sadece kelimelerle düzeltilebilecek bir şey değildi.

"Bilmiyordum," diye devam ettim. Prenses tekmelemeye devam etti, midemde yuvarlandı ve aniden midem bulandı.

Maddie her gün beni izlemek zorundaydı. Bebeğimin yumruğuna bakması ve kaybını hatırlaması gerekiyordu. Nasıl hayatta kaldı?

Benden nasıl nefret etmezdi?

Sahip olabileceği şeylerin yaşayan hatırlatıcısıydım.

Maddie'nin eli mideme gitti, dokunuşu tüy gibi hafifti.

"Şu anda, hareket ettiğini hissetmem için hala çok küçüktü."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Üzgünüm."

Maddie tümseği okşarken Princess'ten küçük bir tekme daha geldi. Gözyaşları arasından, "Artık bebeğimin tekmelerini asla hissetmeyeceğim," diye fısıldadı. "Onu tutma şansım asla olmayacak." Maddie ağlamaya devam etti. Neredeyse koruyucu bir tavırla bebeğin yumruğunu kucaklamaya devam etti.

Maddie'nin midemi tutmayı neden bu kadar çok sevdiğini hep merak etmişimdir. Bazen yanıma uzanır ve ben uyuyana kadar elini bebegimin üzerinde saatlerce bırakırdı.

Her zaman karnıma dokunma ve bebeğin hareket ettiğini hissetme şansı buldu.

Bunu neden yaptığını şimdi anlamıştım.

Elimi onun elinin üzerine koydum, ikimiz de Prenses'i tutuyorduk. Birlikte büyürlerdi, diye fısıldadım.

Maddie başını salladı. Yaparlardı. Mükemmel bir dünyada, onları birlikte oynarken görebiliyorum. Savaş. Gülmek Ama her zaman birbirimizi sevmek. Belki daha sonra bir düğün bile olabilir."

Gözyaşlarımı tutma çabasıyla çenem sallandı. Güçlü olmalıydım... Maddie için.

"Ayrılamazlardı," diye devam etti.

Maddie, diye teselli ettim.

Birkaç dakika sessiz kaldık, ikimiz de hayal ettiğimiz mükemmel dünyada kaybolduk.

"Artık çocuk sahibi olamam."

Sözleri üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kalbim bir saniyeliğine atmayı bırakmış olabilir ve sonra göğüs kafesimi eskisinden daha güçlü bir şekilde dövdü.

"Ne?" tükürdüm.

"Kanserim nedeniyle çocuk sahibi olmam neredeyse imkansızdı. Uzun zaman önce ümidimi kestim. Ama sonra oldu. Hamileydim ve çok mutluydum

Ayla. Çok mutlu. Bu bir mucizeydi. Bir bebeğim olacaktı, "diye sözünü kesti sonunda.

Yüksek bir hıçkırık vücudunu sardı. "Sonra benden alındı. Benden koptu. Sonra artık çocuk sahibi olamayacağımı öğrendim. Kurşun rahmime zarar verdi. Bir daha asla...taşıyamam...bebek."

"Hayır," dedim, tamamen dehşete kapılmışım.

Maddie başını salladı. "Bebek sahibi olma yeteneğim daha önce benden alındı. Bana bir şans verildi ve o da elimden alındı."

Gözyaşları boynumu ve elbisemi ıslattı. Kendi gözyaşlarım yanaklarımda ıslak bir iz bıraktı.

Maddie tüm bunları nasıl bu kadar uzun süre içinde tuttu?

Kalbim onun için acıyordu.

"Biliyor musun Ayla, onu kaybettiğimden beri merak ediyorum... neden ben? Neden bebeğimi kaybetmek zorunda kaldım?"

Sessiz kaldım ama ellerim onun sırtını okşamayı asla bırakmadı, sözlerim beni yarı yolda bıraktığında dokunuşumla onu yatıştırdı.

Maddie yüzünü boynumdan çekti ve bana baktı. Gözyaşlarını sildi ve gözlerini sımsıkı kapattı. "Olması gerekiyordu. Bunu bir fedakarlık olarak görüyorum. Bunu aşmamın tek yolu bu. Yüksek sesle söylediğimde garip geliyor." Kuru bir şekilde kıkırdadı. "Bebeğimi kaybetmekle seni geri kazandık."

Sözler içime çarptı ve kocaman açılmış gözlerle ona baktım. "Öyle olması gerekiyordu. Seni kurtarmakta parmağım olduğuna inanmak istiyorum. O gün Artur'u yakalamasaydım belki de seni asla bulamazdık. Her şey olmamış olsaydı, belki şu anda burada bizimle olmazdın. Ben öyle görüyorum," diye devam etti ben sessiz kalınca. "Seni geri kazanmak bir fedakarlıktı ve bundan asla pişman olmayacağım."

Duyduklarıma inanmayı reddederek başımı salladım. Maddie, bunu kastetmiş olamazsın.

Bana küçük, kırık bir gülümseme verdi. "Evet, bebeğimi kaybettim. Bir daha asla o şans bulamayacağım ama seni geri aldım. Alessio'ya meleşini verdim. Asla pişman olacağım bir şey değil."

Parmakları yuvarlak göbeğimi okşadı. "Ben de Prenses'i kurtardım. Bebeğimi kurtaramadım ama onu kurtardım. Birini kaybettik ama bir tane daha kazandık."

"Maddie..."

"Gerçeği istedin. Gerçek bu Ayla."

Omuzlarım yenilgiyle çöktü ve karnımın üzerinde duran eline baktım. "Üzgünüm."

Maddie başını salladı ve sarılmak için kollarını bana doladı. "Bu senin hatan değil ve benim için üzülmeni istemiyorum. Zor. Bazen çok acıyor Ayla. Bazen uyuyamıyorum. Tek yaptığım ağlamak. Gözlerimi kapatmak zor. Devam etmek zor ama yapmak zorundayım. Kalbim her zaman kaybımla incinecek, ama biliyorum... sonunda acı daha az olacak.

Geri çekildi ve bana göz kırptı. "Benim de bir prensesim var. Acıyı azaltacak." Maddie duraksadı ve sonra gülümsedi. "Ne diyorum ben? O şimdiden kalbimi aşkla dolduruyor."

Maddie eğildi ve karnıma tatlı bir öpücük kondurdu. "Bundan asla pişman olmayacağım."

Bu kadına hayran kaldım. Nasıl bu kadar güçlü olmayı başardı... Bilmiyordum.

Maddie, demeye başladım ama beni susturdu.

"Bana söz ver bundan bir daha bahsetmeyeceğiz. Bilmek istedin, ben de sana söyledim ama artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Onu arkama gömüp yoluma devam etmek istiyorum. Lütfen Ayla. Bana söz ver."

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Sarıldık, birbirimize sımsıkı sarıldık.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Bunu aldık.

Başımı salladım. "Evet. Yine de bana söz ver. İçinde tutarak kendine zarar verme. Çok fazla olduğunda, benimle konuş. Senin için orada olacağım. Bazen sadece konuşmak her şeyi kolaylaştırır."

"Söz veriyorum," dedi ve geri çekildi.

Ellerimiz bebeğimin yumruğunu tutarken birbirimize ağlamaklı bir şekilde gülümsedik.

"Burada neler oluyor?"

Yüksek, öfkeli bir hırıltı başımın şaşkınlıkla kalkmasına neden oldu. Bize doğru yürürken Alessio'nun gözleriyle karşılaştım.

"Neden yerdesin?" diye sordu yanıma gelip. Üzerimize dikildi, yüzü kızgın ama endişeliydi.

Gözleri koruyucu bir tavırla üzerimde gezindi. "Yaralandın mı? Bok. Acın var mı?" Paniklemeye başladı.

Alessio eğilip kolumdan tuttu. Maddie diğer kolumu tutarak ayağa kalktı. İkisi de kalkmama yardım etti ve Alessio beni kucağına aldı.

Elleri vücudumun üzerinde fısıldayarak herhangi bir yaralanma aradı. "Ayla, yaralandın mı? Bana cevap ver!" tersledi.

Başımı salladım. "HAYIR. incinmedim Sakin ol Alessio."

"Peki yerde ne yapıyordun?" diye sordu, suçlayıcı gözleri Maddie'ye kaydı.

"Konuşuyorduk," diye karşılık verdi kollarını kavuşturarak.

"Yerde?" Viktor kapıya yaslanmış hepimizi izliyordu. "Gözlerin kırmızı. İkiniz de ağlıyordunuz."

Harika. Sadece ateşe yakıt ekledi.

Alessio'nun gözleri yarıklara döndü. Elimi göğsüne koyarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Ben iyiyim. Gerçekten mi. Konuşuyorduk. Duygusallaştı, o kadar. Şimdi hırlamayı kes."

İçini çekti, omuzları rahatlayarak çöktü. Yaralı değilsin.

Alessio cümleyi bir soru olarak kurmadı. Çoğunlukla rahatlamış bir ifadeydi.

Ona tatlı bir gülümseme sunarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. İçgüdüydü... Kendimi durduramadım.

Beni geri öptü. Planladığımdan daha fazlası. Arkamda bir inilti duyduğumda geri çekildim, yanaklarıma koyu kırmızı bir kızarıklık yayıldı.

"Yatakta olman gerekiyor. Ben yokken dinleneceğine söz ver," dedi Alessio, kollarını çelik bir bantla belime dolayarak kulağıma.

"Tamam aşkım. Söz veriyorum," diye hemen kabul ettim. Alessio ile tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Beni yukarı kendisi taşır ve gitmeme engel olmak için kapıma birkaç koruma koyardı.

Alessio bana sert bir bakış attı. "Daha yemedin mi?"

Yemeğe doğru başımı salladım. "Gidiyordum."

Dudakları alnımda tüy kadar hafifti. Oraya bir öpücük kondurup geri çekildi. "İyi. Şimdi gidiyorum ama bu gece döneceğim."

Kucağından çıkmadan önce göğsüne doğru mırıldandım. Ayrılmak için arkasını dönmeden önce Maddie'ye başını salladı. Viktor, Alessio'yu takip etmeden önce bana gülümsedi.

Kapının köşesinden Isaak'ı gördüm. Orada durmuş beni izlerken elleri cebindeydi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Beni uzaktan izlediğini ilk kez fark etmiyordum.

Bakışlarımı yakaladığında, hızla ayrılmadan önce yutkunduğunu gördüm. Karşılaşma sırasında içimden garip bir his geçti ama Maddie düşüncelerime dalmadan önce bunu düşünecek fırsatım olmamıştı.

"Yiyelim bebeğim."

Başımı sallayarak tabureye döndüm.

Bölüm 27

İki hafta sonra

Bakışlarım odanın içinde Alessio'yu takip etti. Gözlerimi ondan alamıyordum. Akıcı bir şekilde hareket etti, adımları bir amaçla doluydu.

Alessio sanki odanın sahibiymiş gibi...her şeyin sahibiymiş gibi ortalıkta dolanıyordu. Ve bu gerçektir.

Gücünü ve yaydığı hakimiyeti sevdim. Ona doğru hissettiğim çekim, vücudumun zevkle uğuldamasına neden oldu.

Alessio gömleğini omuz silkti ve hızla düğmelerini ilikledi. Onun formu şimdiye kadar gördüğüm en mükemmeliydi. Çok gördüğümünden değil.

Ama benim gözümde kesinlikle mükemmeldi. İçeride ve dışarıda.

Yataktan kalkıp ceketini elime aldım. Ona yardım ederken bana sıcak bir bakış attı. Ellerim göğsüne doğru yol aldı.

Avuçlarımı oraya, yontulmuş karnının üzerine koydum. Gömleğinin üzerinden her kas tanımını hissedebiliyordum. Alessio'nun elleri kalçalarımı tuttu ve beni daha da yaklaştırdı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu parmaklarını kalçalarımın gezdirerek.

"Mükemmel." Ona gülümsedim.

Başını salladı ve aniden yüzünden bir gölge geçti. Alessio bir an düşünceli göründü ve sonra sanki büyük bir şey yemiş gibi yutkundu.

Aniden gergin olduğunu hissedebiliyordum. "Sorun nedir?"

"Bu çok büyük olacak Ayla. Ama bilmenin zamanı geldi diye düşündük," diye söze başladı.

"Biliyor musun? Sorun nedir?" Panik tüm sistemimi ele geçirmeye başladığında gözlerim kocaman açıldı.

Alessio, dudaklarımın üzerine hafifçe parmağını koydu. "Şşt... sakın ol, Angel. Herşey yolunda. Ama Isaak seninle konuşmak istiyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "İsaak mı? Ama neden?" sorguladım.

Isaak bana neredeyse hiç söz etmemişti. Hiç konuşmadı. Ama ara sıra bakışlarını yakalıyordum. Sanki konuşmak istiyor ama ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

Yanılmıyorsam benden kaçıyordu. Bazen sadece gölgelerin arkasından izlemek. Garipti, ama bunu hiç düşünmemiştim.

"Söyleyecek çok şeyi var Angel ama iyi niyetli. Tamam aşkım? Sadece bunu aklında tut. O kötü adam değil, diye açıkladı Alessio, beklentiyle bana bakarak.

Başımı salladım ama sonra kapı aniden çalınca korkuyla yerimden sıçradım. Çok gergindim, kaslarım sımsıkı kilitlenmişti.

"Bu o," diye mırıldandı Alessio seslenmeden önce. "Girin!"

Kapı açılırken ayağa kalktım ve Alessio'ya baktım. Bana hafifçe gülümsedi ve beni Isaak'a bakacak şekilde döndürdü.

"Hey," diye söze başladı Isaak gergin bir gülümsemeyle. Gerçekten gergin görünüyordu . Elleri iki yanında yumruk olmuştu ve ayaklarının üzerinde oynuyordu.

Hayatta bir kez karşılaşılabilecek türden bir manzaraydı. Onun gibi bir adamı gergin görmek.

"Merhaba," neredeyse çekingen bir şekilde cevap verdim.

Alessio bizi kanepeye götürdü ve beni kucağına çekmeden önce oturdu. Beni yan yatırdı, elleriyle yuvarlak göbeğim üzerinde daireler çizdi.

Rahat bir nefes verdim ve beklentiyle Isaak'a baktım.

Tekrar yutkundum ve bakışlarını bana çevirmeden önce etrafına baktı.

"Bu kulağa çılgınca gelecek ve bundan sonra benden nefret bile edebilirsin ama bence bilmen gerekiyor. sana söylemem gerek Onu bu kadar uzun süre içeride tutmak beni deli ediyor," diye söze başladı.

"Her ne ise, eminim iyi olacak," diye yanıtladım, onu elimden geldiğince rahat ettirmeye çalışarak.

Yıllarca süren işkencemden sonra, her şeyde pozitif olanı görmenin daha kolay olduğunu öğrenmiştim.

Olumsuzluk dalgasının etrafınızda akmasına izin verin ama sizi etkilemesine asla izin vermeyin. Virüse kendi ilacım olduğumu sandım.

Gözlerim Alessio'ya takıldı. Dikkati zaten üzerimdeydi.

Ya da belki o benim ilacımdı?

Aklıma gelen içtenlikle gülümsedim. Kurtarıcım. İçimden onu tekrar öpme isteği geldi ama hemen dudaklarımı ısırdım ve tekrar Isaak'a konsantre olmaya çalıştım.

Isaak konuşmaya başladığında artık dikkatimi zorlamak zorunda kalmadım. Bütün dikkatim ondaydı.

Hikayesine devam ederken nefesim kesildi. Her kelimemde kalbim acıyordu ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Alessio onları benim için yakaladı. Dokunuşuyla beni rahatlattı.

Ama Isaak'ın söylediği her kelime kalbimi daha da çok kırıyordu.

Konuşmasını bitirdiğinde yüksek bir nefes verdi ve tepkimi izleyerek bana baktı. Hala oturdum ve şok içinde ona baktım.

Konuşmaya çalışırken boğazım düğümlendi. Annemi tanıyor muydun?

Onayladı.

"Onu sevdin mi?" Yüzünden bir acı dalgası geçerken tekrar başını salladı.

Gözlerim yaşlarla bulanıklaştı. "Seni hatırlayamıyorum."

"Elbette yapamazsın. Daha bir yaşındaydın," diye yanıtladı nazikçe.

Onun babacan sesiyle kalbim tekledi.

"Ama keşke seni hatırlayabilseydim," diye fısıldadım. "Bana benim babamdan daha çok baba oldun. O umursamazken sen benimle ilgilendin.

"Seni hep umursadım Ayla. Seni ilk gördüğüm andan beri. Öldüğünü düşündüğümde bile seni hala seviyordum. Sen benim kızımydın."

Burnumu çektim ve hıçkırıklarımı bastırdım. Ne zamandır bunun gibi kelimeleri duymaya can atıyordum? Beni seven ve koruyan bir babam olması için mi?

Yıllarca, babamın bana yumuşak gözlerle baktığını hayal ettim... sadece bir kez de olsa. Ama asla yapmadı. Bana ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Ama önümde duran bu adam, babamın bana duyması gereken sevgiyle bana bakıyordu.

Alessio'nun kucağından kalkıp Isaak'ın yanına gittim. Anında doğruldu ve tam yüksekliğine ulaştı.

"Benim hiç babam olmadı," dedim önünde durarak. "Dua ettim ve öyle olmasını diledim ama bu asla olmadı. Kimsem yoktu."

O bir kasımı bile kıpırdatmadan kollarımı ona dolayarak sarıldım. Şaşırmıştı, şoktan donmuştu. "Farkında olmadığım şey, beni uzaktan seven bir babam olduğuydu."

Isaak rahatlayarak içini çekti. Vücudundaki tüm gergin kasların gevşediğini hissettim ve yavaşça kollarını kaldırıp bana sımsıkı sarıldı.

"Annemi kurtaramadığım için üzgünüm. Seni kurtaramadığım için üzgünüm. Bunca yıl—" sözünü kesti.

Duygularım kalbimi ve boğazımı tıkadı. Senden nefret etmiyorum. Bu senin hatan değil. Benim değil. Elimizde olmayan bir şey için kendimizi suçlayamayız."

"Annene çok benziyorsun Ayla," dedi usulca.

"Onun gibi miyim?" Merakla sordum, kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

"Ona çok benziyorsun. Seni ilk gördüğümde rüya sandım. Isaak, yüzüme bakabilmek için hafifçe geri çekildi.

"Ve sen de onun bilgeliğine sahipsin. Çok efendi. Tıpkı benim Leyla'm gibi. Ona verdiğim sözü tutamadığım için kendimi asla affedebileceğimi sanmıyorum. Ama şimdi burada, güvende ve sevilmiş olarak, sanırım biraz daha iyi yaşayıp nefes alabilirim," diye bitirdi, gözlerinde akmayan yaşları tutuyordu.

Çenem titredi ve başımı salladım. Derin bir nefes alarak en önemli soruyu dile getirdim.

"Hala senin kızın olabilir miyim?"

Bir parça sevgiyi umut eden ve arayan bir çocuk gibi hissettim.

Aklım sadece birkaç yaşımdayken geri gitti. Hep babamın beni görmesini bekledim. Benimle oynamasını, beni yatağa yatırmasını, bana hikayeler okumasını istiyordum.

Herhangi bir şey... Sadece biraz zamanını ve ilgisini istedim. Belki sadece birkaç dakika. Yumuşak ve sevgi dolu bir bakış.

Ama bunların hiçbiri bende yok.

Bu anda, bunların hepsini anladım. Sadece saniyeler içinde, Isaak Ivanshov bana bir babadan beklediğim yılların sevgisini verdi.

"Sen benim kızımydın ve hala da öylesin. Hep öyle olacak Ayla."

Burnumu çektim ve gözlerimi kapattım. Isaak beni tekrar kollarının arasına aldı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım gözyaşlarımın arasından.

"Senin her zaman bir Ivanshov olman gerekiyordu. En başından," diye yanıtladı biz uzaklaşırken.

Alessio'nun arkamda durduğunu, sıcaklığının sırtımı ısıttığını hissettim ve hafifçe geri çekildim. Vücutlarımız birbirine yapıştı ve kolları bana dolandı. Oraya bir öpücük kondururken yüzünü boynumda hissettim.

Isaak gülümsedi ve alçak sesle bir şeyler mırıldanarak başını salladı. "İkinizle aşağıda öğle yemeği için görüşürüz."

Bana son bir bakış attı ve tüm yüzünü aydınlatan kocaman, sıcak bir gülümsemeyle gülümsedi. Kalbimin mutlak bir mutlulukla çarptığını hissederek gülümsedim.

Isaak uzaklaştı ve Alessio'nun kollarında dönüp ona döndüm. "Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim. Öyle olması gerekiyordu, biliyorsun. Arabana giden yolu buluyorum.

Kıkırdadı. Dudakları küçük, seksi bir sırıtışla kıvrıldı. "Tanrıya şükür arabamı oraya park ettim."

Güldük ve sonra beni öptü, kahkahalarımız sessizleşti.

Bir tekme hissettiğimizde ayrıldık. Sert bir tekme.

"Zaten bir horoz engelleyici." Oflayarak mideme sahte bir bakış gönderdi. İç çekerek kolunu çekti. "Öğle yemeği vakti. O aç, bu da beni iki kat acıktırıyor."

Masaya yerleştik, Alessio ve ben kelleyi alıyoruz. Artık hizmetçi olarak çalışmıyordum. Bu söz konusu bile olamazdı.

Bunu gündeme getirirsem, Alessio muhtemelen bir sigortayı patlatırdı.

Diğerleri oturmaya başlayınca ben sağına oturdum. Maddie dahil.

Artık hizmetçi olarak da çalışmıyordu. Bana hizmet etmesini ikimiz de çok tuhaf bulduk, bu yüzden bu da söz konusu değildi. Her neyse, o bir hizmetçiden çok bir kız kardeşti. Maddie yapacak başka bir şeyi olmadığı için sadece hizmetçi olarak çalışıyordu.

Zaten bir hizmetçi olarak pek bir şey yaptığı söylenemez. Sadece Lena'nın yemek yapmasına yardım etti.

Alessio, yemeğimi ondan önce yememi sağladı. Bunu hep yaptı.

Çocuklar yemek yerken sohbet ettiler. Sadece yedim, midemde yemek olduğu için memnunum. Açlıktan ölüyordum. Maddie garip bir şekilde sessizdi ama arada sırada Alessio'ya bakmaya devam ediyordu.

Alessio, Viktor'u dinledi ama sol eli çıplak kalçamın üzerindeydi. Her zaman ki gibi. Masanın altından kalçamı sahiplenircesine tutarken sağ eliyle yemeğini yedi.

Bunu neden yaptığını bilmiyordum ve onu sorgulamadım.

Sadece sevdiğim için.

Başparmağı tenimde daireler çizdi ve parmakları elbisemi daha yukarı çekerken titredim, başparmağı kasıklarına yaklaştı.

Gözlerim büyüdü ve bileğini kavrayarak hareketini durdurdum. Gülümsemesini yakaladım.

O imkansızdı.

Alessio, tenimi sıcak ve yakıcı bırakarak eziyetli dokunuşuna devam etti. Beni daha fazlasını istemeye bıraktı.

Yaklaştı. "Şu anda benim için ıslak mısın?"

Sözler sadece benim içindi ama neredeyse tavuğum yüzünden boğuluyordum.

Öksürdüm, göğsümü tuttum. Herkes yemek yemeyi bıraktı, bana endişeyle baktı. Alessio bardağımı dudaklarıma tuttu ve bir yudum almamı bekledi.

Öksürük krizim sona erdikten sonra herkese başımı salladım ve Alessio'ya ters ters baktım.

"Hayır," diye tısladım içimden.

Sırıttı. Bana pis pis sıırıttı!

Bakışları sertleşti, mavi gözleri arzuyla eridi. Dudaklarımı ısırđım ve tabağıma baktım.

Sıcak nefesi kulağıma değdi ve tüylerim diken diken oldu. "Hmm. Kontrol edeyim mi yavru kedi?"

Bileğı yukarıya doğru hareket ettiğinde nefesim kesildi, kasıklarımaya doğru gittikçe yaklaştı. Masanın altında kalçalarımı birbirinden ayırdı, eli açık bacaklarımın arasında hareket etti.

Onu durdurmaya çalıştım ama bileğini tutuşum, gücünün yanında hiçbir şeydi.

"Alessio, kes şunu," diye yalvardım içimden.

"Sadece yalan söyleyip söylemediğini kontrol etmek istiyorum kediciik."

Benimle dalga geçmeye devam etti ve dikkatini tekrar Viktor'a verdi. Eli duraksadı ama bacaklarımın arasında kaldı.

Herhangi bir hareket yapmadığında, rahatlamış bir şekilde nefes verdim. Kaşığım ağzıma gitti ama havada durdu.

Alessio hiçbir uyarıda bulunmadan bu başparmağı tam merkezimin üzerine bastırdı.

İç çamaşırımın ince bariyeri, üzerimde hissettiğim elektrik şokunu durdurmadı.

Ani temasla hafifçe sıçradım ve dudaklarımı ısırarak kaşığımı tekrar yere koydum. Alessio hiçbir şey yapmamış gibi konuşmaya devam etti.

Yüzümü asık tutmaya çalışarak oturdum.

Sonra başparmağı hareket etmeye başladı, hafif dokunuşlarla ıslak merkezimin üzerinde daireler çiziyordu.

Hayýr. Hayýr. Hayýr. Lanet olsun ona!

Bacaklarımı birbirine bastırdım ama eli beni durdurdu. Dişlerimi sıkarak bileğini sertçe sıktım.

Hiçbir şey onu şaşırtmadı.

Masanın altında ustaca benimle oynarken konuştu ve güldü.

Titreyen elimle bardağımy dudaklarımaya götürdüm ve yudumlamaya çalıştım. Alessio şeytanın ta kendisiydi, başparmağını klitorisime daha çok bastırdı.

Gözlerimi yumup bu işkencenin içinden nefes aldım.

İç çamaşırım çoktan sıırılsıklam olmuştu, bacaklarım titriyordu. Kalbim bir kuşun kanatları gibi çırpınıyor ve gümbürdüyordu.

Ve sonra durakladı.

Alessio'nun gözleri benimkilerle buluştu ve elini çekmeden önce göz kırptı.

Elini kaldırdı... benim sıvılarımıyla ıslanmış parmağını... ve yalayarak temizledi. Orada, masada.

Evet. Kalp krizi geçirmek üzereydim.

"Bu iyi oldu." Onayladı.

"Ha?" Viktor sordu.

"Sos. Tadı gerçekten güzel. Daha sonra daha fazlasını denemeliyim," diye açıkladı Alessio, yüzünde o şeytani sırıtış vardı.

Maddie bana bakıyordu ve boğulacakmış gibi görünüyordu.

Aman Tanrım. Ne kadar utanç verici.

Diğer herkes az önce olanlardan tamamen habersiz yemek yiyordu. Orada oturdum, tabağıma baktım, yanımda oturan imkansız, can sıkıcı adamla ne yapacağımı düşündüm.

Haklıydım. Benim için damlıyorsun kedicik. Senin sıvıların parmağımın her yerine bulaştı. Şu an içinde olmamı istiyor musun? Parmağım mı yoksa aletim mi?" kulağıma fısıldadı.

Onu öldürecektim.

"Yapma!" Kalçasını sertçe çimdikleyerek tısladım.

Sonunda irkildi ve sonra gülümsedi. "Tamam aşkım. Duracağım."

Ve yaptı. Şaşırtıcı bir şekilde.

Ne istediğini biliyordum. İkimiz de istedik ama direndik.

Hazır olup olmadığımı bilmiyordum ve Alessio asla zorlamadı. Seviştik, çok öpüştük ama asla bundan ileri gitmedik.

İlk defa böyle bir adım attı. Ve yemek masasında. Başımı salladım.

Alessio sadece Alessio'ydu.

Ona baktım ve kalbim sevgiyle doldu. Ona istediğini verebilir miydim? İkimiz de ne istiyorduk?

Alessio'nun gözleri stresli düşüncelerimi hissetmiş gibi bana döndü. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve o kadar yumuşak bir şekilde fısıldadı ki, nezaketiyle kalbim ağrıdı.

"Kendini zorlama. Senin için bekleyeceğim. Ne zaman hazır olursan ."

Eli tekrar bacağıma geldiğinde kalbim sakinleşti. Yaramaz bir şey denemedi. Hayır, sadece kalçamı sıkıca tuttu. Bana ona ait olduğumu gösteriyordu.

Ben bunu beğendim. Aslında bunu sevdim.

"Eeee..."

Maddie'nin sesi beni düşüncelerimden ayırdı ve dikkatimi ona verdim. Alessio'ya merakla bakarak tek kaşını kaldırdı.

"Daha evlenme teklif ettin mi?"

Allaha şükür yemek yemiyordum yoksa boğulacaktım. Kalbim duracak kadar kekeleydi ve sonra tekrar başladı. Göğüs kafesime karşı daha hızlı ve daha sert.

O ne yapıyordu?

Bakışlarım Alessio'ya kaymadan önce ona bir uyarı bakışı gönderdim.

Kaşığı havada kaldı.

Oturduğu yerde donmuştu. Boğazım kurudu ve kafamı masaya vurmak istedim.

Maddie! Bu kız!

Alessio kaşığını yavaşça yere bıraktı ve boğazını temizledi. "Ne?"

Henüz evlenme teklif ettin mi diye merak ediyordum. Maddie tekrar sordu.

"Neden evlenme teklif etmeliyim?" Alessio kaşlarını çatarak sordu.

Viktor ve Phoenix kahkahalarını yumruklarının arkasına saklıyor gibiydiler. Nikolay bile gülümsüyor gibiydi.

Lyov ve Isaak sadece başlarını salladılar ve yemeye devam ettiler.

"Birkaç gün önce kendin söyledin. Ayla bir Ivanshov'du. Ama teklif ettin mi?"

Alessio, Maddie'ye tekrar bakmadan önce bana bir bakış attı. "Teklif etmem mi gerekiyordu?"

Maddie'nin yüzü kıpkırmızı oldu, gözleri dışarı fırladı. Çatalını ve bıçağını daha sıkı tuttu ve Alessio'ya dik dik baktı.

Onun cinayetini planladığını hissettim.

"Ona seninle evlenmek isteyip istemediğini sordun mu?" Maddie tısladı.

Alessio tamamen kafası karışmış ve kayıtsız görünüyordu.

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum ve tabağıma baktım.

"Ayla, evlenmek istiyor musun?"

Ne? NE?

Alessio'nun sorusu beynime kazınmıştı. Bunu gerçekten o mu sormuştu? Herkesin önünde?

Tekrar Maddie'ye baktım. Kalp krizi geçirmek üzereydi. Ama önce Alessio'yu öldürecek.

Alessio'ya döndüm. "Emm..."

Cevabımı beklercesine bana baktı. Aslında herkes cevabımı bekliyordu.

Telaşlı hissederek, gergin bir şekilde elbisemin eteğiyle oynadım.

"Evet?" Tereddütle cevap verdim.

Hayır bir seçenek değildi. Bu asla bir seçenek değildi.

Alessio başını salladı, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. "Tamam aşkım. O zaman evleniyoruz."

Phoenix onu yerde tutmasaydı, Maddie masanın üzerinden atlayabilirdi. "Bu pek de bir teklif değildi," diye tısladı gergin bir gülümsemeyle.

Alessio yine kafası karışmış göründü. "Sordum, evet dedi. Evleniyoruz."

Omuzlarım çöktü. Bu muydu?

Alessio yemeğe geri döndü. Viktor kıkırdadı ve eğlendiğini gizleyerek öksürdü. Phoenix de yemeye devam etmeden önce aynısını yaptı.

Birkaç saniye sonra ben de çatalımı aldım. Maddie, Alessio'nun alnında hâlâ göze batan delikler açıyordu ama omuzları yenilgiyle çöktü.

Tabaklarımız neredeyse boşaldığında, Alessio daha da yaklaştı. "Seni seviyorum meleğim. Evlenmek umurumda değil. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ama sana adımı vereceğim. Sen Ayla Ivanshov olacaksın . Bu benim sana sözüm."

Sözleri sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı ve doğrudan kalbime ulaştılar. Ona döndüm, dudaklarım bir gülümsemeyle gerildi. Gülümsememek elde değildi.

Alessio da gülümsedi, gözleri bana karşı büyük bir sevgiyle doldu.

"Tamam," diye kabul ettim.

Sonuçta bir teklife ihtiyacım olmadığını tahmin ettim. Alessio ile birlikte olmak bile beni yaşayan en mutlu kadın yapmaya yetiyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde piyano çaldıktan sonra Alessio'nun kucağına yerleştim. Bir süre öyle kaldık, ikimiz de hareket etmeyi reddediyorduk.

Saçlarımla oynadı, başımı omzuna yasladı. Oraya bir öpücük kondurdum ve beni daha sıkı tuttu.

"Neye ihtiyacın var Ayla? Benden ne istiyorsun? Hak ettiğin adam olmak istiyorum," dedi sessizliği bozarak.

Başımı kaldırıp ona baktım. Biraz kaybolmuş görünüyordu.

Yüzünü ellerimin arasına alarak dudaklarımızı birleştirdim. Onu usulca öptüm, tüm sevgimi öpücüğüne döktüm.

"Sadece sen. Sadece sana ihtiyacım var," diye fısıldadım dudaklarına.

Alessio'nun gözleri benimkileri tuttu. Maviden yeşile.

Burnumun ucunu öptü ve bana sarıldı.

Bölüm 28

1 hafta sonra

Merdivenlerden inerken Maddie kollarımı tuttu. "Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum!" dedi heyecanla.

Güldüm. O çok tatlıydı. "Ben de onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Maddie'nin arkadaşı geliyordu. Aslında bir arkadaştan daha fazlası. Çocukluklarından beri en iyi arkadaşlardı. Neredeyse kız kardeş gibiydiler. Dört yıl önce taşınana kadar o da burada, malikanede yaşıyordu.

Maddie'nin bana pek bir şey söyleme şansı olmadı. Daha bir saat önce aradı ve kapıma geldi.

Aşağıya indiğimizde, Maddie neredeyse parmak uçlarında zıplıyordu. Parlıyordu. "Onu çok özledim," diye mırıldandı. "O küçük sürtük. Taşınmasından nefret ediyorum."

Kapıya doğru yürüdük, arkadaşıyla tanışmaya hazırlandık. Ben de heyecanlandım.

"Senin gibi mi?" Göz kırparak alay ettim.

Maddie güldü. "Ha. O daha kötü!"

Gözlerim genişledi. "Senden daha deli mi demek istiyorsun?"

Başını salladı. "O deli! Ama onu seveceksin Ayla."

Ah hayatım. Kapıya hem sabırsızlıkla hem de heyecanla baktım, Maddie de aynısını yapıyordu.

Yüksek bir gıcırta duydum.

"Maddie!"

Sonra bir tutam sarı saç.

Bildiğim bir sonraki şey, Maddie'nin yerde olduğuydu.

Nefesim kesildi, uzaklaştım, gözlerim şokla kocaman açılmıştı.

Onunla uğraştı. Maddie'yi çılgınca yere devirdi.

Ağzım açık, Maddie'ye ve yeni gelen kadına bakıyordum. Gülüyor, ayağa kalkıyor ve birbirlerine sımsıkı sarılıyorlardı.

"Seni özledim!" Maddie haykırdı.

"Bende seni özledim. Kahretsin! Ağlayacağım," diye yanıtladı.

Ayrıldılar ve gözleri bana kaydı.

"MERHABA?" Ona küçük bir el salladım.

Nefes kesici bir gülümsemeyle gülümsedi. Bana doğru kaydı ve ben hareket edemedim ben onun kollarındaydım.

Sonunda seninle tanıştım, diye mırıldandı kulağıma. Geri çekilip ellerimi tuttu. "Ne kadar çaresiz kaldığımı biliyor musun? Seni görmek için sabırsızlanıyordum. Maddie ve Viktor bana senin hakkında çok şey anlattılar.

"Teşekkür ederim. Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum," diye yanıtladım. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Fazla gülmekten yanaklarım ağrıyordu.

Tam bir neşe balonuydu. Hem de nefes kesici bir güzellik. Sarı saçları sırtının ortasında bitiyordu. Maddie'den daha küçüktü ama benden daha uzundu. Ela gözleri neredeyse mutlulukla parlıyordu.

"Ben Evaline." Tokalaşmam için elini verdi.

"Ayla" dedim elini sıkarak. Adını zaten biliyordum ama tanıştırmaların şart olduğunu tahmin etmişim.

"Biliyorum." Göz kırptı. Gözleri yuvarlak göbeğime kaydı. "İzin verirsiniz?"

Cevap vermeden elini karnıma götürdüm. Prensesin varlığını duyurmasını bekledik. Ve kendisi, ilgi arayan biri olarak, hemen tekmeledi.

Evaline güldü. "Aman. Sert bir tekmeydi. Sonunda Alessio bir şeyi doğru yaptı."

Ama gözleri tekrar Maddie'ye döndüğünde, hüznüldiler. Yüzünden bir acı dalgası geçti ve benden uzaklaştı.

Maddie başını salladı. "Yapma."

Kimsenin bana söylemediğine inanamıyorum, Maddie. Ne kadar kızgın olduğumun farkında mısın? Daha iki gün önce öğrendim. Haftalar oldu!" Evaline öfkeyle tısladı. "Kimse arayıp bilmem gerektiğini düşünmedi mi? Viktor bile. Hiçbir şey söylemedi."

"Çünkü onlara hiçbir şey söylememelerini söyledim. Endişelenmeni istemedim. Bunu aştık, Evaline, diye karşılık verdi Maddie.

"Yaralandın ve sen-" Evaline sustu, gözleri Maddie'nin karnına kaydı. Benim de kalbim düştü.

"Yanında olmalıydım ama kimse bir şey söylemedi. Senin için orada olurdum, Maddie. Keşke..."

Maddie kollarını Evaline'e doladı. "Bunu tek başıma yapmak istedim bebeğim. Bitti ve bitti. Bunu şimdi konuşmasak olmaz mı lütfen?"

Evaline gözyaşlarını silerek başını salladı. "Anka kuşu-"

Maddie'nin yüzü öfkeyle döndü. "Sakın bile."

Evaline'in omuzları yenilgiyle çöktü ama başka bir şey söylemedi.

Phoenix ve Maddie arasında bir şeyler olduğunu biliyordum ama sessiz kaldım. Sadece Maddie'nin tepkisi yüzünden.

Birkaç saniye sessiz kaldık ve sonra Evaline araya girdi. Neden burada kayıp yavru köpekler gibi dikilip duruyoruz? Bir içkiye ihtiyacım var ve sevişmeye ihtiyacım var. Bu akşam."

Buna gülmekten kırıldım. Maddie de öyle. "Benim de yatmam gerekiyor."

Evaline bana döndü. "Sen?"

Ne?

"Hamileyken sevişebileceğimizi biliyorum. Hiç denedin mi?" diye devam etti.

Az önce bunu mu sordu?

Maddie'nin gözlerini yakaladım. Sana söyledim , dedi.

Filtresi yoktu. "Mesela, daha iyi hissettiriyor mu? Azgınlaştığımızı ve sürekli seks istediğimizi duydum. Ve hamilelik sırasında duyumlarımız artıyor.

"Bilmiyorum."

İkisi de duraksadı. Maddie kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Söylüyor musun...?"

Sadece omuz silktim.

Evaline ve Maddie birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar. Sanki zihinsel olarak birlikte bir plan yapmışlar gibi. Bana verdikleri bakışı beğenmedim.

Sevişmeye ihtiyacı var, dedi Evaline.

"Öyle," diye onayladı Maddie. "Anlayacağız."

"Evet."

Tam orada duruyordum, ama ben yokmuşum gibi konuşuyorlardı. Seks hayatımı tartışıyorlardı .

Çılgıncaydılar...deliydiler. Bunların her ikisi de!

Evaline göz kırptı ve beni mutfağa doğru çekmeye başladı. Maddie sağ tarafımdaydı, kolu benimkine bağlıydı.

Mutfağa vardığımızda, Evaline saniyeler içinde Lena'nın üzerindeydi. "Anne Lena!"

"Ah hayatım. Kendine bak! Seni özledim küçük kızım," dedi Lena ona sımsıkı sarılarak.

"Ben de seni özledim," diye somurttu ve geri çekildi.

"Öyleyse neden taşındın?" Lena ona sahte bir bakış attı.

"Kesinlikle. Söyle ona anne, diye ekledi Maddie. Üçü arasındaki etkileşimi izleyerek gülümsedim. Maddie haklıydı. Gerçekten yakındılar.

"Yapmak zorundaydım. Tek yol buydu, diye yanıtladı Evaline yumuşak bir sesle.

Lena'nın kafası karışmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Maddie kızgın görünüyordu ve alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"Endişelenme Lena Anne. Kuzeyi seviyorum. Kanada artık benim evim gibi. Ama sizi özlüyorum çocuklar. Herkes. Bazen buraya dönmüş olmayı diliyorum." Evaline bize hüzünlü bir gülümseme verdi. "Önceden olduğu gibi."

Şampanyayı buzdolabından çıkardı, sırtı bize dönüktü. Sözlerinde biraz hüzün ve acı vardı. Maddie'nin de duyduğunu biliyordum.

Maddie başını salladı ve kucağına baktı.

"Unut gitsin. Adamların nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu konuyu hızla değiştirerek.

"Bana nereye gittiklerini söyledikleri gibi," diye yanıtladı Lena, biraz eğlenerek. Gülümsedi ve Evaline'i yanağından öptü.

"Kızlar sonra görüşürüz. Eminim yapacak çok şeyiniz vardır."

Lena uzaklaştı ve masanın etrafına yerleştik. Evaline bir gevezeydi. Çok konuştu. Maddie ve o birbirine çok benziyordu.

Ama ben zaten aşıkım. Evaline, kendini garip hissetmeni sağlayacak türden bir insan değildi. Hayır, seni uzun süredir kayıp bir aile üyesiymişsin gibi kendine çekti.

Viktor tarafından sözümüz kesilene kadar saatlerce konuştuk.

İçeri girdi ve Evaline ayağa fırlayarak doğruca onun kollarına gitti. Sarıldılar ve sessizce birbirlerine bir şeyler mırıldandılar.

Arkama yaslandım ve ikisini izlerken gülümsedim. Geri çekildiklerinde Viktor onun saçlarını karıştırdı ve bakışlarını bana çevirdi.

"Görüyorum ki benim küçük kirpimle çoktan tanışmışsınız."

Evaline saçlarını okşayarak homurdandı. "Bunu yapma."

"Biz üvey kardeşiz." Evaline daha önce söylediklerini tekrarladı.

Bunu zaten biliyordum. Maddie bana bilgi vermişti. Sadece iki kardeşe baktım. O kadar benziyorlardı ki Viktor'un kız kardeşini ne kadar sevdiğini görebiliyordum.

Konuştular ve şakalaştılar, ikisi de birbiriyle kavga ediyordu. Viktor gittiğinde, Evaline yine yanımdaki yerini aldı.

"Aynı baba, farklı anne. Aslında annelerimiz kardeşti" dedi. "Babamın kontrolü olmadığı ortaya çıktı. Daha gençken playboy'un gerçek tanıımıydı.

Playboy mu?

kız kardeşim olduğunu anladım . Gözlerim büyüdü ve ona baktım. Bu benim şansımdı. Isaak hakkında daha fazla bilgi için. Kim olduğumu biliyor muydu?

"Hep böyle miydi?" Merakla sordum, soğukkanlı davranmaya çalışarak.

Evaline omuz silkti. "Oldukça..." Sözleri boğazında düğümlendi.

Gözlerinin büyüdüğünü ve ardından ifadesinin değiştiğini gördüm. Gözleri çok fazla acı taşıyordu.

O an kalbi paramparça olmuş gibiydi.

"Evet. Tamam aşkım."

Başka bir ses başımı diğer tarafa çekti.

Nikolay mutfağa girdi.

"Patronun bilmesine izin vereceğim..."

Cümlesini de yarıda kesti.

Aslında donup kaldı, kapı eşiğinde hareketsiz durdu. Gözleri genişledi ve ben de Evaline'e baktım.

İkisi de sanki orada sadece iki kişi varmış gibi gözlerini birbirine dikmiş birbirlerine baktılar.

Nikolay'a döndüm. O da acı çekiyor gibi görünüyordu. Birkaç kez güçlükle yutkunduk, gözleri Evaline'in yüzünde geziniyordu.

Evaline'in "Nikolay," dediğini duydum. Sesi yumuşaktı. Çok yumuşak ve nazik. Adını bir dua fısıldıyormuş gibi söyledi.

Ve sonra öfke. Çok fazla öfke. Nikolay'ın yüzü gök gürlledi. Uzaklaşmadan önce Evaline'e delici bir bakış gönderdi.

hareketsiz oturdum.

Nikolay ve Evaline?

Bir hıçkırık tuttu. "Üzgünüm. Affedersin."

Ben bir şey diyemeden Evaline ayağa kalktı ve arkaya doğru koştu. Dışarı çıkarken arka bahçenin kapısı çarparak kapandı.

"Lanet herif," diye tısladı Maddie. "Tanrıya yemin ederim, onun saçmalıklarından bıktım artık."

"Az önce ne oldu?" Diye sordum.

"Uzun hikaye bebeğim. Uzun Hikaye. İçkiyi -meyve suyunu senin için- getireyim, sana anlatırım."

Bir hafta sonra

"Tamam mısın?" Maddie kapıyı yüksek sesle çaldı.

Hızla havluyu üzerime sarıp kapıyı açtım. "Evet, bitirdim."

"Tıraş oldun mu?" diye sordu.

"Evet."

"Her yer?" Maddie ekledi.

ona ters ters baktım "Evet. Ben zaten sadece dereye gidiyorum. Neden tıraş olmam gerekiyor?"

Maddie cevap vermeden elime bir elbise tutuşturdu. "Burada. Git değiştir."

Elbiseye baktım, şaşkındım. "Seçtiğim elbise bu değil."

Omzunun üzerinden mor elbisemi aradım ama hiçbir yerde bulunamadı.

Evaline, "Bunun daha hoş görüneceğini düşündük," dedi. "Çabuk git üstünü değiştir. Alessio bekliyor."

"Ama..." Reddetmeye başladım. Maddie ters ters baktı ve hemen sustum.

İç çekerek banyoya geri döndüm ve elbiseyi üzerime geçirdim.

Ayak bileğimin altına kadar inen uzun, dökümlü beyaz bir elbiseydi. Sırtı açık ve kolsuzdu ama çok sade ve zarifti. Bebek göbeğimin üzerine tam oturdu.

Yansıyıp bakıp gülümsedim. Kendimi... güzel hissettim.

Elbisenin iplerini düzgün bir şekilde omuzlarıma bağladım ve ardından hızla saçımı taradım. Dalgalar halinde sırtımdan aşağı indi ve görünüşümden memnun kaldığımda dışarı çıktım.

Maddie ve Evaline ben bir şey diyemeden bana saldırdılar. Biraz makyaj yaptıktan sonra nihayet nefes almama izin verdiler.

"Neden?" Parlak pembe dudaklarıma ve kaplanmış kirpiklerime bakarak sordum. Hafif bir göz farı bile sürdüm.

Evaline, "Seni süsleyecek gibi olduk," diye yanıtladı. Başımı salladım, oldukça şüpheli hissediyordum.

Ama yine de çıldırmışlardı. Tahmin etmeyi uzun zaman önce bıraktım. Akışa bırakmak en iyisiydi.

Maddie kulağımın üstüne tek bir şakayık yerleştirdi. Saçlarıma dökülmeden veya beni incitmeden takıldığından emin oldu.

"Orada. Nefes kesici görünüyorsun bebeğim. Artık gitmeye hazırsın, dedi Maddie. Ona gülümsedim.

"Alessio beklemekten nefret eder," diye yanıtladım ayağa kalkarak. Evaline bana güzel bir çift siyah sandalet verdi ve ben de hemen giydim.

Maddie ağzının içinden benim tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ama umursamadım. Bütün dikkatim Alessio'ya gidiyordu.

Onu sabahtan beri görmemiştim ve gitmeden önce beni uyandırmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım. Kahvaltıda da yoktu.

"Tamam aşkım. Artık gidebilirsin güzel kız!" Evaline dedi. İç çektim ve gözlerimi devirdim.

"Teşekkür ederim."

Odadan çıkmadan önce arkamı döndüm. "Gerçekten mi. İçtenlikle söyledim. Teşekkür ederim."

İkisi de gülümsedi. "Bize sonra daha çok teşekkür edeceksin. Yürü! Yürü! Yürü!" dedi Evaline gülerek.

Başımı sallayarak odadan çıktım. Maddie hala yanımdaydı ve merdivenlerden inmeme yardım ediyordu.

Alessio merdivenlerden tek başıma indiğimi görse çok kızardı. Her zaman yanımda birileri vardı.

Aşağıya indiğimizde, Maddie beni bıraktı ve tekrar üst kata koşmadan önce göz kırptı. Bugün biraz fazla heyecanlı görünüyordu.

Kapıdan çıktığımda Viktor'un girişte beni beklediğini gördüm. Yalnız değildi. Nikolay ve Phoenix de oradaydı.

Phoenix, "Sana dereye kadar eşlik edeceğiz," diye açıkladı.

Ağzım O şeklini aldı ve başımı salladım. Onlara nazikçe gülümseyerek, "Tamam. Teşekkür ederim."

Viktor solumda dururken Nikolay sağımı aldı. Öne doğru yürüdüm ama oldukları yerde kaldılar. Arkama baktım, kafam karışmıştı.

Viktor içini çekti ve yanıma geldi. Nikolay takip etti Orada durdum, bekledim.

Sonra ikisi de bana dirseklerini uzattı. Onlara baktım, ağzım açık kaldı. Ne?

Beklediler ve ben hareketsiz kaldım. Nikolay öksürdü. Sahteydi ama muhtemelen beni ani şaşkınlığımdan kurtarmak içindi.

"Beni... kollarına almamı mı istiyorsun?" Yavaşça sordum.

"Evet," diye yanıtladı Viktor.

"Ah." Dudaklarımı ısırdım ve dirseklerini tuttum. Garip ama garip bir şekilde rahat hissettirdi.

Phoenix öne geçti, bizi yönetti. Hiçbir şeye takılmadığımdan emin olarak yavaşça yürüdük. Yürüyüş sessiz ama rahattı.

Alessio'yu görmek için sabırsızlanıyordum.

Açıklığa vardığımızda adımlarım sendeledi.

Alessio orada duruyordu. Sırtı bana dönüktü; bacaklarından biri ona yaslanırken bir kayanın üzerine yerleştirildi.

İçgüdüsel olarak ona doğru ilerledim ama Viktor ve Nikolay beni tuttu. Onlara sabırsız bir bakış attım.

İlk hareket eden Viktor oldu. Öne doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurarak beni şaşırttı. Sustum, kalbim küt küt atmaya başladı.

Geri çekilmeden önce, "İkiniz de birbirinizi hak ediyorsunuz," diye fısıldadı. Ve sonra Nikolay onun yerini aldı. Alnıma bir öpücük daha.

O da kulağıma fısıldadı. "Mutlu ol."

Phoenix geri adım attığında ilerledi. Alnıma bir öpücük kondurup gülümsedi. "Onu mutlu bir adam yap."

Sonra beni şokta bırakarak uzaklaştılar. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım ve az önce olanları zihnimde toparlamaya çalıştım.

Ama ben sadece boşluklar çiziyordum.

Bana baktığını görmek için Alessio'ya döndüm. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Ve elinde büyük bir beyaz şakayık buketi tutuyordu.

Dudaklarımın hareket ettiğini, sevgi dolu bir gülümsemeyle yayıldığını hissedebiliyordum. Yavaş yavaş ona doğru ilerledim. Alessio elini bana uzattı, ben de hemen tuttum.

Parmaklarını benimkilere dolarken eli sıcak ve nazikti. Beni daha yakınına çekti, beni kendisine yasladı.

"Melek," diye fısıldadı dudaklarıma ulaşmadan önce.

İlk başta öpücüğü belirsizdi ama sonra beni daha sert öptü, sanki bana sahipmiş gibi öptü. Bunu yaptığında onu seviyordum.

Sanki hiç doymayacakmış gibi beni öptü. Ayrıldığımızda ikimizde nefes nefese kalmıştık. Yine de aldırış etmedim. Beni daha çok öpmesini istiyordum.

Eli boynuma gitti, parmakları usulca damarlarımı okşadı. Yumuşak dokunuşu içimi ürpertti.

Tenimi okşaması, dokunuşu, onunla ilgili her şey... içimi ısıttı. Kalbim deli gibi çırpındı. Midem gergin kelebeklerle ters döndü.

"Ayla," diye tısladı, sesi aniden sertleşti.

"Alessio," diye fısıldadım karşılık olarak, daha da yaklaşarak. Yaklaşabildiğim kadar yakın.

"Şu anda çok güzel görünüyorsun. Gerçek bir Melek gibi," dedi, gözleri bana doğru gülümsüyordu. "Seni beyazlar içinde seviyorum. Sana en çok yakışan renk."

İltifatıyla yanaklarımın kızardığını hissettim ve utangaç bir şekilde göğsüne baktım. "Ve bu," diye devam etti Alessio, parmağını çenemin altına koyup başımı arkaya atarak. "Yanımda hala çekingen olmanı çok sevimli buluyorum."

Bu daha da kızarmama neden oldu. Gülümsemeye engel olamadım. Kendimi çok huzurlu hissettim. Çok sevilen ve sayılan. Bunu bana Alessio yaptı.

Biraz geri çekildi ve bana çiçekleri verdi. "Bunlar senin için."

Yumuşak bir teşekkürle çiçekleri aldım. "Bu çiçekleri seviyorum. Onlar benim favorim."

"Biliyorum," diye yanıtladı her zamankinden daha kibirli bir şekilde.

Derenin etrafına baktım. Ağacın yanında birkaç yastık, bir sepet ve yere serilmiş büyük bir battaniye buldum. Gözlerim tekrar Alessio'ya kaydı ve ağacı işaret ettim.

"Bu nedir?"

Omuz silkti ve boğazını temizledi.

Alessio alçak sesle küfretti ve birkaç saniye gözlerini benden kaçırdı. Bakışlarını tekrar gözlerimle buluşturmadan önce derin bir nefes aldı.

Konuşmasını bekledim.

Ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı.

diye tısladı, parmaklarını telaşla saçlarının arasından geçirdi.

"Bunu planlamıştım. Pratik bile yaptım," diye homurdandı alçak sesle.

"Tamam aşkım?"

Çiçekleri göğsüme daha yakın tutarak devam etmesini bekledim.

"Doğru," dedi tekrar boğazını temizleyerek. "Sen her şeyi hak ediyorsun, biliyorsun değil mi? Romantik bir teklif bile. Bunu doğru yapmak istiyorum."

Ah. Ah. AH!

ona ağzım açık bakakaldım. Teklif mi ediyordu?

Kalbimin daha hızlı atması mümkün müydü? Bilmiyordum ama kesinlikle öyle hissettiriyordu.

"Çiçekler..." dedi aniden. Alessio çiçekleri işaret etti ve ben de yavaşça başımı salladım.

Tamam aşkım. Çiçekler.

"Sensin... Yani çiçekler güzelliği temsil ediyor. Bu sensin. En güzel."

Bu gerçekten çok tatlıydı. Gerçekten çok tatlı gibi. Ben de ona söyledim. "Teşekkür ederim. Bu gerçekten düşünceli ve tatlı."

"Pembe şakayıkların romantik olması gerekiyor," diye devam etti.

Beyaz buketin ortasında iki açık pembe şakayık görmek için aşağı baktım. Awww.

"Ama sana beyazı veriyorum çünkü o sana verdiğim ilk çiçek. Bu bizim başlangıcımızdı," Alessio sonunda sözünü kesti ve durakladı. "Neden çiçeklerden bahsediyorum?" aniden sordu.

"Bence çok tatlı. Bana neden çiçek verdiğinin ardındaki anlam. Seviyorum," diye dürüstçe cevapladım. Şu anda biraz komik görünse de bunu gerçekten derinlemesine düşündü.

Çok kayıp ve çekingen, kafası karışmış ama gerçekten kararlı görünüyordu.

"Tamam aşkım." Onayladı. Alessio tekrar derin bir nefes aldı.

Hayal kırıklığı içinde kravatını çekiştirdiğini gördüm. Onu böyle göremeyince yaklaştım ve çılgınca atan kalbinin üzerine elimi koydum.

"Sorun değil Alessio. Bu kadar uğraşmayı bırak," diye nazıkçe teselli ettim. "Sadece kendin ol. Sadece sana ihtiyacım var."

"Teklifi mahvettim, değil mi?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

Eğilip dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum. "Hayır. Şimdiye kadar mükemmel. Sadece ne söylemek istediğini söyle. Kalbinden. Tek istediğim bu."

Kafasını salladı ve benden bir adım uzaklaştı.

Sadece tek dizinin üzerine çökmek için.

Titreyen elimi ağızma götürdüm ve gözyaşlarımı tuttum.

Alessio elimi tuttu. Elimin arkasına yumuşak bir öpücük kondurdu ve dudaklarının orada oyalanmasına izin verdi. "Seni seviyorum meleğim."

Dudakları hala tenimdeyken devam etti. "İlk tanıştığımızda tam bir pisliktim."

Durdu ve hafif bir kahkaha attı. "Tamam aşkım. Belki bazen hala öyleyim. Ama sen beni değiştirdin Ayla. İstemediğim halde bana hissettirdin. Hissedebileceğimi düşünmediğim zaman."

Yanağımdan aşağı bir gözyaşı süzüldü. Başını kaldırdı ve elimi tutmaya devam etti.

"Aşka inanmazken bana sevmeyi öğrettin. Melek diye bir şey olmadığını sanıyordum. Uzun zaman önce umudumu yitirmiştim ama sonra hayatıma girdin ve beni haksız çıkardın," dedi Alessio, sesi duygulardan biraz cızırtılıydı.

"Mükemmel bir adam olmadığımı biliyorum. Ama senin için mükemmel bir erkek olabileceğimi biliyorum. Geceleri sana sarılan, gözyaşlarını silen ben olacağım. Güldürür ve gülümsetir. Kalbinin çarpmasını sağlayan adam olacağım. Seninle tatlı sevişeceğim." Durdu ve bakışları yüzümde gezindi.

Küçük bir gülümseme gördüm. Sırada ne olduğunu tahmin etmeliydim ama tahmin edemedim çünkü onun tatlı sözlerinde ve büyüleyici mavi gözlerinde kaybolmuştum.

"Ben de seni beceren adam olacağım. Yavaş. Hızlı. Derin. Kaba."

Başımı salladım, göğsümden köpüren küçük bir kahkaha. "İmkansızsın."

Sertçe yutkunmadan önce omuz silkti. Alessio tekrar konuşmadan önce birkaç saniye sessiz kaldı.

"Seni sevmem için bana bir şans ver, Angel. Seni hak ettiğin şekilde sevmeme izin ver. Senin için adam olmama izin ver. Benimle evlenir misin Melek?"

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Sesim...sözlerim benden çalındı.

Duygudan boğazım düğümlendi ve hıçkırıklarımı bastırdım. Alessio sözleriyle kalbimi kırmaya ve onarmaya devam etti.

Arkasına uzanıp cebinden bir şey çıkardı. Sonra bana bir kutu hediye ediyordu. Küçük kırmızı bir kutu. Kapağı açtı ve dudaklarımın arasından küçük bir nefes kaçtı.

Ortakdaki yüzük çok güzeldi. Basitti, küçüktü ama çok güzeldi. Çok şık. Ortada yuvarlak bir elmas vardı. Büyük elmasın her iki yanında birkaç tane daha küçük vardı.

"Bana karım olma şerefini bahşeder misin? Ayla Ivanshov olacak mısın? Benimle liderlik edecek misin... benimle hükmedecek misin... kraliçem olarak yanımda?"

"Evet," diye fısıldadım, sesim zar zor duyulabilirdi.

Alessio gülümsedi ve yüzüğü kutudan çıkardı. Yüzük parmağıma yerleştirdi. Güneş ışığında parlıyordu.

Ayağa kalktı, daha kısa olan boyumun üzerinde yükseldi. "Alessio, beni en mutlu kadın yapıyorsun. Bundan daha mutlu olabileceğimi sanmıyorum."

"İkimizin de büyük bir düğün istemediğini biliyorum. Daha önce birbirimize yeminler etmiştik. Bu yüzden bunun bizim küçük düğünümüz olmasını istedim. Sadece biz. Başka kimseye ihtiyacımız yok," diye açıkladı Alessio.

Ve kesinlikle mükemmeldi. Onu sevdim.

Haklıydı. Büyük bir düğüne ihtiyacımız yoktu. Bu çok daha iyiydi. Sadece biz. Sadece biz.

Alessio'nun eline baktım. "Ama senin yüzüğün yok."

Bana mahçup bir bakış attı. "Her şeyi planladım. Eh, diğerlerinden biraz yardım aldım."

"Elbise. Bu beyazdır. Gelinlik gibi. Buket," dedim düşünceli bir şekilde, sonunda ne olduğunu anlayarak.

Alessio başını salladı.

Aniden aklıma bir şey geldi ve gözlerim büyüdü. "Adamlar," diye bağırdım.

Gülümsedi ve beni kendine çekti. "Beni koridorda mı yürütüyorlardı?"

"İstiyorlar. Uygun olduğunu düşündük. Onlar senin şampiyonların. Seni ele verdiler... bana."

Bu gerçekten çok tatlıydı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve burnumu çektim. Alessio gözyaşlarımı sildi.

"Bu töreni bitirmek istiyor musun?" kulağıma alay etti.

Başımı salladım. Alessio geri çekildi ve alnımdan öptü. "Seni karım olarak kabul ediyorum. Seni onurlandıracağıma söz veriyorum, seni destekleyeceğim. senin kurtarıcın olacağım Son nefesimi verene kadar seni seveceğime ve koruyacağıma söz veriyorum."

Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Ve seni ve çocuklarımızı koruyacağıma söz veriyorum."

Sesi sadece benim kulaklarım için alçaldı. "Senin için öldüreceğim... Seni seviyorum, Angel."

Nefesim tılandı ve boğazımda takıldı. "Yani beni kocan olarak kabul ediyor musun? Beni kabul ediyor musun?"

"Evet. Evet."

"Evet, lanet olsun!" Beni kendine bastırdı ve dudaklarımı tutkuyla kavradı.

"Bekle," diye mırıldandım. "Benim sıram."

Başıyla onaylayıp bana başka bir kutu uzatırken çiçekleri yere koydum. Açtım ve yüzüğü oradaydı. Basit bir alyanstı ama çok fazla güce sahipti. Yüzük parmağına koyarak yeminimi ettim.

"Seni kocam olarak kabul ediyorum. Seni kabul ediyorum, Alessio. Her parçan. Benim senin olduğum gibi sen de benimsin. Ben senin Meleğin olabilirim ama sen benim koruyucu Meleğimsin. Kurtarıcım. Seni aşkım, kocam ve bebeklerimin babası olarak seçtim. Son nefesimi verene kadar seni sonsuza kadar kucaklayacağıma ve seveceğime söz veriyorum. Sen benim kalbimdesin, Alessio Ivanshov."

Alessio dudaklarını birbirine bastırdı, mavi gözleri parlıyordu. "Beni karın olarak kabul ediyor musun? Seni hak ettiğin gibi sevmeme izin verecek misin?"

"Evet. Evet."

Alessio başını eğdiğinde gülümsedim. "Sen benim karımsın, Ayla Ivanshov."

Ve sonra beni öptü.

Önce yavaş yavaş. Tatlı zamanını aldı.

Ta ki sabırsızlanana kadar. Alessio da öyleydi .

Alessio'nun eli yanaklarımı kavradı ve başımı yana eğerek dilini ağzımın içine itti. Öpüştük, birbirimizi içimize çektik. Tıpkı kalplerimiz gibi dillerimiz de birleşti.

Parmakları boynumun uzunluğu boyunca fısıldadı ve ben ürperdim. İnlediğini duydum, ses doğrudan bacaklarımın arasından geliyordu.

Alessio ağzımı keşfetmeye devam ederken kalçalarımı birbirine kenetledim. Öpüşü daha agresif hale geldi. Daha talepkar. Daha sahiplenici.

Ve içeri girmesine izin verdim. İstedığı her şeyi almasına izin verdim... ihtiyacı olan.

Benim de ona ihtiyacım vardı.

Alessio alt dudağımı ısırıp dişlerinin arasına aldı. Ve sonra daha iyi öptü.

Sıcak ve soğuk. Yumuşak ve sert. Beni böyle öpüyordu.

Ellerim omuzlarına dolandı, onu daha da yakına çekti. Parmaklarım saçlarına gitti, tuttu. Onu aynı tutkuyla öptüm.

Parmakları göğsümün tam ortasında, göğüslerimin arasında duran boynumda sıcak bir yol izlemeye devam etti.

Geri çekildim, nefessiz kaldım ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Alessio'nun dudakları, çenemden aşağı öpücükler bırakarak boynuma ulaştı. Dudaklarının arasına emmeden önce deriyi ısırdı ve orada bir iz bıraktı.

İnledim, parmaklarımı saçlarının arasına sıkıştırdım. Islak bir iz bırakarak boynuma öpücükler bırakmaya devam etti. Başım geriye düştü ve ona daha iyi erişim sağladı.

Minnettarlıkla inledi ve parmakları göğsümün üzerinde gezinip elbisemin içinden meme ucumu hissettiğinde gözlerim kısıldı.

Alessio elbisemin askısını göğüslerim elbisemden çıkana kadar aşağı ve aşağı doğru çekti.

"Alessio," diye sızlandım, o benim zor noktalarımı işaret ederken. "Burada?"

"İşte," dedi.

"Şimdi?"

"Seni istiyorum Ayla. Seni çok istiyorum.

Sutyenimin kopçasını açıp fırlattığında nefesim kesildi. Göğüslerim ona açıktı ve başını eğdi, dudaklarını sol göğüs ucumun üzerinde gezdirdi.

Beklentiyle titredim ve sertleşmiş bir noktayı yaladığında, dudaklarımdan utanmazca bir inilti çıktı. Parmakları diğer meme ucumla oynadı, daireler çizdi, çimdikledi ve çekti... beni deli ediyordu.

Dili ustaca benimle oynamaya devam etti. Beni incitmemeye özen gösteriyordu. Dokunuşları bacaklarımın arasındaki kıvılcımları ateşledi.

Titreyerek ona yaklaştım. "Alessio."

Dokunuşlarında kayboldum... bende yarattığı ateşte kayboldum. Cildim ısındı ve kızardı. Nefesimin kesildiğini hissettim.

Dudakları göğüslerimi keşfetti. Öpmek, emmek, tenin bir santimini bile dokunulmadan ve sevilmeden bırakmamak.

Alessio göğüslerimi birbirine bastırdı ve inledim. Aceleyle saçını çektiğimde tısladı.

"Seni böyle kontrolümü kaybetmiş halde görmeyi seviyorum," diye fısıldadı tenime doğru.

"Alessio...lütfen..."

Tam boyunda durdu ve hızlı bir hareketle elbisemi başımın üzerine çekti. Parmakları iç çamaşırımın ipiyle oynarken dudaklarımı ısırdım.

"Gözlerimin önünde çıplak olmanı istiyorum. Vücudunla ziyafet çekmek istiyorum Ayla. Amını yiyeceğim, sonra seninle sevişeceğim," dedi kabaca kulağıma. "Belki daha sonra seni de beceririm."

Parmağını yanan çekirdeğime bastırdı. Tenime dokunmasa da -iç çamaşırımın ince bariyeri onu durdurdu- onu hissettim.

Klitorisime bastırdı ve başparmağını üzerinde gezdirdi. Alessio dantelli kumaşı yavaşça kenara itti, parmağını ıslaklığıma bastırdı.

"Benim için zaten çok ıslaksın kedicik."

Tek parmağını içime itti ve başım geriye doğru fırladı. "Ah..."

Alessio parmağını içime pompaladı. İç ve dış. Yavaşça. Dalga mı geçiyorsun. Daha fazlasını isteyerek sızlandım.

Başka bir parmağını içeri bastırdığında, ona sarıldım. Parmaklarını içimde gezdirerek tısladı. Beni kenara çekti, çok yaklaştı. Ama düşmemi engelledi.

Başparmağı klitorisimin üzerinde daha hızlı ve daha hızlı daireler çizdi. İhtiyaçtan başım döndü ama yine de... düşmeme izin vermedi.

Parmaklarımı sırtına batırdım ama Alessio acımasızdı. Acı veren saldırısına devam etti ve sonra durup parmaklarını üzerimden çekti. Beni boş bırakarak.

Küçük bir hayal kırıklığı hırıltısı dudaklarımın arasından kaçtı ve beni şaşırttı.

Alessio parmağını içime itti. İnlememi bastırmak için dudaklarımı sertçe ısırdım. Tekrar durdu ve parmağını çıkardı. Gözlerim onun sırttığını ve parmaklarını yalayarak temizlediğini gördüğümde aniden açıldı.

Dudakları sert bir öpücükle benimkilerle buluştu. Dudaklarında kendimi tadabiliyordum. Sözleri beni uçurumun kenarına yaklaştırdı, vücudum kıpkırmızı kesildi. "Tadın çok güzel bebeğim."

Alessio beni kollarının arasına alarak göğsüne yasladı. Bizi battaniyelere ve yastıklara götürdü. Beni yumuşaklığın üzerine yatırarak açık bacaklarımın arasına diz çöktü.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ben tamamen çıplak olana kadar iç çamaşırımı çıkardı. Bacaklarım açıkken her şeyi gördü.

Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama kalçalarını daha çok açarak hareketimi durdurdu. Gözleri açlık ve büyük bir arzuyla üzerimde ziyafet çekiyordu.

Alessio hemen ceketini ve gömleğini çıkardı. Acelesi yüzünden neredeyse onu koparacaktı. Ben hareket edemedim, başını damlayan çekirdeğime doğru eğiyordu.

Dilinin ıslaklığını yaladığını, orada toplanan sıvıları yaladığını hissetmeden önce hiçbir uyarı yoktu.

Dilini ağzıma bastırdığında küçük bir çığlık attım. Parmakları kalçalarımı daha sıkı kavradı ve beni açtı. Dizlerimi yukarı itti ve dışarı doğru eğildi.

Yalamaya ve emmeye devam ederken ne kadar ıslandığımı duyabiliyordum. Bacaklarım serbest kalma ihtiyacıyla titrerken dili yumruğumun üzerinde daireler çizdi.

"Meme uçlarınla oyna," diye talep etti. "Benim elimmiş gibi davran."

Dediğini yaparak utangaç bir şekilde elimi göğsüme götürdüm. Parmaklarının daireler çizip sertleşmiş noktalarını çektiğini hayal ettim.

"Alessio...benim..."

Parmağını içime tekrar bastırdığında bir inilti ile ayrıldım. Dili sihrini çekirdeğimde yapmayı hiç bırakmadı.

Parmağı içimde kıvrıldığında aynı anda klitorisimi hafifçe ısırdı, sırtım yerden kalktı. Küçük bir çığlık kaçtı, geldiğimde gözlerim kapandı.

Alessio'ya teslim oldum. Dalga dalga esriklik içimden geçti.

Geri çekildiğinde, gözlerim hararetli gözleriyle buluşmak için hülyalı bir şekilde açıldı. Ona göz kırptım. Elinin tersiyle çenesini sildi ve hızla pantolonunu çıkardı.

Sonunda çıplak kaldığında, tekrar yayılmış kalçalarımın arasına yerleşti. "Seninle sevişeceğim, Angel."

"Lütfen Alessio. Sana ihtiyacım var."

Dudakları dudaklarıma yaklaşırken gözleri aşkla doldu. Beni uzun uzun öptü.

"Beni içine koy," diye emretti boğuk bir sesle dudaklarıma.

Elim bedenlerimizin arasında gezinirken kalbim tekledi. Parmaklarımı onun sert boyuna doladım ve Alessio inleyerek bana doğru itti.

Başparmağımı başımın üzerinde ovuştururken elimde nabızı attı, orada biraz ıslaklık hissettim. "Senin içinde olmaya ihtiyacım var. Şu anda."

Alessio kalçalarını daha da yaklaştırdı ve elimi sıktı. Ağzlarımız birbirine kaynaştı, dillerimiz yaladı ve emdi.

Benimkine karşı sıcak teninin aşırı farkındaydım. Benim üzerimde hissetme şekli beni beklenti ve ihtiyaç içinde titretti.

Diğer elimi sırtında gezdirdim, gergin kaslarını hissettim. Aletini okşamaya devam ederken ondan alçak bir inilti geldi.

Alessio önümde diz çöktü. Midem konusunda dikkatliydi. Onu kendime yaklaştırdığımda kalçalarını bacaklarımın arasına sıkıstırdı. Kalçamı hafifçe kaldırıp bizi hizaya getirdi.

Penisinin ucu benim gireceğim yere değdiğinde dudaklarımı ısırdım ve gözlerimi kapattım.

"Hayır," diye tısladı Alessio. "Gözlerinin üzerimde olmasına ihtiyacım var. Beni görmene ihtiyacım var. Sadece ben."

Ne yaptığını anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sadece sen," diye fısıldadım.

Kalbim tekledi ve yavaşça içeri ittiğinde ağzım sessiz bir solukla aralandı. Vücudumuz titredi ve kendini tuttuğunu biliyordum.

İçeri itti. Derin ve yavaş. Aleti ısınan çekirdeğimin içinde dinlendi ve ben inledim. Bacaklarımı kalçalarına dolayıp onu daha fazlası için zorladım.

Ve bana daha fazlasını verdi.

Uzunluğu, inanılmaz derecede dolana kadar beni tamamen doldurdu. Sert aleti beni gerdi. Alessio ile birlikte hareket eden kalçalarımı kendi isteğim dışında kaldırdım.

Alnında ve boynunda ter birikirken Alessio'nun nefesi düzensizdi. Gergin kolları onu üzerimde tuttu ve dudaklarını öptüm.

"Al beni, Alessio."

Alessio'nun kalçaları benimkine çarptı. İçimde hareket etti, tekrar içeri girmeden önce neredeyse tamamen dışarı çekti.

Dudaklarımdan küçük, rahatlamış bir çığlık döküldü.

Alessio tekrar hareket etti, aleti derinlere girmeden önce dışarı döküldü. Tekrar tekrar bana karşı hareket etti.

Daha derine ve daha hızlı itmek. İnemelerimiz birbirine karıştı.

Alessio kafasını boynuma gömdü, temposu artıyordu. Hareket ettiğinde, çekirdeğimin derinliklerinde dinlenirken, daha fazla sürtünme isteyerek ona karşı hareket ettim.

O çıkardı ve ben nefesimi tuttum. Bunun yerine, beni sağ tarafıma çevirdi, böylece arkamdaydı. Alessio sanki değerli bir mücevhermişim gibi beni kollarının arasına aldı.

Alessio'nun tekrar bacaklarımın arasında olduğunu hissettiğimde nefesim ciğerlerimden dışarı fırlarken yavaşça nefes aldım. Bulunduğum pozisyonda yüzünü göremiyordum.

Yanlarına uzandık. Alessio kalçamı onunkinin üzerine çekti ve beni ona açtı. Uzunluğu, açıklığını tekrar dürttü.

Hiçbir uyarıda bulunmadan sertçe içeri girdi. Hareket etmeye başladığında boğazımdan bir şaşkınlık hıçkırığı takıldı. Bu pozisyondan, bu açıdan, onu içimde daha derin hissettim.

Battaniyelere yumruk atarken, o içimde her seferinde daha güçlü bir şekilde vurmaya devam etti. İçimden bir ürperti geçti ve onun arkamda kaskatı kesildiğini hissettim.

Keskin nefesi kulaklarımın yanındaydı. "Çok sıkı ve ıslaksın."

"Başını çevir. Dudaklarını istiyorum."

Başımı çevirdim ve dudakları beni yakaladı. Beni öpücüğüyle yuttu. İtişi sarsıntılı hale gelirken dudakları aç ve çaresizce dudaklarımı kavradı.

O yakındı. Ben de öyleydim.

İçimde hareket ettiği kadar açlıkla onu öptüm.

Parmağını ıslak yumruğumun üzerinde gezdirdi ve çıgıllıklarım dere boyunca duyuldu. Serbest kalmamla bedenim titredi.

Aklım birkaç dakikalığına boşaldı. Geri döndüğümde, Alessio hâlâ içime giriyordu.

Son bir hamle ve içime yerleşti. Nefesimi kesti.

O gelirken sıcaklığını içimi kaplayan sıcaklığını hissettim. Serbest kalması için inlerken kalçaları benimkine karşı titredi.

Bu şekilde birbirimize kilitlenmiştik, sırtım onun önüne dönüktü. Bacağım onunkinin üzerinde, aleti hâlâ içimde nabız gibi atıyordu.

Alessio boynuma ıslak öpücükler kondururken gözlerimi hülyalı bir şekilde kapattım.

"Beni sevdiğin için teşekkür ederim Ayla Ivanshov."

Ayla İvanşov.

Kulağa çok güzel geliyordu.

"Ve beni sevdiğin için teşekkür ederim, Alessio Ivanshov."

Ayla ve Alessio Ivanshov.

Çok güzel.

Aklım uykulu gitti. Alessio kollarını etrafıma doladı ve beni kendine yakın tuttu.

Bu şekilde uyuduğumu hissettim.

Kollarına sarılmış. Onun tarafından sevildi.

Bölüm 30

Gözlerim hızla açılırken vücudum gevşemiş ve gevşemişti. Uzaklardan kuş seslerini duyabiliyordum. Uyandığımda içimi bir huzur kapladı.

sıcaktım Gerçekten sıcak. Güvenli bir kozanın içine sarılmış gibiyim.

Alessio'nun kolu koruyucu bir tavırla, neredeyse sahiplenici bir şekilde belime dolanmıştı. Kaşıklarken sırtım onun önüne dönüktü. Gülümserken elim onunkine gitti.

Parmakları yumuşak battaniyenin altındaki çıplak karnımı okşadı. Ben uyuyakalınca üstümüzü örtmüş olmalı. Bu daha geniş gülümsememe neden oldu.

Kucağında kıpırdandım ve yüzümü ona döndüm. Gözleri çoktan üzerimdeydi, yüzü huzurluydu.

"Hey," diye mırıldandı, beni midemle olabildiğince yakınına çekerek.

"Ne kadar uyudum?" diye sordum, elim yüzüne giderken. Sert sakalına dokundum, parmaklarımla hafifçe çenesini kaşıdım.

"Yaklaşık bir buçuk saat. Seni yıprattığımı görüyorum. Ve burada saatlerce gidebileceğimizi düşündüm," dedi Alessio, mavi gözlerinde muzip bir parıltıyla.

yanacağını dürttüm. "Acıktım ama."

İçini çekti ve kalktı. Battaniyeyi göğsümden çektiğimde soğuk havayla titredim. Hızla tekrar sıkıca etrafıma sardım.

Alessio bana elbisemi vermeden önce göz kırptı. Pantolonunu ve gömleğini giydiğini fark ettim.

Şimdi bu üzücü bir manzaraydı. Ya da değil. Takım elbise içinde gerçekten çok lezzetli görünüyordu.

Alessio battaniyeyi çekti. Yuvarlak göbeğimi avuçladı ve eğilerek göbek deliğimin hemen üstüne bir öpücük kondurdu. Dudakları çıplak tenimle temas eder etmez Prens tekme attı.

Alessio kıkırdadı. Sen bir dövüşçüsün, diye fısıldadı karnıma doğru.

Başka bir öpücükten sonra geri çekildi ve elbisemi giymeme yardım etti. Yastıklara yaslandığımda Alessio sepeti bana getirdi.

Lena bizim için sandviç hazırladı. Sanırım şimdiye kadar biraz soğumuş olabilirler," diye açıkladı Alessio.

Omuz silktim ve adeta sepete daldım. Beş saniye içinde bir ısırık aldım. "Gerçekten acıktım," diye mırıldandım bir ağız dolusu sandviçin yanında.

Alessio bir kaşını kaldırdı ve ardından omuz silkti. "Tamam o zaman."

Sessizce yemeğimizi yerken birbirimize sarıldık. Sepet boşaldığında ve tüm yiyecekler bittiğinde gözlerimi kapattım. "Sanırım çok yedim."

"Yaptın," diye onayladı Alessio gülerek. "Sanırım Prenses gerçekten acıktı."

Ayrılmadan önce başımı salladım. "Hadi gidelim. Eminim herkes bizi bekliyordur."

Alessio ayağa kalkmama yardım etti. Kolları içgüdüsel olarak kalçalarımın dolandı. Dudakları sert, moraran bir öpücükle benimkileri buldu.

"Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun Ayla," dedi dudaklarıma doğru. "Seni görüyorum ve tek yapmak istediğim seni öpmek. Seninle sevişmek. Seni o kadar çok sikeyim ki, görebildiğin, düşünebildiğin ve hatırladığın tek şey benim."

Onun kucağında eridim, sözleri kalbimi titretiyordu. "Bunun gerçekten tatlı olup olmadığına karar veremiyorum."

Beni tekrar öptü. Ve yeniden. Alessio, ikimizin de nefesi kesilene kadar beni öptü.

Bana sevgiyle baktı. "Uyandığında ilk düşündüğün ve uyumadan önceki son düşüncen olmak istiyorum. Cehennem, her zaman düşüncelerinde olmak istiyorum."

Elimi kalbinin üzerine koydum. Bana çok güvenerek ve büyük bir sevgiyle verdiği kalp. Endişelenecek bir şey yok. Çünkü her zaman aklımdasın Alessio. Rüyalarımın bile. Her zaman yanımdasın," diye cevap verdim.

"İyi."

Sonra nefes kesici bir gülümsemeyle gülümsedi. Nefesimi çaldı.

O an, hep o gülümsemeyi görmek istediğimi fark ettim. O güzel, neşeli gülümsemeyi tekrar tekrar görmek için her şeyi yapardım.

Alessio parmaklarımızı birbirine doladı ve evli bir çift olarak eve geri döndük.

Resmi olmayabilir ama resmi olmamıza gerek yoktu. Yeminler edildi ve birbirimizi kabul ettik. Evliydik. Kimse bizi bunu inkar edemez.

Ön kapıya vardığımızda Alessio duraksadı ve gülümsedi. "Pekala, bunu yapmak zorundayım. Maddie'nin beni uykumda öldürmesini istemem," dedi hafifçe gülerek.

Gözlerim kocaman açıldı ve beni kollarının arasına aldığı anda kıkırdadım. Ellerim boynuna dolandı, onu sımsıkı tuttu.

Beni kucağına alarak evin içine kadar yürüdü. İçeri girdiğimizde yüksek bir alkış koptu. Alessio oturma odasına gelene kadar beni yüzüstü bırakmadı.

Herkes orada duruyor, etrafımızı kahkahalar, gülümsemeler ve büyük bir sevgiyle çevreliyordu.

Buna ihtiyacım vardı. Bu aileye ihtiyacım vardı. Kızımın onlara ihtiyacı vardı.

Tüm bu insanlar olmasaydı ne yapardım bilmiyordum.

Alessio beni ayağa kaldırır kaldırmaz Maddie üzerime çıktı. Ayrılmadan önce bana sıkıca sarıldı. Gözlerinden yaşlar akıyordu ama akmiyordu. "Tebrikler bebeğim."

Sonra Lena ve Evaline bana sarıldılar. Onların mutluluğu kalbimi aşkla doldurdu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım onlar da uzaklaştıklarında.

Göz ucuyla Alessio'ya sarılan adamları gördüm. Birkaç yumruk ve ardından gülüşmeler oldu.

Alessio yanıma geldi. Herkesin sevgimizi kutlamasını izleyerek birlikte durduk. Hatta Isaak ve Lyov'u bir köşede durup bizi uzaktan izlerken gördüm. El salladım ve onlar da gülümsedi.

Nihayet etrafımıza sakinlik hakim olduğunda Viktor, Phoenix ve Nikolay'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Sadece birkaç adım ötemde durdular, sıra halinde dururken yüzleri bana dönüktü. Arkalarında, Alessio'nun adamlarından birkaçının daha da yakınlaştığını gördüm.

Nina'yı daha önce fark etmemiştim. Uzaklarda, gölgelerin arasında saklanmış duruyordu. Ama şimdi ileriye doğru yürüdü.

Alessio'nun en güvendiği adamlarıyla cepheyi alarak Nikolay'ın yanında durdu.

Atmosfer aniden değişti, hava biraz ölümcül ve soğuktu. Yüzlerindeki kararlılık kafamı karıştırdı.

Küçük bir bıçak aldıklarını görünce sırtımdan aşağı bir ürperti geçti. Her biri elinde bir tane tuttu.

Alessio'ya baktım ama o sadece gururlu görünüyordu. Bir öpücük için eğilmeden önce gözleri bir an için benimkilere takıldı.

"Sen onların Kraliçesisin," diye fısıldadı kulağıma geri çekilmeden önce.

"Neler oluyor?" Merakla sordum.

Dördü tek kelime etmeden öne doğru bir adım attı.

Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım, bekledim. Bir sonraki adımlarını attıklarında kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Sonra tek dizinin üzerine çöktüler.

Arkadaki adamlar da başlarını eğerek onu takip ettiler. saygılarımla.

"Oh hayır! Ne yapıyorsun? Lütfen ayağa kalk," dedim hızlıca. Yardım için Alessio'ya baktım ama başını salladı.

"Bırak yapsınlar Ayla. Bu, hepsinin çok yakın tuttuğu bir ayın," diye açıkladı, diz çökmüş adamlara doğru başıyla işaret ederek.

Nina bile diz çökmüştü, başı saygıyla eğilmişti.

Maddie'nin gülümsediğini gördüm. Lena'nın gözlerinde yaşlar vardı.

Viktor hançeri sağ avucuna tuttu. Normal bir hançer olmadığını görebiliyordum. Sapın etrafında kırmızı kristaller vardı. Bıçağın üzerinde bir amblem vardı.

Başını kaldırdı, kararmış gözleri benimkilerle buluştu.

Ve sonra konuştu.

Yemin gibi görünen bir şeyi okurken sesi derin ve güçlüydü. Ama farklı bir dille kaşlarım çatıldı.

Rusça konuşuyordu.

Bıçağı avucuna bastırdığını gördüm. Gözlerim kan izini takip etti, kalbim göğsümde daha hızlı ve daha güçlü atıyordu.

Alessio'yu arkamda hissettim. Kollarını etrafıma sardı. Viktor'un sözlerini tercüme ederken sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı.

"Seni koruyacağıma yemin ederim. Savaşçın olarak hayatım senin. senin için kanıyorum Senin hayatın benimkinden önce. Her anlamda, sen benim Kraliçemsin. Bu kanla, bu yemini ediyorum."

Viktor'un işi bittiğinde, Phoenix aynı kelimeleri okurken avucunda benzer bir kesik açtı.

Nikolay sırasını aldı. Ve sonra Nina.

Bana yemin ederlerken suskun ve tamamen hareketsiz durdum.

Bitirdiklerinde arkalarındaki adamlar birlikte kan yemini ettiler. Sesleri yüksekti ve evin içinde net bir şekilde çınladı.

Tekrar sessizlik üzerimize çökerken Viktor, Phoenix, Nikolay ve Nina hançerlerini ayaklarıma dayadılar ve tekrar başlarını eğdiler.

"Konuşmanı bekliyorlar," diye mırıldandı Alessio, ihtiyacım olan küçük itiş yaparak.

Ne diyebilirim ki? Rüyalarımda asla böyle bir sahnenin mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

Böylesine güçlü adamların benim için diz çökmesi, sanki hayatlarının bir önemi yokmuş gibi yemin etmeleri.

Şok oldum ve tamamen suskun kaldım. Ama sabırla konuşmamı beklediler.

Hayır, benim emrimi beklediler.

Sonunda sesimi bulduğumda Alessio'nun elini sıkıca tuttum. Sarsılmaz desteği ve gücüyle konuştum.

"Lütfen ayağa kalkın. Hepiniz," dedim yumuşak bir sesle.

Hepsi ayağa kalktığında gözlerim karardı.

"Buna ihtiyacım yok," dedim. "Hayatlarınıza ihtiyacım yok. Benim için kanamanı istemiyorum. Bu böyle olmaz. Biz bir aileyiz. Alessio'nun karısı olmam benden aşağı olduğun anlamına gelmez."

Alessio'nun kolu kalçalarımın dolandı. "Bu bizim geleneğimiz Ayla. Yüzyıllardır ciddiye alınan bir ritüeldir. Bu aileye getirilen her Kraliçe için adamlarımız onunki için canlarını verirler. Annem için böyleydi. Şimdi senin sıran. Bir gün oğlumuzun karısı olacak. Ya da kızımız."

Viktor gelip önümde durdu. "Bu hepimizin çok değer verdiği bir gelenek Ayla. Bize bu dileği ver. Size hak ettiğiniz şekilde hizmet edelim."

"Hepinizin bana verdiği sevgi yeterli. Savaşçılara ihtiyacım yok; Sadece arkadaşlara ihtiyacım var. Bir aile," diye yanıtladım gözyaşları içinde. Benim hiç ailem olmadı. Ama tek ihtiyacım olan bu aile. Başka hiçbir şey. Başka bir şey yok."

Victoria gülümsedi. İzin istercesine Alessio'ya baktığını gördüm.

Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, ne yapmak isterse Alessio'nun ona izin verdiğini biliyordum.

Öne eğilip alınma bir öpücük kondurdu. "Zaten hepimize sahipsin."

Geri çekildi ve bana kanlı avucunu gösterdi. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın. Bu kan bizim bir aile olduğumuz anlamına geliyor. Biz biriz. Bunu böyle kabul etmek istiyorsan, o zaman bu bizim sana yeminimizdir diyebilirsin."

Kalbim sıkıştı ve Prenses babasının eline tekme attı. Viktor'a bakarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Duygudan boğulmuş hissettim. Konuşmaya çalışırken boğazım düğümlendi.

Omuzlarının üzerinden diğerlerine baktım. Hepsi beklentiyle bana bakıyorlardı. Derin bir nefes aldım ve ardından başımı salladım. "Tamam aşkım."

Rahatlamış gibi görünen bir şekilde omuzları çöktü. Sanki ihtiyaçları olan her şey benim kabulümmüş gibi.

Alessio kulağıma, "Seni seviyorum Angel," dedi. Sözleri sadece benim içindi. Gözlerimi kapattım ve kollarının arasına girerek ağırlığımı taşımasına izin verdim. "Seninle gurur duyuyorum. Beni her seferinde hayran bırakıyorsun."

Evaline'in, "Bu tür ritüeller beni hep ağlatır," dediğini duydum. Bazı kıkırdamalar ve gülüşmeler oldu.

Gözlerimi açtığımda elini ağzına kapatan Maddie'yi gördüm. O da gözyaşlarını tutuyor gibiydi.

"Sanırım geriye kalan tek şey düğün töreni!" yüksek sesle duyurdu.

"Biz zaten evliyiz," diye tersledi Alessio.
Maddie'nin gözyaşları aniden gitti. Bunun yerine, erkeğine ters ters baktı.
Oh hayır. Bu çirkinleşmek üzereydi.
Gerçek bir düğünden bahsediyorum, diye tısladı Maddie.
"Ayla ve benim evli olmadığımızı mı söylüyorsun?"
"Ben öyle demedim."
"Aslında resmi değil. Evliliğiniz yasal değil, diye araya girdi Viktor.
"Affedersin?" Alessio homurdandı.
"Yasal olması için belgeleri imzalamanız gerekiyor. Senin de tanığın yoktu,"
diye açıkladı Lyov.
"Aslında, bununla ilgili..." diye söze başladı Maddie.
Gergin bir şekilde dudaklarını ısırıldığını gördüğümde gözlerim kocaman açıldı. Alessio da bunu fark etmiş olmalı çünkü kaskatı kesildi.
Viktor, Phoenix, Nikolay ve Evaline birdenbire suçlu göründüler.
Oh hayır. Hayır. Hayır. Hayır.
"Yapmadın!" Yüksek sesle nefesim kesildi.
"Sadece yarısı için oradaydık! Yemin ederim!" Evaline hemen masumiyetini savunmaya çalıştı.
Maddie başını salladı. "Yüzükler takas edilir edilmez oradan ayrıldık."
Alessio, "Birini vurmak üzereyim," diye çıkıştı.
Herkes birkaç adım geri gitti.
Phoenix, "Plana sadık kaldığından ve onu bozmadığından emin olmak istedik," diye mantık yürütmeye çalıştı. "Önceki gece replikleri ezberlemekte zorlanıyordun."
"Zaten uyguladığın şeye çok yakın bir şey söylemedin," diye devam etti Viktor.
"Ama çok tatlıydı. Zaten aşık olmasaydım, yemin ederim sana aşık olurum Alessio, dedi Evaline bayılarak.
Viktor'un kafası Evaline'e doğru fırladı. "Ne dedin?"
Nikolay'in rengi atmıştı ve sanki çok büyük bir şey yemiş ve yemek boğazına takılmış gibi görünüyordu.
İyi değil. Hiç iyi değil.
"Bu konuda," diye atladım. "Alessio, pratik yaptığını söylemiştin. Kiminle antrenman yaptın?"
"Yapma Ayla," diye başladı Alessio ama artık çok geçti.
"Ben!" diye duyurdu Viktor, dikkatini tekrar bize verdi. Göğsünü şişirdi ve Cheshire gülümsemesiyle gülümsedi. "Ben onun geliniydim."
Tek kaşımı kaldırdım ve omuzlarımdan üzerinden Alessio'ya baktım. Alçakgönüllülükle küfretti.

"Gerçekten mi?" diye sordum, kıkırdamamı elimin arkasına saklayarak.

Viktor, Alessio'nun yanına geldi ve kolunu onun omuzlarına attı. "Her şeyi denedik."

"Ve her şey derken... her şeyi kastediyorum. Eğer ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Ne oluyor!" diye bağırdı Alessio.

Alessio beni bıraktı. Viktor'un acı içinde çığlık attığını duyduğumda, ne olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek kalmadı.

"Burnumu kırdın. Ne oluyor?"

Evaline, "Bunu hak ettin," diye içini çekti.

Kendimi daha fazla tutamadım. Kahkahalarım göğsümden fırladı ve hepsine kontrolsüz bir şekilde gülerek kahkahalarımı serbest bıraktım.

Çılgıncaydılar. İnanılmaz.

Ama onları sevdim. Beni gerçekten en mutlu kadın yaptılar.

"Siz çocuklar, siz delisiniz," diye mırıldandım kahkahalarımın arasında.

Alessio benim tarafımdaydı. Gülümseyip herkese baktığımda beni kucağına aldı.

Bakışlarım Maddie'yi buldu ve ona küçük bir gülümseme gönderdim. Maddie, düğünümüzün olup olmaması önemli değil. Nasıl olsa resmi olmayacak. Ölmüş olmam gerekiyordu, unuttun mu? Kimliğim yok."

Önceki hayatımı hatırladığında ifadesi kederli bir hal aldı. "Tamam o zaman evrak yok. Ama yine de kocaman bir düğün yapabilir miyiz? Lütfen? Aylardır bunu planlıyordum! Yıllar bile! Lütfen, Alessio. Ayla" diye yalvardı.

Yavru gözlerine hayır demek imkansızdı. Somurttu ve Evaline'in de aynısını yaptığını gördüm.

"Hayır," dedi Alessio basitçe.

İç çektim ve omuz silktim. "Ne kadar büyük?"

"Yaklaşık bin kişi? Yalnızca yakın olanlar," diye önerdi Evaline.

Vay canına.

"Gelinlik giyebilecek miyim?" diye sordum, birdenbire heyecanlandım.

"Evet!" Maddie ciyakladı.

Alessio ve benim zaten evli olduğumuzu biliyordum. Gerçekten başka bir düğün istemiyordum.

Ama koridorda Alessio'ya doğru yürüme, ona aşkımı itiraf etme, herkesin önünde ona yeminler etme düşüncesi... biraz başım dönüyordu.

Maddie ve Evaline'e hayır demenin mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Alessio'nun kucağına döndüm ve onunla yüz yüze geldim. "Bizi zaten evli kabul ediyorum. Başka bir düğüne ihtiyacımız yok. Birbirimize verdiğimiz yeminler zaten yeterli." duraklattım.

"Düğünü istiyor musun?" Alessio sordu.

"Yapıyor musun?" geri ateş ettim. "Eğer yapmazsan, o zaman bir tane olmayacağız."

"İkisi de umurumda değil, Angel. Sen zaten benim karımsın. Aksini kimse söyleyemez." Herkese bir bakış attı.

"Bir gelinlik giymek istiyorum," diye fısıldadım utangaç bir şekilde, aniden gergindim. "Ve senin için koridorda yürü. Tekrar."

Alessio beni sertçe öptüğünde hızlı bir nefes aldım. O zaman bir düğünümüz olacak, dedi yüksek sesle.

Evaline ve Maddie arkamdan ciyakladılar.

Kocama sadece gülümsedim.

Kalbim bu adam için aşkla dolup taşıyordu.

Aynı zamanda nasıl hem katil hem de bu kadar tatlı olabiliyordu... Anlamadım. Ama anlamak zorunda değildim. Ona olduğu gibi ihtiyacım vardı.

Tehlikeli, acımasız ama yine de tatlı ve sevecen.

Göz kırptı ve tepki olarak midem guruldadı. Gülümsemesi ve mavi gözleri karşısında kalbim daha hızlı atıyordu.

"Ama konuk numaralarını aşağı indir ve Prenses doğduktan sonra," dedim diğerlerine bakmak için döndüğümde.

"Anlaştık," diye kabul etti Maddie hemen.

Sonuçta bir düğün yapıyor gibiydik.

Alessio şakağıma bir öpücük kondurdu. "Çok tatlısın kocacığım."

Alaycı bir şekilde kulağımı ısırdı. "Sadece senin için, karım."

Kıkırdadım... kendimi çok özgür... çok sevilmiş... çok değerli hissediyordum.

Alessio'nun kollarında bir bütündüm.

İki hafta sonra

"Nereye gidiyoruz?" Muhtemelen onuncu kez sordum.

"Göreceksin," diye yanıtladı Alessio basitçe.

Ellerimiz kenetlenmişti ve beni bir yere çekiyordu. Her ne kadar bunun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da... çünkü bana söylememiştir.

Koridordan ofisine doğru yürüdük. "Ofisine mi gidiyoruz?"

"HAYIR."

Ofisinin iki kapı önünde durduğumuzda tekrar sormak üzereydim. Açıklamasını bekleyerek Alessio'ya baktım.

"Buraya hiç gelmedin, değil mi?" diye sordu, bana yoğun bir şekilde bakarak.

Başımı salladım. "HAYIR. Her zaman kilitlidir."

"Bugün önemli bir gün. Sanırım bunun başka bir gelenek olduğunu söyleyebilirsin," diye açıkladı Alessio.

O kapıyı açarken şaşkınca kapıya baktım. Beni içeri çekip kapıyı arkamızdan kapattı.

Oda karanlıktı, perdeler indirilmiş, güneşi gizliyordu. Alessio pencereye yürüdü ve perdeleri çekerek güneş ışığının odaya sızmasına izin verdi. Etrafımıza altın bir ışıltı saçtı.

Gözlerimi ani ışığa ayarlamak için birkaç kez kırıştırdım.

Alessio beni duvara doğru konumlandığından emin olmuştu. Bu nedenle ilk gördüğüm şey büyük portreler oldu.

Gözlerim büyüdü ve zar zor duyulabilecek bir nefes verdim. Lyov ve Maria'ya ait olduğunu fark ettiğim iki portre vardı. Fotoğraflarda genç görünüyorlardı.

İlk portrede Maria bir sandalyede otururken, Lyov eli onun omzunda, yanında duruyordu. İkisi de kameraya bakıyorlardı. Maria'nın yüzünde küçük bir gülümseme vardı, Lyov ise yoğun ve ciddi görünüyordu. Neredeyse kısır.

İkinci portre, sadece bir ekleme vardı. Maria'nın kucağında oturan küçük bir çocuk. Yuvarlak hamile karnını gördüğümde küçük çocuğun Alessio olduğunu hemen anladım.

Bu portre, Maria prensesine hamileyken çekilmiş. Bu düşünceyle gözlerimden yaşlar aktı. Asla tanışamadıkları bir prenses.

Lyov'un ifadesi birincisiyle aynıydı. O kadar katil gibi görünmesine şaşırmadım.

İkinci portreye uzun süre baktım, gözlerim Maria ve Alessio'daydı. Tombul bir çocuktü. Nasıl da tatlı.

O resimde çok ciddi görünüyordu, sanki bunun önemli bir şey olduğunu biliyormuş gibi.

Düşündükçe kalbim ağrıyordu. Alessio çok hızlı büyümek zorunda kaldı. Çocukluğunun tadını çıkarma şansı hiç olmadı. Annesinin ölümü onun hızla karanlık tarafa doğru kaymasına neden olmuştu.

Beni kucağına çekmeden önce arkamda sıcaklığını hissettim. Alessio kollarını belime doladı, dudakları boynuma ıslak öpücükler bıraktı.

Her zaman bana dokunuyor, beni tutuyor, bana sevgi yağıdırıyordu. Onun kollarındayken en mutluydum.

"Çok tatlıydın," diye mırıldandım, hâlâ portreye bakarken.

"Evet?" merakla sordu.

"Evet. Umarım prenses gözlerini almıştır," diye yanıtladım.

"Hmm...Umarım seninki ondadır."

Kollarına daha çok sarıldım. Bahis oynamak ister misin?

Alessio duraksadı. "Erkeklerle takılmayı bırakmalısın."

Buna güldüm. "Tatlısın."

"HAYIR. ateşliyim Günahkar derecede lezzetli seksi. Hatırlamak?"

Başımı salladım. "Bunu asla söylememeliydim. Bana hep onu hatırlatacaksın, değil mi?" dedim iç çekerek.

Bu adam. Çok büyük bir egosu vardı ve çok kibirliydi. Bu kibre kapılmamalıyım.

Ama yine de, ne söylediysem gerçek buydu. Ve bunu biliyordu.

"Bir daha söyle," diye talep etti.

"HAYIR." Talebe güldüm.

Boynumu şakacı bir şekilde ısırdı. Kalçalarının sırtımda hareket ettiğini hissettim ve ağzım açık kaldı. Alessio sırtıma dayadı ve sert uzunluğunu hissetmeme izin verdi.

"Aman Tanrım," diye tısladım o güldüğünde.

Alessio alayla, "Söyle," diye emretti. Eli göğsüme gitti ve parmakları göğüs ucuma değdiğinde donup kaldım.

Parmak ucunu yavaşça elbisemin üzerinden geçirdi.

"Sen imkansızsın, Alessio."

Sert göğüs ucumla oynayıp çakıllı noktayı çimdikleyip çekiştirdiğinde inlememe engel olamadım.

"Tam olarak duymak istediğim şey bu değil, kedicik," dedi boğuk bir sesle.

"Vücudunuz günah işlemek için yaratılmıştır. Çok seksisin," dedim hemen, o benimle dalga geçmeye devam ederken.

Yavaş hizmeti durdu. "O zaman günah işlemek istiyor musun? Şu anda? Tam burada?"

Derin bir nefes aldım. Davet oldukça davetkardı. Fikri sevdim ama başımı salladım. "HAYIR. Çünkü beni bu yüzden buraya getirmedi. Açıkladıktan sonra belki odamıza geri dönebiliriz ve ben de istediğin gibi olmana izin veririm.

"Hmm...Bence bu iyi bir anlaşma. Yine de yarın yürüyemeyeceksin. Senin için uygun mu?

Ona direnmeyi daha da imkansız hale getiriyordu. Kollarının arasında dönüp yüzündeki aptal gülümsemeye gülümsedim. Geri çekilmeden önce dudaklarını yavaşça öptüm. "Beni sadece taşıyabilirsin. Zaten çoğu zaman yaptığın şey de bu."

"İyi bir anlaşma yaptın, Ayla Ivanshov," dedi gururla. Bana tam ismimle hitap etmeyi severdi. Belki de kendisine gerçekten onun olduğumu hatırlatmanın bir yoluydu .

sonra , nihayet kelimenin her anlamıyla onundum.

"Bana iyi öğrettin, Alessio Ivanshov," diye yanıtladım.

Birbirimize baktık, ikimizde aptalca gülümsüyorduk. Sevgi dolu bakışları sonunda benimkinden arkamdaki portreye kaydı.

İfadesi değişti ve bir acı dalgası hakim oldu. Ona sarıldım, acısının bir kısmını kendi acım gibi almaya çalıştım.

Üzgünüm Alessio, diye fısıldadım göğsüne.

Kolları beni sıkıca sardı. "Özür dileme Ayla. Üzülecek bir şey yok."

Hıçkırarak hıçkırdım. Bana olan sarsılmaz sevgisi beni her zaman suskunlaştırdı. Sözlerimi bulmaya çalışarak göğsünde usulca ağladım.

"Hala aklımdan çıkmıyor, Alessio. Senin aileni yok edenin benim ailem olduğunu bilmek. Hala bana nasıl bakıp da beni görmekten nefret etmediğini merak ediyorum. Ben anneni öldüren adamın evladı iken sen beni nasıl seversin?"

Eli sırtımı teselli edercesine okşadı. Konuştuğunda, sözleri güç ve kuvvet taşıyordu. "Bu senin hatan değil. Bunun için seni suçlamayacağım. Bana seni nasıl sevebileceğimi soruyorsun? Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum Ayla. Seni sevmek için bir nedene ihtiyacım yok. Tek bildiğim sensiz yaşayamayacağım. Sana baktığımda, gülüşünü gördüğümde ya da kahkahanı duyduğumda... bu bana huzur veriyor. beni sakinleştir sensiz olamam Çok basit... sensiz ben yokum."

Sessiz kaldım, sevgisinin beni güvenli bir şekilde kucaklamasına izin verdim.

"Seni neden buraya getirdiğimi mi öğrenmek istedin?" O sordu.

Başımı salladım ve devam etmesini bekledim.

Alessio içini çekti ve hafifçe geri çekildi. Gözyaşlarını sildi. "Çünkü o duvarda olma sırası bizde."

"Kraliçe olarak o koltuğu alma sırası sizde. Ivanshov ailesi için başka bir gelenek. On yıllardır uyguladığımız bir şey. Bazı aileler için kadınların hiçbir gücü yoktur. Ama bizim için eşlerimiz bizim kraliçelerimizdir. Meleklerimiz." Alessio duraksadı, duygulardan biraz sarsılmış görünüyordu.

"Fotoğrafçı birkaç saat içinde burada olacak. Yarın sabah portremiz o duvarda olacak," diye devam etti Alessio alnını tatlı bir şekilde öpmeden önce.

"Ben gerçekten senin karınım... her yönden," dedim ağlayarak.

"Evet, öylesin, Angel," diye yanıtladı küçük bir gülümsemeyle.

Sırtım ona gelecek şekilde beni döndürdü. Beni yakın tutarak iki portreye baktık. "Ve sen sadece Ivanshov ailesinin Kraliçesi değilsin, emrinde binlerce adam var. Dört Rus aile. Hepsi sana ait."

Sonraki sözlerini fısıldarken dudakları kulağıma çok yakındı. "İtalyanlar da senin. Onlar ayaklarınızın altında. Sen onların üstündesin, Angel. Bundan emin oldum."

İçimden bir ürperti geçti. Sesi pürüzlüydü ve sert bir hakimiyet havası taşıyordu. Sinirle yutkundum. "Bu biraz ezici, Alessio. Aylar önce hiçbir şeyim yoktu. Ve şimdi istediğimden daha fazlasına sahibim."

"Hak ettiğin her şeye sahipsin Ayla."

Alessio hamile karnımı avuçladı. "Bizim yaşadıklarımızı kızımızın yaşamasına asla izin vermeyeceğim."

Kalbim yerinden fırladı ve rahatlamış ve mutlu bir iç çekişle gözlerimi kapattım. "Harikasın; bunu biliyorsun? Bazen her şey bir rüyaymış gibi hissediyorum. Sanki sen gerçek değilsin Gerçek olamazsın."

Arkamda kaskatı kesildi ve ani değişiklikle gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ben harika değilim Ayla. Harika olmaktan çok uzağım. Ne yaptığımı bilseydin... o zaman bunu söylemezdin."

Kollarının arasında dönüp soğuk yüzüne baktım. "Neden bahsediyorsun?"

"Ben bir katilim Ayla," dedi yüzüme dikkatle bakarak. Tepkim için bakıyordu.

"Bunu biliyorum," diye yanıtladım yumuşak bir sesle.

Yıllarca öldürdüm ve bunu yapmaya devam edeceğim - bu aile için. İmparatorluğumu korumak için. Ve seni ve çocuklarımızı korumak için. Ben buyum," diye açıkladı sessizce.

"Biliyorum."

"HAYIR. bilmiyorsun Bilmiyorsun Ayla. Yaptığım şeyler hakkında hiçbir fikrin yok. Ben harika bir adam değilim. Ben bir canavarım," diye devam etti, biraz kalbi kırılmış görünüyordu. "Seni hak etmiyorum."

Ellerim göğsüne gitti. "Bunu söylemeyi kes. Dur, Alessio. Beni hak edip etmediğine ben karar veririm. Ve beni hak ettiğini söylüyorum. Tıpkı benim seni hak ettiğim gibi."

Alessio kuru bir kahkaha attı. "Çok masum, Angel. Seni bu şekilde tutmak için cazip geliyorum. Seni benimle birlikte karanlık tarafa çekmek istemiyorum ama gitmene de izin veremem."

"Alessio..." diye başladım ama başını iki yana sallayarak sözümü kesti.

"İyi bir adam olsaydım, iyi bir hayat yaşaman için gitmene izin verirdim. Seni burada benimle tuzağa düşürmedim.

"Ama bu benim seçimim. Burada seninle kalmaya karar verdim. Seni seçtim ,” diye hızla karşılık verdim. Şu an sadece saçmalıyordu.

Alessio elini yüzüme götürdü. Başparmağı gözlerimin altını okşadı ve parmağını yavaşça yanağıma doğru sürükledi. "Baban ya da Alberto'dan daha iyi değilim. Sonunda Şeytan'a aşık oldun."

Gözlerim büyüdü, dudaklarım şokla aralandı. "Bunu demek istemiyorsun. Yapma!" Çığlık attım. "Kendini asla onlarla kıyaslama. Anlıyor musunuz?"

Yakasını tutarak umutsuzca sevdiğim adama baktım. Kendini onların seviyesine indirmeye nasıl cüret eder?

"Bana bir şey söyle Alessio. Hiç bir kadını iradesi dışında aldın mı? Hiç bir kadına vurdun mu? Bilincini kaybedene ve hareket edemeyene kadar ona tecavüz etmek mi? Başka bir adamın bebeğine hamileyken ona tecavüz etmek mi? Hiç bir kadını duvara zincirleyip dövdün mü... çok ağlamaktan kusana kadar kırbaçladın mı?" şiddetle sorguladım.

O cevap veremedi ben devam ettim. "Alberto bana bunların hepsini ve daha fazlasını yaptı. İyi bir adamla Şeytan arasındaki farkı biliyorum. Bir katil olabilirsin ama iyi bir adamsın."

Gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe akıyordu. Alessio'nun bana inanmasını istiyordum. Bana inanması için çaresizdim.

Yanaklarından tutarak yüzlerimiz yakınlaşana kadar parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarımız arasında sadece birkaç santim vardı. "Beni burada tuzağa düşürdüğünü söyledin. Ama söyle bana, eğer bir gün gitmek istersem... kızımızı alıp buradan gitmek istersem, gitmeme izin verir misin? Ya bu malikanede daha fazla dayanamazsam...ya da seninle kalamazsam? Ya gitmeyi seçersem, gitmeme izin verir misin?"

Şok olmuş bir şekilde nefes aldı ve acı içinde görünüyordu. Sanki onu vurmuşum, kalbini almış ve ayaklar altına almışım gibi.

"Bu beni öldürse bile ve seni yatağıma bağlamayı çok istesem bile, gitmene izin verirdim. Sadece istediğin ve seni mutlu eden buysa. Ama bizim için savaştıktan sonra değil," dedi sanki sözcükleri söylemek zormuş gibi.

Cevabının bu olacağını zaten bildiğim için başımı salladım. Dudaklarını tuttum ve öpücüğü yönlendirmeme izin verdi. Kocamı yavaşça ve yumuşakça öptüm, tüm sevgimi o tek öpücüğe döktüm.

"İşte tam da bu yüzden Alberto'dan farklısın. Siz ikiniz en ufak bir kıyaslanamazsınız bile, aşkım," diye soludum dudaklarına doğru.

Kolları beni o kadar sıkı sardı ki nefes almak neredeyse imkansızdı. "Beni bırakmayacak mısın?"

Başımı salladım. "HAYIR. yapmayacağım Sadece bir örnek olarak kullanıldı," diye mırıldandım. Kalbi benimkine karşı daha hızlı atıyordu ve onu yatıştırmaya çalışarak göğsünü ovuşturdum.

"Kendini asla onlarla kıyaslama. Öldürdüğünü biliyorum ve yine öldüreceğini biliyorum. Beni korkutmuyor. Çünkü sonunda biliyorum ki, eve döndüğünde beni kollarına alacaksın ve benimle tatlı sevişeceksin...beni tam olarak ne kadar sevdiğini göstereceksin." atan kalbinin üzerinde.

"Her zaman," diye yemin etti.

Gülümsedim. "Kesinlikle."

"Korkunç şeyler yaptım Ayla ama sana olan aşkım gerçek" diye itiraf etti.

"Ne kadar korkunç? Söyle," diye rica ettim.

"Karısının ve kızının önünde neredeyse bir adamı öldürüyordum. Ona işkence ederken onları izlettim. Sayamayacağım kadar çok adam öldürdüm. Artur'un dilini kestim." Görüntüyle irkildiğimde duraksadı.

"Onu saatlerce kanattım. Enzo'nun aletini kestim. Bayılıncaya ve zar zor nefes alabilene kadar onlara işkence ettim." Alessio başını eğdi.

"Ve ben de çıplak ellerimle Alberto'nun lanet olası kalbini göğsünden söktüm," diye tısladı kulağıma. "Duymak istediğin bu mu Angel?"

"Hepsi kötü adamlardı. Bunu hak ettiler, Alessio," diye kendimi zorladım.

"Hepsi kötü değildi," dedi kuru bir sesle.

Nefesim benden çalındı ve donup kaldım. "Ne?"

Alessio sessiz kaldı ve ona şok içinde baktım. "Sen... hiç... masum birini öldürdün mü?"

Sert mavi gözleriyle bana baktı. "Bilmiyorum. Belki. Belki değil. Ailem için yapmam gerekeni yapıyorum. İmparatorluğum için. Bir amacım, bir hedefim olduğunda... Onun için giderim. Almam gerekeni alıyorum. Ben ne istersem onu alırım. Önümde kimin olduğunun önemi yok. Yoluma çıkan herkesin sonu ruhsuz oluyor. Arkamda hangi felaketi bıraktığımı umursamadan hedefime giderim."

Ellerim titriyordu ve birkaç derin nefes aldım. "Yani, hayır. Kim masum kim değil bilmiyorum. umurumda değil İsteddiğim ve onu elde etmek için yapmam gereken şey bu. Bu beni kötü biri yapar mı? Belki. Umrumda mı? Hayır,

bilmiyorum. Ama benim hakkımda ne düşündüğün umurumda mı? O zaman evet, yaparım."

Titreyen elimi dudaklarıma götürdüm ve uygun kelimeleri bulmaya çalışarak başımı salladım. Alçak sesle kıkırdadı ve ben bir şey söylemeyince incinmiş göründü.

"Devam etmek. Söyle Ayla. Ben bir canavarım. Kocanız bir katil," diye kışkırttı.

Tekrar başımı salladım.

"Tam olarak kim olduğunu biliyorum. Senin ne yaptığını ve nasıl yaptığını bilerek seninle evlendim. Şaşırmadım. Bilgiden biraz bunaldım. Haklısın. Sen bir katilsin. Sen bir canavarsın." duraklattım.

Gözleri büyüdü ve sanki onu yakmışım gibi bir adım geri çekildi.

İleriye doğru bir adım atarak kişisel alanını yeniden doldurdum. "Ama sen benim canavarımsın."

Alessio şaşkınlıkla nefes aldı, omuzları sarkıyordu. "Ne dediğimi anlıyor musun? Seni sen olduğun için kabul ediyorum. sen benimsin _ Hepiniz. Bu yüzden, kendinizi alçaltmayı bırakırsanız gerçekten minnettar olurum. Neyi hak ettiğime ben karar veririm ve birbirimizi hak ettiğimizi söylerim."

Alessio bir an sessiz kaldı, ifadesi ölümcüldü.

Sonra kafasını geriye atıp güldü. Beni kollarının arasına alarak kafasını boynuma gömdü. "Beni sevdiğin için delisin. Şimdi geri adım atamazsın. Çok geç. Seni asla bırakmayacağım Angel."

"Gitmeme izin vermeni istemiyorum," diye mırıldandım, göğsünün daha derinlerine gömülerek.

"Güzel," diye yanıtladı kibirli bir şekilde.

Sarıldık, ikimiz de birbirimizi bırakmak istemiyorduk. Onun kucağında kendimi o kadar sıcak ve sevilmiş hissettim ki, biri bizi ayırmaya kalksa onunla savaşırdım.

Bölüm 32

Neredeyse üç ay sonra

Alt bölgemde rahatsız edici bir hisle uyandım. Midem bir anlığına kasıldı ve hareket ederek bu sertlikten kurtulmaya çalıştım.

Midem ve sırt kaslarım kasıldı ve bacaklarımın arasından bir fışkırma hissettiğimde gözlerim birden açıldı.

Ah. Ah.

Tekrar olmasın.

Utanarak gözlerimi kısıtım.

Bu, bu hafta yatağa ikinci işeyişim olacaktı.

Ne kadar utanç verici.

Yanaklarım ısındı ve oturma pozisyonunda mücadele ettim. Tanrıya şükür Alessio aşağıdaydı. Geçen sefer şanssızdı.

İkimiz de uyuyorduk ve gecenin bir yarısı içimde kötü bir şekilde işeme dürtüsü vardı. Yine de çok geç kaldım. Ayağa kalkabildiğimde çoktan çişimi yapmıştım. Orada, yatağın üzerinde.

Utanç içinde ağladım ve Alessio uyandı. Gözyaşları ne kadar utanç verici bir şekilde akmaya devam etti.

Ama beyefendi olduğu için Alessio asla şikayet etmezdi.

Alnıma hafif bir öpücük kondurdu ve yataktan kalktı. Ayağa kalkmama yardım ettikten sonra bizi banyoya götürdü ve beni duşa soktu.

Ben orada ağlayarak dururken, o benimle ilgilendi, üzerime özenle duş aldı ve ardından beni yumuşak bir havluyla kuruladı. Alessio bana yine temiz bir gecelik giydirmişti. Islak çarşafı bile çıkarmış ve üzerine temiz bir battaniye örtmüştü.

Sonra tekrar uyuyana kadar beni kollarında tuttu.

Bu sefer kendi başımaydım. Bunun için biraz minnettardım.

Yataktan kalkıp ıslak battaniyeye baktım. Sıvı dışarı sızdığına kaşlarım çatıldı.

Hala işiyordum!

Bu çok fazla değil miydi?

Ayağımı hayal kırıklığıyla yere vurdum ama sonra duraksadım.

Yatağa bakarken sıvı bacaklarımdan aşağı aktı. Bu normal değildi. Sıvı berraktı... renksizdi.

Islak yere iki parmağımla dokunup burnuma götürdüm.

Kokusu yoktu.

Farkına vardığımda ağzım açık kaldı.

AH!

Arkamda bıraktığım ıslak izi görmezden gelerek olabildiğince hızlı bir şekilde banyoya yürüdüm... ki bu çok da hızlı değildi.

Göbeğim çok büyüktü. Ivy bile vücuduma göre gerçekten büyük olduğumu söyledi.

Yine de Alessio onu sevdi. Hamile karnımı büyük bir sevgiyle yıkadı. Beni hamile sevdiğinden birkaç kez bahsetti.

Çünkü herkese onun olduğumu gösterdi .

Erkekleri ve onların sahiplenme eğilimlerini asla anlayamadım.

Soyunup hızlı bir duş alırken sırtım ağrıyordu. Üzerimi temiz bir şekilde giyindikten sonra saçlarımı topuz yaptım ve dışarı çıktım.

Yatağa son bir kez bakıp odadan çıktım. Hizmetçinin temizlemesi gerekecekti.

Yavaşça merdivenlerden aşağı indim. Alessio kriz geçirecekti ama onu susturmanın mükemmel bir yolunu bulmuştum.

Oturma odasındaki adamları fark ettiğimde son basamakta durdum. Maddie ve Lena da oradaydı. İkisi de Prenses için bebek patikleri dikiyorlardı.

Mükemmel. Herkesi bir yerde topladım.

Alessio beni fark edince hemen ayağa kalktı.

Ayla! Neden merdivenlerden tek başına iniyorsun?" diye bağırdı, bana doğru ilerliyordu. Gerçekten kızgın görünüyordu ve yüksek ses tonuyla neredeyse irkilecektim.

Alessio beni belimden tuttu ve yarı yarıya kanepeye taşıdı. Beni oturma pozisyonuna sokmasına izin vermeden ayaklarımı yere koydum.

"Bekle," diye mırıldandım.

Durdurdu.

Sertçe yutkundum ve aniden gergin hissettim.

Sessizliğimi kötü karşıladı ve paniğe kapılmaya başladı. "Ne var Ayla? Bir sorun mu var? Bebek mi? Yaralandın mı? Acın var mı?"

"HAYIR. İyiyim. Herkes sakın olsun. Her şey yolunda ve yolunda."

Tek kaşını kaldırdı ve devam etmemi bekledi.

Alessio'yla tekrar karşılaşmadan önce bakışlarım herkese gitti.

"Suyum geldi." Tepkilerini beklerken sesimdeki heyecanı duyabiliyordum.

Herkes birlikte patlamadan önce yaklaşık beş saniyelik bir şok ve sessizlik oldu.

"Ne?"

"Bok!"

Konuşurken bakışlarım Alessio'da kaldı.

"Herkes'e göre değışir canım. Kesin olarak söyleyemem."

Cevap olarak mırıldandım, erkeğimin karısının doğum yapacağı düşüncesiyle sessizce çıldırmasını izledim. Zaten çok terliyordu ve ellerinin yanında titrediğini fark ettim.

Elimi uzatarak Alessio'nun tutmasını bekledim. Dediğinde onu kendime çektim. Ona sarılırken yuvarlak göbeğim Alessio'nun alt karnına yaslanmıştı.

"Ben iyi olacağım. Nefes almalısın, yoksa bayılacaksın ve benim yüzümden kendinden geçmene izin veremem, Alessio," dedim usulca göğsüne doğru.

Lena ve Maddie'yi yanımda hissedebiliyordum. Şikayet ettiğimden değil, neredeyse üzerime sıvanmışlardı. Desteklerinden memnun oldum. Buna kabul edebileceğimden daha çok ihtiyacım vardı.

Alessio'nun kolları etrafıma dolandı ve beni sımsıkı kucakladı. Nefesini verirken rahatladığını hissettim. Kulağımı göğsünün üzerindeyken, atan kalbini duyabiliyor ve hissedebiliyordum.

Benimkiyle eşleşti.

İçeride gergin bir enkaz halindeydim - panik içindeydim ama elimden geldiğince sakin davranmaya çalışıyordum. Herkes çıldırmışsa, sakin olacak birine ihtiyaçları vardı.

Görünüşe göre hamile bayanın kendisi barışı sağlayacaktı.

Canın acıyor mu? sessizce sordu. Sesindeki korkunun tınısını duyabiliyordum.

Ayrılmadan önce başımı salladım. "İyiyim. Şimdilik. Sadece hastaneye gitmemiz gerekiyor."

"Çantayı aldım!" Phoenix merdivenlerin tepesinden resmen cığlık attı.

"Araba burada. Park edilmiş." Nikolay da bağırarak koşarak geldi.

"Bebegin çantası hangi cehennemde?" Alessio tersledi.

"Ha?" Phoenix elindeki çantaya aptal aptal baktı. "Ayla'nın çantasını aldım."

"Sen faydasızsın." Alessio homurdanarak havalanıyordu. Omurgamda başka bir ağrı hissettiğimde onu merdivenlerden yukarı koşarken izledim.

Yüzümü buruşturdum, elim sırtımı ovuşturacaktı.

"Sorun nedir?" Maddie endişeyle sordu.

Sonunda, "Sırtım ağrıyor," diye itiraf ettim.

Tam o sırada mideme kramp girdiğini hissettim. Çok acı verici değildi ama şokta nefesimi tutmam için yeterliydi. Cildim geriliyormuş gibi hissettim ve karnımın alt kısmı ağırlaştı. Rahatsız edici bir duyguydu.

"Kasılmalar başladı değil mi?" Lena bilmiş bir bakışla dedi.

Başımı salladım.

Bizimle gelecek misin? Somurtarak Lena'ya sordum.

O, başını salladı. Maddie senin için orada olacak. Ben evde kalıp büyük eve dönüş için her şeyi hazırlayacağım."

Lena avucunu dramatik bir şekilde alnına bastırdı ve içini çekti. Gözlerimi devirdim çünkü tam bir Maddie hareketiydi.

"Yapacak çok şey var," diye içini çekti Lena ama yüzünde mutlu, dingin bir ifade vardı.

"Annem meşgulken bebeği dışarı çıkaracağız. Bu adil bir plan, diye ekledi Maddie.

Daha çok popping yapıyormuşum gibi.

Sırtımdan ve karnımın alt kısmından başka bir yoğun ağrı geçerken bu düşünceyle ürperdim. Bu acı!

Ve bu sadece başlangıçtı.

Hafif bir korku titremesi hissettim ve panik artmaya devam etti. Maddie, yanımdan ayrılamazsın, tamam mı?

Rahatlatıcı bir şekilde koluma vurdu. "Gitmeyeceğim. Beni öldürmekle tehdit ettiğinde bile."

"Tamam iyi."

Sonunda rahatladığımda, Maddie ve ben mutfaktan çıktık. Yavaşım, her adım çok rahatsız hissettirdiğinden çok daha yavaşım. Sanki midem her an yerinden çıkacak gibiydi.

Bir bağırış duydum. Şaşkınlıkla alnımı çattım.

Alessio?

Çantayı aldım, diye bağırdı.

Maddie ve ben tam oturma odasına giriyorduk ki onun bize bir bakış bile atmadan kapıya doğru geldiğini gördük.

Ha?

Yanımda Maddie ile girişe kadar paytak paytak yürüdüm. Tam dışarı çıktığımızda, iki arabanın sanki bir tür iblis onları kovalıyormuş gibi garaj yolundan hızla çıktığını gördük.

Bir dakika ne? NE?

"Bizi almadan mı gittiler?" Maddie boş park yerinde homurdandı. "Bebeği kim çıkaracak? Alessio? Yoksa Viktor mu? Kahrolası aptal pislikler."

Şakağımı yorgun bir şekilde ovuşturdum. Bu bir karmaşaydı... tam bir karmaşa.

Karnımdan bir başka ağrı daha geçtiğinde ve iki büküm olduğumda, arabalar hızla geri geldi.

Alessio ve Viktor aceleleri yüzünden neredeyse düşerek atladılar. "Ne oluyor? Neden arabada değilsin?" Viktor tersledi.

Alessio sessizce bana doğru geldi ve ben de dik dik baktım. Yüzünde mahcup bir ifade vardı ve ağzından hızlıca özür diledi.

Gözümün ucuyla avludan gelen Lyov ve Isaak'ı gördüm. Toplanan herkese baktılar ve adımları bana doğru hızlandı.

"Sorun nedir?" diye çabucak sordu Lev.

"Zamanı geldi. Bebek geliyor. Ama iki gün erken geldi. Bu iyi değil. Normal değil, değil mi?" Alessio, elini koruyucu bir tavırla karnımın üzerinde gezdirerek karşılık verdi.

Isaak ve Lyov'un gözleri genişledi ve ağızları açık bir şekilde durakladılar.

Harika. Tam ihtiyacım olan şey. Panikleyen iki mafya adamı daha.

"Alessio, iki gün erken bir şey değil. Eminim her şey iyidir," diye mantık yürütmeye çalıştım.

Isaak ve Lyov'un ağızları birden kapandı.

"Zamanı geldi," diye mırıldandı Isaak. "Kahretsin."

"Sorun değil. Bunu aldık. Serin. Herkes sakın olsun. Sakin ol. Isaak, bunu daha önce yaptık. Biz iyiyiz, diye mırıldandı Lyov.

Şaşırtıcı derecede sakindi. Ha?

Isaak başını salladı. "Evet."

"Araba nerede?" Lyov aniden bağırdı.

Ya da değil. Kesinlikle sakın değildi.

"Araba tam arkanda," diye karşılık verdi Maddie, yüzünde bir bıkkınlık ifadesi vardı.

"Sağ. Sağ. Onu arabaya bindirelim. Gidin çocuklar," diye sertçe emretti Lyov. Nefes nefese geliyordu.

Alessio ayaklarımı yerden kesti ve beni bu sandığa yasladı. "Anladım seni Melek."

Kollarımı boynunun arkasında birleştirdim ve tutundum. Bizi arabaya taşıdı. Beni koltuğa oturtttuktan sonra yanıma oturdu. Kolunu omzuma doladı ve emrini vermeden önce beni kendine çekti. "Hadi gidelim."

Araba garaj yolundan fırladığında Maddie yarı oturuyordu, bacakları hâlâ dışarıdaydı. "Pezevenk!"

Viktor, "Lanet olası bacaklarını içeri çek," diye çıkıştı.

"Bana zaman verebilirsen, pislik herif," diye çıkıştı şiddetle.

Alnımı Alessio'nun boyun girintisine bastırdım ve erkeksi kokusunu içime çektim. Alessio'nun kokusu. Pahalı kolonyasının kokusu burnuma değdi ve omuzlarım yavaşça gevşerken iç çektim.

Altımda gergindi; bacakları kaya gibiydi. Bir eli kalçama bastırılmış, diğeri ise hamile karnımı nazikçe okşuyordu.

Bulunduğum yerden vahşi kalbini ve boynundaki zonklayan damarı hissedebiliyordum. Oraya bir öpücük kondurup gözlerimi kapattım. "İyi olacak." Sesim sadece onun duyabileceği kadar kısıktı.

Eli karnımda durdu. Birkaç derin nefes aldığını hissettim ama hiçbir şey söylemedi.

Yolculuğun geri kalanı hızlı ve sessizce geçti. Kimse tek kelime konuşmuyordu ve gergin hava boğucuydu.

Alessio arabadan inmeme yardım ettiğinde, sonunda normal nefes alabileceğimi hissettim. Beni tekrar kucağına aldı ve hastaneye götürdü.

"Dr. Cooper nerede?" diye bağırdı.

Etrafta doktorlar, hemşireler ve hastalar vardı ve herkes onun bağırışını duyunca duraksadı.

"Bağırmanın gerekiyor," diye mırıldandım. Herkesin dikkatli bakışları altında yanaklarım ısındı. Alessio, üzerimize çektiği ilgiden tamamen habersizdi.

"Siz Alessio Ivanshov musunuz?" yaşlı bir hemşire sordu.

"Evet," diye homurdandı, hiç de korkmuş gibi görünmese de kadına kötü bir bakış attı. Alessio'nun bir kargaşaya neden olmasına kızmış görünüyordu.

Dr. Cooper, karınız için şimdiden bir oda hazırladı. Ben yolu gösteririm," diye devam etti ve ikinci kez bakmadan arkasına döndü.

Onu asansöre kadar takip ettik. İçeri giren Alessio, üzerimdeki hakimiyetinden vazgeçmedi. Serbest kalmaya çalıştığımda bile.

"Artık beni hayal kırıklığına uğratabilirsin," dedim yumuşak bir sesle. "Ben çok ağırım."

Bana ters ters baktı bende sakinleşmesini bekledim. "Hayır," diye tersledi.

Tamam, şimdi bir mağara adamı gibi konuşuyordu.

"Seni taşıyabilirim," diye devam etti, sesi artık çok daha sakin geliyordu.

İç çekerek sustum. Tartışmanın bir anlamı yoktu. Sonunda kazanacaktı.

Asansörden indiğimizde hemşire bizi köşedeki bir odaya yönlendirdi. "Bu katta bir tek sen olacaksın. Kocanız sizin için ayırdı.

Benimle konuştuğunu anladığımda gözlerim kocaman açıldı. Rezerve? Bütün kat mı?

Alessio'ya baktım ama bizi odama götürürken önüne odaklanmıştı. Oda beklediğim gibi görünmüyordu.

Çok büyük bir odaydı. Köşede bir sehpa ile kanepeler. Yatak da küçük değildi. Büyük olasılıkla çift kişilik bir yataktı. Yastıklar bile çok yumuşak görünüyordu. Makineler, geniş odadaki yatağın yanında zarif görünüyordu.

Sanırım Alessio buna gerçekten hazırды.

Beni yatağa oturttu ve tekrar yastığa dayadı. "İvy nerede?" Alessio tekrar sordu.

Yine de mavi gözleri benimkilerde kaldı.

"Şu anda bir ameliyat yapıyor," diye sakince yanıtladı hemşire, benim için endişelenirken.

"Ne? Burada olması gerekiyordu. Ayla'yla. Bebeği kim doğuracak?" Alessio bağırdı.

Yine kontrolünü kaybetmesini izlerken alnımı ovuşturdum.

Gözümün ucuyla makineleri kontrol ettiğini gördüm ve sonra bir şırıngayla yanıma geldi.

"Bu acıtmayacak," diye mırıldandı, iğneyi koluma sokarken. Ne yaptığını izlemeyi reddederek gözlerimi kapattım. Yüzümü buruşturdum ama haklıydı. Acıtmadı. Sadece küçük bir karıncalanma hissi.

Ama Alessio, Alessio olarak irkildiğimi gördü ve hemşireye çıldırdı.

"Ona ne yaptın? Ne yapıyorsun?"

Viktor onu geri çekmeseydi, Alessio muhtemelen hemşirenin üzerinden atlamazdı.

Aman Tanrım. Biri bir şey yapsın. Bu çirkinleşmek üzereydi.

"Efendim lütfen sakın olur musunuz? Ben sadece işimi yapıyorum. Bununla birlikte, karınız kasılmalarına yeni başladı. Saatlerce doğum yapmaz. Ama yine de, bu onun vücuduna ve bebeğe bağlı. Doğumu on sekiz saate kadar uzayan birkaç kadını oldu," diye açıkladı hemşire elinden geldiğince kibar bir şekilde.

Ama sabrının tükendiği belliydi. Ve çabucak.

"Eşiniz doğum yapan ilk kadın değil. İyi olacak," diye mırıldandı odadan çıkmadan önce.

"Pekala, o benim kadını. Ve ilk kez doğum yapıyor," diye karşılık verdi Alessio. "Arada büyük fark var!"

Gözlerimi kapattım, başım yastığa gömüldü.

Bu uzun bir yolculuk olacaktı.

Altı zorba, silahlı, acımasız mafya adamıyla uzun, yorucu bir yolculuk.

Bir kadının doğum yapması fikrine hemen paniğe kapılan.

Bölüm 33

Kasılmalar tekrar beni vurduğunda, çığlığımı tutmak imkansızdı. Boğuk bir sesle bağırarak parmaklarımı Alessio'nun elinin çevresinde sıktım.

Belki de onları inanılmayacak kadar sıkı eziyordum. çok sıkı

Hatta birkaç kez yüzünü buruştururken yakaladım.

Karnımın alt kısmında bir ağrı daha hissettiğimde umursayacak zamanım olmadı. Midem her an patlayacakmış gibi geliyordu.

Ah. Ahhhh..." Bir kasılma daha vururken haykırdım. Bu sefer hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "Acıtıyor..." Bulanık görüşümde Alessio'nun yüzünü bulmaya çalışarak inledim.

Alnıma soğuk bir şey değdiğinde derin bir nefes aldım. Çok rahatlatıcı. Maddie bunu bir süredir yapıyordu.

Terliyordum, çok sıcaktı ve canımı yakıyordu. Bir havluya biraz buz sardıktan sonra alnıma bastırdı ve yumuşak bir şekilde yüzüme doğru sürükledi.

Doğumhanede sadece Alessio ve Maddie benimleydi. Çığlık attığımda diğerlerinin odaya dalmasını engellediğinden değil.

Şimdiki gibi.

"Bok. Zamanı geldi mi? Viktor aceleyle neredeyse kapıyı kırdı.

"HAYIR. Hala tam olarak genişlemedi, diye yanıtladı Maddie, sesi yorgun geliyordu.

Ah, tamam, diye mırıldandı, kapıyı tekrar kapatırken.

"Alessio, acıyor... çok fazla..." Yeni bir kasılmanın yaklaştığını hissettiğimde ofladım.

"Sorun değil. Nefes almak. Nefes almak. Ivy nefes al dedi, dedi sertçe. Sesindeki korku ve paniği duyabiliyordum. Sesi çok alçaktı... benim zevkime göre çok yumuşaktı.

Acı beni eskisinden daha sert vurdu ve acıyla yere yığılarak bir kez daha çığlık attım.

Sesi kulağımın yanıdaydı. "Nefes al Ayla. Nefes almak."

"Nefes alıyorum!" Ona bağırdım. Birden içimdeki öfke kabardı ve elini daha sıkı tuttum.

Acıyla tısladı.

Bu acı? Ha? Ha?

Bebeğini vajinamdan dışarı itiyordum ve o elinden mi şikayet ediyordu?

Parmaklarımı daha da sıktım, belki de gereğinden fazla.

"Alessio!" diye tısladım.

Kasılmalarım çok sert ve çok hızlı gelmiyor muydu?

Alessio düzeltilemez bir şeyler söylüyordu ve Maddie'nin onunla tartıştığını duydum. Kulaklarım kelimeleri seçemiyordu. Acı çok fazlaydı.

Alessio elimi bıraktığında ağlamak istedim.

Neden elimi bıraktı? Çok mu kabaydım?

Geri dönüş yok!

Gözlerimi açtığımda Alessio'nun odanın içinde volta attığını gördüm. Saçlarını hayal kırıklığıyla sımsıkı kavradı ve birdenbire öfkemi ondan çıkardığım için kendimi kötü hissettim.

Takım elbise ceketinin artık üzerinde olmadığını ilk kez fark ettim. Kravatı boynundan gevşekçe sarkıyordu ve gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. Saçları alnına dökülmüştü ve ter tenini örtüyordu.

O da benim kadar yorgun görünüyordu. Sanki acımı hissediyordu .

"Ivy nerede?" yüzüncü kez homurdandı.

Ivy birkaç kez gelip gitti. Ama ben hazır olmadığım ve Princess henüz görünmeye hazır olmadığı için diğer hastalarını kontrol etmeye gitti.

"Alessio, kalkmama yardım eder misin?" diye bağırdım. Saatlerce acımı haykırmaktan boğazım kurumuştü.

Kafasını bana çevirdi ve gözleri benimkilerle buluştu. O yoğun mavi gözler, inanılmaz bir acı çektiğimde bile tüm dikkatimi çekmekten asla geri kalmıyordu.

Tekrar yanıma koştu ve elini arkamdan iterek oturma pozisyonuna gelmeme yardım etti. Ivy yürüyebileceğimi söyledi; doğumun daha hızlı gitmesini sağlayabilir.

Ve bu tam olarak yapacağım şeydi.

Küçük akıllı prenses, istese de istemese de çok geçmeden içimden çıkıyordu.

"Emin misin?" Alessio sessizce sordu. Benimle konuşmaktan neredeyse korkmuş görünüyordu.

Her zaman yanımda olan Maddie ile yataktan kalkmama yardım ederken sessizce başımı salladım.

Odanın içinde büyük mavi zıplayan topa doğru bana yardım ettiler. Alessio önümdeyken üzerine oturmama yardım etti. Bacaklarımın arasına diz çöktü, elleri kalçalarımın iki yanında, beni güvenli bir şekilde tutuyordu.

Alnındaki stres çizgilerini görebiliyordum. Sadece birkaç saat içinde beş yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

Topun üzerinde hafifçe zıplarken Alessio'nun yanaklarını tuttum. "İyi olacağım. Prenses de iyi olacak. Bana biraz güven, olur mu? Bunu yapabilirim. Bunu yapabiliriz."

"Seni böyle acı çekerken göremiyorum, Angel," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Tam o sırada içimi başka bir acı kapladı. Elimi hızla çekmeden önce tırnaklarım yanaklarını ısırdı.

Aşağıdan parçalanıyormuşum gibi hissettim. Nefesim daralıyor, göğsüm eforla inip kalkıyordu.

"Oh...oh..." Bir kasılma daha peş peşe vururken acıyla nefes aldım. Tekrar tekrar midem acıyla dalgalanıyordu. Bütün yolu sırtıma kadar gitti. Vücudumun alt yarısının tamamı acıyla kasılıyormuş gibi hissettim.

Alessio'nun eli karnıma gitti ve yüzünde bir anlık acı gördüm. "Ben iyiyim!"

Sakinleştirici olması gerekiyordu ama karnımın alt kısmından bir başka kasılma daha geçerken bir haykırıyla sona erdi.

Prensesim artık orada mutlu değildi. Göbeğimi ve vajinamı parçalamak anlamına gelse bile dışarı çıkmaya hazır görünüyordu.

"Bana yardım et." Sert nefesimle ofladım. "Acıtıyor..."

Alessio harekete geçti ve saniyeler içinde kendimi yumuşak yataкта uzanmış buldum. Parmaklarım bileğine dolandı ve gitmesine izin vermeyi reddetti.

Kasılmalar birbiri ardına gelmeye devam ederken Alessio'yu öldürücü bir şekilde kavradım. Acıdan nefes alma şansım ya da molam yoktu.

Ani bir itme dürtüsü içimi parçaladı. Bacaklarım açıldı ve Alessio yarıya kadar oturmama yardım edince ağrıyı bastırdım.

Sonunda Ivy girişini yaptı.

İç çektim ve ardından bağırdım. Gözleri büyüdü ve aceleyle yanıma gelip elbisemin altına baktı.

"Ah. Kafayı görüyorum. Tam bir siyah saç, "diye şarkı söyledi mutlu bir şekilde.

"En azından kel değil," diye düşündü Maddie göz kırparak.

"Kızım kel değil," diye yanıtladı Alessio, Maddie'nin böyle bir şey düşünmesine bile oldukça gücenmiş görünerek.

Ben de oldukça küskündüm.

Ama başka bir ıstıraplı kasılmayla vurulduğunda bunu düşünecek zaman yoktu. "Ah..."

Çığlığım muhtemelen her yerde duyuldu. Nefes nefese kaldım ama yine de prensesim dünyaya adımını atamadı.

İnatçı. Babası gibi inatçı olacaktı.

Tam da ihtiyacım olan şey... başka bir Alessio.

Sakinleştirici ve destekleyici sözler fısıldarken Alessio'nun sıcak nefesini kulağımın yanında hissettim. Nazik, nazik ve çok sevgi doluydu.

O an ona daha çok aşık oldum.

Ama sonra ondan nefret ettim.

Bir acı daha gelince "Nefes al Melek" diyerek beni cesaretlendirmeye çalıştı. İtmek. Sadece nefes al. Sorun değil."

Nefes almak? Sadece nefes al?

Tam Maddie, "Kapa çeneni!" diye bağırdığında elini elimin arasına aldım.

"Tamam aşkım. Üzgünüm. nefes alma Tamam değil. Nefes alma."

NE? NE?

Bu ona başka bir el ezme kazandırdı.

Belki de ondan nefret ettiğimi ve bir daha bana dokunmasını istemediğimi haykırdım.

Ben acıyla ağlamaya başlayınca, "Alessio, kapa çeneni," diye homurdandı Maddie.

Ivy, bacaklarımın arasındaki konumundan bana destekleyici sözler söyledi ve her kasılmayı zorlamamı söyledi.

Bunu çok uzun süredir tekrarlıyordu. Ben zorluyordum! Ama henüz bebek yok.

Her itişte hıçkırarak ağlıyordum. Alessio'yu bile uzaklaştırdım.

Yüzündeki panik ifadesini gördüm. Yaralanmış görünüyordu. Ve korku... ifadesinin her yerindeydi. Onunla da hafifçe titriyordu.

Duygularım karman çormandı. Bir dakika Alessio'dan nefret ettim ve bana dokunmasına dayanamadım, sonraki dakika ise birkaç adım ötemde olduğu için ağladım.

Üzgünüm, diye bağırdım başka bir kasılmayla. "Ben çok... kötü... bir karım. Ben... üzgünüm... buraya geri gel."

Alessio ikinci bir dairede yanımdaydı. Elimi tekrar tuttu ama bu sefer dudakları alnımdaydı.

Terli yüzüme öpücükler kondurdu, ben her kasılmada itip çılgılık atarken nazik tatlı öpücükler.

Alessio tenime doğru fısıldadı. Beni ne kadar çok seviyordu. Ne kadar güçlüydüm. Bana hayrandı ve beni her dakika daha çok sevdi.

Kalbimi uçurdu ve hatta bir kez gülümsedim.

"Seni seviyorum, Angel," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Çok tatlı bir öpücük. Tatlı sözler. İhtiyacım olan her şey.

"Beni her gün şaşırtıyorsun. Her zaman. Sen benim güçlü meleğimsin. Bunu yapabileceğini biliyorum. Kızımızı bu dünyaya gerçek bir savaşçı Melek gibi getirebileceğini biliyorum. İtmek. Sadece bir kez daha it," dedi alnıma doğru.

Bir itme ile çığlık atarken kolu beni tuttu. Bir şeyin kıpırdadığını hissettim ama bebeğimin kayması için yeterli değildi.

"Arggg," nefesim kesildi ve sonra böğürdüm.

Ölüyordum. Ölmek mümkün müydü?

Hayır. Ölemezdim. Hala Prenses ile tanışmam gerekiyordu. Hala kocama bir gelinlikle koridorda yürümek zorunda kaldım.

"Ne yapıyorsun? Onun acı çektiğini görmüyor musun? Bir şey yap!" Alessio sonunda sabrını kaybederek çığlık attı.

Korkusunu ve öfkesini başını sallamakla yetinen Ivy'ye döktü.

"Alessio, bağırma kes! Seni kapı dışarı edecekler!" diye tersledi Maddie, elleri benimkini sıkıca tuttu.

"Beni kapı dışarı edemezler! Lanet olası hastanenin sahibi benim!"

Ha? Bu haberdi. Ne zamandan beri?

Kafam karışmış halde ona baktım, içime bir başka acı daha saplandı. Bu sefer dudaklarımı ısırdım ve tüm gücümle burnumdan nefes almaya çalıştım.

Alessio hastaneyi birkaç hafta önce satın aldı. Her şeyin senin ve Prenses için güvenli olduğundan emin olmak için. Bu konuda oldukça takıntılıydı," diye açıkladı Maddie kulağıma.

Vay. Sadece vay.

Ama Alessio'nun Ivy'ye bağarmaya devam etmesinden dolayı tam anlamıyla hayrete düşme şansım olmadı. Kadını vurmak istiyor gibiydi. Ya da belki de onun cinayetini birçok farklı şekilde planlıyordu.

Ah hayatım. İyi değil.

"Doğal doğum böyledir, Bay Ivanshov. Lütfen sabırlı olun. Bir kez daha itersen kızın burada olur, dedi sakince.

Bakışları benimkine döndü. Ağrı için ilaçları kabul etmeliydin, Angel.

Gözleri bana yalvarıyordu. Tıpkı bir hemşire gelip ilaçları isteyip istemediğimi sorduğunda yaptıkları gibi. Hayır diye bağırdım ve hızla odadan çıktılar.

Alessio peşlerindeydi, uyuşturucuyu içime koymaları için onları geri getirmeye çalışıyordu. Neredeyse onları zorladı ve kadınlardan birini içeri sürükledi.

Yine reddettim.

Birkaç saat sonra kararlarımdan pişman oldum ama artık çok geçti.

Bir kasılma daha karnıma doğru ilerliyordu. Aynı zamanda, Ivy itmem için bağırdı.

Alessio'nun dudakları şakağımın yanında, seni seviyorum sözleri kulaklarımda çınlarken, bağırarak ittim.

Bu şekilde ileri geri gitmeye devam ettik. Bir itme dürtüsü, bir ıstırap feryadı, bir itme daha. Sonunda alt bölgemde sert bir baskı hissettim, sonra bir şey - birisi - dışarı kaydı. Garip geldi ama acıyı düşünecek fırsatım olmadı.

Baskı nihayet hafifledi ve sonra... sessizlik. Yaklaşık iki saniye.

Çığlığım kesilince kızımın feryatları duyuldu.

"Bu bir kız!" Ivy, bebeğimi kucağına alarak gururla duyurdu.

Bir kızı. Bir prenses. Bizimki diyebileceğimiz minicik bir kız çocuğu. Çok fazla sevgi ve özenle yıkayacağımız biri.

"Bay. Ivanshov, kordonu kesmek ister misin? diye sordu.

Yaklaştı ve kızımızı Alessio'nun yanına getirdi. Ivy'nin talimatını yerine getirip bebeğimizin kordonunu keserken, bir yandan da benim elimi tutarken tamamen şokta ve kaybolmuş görünüyordu.

Ivy, Princess ağlamaya devam ederken onu çıplak karnıma koydu.

Güçlü, yüksek sesli bir feryat. Herkesin duyduğu, çünkü odamın dışından gelen bir zafer çığlığı duydum.

Bebeğim hala ıslaktı ve kandan yapışkandı ama umursamadım. Onu tenime yaslamak, onu gerçekten tutmak, ağlarken gözlerimin yaşlarla bulanmasına neden oluyordu.

Kızımı tutuyordum.

Aylar önce, hiç şansım olmayacağını düşünmüştüm. Ama şimdi buradaydı.

Ağlaması yavaş yavaş sakinleşmeye başladığında avucumu kanlı poposuna bastırdım.

Alessio'nun yüzümü öptüğünü fark ettim. Yüzümü öpücüklerle beslerken dudakları tenimden hiç ayrılmadı. Ben sessizce ağlarken o bana karşı titriyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı defalarca. Her öpücükte bu sözler tenime fısıldanıyordu. "Melek."

Kızım elimden alındı. Tekrar ağlamaya başladığında onu temizlemelerini izledim. Çok huysuz. Kadar yüksek sesle. Çok sevimli.

"Alessio..." diye fısıldadım, sesim boğuk ve yumuşaktı.

"Çok güçlüydün," dedi alnıma doğru.

"Teşekkür ederim aşkım."

"Seni seviyorum."

"Biliyorum."

Yanımda sessizce burnumu çektiğimi duydum ve Maddie'nin usulca ağladığını gördüm. "O burada." Başıımı bebeğe doğru salladım.

Maddie başını salladı. "Seninle çok gurur duyuyorum bebeğim."

"Benimle burada olduğun için teşekkür ederim. Sana ihtiyaım vardı," dedim elini sıkıca tutarak.

Bebeğim temizlenip ağlaması tekrar kesildiğinde Maddie'ye gülümsedim. "Neden gidip onu görmüyorsun?"

Yanımdan koşarak kızıma doğru ilerledi. Kk prenses beşiğine yerleştirildi.

Maddie prensese baktı ve mutlulukla ışıldadı. "Aww... o en tatlısı!"

Kalbim biraz mı hızlandı?

Tabii ki, o en tatlısıydı! Ne de olsa o benim ve Alessio'nun bebeğiydi.

Başıımı yana çevirdim ve Alessio ile karşılaştım. Gidip onu görmelisin, Alessio, diye mırıldandım dudaklarına doğru.

Sözlerimi keserek beni sesli bir şekilde öptü. Nefesim kesilene kadar beni öptü.

Alessio henüz kızımızı görmemişti. Neyi bekliyordu?

"Korkuyorum, Angel," diye mırıldandı.

"Neden? Benim tanıdığım adam hiçbir şeyden korkmaz."

"Bilmiyorum. Sadece göğsüm biraz garip ve çok sıkı," diye yanıtladı. Bakışları hala benim zerimdeydi.

Mavi gözlerim yeşil gözlerime dikildi. İki de aynı sevgiyi göstererek dikkatle baktı.

"Sana ihtiyaı var."

Alessio güçlükle yutkundu ve başını salladı. Ivy'nin kızımızı ona getirmesi için tam zamanında ayağa kalktı.

Bir saniye elleri boştu ve sonra prensesimizi tutuyordu.

Bir çeşit bekletme.

Panikledi ve bebeği kendisinden uzaklaştırdı.

"Ben...bilmiyorum...ne... sen..." diye kekeledi.

"İşte," diye sabırla açıkladı Ivy. Kollarını güvenli bir şekilde kızımıza sarmasına yardım etti ve onu nasıl düzgün tutacağını gösterdi.

Alessio içgüdüsel olarak Prenses'i göğsüne yaklaştırdı ve onu orada kucakladı. Gözleri artık benim üzerimde değildi.

Hayır, gözleri kıymetli kızımızın üzerindeydi.

Gzn kırpmadı. Tek kelime etmedi.

Ivy beni temizledi ve teslimatın son aşamasını bitirdi. Yıkayıp temizlendiğimde yastığa gömüldüm ve kocamın kızımıza sarılmasını izledim.

Prensesimizi izlemesini izledim.

Onun içinde tamamen kaybolmuştu. Kucağındaki minik bebekle büyülendi. Kollarının biraz da olsa sıkıldığını gördüm. Koruma amaçlı mıydı? Yoksa sahiplenici mi?

Çok tatlı bir manzara. Yorgunluk beni ele geçirirken gözlerim biraz kısıldı.

Alessio'nun çenesi titredi ve ben gözlerimi kırıştırdım.

Yanağından aşağı bir gözyaşı süzüldü.

Tekrar göz kırptım.

Başka bir gözyaşı.

Ağlıyordu.

"Prensesim," diye fısıldadı huysuzca.

Bakışları tekrar benimkilere döndü. "Prensesimiz. O çok güzel Ayla. Çok çok güzel."

Durdu ve sonra kaşlarını çattı. "Ve çok küçük. Bu normal mi? Neden bu kadar küçük?"

Maddie homurdandı. Sarmaşık güldü.

Gülümsedim... kalbim çok fazla sevgiyle dolu.

Alessio haklıydı. Prenses küçük bir bebektir. Babasının kollarında sıcacıktı. Alessio'nun kolu minik vücudundan daha mı büyüktü? Evet muhtemelen. Neredeyse onun göğsüne gizlenmişti.

Ellerimi uzattım. "Onu tutmak istiyorum."

Ivy sessizce odadan çıktı. Maddie alnıma bir öpücük kondurdu ve sessizce odadan çıktı.

Alessio yanıma geldi ve yanımdaki yatağa yerleşti. Princess'i kolumun girintisine yerleştirdi. Onu sevgiyle göğsüme yaslardım.

Etrafında kıpırdandı ve yumuşak bir şekilde miyavladı. Alnı ağlayacakmış gibi buruşmuştu.

Gözleri kapalıydı. Ne renk olacaklarını merak ettim.

Bebğim yumuşacık bir battaniyeye sınıksık sarıldı. Hareket edecek neredeyse hiç yeri yoktu. Başında battaniye kadar yumuşak pembe bir şapka vardı. Şapkayı hareket ettirdim ve gözlerim siyah saç buldu.

"Siyah saçları var," diye mırıldandım. Eğilip başına tatlı bir öpücük kondurdum.

Alessio'nun yardımıyla battaniyeyi hareket ettirdik. On minik parmak ve on minik ayak parmağı. Mükemmel. Kesinlikle mükemmel.

O kadar küçüktü ki kalbimi sızlattı. Onu acı içinde hayal ettim ve kalbim kırıldı.

Hayır, kızım asla acı çekmezdi. Benim gibi değil.

Onu koruyacak bir ordusu vardı. Hain bir ordu.

Babası bundan emin olmuştu.

Minik kolları hafifçe sallandı, bacağı tekmelendi. Küçük sevimli pembe dudakları somurarak patladı. Çok sevimli.

Ve sonra ağlamaya başladı.

"Ah... Ağlamak yok, Prenses," dedim usulca. "Ne istiyorsun? Aç mısın? Şşt...Annem burada," diye teselli ettim ağlamaya devam edince.

Alessio hemen battaniyeyi tekrar etrafına sardı. "Sanırım acıktı."

Başımı salladım. "Yardım edebilir misin?" Başım bağcıklı korsajı işaret etti.

Kocam arkamı döndü ve önden elbisemin bağcıklarını çözdü. Göğsüm kumaştan kurtulunca Prensesi göğsüme yaklaştırdım.

Kafası yavaşça hareket etti ve bir şey aradı. Dudakları emme sesi çıkardı. Kesinlikle acıkmıştı.

Elimi küçük başının altına alıp ağzını sol göğsüme götürdüm. Anında meme ucunu kavradı ve emdi. Zor.

Kıkırdadım ve bir kahkaha attım.

"İşte benim kızım," dedi Alessio. Gururla eklemeliyim.

"Cidden?" Bebeğim emmeye, doymaya başlayınca ofladım.

Alessio burnunu boynuma gömerken kolu beni sardı. Başını omzuma yaslayarak oraya bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum meleğim."

Diğer eli de yukarı çıkıp bebeğimizin şişman poposuna dayandı.

Kızımızı beslerken kucakladık, kucakladık.

Hâlâ emzirirken küçük bir ses çıkardı... belki de memnundu. Ama uykulu da geliyordu.

Sonra yavaşça gözlerini kırpıştırarak açtı.

Ah.

Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı.

Sonra gülümsedim. Çok güzel.

Bakışlarımız kilitlendi. Ve ikinci kez aşık oldum.

Maviden yeşile.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Senin gözlerine sahip, Alessio."

Babasıyla aynı gözleri.

Ağlaması ve hareketi durdu.

Kalın, uzun kirpiklerle çerçevelemiş dev mavimsi çelik renkli gözler bana kırıştırdı.

Küçük gül goncası ağzı meme ucumun çevresini büzdü ve iç çektiğini sandım.

Bekle... gülümsedi mi? Bu bir gülümseme miydi?

"Gülümsedi," dedi Alessio, kızımızın görüntüsüne tamamen hayran kalarak.

Birinin tartışacağını ve bize bunun gazdan kaynaklandığını veya yeni doğan bebeklerin gülümsemediğini söyleyeceğini biliyordum... ama o gülümsedi. Bana.

Ve sonra gözleri onunkilerle buluştuğunda babasına.

Baba ve kızı birbirini izlerken kalbim sıkıştı. Nefesim kesildi ve gözyaşlarımı geri kokladım.

Emmesi durmuştu ve gözlerini kırıştırdı.

"O gerçekten senin kızın," diye mırıldandım onu daha da sıkı tutarak.

"O...o bizim," diye yanıtladı Alessio, parmağını Prenses'in tombul pembe yanağını hafifçe ovuşturarak. "O çok mükemmel," diye devam etti.

Katılıyorum. Mükemmel. Öyleydi.

Doyduğu ve neredeyse uykuya daldığı belli olduğunda, Alessio korsajımı tekrar bağlamama yardım etti.

Prenses uykulu uykulu gözlerini kırıştırdı ve sonra kapattılar. Saniyeler içinde uykuya daldı.

Onu yukarı çektim ve burnumu küçük boynuna gömdüm. Tatlı bebek kokusunu içime çekerek gülümsedim ve sonra çok nazikçe fısıldadım, "Seni seviyorum tatlı bebeğim."

Onu tutabildiğim kadar tuttum. Ama uyku ve yorgunluk beni ele geçirdi. Yardımı yoktu. İstedğimden daha hızlı batıyordum.

Alessio sessizce onu kollarımdan aldı ve onu beşiğine taşıırken rüya gibi gördüm. Onu yatırdıktan sonra tekrar yanıma geldi.

"Uyuyalım Melek. İkinize de göz kulak olacağım," diye kulağıma usulca mırıldandı.

Beni dudaklarımdan öptü. Gözlerimi kapatıp uykuya dalmadan önce tadının tadını çıkardım.

Korkum yoktu. Panik yok.

Sadece aşk. Kendimi tamamlanmış hissettim.

Kocamın dikkatli bakışları altında kendimi güvende hissettim.

Beni ve Prensesi koruyacağını biliyordum. İkimiz de güvendeydik ve bu acımasız adam tarafından seviliyorduk.

Bölüm 34

Uyandığımda kafam uykuluydu. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak karanlık odaya bakmaya çalıştım.

Sadece bir lamba yanıyordu.

Yüzümü yana çevirdiğimde Alessio'nun yatağımın yanındaki kanepede oturduğunu gördüm. Yine de yalnız değildi.

Kollarında, Prenses orada yatıyordu. Aslında, göğsüne yatırıldı. Alessio'nun bir eli başını tutuyordu, diğer eli de poposunun üzerindeydi.

Sevimli yuvarlak yanağını Alessio'nun göğsüne bastırdı, mışıl mışıl uyurken gözleri kapalıydı.

"Uyanmışsın," diye mırıldandı Alessio sessizce.

"Ağlıyor muydu?" Yüksek sesle merak ettim.

Alessio başını salladı. "HAYIR. Sadece onu tutmak gibi hissettim.

Bu her gün yaşanacak bir şeymiş gibi görünüyordu.

"Ne kadar uyudum?" diye sordum, doğrulmaya çalışarak.

Hala kucağında sımsıkı tuttuğu kızımızla ayağa kalktı. "Yaklaşık bir saat. Herkes seninle ve Prensesle tanışmayı bekliyor."

Gözlerim büyüdü ve alnıma şaplak attım. "Oh hayır. Uyuya kalmışım. Ben çok üzgünüm. Neden girmediler? Ben uyurken Prenses ile tanışabilirlerdi."

Alessio, Princess'i beşiğine geri koydu ve yanıma geldi. Alnıma bir öpücük kondurup gülümsedi. "İçeri girmelerini yasaklıyorum. Hem senin hem de kızımızın uykusunu kaçıırırlardı."

"Bu hoş değil. Onunla tanışmak için çok uzun zamandır bekliyorlar." Sert bir bakışla karşılık verdim.

Alessio omuz silkti. "Umurunda değil. Yorgundun ve bu daha önemli."

"Onları hemen ara. Küçük olanla tanışmalarının zamanı geldi," diye cevapladım iç çekerek. Yine de gülümsemeden edemedim.

Bir iç çekişle gitti ve söyleneni yaptı.

Kapı açıldı ve birkaç dakika sonra herkes içeri doluşmaya başladı.

Lyov ve Isaak adeta herkesi bir kenara itip heyecanla içeri girdiler. Zavallı Viktor kapının yanında ezildi.

Sonra Viktor ve Phoenix geldi. Nikolay ve Maddie sonuncuydu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Lyov, gelip yatağımın önünde durarak.

"Yorgun ama mutlu. Eve dönmek için sabırsızlanıyorum," diye yanıtladım. Onayladı. "Elbette."

Beşiği arayan gözlerini gördüm. Bakışları onu bulduğunda izin ister gibi bana baktı. Başımınla onaylayarak oraya doğru yürüdü.

Alessio zaten korumacı bir tavırla beşiğin yanında duruyordu.

Isaak yanıma geldi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Herkes bu hediye verdiğiniz için teşekkür ederim. Lyov'u yıllardır bu kadar heyecanlı ve mutlu görmemiştim. Onlarca yıl."

Lyov'un Prenses'e bakışını izlerken gözlerim akmayan yaşlarla bulanıklaştı. Sessiz ve yumruğunu ağzına götürdü. Gözyaşlarını tutmaya çalıştığını biliyordum.

Isaak da Lyov'un yanında durarak beşiğe doğru yürüdü.

O bir güzel, dedi Isaak gururla.

"Neden herkes ona güzel diyor? Yeni doğanlar bir avuç eski patatese benziyorlar," Viktor uzun uzun güldü.

Az önce kızıma çirkin mi dedi? Bu ona benden sert bir bakış kazandırdı.

"Taşınmak. Patatesi göreyim, dedi Viktor. Beşiğe doğru yürüdü ve Alessio'nun yanında durdu.

Ve sonra sessizlik.

"Patates, kıcım," diye kıkırdadı Maddie kulağıma.

Viktor'un gözleri büyüdü ve dondu. Tıpkı beşiğinin etrafında duran diğer üç adam gibi tamamen büyülenmiş görünüyordu.

Phoenix'in de oraya gittiğini fark ettim. Sadece bir kişi eksikti.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, onu uzak köşede duvara yaslanmış halde buldum. Her zaman yalnız. Her zaman münzevi.

"Neden oradasın?" diye sordum.

Nikolay omuz silkti, gözleri beşiğe gitti. Orada olmak istiyormuş gibi görünüyordu ama hareketsiz kaldı.

"Onu korkutmak istemem," diye yanıtladı sonunda, yaralarını işaret ederek.

Sözleri üzerine kalbim tekledi. Bunu gerçekten düşündü mü?

İçimden ona gidip sımsıkı sarılmak geldi içimden.

Başımı sallayarak, toplanan beş adama baktım. Nikolay oraya aitti. Onlarla, kızıma göz kulak olmak.

Phoenix uzaklaştı. Bu yolu kuzenine yaptı. Korkak olmayı bırak, dedi hafifçe.

Phoenix, Nikolay'i beşiğe sürüklediğinde gülümsedim. Zavallı adam korkmuş görünüyordu.

Ve sonra hepsi beşiğin etrafında duruyorlardı.

Etkileyici bir manzaraydı. Sadece minicik bir bebeğin bulunduğu bir beşiğin etrafında duran altı iri kaslı adam.

Yatağımdan beşiği bile göremiyordum... bırakın onu.

Viktor kafasını neredeyse beşiğin içine sokmuştu. Alessio göğsünü şişirdi, çok gururlu görünüyordu.

"Kahretsin. Bu iyi değil. İyi değil," diye sessizce mırıldandı Viktor. Bütün erkeklerin onaylayarak başlarını salladığını gördüm.

Ha?

"Kesinlikle iyi değil," diye ekledi Lyov aynı sakinlikle. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

Yanımda oturan Maddie, "Onları şimdiden minik parmaklarına sardı," diye mırıldandı.

Sadece başımı salladım. Doğruydı. O an yaşayan en mutlu anne olduğumu söylemek mümkün müydü?

Prensesim ihtiyacı olan tüm sevgiye sahipti. Hiç sahip olmadığım tüm aşklar.

İyi iş çıkardın, diye devam etti Maddie.

Prensesi izleyen adamları izlerken ellerini ellerimin arasına aldım.

Kapı çalındı ve "Gir" diye yumuşak bir sesle seslendim.

Evaline büyük bir buket çiçekle içeri girdi. "Hey bebek!" dedi neşeyle yanıma gelerek.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum, bana sarıldığında hayretle.

"Victor bana özel jeti gönderdi. Haberi alır almaz geldim," diye mırıldandı sessizce.

Gözleri çocuklara gitti ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Maddie kıkırdadı. "Bilmek bile istemezsin kızım."

"Parmağının tek bir hareketiyle onlara liderlik edecek gibi görünüyor. Kuyruklarını sallayıp onu takip ettiklerini hayal edebiliyorum," diye yanıtladı esprili bir kahkahayla.

"Hâlâ bir isim düşündün mü?" Evaline devam etti.

"HI-hı. Alessio ve ben eve gidince duyuracağız."

Prensesimiz için mükemmel bir isim bulduk. Ve bunu herkesle paylaşmak için sabırsızlanıyorduk.

"Prensesi görebilmek için çocukların hayranlıklarını bitirmelerini bekleyeceğim," dedi içini çekerek.

"Saatlerce bekleyeceksin. Yakında hareket edeceklerini görmüyorum," diye güldü Maddie.

Güldüm çünkü Maddie kesinlikle haklıydı.

"Pekala, boşver o zaman. Prensesi tutma sırası bende. Evaline beşiğe doğru yürümeden önce göz kırptı. Adamların arasına girdi ve eğildi.

Küçük kızımı kollarının arasına alarak gülümsedi. "Küçük tatlıya bak. O çok sevimli ve çok küçük."

Alessio telaşla, "Onun boynunu tutman gerekiyor," dedi. Hareket etti ve eliyle Prenses'i tutmaya çalıştı.

"Emm... Bebek tutmayı biliyorum, Alessio. Ben de onun boynunu tutuyorum."

Battaniyenin onun etrafına sıkıca sarıldığından emin olun. Ivy onu sıcak tuttuğunu söyledi. Sanki hala annesinin karnındayken. Onu fazla hareket ettirme. O uyuyor..."

Oh iyi.

Arkama yaslandım ve dramanın gelişmesini izledim.

Bölüm 35

Araba durunca indim. Alessio, Princess'in bebek araba koltuğundan kalkmasına yardım etti. Onu kollarıma alarak bana hızlı bir öpücük verdi.

Kalbim, Alessio ne zaman yakınımda olsa ya da bana dokunsa her zamanki gibi çarpıyordu. Adamlar, Maddie ve Evaline yakından arkamızdan takip ederek eve girerken kolunu belime doladı.

İçeri girer girmez bebeğim artık kollarımda değildi.

Hayır. Bir an oradaydı ve sonra Lena onu benden çaldı. Benim de göz kırpmaya şansım olmadı.

Herkes toplanmış, küçük prensese bir göz atmaya çalışıyordu.

"Awww, sadece ona bak. Ne kadar masum ve sevimli bir yüz. Alessio'nun kızı olduğuna inanmak zor. Ama Ayla'dan olduğu kesinlikle belli," diye şaka yaptı Lena, gözleri neredeyse mutluluktan parlıyordu.

"Ah, sadece gözlerini açana kadar bekle. O Alessio'nun sorunu yok," diye yanıtladım.

Alessio'nun elleri kalçalarımın iki yanındaydı ve ona yaslandım, başımı göğsüne yaslarken sırtımı önüne verdim.

"Oh evet. Maddie, Alessio'nun gözlerine sahip olduğunu söyledi."

"Maria'nın gözleri," diye ekledi Lyov. Küçük neşe demetine bakarak Lena'nın yanında durdu.

Alessio'nun annesinden söz edildiğinde kalbim Lyov için sızladı. Ama onun iyi olacağını biliyordum. Son yirmi dört saat içinde onu gördüğümde daha fazla gülümsemişti.

Isaak, Maria'nın ölümünden beri yaşadığı en mutlu kişi olduğunu söyledi.

Lyov'un torununa ne kadar hayran olduğunu görmek için uzağa gitmemize gerek yoktu. Bakışları şefkat ve sıcaklıkla doluydu, bu Lyov'da görmeye alışkın olduğum bir şey değildi.

Ama işte oradaydı, tamamen onun küçük parmağına dolanmıştı.

Lena bebeği kucağında tutarken oturma odasına girdik. Lena yanıma yerleşirken Alessio beni kanepeye oturttu. Maddie diğer tarafıma otururken Alessio ayakta kaldı.

Lena, parmak uçlarını yavaşça Prenses'in dudağında gezdirdi. Ve sonra sevimli düğme burnu. Küçük, sevimli bir vaklama sesi çıkardı ve sıkı battaniyesinin içinde sabırsızca hareket etti.

Yeni doğmuş bir bebek için çok hareket etti. Her zaman karnımda antrenman oynamasına şaşmamalı.

"Onun adı ne?" diye sordu.

Alessio'ya baktım ve gülümsemesi genişledi. Yanağındaki girinti midemi bulandırmıştı. Kendi gülümsememi hissedebiliyordum.

"Mail Lena Ivanshov."

İsim zahmetsizce dudaklarımın arasından kayıp gitti. Çok doğru hissettirdi. Alessio, birkaç ay önce ona sorduğumda, adı hemen kabul etmişti.

İsmin anlamını açıkladığımda ne kadar etkilendiğini hala çok net hatırlıyorum. Beni güçlü, sert ve yara bere içinde öpmüştü. Ve sonra bütün gece benimle sevişmeye devam etti.

"Üç anne için de," diye açıkladı Alessio, sesi sıcak ve derindi.

"Maila benim ve Alessio'nun annesinin peşinde. Maria ve Leyla. Maila'yı almak için iki ismi bir araya getiriyoruz. Ve kulağa gerçekten çok güzel geliyor. Lena... şey, Lena ikinci annemiz için," diye devam ettim.

Bakışlarım Lena'nınkini buldu ve sessizce ağlıyordu. "Ona da senin adın verilmiş. Annemiz olduğun ve annelerimizin asla bize verme şansı bulamadığı sevgiyi bize verdiğin için."

"Maila Lena Ivanshov," dedi Lyov yavaşça. Küçük prensesimiz Maila'ya baktı .

Lyov gülümsedi ve onu kollarına aldı. Minik ayakları göğsüne dayanmışken, bir avucunu boynunun altında tutarak onu tuttu. "Ne kadar güzel bir isim. Güçlü bir isim de. Üç güçlü kadının ardından. Gerçek bir savaşçı prensese uygun."

"Çok güzel," diye onayladı Isaak. Sesi de biraz garip geliyordu, sanki ağlamamaya çalışıyordu.

Lena, "Anneleriniz ikinizle de gurur duyardı," dedi. "İkinize de bakın. Her şeyden sonra, daha güçlü çıktın."

Hiçbir şey söylemedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Boğazım duygularla sıkıştı ve Alessio da aynı sorunu yaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Tamam... hediye zamanı!" Herkes sustuğunda Maddie duyurdu.

Gülümsedim. Hediye zamanı olduğunu tahmin ettim.

Herkes hediyelerini takdim etti ve kalbim mutluluktan hopladı. Ailem. Sonunda sıra erkeklere geldi.

Hediyesi yukarıda, dedi Nikolay. "Piyoano odasında."

Ah. Bu düşünceyle sersemlemiş hissederek kanepeden kalktım.

Sonunda Alessio'nun ortadan kaybolduğunu fark ettim. Etrafıma bakınırken durdum ve onu aradım.

Maddie nazıkçe, "Yukarıda, seni bekliyor," dedi. Bir itişle piyoano odasına gittim... herkes arkamdan geliyordu.

İçeri girdim ve ortada duran Alessio'yu buldum. Bana kollarını açmadan önce göz kırptı ve gülümsedi. Ayaklarım beni açık kollarının arasına aldı.

Kucağına kıvrılarak büyük bir memnuniyetle iç çektim.

Hediyeleri için hazır mısınız? diye mırıldandı kulağıma. Geri çekilmeden önce göğsüne başımı salladım.

Geri çekildi ve benden uzaklaştı. İşte o zaman gözlerim piyanonun yanında yeni bir şey fark etti. Battaniyeyle örtülmüştü, bu yüzden göremedim.

"Bu nedir?" diye sordum, zaten ona doğru ilerliyordum.

"Prensese için. Ona hediyemiz, dedi Viktor, sesi ciddiydi.

Battaniyeyi üzerimden çektim ve dudaklarımın arasından küçük bir inleme kaçtı.

Ne güzel.

"Bu... dilim tutuldu..." dedim elimi yumuşak ipek kumaşın üzerinde gezdirerek.

Şirin bir bebek beşiği oldu. Küçük ama çok güzel.

Şaşırtıcı bir şekilde, sallanan bir beşikti. Yatak yumuşaktı ve soluk pembe renkteydi. Perdeler danteldendi ve beşiğin iki yanına düşüyordu.

Geri kalanı tahtadan yapılmıştı ama her şey pratikte perdeler ve ipek örtülerle kaplanmıştı.

Elimi tahtaya sürttüm ve gülümsedim. Şimdi ben piyano çalarken Maila'nın uzanacak güzel bir yeri vardı.

Tek kelimeyle mükemmeldi.

Önüne geçtim ve gülümsemem genişledi. Perdelerin birleştiği ve bağlandığı yerin tepesinde küçük bir tahta parçası vardı.

Üzerinde el yazısı ile PRENSES yazıyordu.

Alessio'yu arkamda hissettim ve sıcak vücuduna yaslandım.

"Bu çok güzel ve düşünceli. Beşiği burada tutacağım ki, Maila dinlenirken beni dinlesin," dedim yumuşak bir sesle.

"Plan bu," diye yanıtladı Phoenix. Sesindeki küstah gülümsemeyi duyabiliyordum.

Alessio şakağıma doğru, "Bunu yapmak için iki ay harcadılar," diye mırıldandı.

Ağzım açık kaldı. "Siz mi yaptınız?" diye sordum şok içinde.

Arkamı döndüğümde üçüyle de karşılaştım. Birden utangaç göründüler.

"Bize biraz zaman ve birçok deneme aldı. Ama sonunda hak ettik. Maila, kendi ellerimizden yapılmış bir hediyeyi hak ediyor," dedi Nikolay.

Dökülmemiş gözyaşlarımı geri kırıştırdım. Burnum sızlıyordu ve gözlerim yanıyordu. Mutluluk gözyaşları. Alessio'nun bana sadece mutlu gözyaşları vaat ettiğini hatırladım. Yeminini tuttu.

Lena bana Prenses'i verdi ve ben de minik alnına bir öpücük kondurdum. Alessio da aynısını yaptı. Tatlı, yumuşak bir öpücük.

Dudakları sevimli bir somurtkanlılıkla büzüldü ve ben de gülümsedim. Tamamen ve tamamen mutlu. Sonunda bütündüm.

Onu nazikçe beşiğe yerleştirdim. Alessio kolunu kalçalarımın doladı, başı boynuma gömüldü.

İhtiyacım olan buydu. Çocukluğumdan beri hayalini kurduğum şey.

Her gün bir kabus yaşarken, bunun hayalini kurmuştum. Bunu umuyordum.

Ve artık benim gerçeğimdi.

Aşk, mutluluk ve huzur.

Hepsine sahiptim.

Ve kızım da hepsine sahipti.

Tanrıya şükür Alessio o uğursuz günde arabasını oraya park etti.

En başından beri olması gerekiyordu.
Olmamız gerekiyordu.

Bölüm 36

Alessio

5 hafta sonra

Sessiz ama ani bir çığlık beni uyandırdı. Uykulu bir şekilde inledim ve Ayla'yı kendime doğru çektim. Yüzüm boynuna gömülmüş, kolum beline sıkıca sarılmıştı. Onun inlediğini duydum ve o da kıpırdandı.

Ağlamalar devam etti.

Gözlerimi açtığımda karanlık karşıladı beni. Arkamda parlayan küçük lamba dışında.

Prenses sessizce ağlamaya devam etti. Kızgın ve heyecanlı görünüyordu. Kesinlikle aç değil. Ayla onu birkaç saat önce besledi.

Ayla içini çekti, çıplak vücudu benimkine değişiyordu. "Benim sıram. Onu yakalayacağım," diye fısıldadı uykulu bir sesle.

Oturmaya başladı ama onu yatağa geri ittim. "Uykuya geri dön. Onu aldım."

Ayla bana uykulu bir şekilde baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Çok güzel.

Ayağa kalktığımda hızlıca bir teşekkür mırıldandı. Yastığımın etrafına kıvrıldı, gözleri bir iç çekişle kapandı. Saniyeler içinde uyuduğunu biliyordum.

Ona son bir bakış attıktan sonra beşiğe doğru yürüdüm. Ayla ve ben Maila'yı birkaç aylık olana kadar yanımızda tutmaya karar verdik. Prenses'in kendi başına uyumasına hazır değildik.

Yine de aynı odada yattığı için, bizim için çıkarması daha zordu. Ama yolumuzu bulduk. En iyi haliyle yaratıcılık.

Beşiğin yanında durunca, Maila'nın sinirli bir şekilde ortalıkta dolaştığını, öfkeyle bacaklarının tekmelediğini, küçük yumruklarının hüsrarla hareket ettiğini gördüm. Görünüşe göre ona ulaşmam çok uzun sürmüştü. Talepkar küçük Prenses.

Bu düşünceye gülümsedim. Maila ilgi görmekten hoşlanıyor olabilir ama o iyi bir bebektir. Zar zor ağladı ve çoğu gece uyudu. Ayla da ben de bunun için minnettardık.

Prenses orada durduğumu fark etti ve hareketleri durdu. Küçük miyavlama sesleri çıkararak orada yatıyordu. Şimdiye kadarki en şirin küçük şeydi.

Belinden eğildim ve Prensesi kaldırdım. Kollarım güvenle ona dolandı ve onu göğsüme yaklaştırdım. Anında ağlamayı kesti.

Bana gözlerini kırptırırken minik yumruğunu göğsüme yasladı. Mavi gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı ve bu kalbimi biraz sızlatıyordu.

Gözlerindeki yaşlardan nefret ettim. Bebeğimin ağlamasını izlemek kalbime bazı şeyler yaptı.

Kızım asla acı çekmezdi. Annesinin sahip olduğu gibi değil. Sahip olduğum gibi değil. Seviyecek ve şiddetle korunacaktı.

Birinin prensesimi incittiği düşüncesi bende öfkelenme isteği uyandırdı. Onun tek bir kılını incitecek herkesi öldürürdüm. Onu ağlatan herkesin tek bir acı gözyaşı. Öleceklerdi. Sade ve basit.

Gözyaşlarını sildim ve başparmağımın yumuşak yanaklarında gezinmesine izin verdim. "Şimdi sakın ol ufaklık," diye mırıldandım kulağının yanında.

Küçük bir hıçkırıkla karşılık verdi ve dudaklarını somurtarak büzdü. Benden kuru bir kıkırdama duyuldu. Maila hepimizi parmağına doladı.

Başımı yana çevirerek Ayla'ya baktım. Mışıl mışıl uyuyordu. Odadan çıkmadan önce gülümseyerek ona son bir bakış attım.

Maila'nın çocuk odasının kapısı kısmen açıldı, ben de içeri girdim. Prenses uykulu bir şekilde gözlerini kırptırarak bana bakmaya devam etti. Onun da birazdan uyuyacağını biliyordum.

Bacakları tekmeledi ve bir hıçkırık sesi daha çıkardı. "Evet. Evet. Biliyorum. Bez değişikliğine ihtiyacın var."

Bezinin ne kadar dolu olduğunu hissedebiliyordum. Büyük ihtimalle bu yüzden uyanmıştı. Başımı sallayarak onu alt değiştirme masasına koydum. Ufak bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı.

Kahretsin, o en tatlısıydı.

Ve o da benim aklımı sikmişti. Tıpkı annesinin aylar önce yaptığı gibi.

Bir yıl önce bana bir bebeğin altını değiştirip değiştirmeyeceğimi sorsaydın, gülerdim ve en aptalca soruyu sorduğun için seni bağırsaklarından tekmelerdim.

Ama şimdi, dünyamı Maila'sız hayal edemiyordum.

Kendini kalbimin etrafına sarmıştı ve orada kalmak için oradaydı. Tıpkı benim meleğim gibi.

İkisi de bana aitti, kalbimi yeniden bütünleştirdiler.

Gülünç bir düşünceydi... hayal etmesi zor. Her şey gerçeküstü hissettiriyordu. Bir rüya gibi.

Ama sonra Ayla'nın yanında uyanırdım, vücudu bir mengene gibi bedenime dolanmıştı. Bana sevgi dolu bir bakışla bakarak gözlerini açardı. Uzaktan, Maila ya ağlıyor ya da ötüyordu.

Ve bunların hiçbirinin rüya olmadığını hatırlardım.

Meleğimi buldum... ve o bana bir prenses verdi.

Maila'nın bacağına sabırsızca göğsüme tekme attığını hissettiğimde düşüncelerimden fırladım. Uzanmış, heyecanlı bir şekilde hareket ediyordu.

"Sabırsız birisin," dedim onun tulumunu çıkarırken.

Alt değiştirme masasına uzandım ve bir bebek bezi aldım. Derin bir nefes alarak imkansız görevi yapmaya koyuldum.

"Tamam aşkım. Bunu yapalım, Prenses."

Bununla, bezi hızla çıkardım ve Maila'yı temizledim. Kafamdan saniyeleri sayarken üzerine temiz bir bez örttüm ve düzgünce düzelttim.

Otuz saniye!

Ve üzerime işemedi. Kahretsin evet.

Geçen sefer Viktor o kadar şanslı değildi.

Ama cidden, çıplak bir bebekle kim oynar ki?

Kendi kendime sessizce güldüm. Dehşete kapılmış çığlıkları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

O günün ahlakı mı? Asla çıplak bebekle oynamayın. Ya da daha iyisi, bezlerini değiştirmek için asla çok uzun sürmeyin. Üzerine işeyeceksin.

Maila'yı tekrar giydirdikten sonra, onu kolumun arasına aldım. Göğsüme yaslandı ve içini çektiğini sandım.

Gözleri istemsizce kapanarak gülümsememe neden oldu. Ayla'nın sevgisine sahiptim ama birkaç hafta önce kızımın sevgisine de sahip olduğumu fark ettim.

Sallanan sandalyeye oturdum ve prensesimin uyumasını izledim. Bizi ileri geri sallarken küçük vücudu kollarımda gevşedi.

Uyku hakim olmaya başladığında gözlerim ağırlaştı. Boynumu koltuğun sırtlığına yasladım ve bu sırada gözlerimi kapattım.

Son düşüncem ne kadar şanslı olduğumdu. Ayla'dan önceki günlerimi hatırladım... ve sonra onunla tanıştıktan sonraki günleri. Ne kadar değiştim ama aynı zamanda ne kadar da aynıydım.

Meleğim beni daha insan yapmış olabilir ama canavar tarafını da kabul etti. Her şeye rağmen beni sevdi.

Bana bir aile verdi, sevebileceğim ve üzerine titreyebileceğim bir prenses. Ayla bu parçalanmış aileyi tamamlamıştır. Beni daha iyi bir adam yaptı. Onun ve prensesimiz için.

Maila'yı göğsüme yaklaştıırken dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi.

Kızım kollarımda güvenle uyurken ben de uykuya daldım.

Ayla

Boş bir yatakta uyandım. Şaşırdım, hızla oturdum. Uykulu halimi gözümün önünden uzaklaştırırken gözlerim büyük bir çabayla sabah ışığına alıştı.

Yataktan kalkıp beşiğe gittiğimde onun da boş olduğunu gördüm. Alessio'nun Maila'ya bakmak için uyandığını hatırladım. Yatağa geri dönmediler mi?

Banyoya girerken bornozumu üstüme geçirdim. Hızla dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Saçımı hızlı ve dağınık bir topuzla bağladıktan sonra, yandaki oda olan Maila'nın çocuk odasına gittim.

Kapı zaten açıktı. İçeriye baktığımda ilk gördüğüm şey Alessio'nun sırtıydı.

Alt değiştirme masasının üzerine eğilmiş, kızımıza yumuşak sözler mırıldanıyordu. görünce gülümsedim. O gerçekten düşkün bir babaydı.

Kapıya yaslanıp, bebeğimize sevgi yağdıran kocama hayran kaldım. Alessio onu kucağına aldı ve onun başını omuzlarının üzerinden gördüm. Başında küçük, pembe çiçekli bir saç bandı vardı.

Alessio döndü ve Maila'nın pembemsi bir elbise giydiğini fark ettim. Görünüşe göre babası onu bu sabah çoktan giydirmiş.

"Günaydın," dedim çocuk odasına girerken.

Alessio, Princess'i kollarında zıplatırken yüzünü bana döndü.

"Günaydın," diye yanıtladı, sesi derindi. "Sen uyanmadan onu giydireyim dedim."

Gülümseyerek ileriye doğru yürüdüm. "Bunu görebiliyorum."

Kollarımı açtığımda, Alessio Maila'yı bana verdi. Onu göğsüme yaklaştırdım ve tatlı bebek kokusunu koklayarak başımı eğdim.

"Onu aşığı indirmeden önce beslemeliyim," dedim başımı Alessio'ya çevirerek. Ona biraz daha yaklaştım ve bir kolumu boynuna doladım.

Dudaklarına tatlı bir öpücük kondurduğumda kızımız bedenlerimizin arasına girmişti. Dudaklarıma daha talepkar bir öpücük kondurmadan önce sırtıttı, belli ki Maila'nın aramızda sıvalı olmasını umursamadı.

Alessio'ya bakarken nefesim kesilerek geri çekildim. Alnıma bir öpücük kondurup bizi sallanan sandalyeye çekmeden önce göz kırptı.

Maila'yı göğsümde tutarak kucağına yerleştim. Alessio sabahlığımı çözdükten sonra Prenses'i göğsüme yaklaştırdım. Hemen kilitlendi ve karnını doyurdu. Maila yemek yerken başım Alessio'nun omzuna yaslıydı.

Maddie ve ben bugün düğünü konuşacağız. Çok uzun süre erteledik. Üç hafta sonra düğün var ve ben hâlâ herhangi bir hazırlık yapmadım," dedim sessizce.

Sen yapmadın ama Maddie yaptı. Eminim her şeyi hazırlamıştır," diye yanıtladı Alessio, kollarını belime doladı.

Bu düşünceye gülümseyerek başımı salladım. "Şaşırmadım. Süslemeleri tartışırken orada olmak ister misin? Bu sadece benim düğünüm değil. Bu bizim. Bunda senin de söz hakkın olması gerekmez mi?"

Alnıma bir öpücük kondururken Alessio'nun göğsü sessiz bir kıkırdamayla titredi. "Ne istersen yap Melek. benim için farketmez Tek umursadığım, koridorun sonunda seni bekliyor olacağım. Gün bizim yeminlerimizi etmemizle ve benim seninle sevişmemizle sona erdiği sürece, ben iyiyim.

Bu benden bir gülümseme daha kazandı. Gerçekten kelimelerle bir yolu vardı. "Hmm... benimle sevişmek mi? Bunun sesi hoşuma gitti," diye yanıtladım Maila'yı diğer göğsüme kaydırmadan önce.

Alessio inledi, başını benimkine yasladı. "Bu bir işkence. Neden kimse bana beklememiz gerektiğini söylemedi?"

Kafamı kaldırdığımda dudaklarımdan bir kahkaha firar etti. "Sabır, Alessio."

Oflayarak bana sert bir bakış attı. "Bunu eğlenceli buluyor musun?"

"Biraz," diye yanıtladım omuz silkerek.

Bir saniyeliğine birbirimize baktıktan sonra kahkahayı patlattık. Maila kollarıma atladı, ağzı yüksek bir çığlıkla açıldı. Gözlerim büyüdü ve korkmuş bebeğimi çabucak yatıştırdım.

Alessio'nun kahkahası yerini sessiz bir kıkırdamaya bıraktı. "Onu korkuttuk," diye mırıldandım, açlıkla emmeye devam edince.

Alessio ve ben, Maila'nın beslenmesini izlerken sessizdik. Gözleri kapalıydı, minik yumruğunu diğer göğsüme dayamıştı.

Gözlerim çocuk odasında gezindi, Maddie'nin kurmama yardım ettiği odaya hayranlıkla baktım. Alessio'nun da elleri işin içindeydi.

Oda büyüktü, bir bebek için fazla büyüktü. Ama yatak odamıza en yakın olanıydı, bu yüzden ilk tercihimiz buydu.

Duvarlar yumuşak bir bej boyandı. Maila'nın beşiği, iki büyük panel pencerenin ortasında, duvara yaslanmıştı.

Beşik bir prenses için uygundu. Yumuşak pembemsi perdeler iki taraftan da iniyordu. Beşiğin yanında bir kanep ve puf vardı. Sallanan sandalye beşiğin diğer tarafındaydı.

Bakışlarım, perdelerin örtmediği beşiğin arkasındaki duvara kaydı. Oradaki alıntıyla kalbim küt küt atmaya başladı.

İlk nefesin bizimkini aldı.

Ah, bu sözler ne kadar da doğruydı. O bizim mucizemizdi, ışığımızdı.

Çocuk odası etrafında iki alıntı daha vardı. Bakışlarım ikinciye kaydı. Pencerenin yanındaki duvarda, şifonyerin olduğu yerdeydi.

Biz seni doğmadan önce sevdik.

Ve şimdi, sana olan aşkımız daha da parlıyor.

Gözlerim son alıntıya gittiğinde kahkahamı bastırmak zorunda kaldım.

Benim için Yakışıklı Prens yok. Babam benim tek Kralımdır.

Aslında orijinal alıntı bu değildi. Aslı dedi ki,

Bir gün Beyaz Atlı Prensime bulabilirim ama babam her zaman benim Kralım olacak.

Ama Alessio, Alessio olduğundan, duvara o alıntıyı bulmak için odaya geldiğinde, doğruca aşağı indi ve boyayla geri geldi.

Hiçbir tartışma, onu o duvarı yeniden boyamaktan ve kendi alıntısını yazmaktan alıkoymamıştı.

Ve şimdi yeni versiyonumuz vardı .

Alessio'nun koruyucu ve sahiplenici olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Maila'nın ilk erkek arkadaşına ne olacağını merak ettim. Bu düşünce omurgamda bir ürperti bıraktı.

Bu sadece Alessio'nun sahipleniciliği değildi. O çocuk ayrıca üç zorba amca ve iki büyükbabayla uğraşmak zorunda kalacaktı.

İyi değil. Hiç iyi değil. Çok uzun bir süre Yakışıklı Prens olmayacak gibi görünüyordu.

Maila emmeyi bıraktığında düşüncelerimden fırladım.

Bitirdiğini fark ettiğimde ayağa kalktım. Onu kollarımda sallayarak Alessio'ya baktım. "Ben giyinirken onu aşağı indirir misin?"

Alessio da ayağa kalktı. Geri çekilmeden önce burnumun ucuna hızlı bir öpücük kondurdu.

Maila'yı ona verdim ve onu nazikçe kollarının arasına aldı. "Bazı şeyleri halletmem gerekiyor, bu yüzden seni kahvaltıda görmeyeceğim."

Sadece başımı salladım. Alessio, Ivanshov hükümdarlığı altındaki İtalyanlarla meşguldü. Alberto arkasında bir karmaşa bırakmıştı. Alessio'nun şimdi temizlemesi gereken bir karmaşa.

Gözlerinin arkasındaki gölgeleri gördüm. Beni tüm bunlardan uzak tutmak istedi ama bu imkansızdı. Ben bu hayatı onunla yaşadım ve soludum.

Bu hayat onun bir parçası olduğu kadar benim de bir parçamdı. Mafya hayatının içine doğdum. En karanlık tarafı deneyimlemek zorunda kaldığım için talihsizdim. Ama ben bu hayatta aşkı da buldum.

Ne de olsa kocam Patron'du. O kraldı. Ve ben onun Kraliçesiydim.

Gözlerindeki gerilimi azaltmaya çalışarak ona gülümsedim. Omuzları kaskatıydı ama gülümsemem üzerine kasları gevşedi.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldandım. Kapıya doğru yürürken başını salladı.

Bacaklarım girişte dondu. Omuzlarımdan üzerinden bakarak ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Sadece üç hafta daha, Bay Alessio Ivanshov. Ve sonra tamamen seninim... ne istersen yapmak için.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı, arzu dolu bakışı ve katıksız şehvet dudaklarımı ısırmasına neden oldu.

Alessio göğsünden alçak bir sesle homurdandı ve ben de hızla odadan çıktım.

Ama uyarı sesini duymadan önce değil. "Bu sözlere pişman olacaksın kedicik."

Güldüm, kalbim heyecanla çılgınca çarpıyordu. O üç haftanın bitmesini sabırsızlıkla beklerken yanaklarım ısındı.

Bölüm 37

Oturma odasında Maddie, Nina ve Evaline'i bulmak için aşağı indim. Nina, kucağında oturan Prens ile dizlerini zıplatıyor, onu eğlendirmeye çalışıyordu.

Gördüğüm manzarayla yüzümde bir gülümseme belirdi. Kimin aklına gelirdi?

Nina teyze.

İnanması zordu ama Nina düşkün bir teyzeydi. Bunu her zaman göstermiyordu ama Maila'yı önemseydi gün gibi açıktı.

Evaline ya da Maddie gibi tatlı ve nazik değildi. Hayır, yüzü hep soğuktu. Bakışları duygusuz. Gülümsemeleri boş ve karanlık.

Ama birkaç kez sert karakterinde bir kayma fark ettim. Maila ile oynarken yüzünde küçük, içten bir gülümseme vardı. Gözlerinde yumuşak bir bakış. Her zaman orada değildi... ama fark ettim. Gördüm ve Maila'nın Nina tarafından da sevildiğini biliyordum.

Üstüne üstlük, Nina çürümüşlüğüne şımarttı.

Yanında durduğumda Evaline beni kucakladı. "Eve tekrar hoşgeldin. Ne zaman geldin?" Ayrıldıktan sonra sordum.

"Birkaç dakika önce. Planlamamız gereken bir düğün var. Yine de birkaç günlüğüne buradayım. Patronum pislik oluyor. Başka bir şirketle imzalayacağımız bir projemiz var, o yüzden gitmem gerekiyor. Ama düğünden bir gün önce döneceğim," dedi üzgün bir şekilde somurtarak.

Gülümseyerek ona tekrar sarıldım. "Tamam aşkım. Yeteri kadar iyi. Düğün için burada olduğun sürece. Ne de olsa sen benim nedimemsin."

Maila'nın cıvıltısı beni Evaline'den uzaklaştırdı. Çenesinin tükürükle kaplı olduğunu görünce bir adım attım. Ama Nina çoktan anladı.

Eline küçük bir bebek havlusu alarak Maila'nın çenesini sildi. "Onu yakaladım," diye mırıldandı.

"Bu sabah onu kim giydirdi? Elbise çok şirin!" diye mırıldandı Evaline, parmağını Maila'nın önünde sallayarak.

"Alessio yaptı," diye yanıtladım kendi kahkahamı saklamaya çalışarak.

Maddie güldü. "Aman Tanrım. Hepsini parmaklarının etrafına sarmış. Çok tatlı!"

Ne kadar doğru olduğu için başımı salladım. Viktor, Nikolay ve Phoenix vaftiz babalarıydı. Aralarında seçim yapmak zordu. Onlar da birbirlerini tehdit ettiler. Vaftiz babasının kim olduğu konusunda büyük bir kavga çıktı. Sonunda üçünde de karar kıldım. Ne kadar çok o kadar iyi, değil mi?

Ne de olsa hepsi onu aynı şekilde seviyordu.

Gözlerim Maddie'ye gitti. Maila'ya baktığını ve ona gülümsediğini gördüm. Kendi gülümsemem genişledi. En başından beri, vaftiz annesi olacağına dair ikinci bir düşünce yoktu.

Kalbim hala onun kaybıyla sızlıyordu. Ama saf aşkıyla Maila'ya her gülümsediğinde, yavaş yavaş geçmişi unutacaktım. Hâlâ canının yandığını biliyordum, kaybı hâlâ tazeydi ama yaraları yavaş ama emin adımlarla iyileşiyordu.

Oturup düğünü tartıştık. Nihayet bir karara vardığımızda saatler geçmiş olmalı. Maddie ve Evaline sonunda tasarımcıları aramak ve diğer her şeyi halletmek için ayrıldılar.

Bakışlarım Nina'ya gitti. Garip bir şekilde sessizdi. Aylar geçtikçe yakınlaştık. Maddie ya da Evaline kadar yakın değildim ama arkadaş olduğumuzu söyleyebilirim.

Nina sandığım kişi değildi.

Evet, kabaydı, kabaydı ve bazen düpedüz soğuktu.

Ama farklılıklarımızı bir kenara bıraktıktan sonra anlaştık. Maddie ve Evaline, isteği dışında onu grubun içine çekti. Bizi kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

"İstersen onu tutabilirim," dedim kollarında uyuyan Maila'yı işaret ederek.

Nina başını salladı. "Sorun değil. Onu aldım."

Boğazımı temizlemeden önce birkaç saniye sessiz kaldık. Nina'nın yanına geçtim ve parmaklarımı usulca Maila'nın başının üzerinde ovuşturdum. Bunu yaptığımda çok hoşuna gitti.

Evaline ile nedimem olmanı istiyorum.

Nina yanımda donup kaldı ve ardından tam bir sessizlik oldu. Sonunda ona bakmadan önce gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım.

"Nedin olmamı ister misin?" diye sordu.

"Evet, biz arkadaşız. Bu düğünün bir parçası olmanı istiyorum," diye yanıtladım sessizce.

Nina bana kuru bir kahkaha attı. Maila'yı sarsmamaya dikkat etti. "Ayla, kocanı becerdim ve nedime olmamı istiyorsun. Bunun anlamsız olduğunu biliyorsun, değil mi? Arkadaş olabiliriz ama o kadar yakın değiliz."

Yüz hatlarımı onun sözlerine karşı çelikleştirdim.

Omuz silkerek ona gülümsedim. "Haklısın ama seni önemsiyorum. Bana soğuk davranma, Nina. Bu sahte bahanenin geçmişini görebiliyorum. Önemsiyorsun ve saklamaya çalışsan da arkadaş olmak istiyorsun. Hepimizin arkadaşlara ihtiyacı var, Nina. Benim için çok şey ifade ediyorsun. Maddie ve Evaline gibi. Bu yüzden bunu kabul etmeli ve onunla savaşmayı bırakmalısın."

Sözler doğrudu ve haftalardır onları söylemek için çaresizdim.

Nina derin bir nefes almadan önce sessizce bana baktı. Gülümsedi ve ilk defa içten gülümsemesi bana yönelmişti. "Benden nefret ettiğin bir zamanı hatırlıyorum."

ben de gülümsedim Benden de nefret ediyordun, diye cevapladım kuru bir sesle.

Nina kucağındaki Maila'ya bakarak başını salladı. Nefret güçlü bir kelime Ayla. senden nefret etmedim Belki de aradığınız kelime kıskançlıktır."

Seçtiği kelimeyle gözlerim irileşti. "Kıskanç? Benimle ilgili? Neden?"

Nina gülümsemesini kaybetti ve omuz silkti. "Sen geldin ve her şey değişti. hoşuma gitmedi Ben on yıldır onunla birlikteyken, Alessio'nun birdenbire bu kadar soğuk bir insan olmaktan çıkıp seni sevmeye başlaması hoşuma gitmemişti.

Ben bir şey diyemeden aynı monoton ses tonuyla devam etti. "Alessio ile tanıştığımda on beş yaşındaydım. Beni o karanlık sokakta hırpalanmış ve kanlar içinde bulduğunda on beş yaşındaydım. O beni kurtardı. ona baktım. İki hafta sonra ne oldu biliyor musun? Beni bodruma getirdi, ileri doğru itti ve bana bir bıçak verdi. Önümdeki sandalyeye bağlanan adamın bana işkence eden adamla aynı adam olduğunu anladım. Alessio'ya soru sormadım. Önemli değildi. Önemli olan karşımdaki adamdı. Bu hayatla tanıştığımda on beş yaşındaydım ve ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu anladım. İstedğim şey."

Soğuk bakışları benimkini delip geçti ve neredeyse titreyecektim. "O gece intikamımı aldım. Alessio arkamda dururken onu soğukkanlılıkla öldürdüm. Benimle gurur duyuyordu. Bir adamı öldürdüğün için. Alessio kılık değiştirmiş şeytan Ayla. Kalpsiz ve acımasızdır. Kesinlikle hiçbir fikrin yok. Ben de onun dengiydim."

Kalbim tekledi ve aşağı baktım. Zihnim bana anlattığı hikayeyi toparlamaya çalıştı. Alessio'nun kim olduğunu biliyordum... ama Nina, bu bambaşka bir hikayeydi.

"Hala öyleyim ve her zaman olacağım," diye devam etti. Yüzüne baktığımda küçük bir gülümseme gördüm.

"Ama sadece sahada." Elini kaldırıp parmağıyla göğsüme dokunduğunda sözleri havada asılı kaldı.

"Çünkü onun kalbine sahipsin. Buna asla sahip olmayacağım. Ne var ki, ben de istemiyorum. hissetmiyorum Hiçbir şey umurumda değil. Bu şekilde seviyorum. Kalpsiz ve soğuk. Ama sonra sen geldin ve bum, herkes hissetmeye başladı. Alessio'nun umurundaydı. Belki de kiskandım. Onunla çok uzun süre birlikteydim ve hiç umursamadı ama sen... sen geldin ve ona sarıldın.

Duygu yumağına karşı sertçe yutkundum. "O önemsiyor. Sen bu ailenin bir parçasısın. Herkesi önemsiyor, Nina. Sen de dahil."

Nina başını salladı ve bana bir gülümseme daha verdi. "Biliyorum. Yani hayır, senden nefret etmedim. Her şeyin neden bu kadar hızlı değiştiğini anlayamıyordum. Ama şimdi yapıyorum. Aşkın tanımını bilmiyoruz Ayla. Sevmek ve sevilmek için yetiştirilmedik. Bunu sen değiştirdin."

"Bana karşı herhangi bir kırgınlığın yok mu?" sessizce sordum

Nina kıkırdadı. "HAYIR. Haklıydın. Alessio ve ben sadece seks yaptık. Bu kadar. Birbirimize karşı hiçbir duygumuz yok. Asla yapmadı."

Hiçbir şey söylemedim. Aklım hala Nina'nın bana söylediği her şeyle sarsılıyordu. Nina'nın benden önce ona sahip olmasını kiskaniyor muydum? Evet, öyleydim ama artık bir önemi yoktu.

Alessio beni seçti.

"Senin nedimenin olacağım." Nina'nın sesi beni düşüncelerimden ayırdı.

"Olacaksın?" diye sordum, kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

Başıyla onayladı, bakışları yavaş yavaş uyanmakta olan Maila'ya kaydı. Nina kızımı bana verdi ve ben de onun küçük vücudunu göğsüme yaslardım.

"Artık gerçekten bir seçeneğim yok, değil mi? Zaten arkadaş olduğumuza karar verdin, diye mırıldandı.

Küçük adımlar. Bebek adımları. Ama hepimiz yavaş yavaş nihayet bir araya geliyorduk.

Üç hafta sonra

Alessio, neredeyse onun üzerine yatacak hale gelene kadar beni kendisine yaklaştırdı. Yüzümü boynuna gömerken kollarımı beline doladı. Eli, sahiplenici tutuşuyla kalçamı yakarken bir bacağını kalçalarının üzerine atmıştı.

Orada yattım, sadece onu soludum, kalp atışlarını dinledim. Alessio sırtıma rastgele desenler çizdi ve gözlerim sakinlikle yavaşça kapandı.

"Balayına nereye gitmek istersin?" kulağıma sordu.

Ona yaklaştım, olabildiğince yaklaşmaya çalıştım. Başımı göğsünün üstüne koyarak sessizce cevap verdim. "Sahil evine."

Alessio altımda kaskatı kesildi, sözlerim karşısında tüm vücudu donmuştu. Böyle tepki vereceğini biliyordum ama kararım kesindi.

Bunu yapmak zorundaydım. Devam etmem gerekiyordu.

"Hayır," diye yüksek sesle çıkıştı, parmaklarını inanılmaz derecede kalçalarımın doladı. Kıkırdadım ve kucağında kıpırdandım.

"Alessio..." diye başladım ama öfkeli bir homurdanmayla sözümü kesti.

"Oraya bir daha gitmiyoruz," diye tısladı kulağıma. Sesi kızgındı, vücudu gerginlikten gerilmişti.

Kendini kontrol etmeye çalıştığını ama çabucak kaybettiğini biliyordum.

"Ancak-"

Yine sözümü kesti. "Hayır dedim!"

Alessio geri çekildi ve ben onun sert bedeninin altına gelene kadar bizi yuvarladı. Parmakları bileklerime dolandı ve onları başımın üzerine çekti. "Ayla, kendimi tekrar etmeyeceğim. Oraya geri gitmiyoruz. Asla. Anlaşıldı? Tartışmaya bile açık değil."

Gözlerinin etrafındaki ve alnındaki gergin çizgileri görebiliyordum. Mavimsi gözlerinin derinliğindeki acıyı gördüğümde kalbim sıkıştı.

Alessio, diye tekrar başladım. Kafasını sallıyordu ama ben devam ettim. "Lütfen, bunu yapmama izin ver. Bunu yapmaya ihtiyacım var. Devam etmem benim için önemli. Sahil evini benim için aldın, değil mi?"

Cevap vermedi, çenesi öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak gıcırdadı.

"Evet," diye tısladı sonunda.

Ellerimi elinden kurtardım. Büyük bir isteksizlikle gitmeme izin verdi. Uzaklaşmak yerine onu daha da yakınımın çektim.

Ben konuşurken elim onun kaba sakalını okşadı. "Pekala, o zaman sahildeki evime gitmek istiyorum. beni durduramazsın Bunu yapmak istiyorum Alessio."

Devam etmeliyim ve olanların bizi yaşamaktan alıkoymasına izin veremeyiz. Her zaman korku içinde sinecek ve arkana saklanacaksam, geçmişimle nasıl yüzleşeceğim? Bunu düşünmek acı veriyor... mutlu anlarımız onun yüzünden yarıda kaldı . Hiç zevk alma şansımız olmadı."

Gözlerimden yaşlar birikmeye başlayınca sustum. Konuşurken boğazım düğümlendi. "Ama ben geri dönmek istiyorum. Bununla yüzleşmek ve yanımda seninle devam etmek istiyorum. Benim için orada olacağını, sana ihtiyacım olduğunda beni tutacağını biliyorum. Devam etmeliyiz, Alessio.

Eğilip onu öptüğümde parmaklarım yanaklarının üzerinde dans etti. "Onunla savaşmalıyım... geçmişim. O gitti ama hala içimde yaşıyor. Bazen kabuslar geri gelir. Bazen derin uca geri dönüyorum. Beni her zaman geri çekiyorsun. Ama onunla savaşmalıyım . _ Onunla savaşıyorum. Kocamla, ailemle birlikte yaşamamı ve hayattan zevk almamı engellemesine izin vermeyeceğim."

Alessio'nun boğazı kıpırdadı. Konuşmak ister gibiydi ama sesi ondan çalınmıştı. Çenesi gıdıklandı, gözleri öfke ve acıyla parladı.

"Lütfen bunu yapmama izin ver. Sahil evine geri dönmek istiyorum. Bu sefer farklı olacak. Mutlu olacağız," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

İnledi, gözlerini kapatırken alnı benimkine değdi. Kollarımı sırtına doladım, onu kendime tuttum. Neredeyse acısının bana kan aktığını hissedebiliyordum.

Oraya geri dönmek... ikimiz için de zor olacaktı.

"Melek," diye fısıldadı çok yumuşak bir sesle.

Elim sırtını okşadı ve benimle aynı fikirde olmasını bekledi. Sonunda gözlerini açtı ama alnı benimkine yaslanmaya devam etti.

Cevap verdiğinde dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "İyi. Biz gideceğiz. Ama seni bir an bile gözümün önünden ayırmanı istemiyorum. Çılgınca olacak. Seni deli edeceğim. Ama kendi akıl sağlığım için Ayla... Tanrı aşkına, gözümün önünden ayrılamazsın."

Benimle aynı fikirde olmak istemediğini biliyordum. Ama başka seçeneği yoktu. Balayımızı yazlık evde geçirecektik.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım, kalbim bu adama karşı sevgiyle dolup taştı. "Gözlerinden ayrılmayacağım. Beni tuvalete kadar takip etmen gerekecek."

Dudakları seğirdi ve ben de gülme dürtümle savaştım. "İmkansızsın Ayla."

"Beni seviyorsun," diye karşılık verdim, bu sefer dudaklarımda bir gülümseme kıvrıldı.

Alessio konuşurken dudakları benimkilere değdi. "Çok fazla."

Sonra dudaklarımı derin, nefessiz ve anlamsız bir öpücükle aldı.

Uyandığımda yatağı boş buldum. Alessio bir süre önce gitmiş olmalı çünkü benim yanımdaki yeri çoktan soğumuştur.

Tazelendikten sonra Maila'yı bulmaya gittim. Sonunda onu Maddie'nin yatak odasında buldum.

İkisi de onun yatağında, Maddie'ye sarılmış ve Princess'i göğsüne yakın tutarak uyuyorlardı.

Çok tatlı bir manzara. Benim de kalbimi ağrıtan biri.

Maddie de bebeğini kucağına alacaktı. Aynen böyle. Ama şimdi... sadece Maila'yı tutabilirdi.

Onları izlemeye devam ederken gözlerimden yaşlar akıyordu. Ağır bir kalple, kapıyı yavaşça kapattım ve anlarını yaşamalarına izin verdim.

Sonraki durak Lyov'un ofisiydi. Kapıyı çaldım ve beni içeri çağırdığını duydum. İçeri girerken Isaak'ı da orada buldum.

İkisi de derin bir tartışma içindeydiler ama ben devreye girince her şey durdu. Yaklaştıkça yüzüme gülümsemeler yayıldı.

"Ayla," diye onayladı Lyov beni.

Isaak beni kollarına almadan önce gülümseyerek başımla onayladım. Bana sarıldı ve sonra geri çekildi, yerini Lyov aldı.

Lyov'un sert ve nefret dolu birinden beni bir kızı olarak sevmeye dönüşmesi şaşırtıcıydı.

Son birkaç ayda tamamen farklı birine dönüşmüştü. O ve Isaak mükemmel büyükbabalardı. Maila'ya liderlik etmesi ve onu desteklemesi için daha iyi büyükanne ve büyükbabalar isteyemezdim.

Ayrıca acımasız katillerin bile bir kalbi olduğunu kanıtladı. Düşmanlarımla teselli ve sevgi dolu bir aile bulacağımı asla düşünmezdim. Yine de buradaydım, onlarla yaşıyordum. Onlar tarafından sevildi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Lev'e bir şey sormak istiyordum. Sakıncası olmayacağını umuyordum," diye nazikçe başladım, Lyov'un tepkisini izleyerek.

"Elbette. Nedir?" diye sordu masanın arkasındaki yerine oturarak.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hemen geri kapattım. Sanki sesim çıkmıyordu. Bunu çok uzun zamandır söylemek istiyordum ama şimdi burada olduğum için nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

Birkaç kez yutkundüğümde boğazım düğümlendi. Konuşmamı beklerken bir gerginlik kapladı beni. Gözleri üzerimdeydi, beni dikkatle izliyorlardı.

Birkaç saniye sessizlikten sonra tekrar denedim.

Isaak'ın yarın benimle koridorda yürümesi gerekiyor, dedim yumuşak bir sesle, bir an için Isaak'a bakarak. Gülümsedi, göğsü gururla şişti.

Isaak'ın benimle koridorda yürüyeceğine hiç şüphe yoktu. Bu onun hakkıydı, hayalini kurduğum bir şeydi. Gerçekleşen bir peri masalı.

Ama bu anı hak eden başka biri daha vardı.

Bu şansı asla elde edemezdi ama bunu yaşamasını istedim. Yıllar önce ondan çalınan bir şey, ona bu mutluluğu geri vermek istedim.

Gözlerim tekrar Lyov'a gitti. Ama koridorda benimle de yürümeni istiyorum. İkinizde."

Ağzı açık kaldı. Sessizlik vardı, odada sadece bizim nefes alma sesimiz duyuluyordu.

"Seninle koridorda yürümemi ister misin?" diye sordu, gözleri şokla iri iri açılmıştı. "Ancak-"

Devam etmesine izin vermeden sözünü kestim. "Bu benim istediğim bir şey ve umarım sen de bunun bir parçası olursun, Lyov. Senin gerçek kızın olmayabilirim. Senin prensesin olmayabilirim ama sadece bu kez, sana bu anı vermek istiyorum. Isaak da sen de bunu hak ediyorsun."

Isaak sanki canı acıyormuş gibi göğsünü ovuşturdu. Ayaklarına baktı ama yüzündeki ham duyguyu görmeden önce değil. Lyov çok benzer bir görünüme sahipti.

"Peki yapacak mısın? Koridorda Isaak'la birlikte yürür müsün? tekrar sordum

Lyov bana baktı ve sonra başını salladı. Kalbim düştü ve ellerim yapış yapış oldu. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak elbisemin ucunu kıvırdım.

"Hangi cehennemden geldin?" diye sordu, dudakları küçük bir gülümsemeyle seğirdi.

Lyov sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Masanın etrafından dolandı ve bana sarıldı. "Bu benim için bir şeref olur," diye fısıldadı.

Gözlerim büyüdü ve nefesim boğazımda kaldı. Ona sarılırken gözyaşlarım görüşümü kör etmişti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Uzaklaşırken, Isaak'a sarılmaya gittim. "Ve babam olduğun ve benimle koridorda yürümeyi seçtiğin için teşekkür ederim . Sonsuza dek minnettar kalacağım bir şey."

Isaak sırtımı sıvazladı ve boğazını temizledi. İki adam da yüzlerinde küçük bir gülümsemeyle bana baktılar.

Benimkinin genişlediğini hissettim ve sonra kıkırdadım. "Alessio seni şimdi görse sana gülerdi."

Gülümsemelerini kaybettiler, yüzleri karanlık ve ciddi bir hal aldı. "Kahretsin," diye mırıldandı Lyov. "Eğer ona bir şey söylersen..."

Gülmemi bastırmaya çalışarak ağzımı kapattım.

"Gitmek. Gitmek. Git..." Isaak beni kovdu.

Kahkahalarım etrafa saçılırken ayaklarım beni kapıdan dışarı çıkardı. Kapı arkamdan kapandığında ikisinin de küfür ettiğini duydum.

"Tamam, kapat gözlerini bebeğim. Seni aynaya çevireceğim," diye mırıldandı Evaline.

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Kendi gülüşüm ortaya çıktı. Gözlerimi kapattım ve titreyen bacaklarla aynaya bakmak için döndüm.

"Hazır?" diye sordu.

"Beni bir palyaçoya dönüştürmediniz, değil mi?" Şaka yaptım.

Kahkaha vardı. Kıkırdadım ve sonunda gözlerimi açtım. Gözlerimi kırıştırdım ve ardından nefesim kesildi.

Harika görünüyorsun bebeğim, dedi Maddie. Aynadan Evaline ve Nina'nın başlarını salladıklarını gördüm.

Gerçekten sihirlerini gerçekleştirdiler. Mükemmel, söylemeliyim.

İlk fark ettiğim şey saçlarım oldu. Maddie aşırıya kaçmadı. Sade ama çok güzeldi. Saçlarım hala dağınıktı ama bunun yerine dağınık bir örgü şeklinde tasarlanmıştı ama buklelerle.

Başımın üstünde basit ve zarif bir kristal tacla birlikte beyaz çiçekler boydan boya iğnelenmişti.

Bakışlarımı aşağı kaydurdım ve Nina'nın makyajımı hafif tutmasına şükrettim. Kırpiklerim rimel ile kaplandı ve gerçekten uzun göründüler. Dudaklarım kırmızının hafif bir tonuyla boyandı ve parlatıldı. Göz farım bile biraz ışıltılı görünse de açık kahverengiydi. Göz kalemi koyu bir bordoya benziyordu. Yeşil gözlerim seçilen renklerle parıldadı.

Boynumda beyaz incilerden yapılmış tek bir pırlanta kolye vardı. Küpelerim benzerdi.

Ve sonra elbisem. Onu seçtiğimde gergindim, Alessio'nun bundan hoşlanmayacağından korktum. Ama şimdi aynada kendime baktığımda, onu seveceğini biliyordum.

güzel görünüyordum güzel hissettim

Gelinlik neredeyse kolsuzdu. Sadece omuzlarımdan geçen ince bir dantel askı vardı. Korsajım V kesimdi ve rengi açık bejdi. Beyaz dantel, her yere dağılmış boncuklarla kapladı. Elbise göğsümde dardı ama karnımın ortasında dalgalanıyordu. Her iki tarafta alevlendi. Elbisenin ucu korsamla aynı dantel tasarımıyla kaplıydı.

Arkamdaki elbise izini izleyerek yanıma döndüm. Arkadan uzundu, tren sürükleniyordu. Elbise tam olarak beyaz değildi. Altındaki kumaş açık bejdi ama tüm elbiseyi kaplayan beyaz dantel vardı.

Sırtım yarı yarıya dantelle kaplıyken üst kısmı sırtsızdı. Elbise sırtımda da genişledi, çok dökümlü görünüyordu.

"Bu elbiseyi kesinlikle seviyorum. Sade ama çok zarif ve güzel," dedi Evaline, gözleri elbisemde.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım aynada kendime bakarken.

"İşte, peçeni takayım," dedi Maddie. Uzun peçemi tacımın arkasına tutturabilmesi için hafifçe eğildim. Elbisemin kuyruğundan bile daha uzun, arkamdan geliyordu. Duvak aynı dantel malzemeden yapılmış, boncuk ve çiçek desenleriyle kaplanmıştı.

Lena onu benim için tasarlayıp yaptırdı. Benim mutlu geleceğim için onun kutsamasını temsil eden, ondan yeni bir şeyimdi.

Tam bir teşekkür daha fısıldayacakken kapı çaldı. Maddie açmaya gitti. Isaak ve Lyov içeri girerken o kenara çekildi.

Beni görünce ikisi de adımlarını durdurdu ve dudaklarımda bir gülümsemenin gerildiğini hissettim.

"Kendine bak," dedi Isaak öne çıkarak. "Ayla çok güzelsin."

Bana sarıldı ve kollarım ona dolandı ve onu aynı sıklıkla kucakladı. "Bana anneni çok hatırlatıyorsun. Seninle çok gurur duyardı Ayla," diye fısıldadı kulağıma geri çekilmeden önce.

Gözlerim dolmuştu ama hızla akan yaşları sildi. Lyov bana sarıldığında, ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Hazır mısın?" diye sordu. Başımı salladım ve kendime baktım.

"Olabildiğince hazırım," diye mırıldandım. "Alessio hazır mı?"

İkisi de kıkırdayıp tek kaşlarını kaldırdılar. "Ne düşünüyorsun? Saatlerdir hazır ve çok sabırsızlanıyor. Adamlar seni görmesini engellemek için onu odaya kilitlemek zorunda kaldılar," diye açıkladı Lyov gülerek.

Bu düşünceyle bir kıkırdama kaçtı. Sadece hayal edebildim. Alessio imkansızdı. Bu yetersiz bir ifadeydi.

"Zamanı geldi Ayla," dedi Isaak.

Derin bir nefes alarak başımı salladım. Titreyen bacaklarla ileri doğru bir adım attım, ancak Lyov'un eli kolumdayken durduruldu.

"Senin için bir şeyimiz var," dedi. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken ona öylece bakıyordum.

İşte o zaman, her birinin ellerinde küçük bir hediye kutusu tuttuğunu fark ettim. Ah.

Önce Isaak öne çıktı ve benim için kutuyu açtı. İçinde bir çift gözyaşı kristali küpe buldum. "Bunlar annenindi. Ondan bana kalan tek şey onlar. Artık senin olmaları gerektiğine inanıyorum."

Ağzım açık bir şekilde küpelere baktım. "Bu senin eski bir şeyin olabilir . Zaten bir tane yoksa.

Konuşmadan başımı salladım. "Hayır, bende yok," diye mırıldandım, tekrar Isaak'a bakarak. "Bunu almamı istediğinden emin misin?"

Kafasını salladı ve küpeleri bana verdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, duygudan o kadar etkilenmişim ki güçlüğü konuşabiliyordum.

Küpelerimi çıkardım ve Isaak'ın bana verdiği annemin küpelerini taktım. Yerlerinde olduklarında kalbim ağırlaştı ve midem kelebeklerle yuvarlandı.

Onlar annemden bana kalan tek şeydi ve ilk defa kendimi ona yakın hissetmişim. Sanki buradaymış, beni izliyormuş gibi hissettim. Gözlerimi kapatarak tam da bunu hayal ettim.

Onu beyaz bir elbise içinde, Isaak'ın arkasında dururken, bana gülümserken, gözleri sevgiyle doluyken hayal ettim.

Bana bir öpücük yolladığını ve sonra bana el salladığını gördüm. Gözlerinde aynı derin sevgiyle Isaak'a baktığını gördüm. Görüşümde, elini sırtına koydu ve dudaklarını çok hafifçe öptü.

Ve sonra ortadan kayboldu. Sanki hiç burada olmamış gibi. Ama varlığını hâlâ hissedebiliyordum.

Gözlerimi açtığımda, yaşlarla dolu gözlerle Isaak'a baktım. Keşke burada olsaydı. Keşke onu tanısaydım, Isaak. Keşke şu anda burada olsaydı, beni tutuyordu," dedim parmaklarımla küpelerin üzerinden fısıldayarak.

Sanki kendi duygularını kontrol ediyormuş gibi derin bir nefes aldı. Isaak cevap vermeden önce yatıştırıcı bir şekilde kollarımı ovuşturdu. "Biliyorum. Keşke o da şimdi burada olsaydı. Ama Ayla, onu göremeyebilirsin ama o burada. Eminim seni izliyordur. Annen seni çok seviyordu. Sen onun her şeyiydin. Berbat dünyasındaki ışık. Bunu asla unutma."

Elimi kalbime bastırarak başımı salladım. Nefesim sakinleşti ve burnumu çektim, akmayan gözyaşlarımı kırıpıştırarak sildim. Evaline sessizce bana bir mendil uzattı ve ben de ağzımdan hızlıca teşekkür ettim.

Isaak tekrar hareket ettiğinde, Lyov kutusunu açtı. İçinde bir saç tokası vardı. "Bu Alessio'nun annesiydi. Ödünç aldığınız bir şey yoksa bunu kullanabilirsiniz. Maria'nın saç tokasını kullanmanın sana uygun olduğunu düşündüm. O benim meleğim ve sen de Alessio'nunsun. Onu da bu düğüne dahil ederseniz onur duyarım."

Bunun için minnettar hissederek saç tokasını aldım. "Elbette Lev. Onur duyan benim. Teşekkür ederim," diye yanıtladım, saç tokasını Maddie'ye uzatarak. Saçlarıma yerleştirdi ve buklelerimi etrafına sabitledi.

Maddie saçımı düzeltmeyi bitirdiğinde, "Seni severdi," diye devam etti Lyov.

"Onu da seveceğimden hiç şüphem yok. Onun sayesinde Alessio'ya sahibim. Bunun için sonsuza dek minnettarım," diye fısıldadım, takdirle yanağını öperek.

Geri çekildikten sonra bileğime baktım. Evaline'in bana verdiği bileklik ışıktaki parlıyordu. "Ödünç aldığım iki şey var gibi görünüyor."

Herkes gülümsedi, bir önceki duygusal an kopup gitti.

"Mavi bir şeyin var mı?" diye sordu.

Bu sırada gülümseyerek başımı salladım. "Alessio'nun gözleri."

Hem Isaak hem de Lyov tek kaşlarını kaldırdığında yanaklarım kızardı, gözlerinde eğlence dans ediyordu.

Zamanı geldi bebeğim, dedi Maddie.

Hızla saçlarını düzeltirken gözlerim ona kaydı. Bütün kızlarım hazırды. Hem Evaline hem de Nina bileğe kadar uzanan bej bir elbise giymişlerdi. Basit ve kolsuzlardı. Elbiseler dar değildi, bunun yerine kalçalarının etrafında ve aşağısında uçuşuyordu.

Maddie'nin elbisesi biraz farklıydı. Aynı tasarım ve renkte ama korsajında altın boncuklar vardı. O benim nedimimdi.

Derin bir nefes alarak Isaak ve Lyov'a baktım. Yüzleri ciddi, sırtları dikti ve göğüsleri gururla şişmişti.

Maddie bana beyaz ve pembe şakayıklardan yapılmış basamaklı buketimi verdi. Her iki adam da bana dirseklerini uzattığında, gergin bir şekilde yutkundum, derin bir nefes daha aldım ve sonra kollarını tuttum.

İleriye doğru bir adım atarken kollarını daha sıkı tuttum. İlk adımlarımda topuklarım sallandı ama Isaak ve Lyov'un yardımıyla sonunda dengemi sağladım ve sorunsuz yürüyebildim.

Odadan çıktık ve çiçeklerle süslenmiş merdivenlerden aşağı indik. Her basamağı ve tırabzanı pek çok çiçek kaplamıştı. Ormanı zar zor görebildik. Sadece pembe ve beyaz çiçekler görünüyordu. Her adımda, her iki tarafta iki mum vardı.

Merdivenleri zahmetsizce indik ve ardından evden çıkıp törenin yapıldığı arka bahçeye devam ettik.

Kapı açıldı ve durduk. Tanımadığım bir melodi olan piyanonun çaldığını duyabiliyordum ama sesi de bir o kadar güzeldi.

"Hazır?" Isaak elimi okşadı. Başımı salladım ve üçümüz bir adım öne çıktık. Birlikte dışarı çıktık.

Güneş ışııyla patlatıldım, sıcaklık her tarafıma yayıldı. Gözlerimi kırıştırdım, kalbim hızlandı.

Önümdeki manzarayla daha hızlı atmaya başladı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Koridorun sonunda duran adam dışında hiçbir şey görmedim.

Alessio'ya doğru yürürken nefesim benden çalındı. Yürüyüşü hatırlayamadım. Tek görebildiğim ve hissedebildiğim, üzerimdeki gözleriydi.

Her adımımı, her hareketimi takip eden mavimsi çelik renkli gözleri yoğun bir şekilde bana bakıyordu.

Siyah takım elbisesi, altın rengi kravat dışında her zaman giydiği kıyafete benziyordu. Saçları tepesinde düzgündü ama traş olmadı. Ona yapmamasını söyledim. Birkaç günlük sakalla çok daha iyi görünüyordu.

Ona doğru ilerlerken gözleri bende kaldı... kocam.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu, o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki herkesin duyabileceğinden emindim. Ellerim yapış yapıştı ve buketimi daha sıkı tuttum.

Burnumdan nefes alıp normal davranmaya çalışırken tek yapmak istediğim ona koşup kollarına atlamaktı.

Adımlarımı biraz hızlandırdım. Kulağımda Isaak'ın kısık sesli kıkırdadığını duydum, ama benim hızıma uydular, bir kez bile şikayet etmediler.

Sonunda çiçekli koridorun sonuna geldiğimizde durduk. Lyov peçemin üzerinden yanağıma bir öpücük kondurdu.

Kulağıma fısıldadığında sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. "Böyle gülümsemeye devam et. Ve oğlumu mutlu etmeye devam et. Onu hakediyor. İkiniz de biliyorsunuz.

Lyov, bana ağlamaklı bir karmaşa bırakarak uzaklaştı. Isaak kulağıma da fısıldamadan önce beni diğer yanağımdan öptü. "Baban olma şansı elde etmek benim için bir onur Ayla. Sen benim tatlı küçük kızımдын ve hep öyle kalacaksın. Mutlu ol tatlı kızım. Her şeyi hak ediyorsun... tüm sevgiyi ve mutluluğu."

Kolundan tuttum ve uzaklaşmak için gittiğinde bırakmadım. "Teşekkürler baba."

Gözleri bu sözler üzerine yaşlarla doldu ve alnımdan öperek başını salladı. Bu sefer gitmesine izin verdim.

Buketimi Maddie'ye verdikten sonra, Isaak elimi tuttu. Alessio öne doğru uzanıyordu ve Isaak elimi onun eline koydu.

Avucum Alessio'nunkine değdiğinde, içgüdüsel olarak parmaklarını benimkine doladı, elimi sıkıca ve sıkıca tuttu.

Isaak ellerimizi bir arada tuttu. "Kızımı sana veriyorum, Alessio Ivanshov. Onu bir kez ağlatırsan, ben de kalbinin peşine düşerim. Bu şaka değil. Seninle ilgili on yıldan fazla deneyimim var. Benimle karşılaştırıldığında sen bir hiçsin."

Alessio kaşını kaldırdı. "Kibir sana yakışmıyor ihtiyar. Ama bilin ki Ayla benim olduğu sürece asla acıdan gözyaşı dökmeyecektir. Ben nefes aldığım sürece, o sadece mutluluğu bilecek."

Isaak başını salladı. "İyi. İkinize de nice yıllar dilerim."

Bununla birlikte, ellerimizi bırakarak uzaklaştı.

Sadece Alessio ve ben vardık. Sadece biz, ayakta, birbirimize bakıyoruz. Birbirimizin elini tutmak.

Tutuşunu sıkılaştırdı ve beni kendine çekti. Biri boğazını temizledi ama Alessio umursamadı. ben de yapmadım Gözlerinde kayboldum.

Alessio diğer elimi de kaldırdı ve ikisini de göğsüne bastırdı. Bedenlerimiz birbirine değene kadar ilerledi. Çok lezzetli yakın.

Nefesini dudaklarımın yakınında hissedebiliyordum, peçem aramızdaki tek engeldi. Alessio ellerimi bıraktı ve peçemi başıma çekti.

Sanki beni öpecekmiş gibi bana yaklaşırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Çok güzel görünüyorsun Melek. O kapılardan çıkıp gittiğinde nefesim kesildi," diye mırıldandı, daha da yaklaşarak. "Ama elbiseni çıkardığında daha güzel görüneceksin."

"Patron, yapamazsın..." Alessio'nun adamlarından biri ve bugünkü bakanımız Mark, dedi.

"Siktir git Mark. Ölmek istemezsin," diye homurdandı Alessio.

Bir saniye sonra dudakları en tatlı öpücükle benimkilere değdi. Ancak bu sadece bir an içindi, çünkü daha sert, daha talepkar bir şekilde bastırıyordu. Dudaklarım aralandı ve ona erişim sağladı. Dili içeri kayd, benimle dans etti.

Alessio birdenbire benden çekildiğinde birbirimizin içinde kaybolup öpüştük. Nefesim kesildi, gözlerim iri iri açıldı.

"Tamam, bence bir öpücük yeter. Pisliği özel olarak yapabilirsin. Kahretsin!" diye çıkıştı Viktor, Alessio'yu geride tutarak.

Herkesin bakışları altında yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Kahkahalar oldu ve aşağı baktım, aniden utangaç ve gergindim. Sağol Ayla.

Alessio dik dik baktı ve tekrar yaklaşımadan önce Viktor'un elinden kurtuldu. Bu sefer beni öpmek için bir hamle yapmadı. Tanrıya şükür.

Bunun yerine beni kendine çekti ve ellerimi göğsüne bastırdı. "Sıkılır mısın, Mark. Ve acele et.

Meme ucunu sıkıştırarak sessizce tısladım. "Yapma."

Çenesini kapattı ama huzursuz görünüyordu. Şu anda burada olmayı, bunu yapmayı ne kadar istemediğini biliyordum. Ama şey... buna bağlı kalması gerekiyordu.

Bu düşünceyle gülümsedim. Sonunda onu sevecekti. Sonsuza kadar hatırlayacağı bir gün olacaktı. Bundan emin olacaktım.

"Gelin ve damadın arkadaşları ve ailesi, hoş geldiniz ve bu önemli günde burada olduğunuz için teşekkür ederiz. Bugün, Ayla Abandonato arasındaki çok özel aşkı kutlamak için bir araya geldik—"

"Ivanshov," diye homurdandı Alessio, Mark'ın sözünü keserek.

"—ve Alessio Ivanshov da onlara evlenerek," diye devam etti Alessio üzerinden.

Gülümsedim, en mutlu anı o an hissettim. Kalbim karşımda duran adama duyduğum aşkla doldu.

Mark konuşmasına devam ederken, onu duymazdan geldim. En başından bu ana kadar her şeyi düşündüm.

Korktuğum ve evden kaçtığım zamanlar. Alessio'nun arabasına ve yatağının altına saklandığım an. Ve sonra beni bulduğunda.

İlk bakış, ilk dokunuş, ilk kelime, mavinin yeşille buluşması... aşk hikayemizin başlangıcı.

Beni nasıl değiştirdi ... ve geçmişimle ilgili bana yardım etti . Onun inkar edilemez sevgisi beni hayata döndürdü.

Onu nasıl değiştirdim . _ Kalpsiz birinden, beni sadece bir oyuncak olarak isteyen birinden, beni koşulsuz seven birine.

İkimiz de kırılmıştık. Bir bütün oluşturan iki kırık yarım.

Bebek adımlarıyla birlikte sevmeyi öğrendik. O kadar küçük adımlardı ki, şu anda burada olmamız imkansız görünüyordu. Ama burada, arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde evleniyorduk.

Kızımızın önünde.

Aklım geriye gitti ve sonra bu ana. Parmakları ellerimin üzerinde ileri geri ovuştururken mavi gözlerine baktım.

Bana baktı, gözlerinde aynı miktarda, hatta daha fazla sevgi vardı.

Mark'ın sesi düşüncelerimi böldü ve kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Şans eseri aşık oldun ama bugün buradasın çünkü bir seçim yapıyorsun. İkiniz de birbirinizi seçiyorsunuz. Seni gülümseten ve güldüren biriyle birlikte olmayı seçtin. Seni yukarı kaldıran ve seni daha iyi biri yapan biri. Birbirinize tutmayı düşündüğünüz sözler vermek üzeresiniz. Yeminleriniz kutsaldır, son nefesinize kadar tutacağınız bir şeydir."

Durdu, devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Peki, Alessio Lyov Ivanshov, Ayla Abandonato'yu bugünden itibaren sevmek, onurlandırmak,

rahatlatmak ve ona değer vermek için eşiniz olarak kabul ediyor musunuz? Onu kucaklamaya, onun gücü olmaya ve gözyaşlarını silmeye, onunla her anın kıymetini bilmeye yemin ediyor musun? Sahip olduğun her şeyi onunla paylaşmaya ve onu sevmeye ve hastalık ve sağlıkta desteklemeye devam edeceğine söz veriyor musun? Acı ve mutluluk?"

Alessio ağzını açtı, ellerimi sıkıca kavradı.

"Ediyorum," dedi. Sesi yüksek ve net çınladı, ciddiyetin her zerresini taşıyordu.

O anda, bunun benim için ne kadar önemli olduğunun onun için de önemli olduğunu fark ettim.

Kalbim tekledi ve sözleri üzerine çok fazla kelebekle midem kasıldı. Yüzlerce insanın önünde söylenen iki basit kelime. Bana olan sevgisi... bu benim mahvolmamdı.

Mark bana döndü. "Sen Ayla Abandonato mu..."

"Hayır," dedim hızlıca.

Alessio'nun gözleri büyüdü ve sert bir nefes aldı. Tam bir sessizlik oldu.

Her şeyi mahvettiğimi anlayınca boğazımı temizledim. "Bekleyin demek istiyorum."

Mark'a baktım ve o da bana kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. Ona inandırıcı bir şekilde gülümseyerek çabucak bitirdim. Sakıncası yoksa kendi yeminlerimi söylemek istiyorum.

Alessio'nun gerilmiş kaslarının avucumun altında gevşediğini hissettim ve içten içe gözlerimi devirdim. Aptal adam. Gerçekten dğnmz durduracağımı mı düşündü?

"Tabii ki yapabilirsin," diye yanıtladı Mark nazikçe gülümseyerek.

Başıyla onayladığında Alessio'ya baktım. Bana yoğun bir şekilde baktı, mavi gözleri ihtiyaçla koyulaştı.

Aniden gergin hissederek yutkundum ve dudaklarımı yaladım. "şey, bunu ezberlemiştim ama şimdi biraz gerginim. Umarım bunu mahvetmem," diye başladım.

İnsanlar kalabalıkta kıkırdadı ve Alessio'nun dudağının seğirdiğini gördüm. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Tekrar açıp Alessio'ya baktım ve sonunda konuşma cesaretini buldum. "İlk tanıştığımızda, şu anda burada olacağımızı düşünmemiştim. O zamanlar imkansız görünüyordu. Kaba ve kabaydın. Ve her şeyden korktum. İkimiz de bu adımı atmaktan korkuyorduk. Ama bunu yaptığımızda, aşkın gerçekte ne kadar güzel olduğunu anladık."

O zaman gülümsedi. Nefesimi kesen nefes kesici bir gülümseme. Elleri benimkini bıraktı ve kalçalarım dolayarak beni kendisine bağladı.

"Bana nasıl sevileceğini öğrettin, Alessio. Bana nasıl yaşanacağını öğrettin. Nasıl kendim olurum? Bana bu dünyayı görme şansı verdin. Her şey imkansız görüldüğünde, sen onu mümkün kıldın. Güneşi benim için daha parlak hale getirdin. Karanlığımdaki küçük ışıktın, beni ileri çektin, karanlığı geride bırakıp ışığı kucaklamanın sorun olmadığını söyledin, aşkımız."

Arkamda burnunu çekme sesini duydum ve bunun Maddie olduğunu biliyordum. Hatta Evaline. Alessio'nun arkasından adamlarını gördüm... en güvendiği adamları da aynı derecede derinden etkilenmiş görünüyordu.

Gözlerim tekrar kocama gitti. Devam ederken sesim herkesin duyabileceği kadar net çınladı. "Her şeyden vazgeçtiğimde...bizden, sen hala pes etmedin. Savaştın ve bana bizim için savaşmamı söyledin. Beni kurtardın ve geri getirdin. Alessio, beni her gün daha yakın tuttun ve her an sevgin bana acıyı unutturdu. Beni sevdiğin ve bizim için savaştığın için sana yeterince teşekkür edebileceğimi sanmıyorum. Ama tek bildiğim seni asla bırakmayacağım. Tıpkı olmamız gerektiği gibi sonsuza kadar yanında olacağım. En başından beri kaderimiz vardı."

Ona bakarken, parmaklarım göğsünün üzerinde fısıldadı, çılgınca atan kalbi. "Yani bu benim sana yeminim. Alessio Ivanshov, senin aşkın benim dayanağım. Sen benim gücüksün. Sonsuzluğun sonuna kadar sana tüm sevgimi vereceğime söz veriyorum. Seninle ilgileneceğime, sevgine güveneceğime, ihtiyacın olan şey olacağıma, duygularının her zaman dikkate alındığından emin olacağıma yemin ederim. Sevgi ve saygımı göstereceğime yemin ederim. Hayatımın günlerini seninle yaşamak istiyorum. Ben, Ayla Abandonato, bugünden itibaren seni kocam olarak almaya, sevmeye, onurlandırmaya, teselli etmeye ve değer vermeye ant içerim. Biz biriz ve her zaman öyle olacağız."

Dudaklarımı yalayarak son sözlerimi söyledim. "Kalbim senin olduğu için bu yemini ediyorum."

"Yüzükleri alabilir miyiz, lütfen?" Mark dedi.

Arkamı döndüğümde Lena'nın Maila'yı kucağında tutarak koridorda yürüdüğünü gördüm. Tatlı bebeğim, başında çiçekli bir saç bandı olan en şirin beyaz tütü elbiseyi giymişti.

Yüzüklerimiz değiş tokuş edildi ve kalbimin çırpınış şekline engel olamadım.

Sonunda, Alessio'nun yanaklarını avucuma alıp onu kendime tuttum. "Seni seviyorum Alessio Ivanshov. Seni çok seviyorum."

Gözyaşlarım utanmadan yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. O sözler... Onları söylemeyi çok istiyordum ve bu günün mükemmel olduğunu biliyordum.

Alessio'nun sert bir nefes aldığını hissettim ve sonra beni öpüyor, tüm arkadaşlarımızın ve ailelerimizin önünde beni yutuyordu.

Dudakları benimkilerle sert, morarıcı bir öpücükle buluştuğunda dünyayı umursamıyordu. Alessio dudaklarımı ısırды ve ben de onu aynı tutkuyla öptüm.

Ellerim boynuna gitti ve beni kendine yaklaştırdı. "Seni seviyorum meleğim. Seni lanet olası çok seviyorum.

Nefesi benimkiyle karıştı, dili benimki boyunca kaydı. Dudaklarım şişmişti ama yine de gitmesine izin vermedim.

Mark boğazını temizledi ama Alessio yine de gitmeme izin vermedi. Tekrar tekrar denedi ama başarı olmadı. Alessio ve ben birbirimizin içinde kaybolmuştuk.

"Patron," dedi, Alessio'nun dikkatini çekmeye çalışarak.

Bir boğaz temizliği daha. "Pekala...emm...bana verilen yetkiye dayanarak, sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpmeye devam edebilirsiniz."

Kahkaha duyulabiliyordu ve kendi gülümsememi hissettim. Alessio dudaklarımda sırtıyordu.

"Artık benimsin," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

"Her zaman olmuştur ve her zaman olacaktır. Sadece senin, Alessio," diye fısıldadım.

Sonunda ikimiz de nefes nefese geri çekildik. Yanaklarım ısındı, dudaklarım şişti... ve kalbim... eh, vahşiydi.

Alessio elimi tuttu ve seyircilerle yüzleşmek için döndük. Mark arkamızda duruyordu ve tekrar konuşurken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Size Bay ve Bayan Alessio Ivanshov'u büyük bir onurla takdim ederim."

Herkes ayağa kalkıp alkışladı. Mutluluk çığlıkları ve uğultuları vardı.

Alessio eğildi ve beni ayaklarımdan kaldırdı, platformdan inerken beni göğsüne yasladı. Ellerimi boynuna doladım ve bizi geri götürdü.

"Seni seviyorum Alessio," dedim ona. Yanağına bir öpücük kondurup dudaklarımın orada kalmasına izin verdim. "Son nefesimi verene kadar seni sevmeye devam edeceğime söz veriyorum."

Tutuşları beni daha da sıkılaştırdı ve gülümsedim.

Kocam. Kralım. Aşkım. Kurtarıcım. Benim canavarım. Yapılmış adamım.

Ve ben, onun Meleği.

Bölüm 39

Alessio

Ayla'yı platformdan indirirken tek dileğim baş başa kalabilmemizdi. Ama hayır, bizi izleyen beş yüzden fazla insan vardı.

Ayla o anda o kadar güzeldi ki, tek yapmak istediğim onu çalmak, herkesin gözünden saklamaktı... Böylece sadece ben onunla ziyafet çekebileyim.

O kapıdan çıktığında kalbim durmuş gibi hissettim. Koridordan bana doğru yürürken nefes almakta zorlandım.

Sonra yeminini etti, beni şaşırttı ama aynı zamanda kafamı karıştırdı. Onu sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi sanmıyordum ama dudaklarından bu sözleri duyduğum an kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Ayla'nın kolları boynuma dolandı, dudakları en tatlı öpücükle tenime bastırdı.

Onu daha da yaklaştırdım. "Artık gidebilir miyiz?" diye mırıldandım kulağına.

Güldü ve başını salladı. "HAYIR. Maddie bizi avlayacak."

Lanet olası Maddie.

Tüm masa ve sandalyelerin olduğu bahçenin ortasına geldiğimde Ayla'yı yere indirdim. Kendini toparlamak için kolumdan tuttu.

Onu kendime doğru çekerek kalçalarını sahiplenircesine kavradım. Misafirler sonunda Ayla ile tanışmanın heyecanı ile yolumuza başladılar.

Bratva'nın geri kalanıyla tanıştırdım .

"Alessio," dedi Dmitry, yanında karısı ve çocukları ile yaklaşarak.

Sırtıma bir tokat atarak tebriklerini söyledi. "Ayla, bu Dmitry Agron. Agron Ailesi'nin patronu. O, Bratva'nın bir parçası ."

Nazikçe gülümsedi ve elini sıktı. "Bu da karısı Lidiya. Kucağındaki küçük kız Anastasia," diye tanıtmaya devam ettim.

Lidiya öne çıkıp Ayla'ya sarıldı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel Ayla."

"Ben de aynısını söylemek isterim. Agron ailesi hakkında çok şey duydum," diye yanıtladı Ayla, Lidiya'nın yanağına bir öpücük kondurarak.

"Ve bu benim oğlum," dedi Dmitry, Grigory'yi öne çekerek. On dört yaşındaydı ve babasından sonra Patron olarak sırada yer alıyordu.

"Sizinle tanışmak benim için bir zevk, hanımefendi," dedi hafifçe eğilerek.

Grigory sert ve sert bir yüzle Ayla'ya başını salladı. Duygusuz. İyi eğitilmiş. Başımın Dmitry'yi onayladım.

Dmitry'nin arkasında Valentin'in bize doğru geldiğini gördüm. Kahrolası Solonik. Ayla'yı kendime çektim ve bana kafası karışmış bir şekilde baktı.

"Alessio, oğlum... Düğünü başka birinden duymak zorunda kaldığım için kırıldım," dedi, Dmitry'nin yanına gelerek.

Gözleri Ayla'ya gitti, bakışları ona yandı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve tek yapmak istediğim onu yumruklamaktı.

Sırtımda bir el hissettim. "Kontrol, Alessio," dedi Viktor sessizce yanıma gelerek.

Valentin, Rus aksanıyla boğuk bir sesle, "Harika bir karın var," diye devam etti.

Daha tepki bile veremeden Ayla'nın elini tuttu. Onun karıma dokunduğunu görünce kendimi kontrol etmeye çalışarak parmaklarım kalçalarını ısırdı.

Valentin başını eğdi ve elinin arkasına bir öpücük kondurdu. Gözleri karararak, "Benim için zevktir, Ayla Abandonato," dedi.

Ivanshov. Ayla İvanşov. Konuştuğun kişi benim karım," diye homurdandım, Ayla'yı ondan uzaklaştırarak.

"Elbette. Özür dilerim," dedi hızla, kaşlarını alayla kaldırdı.

Ayla'nın yanında duran Lyov Rusça, "Valentin, bunca yıldan sonra seni görmek ne güzel," dedi. Isaak onun tarafını tuttu, ikisi de Solonik'e hançerler fırlattı.

Ayla bana baktı, cevaplar istiyordu. Tek yanıtlamam, "Ben Valentin Solonik," oldu.

Gözleri büyüdü ve bana yaklaştı. Solonik, Bratva'nın bir parçası olabilir. O bir patron olabilirdi ama ben yine de vaftiz babasıydım. Bundan nefret ediyordu. Ivanshov'un diğer ailelere liderlik etmesinden nefret ediyordu.

Valentin her zaman görevi devralmanın bir yolunu bulmaya çalışmıştı ama hiç şansı olmamıştı. Şimdi değil ve asla değil.

Valentin ve Lyov Rusça konuşmaya devam ettiler.

"Karın nerede?" diye sordu.

"Evde," diye yanıtladı Valentin kuru bir sesle.

Babam olacak yaşta olabilirdi - saltanatı Lyov'la aynı zamanlarda başladı ama karısı benden yaşça küçüktü.

"Rusça mı konuşuyorlar?" diye fısıldadı Ayla.

Başımı salladım ve kulağına fısıldamak için başımı hafifçe eğdim. "Evet, Valentin'in mülkü Rusya'da. Oradaki işlere bakıyor. ABD veya Kanada'ya zar zor geliyor."

Kalabalıktan uzaklaştık, Dmitry anlayışla bana başını salladı. Karısını kalçalarından tuttu, onları uzaklaştırmadan önce dudaklarından öptü.

"Rusça konuşabilir misin?" diye sordu sessizce, kollarını belime doladı.

Sorulara güldüm. "Tabi ki yapabilirim Ayla."

"Rusça bir şeyler söyle," diye talep etti. "Emm... diğerleri konuşurken kulağa hoş geliyordu."

Karımı bana doğru çekerek parmaklarım boynunu sıyırdı. Dokunuşumla titredi, ben parmağımı aşağı kaydırırken gözleri yarı kapandı.

"Kotyonok," diye fısıldadım kabaca kulak memesini ısırmadan önce.

Cevap olarak sıçradı, kolları beni daha da sıkılaştırdı. "Bu ne anlama gelir?" diye fısıldadı, nefes nefese.

"Yavru kedi," diye yanıtladım, dişlerimi boynunu sıyırp hafifçe ısırdım.

"Ah." Dudakları aralandı ve aklıma başka fikirler geldi.

"Alessio, dostum, bir odaya ihtiyacın var mı?"

Oflayarak Ayla'dan uzaklaştım. Erik Gavrikov bize bakarken sııttı.

"Ayla, bu..."

Kendimi tanıtabilirim, dedi beni iterek.

"Siktir git Erik," diye çıktım.

Gülümseyip Ayla'ya sarıldı. Geri adım atmadan önce omuzlarının üzerinden göz kırptı. "Ben Erik Gavrikov. Eminim adını duymuşsunuzdur. Daha yakışıklı Patron," diye dalga geçti.

Ayla'nın yanakları kırmızıya döndü ve onun Erik için telaşlanışını izledim.

"Emm, evet... Alessio bana senden bahsetti," diye yanıtladı.

Evlendiğine inanamıyorum, Alessio. Geriye kalan tek bekar ben miyim?" dedi parmaklarını saçlarının arasından geçirerek.

"Hemen hemen. Adamlarımı saymazsan," dedim gözlerimi devirerek.

"Pekala, amlarımın çeşitli olmasını seviyorum. Sadece bir tanesine bağlı kalamam." Omuz silkti. Yanımızdan geçen bir kadına takıldı gözleri.

"Ona ne zaman istersem vururum," dedi kıcına şaplak atarak. "Bu gece Kotik . Ne demek?"

Kadının Nina olduğu ortaya çıktı, onun için çok kötü.

Etrafında döndü; bakışları oradaki herkesi öldürebilirdi. "Bana bir daha dokunursan kollarını koparırım ve onlarla seni döverim," diye homurdandı.

Erik ellerini kaldırdı. "Lanet olsun Nina. İyi olduğumuzu sanıyordum. Dün gece beğendin."

Ayla gülmesini elinin arkasına saklayarak öksürdü.

Nina cevap vermeden uzaklaşmaya başladı ama yine durdu. "Ah, bir daha bana kedicik dersin konuşamayacaksın. Anladım?"

Erik ona suskun bir şekilde baktı. "Kıçında ne süründü? Çubuğun çıkarılmasına mı ihtiyacı var?"

O zaman gülümsedi. "Onu çıkaracağım... ve sonra başka bir şeyle değiştireceğim."

Kalçasını öne doğru uzattı ve göz kırptı. Ayla'nın kızardığını görebiliyordum ve yere baktı.

Viktor nerede? diye sordu. "En iyi adamı hiçbir yerde göremiyorum."

"Bir yerlerde olmalı," diye sordu Ayla. "Birkaç dakika önce yanımızdaydı."

Erik başını salladı ve geri çekilmeye başladı. İkinizle sonra görüşürüz.

Ayla el salladı ve sonra bana doğru eğildi. "O hep böyle midir?"

"Evet," diye yanıtladım kuru bir sesle.

"Görünüşe göre tüm Ailelerle tanışmış gibiyim," dedi konukların etrafa karışmasını izleyerek. "Görünüşe göre... çok hevesli. Bunu açıklayamam. Bu garip."

"Buradaki çoğumuz katiliz, Ayla. Tabii ki, bu garip. Bir araya gelip parti yapmıyoruz.

Diğer konuklar bize doğru gelirken Ayla anlayışla başını salladı. Konuştu, gülümsedi ve herkese güldü.

İyileşmesini izledim ve göğsüm gururla doldu. Uzun bir yol kat etti. İkimiz de sahibiz.

Ayla bunu herkesten çok hak etti.

Ayla yanıma geldiğinde düşüncelerimden sıyrıldım. Parmak uçlarına yaslanarak dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve beni şaşırttı.

Seni seviyorum , dedi.

Onu kucağıma çekerken insanların güldüğünü ve alkışladığını duydum. Evet. Ben bu kadını çok sevdim.

Ve bu gece nefis bir şekilde beceriliyordu.

Ayla

Alessio beni kucağına çekerken kalbim güm güm atıyordu.

Gözlerinin altında yanaklarımin ısındığını hissederek dudaklarımı ısırdım. Gözleri hareketimi takip etti ve mümkünse bakışları daha şehvetli bir hal alıyordu. Bu anda çok seksi görünüyordu.

Gözümün ucuyla Maddie'nin beni işaret ettiğini gördüm. "Sanırım ilk dansımızın zamanı geldi," dedim yumuşak bir sesle.

Alessio beni göğsüne yasladı ve ayağa kalktı. Ayağa kaldırmadan önce beni platforma taşıdı. Kollarımı boynuna dolayarak daha da yaklaştım.

Alessio, şarkıya geçmeye başladığımızda kalçalarımı tuttu. Yavaş ve mükemmeldi. Beni kendi etrafında döndürdü ve sonra geri çekti.

Diğerleri bize katılmaya başlayınca birlikte hareket ettik. Başımı Alessio'nun omzuna koyarak dansı yönetmesine izin verdim.

O an o kadar gerçeküstü, o kadar mükemmel hissettirdi ki gözyaşları görüşümü kör etti. Uzun bir süre dans ettik, ikimiz de bırakmak istemiyorduk.

Ayaklarım yorulduğunda ve ağrıdığına, sonunda geri çekildim. Güneş batıyordu, gökyüzüne güzel, yumuşak, turuncu bir ışıltı saçıyordu.

Gözümün ucuyla Evaline'in tanımadığım biriyle dans ettiğini gördüm.

Maddie yanımda tökezledi. "Bu kız ne yapıyor?"

cevap vermedim Bakışlarım çok yakından dans eden Evaline'de kaldı. Ah.

Gülerken kolları onun boynuna dolandı, adam onun yakınlığının tadını çıkardı.

Maddie güldü. "O çılgın."

Nikolay'a doğru baktım.

İyi değil. Hiç iyi değil.

Cinayet işlemeye hazır gibi görünüyordu.

Tekrar Evaline'e baktım. Dans etmeye devam ederken bu sefer gözleri Nikolay'daydı. Kalçasını adamın kasıklarına doğru yuvarlarken yaklaştı.

"Emm..." diye başladım.

"Ateşle oynuyor," diye yanıtladı Maddie ben bir şey söyleyemedim. "Ama Tanrım, buna bayılıyorum!"

Sonunda Nikolay tersledi ve ben irkildim.

Dans eden çifte doğru sinsice ilerledi ve adamı yakasından kavrayarak adeta ayaklarını yerden kesti. Onu itti, adam yuvarlandı.

Ah hayatım.

Nikolay, Evaline'i kalçalarından kavrayarak kendisine doğru çekti. Başını eğdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Yüzü sert ve kızgın görünüyordu.

Onu döndürmeden önce kalçalarını ona bastırdı. Yavaş, romantik bir dans değildi. Hayır, kızgın ve şehvetliydi.

Ben bile olay yerinde kızardım.

Evaline gülüyordu, açıkça Nikolay'ın öfkesinden etkilenmemişti. Ondan uzaklaştı ama onu bacaklarının arasına sıkıştırdığını görmeden önce değil.

Göz kırptı ve sonra koşarak uzaklaştı.

Nikolay onun peşinden gitmeden önce bir saniye orada durdu.

"İyileşecek mi?" diye sordum endişeyle.

Maddie kıkırdadı. "Bebeğim, kesinlikle iyileşecek. Günlerce yürüyemeyecek."

Sonunda farkına vardığımda gözlerim büyüdü ve gülümsememi elimin arkasına saklamak zorunda kaldım.

Bu gün daha iyi olabilir mi? Ben öyle düşünmedim.

Bölüm 40

Uçağa bindiğimde merakla Alessio'ya baktım. Neden bindiğimizi merak etsem de onun özel jetiydi.

"En son arabayla gitmiştik," dedim.

Onayladı. "Yolda birkaç durak yapmam gerekiyordu. Ama bu gece yapmıyoruz. Jet daha hızlı. Yaklaşık üç saat sonra orada olacağız."

Anlayarak başımı salladım ve pelüş kanepeye yaslandım. Alessio şaşırarak önüme oturdu. Bacaklarını ayırdı, öne doğru itti ve benimkileri onun arasına sıkıştırdı.

Uçak havalanırken ikimiz de sessizdik. Bakışlarım küçük pencereye kaydı ve dışarıyı izlemeye başladı. Alessio'nun bakışlarını tenimde yaktığını hissedebiliyordum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra gergin bir şekilde yutkundum ve Alessio'ya baktım.

Gözleri yoğun ve ihtiyaçlarla doluydu. Tenim ısındı, bakışları altında kalbim hızlandı.

Endişeyle ve bir tepki beklerken elbisemin eteğiyle oynadım ama Alessio tamamen onun içindeydi.

Dudaklarında küçük bir sırıtıyla arkasına yaslanırken, etrafındaki hava hakimiyetle çıtırdadı.

Gerginlik yumağına karşı dudaklarımı yalamamı ve yutkunmamı izledi. Gözleri avını avlayan bir avcı gibi her hareketimi takip ediyordu.

İslandığımı itiraf etmekten nefret ediyordum, sadece onun bakışı bile beni heyecanlandırıyordu. Bacaklarımı birbirine bastırarak aralarındaki karıncalanmayı durdurmaya çalıştım.

Üzerimdeki etkisini biliyormuş gibi gülümsedi.

"Elbiseni yukarı kaldır," diye talep etti sonunda.

Ağzım kapanmadan önce açık kaldı. Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Alessio," diye tısladım, bizi kabin ekibinden ayıran kapıya doğru bakarak. "Yapacaklar..."

Başını iki yana salladı ve bitirmemi bekledi. Ben cevap vermeyince yanındaki telefonu kaldırdı.

Bir şeye yumruk attı ve sonra telefonu kulağına götürdü. Alessio bakışları hâlâ benim üzerimdeyken konuştu. Sesi alçak ve derin, hatta boğuk.

"Ben özel olarak çağırana kadar kimsenin kabine girmesini istemiyorum."

Diğer kişinin konuşmasını dinledi ve sonra gülümsedi, söylemeliyim ki tehlikeliydi. "Oh, kesinlikle uçuşumun tadını çıkaracağım."

Telefonu kapatırken gözlerim büyüdü. Bunu sadece o söylemedi!

"Şimdi elbiseni kaldırıp amını bana açar mısın Ayla?" diye tekrar sordu, tek kaşını kaldırarak.

Nefesim kesildi, kalbim kekeledi.

"Yoksa senin için mi yapayım kedicik?" o devam etti.

Başımı sallayarak dantel elbisemin eteğini tuttum. O bekledi ama ben hala hareket edemiyordum.

Kedicik, diye uyardı öne doğru eğilerek.

Titreyen ellerimle elbisemi yavaşça bacaklarımdan ve sonra kalçalarımdan yukarıya çektim.

Nefesim hızlandı, kalbim çılgınca atıyordu.

"Seninle ne yapmak üzere olduğumu bilmek seni ıslatıyor mu?" diye sordu, gözleri hâlâ yüzümdeydi.

Yutkundum ve gırtlığımdan hafif bir ses çıkardım. İnleme ile sızlanma arasında bir yerdeydi.

Sonunda bakışları boynuma, göğsüme ve ardından bacaklarımdan arasına gitti. Hala dantelli iç çamaşırım beni onun görüşünden saklıyordu.

Başını sallayarak tsk etti. "Külotunu çıkar Ayla. Islak amcığını görmek istiyorum," diye kabaca mırıldandı.

hayır diyemedim. Sözleri beni uçurumdan atmaya yetti. Yavaşça külotumu bacaklarımdan aşağı indirdim.

Alessio elini uzattı, ben de ona verdim. Onları cebine tıktı ve ben sadece irileşmiş gözlerle bakabildim.

"Bacaklarını aç kedicik."

Onları şikayet etmeden yaydım. "Şuna bak... benim için ağlıyorsun. Ne kadar ıslanmış olduğunu buradan görebiliyorum."

"Alessio," diye inledim, bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya çalışarak.

Bacaklarını benimkilerin arasına iterek kalçalarımı açmaya zorlayarak beni durdurdu.

"Kendine bak," diye talep etti.

Başımı öne eğdim ve nefesimi sakinleştirmeye çalışarak dudaklarımı yaladım.

"Güzel," dedi huysuzca. "Çok güzel."

"Bir ayağını kol dayanağının üzerine koymanı istiyorum," diye emretti.

Doğrudum, kapıya doğru baktım. "Kendimi tekrar etmeyeceğim kedicik. Dışarı çıkmayacaklar. Onlardan istemeden olmaz.

Yanaklarım ısınırken yavaşça başımı salladım. Parlak kırmızı olduğumu inkar ediyordu.

Alessio yatakta baskındı ama asla böyle değildi.

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda, bacaklarımdan arasından damladığımı hissettim. Bacağımı kaldırıp bir ayağımı kol dayanağına koyduğumda göğsüm sıkıştı.

Onun şehvetli gözlerine tamamen açıldım.

"Gözlerini aç. Bana bak kedicik."

Gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm. Kollarını kavuşturmuş, beni izliyordu.

Kucağına baktığımda sert uzunluğunun fermuarına bastırdığını ve dışarı çıkmaya hazır görüldüğünü gördüm. Rahatsız görünüyordu.

Alessio bakışlarını bacaklarımdan arasına indirmeden önce gözlerimin tekrar buluşmasını bekledi. Görünce inledi, ses doğrudan ıslak çekirdeğime ulaştı.

"Sana dokunmayacağım kedicik. Ben izlerken amını parmaklarınla becereceksin."

Sözleri karşısında kalbim tekledi, ağzım şokla açık kaldı.

"Şaşırdın mı kedicik?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Şimdi nefes nefeseydim ve yüzümün katıksız bir şehvet maskesi olduğundan emindim. Alessio ihtiyaçtan beni deli ediyordu.

"Hadi kedicik. Kendi kendine oyna. Seni parmaklarımdan beceriyormuş gibi davran."

Tek kelimeyle elimi bacaklarımın arasına ittim. Alessio'nun gözleri parladı ve yutkundum. Dudaklarımı yalayarak parmağımı orta kısmına bastırdım.

Sırtım eğildi ve klitorisime masaj yaparak inledim. Alessio, bakışları sabit bir şekilde bacaklarının arasına yerleşti.

Parmağımı içeri iterken heyecan verici bir zevk dalgası içimi doldurdu. İçimdeki basınç yoğunlaştıkça göğsüm her nefeste inip kalkıyordu.

Başparmağımı çıkıntının üzerine bastırdım, başka bir parmağımı içime iterken daireler çizdim.

"Siktir... aynen öyle," diye inledi Alessio, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Dışarı çekip tekrar içeri iterken ıslak duvarlarım titredi, parmaklarımın etrafını kenetledi. Hareketle birlikte kalçalarım öne doğru fırladı. Klitorisimi daha sert, daha hızlı çevirdim, beni uçurumdan atmaya çalıştım.

Dudaklarım titredi, gözlerim kapandı. Ne kadar ıslandığımı duyabiliyordum. Parmaklarımı her ittiğimde, kedim açgözlülükle etraflarında sıkı.

Utanmış, hatta utangaç hissettim... ama umursamayacak kadar ileri gitmiştim.

Rahatlamaya ihtiyacım vardı ama bulamadım.

"Gözlerini aç Ayla!" Alessio homurdandı.

Onun emriyle kapıyı açtılar. Gözleri cildimde delikler açarken başı yana doğru eğildi. Midemde kelekler uçuyor, bacaklarımın arasında zonkluyordu.

İçimde birikmekte olan ağrıyı dindirmek için parmaklarımı tekrar tekrar içeri ve dışarı, daha sert ve daha hızlı bir şekilde ittim.

"Gelemez misin kedicik?" bilerek sordu.

Alessio kendinden memnun görünerek sırıttı. Kafam karıştı, başımı salladım.

Hareket ettiğini gördüğümde inledim, yaklaşması için çaresizce.

Beni bununla ödüllendirdi.

Alessio açık kalçalarımın arasına diz çöktü, başı damlayan göbeğime yaklaştı. Ben bir şey söyleyemeden, sıcak ağzı klitorisimi örttü.

Dili dışarı fırladı ve ucunu yumruğumun üzerinde gezdirdi.

Boğazımdan boğuk bir çığlık yükseldi. Vücudum titriyor ve nabız gibi atıyordu. Orgazm beni vururken tekrar çığlık attım.

Alessio diliyle klitorisimi çevirip sıvılarımı yalarken parmaklarımı çekti.

Gözlerimi kapatarak koltuğa yaslandım. Bacaklarım hala titriyordu.

Alessio geri çekildiğinde, elinin tersiyle ağzını sildiğini görmek için gözlerimi açtım. Islak parmaklarımı ağzına çekti ve kremimi emdi. Göğsünün altında homurdandı.

"Bensiz gelemezsin kedicik" dedi sırtarak. Açgözlü amının benim dokunuşuma ihtiyacı var.

Şaşkınlıkla ona sadece bakabildim. Az önce olanlardan en ufak bir şekilde etkilenmemiş gibi görünerek koltuğuna oturdu.

"Gel buraya Ayla."

Elini uzattı, tutmamı bekledi. Sessizce elini tuttum ve ben ona binene kadar beni kabaca kucağına çekti.

Hâlâ hassas olan çekirdeğim sert uzunluğuna bastırıldığında nefesim kesildi. Pantolonu kabaca çıplak tenime değdi ve bu yeni hisle inledim.

Her dokunuşuna aşırı duyarlıydım.

Kalçasını yukarı doğru itti ve gözlerim genişledi, ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı.

"Alessio," diye sızlandım, omzundan tutarak. Etrafımı kavramaya çalışırken parmaklarım tenini ısırdı.

Kalçalarını benimkine dayadı, elleri çıplak yanaklarıma dokundu. Alessio beni hâlâ üzeri örtülü olan aletin üzerinde ileri geri sürükledi.

Aksiyon çok kirliydi, yine de beni daha çok tahrik etti. Daha çok ıslandım, inlemelerim daha da yükseldi.

"Şu anda aletim senin içindeymiş gibi bin bana," diye emretti.

"Ah..." diye inledim, kendimi yukarı çektim ve sonra aşağı itip kalçalarımı kucağında daire içine aldım.

İnledi, etrafımı saran tutuşu daha da sıkılaştı. "Alessio... Yapamam..."

"Evet, yapabilirsin... yine benim için geleceksin," diye kabaca kulağıma homurdandı ve ardından boynumu ısırdı.

Aşırı ısınmış hissettim. Her tarafım karıncalanıyordu, yine kenardan düşmek üzereydim. Alessio elini cinsel organımı kavrayarak aramıza sıkıştırdığında, başım geriye düştü, sırtım zevkle kamburlaştı.

Avucunu klitorisime bastırırken aynı zamanda aletini kalçalarımın arasına soktu ve içime binlerce heyecan verici darbe gönderdi.

Tekrar çığlık attım ve ağzımı omuzlarına bastırdım. Çığlıklarım boğuktu ama yeni geldiğim belliydi.

Herkes duymuş olmalı.

Gözlerim kapandı, vücudum Alessio'nunkinin üzerinde gevşedi. Boynuma tatlı bir öpücük kondurduğunu hissettim ve hafifçe mırıldandım.

Uzun süre bu şekilde kaldık. Kendimi hareket ettiremedim ve Alessio'nun da hareket etmek için acelesi yoktu.

Sonunda etrafımı kavrayabildiğimde gözlerimi açtım ve geri çekildim. Alessio bana yakından baktı, bakışları eskisi kadar karanlık ve şehvetliydi.

"Ben..." diye başladım ama sonra durdum.

söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Herhangi bir kelime bulunamadı.

"Biliyorum, kedicik," dedi nazikçe, dudaklarımı öperek.

"Beni duydular," diye mırıldandım, tüm vücudumun utançtan kıpkırmızı kesildiğini hissettim.

"Elbette yaptılar. Ve seni duyabildiklerini ve tam olarak ne yaptığımızı bildiklerini bilmek seni daha çok tahrik ettiğini kesin olarak biliyorum," diye yanıtladı dudaklarımı ısırarak.

İç çekerek uzaklaştım. "HAYIR." Bu düşünce karşısında tamamen dehşete düşerek başımı salladım.

Alessio utanmadan güldü. "Kitten, vücudunu senden daha iyi tanıyorum. Daha çok heyecanlandığınızı inkar edemezsiniz."

Yüzümü boynuna saklayarak cevap vermeyi reddettim. Sadece cevabı kendim bilmediğim için.

Alessio göğsünün altından kıkırdadı. O sinir bozucu adam. Beni bu hale getirdiğine inanamadım.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı, beni kendine çekerek. Alessio elbisemi tekrar aşağı indirdi ve beni kucağına oturtup göğsüne yaklaştırdı.

Sertliğini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Kucağına oturduğumda tısladı, parmağını kalçalarımda sıktı.

"Senden ne haber?" Utangaç bir şekilde ona bakarak fısıldadım.

"Daha sonra. Senin için planladığım şey... daha fazla mahremiyete ihtiyacımız olacak."

Gözlerim büyüdü ve sert, şaşkın bir nefes aldı.

Ah sevgili Tanrım. Kendimi neye bulaştırdım?

Ama o zaman bile, bu düşünce beni heyecanlandırdı.

Gülümsedim ve dudaklarını öptüm. "Hmm tamam."

Gözlerimi kapatarak başımı omuzlarına yasladım. Yorgunluk beni ele geçirdi ve onu durdurmaya çalıştığımda bile uyku beni sarmaladı.

Uçak inmeye başladığında Alessio uyandı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak açtım. Bana baktı, bakışları sevgi doluydu.

"Ne kadar uyudum?" diye sordum uykulu bir şekilde.

"Yaklaşık iki saat," diye yanıtladı beni yanındaki koltuğa oturtarak. Benim için kemerimi bağladı, sonra kendisininkini.

Uçak inerken Alessio elimi tuttu. Dakikalar sonra, dışarı çıkarıldık ve sonunda bir arabaya binmeden önce diğer tüm süreçlerden geçtik.

"Sahil evi," diye havladı Alessio, beni kucağına çekerek.

Şoför tek kelime etmeden park yerinden çıktı. Yol boyunca sessizdik, ikimiz de düşüncelerimize dalmıştık.

Burada olmanın Alessio için zor olduğunu biliyordum. Midem zaten ağrılı bir şekilde kasılmıştı ve midem bulanıyordu.

İkimiz de acıyı hissediyorduk... geçmiş hâlâ peşimizi bırakmıyordu.

Araba nihayet durduğunda, Alessio ben hâlâ göğsündeyken dışarı çıktı. Kapı açıldı ve bizi bir kez daha eşiğin üzerinden geçirerek içeri aldı.

Yanağını öptüm ve dudaklarımın orada kalmasına izin verdim. "Seni seviyorum Alessio."

Tutuşu daha da sıkılaştı. Bu sözlerin onun için ne kadar önemli olduğunu farkında değildim.

Alessio başını yana çevirdi, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Beni öpmeden önce homurdandı. Zor ve talepkar. Dudaklarımı tuttu, beni açlıkla yuttu. Onu aynı şevkle öptüm.

Bir an, hüsrânını öpücükten çıkardığını anladım ve cezalandırıcı öpücüğü memnuniyetle karşıladım.

Alessio beni hayal kırıklığına uğrattı ve ellerimi boynuna doladım. Beni öpmeye devam ederken saçlarımı sıkıca kavradı ve beni duvara yasladı.

Dudaklarına inledim, şimdi elim ceketini çıkarmaya çalışıyordu. Hızla omuz silkti, öpücüğü bir kez bile bozmadı.

Gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştığımda dudaklarımı ısırıldı. Saçımdaki tutuşu sıkılaştı ve bana tam olarak kimin kontrolünde olduğunu göstermek için hafifçe geri çekti.

Çeneme ve sonra boynuma öpücükler indirirken, deriyi ısırp emerek izini bırakırken başımı geriye attım.

Bacaklarımın arzuyla titremesine neden olan gırtlaktan gelen bir inilti homurdandı. Bir bacağını benimkilerin arasına sıkıştırarak kalçalarımı ayırdı.

Beni sertçe öne doğru çekerken gözlerim sımsıkı kapandı, vücudum ihtiyaçla zonkluyordu. Çıplak kedim, neredeyse bacağını ata binene kadar uyluğunun üzerinden sürüklendi.

Kasıkları karnımı sıyırdı ve sert şişkinliğinin içime baskı yaptığını hissettim. Diğer bacağı uyluğumun arasına girdi ve ben sadece tutuşuyla dengede kalabilene kadar beni açtı.

Canım pahasına ona tutunurken dudaklarımdan hafif bir inilti kaçtı.

Eli kalçalarımı yukarı kayd ve tenimde bir yanma hissi bıraktı. Her yerim karıncalandı, zihnim ihtiyaçtan bulandı.

"Bu hoşuna gitti değil mi? Dokunuşuma karşı tamamen çaresiz olmak mı? Sesi derin ve kabaydı, şehvet doluydu.

Cevap olarak inledim, sözlerim beni hayal kırıklığına uğrattı. Eli kalçamı geçti ve bacaklarımın arasına ulaştı.

Ama bana dokunmadı. Alessio bunun yerine benimle dalga geçti, eli çok yakındı ama ona en çok ihtiyacım olan yere asla dokunmadı.

Beni tehlikeli bir şekilde kenara yakın ama düşmeme izin vermeden asılı bıraktı.

Boynuma doğru, "Bu narin vücudun her santimine sahip olacağım, kedicik," diye fısıldadı.

Hafifçe eğildi, ağzını göğüslerimin üzerinde gezdirdi. Alessio, elbisemin hâlâ üzerimde olması umurunda bile değildi. Ağzı elbisemin içinden dik duran meme ucunu kavradı ve sertçe emdi.

Çığlıklarım odanın her tarafından duyulabiliyordu. Parmakları diğer göğüs ucumla oynarken mırıldandı.

"Hassas?" diye sordu, cevabı zaten bilmesine rağmen.

"Evet," diye mırıldandım, o benimle ustalıkla oynamaya devam ederken.

"Daha da iyi," diye inledi, göğüs ucumu elbisemin içinden emmeye devam ederek. Böyle bir şeyin bu kadar şehvetli, bu kadar tahrik edici olabileceğini düşünmemiştim.

Sıcak ağzı göğsümden ayrıldığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ama çok geçti. Odada bir yırtılma sesi yankılandı ve bedenime baktım.

Alessio elbisemi yırtmış, vücudumun üst kısmını çıplak bırakmıştı. Göğüslerimin tepesi şu anda sadece şeffaf beyaz dantelle geride tutuluyordu.

Dudaklarını yaladığını gördüm, gözleri tutkuyla yanıyordu. Benimle göz temasını kesmeden bardakları indirip serbest bıraktı.

Eğilip meme ucunu ağzına aldı ve emmeden önce hafifçe ısırıldı. Benimle böyle oynadı, ben damlayan ve ona yalvarana kadar yaladı, emdi ve ısırıldı.

"Ne istiyorsun?" tenime karşı sordu.

"Lütfen... Alessio..."

"Hmmm... ne?"

"Sik beni! Lütfen!"

Rahatlamak için kalçalarına yaslandım ama geri çekilmeden önce kıkırdadı.

"Ağzın ne kadar pis, kedicik." Bana bakarak çıktı. "Onunla ne yapacağım?"

"Alessio... sana ihtiyacım var."

"Hayır kedicik. Sıra bende." dedi bana gülümseyerek.

Alessio geri çekildi ve gömleğini çıkardı, aceleyle neredeyse yırtıyordu.

Elbiseni çıkar, diye emretti.

Emredildiği gibi elbisemi çıkarıp yere fırlattım. Vücudumdan sarkan sutyenime başıyla işaret etti. Aç gözlerine tamamen çıplak kalana kadar onu da çıkardım.

"Çok güzel görünüyorsun Ayla. Büyüleyici, diye mırıldandı kemerini çözerek.

Pantolonunun düğmelerini açtı ve ardından fermuarını indirdi. Altında çıplaktı, sert aletini yarıktan serbest bırakıyordu.

Bacaklarımı birbirine kenetledim ve manzaraya gülümsedi.

"Gel buraya kedicik."

Sanki büyülenmişim gibi ona doğru yürürken, ona karşı hareket ettim. Başparmağı dudaklarıma bastırdı, şehvetli bir şekilde ileri geri kaydı.

Tekrar tsk etti. "Artık bir melek değilsin, değil mi? Seninle ne yapacağım biliyor musun?"

Başımı salladım, kalbim çılgınca atıyordu. "Sen bana durmam için yalvarana kadar gelmeni sağlayacağım. Seni becermem için bana yalvarana kadar sikimi ıslak yarığına sürteceğim. Ve sonra seni öyle bir sikeceğim ki bana boyun eğmekten başka bir şey yapamayacaksın."

Sesi alçak bir mırıltıya dönüştü. "Seni bozacağım, Angel."

Kirli sözleri başımı döndürdü. Kaçmalıyım, bu sözler açık bir uyarıydı. Ama yapamadım.

Onun yerine bana dokunmasını isteyerek yaklaştım.

Bu benim Alessio'mdu. Sözlerinin korkutucu olması gerekirken, beni incitmeyeceğini biliyordum. Hayır, artık dayanamayacak hale gelene kadar bana zevk verecekti.

Eli belime dolandı ve beni kendine bağladı. Sonraki sözlerini fısıldarken sıcak nefesini kulağımın yanında hissettim.

"Dizlerinin üstüne çok kedicik."

Nefesim beni şokta bıraktı, gözlerim büyüdü. Ah.

Geri çekildi, parmakları sahiplenici bir tavırla boynumu kavradı. "Ağzını düzerken o güzel yeşil gözlerin bana bakmasını istiyorum."

Gözlerimi kapattım ama tutuşu daha da sıkılaştığında, aniden açıldılar.

Baş parmağı dudaklarımin üzerinde gezindi. "Aletimi emmekten şişmiş dudaklarını da görmek istiyorum."

Vücudum ihtiyaçla titredi, her tarafım karıncalandı. Elini omzuma bastırdı ve dizlerimin bağı çözüldü. önünde diz çöktüm.

Pantolonunu hafifçe aşağı çekerken ağzım aletinin önündeydi. Ön cum ile ucu kaplarken sert uzunluğunu avuçladı.

"Aç," diye sordu huysuzca.

Diğer eliyle saçlarımı kavrayıp beni kendine çekerken dudaklarımı araladım. Dudaklarımı yavaşça aralayarak ağzımın içine girmesine izin verdim.

Dudaklarım, alabildiğim kadarını alarak onun etrafında kapandı. Baş geriye doğru fırladı, kollarındaki ve boynundaki damarlar şişti.

Ucu boğazıma değdiğinde inledi. Küçük bir an için, o hafifçe geri çekilip tekrar içeri girerken işgale karşı savaştım.

Ona baktım, yüzü inkar edilemez bir zevk maskesiydi. Kontrolü ele almasına izin verdiğimde kaslarım gevsemeye başladı, ağzımı istediği gibi becerdi.

Tekrar tekrar ağzıma soktu, bana bakarken derin nefes alıyordu. Ağzımı kocaman açtım, gerektiğinde onu emiyordum. Ucunu yaladım, dilim onun boyunca akan kalın damarları takip ederek döndü.

Kalçasını öne doğru uzatarak tısladığını duydum. Ağzıma sert bir şekilde itti, kendini bir saniye orada tuttuktan sonra dışarı çekip işlemi tekrarladı.

"Ahh...siktir, Ayla!" Dişlerim onu hafifçe sıyrırken inledi. "Aynen öyle... kahretsin evet!"

Kalçaları kasıldı, kasları gerildi ve yakında olduğunu biliyordum. İtmeye devam ederken çabamı ikiye katladım.

Ama Alessio gelemeden geri çekildi. Beni kaldırıp duvara yasladığında nefesi kesik kesik kesik kesik atıyordu.

Uzman bir hareketle bacaklarımdan birini kalçalarına doladı, aletini ıslak yarığımın üzerine koydu.

O hafifçe içeri bastırdığında dudaklarım bir inlemeyle aralandı, sadece ucu içimdeydi.

Geldiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı, duvarlarımı kapladı, geliş kalçalarımın aşağı indi.

Kalçalarını benimkine yaslariken inlerken nefesim kesildi. Alessio başını omzuma koydu, göğsü her nefeste inip kalkıyordu.

Elini aramızda hissettiğimde saçlarını daha sıkı kavradım. Daha fazla dayanabileceğimi düşünmüyordum.

Parmakları uyluğuma sürtünerek cum'unu bana geri itti. Parmaklarını sıktım, başım iki yana savruldu.

Elini kaldırdı ve kaldırdı, iki parmağını aralık dudaklarımın üzerine itti.

"Siktir et. Sikimi emdiğin gibi em."

Kalbim emir üzerine kekeledi ve dudaklarımı parmaklarının çevresine kapattım ve tereddütle emdim.

Dilimi parmaklarının üzerinde gezdirdim, emdim, onu cum'umuzdan temizledim. Dudaklarıma derin bir öpücük kondurmadan önce ıslak parmaklarını boynumda gezdirdi.

Alessio diğer bacağını da kalçasına doladı ve bizi yatak odasına götürdü. O üstümdeyken birlikte yatağa düştük.

Bacaklarım ona uyum sağlamak için açıldı. Bana doğru eğildi ve dudaklarımı uzun, talepkar bir öpücükle aldı.

Bana baskı yaptığını hissettiğimde derin bir nefes aldım. Benim sızlanmalarım odayı doldurdu, boyu yukarı ve aşağı koştu, kendini bizim cum ile kapladı.

Sıktım ve sonra yavaşça içeri itti, beni tamamen doldurdu. Sırtım yataktan kalktı, ellerim destek için omuzlarına gitti.

Alessio beni şilteye bastırdı ve tekrar içeri girmeden önce tamamen dışarı çekti. Bacaklarımı yukarı itti, dizlerimi ona tamamen açabilmem için bükte.

Daha derine kaydı, içimdeki her itişte adımları daha da hızlandı.

Onun etrafında acı içinde gerindim ama onu çok sevdim.

"Kendini çok iyi hissediyorsun," dedi içeri girerken. Tekrar geri çekilirken duvarlarım etrafını sardı.

Bacaklarımın arasında zonkladım, ihtiyaçla nabız gibi atıyordum. Her vuruşta leğen kemiği klitorisime sürtünüyordu ve ben de çığlıklarımı durdurmak için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyordum.

"Alessio..."

Nefesim sığıdı. İçimde daha çok pompalamaya başladı, her seferinde aleti çok derinlere ulaşıyor, nefesimi kesiyordu.

Ellerim sırtına kaydı, tırnaklarım derisine saplandı. Sırtını pençeledim, kalçalarım onun her hamlesini benimkilerle karşılamak için yükseldi.

İnledi ve bana daha sert vurdu.

Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, diye fısıldadı kabaca, beni anlamsızca öperek.

"Benimle seviş," diye fısıldadım, sırtım yataktan kalkarken, o yeniden içime girdi.

"Ben," dedi, gözleri hem sevgi hem de arzuyla parlıyordu.

Alessio hafifçe geri çekildi, sadece bacaklarımı omuzlarının üzerine getirdi ve beni onun sert, amansız darbelerine açtı.

Parçalanacak gibiydim ve bunu memnuniyetle karşıladım.

Vücudum kasıldı ve lezzetli bir şekilde yakındım. Alessio'nun kasları kasıldı, vücudu da gerilmişti.

Aşağıya uzandı ve parmağını yumruğumun üzerinde kaydırды, aynı anda içime girerken aşağı doğru bastırdı.

Dudaklarımdan bir çığlık kaçarken dudaklarım aralandı. Orgazm bana hiç bitmeyen bir dalgayla çarparken vücudum kasıldı ve karıncalandı.

Alessio benim kenetlenen kedi horozunu pompalamaya devam ederken ben yüzer, gözlerim kapanır.

Bir kükremeyle geldi ve beni ağzına kadar doldurdu. Yine geldiğimde inanılmaz doluydum.

Tükenmiş, alnını benimkine dayadı. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak burnumdan nefes aldım. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve zerre kadar şikayet edemezdik.

Sevişmemiz patlayıcıydı, Alessio'dan ihtiyacım olan ve çok istediğim bir şeydi. Onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

O benim içimde kınında kalırken mavi gözlerine baktım. Birkaç saniye sessizlikten sonra, karışmış özümüz benden damlayarak dışarı çıktı.

Alessio bana baktı, bakışlarını bacaklarımın arasına indirdi. "Şu anda çok seksi görünüyorsun. Bacakların benim cum damlayan açık yayıldı. Çok kullanılmış görünüyorsun kedicik."

Gözlerimi kırıştırdım, yüzümde yavaş bir gülümseme belirdi. Alessio eğildi ve beni yumuşak, nazik ve çok tatlı bir şekilde öptü.

"Seni seviyorum meleşim."

"Seni seviyorum Alessio."

Sözlerimiz yumuşaktı ve sadece birbirimize fısıldamıştı. Güzel bir an, günlerimin sonuna kadar hatırlayacağım bir şey.

"Şimdilik uyumana izin vereceğim. Ama daha sonra..." Gözlerim uykulu bir şekilde kapanırken sesinde bir söz vardı.

Bizi yanlarımıza çevirdiğinde mırıldandım. Sırtımı ona dayayarak etrafıma kıvrıldı, beni korumacı ve sahiplenici bir şekilde kucağında tuttu.

sonsöz

Bir dahaki sefere uyandığımda yalnızdım. Güneş ışığı yatak odasına giriyordu ve uzaktan dalgaların sesini duyabiliyordum.

Yatakta yuvarlanarak Alessio'yu aradım ama hiçbir yerde bulunamadı. Etrafımda döndüm, kaslarım ağrıyordu ve hareket etmeyi reddediyordum. Her yerim ağrıyordu ama iyi bir ağrıydı.

Ayağa kalktığımda aşağıdan Alessio'nun sesi duyuldu. Bulaşıklar şingirdadı ve kocamın mutfakta olduğunu fark ettiğimde gülümsedim.

Hızlıca duşa girip yüzümü yıkadım ve banyo yaptım. Üzerimi değiştirdikten sonra dışarı çıktım ve aynada kendime baktım.

Vücudum Alessio'nun işaretleriyle kaplıydı. Öpücüklerinden mi yoksa sıkı tutuşundan mı, onu sevdim. Bana olan sahipliğini seviyordu. Bana ait olduğumu hissettirdi... ve tam olarak buydu.

Ben onundum.

Ve o benimdi.

Kendime bir havlu sarıp odadan çıktım. Bacaklarım beni pencereye götürdü ve okyanusu, birbirine çarpan dalgaları izledim.

Ne kadar güzel, huzurlu bir manzara.

Boğazım tıkanıp ve gözyaşları görüşümü kör etti.

Mutluydum. Sonunda mutluydum.

Onu görmeden önce hissettim. Onun varlığı vücudumda bir karıncalanma yarattı. Kolları belime dolandı ve beni vücuduna çekti.

Başımı Alessio'nun omzuna yaslayarak dışarı baktım.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," dedim sessizce. "Bütün kötü anıları sildin, Alessio. Neler olduğunu bir kez bile düşünme fırsatım olmadı. Dün gece beni canlı hissettirdin. Bana sevdiğimi, tapıldığımı ve değer verildiğimi hissettirdin," diye devam ettim, ellerimi onunkilerin üzerine koyarak.

Alessio kulağımın arkasına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Beni kurtardın Alessio. Beni yeniden bütün yaptın."

"Bunu söylemesi gereken benim, Angel."

"Beni sevdiğin için teşekkür ederim," diye devam ettim.

"Seni sevdiğim için bana asla teşekkür etme Ayla," diye yanıtladı.

Kalplerimiz eş olarak birbirini seçmişti. Durdurmak mümkün değildi ve Alessio'yla kavga etmediğimiz için mutluydum.

Hala iyileşmedim. Tam olarak değil.

Bazen kabuslar hala uykumu rahatsız ediyordu. Birkaç kez hala panik atak geçirdim.

Geçmişim kolay unutulmuş bir şey değildi. İçimde derinlere kazınmıştı. Ondan ne kadar kurtulmaya çalışsam da, özüme kök salmıştı.

Ama ilerliyordum. Onu nasıl uzaklaştıracağımı ve iyiye odaklanmayı öğrenmiştim. Etrafımdaki mutluluk ve sevgi üzerine.

Asla tamamen normal olmayacaktım. Alberto beni değiştirmişti... bunu benim için mahvetmişti. Yaralarını zihnimde ve bedenimde bıraktı.

Ama Alessio ile... Ben bütündüm. yaşayabilir ve sevebilirim.

Ve karşılığında Alessio bana kalbini vermişti.

Biz birdik.

Sonunda mutlu olabilirdim ve bu yüzden hayatımın geri kalanını tüm kalbimle severek yaşayacaktım.

Kollarının arasında dönerek onunla göz göze geldim.

Birbirimize baktık.

Maviden yeşile.

Alessio bana gülümsedi, kendi gülümsemem genişledi.

Sen benim meleğimsin, diye fısıldadı.

Evet, öyleydim.

O benim kurtarıcım olduğu gibi ben de onun meleğiydim.

Her şeyin başlangıcı...

Mafya ve Meleği.

SON

Yoksa öyle mi?

Lekeli Kalpler Serisindeki bir sonraki kitaptan bir alıntı için sonraki sayfayı çevirebilirsiniz .

Gizli Gözetleme

Mafya ve Saplantısı: 1. Kısım
(Kusurlu Kalpler, #4)

O

Bazıları zalim olduğumuzu söylüyor. İğrenç insanoğlu. Kalpsiz. Acımasız.

Katılıyorum.

Ama barbar kelimesini daha çok sevdim. Anlayışsız. Sadistçe. Kötü.

Ne de olsa biz katildik.

Biz bu hayatın içine doğduk. En başından beri onu soluduk.

İlk nefesimizden... son nefesimize kadar.

İnlemeleri beni boğazımdan çıkardı. Kokusunu aldığım sidik miydi?

Çok büyük ihtimalle. Ölümleri gözlerinin önünde parıldadığında hep iğrenç leşlere dönüştüler. Onlar için çok kötü, her zaman çok geç oldu.

Konuşmak için ağzını açtı ama ben ona hiç şans vermedim. Bıçağı boğazının tam ortasına indirmeden önce parmaklarım bıçağı kavradı.

Kanı etrafına ve benim üzerime akarken adam son nefesini homurdandı. Başımı tiksintiyle sallayarak ona tükürdüm.

"Aptalca. Sonuçlarını biliyorlar ama yine de bizimle oynamaya çalışıyorlar," diye alay ettim.

Son nefesini alırken göğsü genişledi... ve ardından sessizlik. Biz ölü adama bakarken, gözleri hâlâ açıkken kimse tek kelime konuşmadı. Hala benimkine bakıyor.

Tek fark, onunkinin boş olmasıydı, benimki ise hâlâ oldukça canlı ve güçlü parlıyordu.

Ayağa kalkarken Phoenix'in telefonda konuştuğunu duydum. Mendilim çoktan cebimden çıkmıştı ve ellerimi temizleyerek kanı çıkarmaya çalıştım. Sırada yüzüm vardı. Kanın sıçradığı yerde yapışkan bir his vardı.

İğrenç pislik. Şimdi lanet olası bir duşa ihtiyacım var.

Alessio neden bunu kendisi yapmadı?

Oh, bekle... çünkü bu sefer ellerini kirletmek istemedi. Meleği evde onu bekliyordu.

Sanki bu onu daha az kötü yaptı.

O da bir o kadar berbattı.

Hepimiz mahvolduk.

Ama bize biraz ışık getirmesini sağladık. Biraz mutluluk. Bazı gülümsemeler... bazı ara sıra kahkahalar. Bazı aşk kırıntıları.

Karşılık beklemeden hepsini bize verdi. O kadar çok ve o kadar çok sevdi ki bazen kalplerimiz hepsini kaldırarak kadar büyük değildi.

Biri arkamdan küfür etti. Şimdiki zamana geri döndüğümde kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

Can sıkıcı bir şekilde, son zamanlarda düşüncelerimde çok fazla kaybolmuştum. çok kötü

Kendimi toparlayamazsam öleceğim.

"Patron," Phoenix'in uyardığını duydum.

Alessio'yu ne hakkında uyarıyor ? Arkamı döndüm ve diğerleriyle yüz yüze kaldım.

Sadece Alessio'nun silahını bana doğrultmasıyla yüz yüze gelmek için.

"Cidden? Bunun için zamanımız yok," dedim, gözlerim silahta. Başını iki yana salladı, kaşlarını alayla kaldırdı.

"Bunu daha sonra yapabilir miyiz? Cesedi attıktan sonra mı? Hadi dostum."

Alessio'nun aptalca bir şey yapmayacağını bildiğim için gözlerimi devirdim. O yapmazdı. Her şeyden sonra değil.

Ona tekrar sırtımı dönerek hayatımı... her şeyi onun ellerine teslim ettim. Ona tam güvenimi verdim.

Bu benim ilk hatamdı.

Önce silah sesini duydum. Sessiz sokakta çok yüksek sesle çaldı. Cevap olarak kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Sonra hissettim. Kurşunun vücudumu delmesinden sonra gelen tarifsiz ağrı ve yanma.

Beni vurdu.

Aslında beni vurdu.

kıçından.

Ne bu sonsuz aşk?

O sadece beni vurmadı.

Acıyı görmezden gelerek onunla yüzleşmek için döndüm. Az önce kıçımdan vurulduğum gerçeğini görmezden gelmek için çok uğraştım. Kıç yanağımda bir delik vardı!

Bu bir Deadpool saçmalığı değildi. Ve kesinlikle onların kıçlarından mermi çıkarabilen bir süper mutant değildim.

Evet... o ölü bir adam.

"Ayla eve döndüğümüzde çok kızacak ve ikimizi de vurulmuş halde bulacak," dedim arkama uzanarak.

Silahımı almaya hiç fırsatım olmadı. Şimdi göğsüme, tam kalbimin üzerine nişan alıyordu.

Dondum. Alessio'ya şaşkınlıkla bakarken kaslarım kilitlendi. O yapmazdı...

Ellerimi teslim olurcasına kaldırıp bir adım geri gittim. "Alessio, bunun hakkında konuşabiliriz."

En azından kalbim değil. Kalp dışında her yere ateş edebilirdi. Ya da aletim.

"HAYIR. Yapamayız," diye basitçe yanıtladı. Gözleri her zamankinden daha koyu görünüyordu, içlerinde öfke parlıyordu. Alessio sinirlendiğinde deliydi.

Doğru ile yanlış arasındaki çizgileri bulanıklaştıracaktı. İntikamından başka hiçbir şey onun için önemli değildi. O her şeyi yapardı ve... her şeyi.

O an diğerk taraftaydım. Yanında değıl. Ama ona karşı. Onu tanıdığımdan beri ilk defa.

Silahlarımızı diğerk piçlere doğrultmak yerine, silahı bana doğrulttu. Ve mantıklı olan tek bir sebep vardı.

"Öğrenemeyeceğimi mi sandın?" diye tısladı. Silahın etrafını saran parmaklarını gördüm. İşaret parmakları tetiğe uzandı, doğru anı bekleyerek gerilimin uzamasını sağladı.

Kovalamay, başkalarını korkudan titretip inlemelerini sağlayan adrenalini seviyordu. Titremediğim ya da sızlanmadığım dışında.

Bu muhtemelen onu daha çok sinirlendirdi.

"Sana söyleyecektim," diye cevap verdim.

Yalanlar. değildim.

Çünkü anlatacak bir şey yoktu. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Her hareketin, her kelimenin arkasında bir anlam vardı.

Dünyamızdaki hiçbir şey mükemmel bir görüntü değildi. Her şey paramparçaydı ve gerçeğı bulmak için hepsini bir araya getirmemiz gerekiyordu. Tüm vizyonu elde etmek için yapbozdaki bir parça.

Her şey bir yalandı.

Herkes bir yalandı.

Her lanet gün oynanacak bir oyundu. Ustalaştığımız bir oyun.

Hiçbir şeye inanma. Gördüğün, duyduğun ne varsa yalan.

Bu, öğrenilen derslerden biri ve hatırlanması gereken bir dersti.

"Açıklayayım," diye onu ikna etmeye çalıştım. Vücudumda başka bir kurşun dışında her şey.

"Kimseye açıklama şans vermediğimi gayet iyi biliyorsun," diye tersledi. Silahını göğsüme doğru dayadı, dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Ve sen de farklı değilsin."

"Patron," dediğini duydum birinin. Sesinde bir uyarı vardı. Belki de beni kurtarmaya çalışıyordu? Biz bir kardeşlik sonuçta.

Alessio sırttı, dudaklarının kenarı kıvrıldı ve ben biliyordum. Ölümüm yeni imzalanmıştı ve başka seçeneğim yoktu.

Boynumdaki damarlar zonkluyordu. Duyabildiğim tek şey kalbimin güm güm atışı olana kadar kan kulaklarıma hücum etti.

Korkunç hayatım gözlerimin önünden geçerken sesleri su altındaymış gibi geliyordu. Bu oydu.

Son.

BANG!

Kulağıma çok kötü gelen, çok yüksek bir ses çıkaran silah patladığında gözlerimi kapattım. Metal ve cildim arasındaki bağlantı hızlıydı. O kadar hızlı ki kaçırabilirdim.

Ama acı daha sonra geldiğinde... ondan kaçış yoktu.

Kanım vücudumdan aşağı akarken alnımdan aşağı ter damladı. Soğuk kurşun göğsümü deldi ve kalbime isabet etmemesi için dua ettim.

Gülünç bir düşünceydi.

Alessio mükemmel bir nişan aldı. Ölmemi, kalbimden vurulmamı istiyorsa, ölümden kaçış yoktu.

O ölümdü.

Patronuma son bir kez bakarken gözlerim hızla açıldı. Eli hâlâ silahı tutarken yan tarafına düştü.

Gözlerindeki öfke gitmiş, yerini acı ve acı almıştı. İfadesi pişmanlıkla değişti. "Bunu yapmak istemedim ama bana başka seçenek bırakmadın. Sıçtın. Ve sen fena halde sıçtın."

Biliyorum ki!

Çığlık atmak istedim ama dudaklarım uyuşmuştu. Acı tüm vücuduma yayılırken boğazım daha da sıkılaştı. Zemin kanın kırmızı tonuyla daha da koyulaşırken, içten içe yanıyormuş gibi hissettim.

Bulanık görüşte, Alessio'nun silahı tekrar bana doğrulttuğunu gördüm. Gözlerimi kapatıp bu işi bitirmesini bekledim. Bu tarifsiz acının nihayet bitmesini bekliyorum.

Ateşlenen mermi kırılğan havada süzülüyor gibiydi, kulaklarım silah sesini zar zor algıliyordu. Hiç düşünmeden, gerçek bir anlamı veya alakası olmadan göğsümü deldi.

Benim tarafımdan yapılan bir fedakarlık. Yapmaya hazır olduğum bir fedakarlık. Ailem için. Onun için.

Ağlayan gözlerin gözyaşı sızdırması gibi küçük yaralardan da kan sızıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, vücudum artık kendimi güçlü tutamayacak kadar zayıftı. Nefes nefese kaldım, hava için yalvardım.

Belki de özür dilerim diye fısıldadığını duymuşumdur. Belki de aklım bana oyun oynuyordu ama sesindeki ıstırap anlaşılmıyordu.

Gözlerimi açıp onlara son bir kez bakmak istedim. Son bir veda. Ama zayıflığım galip geldi.

"Pişman olmamın tek sebebi Ayla'nın incinecek olması. Ağlayacak ve ben hiçbir şey yapamayacağım, "dedi Alessio. Sesi daha yakından geliyordu ama yine de çok uzaktı.

sürükleniyordum. Karanlık uçuruma daha derin ve daha derin düşüyor.

Aniden her şey tamamen sessizleşti. Etrafımdaki tüm hareketler dayanılmaz bir hıza ulaştı. Kapalı gözlerimin arkasında görüntüler belirirken nabzımın içimde attığını hissedebiliyordum.

Görüntüler sonuna kadar önümde dönüp durdu ve onun o son sahnesini, onu sürdürecektir oksijen olmadan zihnime kazıdı.

Onun gülüşü. Onun kahkahası. Başını kaldırıp ona baktığındaki aşk bakışı. asla ben Her zaman o.

Kan kaybettim, bilincimi daha hızlı kaybettim... daha hızlı düştüm... ta ki sert zemine çarpma kadar.

İtilip kakıldım ve içime bir acı saplandı. Sanki atmaya kalbim yeniden çalışmaya başladı, vücuduma kan pompalamaya başladı.

Öldüm. Öldüğümü biliyordum... sonra sesler...

Ne oluyor?

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkış yolunu bulamadı. Göğsümdeki yanma hissi hiç bitmedi. Her saniye daha çok acıyordu.

"Düz astarlı!"

Sesler, kalbimin atışıyla birlikte daha da yükseldi.

"Ölmesine izin verme!"

Yeni sesler. Alessio'ya veya herhangi bir adamımıza ait değillerdi.

"Kahretsin! Ona canlı ihtiyacım var, kahretsin!"

Hayır. Ölmüştüm.

"Yaşamaya gerekiyor," diye tısladı ses.

"Yaşamalısın. Beni duyuyor musun oğlum?" Şimdi daha yakın geliyordu.

benimle mi konuşuyor

Vücudum hareket ettirildi, itildi, çekildi ve ıstırap bastırdım.

Neler oluyor?

Beni rahat bırak, diye bağırarak istedim. Onunlaydım... en azından ölüm anımda beni sevdi.

Ama şimdi bazı aptal piçler beni alıp götürüyordu. Solduğunu görebiliyordum... benden uzaklaşıyordu.

Ona uzandım ama artık çok geçti. Karanlığın içinde kaybolarak gitmişti. Beni yine yalnız bıraktı.

"Yanlış tarafı seçtiğinde böyle olur."

Ha?

"Lanet olası Ivanshov. Bunu ödeyecekler. Hepsi."

HAYIR.

"Sana bize katıl dedim ama sen beni dinlemedin. Şimdi kardeşin tarafından ihanete uğramanın acısını çek . Kimin üzerinde? Bazıları berbat İtalyan blyad."

Ona fahişe deme.

Sonunda farkına varmadan önce öfke içimde döndü.

Rusça konuşuyorlardı.

Hayatımın canı cehenneme.

"Merak etme. İntikamını alacaksın. Hepsi sana ihanet etti. Yaşayacak ve intikamını alacaksın."

Sözleri zihnime girdi ve onları yakınımnda tuttum, kendimi kelimelerin etrafına sardım.

Hepsi sana ihanet etti.

Başka kelimeler mırıldandı ama onları duymazdan geldim.

Yaşayacak ve intikamını alacaksın.

içten içe gülümsedim. Ah, evet yapacağım.

Yaşayacaktım...ölümü sikeyim. Henüz benim zamanım değildi.

"Onu araziye götür. Uyandığında planlarımızı uygulamaya koyacağız. Varisimin bana katılmasının zamanı geldi."

Gülümseme sırtmaya dönüştü. Zamandı.

Kan dökülecek ve sadece güçlüler yaşayacaktı. Sadece bir fatih olabilir. Diğer herkes soğuk, sert zeminin üç metre altında olacaktı.

aldatma. İhanet. Yalanlar. hainler Nefret. İntikam. Sahtekar.

Her gün onlarla yaşadık. Onları soluduk. Onları oynadık. Ve onları ağırladık. Oyun başladı.

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.